CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Vrăjitoarea

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
PRINȚESA GHEȚURILOR

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Läckberg

Vrăjitoarea

Traducere din suedeză de
Ioana Ghișa

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Aluniţa Voiculescu

Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Vladimir Serov

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Irina Muşătoiu
Lorina Chiţan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Vrăjitoarea / Camilla Läckberg; trad. din suedeză de Ioana Ghişa. - Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN: 978-606-40-0400-0

I. Ghişa, Ioana (trad.)

821.113.6

Titlul original: Häxan
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg 2017
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0400-0

Pentru Polly

Era imposibil de imaginat de ce viață ar fi avut parte fata. Cine ar fi devenit. Cu cine ar fi lucrat, pe cine ar fi iubit, îngrijit, pierdut și câștigat. Dacă ar fi avut copii și cine ar fi ajuns ei. Nici cum ar fi arătat ca femeie matură nu puteai să-ți imaginezi. La patru ani, nimic, nicio trăsătură nu va fi fost finală. Ochii îi băteau spre verde și albastru, părul, care fusese închis la naștere, acum era deschis la culoare, însă existau reflexe roșii în blondul acela, iar nuanța, cu siguranță, s-ar fi schimbat din nou. Era foarte greu de stabilit mai ales acum. Fața îi fusese întoarsă spre fundul lacului, iar partea din spate a capului îi era acoperită de un strat gros de sânge închegat. Numai șuvițele ce porneau din creștetul capului și pluteau pe apă arătau nuanțele mai deschise.

Nu era nimic deosebit de macabru în această scenă. În orice caz, nu mai macabru decât dacă fata nu s-ar fi aflat acolo, în apă. Sunetele pădurii erau aceleași ca întotdeauna. Lumina se prefira printre copaci ca în fiecare zi cu soare, la acea oră. Apa era calmă, vălurea ușor în jurul ei, iar suprafața era perturbată numai de vreo libelulă care ateriza formând mici cercuri concentrice. Transformarea începuse și, cu timpul, fata ar fi devenit tot una cu apa și cu pădurea. Dacă nimeni nu ar fi găsit-o, natura și-ar fi continuat cursul obișnuit și ar fi făcut-o parte a ei.

Încă nu știa nimeni că se stinsese.

— Crezi că maică-ta o să aibă rochie albă? întrebă Erica întorcându-se spre Patrik, aflat alături de ea în patul dublu.

— Chiar e amuzant, spuse el.

Erica râse și îl ciupi de șold.

— De ce ți-e atât de greu să accepți că mama ta se căsătorește? Tatăl tău s-a recăsătorit de mult, şi asta nu te-a deranjat, nu-i aşa?

— Știu că e o prostie, spuse Patrik, aprobând din cap, după care își aruncă picioarele peste marginea patului și începu să-și tragă șosetele. Îmi place de Gunnar și mi se pare nemaipomenit că mama nu va mai fi singură...

Se ridică și își trase blugii pe el.

— Mi se pare doar puțin ciudat. Mama a fost singură de când îmi aduc aminte. Probabil că e ceva legat de relația mamă–fiu care bântuie pe acolo, prin adâncurile minții mele. Mi se pare că e... ciudat... ca mama să aibă o viață sexuală.

— Adică ți se pare ciudat că ea și Gunnar se culcă împreună?

Patrik își puse mâinile la urechi.

— Termină!

Erica îi aruncă o pernă care ricoșă imediat și apoi izbucni războiul. Patrik se aruncă asupra ei în pat, iar lupta

se transformă rapid în mângâieri și răsuflări adânci. Erica își întinse mâinile spre blugii lui și începu să-i deschidă prima capsă.

— Ce faceți?

Vocea răsunătoare a Majei îi făcu pe amândoi să se oprească și să se întoarcă spre deschizătura ușii. Maja nu stătea singură acolo, ci era flancată de frații ei mai mici, doi gemeni care îi contemplau fericiți pe părinții lor aflați în pat.

— Ne gâdilam puțin numai, spuse Patrik cu răsuflarea tăiată, ridicându-se în picioare.

— Trebuie să repari încuietoarea aceea, acum! rosti Erica printre dinți și trase peste ea pătura care o expusese de la talie în sus. Se ridică și reuși să le zâmbească copiilor.

— Mergi jos și începe să pregătești micul dejun, că venim și noi.

Patrik apucase să-și pună pe el și celelalte haine și îi mână pe copii în fața lui.

— Dacă nu reușești să repari singur închizătoarea, cred că îl poți ruga pe Gunnar. Pare mereu pregătit, cu trusa lui cu scule. Dacă nu e ocupat în alt fel cu mama ta...

— Scutește-mă, râse Patrik dispărând pe ușă.

Cu zâmbetul pe buze, Erica se cufundă din nou în pat. Ar putea foarte bine să se mai întindă puțin înainte să sară în picioare, gata de o nouă zi. Programul flexibil era unul dintre avantajele faptului că își era propria șefă, însă în același timp putea fi considerat și un dezavantaj. Munca de scriitor presupune rezistență și autodisciplină, iar câteodată poți să te simți cam singur. Cu toate acestea, își iubea meseria, îi făcea plăcere să scrie, să insufle viață poveștilor și destinelor umane pe care alegea să le evoce, să sape, să investigheze și să încerce să afle ce

s-a întâmplat cu adevărat și din ce cauză. Își dorise de mult să se apuce de cazul la care lucra la acel moment, cel al micuței Stella, răpită și omorâtă de Helen Persson și Marie Wall. Era un caz care îi privea pe toți cei din Fjällbacka, chiar și în prezent.

Iar Marie Wall era acum acolo. Celebra stea hollywoodiană se întorsese în Fjällbacka pentru a filma o peliculă despre Ingrid Bergman. Toată colectivitatea mustea de zvonuri.

Toți o știau pe una ori pe alta dintre fete, sau pe cineva din familia lor, și toți fuseseră la fel de tulburați în acea după-amiază de iulie din 1985, când corpul Stellei fusese găsit în lac.

Erica se întoarse pe o parte întrebându-se dacă soarele strălucea la fel de puternic şi atunci, ca acum. Va verifica acest lucru când va veni momentul să parcurgă cei câțiva metri ai holului până la biroul ei. Dar nu chiar acum. Închise ochii și ațipi ascultând vocile lui Patrik și ale copiilor din bucătăria aflată cu un etaj mai jos.

Helen se aplecă în față și își lăsă privirea să rătăcească. Își sprijini palmele asudate de genunchi. Record personal astăzi, cu toate că ieșise să alerge mai târziu decât de obicei.

Marea i se întindea albastră și limpede în fața ochilor, însă în interiorul ei vuia o furtună. Helen se întinse și își puse brațele în jurul ei, nu se putea opri din tremurat. „Tocmai a trecut cineva peste mormântul meu", spunea mereu mama ei. Și poate cam așa era. Nu că trecea cineva peste mormântul *ei*. Dar poate peste un alt mormânt.

Timpul își așternuse voalul peste întâmplări, amintirile îi erau vagi acum. Putea să-și amintească vocile acelora care voiau să știe exact ce se petrecuse. Repetau

aceleași lucruri din nou și din nou, până când ea nu a mai știut care era adevărul lor și care al ei.

Atunci părea imposibil să se întoarcă aici, să-și construiască o viață în acest loc. Însă șoaptele și strigătele se domoliseră treptat de-a lungul anilor, preschimbându-se într-un murmur stins, până când au dispărut cu totul. Simțea că propria existență își reintrase în drepturi, era din nou o parte naturală a acestei lumi.

Şi iată că acum șoaptele vor începe din nou. Totul va fi iar răscolit și, ca de atâtea ori în viață, coincidențele se ținuseră lanț. Nu mai putuse să doarmă de săptămâni întregi, de când primise o scrisoare de la Erica Falk, în care îi spunea că lucra la o carte și că ar dori să o întâlnească. Fusese nevoită să reînnoiască rețeta pentru pastilele de care reușise să se lipsească atâția ani. Fără ele nu ar fi făcut față următoarei vești: se întorsese Marie.

Trecuseră treizeci de ani. James și cu ea își trăiau viața liniștit și discret, așa cum știa că își dorea James. Până la urmă vorbele aveau să înceteze, spusese el. Și avusese dreptate, momentele lor negre se spulberau, trebuia doar să aibă grijă ca totul să meargă conform planului. Cât despre amintiri, reușise să le țină ascunse. Până acum. Imaginile reveneau în flash-uri. Chipul lui Marie apărea atât de clar în fața ei, ca și zâmbetul vesel al Stellei.

Helen își întoarse din nou privirea spre mare, încercând să urmărească puținele valuri. Însă imaginile nu îi dădeau pace. Se întorsese Marie și, cu ea, dezastrul.

„Scuze, unde pot găsi o toaletă?"

Sture de la congregație se uită încurajator la Karim și la ceilalți care se adunaseră la ora de suedeză la tabăra de refugiați din Tanumshede.

Toți repetară întrebarea cât de bine puteau: „Scuze, unde pot găsi o toaletă?"

„Cât costă acest lucru?"

Corul din nou: „Cât costă acest lucru?"

Karim lupta să asocieze sunetele pe care le scotea Sture acolo, la tablă, cu textul din fața lui. Totul era atât de diferit, literele pe care le descifrau, sunetele pe care le formau.

Se uită în jurul lui în sală și văzu un grup curajos din șase persoane. Ceilalți erau fie afară în soare jucându-se cu mingea, fie înăuntru în căsuțe. O parte dormeau încercând să se sustragă zilei și amintirilor, iar alții corespondau pe e-mail cu prieteni sau rude care rămăseseră acolo și încă puteau fi contactați, sau scanau cu ochiul paginile de știri. Nu că ar fi avut parte de prea multă informație. Guvernul nu răspândea altceva decât propagandă, iar organelor de presă din toată lumea le era greu să-și trimită acolo corespondenți. Karim fusese el însuși ziarist într-o altă etapă a vieții și înțelegea cât de greu era să obții rapoarte corecte și la zi dintr-o țară aflată în război, atât de lovită din interior și din exterior deopotrivă, cum era Siria.

— „Mulțumim că ne-ați invitat acasă la voi."

Karim pufni pe nări neîncrezător. Era o frază care nu avea să-i folosească vreodată. Un lucru pe care îl învățase repede era că suedezii erau un popor rezervat. Nu aveau niciun contact cu suedezi, cu excepția lui Sture și a celor care lucrau în tabăra de refugiați.

Era ca și cum ajunseseră într-o lume în interiorul altei lumi, izolați de tot ce îi înconjura. Își țineau companie unii altora, exclusiv, și își aveau amintirile din Siria, cele bune, dar mai ales cele rele, pe care mulți le trăiau din

nou și din nou. În ceea ce-l privea pe Karim, încerca să și le reprime: războiul care devenise viață de zi cu zi, lunga călătorie spre țara promisă din nord.

El se descurcase. La fel, iubita lui, Amina, și comorile lor, Hassan și Samia. Numai asta conta. Reușise să le ofere siguranță, să le dea posibilitatea unui viitor. Corpurile care pluteau în apă reveneau în vise, însă, când deschidea ochii, dispăreau. El și familia lui se aflau aici, în Suedia. Nimic altceva nu mai conta.

— Cum se spune când faci sex cu cineva?

Adnan râse de propriile cuvinte. El și Khalil erau cei mai tineri băieți din tabăra de refugiați. Stăteau unul lângă altul și se hârjoneau.

— Fiți respectuoși, îi îndemnă Karim uitându-se aspru la ei, apoi ridică din umeri cerându-i scuze lui Sture, care dădu ușor din cap, aprobator.

Khalil și Adnan veniseră aici pe cont propriu, fără familie, fără prieteni. Reușiseră să plece din Aleppo înainte de a deveni prea periculos să fugi de acolo. Să fugi sau să rămâi. Ambele opțiuni presupuneau pericol de moarte. Karim nu putea să se înfurie, în ciuda evidentei lipse de respect. Erau copii, temători și singuri într-o țară străină. Nerușinarea era tot ce aveau. Totul era străin pentru ei. Karim vorbise un pic cu ei după orele de curs. Familiile lor adunaseră fiecare bănuț pentru a le da posibilitatea de a veni aici. Aveau destul de mult de dus pe umeri. Nu numai că fuseseră aruncați într-o țară străină, dar aveau și responsabilitatea de a-și crea aici o viață, cât mai curând cu putință, pentru a-și salva familiile din război.

Cu toate că îi înțelegea, Karim nu putea accepta ca băieții să fie lipsiți de respect față de țara care îi primise.

Oricât se temeau suedezii de ei, îi primiseră bine, le asiguraseră un acoperiș deasupra capului și masa zilnică. Iar Sture își consuma timpul liber luptându-se să-i învețe cum să întrebe cât costau lucrurile și unde era toaleta. Poate că nu-i înțelegea prea bine pe suedezi, însă le era etern recunoscător pentru ce făcuseră pentru familia lui. Nu toți împărtășeau aceeași perspectivă, iar cei care nu-și respectau noua țară stricau lucrurile, făcându-i pe suedezi să-i privească pe toți cu suspiciune.

— Ce vreme frumoasă e afară, rosti Sture clar în fața sălii, la tablă.

— Ce vreme frumoasă e afară, repetă Karim și îi zâmbi.

După două luni în Suedia, înțelegea cât de recunoscători erau suedezii când soarele strălucea. „Vreme de rahat" era una din primele expresii învățate în suedeză. Deși pronunția nu-i ieșea tocmai corect.

— De cât sex poți avea parte la vârsta aia? întrebă Erica și mai luă o gură de vin spumant.

Râsul Annei îi făcu pe ceilalți clienți din Café Bryggan să-și îndrepte ochii spre ele.

— Serios, surioară? La asta îți stă ție gândul toată ziua? De cât sex are parte mama lui Patrik?

— Da, dar mă gândesc la asta dintr-o perspectivă mai largă, spuse Erica servindu-se din tigaia cu fructe de mare. Câți ani te mai poți bucura de viață sexuală? Pierzi interesul undeva pe drum? Poți înlocui a astfel de plăcere cu pofta irepresibilă de a dezlega cuvinte încrucișate şi sudoku sau cu a mânca bomboane? Ori e ceva constant?

— Carevasăzică ...

Anna dădu din cap și se rezemă de spătarul scaunului, încercând să-şi găsească o poziție mai comodă. Erica

simți o strângere de inimă privind-o. Nu cu mult timp în urmă trecuseră împreună printr-un îngrozitor accident de mașină care o făcuse pe Anna să-și piardă copilul pe care îl aștepta. Cicatricea de pe față avea să rămână pentru totdeauna. Însă acum avea să vină pe lume rodul iubirii dintre ea și Dan. Viața era într-adevăr plină de surprize.

— Crezi că, de exemplu...

— Dacă acum ești pe cale să spui „mama și tata" mă ridic și plec, spuse Anna ridicând o mână. Nici nu vreau să mă gândesc.

Erica zâmbi afectat.

— Bine, nu o să-i iau pe mama și pe tata drept exemplu, dar cât de des crezi că fac sex Kristina și Bob Constructorul?

— Erica! își puse Anna mâinile pe față și dădu din nou din cap. Și ar fi cazul să nu-i mai spuneți săracului de Gunnar „Bob Constructorul" doar pentru că este un meseriaş atât de drăguț.

— Bine, să vorbim atunci despre nuntă. Ai fost și tu chemată să-ți exprimi gusturile în privința rochiei? Sper că nu o să fiu singura care își va da cu părerea și va încerca să păstreze o mină încurajatoare atunci când îmi vor fi prezentate tot felul de creații sinistre și răsuflate, una după alta.

— Nu, nu ești singura, m-a chemat și pe mine, spuse Anna încercând să se aplece înainte pentru a-și mânca sendvișul cu raci.

— Pune-l pe burtă, mai bine, sugeră Erica zâmbind și fu răsplătită cu o privire furioasă din partea Annei.

Oricât ar fi așteptat Dan și Anna acest bebeluș, graviditatea nu era tocmai o încântare pe căldura aceea din toiul verii, iar burta Annei era, cel puțin spus, gigantică.

— N-ai putea să o convingi tu să-şi schimbe preferinţele? continuă Erica. Kristina are un chip minunat, o talie mai fină şi un piept mai frumos decât al meu, numai că nu îndrăzneşte niciodată să-l pună în evidenţă. Gândeşte-te ce bine ar arăta într-o rochie de dantelă cu un decolteu mai adânc.

— E treaba ta dacă vrei să îi schimbi imaginea Kristinei, spuse Anna. Eu am de gând să îi spun că îi stă fantastic indiferent ce îmi va arăta.

— N-ai curaj!

— Dacă tu ai grijă de soacra ta, atunci şi eu am grijă de a mea.

Anna muşcă încântată din sendvişul cu raci.

— Da, pentru că Esther e aşa de teribil de dificilă, spuse Erica şi o văzu în faţa ochilor pe mama cea deosebită a lui Dan, care n-ar exprima niciodată nici cea mai neînsemnată critică sau vreo opinie contrară.

Erica ştia asta din proprie experienţă, din vremurile îndepărtate când ea însăşi fusese împreună cu Dan.

— Nu, ai dreptate, am noroc cu ea, spuse Anna şi înjură când sendvişul îi căzu pe burtă.

— O, nu te necăji, nimeni nu se uită la burtă când ai aşa ghiulele generoase, spuse Erica făcând semn spre cupele de mărimea G ale sutienului Annei.

— Ţine-ţi gura.

Anna îşi şterse cât de bine putu maioneza de pe rochie. Erica se aplecă în faţă, îi cuprinse cu mâinile chipul surorii mai mici şi o sărută pe obraz.

— Ce-a fost asta? întrebă Anna surprinsă.

— Îmi place de tine, spuse simplu Erica şi îşi ridică paharul. Pentru noi, Anna. Pentru tine şi pentru mine şi pentru familiile noastre nebune. Pentru toate prin câte

am trecut supraviețuind, pentru că nu mai avem secrete una față de alta.

Anna clipi de câteva ori, apoi își ridică și ea paharul de cola și ciocni cu Erica.

— Pentru noi!

Pentru un moment, Ericăi i se păru că observă o licărire întunecată în privirea Annei, însă după o secundă nu mai era acolo. Își închipuise numai.

Sanna se aplecă peste tufa de iasomie și inspiră mireasma. Nu o mai liniștea ca altădată. Clienții roiau în jurul ei, ridicau ghivece și așezau pământ de flori în cărucioare, însă ea abia dacă îi observa. Tot ce vedea în fața ei era zâmbetul fals al lui Marie Wall.

Sanna nu înțelegea cum de se întorsese. După toți acești ani. Ca și cum nu ar fi fost destul că era obligată să o vadă pe Helen în sat, să dea din cap în semn de salut. Ajunsese să accepte faptul că Helen era aproape, că ar fi putut oricând să dea nas în nas cu ea. Vina i se citea în ochi, se vedea cum o rodea tot mai mult, cu fiecare an care trecea. Însă Marie nu arătase niciodată vreo urmă de regret, iar chipul ei zâmbitor apărea în fiecare revistă mondenă.

Acum, Marie cea falsă, frumoasă și surâzătoare se întorsese. Fuseseră colege de clasă la școala parohială și mereu îi admirase cu invidie genele dese și părul blond și lung care-i acoperea spatele. Dar Sanna îi putuse vedea și partea întunecată.

Slavă Domnului că părinții Sannei nu ajunseseră să o vadă pe Marie trecând zâmbitoare prin sat! Sanna avea treisprezece ani când mama ei murise de cancer hepatic și cincisprezece când tatăl ei își pierduse suflarea. Doctorii

nu putuseră da un motiv al morții, însă Sanna știa ce se întâmplase. Suferința doliului îl omorâse.

Sanna scutură din cap și cefaleea care o chinuia se făcu din nou simțită. O obligaseră să se mute la mătușa Linn, însă acolo nu se simțise niciodată ca acasă. Linn și unchiul Paul aveau propriii copii, cu câțiva ani mai mici, și nu știau ce să facă cu un adolescent fără părinți. Nu fuseseră nici răutăcioși, nici proști, se descurcaseră cât de bine putuseră, însă rămăseseră niște străini.

Alesese un liceu de științe agricole mai îndepărtat și începuse să lucreze imediat după bacalaureat. De atunci se dedicase muncii. Conducea o mică florărie cu grădină din împrejurimile localității Fjällbacka. Nu câștiga mult, însă destul ca ea și fiica ei să se poată întreține. Nu avea nevoie de mai mult.

Părinții ei se transformaseră în morți în viață când Stella fusese găsită ucisă și, într-un fel, îi înțelesese. Anumiți oameni se născteau cu o lumină mai puternică decât alții, iar Stella fusese unul dintre aceștia. Mereu veselă și amabilă, gata oricând să împartă pupături și îmbrățișări tuturor în jurul său. Dacă Sanna ar fi putut să moară ea în locul Stellei în acea dimineață caldă de vară, așa ar fi ales.

Dar Stella fusese cea găsită în lac. După asta nu mai rămăsese nimic.

— Îmi cer scuze, există vreun trandafir care se îngrijește mai ușor decât ceilalți?

Sanna tresări și se uită la femeia care se apropiase de ea fără să-și dea seama.

Femeia îi zâmbi Sannei și expresia îi netezi fața ridată.

— Iubesc trandafirii, dar din păcate îmi cam lipsește darul îngrijirii plantelor.

— Contează culoarea? întrebă Sanna.

Era expertă în a-i ajuta pe oameni să găsească plantele care li se potriveau. Unii se împăcau mai bine cu florile care aveau nevoie de mai multă îngrijire și atenție. Puteau face o orhidee să se simtă bine și să înflorească și puteau trăi fericiți împreună mulți ani. Alții de-abia erau în stare să aibă grijă de ei înșiși si aveau nevoie de plante rezistente, puternice. Nu neapărat cactuși, pe aceia îi păstra pentru cazurile cele mai grele, însă le putea sugera de exemplu un crin al păcii sau o monstera. Era mândră de darul ei de a asocia fiecare om cu planta potrivită lui.

— Roz, spuse femeia visătoare. Iubesc rozul.

— Ca să vezi, am chiar trandafirul potrivit, unul din specia Rosa pimpinellifolia. Lucrul cel mai important este să aveți multă grijă când îl plantați. Săpați o groapă adâncă și udați generos. Adăugați și niște îngrășământ, am să vi-l dau pe cel potrivit, apoi așezați lăstarul. Umpleți la loc cu pământ și udați din nou. E foarte important să udați la început, când se dezvoltă rădăcina. Apoi trebuie numai să aveți grijă să nu se usuce. Și tăiați vârfurile de fiecare dată la începutul primăverii, atunci când mugurii mestecenilor fac urechiușe, cum se spune.

Femeia se uită îndrăgostită la tufa de trandafiri pe care Sanna i-o puse în coșul de cumpărături. O înțelegea foarte bine, trandafirii au ceva cu totul special. Ea îi compara adesea pe oameni cu florile. Dacă Stella ar fi fost o floare, ar fi fost cu siguranță un trandafir. Un trandafir galic frumos, magnific, cu straturi după straturi de petale.

Clienta își drese vocea.

— Este totul în regulă? întrebă ea.

Sanna dădu din cap aprobator, realizând că iarăși se pierduse printre amintiri.

— E bine, sunt puțin obosită. Căldura asta...

Femeia răspunse cuvintelor ei vagi înclinând aprobator din cap.

Nu se poate vorbi cu adevărat de relaxare într-un concediu cu copiii, se gândea Patrik. Era o combinație ciudată, de ceva absolut minunat și ceva cu totul epuizant. Mai ales acum, când era responsabil pentru toți copiii, în timp ce Erica își lua prânzul cu Anna. Pe deasupra, împotriva convingerilor sale, coborâse pe plajă pentru că acasă puștii începuseră să se urce pe pereți. De obicei era mai ușor să evite certurile dacă îi ținea ocupați, însă uitase că plaja îngreuna toate lucrurile. În primul rând, era riscul de înec. Casa lor se afla în Sälvik, ceva mai sus de locul de scăldat, și de multe ori se trezise plin de sudori reci după ce visase că vreunul dintre copii se strecurase afară și o luase spre mare.

Apoi era nisipul. Nu numai că Noel și Anton se încăpățânau să-l arunce pe alți copii, lucru ce-l făcea pe Patrik ținta privirilor furioase ale celorlalți părinți, însă, dintr-un motiv greu de înțeles, le plăcea să îl bage și în gură. Nisipul ca nisipul, dar pe Patrik îl înfiora gândul la toate lucrurile scârboase care intrau odată cu el în gurițele lor. Deja îndepărtase un muc de țigară din pumnul plin de nisip al lui Anton, era numai o chestiune de timp până găsea acolo și un ciob de sticlă. Sau o priză de tutun.

Slavă Domnului că exista Maja! Pe Patrik îl mustra conștiința că își asumase atât de multe responsabilități pentru frații mai mici, însă Erica susținea că Majei îi făcea plăcere să aibă grijă de ei. Așa cum și ei îi plăcuse mereu să se ocupe de sora ei mai mică.

Acum Maja îi păzea pe cei mici să nu intre prea departe în apă, îi conducea cu o mână sigură în zona uscată, verifica ce băgau în gură și îndepărta nisipul de pe copiii pe care frații ei mai mici aruncaseră cu nisip. Patrik își dorea câteodată să nu mai fie atât de conștiincioasă. Se temea pentru ea, să nu facă ulcer în viitor, dacă o ținea tot așa.

De când avusese probleme cu inima, în urmă cu câțiva ani, știa cât de important era să aibă grijă de propria persoană și să-și îngăduie momente de odihnă și relaxare. Întrebarea era dacă un concediu cu copii permitea așa ceva. Deși își iubea copiii mai mult decât orice altceva, era nevoit să admită că îi era dor câteodată de liniștea de la secția de poliție din Tanumshede.

Marie Wall se sprijini de spătarul șezlongului și se întinse după băutură. Un pahar cu Bellini, șampanie cu suc de piersici. Da, nu ca la Harry's în Veneția, din păcate. Nu găseai aici piersici proaspete. Trebuise să se mulțumească cu o formulă improvizată din șampania ieftină cu care îi umpluseră frigiderul zgârie-brânză ăia de la compania de film, amestecată cu nectar de piersici Proviva. Le ceruse ca ingredientele pentru Bellini să-i fie puse la dispoziție la sosire, iar asta era tot ce putuseră găsi.

Întoarcerea îi dădea o senzație stranie. Nu era vorba de revenirea în casă, bineînțeles, pentru că aceasta fusese demolată de multă vreme. Nu putea să nu se întrebe dacă proprietarii noii case, construită pe terenul celei vechi, nu erau cumva vizitați de spirite malefice, după tot ce se întâmplase acolo. Probabil că nu. Răul dispăruse în mormânt odată cu părinții ei. Marie mai luă o înghițitură de Bellini. Oare pe unde se aflau proprietarii acestei case?

O săptămână de august cu o vreme excelentă de vară, acesta era momentul cel mai potrivit al anului pentru a te bucura de o vilă care trebuie să fi costat milioane să o cumperi și să o amenajezi. Chiar dacă nu veneai prea des în Suedia. Dar probabil că se aflau în Provence, în locul acela care aducea a castel, de care Marie dăduse când îi căutase pe Google. Bogații râvneau mereu la mai mult, rareori erau mulțumiți. Era valabil și pentru casele de vacanță.

Le era totuși recunoscătoare că închiriau casa. Aici se grăbea să ajungă în fiecare zi după filmări. Știa că asta nu putea dura prea mult, într-o zi avea să o revadă pe Helen, avea să realizeze cât de mult însemnaseră odată una pentru alta și cât de mult se schimbase totul. Dar deocamdată nu era pregătită pentru asta.

— Mama!

Marie închise ochii. De când se născuse Jessie încercase să o facă să-i folosească prenumele în loc de acea etichetă sinistră, dar degeaba. Copila se încăpățânase să îi spună *mama* ca și cum ar fi putut astfel să o transforme pe Marie în genul acela de mamă dolofană care gătește prăjituri.

— Mama?

Glasul venea de aproape din spatele ei și își dădu seama că nu se putea ascunde.

— Da? spuse întinzându-se după pahar.

Bulele de aer îi gâdilau gâtul. Corpul devenea mai moale și mai docil cu fiecare sorbitură.

— Eu și Sam ne gândeam să dăm un tur cu barca lui, e în regulă?

— Da, bineînțeles, spuse Marie și mai sorbi un pic.

Îi zâmbi fiicei de sub pălăria de soare.

— Vrei și tu?

— Mamă, am cincisprezece ani, spuse Jessie oftând.

Vai, atât de bine se purta Jessie, că nu ai fi zis că era fiica ei. Din fericire, reușise să-și găsească un băiat de când veniseră în Fjällbacka.

Marie se cufundă în șezlong închizând ochii, dar îi deschise imediat.

— De ce rămâi acolo? Îmi faci umbră. Încerc să mă bronzez. Am filmări după prânz și vor să arăt bronzată natural. Ingrid Bergman arăta ca o prăjitură rumenită în verile petrecute în Dannholmen.

— Eu... începu Jessie să spună ceva, dar până la urmă se răsuci pe călcâie şi plecă.

Marie auzi ușa de la intrare trântindu-se din nou, puternic, și zâmbi în sinea ei. În sfârșit, singură.

Bill Andersson deschise capacul de la coșul cu merinde și scoase unul dintre sendvișurile pe care le pregătise Gun. Își ridică privirea înainte de a închide rapid capacul. Pescărușii erau rapizi și, dacă nu aveai grijă, puteau să-ți șterpelească toată masa. Aici pe ponton era și mai mare riscul.

Gun îi dădu un ghiont.

— Este o idee bună, spuse ea. Nebunească, dar bună.

Bill închise ochii și mușcă o gură din sendviș.

— Spui asta numai ca să-l faci fericit pe moșneagul tău? întrebă el.

— De când zic lucruri numai ca să te fac pe tine fericit? spuse Gun, iar Bill fu nevoit să-i dea dreptate în privința asta.

În cei patruzeci de ani petrecuți împreună, puține fuseseră dățile în care nu se arătase brutal de sinceră.

— Da, am tot cugetat la asta de când cu filmul acela și cred că ar funcționa și aici. Am vorbit cu Rolf de la tabăra de refugiați și nu o duc prea grozav acolo. Oamenii sunt așa fricoși că nici nu îndrăznesc să se apropie.

— Aici, în Fjällbacka, ajunge să te fi mutat din Strömstad, ca și mine, pentru a fi considerat un străin. Poate că nu este atât de ciudat că nu și-au deschis brațele în fața sirienilor.

Gun mai luă o chiflă, din cele cumpărate de la Zetterlinds, și întinse pe ea un strat gros de unt.

— E timpul ca lumea să-și schimbe abordarea, spuse Bill făcând un gest amplu cu brațul. Aici e vorba de oameni care au fugit cu copii și cu tot din fața războiului și a durerii, au suferit destul și pe drum, deci le-ar prinde bine ca oamenii să înceapă să vorbească cu ei. Dacă putem să-i învățăm pe somalezi să patineze și să joace bandy[1], putem la fel de bine să-i învățăm pe sirieni să navigheze. Chiar, Siria e la mare? Poate că știu deja să navigheze?

Gun dădu din cap.

— Nu am idee, iubire, caută pe Google.

Bill se întinse după iPad-ul care rămăsese în apropiere după careul lor obişnuit de sudoku din prima parte a zilei.

— Da, Siria se află la apă, dar e greu de știut câți sirieni locuiau pe coasta marină. Mereu am zis că oricine poate învăța să navigheze, este o ocazie bună să demonstrez asta.

— Dar nu ajunge să navigheze de plăcere? Trebuie să concureze?

---

[1] Joc hibrid între hochei pe gheață şi fotbal, popular în Țările Scandinave şi Rusia. (*N.r.*)

— Asta a fost ideea în *Trevlig folk*[1]. Să fie motivați de o provocare adevărată. A fost ca un fel de declarație pentru somalezii ăia.

Bill zâmbi. Ca să vezi, putea să se exprime în așa fel încât să pară informat și înțelept, deopotrivă.

— Da, dar de ce trebuie să fie atunci... ce ai spus?... o declarație?

— Altfel nu ar avea același impact. Cu cât mai mulți se vor simți inspirați, așa ca mine, cu atât se va propaga efectul, precum cercurile pe apă, iar refugiaților le va veni mai ușor să se integreze în societate.

Bill se vedea inițiatorul unei mișcări naționale. Marile schimbări trebuiau să înceapă de undeva. Ceea ce începuse cu campionatul mondial de bandy pentru somalezi putea continua cu o regată pentru sirieni și putea duce oriunde!

Gun își așeză mâna peste a lui, zâmbindu-i.

— Merg să vorbesc cu Rolf chiar astăzi și o să aranjăm o întâlnire la tabără, spuse Bill înhățând încă o chiflă.

După un moment de ezitare, mai luă o chiflă, pe care o aruncă pescărușilor. Aveau totuși și ei dreptul de a se hrăni.

Eva Berg smulse din rădăcină tulpina unei buruieni și o așeză în coșul de lângă ea. Ca de obicei, inima îi bătea mai puternic când privea peste câmpuri. Toate astea le aparțineau. Povestea fermei nu îi atinsese niciodată. Nici ea, nici Peter nu erau prea superstițioși. Însă desigur că, în momentul în care cumpăraseră ferma familiei Strand,

[1] *Lume de treabă*, documentar suedez din 2015 despre echipa somaleză de bandy din orașul Borlänge, gândită ca un mod de integrare în societate a refugiaților somalezi. (*N.t.*)

acum zece ani, se vorbise mult despre toate nenorocirile prin care trecuseră aceștia. Din câte pricepuse Eva, fusese vorba de o mare tragedie, care atrăsese tot restul. Moartea micuței Stella dusese la destinul tragic al familiei Berg. Dar asta nu avea nimic de-a face cu ferma.

Eva se aplecă și căută mai departe buruieni, ignorând durerea din genunchi. Pentru ea și pentru Peter, noua casă era un paradis. Veniseră de la oraș, dacă Uddevalla putea fi numit oraș, însă visaseră mereu la o casă la țară. Ferma, situată destul de aproape de Fjällbacka, fusese perfectă în toate privințele. Iar faptul că prețul fusese mai mic din cauza celor întâmplate aici nu o făcuse decât mai accesibilă pentru ei. Eva spera că reușiseră să umple acest loc cu destul de multă iubire și energie pozitivă.

Partea cea mai bună era că Nea se simțea minunat acolo. O botezaseră Linnea, însă de mică ea își spusese Nea, iar Eva și Peter se deprinseseră să îi spună la fel. Acum avea patru ani, dar era atât de hotărâtă și de încăpățânată, încât Eva se îngrozea la gândul că avea să vină vremea adolescenței. Se părea totuși că Nea avea să rămână singurul copil al ei și al lui Peter, prin urmare ea avea să aibă și atunci parte de toată atenția lor. Însă acel timp părea foarte îndepărtat. Nea alerga prin fermă ca o mică minge plină de energie, cu părul blond moștenit de la mama sa ca un norișor în jurul chipului luminos. Evei îi era mereu teamă să nu se ardă la soare, dar copilul nu făcea decât să capete nişte pistrui în plus.

Se ridică în picioare ștergându-și sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii, pentru a nu se murdări de la mănușile de grădină. Îi plăcea să curețe grădina de legume. Era ceva atât de diferit față de slujba ei obișnuită de birou. Se bucura ca un copil văzând cum semințele

pe care le sădise deveneau plante ce creșteau și se pârguiau, pentru ca apoi să poată fi culese. Cultivau numai necesarul pentru casă. Nu s-ar fi putut întreține doar cu acest pământ, însă se bucurau de un fel de gospodărie proprie: o grădină de zarzavaturi, una de verdețuri și un ogor cultivat cu cartofi. Câteodată o mustra conștiința la gândul că o duceau atât de bine. Viața se dovedea mai bună decât și-ar fi putut imagina vreodată și nu avea nevoie de nimic mai mult pe această lume decât de Peter, de Nea și de casa lor de la țară.

Eva începu să scoată morcovi și îl zări în depărtare pe Peter venind cu tractorul. Lucra la Tetra Pak, însă își petrecea cât de mult timp liber putea pe tractor. Azi de dimineață plecase devreme, cu mult înainte ca ea să se trezească, și își luase un pachet cu mâncare și un termos cu cafea. Aveau un teren împădurit care ținea de fermă și pe care el se hotărâse să îl defrișeze, așa că știa că avea să se întoarcă cu lemne pentru iarnă, transpirat și murdar, extenuat fizic și cu un zâmbet larg.

Puse morcovii într-un coș pe care-l așeză într-o parte, urma să-i folosească pentru cina din seara aceea. Apoi își scoase mănușile de grădină, le așeză lângă coș și se apropie de Peter. Clipi din ochi încercând să o zărească pe Nea în tractor. Precis adormise, ca de obicei. Fusese devreme pentru ea, dar îi plăcea să meargă cu Peter în pădure. Poate că își iubea mama, însă pe tatăl său îl adora.

Peter conduse tractorul până în curte.

— Bună, iubire, spuse Eva după ce el opri motorul.

Inima îi bătu și mai tare când îi văzu zâmbetul. Chiar și acum, după toți acești ani, genunchii i se înmuiau la vederea lui.

— Bună, draga mea! Ați avut o zi bună?

— Da...

Ce voia să spună cu „ați"?

— Dar voi? zise ea repede.

— Care noi? întrebă Peter și îi dădu un sărut plin de sudoare.

Se uită în jur.

— Unde e Nea? Doarme de prânz?

Urechile îi țiuiră și undeva departe Eva se auzi pe sine spunând:

— Credeam că este cu tine.

Se uitară unul la altul în timp ce lumea lor se prăbușea.

Cazul Stella

Linda o privi pe Sanna balansându-se pe scaun.

— Ce crezi că va spune Stella când îți va vedea toate hainele astea?

— Cred că se va bucura, spuse Sanna cu un zâmbet care făcea ca, pentru o secundă, să îi semene leit surorii sale, după care își încruntă fruntea într-o expresie care-i era atât de proprie. Dar ar putea deveni și invidioasă.

Linda zâmbi când intră cu mașina în curte. Sanna fusese mereu o soră atât de precaută.

— Îi vom explica că va primi haine frumoase când va fi rândul ei să înceapă școala.

De-abia apucă să oprească mașina, că Sanna şi sări rapid afară și deschise portbagajul să își adune plasele cu cumpărături.

Ușa de la intrare se deschise și Anders apăru pe scări.

— Iartă-ne că am întârziat un pic, spuse Linda. Am stat să mâncăm mai întâi.

Anders se uită la ea cu o expresie ciudată.

— Știu că e ora prânzului, dar Sanna dorea atât de mult să meargă la cafenea, continuă Linda și zâmbi spre fiica ei, care își îmbrățișă tatăl și se repezi înăuntru.

Anders dădu din cap.

— Nu e asta. Eu... Stella nu a venit acasă.

— Nu a venit?

O privire aruncată lui Anders o făcu să simtă fiori în stomac.

— Nu, şi am sunat şi la Marie, şi la Helen. Niciuna nu e acasă.

Linda își trase răsuflarea și închise portiera mașinii.

— Ei, cu siguranță că au întârziat. Știi cum e Stella, sigur a vrut să meargă prin pădure și să le arate totul.

Îl pupă pe Anders pe gură.

— Sigur ai dreptate, spuse el, fără a fi convins de asta.

Telefonul începu să sune, iar Anders intră ca un glonț în bucătărie ca să răspundă.

Linda se încruntă când se aplecă pentru a-și scoate pantofii.

Nu îi stătea în fire lui Anders să devină atât de îngrijorat. Însă trecuse o oră de când se întreba ce s-o fi întâmplat cu fetele.

Când se ridică, Anders se afla în fața ei. Fiorii din stomac reveniră cu putere la vederea expresiei de pe chipul lui.

— A sunat KG. Helen e acasă acum și se pregătesc pentru masă. KG a sunat și la Marie acasă și el spune că ambele fete susțin că s-au despărțit de Stella pe la ora cinci.

— Dar ce spui?

Anders își luă tenișii.

— Am căutat peste tot în fermă, dar poate s-a întors în pădure și s-a rătăcit.

Linda aprobă din cap.

— Trebuie să luăm mașina și să o căutăm.

Merse în dreptul scărilor și strigă spre etajul superior.

— Sanna? Tata și cu mine mergem să o căutăm pe Stella. Trebuie să fie în pădure. Știi cât de mult îi place acolo. Ne întoarcem repede!

Se uită la bărbatul ei. Nu era cazul să-i arate Sannei neliniștea care-i cuprinsese. Însă jumătate de oră mai târziu nu o mai puteau ascunde unul de celălalt.

Anders ținea atât de strâns volanul, încât articulațiile degetelor i se albiseră. După ce căutară peste tot prin pădurea învecinată, începură să conducă încoace și-ncolo de-a lungul drumului, încetinind în toate locurile în care fiica lor obișnuia să poposească. Dar nu zăriră nici urmă de Stella.

Linda își puse o mână pe genunchiul lui Anders.

— Trebuie să ne întoarcem acum.

Anders aprobă din cap și o privi. Îngrijorarea din privirea sa era oglinda înfiorătoare a propriei îngrijorări.

Era necesar să sune la poliție.

Gösta Flygare căuta prin mormanul de hârtii care se afla în fața lui. Era o zi de luni, în august, prin urmare nu era foarte mare. Nu avea nimic împotrivă să lucreze în timpul verii. În afară de câteva partide de golf când și când, nu avea ceva mai bun de făcut. Desigur că Ebba venea să îl salute câteodată, însă de când cu noul bebeluș ocaziile erau mai rare. Putea înțelege asta. Ştia că primise o invitație sinceră de a o vizita pe Ebba la Göteborg oricând dorea, iar asta îi era suficient. Până şi o mică doză din ceea ce devenise familia sa era mai mult decât nimic. Și era mai bine că Patrik, tată de copii mici, avea parte de concediu în timpul verii. El și Mellberg puteau sta aici ca doi bătrâni cai de povară, ocupându-se de cazurile care apăreau. Martin venea totuși din când în când pentru a-i verifica pe „moși", cum le spunea el într-un fel atât de enervant, însă lui Gösta i se părea că mai degrabă avea nevoie de puțină companie. Martin nu întâlnise nicio altă femeie după moartea Piei, iar Gösta îl compătimea pentru asta. Era un tip de treabă. Iar fata lui avea nevoie de un dram de îngrijire maternă. Acum el știa că Annika, secretara lor, o mai lua pe fată la ea, sub pretextul că Tuva se putea juca cu fiica ei, Leia. Dar asta nu ajungea. Fata avea nevoie de o mamă. Însă Martin nu era pregătit pentru o nouă relație, și cu asta basta. Iubirea venea când

venea. Pentru Gösta nu existase decât o femeie. Dar parcă Martin era prea tânăr să lase lucrurile așa.

Că nu era atât de ușor să găsească o nouă iubire înțelegea. Nu poți forța sentimentele, iar pe de altă parte oferta este destul de restrânsă când trăiești într-un oraș mic. Pe deasupra, Martin era genul care avea trecere la femei înainte de o întâlni pe Pia, iar riscul de a trece în cealaltă extremă era destul de mare în unele cazuri. Conform viziunii lui Gösta, rareori se întâmpla ca lucrurile să iasă mai bine la o revedere, dacă nu funcționaseră de prima dată. Însă ce știa el? Iubirea vieții lui fusese soția, Maj-Britt, cu care își împărțise toată viața de adult. Nu existase nimeni nici înaintea ei, nici după ea.

Soneria stridentă a unui telefon îi întrerupse fluxul gândurilor.

— Secția de poliție Tanumshede.

Ascultă cu atenția încordată vocea de la celălalt capăt.

— Venim. Ce adresă aveți?

Gösta notă, închise telefonul și țâșni în biroul de alături fără să mai bată la ușă.

Mellberg tresări, fiind trezit din somnul său profund.

— Ce naiba? izbucni el zgâindu-se la Gösta.

Cuibul de păr pe care și-l ridicase în cap într-o încercare infatuată de a-și acoperi chelia alunecă în jos, dar îl întoarse la loc cu o mișcare rapidă.

— Copil dispărut, spuse Gösta. Patru ani. Lipsește de azi-dimineață.

— De azi-dimineață? Și părinții sună tocmai acum? se miră Mellberg și se ridică de pe scaun.

Gösta se uită la ceasul de la mână. Era un pic după ora trei. Copiii dispăruți nu erau cazuri obișnuite. În

timpul verii se întâmplau mai mult beții, spargeri și jafuri, molestări și uneori tentative de viol.

— Fiecare a crezut că era cu celălalt părinte. Le-am spus că venim direct acolo.

Mellberg își introduse picioarele în pantofii care stăteau așezați lângă masa de scris. Câinele lui, Ernst, care se trezise și el, își puse capul jos după ce constată că deranjul nu părea să aibă deloc de-a face cu posibilitatea ca el să se aleagă cu o plimbare sau cu ceva comestibil.

— Unde anume? întrebă Mellberg și grăbi pasul după Gösta până la garaj.

Respira din greu când ajunseră în dreptul mașinii.

— E ferma lui Berg, spuse Gösta. Unde a locuit familia Strand.

— Ce dracu'? făcu Mellberg.

Știa din auzite și citite de vechiul caz care se petrecuse la Fjällbacka cu mult înainte de venirea sa. Însă Gösta fusese acolo când se întâmplase. Și pentru el, totul părea mult prea familiar.

— Alo?

Patrik își șterse mâna înainte să răspundă, cu toate astea telefonul se umplu de nisip. Cu mâna liberă le făcu semn copiilor să se apropie și scoase în fața lor un pachet cu biscuiți Marie și o casoletă cu felii de măr. Noel și Anton se aruncară asupra pachetului de biscuiți și încercară să îl smulgă unul din mâinile celuilalt, ceea ce făcu ca pachetul să cadă în nisip și ca o mare parte din biscuiți să se împrăștie. Unii dintre ceilalți părinți se uitară la ei, iar Patrik îi simți crâcnind. Însă îi înțelegea. Deși era de părere că el și Erica erau relativ competenți în rolul de

părinți, gemenii se purtau câteodată ca și cum ar fi fost crescuți de niște lupi.

— Așteaptă, Erica, o rugă el culegând cu un oftat doi biscuiți de pe care suflă firele de nisip.

Noel și Anton mâncaseră deja atâta nisip, că încă un pic nu avea cum să le dăuneze și mai mult.

Maja luă casoleta cu bucăți de măr, se așeză cu ea pe genunchi și privi în zare spre locul de scăldat. Patrik îi contemplă spatele mic și zvelt și părul care i se cârlionțase pe ceafă de la umezeală. Era incredibil de drăguță stând așa, cu toate că nici de această dată nu reușise să-i prindă ca lumea părul în coadă.

— Așa, acum pot vorbi. Suntem jos la plajă și tocmai a avut loc un incident cu biscuiți de care a trebuit să ne ocupăm...

— Bine, spuse Erica. Dar altfel totul e bine?

— Da, sigur, e foarte bine, minți el în timp ce încercă din nou să-și șteargă nisipul de pe mâini de slip.

Noel și Anton culegeau biscuiți din nisip și continuau să molfăie scoțând un pârâit strident dintre dinți. Un pescăruș zbura în cercuri deasupra lor așteptând ca ei să lase biscuiții nesupravegheați măcar pentru un moment. Dar așa ceva nu se va întâmpla. Gemenii erau capabili să îndese în ei un pachet de biscuiți Marie cu o viteză demnă de un record mondial.

— Am terminat cu prânzul acum, spuse Erica. Să vin la voi?

— Da, te rugăm, răspunse Patrik. Dar ia un pic de cafea într-un termos, eu sunt un novice în astfel de ieşiri și am uitat să iau.

— Înțeles. La ordinele dumneavoastră.

— Mulțumesc, iubire, nici nu ai idee cât de mult îmi doresc chiar acum o cană de cafea.

Zâmbi închizând telefonul. Ce binecuvântare era că, după cinci ani împreună și trei copii mici, încă simțea fluturi în stomac când auzea la telefon vocea soției lui. Erica era întâmplarea cea mai bună a vieții lui. Da, în afară de copii, bineînțeles, însă, pe de altă parte, nici pe aceștia nu i-ar fi avut fără Erica.

— Era mama? întrebă Maja întorcându-se spre el cu mâna cozoroc deasupra ochilor.

Semăna extraordinar de mult cu mama sa din anumite unghiuri. Iar acest lucru îl umplu de bucurie pe Patrik. Erica era cea mai frumoasă persoană pe care o cunoștea.

— Da, era mama. Vine aici.

— Daaa! exclamă Maja.

— Așteaptă, sună de la birou, trebuie să răspund repede, spuse Patrik și își puse degetul plin de nisip pe dunga verde.

Apărea *Gösta* pe ecran, iar el știa că colegul său nu ar fi sunat ca să deranjeze pe cineva aflat în concediu dacă nu ar fi fost ceva important.

— Bună, Gösta, spuse el, așteaptă un moment. Maja, ai putea să le dai și băieților câteva bucăți de măr? Și ia-i lui Noel bățul acela de acadea pe care se pregătește să-l bage în gură... Mulțumesc, draga mea.

Duse telefonul la ureche din nou.

— Iartă-mă, Gösta, acum te ascult, sunt pe plaja de la Sälvik cu copiii și haos e puțin spus.

— Îmi pare rău că te deranjez în mijlocul concediului, spuse Gösta, dar m-am gândit că poate vrei să știi că am

primit o sesizare despre un copil dispărut. O fetiță care nu a fost găsită de azi-dimineață.

— Ce spui acolo? De azi-dimineață?

— Da, cam asta este toată informația pe care o avem, dar acum eu și Mellberg suntem în drum spre părinți.

— Și unde locuiesc?

— Asta e treaba. A dispărut de la ferma lui Berg.

— Ah, nu se poate, spuse Patrik înghețând. Nu acolo a locuit și Stella Strand?

— Da, despre ferma aceea este vorba.

Patrik îi privi pe propriii copii, care acum se jucau destul de pașnic în nisip. Numai gândul că unul dintre ei ar putea dispărea îl făcea să se simtă rău. Nu avu nevoie de mai mult timp pentru a se decide. Cu toate că Gösta nu îi spusese direct, Patrik înțelegea că își dorea ajutorul altcuiva decât al lui Mellberg.

— Vin, spuse el. Erica va sosi aici aproximativ într-un sfert de oră, iar atunci pot pleca.

— Știi unde se află ferma?

— Absolut, răspunse Patrik.

Sigur că știa unde este. În ultima vreme auzise multe despre asta acasă.

Patrik apăsă pe dunga roșie și simți cum i se strânge inima. Se aplecă în față și îi trase pe toți copiii aproape de el. Aceștia protestară și se alese cu nisip din cap până-n picioare. Însă asta nu avea nicio importanță.

— Arată destul de amuzant, spuse Jessie.

Își dădu la o parte părul pe care vântul i-l sufla mereu în ochi.

— Cum adică amuzant? zise Sam strângându-și pleoapele din cauza soarelui.

— Hm, tu prea arăți ca un marinar.

— Și atunci cum arată un marinar?

Sam întoarse cârma și dădu cale liberă unui vas cu pânze.

— Ei, înțelegi ce vreau să spun. De obicei au pantofi nautici cu moț, pantaloni scurți bleumarin, cămașă polo și vreun pulover tricotat cu guler în formă de V, legat peste umeri.

— Și pălăria de marinar, nu? zâmbi un pic Sam, în colțul gurii. Dar de unde știi tu cum arată un marinar? Abia dacă-ai fost pe mare.

— Mda, dar am văzut în filme. Și poze în reviste.

Desigur că fusese o prostie treaba asta cu marinarul. De îndată ce deschidea gura, ieșea o prostie din ea. Mereu auzea asta prin școlile cu internat prin care trecea. Că era proastă. Și urâtă.

Și aveau dreptate, știa asta.

Era grasă și greoaie, cu fața acoperită de coșuri și cu părul care mereu arăta gras, indiferent de câte ori l-ar fi spălat. Jessie simți cum ochii i se umplu de lacrimi și clipi imediat, disipându-le astfel ca Sam să nu le observe. Nu dorea să se facă de rușine în fața lui. Era primul prieten pe care îl avusese vreodată. Fusese singurul încă din ziua în care venise spre ea, pe când stăteau la coadă la Centrumkiosk. Atunci îi spusese că știa cine era ea și tot atunci ea înțelesese cine era el. Și cine era mama lui.

— Drace, e plin de lume peste tot, spuse Sam.

Scrută țărmul după o porțiune de golf în care să nu fie câte două–trei bărci acostate sau ancorate. Cele mai multe locuri erau ocupate încă dinainte de ora prânzului.

— Ai naibii înotători, bombăni el.

Reuși să găsească un loc îngust, ferit de vânt, la capătul micii insule Långskär.

— Aici ne oprim. Sari tu pe țărm cu parâma?

Sam arătă spre frânghia aflată pe punte, în partea din față a bărcii.

— Să sar? se miră Jessie.

Săritul nu era ceva ce-i stătea în obișnuință. Și în niciun caz de pe o barcă pe o stâncă goală.

— Nu e niciun pericol, spuse calm Sam. Frânez exact înainte. Stai ghemuită ca un arc să poți sări pe stâncă. Va ieși bine. Ai încredere în mine.

Ai încredere în mine. Era ceva ce putea face? Să aibă încredere în cineva? În Sam?

Jessie inspiră adânc, păși până la capătul din față al bărcii, apucă strâns frânghia și se ghemui. Când ajunseră aproape de insulă, Sam frână băgând în marșarier și alunecară ușor spre stânca lângă care urmau să acosteze. Și Jessie, spre propria mirare, făcu un salt din barcă până pe stâncă, aterizând lin. Cu frânghia încă în mână. Reușise.

Era a patra raită la Hedemyr în două zile. Dar nu prea era altceva de făcut în Tanumshede. Khalil și Adnan hoinăreau la etajul superior, printre haine și mărunțișuri. Khalil simțea privirile în ceafă. Nici nu mai era în stare să se simtă tulburat. La început îi fusese greu să se ferească de priviri, de suspiciuni. Acum acceptase că ieșeau în evidență. Nu arătau precum suedezii, nu vorbeau ca ei, nu se mișcau ca ei. Pesemne că și el s-ar fi zgâit dacă ar fi văzut un suedez în Siria.

— La ce naiba te chiorăști? icni Adnan în arabă către o tanti de vreo șaptezeci de ani care se uita intens la ei.

Desigur că îi privea pentru a se asigura că nu vor șterpeli ceva. Khalil ar fi putut-o lămuri că nu ar fi luat niciodată ceva ce nu le aparținea. Că nici nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva. Că nu fuseseră educați în acest fel. Însă, când femeia se îndreptă pufnind disprețuitor spre scările care coborau, înțelese că ar fi fost zadarnic.

— Ce naiba cred despre noi? Mereu același lucru.

Adnan continuă să arunce vorbe de ocară în arabă și să gesticuleze cu brațele, de era cât pe ce să răstoarne o lampă de pe raftul de alături.

— Lasă-i să creadă ce vor. Dacă nu au mai văzut înainte un arab...

Până la urmă îl făcu pe Adnan să zâmbească. Adnan era cu doi ani mai tânăr, avea numai șaisprezece și încă părea un copil. Nu își controla emoțiile, acestea îl controlau pe el.

Khalil nu se simțise de multă vreme ca un copil. Din acea zi în care bombele îi răpiseră mama și frații mai mici. Numai gândul la Bilal sau Tariq îl făcea să-l năpădească lacrimile, iar Khalil clipi imediat ca Adnan să nu le sesizeze. Bilal făcea mereu năzdrăvănii, dar era așa de vesel, că nu puteai să te înfurii pe el. Tariq citea întruna şi era foarte curios; despre el, toți ziceau că avea să devină cineva. Dispăruseră într-o clipită. Fuseseră găsiți în bucătărie, trupul mamei se afla peste trupurile băieților. Nu reușise să-i protejeze.

Cu pumnii încleștați se uita în jur, gândindu-se cum îi arăta viața acum. Își petrecea zilele într-o mică încăpere a taberei de refugiați sau hoinărea pe străzile acestei mici comunități ciudate în care nimerise. Atât de tăcută și pustie, fără mirosuri, sunete sau culori.

Suedezii mergeau în propria lor lume, abia de se salutau unii pe alții, arătau aproape speriați dacă cineva îndrăznea să-i abordeze. Și vorbeau atât de încet și fără gesturi.

Adnan și Khalil coborâră scările și ieșiră în căldura verii. Rămaseră în picioare pe trotuarul din fața magazinului. Același lucru în fiecare zi. Greutatea de a găsi o ocupație. Pereții taberei de refugiați se apropiau tot mai mult, ca și cum ar fi încercat să-i sufoce. Khalil nu voia să fie lipsit de recunoștință. În această țară primise un acoperiș deasupra capului și masa de zi cu zi. Aici nu cădeau bombe. Aici nu se trăia cu amenințări de la soldați sau de la teroriști. Dar, cu toată siguranța, era greu să-ți trăiești viața în acel fel suspendat. Să nu ai o casă, ceva de făcut, un scop. Asta nu era viață. Era numai existență.

Adnan oftă lângă el. Merseră tăcuți până la tabăra de refugiați.

Eva rămăsese înlemnită cu brațele strânse puternic în jurul corpului. Peter încă mai alerga încolo și-ncoace. Căutase peste tot, de patru sau de cinci ori. Ridica aceleași pături, muta aceleași lăzi, striga de fiecare dată numele Neei. Însă Eva știa că era în zadar, Nea nu era acolo. Îi simțea lipsa din toți rărunchii.

Își miji ochii și reperă un punct acolo, departe. Un punct care devenea tot mai mare și mai mare, până a devenit o pată albă. Eva înțelese că poliția sosea în sfârșit. Curând văzu clar dungile albastre și galbene, iar în lăuntrul ei se căscă un abis. Fiica ei dispăruse. Poliția era acolo pentru că fiica ei dispăruse. De azi-dimineață. Mintea ei se lupta să asimileze această informație, că fiica ei nu mai era acolo din zorii zilei. Cum de fuseseră niște părinți atât

de neglijenți și nu observaseră că fiica lor lipsise toată ziua?

— Dumneavoastră ați sunat?

Un bărbat mai în vârstă, cu păr grizonant, coborî din mașina de poliție și se îndreptă spre ea. Eva aprobă tăcută din cap, iar el îi întinse mâna.

— Gösta Flygare. Iar acesta este Bertil Mellberg.

Un polițist cam de aceeași vârstă, dar mult mai rotund, își întinse mâna la rândul lui. Transpira abundent și își ștergea fruntea cu mâneca.

— Soțul dumneavoastră este aici? întrebă polițistul mai zvelt și mai cărunt, scrutând ferma cu privirea.

— Peter! îl chemă ea și se îngrozi de cât de slăbită îi suna vocea.

Făcu o nouă încercare, iar Peter veni în grabă de la marginea pădurii.

— Ai găsit-o? strigă el.

La vederea mașinii de poliție se simți dărâmat.

Părea totul atât de ireal. Era de neconceput. Spera că se va trezi în orice clipă și va realiza că totul fusese numai un vis.

— Putem să vorbim la o ceașcă de cafea? spuse Gösta Flygare cu o voce calmă, luând-o pe Eva de braț.

— Da, veniți, ne așezăm în bucătărie, spuse ea, conducându-i înainte.

Peter rămase ezitând în mijlocul curții cu mâinile lungi atârnând neputincios. Eva știa că el voia să continue căutarea, dar nu se simțea în stare să aibă această conversație de una singură.

— Peter, vino.

Cu pași greoi, acesta îi urmă pe ea și pe polițiști în casă. Eva începu să trebăluiască la filtrul de cafea, cu

spatele la ei, însă simțea tot timpul prezența poliției. Parcă uniformele lor umpleau încăperea.

— Lapte? Zahăr? întrebă ea în mod reflex, iar ambii aprobară din cap.

Luă laptele și zahărul în timp ce bărbatul ei nu se clintea din ușă.

— Așază-te, zise ea un pic prea ascuțit, iar el se conformă.

În mod mecanic, continuă să scoată cești, linguriță și un pachet de biscuiți Ballerina. Nea adora biscuiții Ballerina. Tresări la acest gând și scăpă o linguriță pe jos. Gösta se aplecă în față să o ridice, dar Eva ajunse înaintea lui. O puse în chiuvetă și luă alta din sertarul cu tacâmuri.

— Nu începeți să puneți întrebări? se miră Peter privindu-și mâinile. Lipsește de azi-dimineață, fiecare secundă contează.

— Mai întâi să se așeze și soția dumneavoastră și începem, zise Gösta dând din cap spre Eva.

Ea le întinse cafelele și se puse la masă.

— Când ați văzut-o pe fată ultima oară? întrebă polițistul cel gras întinzându-se după un biscuit.

Furia începea să mocnească în ea. Pusese biscuiții pentru că așa se făcea când aveai oaspeți, însă o înnebunea că tipul acela avea tupeul să molfăie biscuiți cu ciocolată în timp ce punea întrebări despre Nea.

Eva respiră adânc de câteva ori, știa că își pierduse simțul rațiunii.

— Aseară. S-a dus la culcare la ora obișnuită. Are propriul dormitor. I-am citit o poveste de noapte bună, i-am stins lumina și am închis ușa.

— Iar după aceea nu ați mai văzut-o? Nu s-a trezit în timpul nopții? Niciunul dintre voi nu s-a sculat și nu a văzut nimic? Sau auzit?

Vocea lui Gösta atât de blândă o făcu să întoarcă ochii de la colegul lui care mai luase un biscuit.

Peter își drese vocea.

— Nu, doarme singură în timpul nopții. Eu m-am trezit abia azi-dimineață, trebuia să merg la pădure cu tractorul, am luat repede o cafea și un sendviș, apoi am plecat.

Glasul îi părea rugător. Ca și cum s-ar fi putut găsi un răspuns în ceea ce spunea. Eva își întinse mâna și o puse pe a lui. Era la fel de rece precum a sa.

— Și nu ați văzut-o pe Linnea atunci? Dimineața?

Peter dădu din cap că nu.

— Ușa de la camera ei era închisă. Și am mers tiptil, cât mai fără zgomot, ca să nu o trezesc. Voiam ca Eva să mai doarmă un pic.

Îi cuprinse brațul. Ăsta era Peter, mereu așa de grijuliu. Se gândea mereu la ea și la Nea.

— Iar dumneata, Eva? Povestiți-ne cum a fost dimineață.

Vocea prietenoasă a lui Gösta o făcu să-și dorească să plângă.

— M-am trezit târziu, pe la nouă și jumătate. Nu știu de când nu am mai dormit atât de mult. Era liniște în casă și m-am dus direct să văd cum e Nea. Ușa de la camera ei era deschisă, iar patul nefăcut. Nu era acolo și am presupus...

Eva suspină. Peter își puse și cealaltă mână peste celelalte două și strânse puternic.

— Am presupus că a plecat cu Peter în zori, în pădure. Îi place acolo și îl însoțește adesea. Așadar nu era nimic ieșit din comun și nu m-am gândit nicio clipă că...

Eva nu își mai putu stăpâni lacrimile. Și le șterse cu mâna liberă.

— Eu am făcut aceeași presupunere, spuse Peter, iar Eva simți din nou strângerea mâinii lui.

Știa că avea dreptate. Şi totuși. Numai dacă...

— Există vreun prieten la care ar fi putut să se ducă? întrebă Gösta.

Peter neagă din cap.

— Nu, nu iese din perimetrul fermei. Nu a încercat niciodată să iasă în afara gardului care împrejmuiește terenul.

— Există un început pentru orice, zise polițistul cel gras, iar Eva tresări — până atunci tăcuse și nu făcuse altceva decât să molfăie biscuiți. Poate s-a rătăcit prin pădure.

Gösta îi aruncă lui Bertil Mellberg o privire pe care Eva nu reuși să o descifreze.

— Vom organiza o echipă de căutare, zise el.

— Credeți asta? Că a dispărut în pădure?

Pădurea era atât de vastă. Numai gândul că Nea s-ar fi pierdut acolo îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Nu își făcuseră niciodată griji în privința asta. Și ea nu mersese niciodată acolo de capul ei. Dar poate că fuseseră naivi. Naivi și lipsiți de responsabilitate, să lase un copil de patru ani să alerge liber prin toată ferma, aproape de o pădure enormă. Nea se rătăcise și era vina lor.

Ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, Gösta rosti:

— Dacă e prin pădure, o vom găsi. Voi da imediat câteva telefoane şi pornim imediat. Vom pregăti o echipă într-o oră, ca să profităm la maximum de lumina zilei.

— Va rezista o noapte afară? întrebă Peter cu o voce stinsă.

Era palid la față.

— Nopțile încă sunt calde, spuse Gösta încercând să-l liniștească. Nu va îngheța, dar bineînțeles că vom face totul să o găsim înainte de lăsarea întunericului.

— Cum era îmbrăcată? se interesă Bertil Mellberg întinzându-se după ultimul biscuit de pe platou.

Gösta se uită uimit.

— Da, o întrebare bună. Știți ce haine avea când a dispărut? Chiar dacă nu ați văzut-o de dimineață, poate puteți verifica ce anume lipsește?

Eva aprobă din cap și se ridică pentru a merge în camera Neei. În sfârșit, își putea aduce o contribuție concretă.

Însă în fața ușii ezită. Respiră adânc de mai multe ori înainte să o poată deschide. Înăuntru, totul era ca de obicei. Zdrobitor de obișnuit. Tapetul roz cu stele din care Nea rupsese bucățele când avusese năravul zgândăritului. Ursulețiі de pluș toți grămadă pe pat, la picioare. Așternuturile cu Elsa din *Regatul de gheață*. Păpușa Olaf mereu pe pernă. Umerașul de haine cu... tresări. Știa precis ce purta Nea. Pentru a se asigura mai bine, se uită în dulăpior și de jur împrejur în cameră. Nu, nu era nicăieri. Se grăbi jos.

— Are rochița cu Elsa.

— Cum arată rochița cu Elsa?

— E o rochie albastră de prințesă. Cu o imagine a prințesei pe piept. Elsa, din filmul *Regatul de gheață*. Îi place filmul ăsta. Precis are și chiloții cu motive din *Regatul de gheață*.

Eva își dădu seama că ceea ce considera ea de la sine înțeles, ca părinte de copil mic, putea suna de-a dreptul bizar pentru altcineva. Ea însăși ascultase și văzuse filmul de sute de ori, era pus de cel puțin două ori pe zi, în fiecare zi, cât era anul de lung. Era preferatul Neei și putea interpreta tot numărul cu *S-a întâmplat*. Își înfrână lacrimile. Vedea atât de clar în fața ochilor cum Nea se

învârtea în rochița cu mănuși lungi și albe, dansând în timp ce cânta textul, în întregime. Unde s-o fi aflând? Și cum de ei nu se mai mișcau de aici?

— Merg să sun acum, să începem căutarea, zise Gösta ca și cum i-ar fi auzit strigătul tăcut.

Nu putea decât să dea aprobator din cap. Se uită din nou la Peter. Pe amândoi îi vizitau aceleași gânduri sumbre.

Bohuslän 1671

Era o dimineață mohorâtă de noiembrie, iar Elin Jonsdotter înghețа de frig alături de fiica ei în șareta care se hurduca necontenit. Casa parohială de care se apropiau părea mai degrabă un palat față de căsuța modestă din Oxnäs unde locuise alături de Per.

Britta avusese noroc, ca întotdeauna. Sora ei mai mică fusese mereu ca lumina ochilor pentru tatăl lor. În copilărie, se bucurase de toate privilegiile și nimeni nu se îndoise vreodată că își va găsi un soț bun. Iar așa s-a-ntâmplat. Britta se căsătorise cu preotul și se mutase în casa parohială, în timp ce Elin trebuise să se mulțumească cu pescarul Per. Însă Elin nu se plânsese. O fi fost el sărac, dar un om mai bun decât el nu putea exista pe acest pământ.

I se strânse inima gândindu-se la Per. Dar se întinse și prinse curaj. Nu avea rost să mai verse și alte lacrimi pentru ceva ce oricum nu ar fi putut schimba. Fusese voința Domnului să o pună la încercare, iar ea și Märta aveau să încerce acum să supraviețuiască fără Per.

Nu putea spune decât că Britta le arătase o mare bunăvoință când îi oferise o slujbă de servitoare la casa

parohială și un acoperiș deasupra capului pentru amândouă. Cu toate astea, fusese cuprinsă de un sentiment puternic de neliniște atunci când Lars Larsson intrase în curte cu calul, cu șareta și cu puținele lor bunuri. Britta nu fusese un copil drăguț, iar Elin nu credea că vârsta o făcuse mai prietenoasă. Însă nu putea să-și permită să-i refuze invitația. Până acum, închiriaseră numai terenul de pe coastă, unde locuiau, dar, la moartea lui Per, fermierul le anunțase că mai puteau rămâne acolo numai până la sfârșitul acelei luni, iar apoi aveau să fie date afară. Ca văduvă tânără, fără casă și fără să-și poată procura cele necesare traiului, depindea de bunăvoința celorlalți. Și auzise că Preben, bărbatul Brittei, preotul din Tanumshede, era un om binevoitor și de treabă. Îl văzuse numai la slujbe, la nuntă nu fusese invitată și firește că nici nu intra în discuție ca ea sau familia ei să vină în vizită la casa parohială. Dar avea o privire blândă.

Când șareta se opri, iar Lars bombăni că trebuie să coboare, o îmbrățișă strâns pe Märta pentru o clipă. Avea să fie bine, își zise ea. Însă o voce în sinea ei spunea cu totul altceva.

Martin împinse din nou leagănul. Nu putea să nu zâmbească la exclamațiile voioase ale Tuvei.

Se simțea tot mai bine cu fiecare zi. Își dădea seama că era în primul rând meritul Tuvei. Acum, când ea se afla în vacanța de vară pentru preșcolari și el avea două săptămâni de concediu, își petrecuseră împreună fiecare clipă. Asta le făcuse bine amândurora. De la moartea Piei, Tuva dormise în patul lui și în fiecare seară ațipea cu fața pe pieptul lui, adesea în mijlocul unei povești. Obișnuia să se strecoare afară din cameră când era sigur că fiica lui dormea, să mai stea încă o oră, două la televizor și să bea o cană de ceai relaxant cumpărat de la buticul de produse naturiste. Annika era cea care-l sfătuise să încerce ceva liniștitor pe bază de plante, astă-iarnă, când somnul îl trădase cel mai mult. Să fi fost efectul placebo, să fi funcționat cu adevărat, nu știa, cert era că începuse și el să doarmă, în sfârșit. Și pesemne că asta schimba situația, îl făcea capabil de a face față absenței persoanei iubite, nostalgiei pe care încă o mai simțea cât era ziua de lungă. Însă era ca și cum emoția se tocise la colțuri, iar acum își permitea să se gândească la Pia fără să se piardă cu firea. Încerca să vorbească despre ea cu Tuva, să depene amintiri și să privească fotografiile. Tuva fusese atât de mică la moartea Piei, încât nu avea propriile amintiri

cu mama sa, iar el dorea să compenseze pe cât se putea această lipsă.

— Tata, dă-mă mai sus!

Tuva chicotea fericită când el împingea mai puternic balansoarul, ca să se înalțe tot mai sus.

Șuvițele de păr brunet îi jucau în jurul chipului și, ca de atâtea ori, îl uimi incredibila asemănare cu Pia. Luă telefonul pentru a o filma și se dădu înapoi pentru a cuprinde totul. Însă lovi ceva cu călcâiul și se auzi un țipăt ascuțit. Se uită îngrozit în spate și văzu un țânc de un an strigând cât îl țineau puterile, cu o spadă plină de nisip în mână.

— Ah, iartă-mă, zise el confuz încercând să-l consoleze.

Privi în jur, dar niciun adult nu făcu vreun gest sau un pas înspre el, așa că îi excluse ca posibili părinți ai puștiului.

— Așa, stai liniștit, îi găsim pe mama sau pe tata, îi șușoti micuțului care striga tot mai tare.

Un pic mai departe, lângă un tufiș, văzu o femeie cam de vârsta lui care vorbea la telefon. Încercă să îi întâlnească privirea, însă părea tulburată, vorbea furios și cu gesturi ample. Îi făcu semn cu mâna, dar tot nu îl observă. Până la urmă, se întoarse spre Tuva, al cărei leagăn își domolise mișcarea, nefiind cineva alături ca să-l urnească.

— Așteaptă aici până îl duc pe bebe la mama lui.

— Tati i-a dat șut lui bebe, zise Tuva în gura mare.

— Nu, tati nu i-a dat șut lui bebe, scuturâ el puternic din cap. Tati... ah, vorbim după aia.

Îl luă pe sus pe băiatul care striga, sperând să ajungă la mama lui înainte ca aceasta să observe că un străin îi ține copilul. Însă nu avea de ce să își facă griji, părea încă

absorbită de convorbire. Simți o ușoară iritare văzând cum continua să vorbească și să gesticuleze. Ar fi fost cazul să fie mai atentă cu copilul ei. Băiatul țipa de-i țiuiau timpanele.

— Mă scuzați? spuse când ajunse în dreptul femeii, iar ea se opri în mijlocul unei propoziții.

Avea lacrimi în ochi, iar rimelul negru i se prelingea pe obraji.

— Trebuie să închid acum, fiul TĂU este supărat! exclamă ea și închise telefonul.

Se șterse la ochi și-și întinse mâinile spre băiețel.

— Iertare, am dat de el mergând cu spatele, spuse Martin. Nu cred că s-a lovit, dar i s-a făcut frică.

Femeia îmbrățișă copilul.

— E în regulă, e în perioada în care îi e frică de străini, spuse ea și clipi alungând ultimele lacrimi.

— Sunteți bine? întrebă el și văzu cum ea se înroșește.

— Uh, cât de aiurea să stau aici și să plâng în miezul zilei, și l-am mai pierdut și pe Jon din raza vizuală. Scuze, probabil că par cea mai rea mamă din lume.

— Nu, să nu vă simțiți așa, nu a fost nicio clipă în pericol. Sigur sunteți în regulă?

Nu dorea să-și bage nasul, dar părea abătută.

— Ah, nu a murit nimeni sau așa ceva, doar că fostul meu soț e tare prost la cap. Pe noua lui prietenă nu o interesează „bagajul" lui, așa că tocmai a anulat cele trei zile în care trebuia să-l ia pe Jon, cu scuza că Magge „își dorea să aibă un pic de timp doar ei împreună"

— Jalnic, spuse Martin simțind un val de furie. Ce dobitoc!

Ea îi zâmbi, și el își simți privirea captivă în gropițele ei.

— Şi dumneavoastră?

— Ei, eu sunt foarte bine, răspunse el, iar ea râse.

Era ca şi cum o lumină îi răzbătea din interior.

— Nu, voiam să întreb care este al dumneavoastră?

Îşi ridică privirea spre locul de joacă, iar el îşi duse mâna la frunte.

— Da, desigur. Asta aţi vrut să spuneţi. Este cea de acolo, micuţa din leagăn care acum arată foarte supărată că leagănul s-a oprit.

— Oh, atunci aţi face bine să mergeţi să împingeţi mai departe. Sau este şi mama ei aici?

Martin roşi. Flirta oare cu el? Se trezi gândindu-se că, de fapt, asta îşi dorea. Nu ştia ce ar fi fost mai bine să răspundă, dar preferă să spună lucrurilor pe nume.

— Nu, sunt văduv, zise el.

Văduv. Suna de parcă ar fi avut optzeci de ani, nu ca tânăr tată de copil mic.

— Ah, iertare, spuse ea şi îşi duse mâna la gură. Cât de tipic pentru mine să calc în străchini şi să spun că n-a murit nimeni!

Îşi puse mâna pe braţul lui, iar el zâmbi cât de liniştitor putu. Ceva în el nu dorea să o vadă tristă sau deranjată, voia să o vadă râzând, să facă din nou acele gropiţe.

— E în regulă, spuse el şi simţi cum ea se calmează.

În spatele lui, Tuva striga „taa-taaa" tot mai strident şi mai epuizant.

— Ar fi bine să-i daţi repede un pic de avânt micuţei, spuse ea ştergându-l pe micul Jon de muci şi de nisip.

— Poate ne mai vedem pe aici? spuse Martin.

Îşi dădu seama cât de pline de speranţă sunau vorbele lui. Ea îi zâmbi, iar gropiţele i se văzură şi mai clar.

— Da, venim des aici. Ne întoarcem chiar mâine-dimineață, spuse ea în timp ce el începu să meargă înapoi spre Tuva.

— Atunci sigur ne vedem, zise el şi se strădui să nu zâmbească prea larg.

Apoi lovi ceva cu călcâiul și se auzi un țipăt ascuțit. Mai departe, în leagăn, o auzi pe Tuva oftând.

— Da' bine, tata...

În mijlocul haosului, sună telefonul, și el îl scoase din buzunar. Pe display apărea „Gösta".

— Unde ați găsit-o pe tipa asta?

Marie o împinse la o parte pe femeia care în ultima oră îi tot mângâlise fața și privi spre regizorul Jörgen Holmlund.

— Yvonne este foarte pricepută, zise Jörgen cu acel tremur enervant în voce. A lucrat la majoritatea filmelor produse de mine.

În spatele ei, Yvonne începuse să plângă în hohote. Durerea de cap pe care Marie o avea de când sosise ea în rulotă nu făcea decât să se înrăutățească.

— Trebuie să fiu Ingrid până în vârful degetelor, în fiecare scenă. Iar ea era mereu fără pată. Nu pot să arăt ca o Kardashian. Contur? Ai mai auzit ceva atât de îngrozitor? Trăsăturile mele sunt perfecte, nu am nevoie de niciun contur!

Arătă spre fața ei, cu suprafețe vizibile de alb și de maro-închis.

— Se vor estompa, nu va rămâne așa, zise Yvonne pe un ton atât de jos, că Marie abia dacă o auzi.

— Mă doare undeva! Trăsăturile mele nu trebuie corectate!

— Sunt sigur că Yvonne poate reface totul, spuse Jörgen. Așa cum vrei tu.

Pe frunte i se formaseră boabe de sudoare, deși era răcoare în rulotă.

Echipa mare de filmare și biroul de producție erau găzduite în TanumStrand, un centru de turism și conferințe între Fjällbacka și Grebbestad, dar în locația din Fjällbacka erau folosite rulote pe post de cabine pentru machiaj și garderobă.

— Bine, șterge asta și refă, vedem apoi, zise ea și zâmbi când văzu cât de ușurată devenise Yvonne.

La începutul carierei sale hollywoodiene, Marie se lăsase formată după placul altora, făcuse tot ce i se ceruse. Însă acum era cu totul altă persoană. Și știa cum rolul ei avea să prindă viață, știa cum trebuia să arate.

— Trebuie să fim gata în cel mult o oră, zise Jörgen. Filmăm câteva dintre scenele cele mai puțin dificile în această săptămână.

Marie se întoarse. Yvonne își șterse munca de o oră în zece secunde, cu un șervețel umed, iar fața îi era acum curată și nemachiată.

— Vrei să spui că filmăm scenele cele mai ieftine în această săptămână? Credeam că avem lumină verde de la toată lumea.

Nu putea să-și ascundă îngrijorarea din voce. Acesta nu fusese unul dintre acele proiecte de film sigure, în care finanțatorii stăteau la coadă nerăbdători să contribuie. Lumea filmului se schimbase în Suedia, scurtmetrajele aveau prioritate, iar filmele mai consistente trebuiau să strângă cureaua. De mai multe ori se întâmplase ca filmul să fie pe punctul de a fi oprit.

— Încă se mai poartă discuții... despre priorități... — din nou acel tremur nervos al glasului — dar nu e ceva de care să te îngrijorezi tu. Concentrează-te să faci o treabă

excelentă în scenele pe care le filmăm. Ăsta e singurul lucru la care trebuie să te gândești.

Marie se întoarse din nou spre oglindă.

— Avem mai mulți ziariști care doresc să te intervieveze, spuse Jörgen. Despre legătura ta cu Fjällbacka. Și cum te-ai întors aici prima oară după treizeci de ani. Înțeleg că te poți simți... vulnerabilă vorbind despre timpul acela, însă ai putea...

— Programează-i, zise Marie fără să-ntoarcă privirea de la oglindă. Nu am nimic de ascuns.

Dacă era ceva ce învățase, asta era că toată publicitatea este bună. Zâmbi spre oglindă. Poate că durerea aceea blestemată de cap o să o părăsească în sfârșit.

Erica îi pregătise pe copii de plecare după ce se despărțise de Patrik, o luaseră ușurel în sus pe povârniș, până acasă. Patrik o întinsese rapid de îndată ce apăruse ea. Erica îi remarcase nota de neliniște din privire, și o împărtășea la rândul său. Să îți imaginezi că ceva li s-a întâmplat unor copii, asta era ca o cădere în abis.

Îi îmbrățișă ceva mai mult, odată sosiți acasă. Pe gemeni îi lăsă să își facă somnul de după-amiază, iar pe Maja o plasă în fața filmului *Regatul de gheață*. Acum se găsea în sfârșit în camera de lucru. Când Patrik menționase numele fermei de la care dispăruse fata și sumbra apropiere de vârstă, simțise o nevoie stringentă de a-și trece în revistă materialele de cercetare. Se simțea departe de a fi gata să-și înceapă cartea, însă masa de scris era încărcată cu hărți, còpii ale unor articole de ziar și note scrise de mână despre moartea Stellei. Rămase nemișcată o clipă, contemplând vrafurile de hârtii. Deocamdată, adunase doar datele, ca un hamster, nu începuse să le structureze,

să le pună în ordine, să le trieze. Acela era următorul pas în lungul și anevoiosul drum spre finalizarea unei cărți. Se întinse după copia unui articol și le observă pe cele două fete din fotografia alb-negru. Helen și Marie. Îmbufnate și cu privirile întunecate. Era greu se spus dacă era furie sau groază în ochii lor. Sau răutate, cum mulți susținuseră. Însă Ericăi îi venea greu să creadă una ca asta, că niște copii ar putea fi răi.

Astfel de speculații apăruseră în toate cazurile cunoscute în care cei care comiseseră fapte înfiorătoare erau copii. Mary Bell, care avea numai unsprezece ani când ucisese doi copii. Ucigașii lui James Bulger, de trei ani. Pauline Parker și Juliet Hulme, cele două fete din Noua Zeelandă care o omorâseră pe mama lui Pauline. Ericăi îi plăcuse filmul lui Peter Jackson *Heavenly Creatures*, bazat pe acel caz. Ulterior se spuneau lucruri precum: „A fost mereu un copil înspăimântător" sau „I-am văzut răul în privire de când era foarte mic". Vecini, prieteni, ba chiar membri ai familiei și-au dat cu părerea în mod generos, blamând factori care ar fi stat mărturie unui fel de răutate înnăscută. Dar cum ar fi posibil ca un copil să fie rău? Erica credea mai degrabă în ce citise undeva, că „răutatea este absența bunătății". Și sigur te năsteai predispus la o tendință sau alta, care se intensifica sau slăbea în funcție de condițiile de mediu și de educație.

De aceea se vedea nevoită să afle cât mai mult posibil despre cele două fete din fotografie. Cine erau Marie și Helen? Cum crescuseră? Nu avea să se mulțumească cu ce se vedea la suprafață, ci era cel puțin la fel de interesată de ceea ce se întâmplase în spatele ușilor închise ale familiilor din care făceau parte. Ce valori le fuseseră transmise? Erau tratate cu bunăvoință sau cu răutate?

Ce învățaseră ele despre lume până la acea întâmplare îngrozitoare din 1985?

După o vreme, ambele fete reveniseră asupra mărturiilor lor, iar ulterior își susținuseră cu încăpățânare nevinovăția. Cu toate că cei mai mulți erau convinși de vina lui Helen și Marie, nu se dusese lipsă de speculații. Ce-ar fi fost dacă un altul era vinovat de moartea Stellei, un criminal de ocazie? Și dacă acum se ivise din nou o ocazie? Nu putea fi o coincidență faptul că o fată de aceeași vârstă dispăruse de la aceeași fermă. Care ar fi fost probabilitatea? Trebuia să existe o legătură între acel moment și cel de față. Să fi trecut poliția cu vederea o pistă spre un asasin care, dintr-un motiv sau altul, trecuse din nou la treabă? Pesemne inspirat de întoarcerea lui Marie? Însă de ce? Și să fie și alte fete în pericol?

Numai de-ar fi ajuns mai departe cu investigațiile sale. Erica se ridică de pe scaunul de birou. Era înăbușitor de cald, așa că se întinse peste masa de scris ca să deschidă larg fereastra. Afară, viața își urma cursul firesc. Fu izbită de larma zilei de vară: copiii strigând și râzând pe plaja de mai jos, scandalul pescărușilor deasupra apei, vântul șuierând printre arbori. Afară totul era idilic.

Însă Erica nu observa nimic din toate astea.

Se așeză și începu să trieze materialul adunat. Nici măcar nu începuse cu interviurile până în acest moment. Avea o listă lungă de oameni cu care se gândise să vorbească. Desigur că Marie și Helen se aflau în fruntea listei. Deja încercase să se apropie de Helen, trimisese mai multe cereri fără să primească vreun răspuns și ținuse legătura cu agentul de PR al lui Marie. În fața ei, pe birou, se aflau copii ale mai multor interviuri cu Marie legate de cazul Stella, prin urmare nu credea că Marie ar fi stat

prost dacă ar fi vorbit cu ea. Ba chiar se credea despre cariera lui Marie că nu ar fi evoluat în același fel dacă știrea despre cine era ea nu ar fi ajuns în presă după primele roluri secundare în câteva producții mai mici.

Dacă era ceva ce Erica învățase din munca pentru cărțile anterioare despre cazuri reale de omor, atunci asta era că omul tânjea în interiorul său să se descarce, să-și poată spune povestea. Aproape fără excepție.

Deschise sonorul telefonului, în caz că Patrik dădea vreun semn. Însă probabil că era mult prea ocupat ca să o țină și pe ea la curent. Se oferise să ajute cu investigațiile, dar spusese că erau destui voluntari și că ar fi fost mai bine să stea cu copiii. Erica nu protestase. Auzi de jos din sufragerie cum filmul ajunsese în punctul în care Elsa își ieșise din fire și construise un întreg palat de gheață. Așeză ușor foile din mână pe birou. De multă vreme nu mai stătuse alături de Maja în fața televizorului. Era nevoită să o suporte pe prințesa vanitoasă, se gândi ridicându-se. Însă Olaf era fermecător. Și renul acela, de altfel.

— Cât de departe ați ajuns? întrebă Patrik fără vreun preambul când intră în curte.

Gösta stătea la intrarea în locuință, în dreptul unui set de mobilier de grădină, din lemn alb.

— Am sunat la Uddevalla și au trimis un elicopter.

— Și Paza de coastă?

Gösta aprobă din cap.

— Toți au fost contactați și se îndreaptă spre noi. L-am sunat pe Martin și l-am rugat să adune voluntari pentru căutare. A pornit telefonul fără fir în Fjällbacka, prin urmare se va umple de lume aici în curând. Vin și colegi cu câini din Uddevalla.

— Tu ce părere ai? zise Patrik cu voce joasă când îi zări pe părinții fetei un pic mai departe, unul în brațele celuilalt.

— Vor să se îmbarce și să caute și ei, spuse Gösta când văzu unde își fixase Patrik privirea. Însă le-am spus că trebuie să aștepte până ne organizăm, altfel am irosi resurse căutându-i și pe ei.

Își drese glasul.

— Nu știu ce părere să am, Patrik. Niciunul dintre ei nu a văzut-o pe fată de când au culcat-o aseară, adică de la ora opt, iar ea nu e prea mare. Patru ani. De-ar fi fost prin apropiere, ar fi dat un semn în timpul zilei. Ar fi venit acasă măcar când i s-ar fi făcut foame, dacă nu din altă cauză. Prin urmare trebuie să se fi rătăcit. Sau...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— Este o coincidență stranie, zise Patrik.

Stomacul i se strângea ca un nod tare și gânduri pe care nu voia să le gândească i se învălmășeau în minte.

— Da, e aceeași fermă, zise Gösta aprobând din cap. Iar fata e de aceeași vârstă. Nu putem să ignorăm asta.

— Presupun că nu lucrăm pornind doar de la ipoteza că s-a rătăcit?

Patrik evită acum să se uite la părinți.

— Nu, răspunse Gösta. De îndată ce putem, vom începe să vorbim cu vecinii din zonă, cel puțin cu cei care locuiesc de-a lungul drumului, să ne spună dacă au văzut sau au auzit ceva în timpul nopții sau în timpul zilei. Însă mai întâi ne concentrăm pe operațiunea de căutare. Se întunecă destul de repede acum, în august, și numai gândul că ar putea sta undeva în pădure singură și copleșită de frică îmi dă fiori. Mellberg vrea să chemăm presa, dar eu cred că e mai bine să așteptăm.

— Aoleu, e clar că asta vrea, oftă Patrik.

Șeful secției se înfoia plin de importanță stând și întâmpinându-i pe voluntarii care începuseră să sosească.

— Ar fi cazul să ne organizăm aici, am luat cu mine o hartă a perimetrului din jurul fermei, spuse Patrik, iar Gösta se lumină la față.

— Vom împărți perimetrul de căutare în mai multe secțiuni, zise el și luă harta din mâna lui Patrik.

O puse pe masă, scoase un pix din buzunarul de la cămașă și începu să schițeze.

— Ce crezi? E o secțiune potrivită pentru fiecare grup? Dacă facem grupuri de câte patru persoane?

— Da, cred că da, aprobă Patrik.

În ultimii ani colaborarea cu Gösta funcționase nemaipomenit de bine și, cu toate că în cea mai mare parte a timpului muncea alături de Martin Molin, se simțea totuși bine cu polițistul mai în vârstă. Cu totul altfel stătuseră lucrurile cu vreo doi ani în urmă, când Gösta lucra cu răposatul lor coleg Ernst. Însă se dovedise posibil să înveți un cal bătrân în buiestru. Mintea colegului său încă se afla mai mult pe terenul de golf decât în secție, însă, pe timp de criză, precum în acest moment, Gösta era dibace și ascuțit la minte.

— Dorești să faci un scurt raport? întrebă Patrik. Sau mă ocup eu?

Nu voia să intre cu cizmele peste colegul lui, preluând conducerea.

— Ocupă-te tu, consimți Gösta. Cel mai important este ca Bertil să nu ia cuvântul...

Patrik fu de acord. Foarte rar era o idee bună să-l lase pe Mellberg să se adreseze oamenilor. La urmă rămânea mereu cineva deranjat sau tulburat de cele spuse și era

nevoie să piardă timpul rezolvând noul conflict în loc să-și facă treaba pentru care veniseră.

Se uită mai departe la părinții Neei, care stăteau în mijlocul curții, încă îmbrățișați.

Ezită, apoi spuse:

— Îi voi saluta mai întâi pe părinți. Apoi îi adun ce cei care au apucat să vină. Vom informa lumea pe măsură ce sosește. Oamenii tot apar, prin urmare va fi imposibil să îi adunăm pe toți în același timp. Și trebuie să avem grijă să demarăm acțiunea cât mai repede.

Se apropie atent de părinții fetei. Întotdeauna era greu să te confrunți cu rudele apropiate.

— Patrik Hedström, tot de la poliție, spuse el întinzându-și mâna în semn de salut. După cum vedeți, am început să adunăm voluntari pentru operațiunea de căutare și mă gândeam să trec odată în revistă ce e de făcut, pe scurt, ca să ne punem pe treabă.

Își dădu seama că vorbele lui sunau mult prea formal, dar era singurul mod pe care-l știa de a ține emoțiile sub control — acela de a se concentra pe ce era de făcut.

— Am sunat niște prieteni, iar părinții lui Peter, aflați în Spania, au spus că vin și ei, zise Eva cu voce joasă. Le-am explicat că nu era nevoie, însă erau atât de îngrijorați.

— Avem câini de urmărire care sosesc din Uddevalla, zise Patrik. Aveți ceva ce aparține fetei dumneavoastră...?

— Nea, spuse Eva reprimându-și emoția. Linnea, de fapt, dar îi spunem mai simplu Nea.

— Nea, un nume frumos. Aveți ceva ce aparține Neei să dăm câinilor să miroasă și să îi poată lua urma?

— Avem niște haine în coșul de rufe murdare, de ieri, asta ar funcționa?

Patrik aprobă din cap.

— Perfect, ați putea să le aduceți chiar acum? Și poate să puneți de niște cafea pentru voluntari?

Îi sună extrem de prost sugestia de a servi cafea, însă pe de-o parte nu voia să fie perturbat când îi instruia pe participanții la operațiunea de căutare, pe de altă parte asta i-ar fi ținut ocupați pe părinți, şi ușura lucrurile de obicei.

— Nu ar trebui să venim și noi? întrebă Peter. Să căutăm?

— Avem nevoie de voi aici, când o găsim, trebuie să știm unde sunteți, așa că este mai bine să rămâneți aici la fermă, suntem destul de mulți oricum.

Peter părea să ezite, dar Patrik îi puse o mână pe umăr.

— Înțeleg că trebuie să vă fie greu doar să așteptați. Dar, credeți-mă, sunteți mai de folos aici.

— Bine, zise Peter cu voce stinsă și se îndreptă cu Eva spre casă.

Patrik se grăbi să fluiere cu putere pentru a capta atenția celor care se adunaseră deja în curte, vreo treizeci la număr. Un tip în jur de douăzeci de ani, care stătuse și filmase, își puse mobilul în buzunar.

— Vă vom arăta în curând unde să mergeți, ca să puteți începe căutarea. Fiecare minut contează când un copil atât de mic a dispărut. Prin urmare o căutăm pe Linnea, zisă Nea, de patru ani. Nu știm cu exactitate cât timp a fost dispărută, însă părinții ei nu au văzut-o de când au dus-o aseară la culcare, la ora opt. Fiecare a crezut că era cu celălalt părinte astăzi, o neînțelegere nefericită, așadar nu au descoperit că lipsește decât cu o oră în urmă. Una dintre presupunerile de la care pornim, cea mai credibilă, este că s-a rătăcit în pădure.

Arătă spre Gösta, care rămăsese lângă mobilierul de grădină, cu harta întinsă pe masă.

— Veți fi împărțiți în grupe de trei-patru persoane, apoi Gösta vă va desemna câte un perimetru. Nu avem mai multe hărți să vă distribuim, prin urmare vă veți descurca cu una pentru fiecare grup. Unul dintre voi poate scana cu mobilul aria desemnată, să știți unde să căutați.

— Se poate lua și de pe mobil o hartă a regiunii, spuse un bărbat plesuv ridicându-și telefonul. Dacă nu știți o aplicație bună de hărți, treceți pe la mine să vă arat care e mai bună. De obicei mă folosesc de o hartă pentru mobil când hoinăresc prin pădure.

— Mulțumesc, spuse Patrik. După ce vi se desemnează perimetrul, vreau să mergeți la o lungime de brat unul de altul. Grăbiți-vă încet. Știu că poate fi tentant să încercați să acoperiți rapid zona, dar există destule locuri într-o pădure unde un copil de patru ani poate fi ascuns sau da... unde se poate ascunde... prin urmare ar fi bine să fiți meticuloși.

Tuși în pumnul strâns. Simți din nou un nod în stomac.

— În caz că... veți găsi ceva, spuse el și se întrerupse.

Nu prea știa cum să continue și speră ca cei prezenți să înțeleagă fără să fie nevoie de explicații. Începu din nou:

— În caz că veți găsi ceva, vă rog să nu mișcați sau să mutați ce găsiți. Pot fi urme, sau... altceva.

Câțiva dădură din cap, însă majoritatea priviră în jos spre pământ.

— Rămâneți la fața locului și sunați-mă direct. Îmi pun numărul de telefon aici, zise el și lipi o bucată mare de hârtie pe peretele hambarului, ca să îl introduceți

în agendele voastre. Ați înțeles? Rămâneți pe loc și sunați-mă. Nimic altceva. În regulă?

Un bărbat mai în vârstă din spate ridică mâna. Patrik îl recunoscu, era Harald, care deținea de ani buni brutăria din Fjällbacka.

— Există..., se opri și formulă din nou. Există riscul să nu fie o întâmplare? Cu ferma? Și fata? Și ce s-a întâmplat...

Nu era nevoie să spună mai mult. Toți înțelegeau la ce se referea. Patrik se gândi cum să răspundă.

— Nu excludem nicio posibilitate, zise în cele din urmă. Dar, pentru moment, cel mai important este să scotocim pădurea de aici din apropiere.

O zări cu coada ochiului pe mama Neei ieșind pe ușa de la intrare cu un morman de haine de copii în brațe.

— Haideți, să plecăm.

Un prim grup de patru persoane se îndreptă spre Gösta pentru a afla care era perimetrul lor de căutare. În același timp se auzi huruitul unui elicopter care se apropia deasupra vârfurilor arborilor. Nu avea să fie nicio problemă cu aterizarea, era destul loc în zona fermei. Oamenii începuseră să se apropie de marginea pădurii, iar Patrik îi privi din spate. Auzi dindărăt cum elicopterul coborî pentru aterizare, iar în același timp apărură la fermă mașinile cu câinii polițiști din Uddevalla. În caz că fata se afla în pădure, ar găsi-o, era convins de asta. Alternativa — că nu se rătăcise — era cea care îl îngrozea.

Cazul Stella

Puștoaica fusese căutată toată noaptea. Tot mai mulți se alăturaseră echipei de căutare, Harald auzea neîncetat lume în jurul lui, prin pădure. Poliția făcuse o treabă bună și nu se ducea lipsă de voluntari. Era o familie iubită și toți o cunoșteau pe mica puștoaică cu părul blond-roșcat. Era tipul acela de copil care nu se dădea bătut până nu primea un zâmbet, dacă o întâlneai în magazin.

Suferea alături de părinți. Propriii copii erau mari acum, doi dintre fii participau și ei la căutare. Închisese brutăria, era calm oricum, perioada vacanței trecuse și clopoțelul de la intrare suna la intervale destul de lungi. Ar fi închis chiar dacă ar fi avut mai multă clientelă. Simțea o apăsare în piept numai încercând să-și imagineze groaza care trebuie să-i fi cuprins acum pe părinții Stellei.

Harald răscoli la întâmplare prin tufișuri cu un băț găsit pe acolo. Nu aveau o sarcină ușoară. Pădurea era mare și întinsă, însă cât de departe putea ajunge o mică fetișcană de capul ei? Dacă într-adevăr s-ar fi aflat în pădure. Era numai una dintre posibilitățile luate în considerare de poliție. Chipul ei continua să apară la știri pentru

că la fel de posibil era să fi fost atrasă într-o mașină și să se afle undeva departe în acel moment. Dar Harald refuza să gândească în acest fel, sarcina lui, pe moment, era să caute acolo în pădure, el și toți cei ai căror pași și voci le auzea printre ramuri.

Se opri o clipă și inspiră mireasma pădurii. Arareori mergea în mijlocul naturii, de la o vreme încoace. Brutăria și familia îi înghițise ultimii zeci de ani, însă tânăr fiind își petrecuse mult timp în afara casei. Își promise să facă din nou asta. Viața era scurtă. Ultima zi fusese o alertă constantă că nu puteai ști niciodată când totul putea să ia o altă întorsătură.

Cu numai câteva zile în urmă, părinții Stellei erau siguri că știu ce avea să le ofere viața. Lăsaseră să treacă viața de zi cu zi, fără să se oprească în fiecare moment și să se bucure de ceea ce aveau parte. Așa cum făceau cei mai mulți. Numai atunci când se întâmpla ceva începeai să apreciezi fiecare clipă petrecută alături de cei dragi.

Se porni din nou, cu pas lent, metru după metru. În fața lui se zărea o strălucire de apă printre arbori. Primiseră instrucțiuni clare despre ce să facă dacă dădeau de apă. Trebuiau să comunice poliției, care urma să caute în apă, să tragă sau să aducă scafandri în caz că era adâncă. Suprafața apei era calmă și lucioasă, cu excepția unor mici cercuri concentrice lăsate de niște efemeride. Nu văzu nimic. Singurul lucru la micul izvor care se vedea cu ochiul liber era un trunchi de copac care se prăvălise în apă, doborât de vânt sau de trăsnet cu câțiva ani în urmă. Se apropie și văzu că încă era fixat în pământ de un braț de rădăcină. Se sui cu băgare de seamă pe trunchiul de copac. Nimic, numai suprafața calmă a apei. Apoi își coborî ușor privirea spre propriile picioare. Atunci

descoperi părul, pletele blond-roșcate care pluteau ca niște alge unduitoare în apa mâloasă.

Sanna rămase nemișcată în mijlocul unui culoar al supermarketului Konsum. În timpul verii obișnuia să țină deschisă florăria până cât mai târziu posibil, însă astăzi o bântuiau gândurile. De data asta, întrebări despre cum trebuiau udate mușcatele păreau prostești.

Se zgudui ușor și privi în jurul său. Vendela avea să vină astăzi de la tatăl ei și dorea să se asigure ca mâncarea și gustările ei preferate să nu lipsească din casă. Cu ceva timp în urmă, Sanna putea enumera felurile favorite ale fiicei ei și în somn, însă acum variau la fel de mult ca și culoarea părului. Într-o săptămână era vegetariană, în alta mânca numai hamburgeri, apoi ținea regim sugând câte un morcov, în timp ce Sanna o cicălea că trebuia să mănânce și o prevenea în privința anorexiei. Nimic nu rămânea la fel, totul se schimba.

Oare Niklas își punea și el astfel de probleme? Aranjamentul acesta, cu Vendela stând la fiecare dintre ei alternativ, câte o săptămână, funcționase bine mulți ani la rând. Însă acum Vendela părea să fi descoperit puterea pe care o deținea. Dacă nu-i plăcea mâncarea, spunea că era mai bine la Niklas, iar el îi permitea, desigur, să-și petreacă serile cu Nils. Sanna era total terminată uneori și se întreba cum de i se păruse că vremea de bebeluș era așa epuizantă, când perioada adolescenței se dovedea de șapte ori mai grea.

Propria fată i se părea adesea o străină. Vendela o tot certa de când o prinsese fumând pe furiș o țigară în spatele casei și avusese parte de nenumărate prelegeri despre riscul de cancer. Însă de când Vendela stătea la ea, simțise miros de fum pe hainele ei.

Sanna se uită printre rafturi. Până la urmă se hotărî. Tacos, o alegere sigură. Cu carne tocată obișnuită sau cu soia, în eventualitatea că urma o săptămână vegană.

În ceea ce-o privea Sanna, ea nu avusese parte de criza adolescentină. Se maturizase mult prea rapid. Moartea Stellei și toate ororile care îi urmaseră o propulsaseră direct în viața adultă. Nu avusese luxul de a se plânge de probleme adolescentine. Nu existau părinți în fața cărora să-și dea ochii peste cap.

Pe Niklas îl întâlnise la liceul agricol. Se mutaseră împreună când își obținuseră primele joburi. Cu timpul a apărut și Vendela, după o sarcină accidentală, ca să fie sinceră. Ea fusese cea vinovată pentru destrămarea relației, nu el. Niklas era un om bun, însă ea nu putuse niciodată să îl lase să se apropie. Să iubești pe cineva, fie partener, fie fiică, era mult prea dureros, învățase asta de timpuriu.

Sanna își puse în coșul de cumpărături niște roșii, castraveți și ceapă, după care se îndreptă spre casă.

— Da, sigur ai auzit, zise Bodil care scană cu gesturi automate fiecare lucru pe care Sanna îl pusese pe bandă.

— Nu, ce să aud? întrebă Sanna ridicând sticla de cola și așezând-o într-o parte a benzii rulante.

— Despre fată!

— Care fată?

Sanna asculta numai cu jumătate de ureche. Deja regreta că îi cumpărase Coca-Cola Vendelei.

— Cea care a dispărut. Din fosta voastră fermă.

Bodil nu fusese în stare să-și ascundă exaltarea din glas. Sanna îngheță în mijlocul unei mișcări cu punga de parmezan ras în mână.

— Ferma noastră? se miră ea și simți că îi țiuie urechile.

— Da, zise Bodil continuând să înregistreze lucrurile fără a observa că Sanna încetase să mai pună ceva pe bandă. O fetiță de patru ani a dispărut de la fosta voastră fermă. Bărbatul meu s-a alăturat echipajului care o caută prin pădure. Cu siguranță ceva rău s-a întâmplat.

Sanna așează ușor punga cu parmezan pe banda din fața ei. Apoi se îndreptă spre ușă. Cumpărăturile îi rămăseseră acolo, la fel și geanta. O auzi pe Bodil strigând-o din spate.

Anna se rezemă înapoi pe spetează privindu-l pe Dan în timp ce tăia cu fierăstrăul o scândură de lemn. Tocmai acum, când arșița verii era în toi, considera că era momentul potrivit să demareze proiectul „terasă nouă" Vorbiseră despre acesta de trei ani, însă pare-se că nu mai putea fi amânat.

Bănuia că era vorba de varianta masculină a sindromului construirii cuibului, care se manifesta în forță. La ea, sindromul ăsta luase forma răscolirii tuturor dulapurilor din casă. Copii începuseră să-și ascundă hainele preferate, de frică să nu ajungă în containerul cu donații.

Anna îi zâmbi lui Dan care se lupta în dogoarea verii și își dădu seama că, pentru prima oară după foarte multă vreme, era într-adevăr mulțumită de viață. Poate că mica ei firmă de design interior nu era tocmai pregătită pentru a fi cotată la bursă, însă mulți dintre vilegiaturiștii mai pretențioși de pe timpul verii apelau la ea și începuse să

refuze clienți pentru că nu mai pridideа. Iar bebele din burtă se simțea minunat. Se abținuseră de la a afla sexul copilului, așa că titlul de lucru era deocamdată „bebele" Ceilalți copii erau foarte implicați în chestiunea numelui, însă propuneri precum Buzz Lightyear, RackarAlex și Darth Vader nu erau de prea mult folos. Într-o seară, Dan se bosumflase şi îl citase pe Fredde din serialul *Solsidan*: „Am scris fiecare propria listă de propuneri, apoi am folosit-o pe prima din lista lui Mickan" Iar asta doar pentru că ea îi respinsese propunerea ca, în caz că ar fi băiat, să se numească Bruce. După Bruce Springsteen. Nici el nu era mai breaz, susținuse că propunerea ei, Filip, suna ca și cum tânărul urma să se nască îmbrăcat în costumul de marinar. Cam pe aici se aflau. Nașterea era peste vreo lună, iar ei nu aveau nicio propunere decentă de nume, nici pe frontul băieților, nici pe cel al fetelor.

Însă avea să se rezolve, se gândi Anna pe când Dan se îndrepta spre ea. Se aplecă și o sărută. Avea gust de sare din cauza sudorii.

— Stai aici și te răcorești? zise el bătând-o ușor pe burtă.

— Da, puștii sunt toți pe la prieteni, răspunse ea și luă o înghițitură de frappé.

Știa că, după unii, nu ar fi trebuit să bea prea multă cafea în perioada sarcinii, însă avea nevoie de ceva reconfortant acum, de când alcoolul și brânzeturile nepasteurizate îi erau interzise.

— Ah, să mor, nu alta, când am văzut-o pe Erica stând acolo și sorbind dintr-un pahar enorm de șampanie, se plânse ea, iar Dan o cuprinse de umăr.

Se așeză lângă ea și se lăsă pe spate, cu ochii închiși, pentru a se bucura de soarele târziu de după-amiază.

— În curând, draga mea, spuse el mângâindu-i mâna.

— Ne vom scălda în vin după naștere, zise ea oftând și închise ochii la rândul ei.

Apoi își aduse aminte că hormonii de sarcină creșteau riscul de a se alege cu pete pigmentate, așa că înjură și își puse pălăria de soare cu boruri largi aflată pe masa de alături.

— La naiba, nu poți nici să stai la soare, bombăni ea.

— Cum? făcu Dan încet, iar ea văzu că era pe cale să aținească la soare.

— Nimic, iubire, spuse ea, dar simți o pornire de neînfrânt de a-l lovi în fluierul piciorului pentru simplul fapt că era bărbat și scăpa de toate durerile și greutățile sarcinii.

Era atât de nedrept. Și femeile alea care stăteau și oftau visătoare despre cât de minunat era să fii gravidă și ce privilegiu aveau că puteau purta copii în pântece, da, și pe alea avea chef să le lovească. Cu putere.

— Lumea e proastă, bombăni ea.

— Cum? făcu din nou Dan, de data asta chiar mai aproape de somn.

— Nimic, zise ea și își trase borul pălăriei in jos peste ochi.

La ce se gândea înainte ca Dan să vină și să o perturbe? Da, chiar la asta. Ce minunată era viața. Și chiar era, în pofida durerilor sarcinii și celorlalte lucruri. Era iubită. Era înconjurată de familie.

Își scoase pălăria și își întoarse fața spre soare. Petele pigmentate n-aveau decât să apară. Viața era prea scurtă să nu te bucuri de soare.

Sam își dorea să poată rămâne acolo pentru totdeauna. Încă de mic adora toate astea: căldura stâncilor,

clipocitul apei, pescărușii care țipau. Aici putea fugi de orice. Nu trebuia decât să închidă ochii și totul era departe.

Jessie stătea întinsă lângă el, îi simțea căldura. Era un miracol că era ce era. Că întrase în viața lui tocmai acum. Fiica lui Marie Wall. Ironia sorții.

— Îți iubești părinții?

Sam trase cu ochiul spre ea. Stătea pe burtă cu capul în mâini, privindu-l.

— De ce vrei să știi?

Era o întrebare prea personală. Se știau de așa puțină vreme.

— Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl, zise ea întorcându-și privirea.

— De ce nu?

Jessie ridică din umeri.

— De fapt nu știu de ce. Mama nu a vrut. Nici nu sunt sigură că știe cine este tatăl meu.

Sam își întinse o mână, tatonând. I-o puse pe antebraț. Ea nu tresări, îl lăsă. Sam căpătă o strălucire nouă în privire.

— Și tu? Tu te înțelegi bine cu ai tăi? întrebă ea.

Siguranța și calmul pe care Sam tocmai le simțise dispărură brusc. Dar înțelese de ce îl întreba și, într-un fel, îi datora un răspuns.

Se ridică și privi spre mare când răspunse.

— Tatăl meu, el a... ei bine, a fost în război. Câteodată era plecat luni la rând. Iar câteodată își aduce războiul la noi acasă.

Jessie se înclină spre el, își puse capul pe umărul lui.

— El a...?

— Nu vreau să vorbesc despre asta... nu încă.

— Și mama ta?

Sam închise ochii. Se lăsă încălzit de razele soarelui.

— E în regulă, zise el în cele din urmă.

Pentru o secundă, se gândi la ce n-ar fi trebuit să se gândească și își închise ochii și mai strâns. Se căută în buzunar după ceva de fumat. Scoase două țigarete, le aprinse pe amândouă și întinse una spre ea. Calmul i se așeză în tot corpul, zgomotul nu îi mai răsuna în cap, amintirile se estompau în fum. Se aplecă în față și o sărută pe Jessie. La început, ea împietri. De frică. De neobișnuit. Apoi Sam îi simți buzele înmuindu-se și deschizându-se spre el.

— Nu se poate, ce drăguț!

Sam tresări.

— Uitați-vă la porumbei.

Nils apăru târșâindu-se pe stâncă, cu Basse și Vendela în urma lui. Ca întotdeauna. Păreau să nu poată trăi unul fără altul.

— Și pe cine avem aici? zise Nils așezându-se exact lângă ei și uitându-se intens la Jessie, care își aranja sutienul de la costumul de baie. Ai făcut rost de o gagică, Sam?

— Mă numesc Jessie, se prezentă ea întinzându-i mâna lui Nils, însă acesta o ignoră.

— Jessie? zise Vendela în spatele lui. E fata lui Marie Wall.

— Așa caresăvasăzică. Fata amicei mamei tale. Steaua de la Hollywood.

Nils se uită acum fascinat la Jessie, care continua să tragă de sutien.

Sam își dori să o protejeze de privirile lor, să o cuprindă cu brațele și să îi spună să nu-i bage în seamă. În loc de asta, se întinse după tricoul ei.

— Da, nu e de mirare că ăștia doi s-au găsit unul pe altul, spuse Basse și îi trase un cot lui Nils.

Avea o voce ascuțită, de falset înalt, feminin, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să râdă de asta, pentru că atunci și-ar fi atras mânia lui Nils. Se numea de fapt Bosse, dar încă din gimnaziu îi făcuse pe toți să îi zică Basse pentru că suna mai *cool*.

— Deh, nu e de mirare, zise Nils uitându-se de la Jessie la Sam.

Se ridică, cu lucirea aceea din ochi care făcea să ți se strângă stomacul. Ca și cum se urzea un plan drăcesc. Se întoarse însă spre Vendela și Basse.

— Mor de foame, zise el. O tulim.

Vendela îi zâmbi lui Jessie.

— Ne vedem mai târziu.

Sam se uită mirat după ei. Ce mai era și asta?

Jessie se rezemă de el.

— Cine erau ăștia? Erau ciudați. Drăguți, dar ciudați.

Sam dădu din cap.

— Nu sunt drăguți. Nici pe departe.

Își scoase mobilul din buzunar. Deschise folderul cu imagini și trecu prin fișierele video. Știa de ce păstrase acest film, ca o aducere aminte a ceea ce unii oameni erau capabili de a le face altora. Lui însuși. Dar nu se gândise să i-l arate lui Jessie. Îl văzuseră deja destul de mulți.

— Au încărcat asta pe Snapchat, vara trecută, zise el întinzându-i mobilul lui Jessie. Am apucat să descarc filmarea înainte de a dispărea.

Sam se uită în zare când Jessie porni filmul. Nu voia să-l mai vadă.

Când auzi vocile, putu să rememoreze totul din nou.

— Ești așa de lipsit de antrenament! auzi vocea stridentă a lui Nils. Ca o fată slabă. Înotul e bun pentru sănătate.

Nils se îndreptase spre barca lui Sam, care era acostată nu departe de locul unde se afla astăzi.

— Poți să înoți până la Fjällbacka. Ai să faci mușchi.

Vendela râdea pe când filma cu camera toată scena. Basse alerga alături de Nils.

Nils aruncă parâma de legătură, puse piciorul pe buza bărcii și împinse.

Mica barcă de lemn se retrase mai întâi ușor dinspre insulă, apoi fu prinsă la vreo doi metri de niște curenți și se îndepărtă tot mai rapid.

Nils se întoarse spre cameră, hlizindu-se sardonic.

— Da. Hai, înot plăcut!

Aici clipul se sfârși.

— Ce dracu'? zise Jessie. Ce dracu'!

Îl privi pe Sam cu ochi lucitori.

El dădu din umeri.

— Am trecut prin și mai rău.

Jessie clipi ca să-și îndepărteze alte lacrimi. El bănuia că și ea trăise lucruri mai rele. Îi cuprinse umărul cu mâna și îi simți tremurul. Însă își dădea seama de legătura dintre ei. De ceea ce îi unea unul de altul.

Într-o zi, avea să-i arate carnetul cu notițe, avea să-și împărtășească toate gândurile. Marele plan. Într-o zi, toți aveau să vadă.

Jessie își puse brațele în jurul gâtului lui. Mirosea minunat, a soare, sudoare și marijuana.

Începuse să se facă târziu, însă lumina persista, ca o amintire a soarelui care strălucise toată ziua pe cerul senin. Eva privi spre curte, unde umbrele deveneau tot

mai lungi. Intuițiile se trezeau în ea, cuprinzându-i inima cu niște mâini reci. Amintirea Neei care mereu se grăbea să ajungă acasă cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Oamenii veneau și se perindau pe afară. Vocile se amestecau cu lătratul câinilor care plecau în căutarea Neei în repetate rânduri. Mâinile reci îi cuprindeau din nou inima.

Polițistul mai în vârstă, Gösta, intră pe ușa principală.

— Mă gândeam să mai iau o cană, apoi plec iarăși.

— Încă nimic? întrebă ea, cu toate că știa răspunsul.

De-ar fi aflat ceva i-ar fi spus direct, nu ar fi cerut cafea. Însă găsea ceva liniștitor și protector în simplul fapt de a pune întrebarea.

— Nu, dar suntem mulți cei care căutăm. Parcă toată Fjällbacka a ieșit din casă.

Eva aprobă din cap, încercând să-și controleze vocea.

— Da, lumea a fost incredibilă, zise ea așezându-se la loc pe scaun. Peter este și el în pădure cu echipa, nu l-am putut ține aici.

— Știu. Gösta se așează în fața ei. L-am întâlnit într-una din operațiuni.

— Ce..., începu ea, dar vocea i se împotmoli. Ce credeți că s-a întâmplat?

Nu îndrăznea să se uite la Gösta. Diverse scenarii, unul mai greu decât celălalt, îi roiau întruna prin minte. Însă când încerca să analizeze vreunul, să îl înțeleagă, durea atât de mult, încât i se tăia respirația.

— Nu avem motive să speculăm, zise Gösta cu blândețe și se întinse înainte.

Își puse mâna bătrână pe a ei. Părea să îi transfere ușor ceva din calmul lui cald.

— Dar e dispărută de atâta timp.

Gösta îi apăsă mâna.

— E vară și e cald, nu va îngheța. Avem de căutat într-o pădure întinsă și pur și simplu e nevoie de mai multe ore. Cu siguranță o vom găsi, iar ea va fi cuprinsă de frică și tulburată, dar de asta ne putem ocupa, bine?

— Deși... Nu asta s-a întâmplat cu cealaltă fată.

Gösta își retrase mâna și sorbi ușor din cafea.

— Asta a fost acum treizeci de ani, Eva. O altă viață, o altă vreme. E pură coincidență că ați ajuns să locuiți la această fermă și că fata voastră are aceeași vârstă. Copiii de patru ani se pierd. Sunt ființe curioase și, din ce-am înțeles, fiica voastră este o mică domnișoară îndrăzneață care știe ce vrea, așa că poate nu e ciudat că până la urmă nu s-a putut abține să facă o expediție în pădure. Apoi nu a ieșit cum s-a gândit ea, însă se va rezolva. Am pornit mulți în căutarea ei.

Se ridică.

— Mulțumesc pentru cafea, plec din nou. Vom continua căutările toată noaptea, însă ar fi bine dacă ați încerca să vă odihniți un pic.

Eva dădu din cap că nu. Cum ar putea să doarmă când Eva e acolo, afară, în pădure?

— Mă gândeam eu că n-o să vreți, zise Gösta. Dar am zis să încerc.

Văzu cum ușa se închide în urma lui. Era din nou singură. Numai ea cu gândurile și cu mâinile reci care-i cuprindeau inima.

Bohuslän 1671

Elin se aplecă pentru a-i face patul Brittei. Apoi își duse mâna la spate. Încă nu se obișnuise cu patul cel dur din coliba slugilor.

Pentru o clipă, privi patul fastuos în care se răsfăța Britta îngăduindu-și să simtă ceva ce aducea cu invidia, apoi își scutură capul și se întinse după cana goală de pe noptieră. Elin băgase de seamă, mirată, că sora sa nu împărțea cu consortul ei nici patul, nici dormitorul. Nu era treaba ei să judece. Dar în ceea ce-o privea, i se păruse mereu că momentul cel mai bun al zilei era acela când se strecura în pat alături de Per. Calmul pe care îl simțea când se odihnea în brațele lui calde și protectoare o făcuse să simtă că niciun rău de pe lume nu ar putea ajunge la ea și la Märta. Atât de mult se înșelase.

— Elin?

Vocea blândă a stăpânului casei o făcu să tresară. Era atât de pierdută în gânduri, mai să scape cana din mână.

— Da? spuse ea întorcându-se după ce își luă o clipă să-și revină.

Ochii lui albaștri și prietenoși erau fixați asupra ei și simți cum sângele i se urcă la față. Își coborî rapid

privirea. Nu prea știa cum să se poarte în fața consortului surorii sale. Preben era mereu atât de binevoitor cu ea și cu Märta. Însă era preot și stăpân al casei, în timp ce ea era numai o slujnică în gospodăria surorii sale, o văduvă care trăia din mila altora într-o casă care nu era a ei.

— Lill-Jan spune că dumneata cunoști leacuri pentru răni. Cea mai bună vacă de lapte e în suferință.

— Steluța? întrebă Elin fără să-și ridice privirea. Argatul spunea ceva azi-dimineață.

— Da, Steluța. Ești ocupată sau poți veni să o vezi?

— Da, firește că pot.

Puse cana înapoi pe noptieră și îl urmă tăcută pe Preben până în hambar. În fundul încăperii, Steluța stătea pe jos, gemând. Se vedea că avea dureri și că nu putea sta pe picioare. Elin îi făcu semn cu capul argatului Lill-Jan, care stătea neputincios lângă ea.

— Mergi la bucătărie și adu-mi niște sare.

Se puse pe vine și mângâie cu afecțiune botul moale al vacii. Steluța avea ochii mari și larg deschiși de teamă.

— Ai putea să o ajuți, Elin? întrebă Preben cu voce joasă mângâind și el vaca cu pete maronii și albe.

Pentru o secundă mâinile li se atinseră. Elin își trase rapid mâna, ca și cum ar fi fost mușcată de un șarpe. Din nou simți cum sângele i se urca la cap. I se păru că observă o ușoară roșeață și pe fața stăpânului, chiar înainte de a se ridica brusc la vederea lui Lill-Jan, care se întorsese gâfâind.

— Aici, zise el cu uşoara sa gângăveală, întinzându-i lui Elin vasul cu sare.

Ea îl luă cu o aplecare a capului și își puse un pumn mare de sare în palmă. Cu arătătorul mâinii drepte mișcă sarea în sens contrar acelor ceasornicului, în timp ce rosti

cu voce tare cuvintele învățate de la bunica ei: *Domnul nostru Iisus a călătorit în lung și-n lat, a tămăduit boli și molime și tot ce rănit a fost între cer și pământ. În numele Domnului, amin.*

— Amin, zise Preben, iar Lill-Jan se grăbi să repete.

Steluța gemea.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Preben.

— Nu avem decât să așteptăm. Cititul în sare dă adesea rezultate, însă durează ceva și depinde și de cât de mare e rana. Dar uitați-vă la ea mâine-dimineață, poate se va înzdrăveni.

— Lill-Jan, ai auzit, spuse Preben. Primul lucru pe care îl vei face mâine-dimineață va fi să o vezi pe Steluța.

— Așa va fi, stăpâne, zise Lill-Jan ieșind din hambar.

Preben se întoarse spre Elin.

— De unde ai învățat asta, Elin?

— De la bunica mea, răspunse ea scurt.

Încă mai simțea atingerea mâinilor și o neliniștea.

— Ce altceva poți să mai alini, Elin? întrebă Preben sprijinindu-se de scândura unei despărțituri.

Își frecă ușor talpa piciorului de pământ și răspunse contrar voinței sale:

— Păi de toate dacă nu sunt dureri prea serioase.

— Și pentru oameni, și pentru animale? întrebă Preben curios.

— Da, confirmă Elin.

O mira că Britta nu-i menționase nimic despre asta soțului ei. Vestea despre ce știa Elin ajunsese totuși la urechile argatului Lill-Jan. Însă nu era de mirare. Când trăiau împreună în casa tatălui lor, sora ei vorbise mereu cu cuvinte disprețuitoare despre bunica lui Elin și despre descântecele ei.

— Povestește mai mult, o îndemnă Preben pornind spre ușă.

Elin îl urmă fără să vrea. Nu se cuvenea să meargă așa vorbind vrute și nevrute cu stăpânul casei, era mult prea ușor să stârnești limbile bârfitoare. Dar Preben hotărâse ca ea să îl urmeze cu pași greoi. Britta stătea afară cu mâinile în șold și privirea întunecată. Inima îi stătu în loc de frică. De asta se temea. El nu risca nimic, însă ea avea să cadă în dizgrație. Și împreună cu ea, și Märta.

Presimțirile ei despre cum avea să fie traiul din mila surorii sale mai mici se adevereau. Britta era o stăpână răutăcioasă și dură, iar de limba ei ascuțită aveau parte și ea, și fiica ei.

— Elin m-a ajutat cu Steluța, spuse Preben calm, întâlnind privirea soției sale. Iar acum mergea să ne pregătească o gustare. A propus să ne petrecem un moment împreună, tu și cu mine, mai ales că am tot fost pe drumuri cu treburile legate de parohie.

— A zis ea asta? se miră Britta, bănuitoare, însă pe un ton mai liniștit.

— Da, a fost o propunere foarte bună.

Îl luă voioasă de braț pe Preben.

— Mi-ai lipsit mult, soț și stăpân al meu, cred că îți cam neglijezi soția.

— Ai dreptate, draga mea soție, răspunse el însoțind-o pe Britta în casă. Însă vom îndrepta lucrurile. Elin a zis că putem să ne așezăm la masă într-o jumătate de oră și se potrivește de minune pentru că îmi lasă timp să mă pot aranja, să nu arăt ca un sălbatic în fața frumoasei mele soții.

—Vai, n-ai putea fi niciodată un sălbatic, zise Britta lovindu-l ușor pe umăr.

Elin mergea în spatele lor, uitată pentru moment, respirând ușurată. Cunoștea prea bine întunericul din privirea Brittei și știa că sora ei nu se dădea în lături de la nimic, fiind în stare să pricinuiască suferințe de neimaginat celor care i se părea că nu-i cântă în strună. Însă de această dată Preben o salvase pe ea și pe fiica ei, iar pentru asta îi era de-a pururi recunoscătoare. Chiar dacă nu ar fi trebuit să o aducă în acea situație, în primul rând.

Porni grăbită spre bucătărie. Avea doar o jumătate de oră la dispoziție ca să pună masa și să o facă pe bucătăreasă să gătească ceva special. Își potrivi șorțul simțind din nou căldura mâinii lui Preben.

— Ce faci acolo, tată?

Bill fusese atât de cufundat în text, că tresări când auzi vocea fiului său.

Lovi ceașca de lângă el și niște stropi de cafea săriră pe masa de scris. Se întoarse spre Nils, care stătea în pragul ușii.

— Lucrez la un nou proiect, zise el și întoarse ecranul să vadă Nils.

— „Oameni mai de treabă", citi Nils pe prima pagină de PowerPoint.

Sub titlu era imaginea unei bărci cu pânze plecând în larg.

— Ce-i asta?

— Știi filmul acela pe care l-am văzut împreună? *Trevligt folk*, al lui Filip și Fredrik.

Nils aprobă din cap.

— Negroteii ăia care voiau să joace bandy.

Bill se strâmbă.

— Somalezii care voiau să joace bandy. Nu se spune „negrotei".

Nils ridică din umeri.

Bill se uită spre fiul lui stând în clarobscurul odăii, cu mâinile puse nonșalant în buzunarele pantalonilor scurți și cu pletele blonde în ochi. Intrase în viața lor destul de târziu. Neplanificat și, de fapt, nu tocmai dorit. Gun avea patruzeci și cinci de ani, el aproape cincizeci, iar cei doi frați mai mari ai lui Nils erau pe cale să lase în urmă adolescența. Gun insistase să păstreze copilul, spunea că trebuia să existe un sens. Însă Bill nu a simțit față de Nils aceeași legătură strânsă pe care o avea cu cei doi băieți mai mari. Nu fusese în stare, nu voise să schimbe scutece și să stea la groapa de nisip, sau să treacă prin matematica de clasa întâi pentru a treia oară. Bill se întoarse înapoi spre ecran.

— Aceasta e prezentarea pentru media. Mă gândesc să fac ceva pentru a-i ajuta concret pe refugiații de aici să se integreze în societatea suedeză.

— Îi înveți să joace bandy? întrebă Nils, tot cu mâinile în buzunare.

— Nu vezi barca cu pânze? arătă Bill spre monitor. Vor putea învăța să navigheze! Apoi vom concura la regata din Dannholmen.

— Regata din Dannholmen nu e tocmai totuna cu campionatul mondial la care au participat negroteii cu bandy, zise Nils. E cam alt calibru.

— Nu mai spune negrotei! izbucni Bill.

Nils sigur făcuse asta ca să îl enerveze.

— Știu că Dannholmen este un eveniment mult mai restrâns, însă are destul de multă însemnătate aici în localitate și va fi intens mediatizat. Mai ales acum, cu filmările care au loc și toate astea.

Nils pufni pe nări în spatele lui.

— Dacă într-adevăr sunt refugiați. Sunt numai cei care și-au permis să ajungă aici. Am citit pe internet. Și copiii aceia refugiați au barbă și mustață.

—Nils!

Bill se uită la fiul său, care se aprinsese la față de indignare. Era ca și cum s-ar fi uitat la un străin. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că fiul său era... rasist. Însă ce să faci, adolescenții știau prea puțin despre cum mergea lumea. Un motiv în plus să reușească cu acest proiect. Cei mai mulți oameni erau buni în esență și aveau nevoie numai de un impuls în direcția cea bună. Educație. Despre asta era vorba. Nils își va da în curând seama cât se înșela.

În spatele lui, fiul închidea ușa camerei de lucru. În ziua următoare avea loc întâlnirea preliminară și era important să aibă totul pregătit pentru presă. Avea să fie un lucru mare. Cu adevărat mare.

— Alo? strigă Paula când ea și Johanna intrară pe ușă, fiecare cu copilul său în brațe, plus trei genți de călătorie și două cărucioare.

Paula îi zâmbi Johannei când puse în sfârșit deoparte geanta cea mai grea. Un concediu în Cipru cu un copil de trei ani și un bebeluș nu fusese decizia cea mai chibzuită, însă supraviețuiseră.

— Sunt în bucătărie!

Paula se calmă când auzi vocea mamei sale. Dacă Rita și Bertil ar fi fost aici, ar fi putut lua copiii, pentru ca ele să despacheteze în liniște. Sau lăsau baltă despachetatul amânându-l pentru a doua zi și se aruncau în pat în fața vreunui film care le va lăsa să adoarmă.

Rita le zâmbi când intrară în bucătărie. Nu era de mirare că mama ei stătea și gătea în bucătăria lor ca și cum ar fi fost a ei. Rita și Bertil își aveau locuința deasupra lor, însă de la nașterea copiilor granițele dintre apartamente se estompaseră atât de mult, că mai bine ar fi putut instala o scară între ele.

— Am pregătit enchiladas, m-am gândit că sunteți flămânde după călătorie. A mers totul bine?

Își întinse brațele după Lisa.

— Da. Sau nu, spuse Paula întinzând recunoscătoare bebelușul. Împușcă-mă dacă mai spun cât de minunat ar fi să plec din nou o săptămână cu copiii.

— Da, a fost de fapt ideea ta, bombăni Johanna încercând să-l trezească pe Leo, care adormise.

— A fost sinistru, spuse Paula șterpelind puțină brânză aurie de pe o enchilada.

— Copii peste tot, adulți deghizați în animale de pluş deplasându-se prin căldură și cântând un cântec de tabără enervant.

— Nu prea cred că aia se putea numi cântec de tabără, râse Johanna.

— Nu, poate mai degrabă de îndoctrinare sectantă. Dacă eram obligată să-l mai ascult o dată, m-aș fi dus și l-aș fi demascat pe ursul acela păros.

— Povestește despre fântâna de ciocolată!

Paula oftă.

— Da, Dumnezeule, aveau în fiecare seară un bufet pentru copii, plin cu clătite, chiftele, pizza și spaghete cu duiumul. Și o fântână de ciocolată. Un puști pe nume Linus ieşea cel mai mult în evidență. Toată lumea știa că îl cheamă Linus pentru că mama lui alergase de jur împrejur toată săptămâna strigând „Nu, nu asta, Liiinus!

Nu, nu așa, Liiinus! Nu lovi fata, Liiinus!" Asta în timp ca tatăl stătea și trăgea la paharul cu bere încă de la micul dejun. Iar în ultima zi...

Johanna își înăbuși un chicotit în timp ce Paula luă o farfurie, puse o enchilada și se așeză la masa din bucătărie.

— În ultima zi, continuă ea, să nu-ți vină să crezi, a alergat taman în fântâna de ciocolată și a răsturnat-o. Era ciocolată peste tot! Și piciul s-a aruncat direct pe jos în ciocolată și a început să mâzgălească cu ea în timp ce mama fugea în jur, total isterizată.

Luă o muşcătură mare și suspină: era prima bucată de ceva condimentat cât de cât bine pe care o gusta după o săptămână.

— Bunu' Bertil? Zise Leo care începuse să se trezească în brațele Johannei.

— Chiar, unde e Bertil? întrebă Paula. A adormit deja în fața televizorului?

— Nu..., spuse Rita. E la muncă.

— Așa de târziu?

Foarte rar se întâmpla să facă tura de noapte.

— Da, a fost nevoie să meargă. Dar tu ești încă în concediu de maternitate, spuse Rita uitându-se șovăitor la Johanna.

Știa că fiicei sale nu-i fusese ușor să își ia liber, iar Johanna era mereu îngrijorată că Paula s-ar putea întoarce la lucru prea devreme. Ideea era ca familia să-și petreacă toată vara împreună.

— Despre ce e vorba? întrebă Paula așezând tacâmurile.

— Sunt pe teren și caută o persoană dispărută.

— Cine a dispărut?

— Un copil, zise Rita evitându-i privirea. O fată de patru ani.

O cunoștea prea bine pe fiica ei.

— De când a dispărut fata?

— În cel mai rău caz de aseară, însă părinții au descoperit de abia în această după-amiază, târziu, iar căutările au început numai de vreo două ore.

Paula se uită rugătoare la Johanna. Care la rândul ei se uită la Leo, aprobând din cap.

— E clar că o să mergi acolo. Du-te, au nevoie de tot ajutorul posibil.

— Te iubesc, plec chiar acum.

Se ridică și își sărută consoarta pe obraz.

— Unde este? întrebă de pe hol trăgându-și pe ea o jachetă subțire de vară.

— La o fermă. Bertil i-a zis „ferma lui Berg".

Paula se opri în mijlocul unei mișcări. Cunoștea prea bine ferma aceea, ca și povestea ei. Și era de felul ei prea cinică pentru a crede în coincidențe.

Karim bătu la ușă cu putere. Știa că Adnan era acolo și nu avea de gând să plece înainte ca el să îi deschidă. După ani la rând în care o bătaie la ușă putea însemna moarte, pentru ei sau pentru un membru al familiei, mulți refugiați ezitau să deschidă ușa. Karim bătu din nou, până când i se deschise.

Ochii mari ai lui Adnan îl făcură pe Karim să regrete că bătuse atât de tare.

— Tocmai am vorbit cu Rolf și mi-a spus că toată Fjällbacka e pe teren, să caute o fată dispărută. Trebuie să ajutăm și noi.

— O fată? Un copil?

— Da, Rolf zicea că are patru ani. Se crede că s-a rătăcit în pădure.

— E clar că am putea da o mână de ajutor, zise Adnan şi se întoarse în cameră să-şi ia jacheta. Khalil! Vino!

Karim se dădu înapoi câțiva pași.

— Ajută și tu cu bătutul pe la uși. Spune-le că ne adunăm la chioșc. Rolf a promis să ne conducă.

— Bineînțeles. Am face bine să ne grăbim, o copilă nu ar trebui să stea singură în pădure pe timp de noapte.

Karim continuă să bată la uși, iar de la distanță îi auzi pe Khalil și pe Adnan făcând același lucru. După un timp, strânseseră aproape cincisprezece voluntari. Rolf va fi nevoit să facă două sau trei drumuri să îi ducă pe toți acolo, dar asta nu ar fi o problemă. Era de treabă. Voia să ajute.

Pentru o clipă, Karim ezită. Rolf era de treabă şi îi cunoştea. Însă cum vor reacționa ceilalți suedezi când aveau să apară? O gașcă de huligani din tabără. Știa că așa le spunea, huligani. Sau negrotei. Totuși, un copil dispărut era responsabilitatea tuturor. Nu conta că era un copil suedez sau sirian. Undeva, o mamă plângea disperată.

Când Rolf sosi cu mașina, Karim, Adnan și Khalil așteptau alături de Rashid și Farid. Karim se uită la Rashid, al cărui copil rămăsese în Siria. Rashid îi întâlni privirea. Nu știa dacă propriul copil mai era în viață, însă în acea seară va da o mână de ajutor la găsirea unui copil suedez.

Se aşternuse o tăcere binecuvântată acum că cei mici fuseseră culcați. Câteodată pe Erica o mustra conștiința că se bucura prea mult de pacea din timpul serii. Când Maja era mică, intra pe forumul „Viață de familie" pentru a încerca să găsească oameni cu experiențe similare și să-şi mai descarce sufletul. Se gândea că trebuie să mai existe și alte persoane care trăiau conflictul dintre a fi mamă și nevoia

de a fi câteodată tu însăți. Însă valul de ură la care fusese expusă când scrisese onest despre propriile emoții o făcuse să nu mai încerce asta. Fusese pusă la zid total de insultele și de cuvintele injurioase pe care alte mame le folosiseră ca să îi explice ce om îngrozitor era ea pentru că nu iubea fiecare minut de alăptare, veghe de noapte, schimb de scutece și urlete. Aflase că nu ar fi trebuit să aibă copii, că era o scârbă egocentrică pentru că avea nevoie de un timp numai al ei. Erica încă se simțea cuprinsă de valuri de furie numai la gândul acestor femei care o condamnau pentru simplul fapt că nu acționa și nu simțea la fel ca și ele. De ce nu ar putea fiecare să facă exact ce i se potrivește? reflecta ea stând pe canapea cu un pahar de vin roșu și încercând să se relaxeze în fața televizorului.

Gândurile îi zburară rapid spre o altă mamă, Eva, mama Neei.

Nu putea decât să-și imagineze ce teroare o cuprinsese. Erica îi trimisese mesaje lui Patrik întrebându-l dacă într-adevăr nu aveau nevoie de ajutorul ei, ar fi putut să o roage pe Kristina să vină acolo pentru a avea grijă de copii. Însă el repetase că deja erau foarte mulți voluntari, nu mai era nevoie și de alții, și că era nevoie mai multă de ea acasă.

Erica nu îi cunoștea pe soții Berg și nu fusese niciodată la ferma lor. Se gândise de mai multe ori să meargă acolo și să ceară permisiunea de a face niște fotografii, ca să poată descrie locul cât mai fidel, însă nu o făcuse. Avea la dispoziție fotografii vechi care o ajutau să descrie ferma așa cum arăta când era locuită de familia Strand, însă i-ar fi plăcut să aibă ocazia să simtă atmosfera pe pielea ei, să observe detaliile, să își facă o idee despre cum arăta viața la fermă.

Se interesase în privința familiei Berg și aflase că se mutaseră aici din Uddevalla pentru a găsi pacea și calmul vieții la țară. Un loc bun unde să crească fiica lor. Erica spera în sinea ei că acest vis avea să se împlinească și că în curând avea să primească un telefon sau un mesaj de la Patrik confirmându-i că au găsit fata în pădure tremurând de frică, rătăcită, totuși în viață. Însă toată ființa ei îi spunea altceva.

Învârti vinul roșu în pahar. Își permisese un Amarone puternic, în pofida căldurii apăsătoare a serii. Cei mai mulți preferau în timpul verii vinuri rosé reci sau vin alb cu bucăți de gheață. Însă ei nu-i plăceau nici vinurile albe, nici cele rosé și obișnuia să bea numai șampanie sau vinuri roșii tari, indiferent de anotimp. Pe de altă parte, nu vedea nicio diferență între o șampanie scumpă și o Cava ieftină, iar lui Patrik îi plăcea să spună despre ea că făcea economie de carburant.

Se simți imediat prost că de gândea la vinuri, în timp ce un copil de patru ani se pierduse în pădure, nu în cea mai bună situație. Însă mintea îi funcționa adesea în acest fel. Era prea dureros să se gândească la răul ce i s-ar fi putut întâmpla unui copil, și atunci își îndrepta gândurile spre viața banală, lipsită de sens. Era un lux de care mama Neei nu avea parte acum. Ea și soțul ei treceau printr-un coșmar.

Erica se ridică mai sus pe canapea și puse deoparte paharul cu vin. Se întinse după un caiet aflat pe masa din camera de zi. Era un obicei deprins în timp, de a avea mereu la îndemână hârtie și pix. Obișnuia să aștearnă gânduri și idei apărute la întâmplare, să facă liste de lucruri ce se impuneau bifate pentru ca ea să poată progresa cu cartea. Și asta se gândea să facă acum. Intuiția îi spunea

că dispariția Neei era cumva legată de moartea Stellei. În ultimele săptămâni se lăsase pe trândăveală, vara și soarele preluaseră controlul și nu mersese mai departe cu cartea precum dorise. Acum avea să ia taurul de coarne, iar în cazul în care ceva rău se întâmplase, va putea ajuta prin cunoștințele pe care le avea despre cazul mai vechi. Poate avea să reușească să găsească acea legătură de a cărei existență era convinsă. Privi spre telefon. Deocamdată nimic de la Patrik. Apoi începu să scrie febril.

Cazul Stella

Înțelese deja când se apropiau de ea. Pașii grei. Privirea ațintită spre pământ. Nu mai era nevoie de cuvinte.

— Anders! strigă ea cu glas ascuțit.

El dădu buzna afară din casă, dar se opri când îi văzu pe polițiști. Căzu jos pe pietrișul din curte. Linda se grăbi spre el, îl cuprinse cu brațele. Anders fusese mereu așa de mare, de puternic, iar acum ea era cea care trebuia să îl susțină și pe el.

— Tata? Mama?

Sanna stătea în prag. Lumina din bucătărie îi dădea sclipiri de aură părului ei blond.

— Mama, au găsit-o pe Stella?

Linda nu putea să-i întâlnească privirea fiicei. Se întoarse spre unul dintre polițiști.

El făcu semn din cap.

— Am găsit-o pe fiica dumneavoastră. Este... este moartă. Ne pare rău.

Se uită fix la vârful pantofilor și încercă să-și înăbușe lacrimile. Era palid și Linda se întreba dacă a văzut-o pe Stella. Dacă i-a văzut corpul.

— Dar cum să fie moartă? Nu poate fi. Mama? Tata?

Glasul Sannei în spatele ei, întrebările necontenite. Însă Linda nu avea răspunsuri de dat. Nu era capabilă de consolare. Știa că trebuia să-i dea drumul lui Anders, să o îmbrățișeze pe fiica ei. Dar numai Anders înțelegea suferința pe care o simțea cu fiecare fibră a corpului.

— Vrem să o vedem, spuse ea și reuși într-un sfârșit să-și ridice capul de pe umărul lui Anders. Trebuie să ne vedem fata.

Polițistul mai înalt își drese vocea.

— Veți putea face asta. Dar mai întâi e necesar să ne facem treaba. Trebuie să aflăm cine a făcut asta.

— Cum adică a făcut? Nu a fost un accident?

Anders se eliberă de îmbrățișarea Lindei și se ridică.

Polițistul răspunse cu voce joasă:

— Nu, nu a fost un accident. Fata dumneavoastră a fost omorâtă.

Pământul se apropia atât de rapid, că Linda nici nu apucă să se mire. Apoi totul se întunecă.

Mai avea numai douăzeci.

James Jensen nu își pierdu nici pe departe răsuflarea când făcu următoarea flotare.

Aceeași rutină în fiecare dimineață, vara ca și iarna. Seara de Ajun ca și cea a sărbătorii solstițiului de vară. Astfel de lucruri nu aveau însemnătate. Cu adevărat importante erau doar rutinele. Consecvența. Ordinea.

Încă zece.

Tatăl lui Helen înțelegea importanța rutinelor. James încă îi mai simțea lipsa lui KG, cu toate că asta era o slăbiciune pe care nu voia să și-o îngăduie. De la infarctul de inimă suferit de KG cu zece ani în urmă, nimeni nu putuse să îl înlocuiască.

Ultima. James se ridică după cele o sută de flotări rapide. O viață lungă în militărie îl învățase valoarea faptului de a fi pe deplin în formă.

James se uită la ceas. Opt și un minut. Întârziase. Când era acasă, lua mereu micul dejun la ora opt fix.

— Micul dejun e gata! strigă Helen ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

James își încruntă fruntea. Dacă striga însemna că îi observase întârzierea.

Își șterse sudoarea cu un prosop și intră din terasă în camera de zi. Bucătăria era adiacentă și se simțea mirosul

de bacon. Mânca mereu același mic dejun: omletă cu bacon.

— Unde e Sam? întrebă el așezându-se și apucându-se de omletă.

— Încă doarme, zise Helen și îi servi baconul perfect crocant.

— Este ora opt și nu s-a trezit?

Iritarea îi străbătu corpul ca un val de curent electric. De fapt, așa simțea de fiecare dată când se gândea la Sam, în ultima vreme. Să doarmă la ora opt dimineața? Vara, el se trezise dintotdeauna la ora șase dimineața și muncea până seara târziu.

— Trezește-l, o îndemnă și dădu pe gât o înghițitură serioasă de cafea. Pe care imediat o scuipă înapoi în ceașcă. Ce dracu', fără lapte?

— Vai, iartă-mă, se scuză Helen luându-i ceașca din mână.

Vărsă cafeaua în chiuvetă, îi puse alta și turnă un pic de lapte gras.

Acum avea gustul potrivit.

Helen se grăbi să iasă din bucătărie. De pe scări se auziră pași grăbiți, apoi voci bombănitoare.

Iritarea revenea. Era aceeași iritare pe care James o simțea când era pe teren cu un efectiv, iar vreun soldat încerca să disimuleze sau să se sustragă situațiilor dificile, din cauza fricii. Nu avea niciun fel de înțelegere pentru un astfel de comportament. Dacă ai hotărât să te înrolezi în armată, mai ales într-o țară precum Suedia, în care e o treabă cu totul voluntară să te aventurezi în zonele de război ale altor state, atunci trebuie să îți faci treaba care ți-a fost desemnată. E cazul să-ți lași frica acasă.

— Unde arde? protestă Sam intrând cu mers lenevos în bucătărie, cu pletele brunete în toate direcțiile. De ce să mă scol la ora asta dimineața?

James își puse coatele pe masă și își uni mâinile.

— În casa asta nu ne pierdem ziua dormind, zise el.

— Dar nu mi-am găsit o slujbă de vară, ce dracu' să fac atunci?

— Nu înjura!

Helen și Sam tresăriră amândoi. Furia făcea să i se întunece totul în fața ochilor și fu nevoit să respire profund de mai multe ori. Trebuia să-și mențină controlul. Asupra lui însuși. Asupra familiei.

— La nouă fix ne vedem pentru antrenamentul de trageri.

— Bine, încuviință Sam coborând privirea spre masă.

În spatele lui, Helen își cuprinse fața cu palmele.

Umblaseră toată noaptea. Harald nici nu mai vedea bine de oboseală, însă nu se gândea să se întoarcă acasă. Ar fi însemnat să se dea bătut. Când oboseala îl copleșea, se întorcea la fermă ca să se mai încălzească și să își mai toarne niște cafea. De fiecare dată, Eva Berg stătea în bucătărie, cu chipul palid și mut. Era destul ca să-și adune puterile și să plece din nou pe teren.

Se întreba dacă ceilalți știau cine era el, ce rol avusese cu treizeci de ani în urmă. Că el fusese cel care o găsise pe acea fetiță. Locuitorii mai vârstnici ai stațiunii erau la curent cu asta, dar nu credea că Eva și Peter știau. Când le fuseseră repartizate zonele de căutare, alesese cu bună știință aria cu lacul lângă care fusese găsită Stella. Și fusese primul loc unde căutase. Micul izvor secase de multă vreme și acolo era numai pământ. Însă trunchiul cel bătrân încă se afla acolo. Vremea și vânturile își puseseră în

continuare amprenta asupra arborelui masiv, mai uscat și mai casabil decât acum treizeci de ani. Dar acum nu era nicio fată acolo. Își revenise și răsuflase ușurat.

Oamenii se regrupaseră permanent în timpul nopții. O parte merseseră acasă pentru un somn de câteva ore, reveniseră și se alăturaseră altor grupe de căutare, în timp ce oameni noi își ofereau ajutorul pe măsură ce noaptea se preschimba în zi. Printre cei care nu plecaseră acasă să se odihnească se numărau și bărbații și tinerii de la tabăra de refugiați. Harald mai schimbase câte o vorbă cu ei în timp ce cutreierau pădurea, adresându-li-se într-un amestec stângaci de suedeză și engleză stâlcită. Însă reușiseră să comunice într-un fel.

Micul grup din care făcea acum parte era constituit din el însuși, bărbatul care se prezentase drept Karim și Johannes Klingsby — un constructor din zonă, la care Harald obișnuia să apeleze când era nevoie de renovări în brutărie. Se mișcau încordați mai departe în pădurea care se lumina tot mai mult sub razele soarelui. Polițiștii care dirijau căutarea le spuseseră de mai multe ori în timpul nopții să nu se grăbească, ci să fie mai degrabă meticuloși și metodici.

— Pădurea a fost răscolită toată noaptea, zise Johannes. Nu ar fi putut merge atât de departe...

Gesticulă larg cu brațele.

— Ultima oară am căutat-o în timpul zilei, spuse Harald.

Văzu din nou corpul neînsuflețit al Stellei.

Karim dădu din cap. Îi era greu să înțeleagă, cu accentul de Bohuslän al lui Harald.

— Harald found dead girl in the woods, thirty years ago[1], zise Johannes.

[1] Harald a găsit fată moartă în pădure, acum treizeci de ani.

— Dead girl? repetă Karim și se opri. Here?[1]

— Yes, four years old, just like this girl.[2]

Johannes ridică patru degete în sus.

Karim se uită la Harald care încuviință din cap.

— Yes. It was just over here. But it was water there then.[3]

Îi fu rușine de engleza lui stricată, însă Karim aplecă ușor capul.

— There, zise Harald arătând spre trunchi. It was a... not a lake... a... the Swedish word is 'tjärn'.[4]

— A small lake, like a pond[5], completă Johannes.

— Yes, yes, a pond, spuse Harald. It was a pond here over by that tree and the girl was dead there.[6]

Karim păși atent spre copac. Se așeză pe vine, puse mâna pe trunchi. Când se întoarse, era atât de palid, că Harald se dădu înapoi câțiva pași.

— Something is under the tree. I can see a hand. A small hand.[7]

Harald se clătină. Johannes se ghemui peste o tufă, iar ceilalți îl auziră vomitând. Privirea lui Harald o întâlni pe a lui Karim și-și văzu propria tulburare reflectată în ochii lui. Trebuiau să cheme poliția.

Marie stătea cu manuscrisul pe genunchi, încercând să citească replicile scenei următoare, însă astăzi parcă

---

1 Fată moartă? Aici?

2 Da, de patru ani, cât are și fata asta.

3 Da, chiar aici. Însă atunci era apă acolo.

4 Acolo. A fost un... nu un lac..., un... cuvântul suedez este „tjärn"

5 Un lac mic, ca o baltă.

6 Da, da, o baltă. Era o baltă lângă acel copac și fata era acolo, moartă.

7 Este ceva sub copac. Pot vedea o mână. O mână mică.

nu avea prea multă tragere de inimă. Scena avea să fie filmată în interior, în marea hală industrială din Tanumshede. Acolo fuseseră amenajate mai multe scene, ca nişte lumi mici, gata să îşi primească actorii. Dar filmul avea să se desfăşoare în cea mai mare parte pe insula Dannholmen. Ingrid îşi petrecuse multă vreme pe insula aceea, în anii în care fusese căsătorită cu regizorul de teatru Lasse Schmidt, dar continuase să o viziteze mult timp după ce se despărţise de Lasse.

Marie se întinse şi dădu din cap. Voia să scape de toate gândurile care o bântuiseră de când începuse să se vorbească despre fata dispărută. Gândurile la o Stella care sărea râzând în faţa ei şi a lui Helen.

Marie suspină. Era aici acum, jucând rolul la care visase o viaţă întreagă. Pentru asta muncise în toţi aceşti ani, era răsplata ei acum, când rolurile la Hollywood deveneau mai rare. Merita asta, era competentă. Nu depunea un efort prea mare să intre în pielea unui personaj, să pretindă că este altcineva. Exersase încă de mică. Minciună sau teatru, diferenţa era greu de sesizat, iar ea învăţase din timp să le stăpânească pe amândouă.

Numai dacă ar putea să nu se mai gândească la Stella.

— Cum arată părul? o întrebă pe Yvonne, care se apropia cu paşi nervoşi.

Aceasta se opri atât de brusc, că aproape sări. O cuprinse cu privirea pe Marie de sus până jos, scoase un pieptene din cocul de la spate şi îndreptă câteva firicele de păr. Apoi îi dădu o oglindă lui Marie şi aşteptă încordată în timp ce ea analiza rezultatul.

— Arată bine, zise Marie, iar de pe chipul lui Yvonne dispăru expresia de nelinişte.

Marie se întoarse spre decorul camerei de zi, unde Jörgen se afla în mijlocul unei discuții cu Sixten, maestrul de lumini.

— E gata repede?

— Dă-ne un sfert de oră! strigă Jörgen.

În glas i se simțea frustrarea. Marie știa din ce cauză, orice întârziere costa bani.

Se întreba cum mergea finanțarea filmului. Nu era prima oară când lucra la o filmare care începuse fără o finanțare completă, pentru ca ulterior să fie brusc suspendată.

Nimeni nu era sigur, nu înainte de fi trecut de acel punct în care costurile vor fi fost deja atât de mari, că nu mai era rentabil să renunți. Dar nu ajunseseră încă acolo.

— Îmi cer scuze, pot să pun niște întrebări în timp ce așteptați?

Marie își ridică ochii din manuscris. Un bărbat de vreo treizeci de ani se uită la ea cu un zâmbet larg. Era clar ziarist. În mod normal nu ar fi fost de acord să fie intervievată fără un program prealabil, însă tricoul îi pica prea bine ca să dorească să fie expediat de acolo.

— N-ai decât să întrebi, oricum nu fac altceva decât să stau și să aștept.

Constată mulțumită că bluza o îmbrăca extrem de bine. Ingrid avusese mereu stil și gusturi bune.

Băiatul cu corpul bine antrenat se prezentă drept Axel de la ziarul *Bohusläningen*. Începu cu câteva întrebări inofensive despre film și despre cariera ei, ca să se apropie până la urmă de ceea ce era evident scopul vizitei. Marie se aplecă înapoi și își așeză picioarele lungi unul peste altul. Trecutul îi servise bine în carieră.

— Ce simțiți acum, că v-ați întors? Da, eram pe punctul de a spune „la locul faptei", dar să numim asta scăpare freudiană, pentru că dumneavoastră și Helen v-ați susținut mereu nevinovăția.

— Am fost nevinovate, spuse Marie constatând mulțumită că tânărul ziarist nu-și dezlipea ochii de pe decolteul ei.

— Cu toate că ați fost condamnate pentru omor? întrebă Axel întorcându-și privirea de la pieptul ei.

— Eram copile, cu totul incapabile de a comite omorul pentru care am fost acuzate și condamnate. Dar vânători de vrăjitoare există până și în zilele noastre, nu-i aşa?

— Cum au fost anii care au urmat?

Marie își mișcă brusc capul. Nu i-ar putea niciodată descrie acel timp. Precis crescuse cu doi părinți adevărați, care-l ajutaseră cu tot ce era nevoie, iar acum locuia cu o parteneră și copii. Trase cu ochii la mâna lui stângă. Soție, de fapt, își clarifică ea.

— Au fost plini de învățăminte, spuse ea. Am de gând să scriu pe larg despre ei într-o zi, în memorii, nu pot rezuma în câteva cuvinte.

— Apropo de memorii, am auzit că scriitoarea orășelului nostru, Erica Falck, plănuiește să scrie o carte despre acel omor și despre dumneavoastră și Helen. E un proiect la care contribuiți? Cartea e recunoscută de voi două?

Marie nu se grăbi cu răspunsul. Sigur că Erica o contactase, însă ea însăși purta negocieri cu una dintre editurile mari din Stockholm, legate de propria versiune.

— Încă nu am luat o decizie în privința asta, zise ea lăsând de înțeles că nu avea de gând să răspundă la mai multe întrebări legate de acest subiect.

Axel pricepu aluzia și schimbă direcția.

— Presupun că ați auzit de fata care a fost dată dispărută de ieri? De la aceeași fermă de la care a dispărut și Stella?

Tăcu, sperând că va obține o reacție din partea ei, însă Marie își încrucișă din nou picioarele. O urmări atent, dar ea știa că nicio trăsătură de pe chip nu putea dezvălui că stătuse trează toată noaptea.

— O coincidență neobișnuită, însă sigur doar o coincidență. Fata precis s-a rătăcit.

— Să sperăm asta, spuse Axel.

Se uită în caietul său de notițe, însă chiar atunci Jörgen îi făcu semn lui Marie. Presa era bine venită, dar era timpul să intre în camera de zi din Dannholmen și să fie strălucitoare. Să convingă finanțiștii că acest film avea să fie un succes.

Îl luă pe Axel de mână, strânse ceva mai mult decât normal și mulțumi pentru interviu. Se îndreptă spre Jörgen și spre ceilalți membri ai echipei, însă se opri brusc și se întoarse. Microfonul lui Axel era încă deschis, iar ea se aplecă în față și rosti șoptit câteva cifre în microfon.

Îl privi pe Axel.

— Este numărul meu de telefon.

Apoi făcu cale întoarsă și păși în anii șaptezeci, pe insula bătută de vânturi care era paradisul de pe pământ al lui Ingrid.

Când Patrik răspunse numărului necunoscut, își dădu seama de la prima silabă că acesta era apelul de care se temuseră. Ascultă vocea de la celălalt capăt, apoi le făcu semn lui Gösta și Mellberg, care stăteau ceva mai departe vorbind cu stăpânii câinilor.

— Da, știu unde este, zise el. Nu atingeți nimic, absolut nimic. Și așteptați acolo până ajungem noi.

Cu o mișcare lentă, închise telefonul. Mellberg și Gösta se apropiară de el și nu era nevoie să spună nimic. Înțeleseră totul din expresia de pe chipul său.

— Unde este? întrebă Gösta într-un târziu, cu privirea ațintită asupra casei unde mama Neei stătea în bucătărie pregătind cafea.

— În același loc în care a fost găsită cealaltă fată.

— Ce dracu'? zise Mellberg.

— Doar am căutat acolo, știu că mai multe grupuri au căutat acolo, comentă Gösta ridicându-și sprâncenele. Cum ar fi putut să le scape?

— Nu știu, răspunse Patrik. A sunat Harald, cel care are brutăria Zetterlinds, grupul lui a găsit-o.

— Tot el a găsit-o și pe Stella, spuse Gösta cu voce joasă.

Mellberg se uită fix la el.

— Nu e cam ciudat? Care sunt șansele ca aceeași persoană, la un interval de treizeci de ani, să găsească două copile omorâte?

Gösta își mișcă mâna în semn de negare.

— L-am verificat data trecută, are un alibi foarte solid și nu are nimic de-a face cu omorul, zise el, după care se uită la Patrik. Pentru că este un omor aici? Nu un accident? Având în vedere că a fost găsită în același loc, ar fi aproape neverosimil să credem că nu este vorba de omor.

Patrik aprobă din cap.

— Vom aștepta și vom vedea ce spun specialiștii, însă Harald a spus că era goală.

— La dracu', zise Mellberg palid la față.

Patrik inspiră adânc. Soarele de dimineață începea să urce pe cer, iar temperatura crescuse atât de mult, că transpirase și cămașa i se lipea de corp.

— Sugerez să ne separăm. Eu merg să mă întâlnesc cu Harald la locul unde a fost găsită fata, grupul lui așteaptă acolo. Iau bandă galbenă cu mine și delimitez zona. Bertil, tu intri în legătură cu Torbjörn din Uddevalla și îl rogi să vină până aici cât mai repede, cu o echipă de specialiști. Poți să-i informezi și pe oameni pe măsură ce sosesc aici, să nu plece înapoi în pădure. Și comunică polițiștilor cu câini și elicopterelor că pot să-și încheie căutarea. Iar tu, Gösta...

Patrik tăcu și se uită mâhnit la colegul său.

Gösta aprobă din cap.

— Mă ocup, spuse el.

Patrik nu îl invidia pentru această misiune, însă era logic să i-o încredințeze lui Gösta. El fusese cel mai mult în legătură cu părinții Neei în timpul în care fuseseră prezenți la fermă, iar Patrik îl știa calm și sigur pe sine, capabil să se descurce în asemenea situații.

— Sună-l și pe preot, îl îndemnă Patrik și se uită apoi la Mellberg. Bertil, ai grijă să-l reții rapid pe tatăl Neei când se întoarce grupul lui, ca să nu afle înainte ca Gösta să aibă ocazia să îi spună.

— Asta va fi greu, zise Mellberg încruntându-se.

Buza superioară îi era plină de picuri de sudoare.

— Știu, vestea se va răspândi cu viteza vântului, încearcă totuși.

Mellberg aprobă din cap, iar Patrik își părăsi colegii și se îndreptă spre pădure. Încă nu putea pricepe. Căutaseră în primul rând în zona unde Stella fusese găsită, în urmă cu treizeci de ani. Şi totuşi, cumva le scăpase.

După un drum de zece minute pe teren, îi zări pe cei trei bărbați care stăteau în așteptarea lui. În afară de Harald, din grupul de căutare mai făceau parte doi

bărbați mai tineri, unul cu înfățișare de străin. Patrik își întinse mâna și îi salută. Niciunul dintre ei nu putea să-i întâlnească privirea.

— Unde este? întrebă el.

— Acolo, sub trunchiul acela mare, spuse Harald arătând cu mâna. De aceea nu am văzut-o de la început. S-a format o cavitate sub trunchi și cineva a împins-o acolo. Se vede numai dacă mergi acolo și zgâlțâi bușteanul.

Patrik dădu din cap aprobator. Asta lămurea lucrurile. Însă se învinovățea că nu dăduse ordin ca locul să fie cercetat mai în amănunt.

— Știi că s-a întors, nu? Prima oară după ce a fost trimisă de aici.

Nu era nevoie ca Patrik să întrebe despre cine vorbea Harald. Nimeni din comunitate nu putuse trece cu vederea revenirea lui Marie Wall, mai ales că se întâmplase cu atâta pompă.

— Da, știm asta, spuse el fără a intra în detalii asupra implicațiilor pe care le-ar putea avea întoarcerea ei.

Însă și el se gândise la asta, că era de departe o coincidență stranie cum încă o fată, de la aceeași fermă, fusese omorâtă și găsită în același loc, tocmai în momentul întoarcerii lui Marie.

— Voi împrejmui zona, apoi specialiștii vor veni să examineze locul crimei.

Își puse jos geanta și scoase din ea două rulouri mari cu bandă albastră și albă.

— Să ne întoarcem? întrebă tânărul care se prezentase drept Johannes.

— Nu, vreau să rămâneți aici și să umblați cât mai puțin. Tehnicienii vor vrea să vă examineze hainele și

încălțămintea, pentru că ați mers pe aici, pe la locul crimei.

Bărbatul cu fizionomie străină arăta întrebător. Harald se întoarse spre el și îi spuse într-o engleză stângace dar clară.

— We stay here. Okay, Karim?[1]

— Okay, aprobă bărbatul, iar Patrik înțelese că era unul dintre cei sosiți de la tabăra de refugiați împreună cu Rolf.

Tăcură pentru un moment. Contrastul între motivul pentru care se aflau acolo și peisajul idilic care îi înconjura era așa de mare! Ciripitul vesel al păsărilor continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum o fată de patru ani nu se afla acolo moartă, numai la câțiva metri. Iar foșnetul frunzelor în bătaia vântului le acompania ciripitul. Era zdrobitor de frumos, cu razele soarelui răzbind printre copaci ca fascicule de laser cu tăiș ascuțit. Patrik descoperi un grup de bureți gălbiori pe pământ, chiar în dreptul lor. În mod normal, s-ar fi entuziasmat de descoperire. Acum, însă, culesul de ciuperci nu se afla printre gândurile lui.

Patrik începu să deșire banda. Singurul lucru pe care îl putea face pentru fată era să-și facă treaba cât mai bine posibil. Evită să se uite spre trunchiul de copac.

Eva se afla la chiuvetă clătind cafetiera. Nu mai știa de câte ori o tot umpluse de-a lungul nopții. Un mic țușit în spatele ei o făcu să se întoarcă. Eva îi văzu privirea lui Gösta, ținuta încordată, iar vasul îi căzu din mână. Curând după sunetul sticlei zdrobite, se auzi strigătul care

[1] Noi stăm aici. OK, Karim?

era atât de aproape și totuși atât de îndepărtat. Un strigăt care exprima durerea și pierderea iremediabilă.

Un strigăt al propriului abis lăuntric.

Se prăbuși în brațele lui Gösta, iar sprijinul lui fu singurul lucru care o împiedică să se facă și ea bucăți. Respira cu greu şi Gösta îi mângâie părul. Își dorea ca Nea să fie acolo, să fugă râzând pe la picioarele ei. Își dorea ca Nea să nu se fi născut niciodată, să nu fi avut un copil care să-i fie apoi luat.

Acum totul era pierdut. Totul murise cu Nea.

— Am sunat preotul, spuse Gösta și o conduse spre unul dintre scaune.

Trebuie să vadă că sunt distrusă pe dinăuntru dacă mă ia așa atent, se gândi Eva.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea, iar întrebarea era sinceră.

Ce ar fi putut face un preot acum pentru ea? Nu a avut niciodată vreo credință de care să vorbească. Iar un copil trebuie să fie cu părinții lui, nu la un Dumnezeu în ceruri. Ce ar fi putut spune un preot ca să le aducă, ei și lui Peter, un pic de consolare?

— Peter? zise ea cu o voce spartă și surdă.

Și vocea i se stinsese odată cu Nea.

— Îl caută, curând va fi aici.

— Nu, spuse ea dând din cap. Nu faceți asta, nu-i spuneți nimic.

Lăsați-l să rămână în pădure, se gândi ea. Cu speranța încă intactă. Numai Peter mai trăia acum. Ea însăși murise cu Nea.

— Trebuie să afle, Eva, spuse Gösta îmbrățișând-o din nou. Nu poate fi evitat.

Eva aprobă din cap în brațele lui Gösta. Sigur nu putea hoinări mai departe, ca o ființă a pădurii. Ei trebuie să-l informeze, deși atunci avea și el să moară.

Se eliberă din strânsoarea lui Gösta şi își lăsă capul în jos, pe masă. Simțea pe față lemnul mesei. Fusese trează mai bine de o zi, susținută de speranță și de frică. Acum voia doar să doarmă și să scape de toate astea. Să fie numai un vis. Corpul se destindea, lemnul de care-și lipise fața părea moale ca o pernă și alunecă tot mai mult în somn. O mână caldă o bătu ușor pe spate. Căldura se răspândi în întregul corp. Se deschise și ușa de la intrare. Nu voia să deschidă ochii, nici să-și ridice capul să-l vadă acolo pe Peter. Însă Gösta o cuprinse de umăr și făcu totuși asta. Ridică ochii și-i întâlni privirea lui Peter, la fel de sfărâmată ca și a ei.

Bohuslän 1671

Steluța era sănătoasă dimineața, când Lill-Jan veni să o vadă. Preben nu îi spuse nimic lui Elin despre asta, însă se uita la ea și mai fascinat.

Îi simți ochii ațintiți asupra ei în timp ce pregătea micul dejun.

Britta fusese într-o bună dispoziție neobișnuită după ce Elin o ajutase să se aranjeze. Mereu era așa în zilele de duminică, adora să se așeze mai în față în biserică, în timpul liturghiilor, îmbrăcată elegant și coafată frumos, privind băncile umplându-se cu enoriașii lui Preben.

Nu era mult de mers de la casa parohială la biserică, iar servitorii porneau împreună, în grup. Preben și Britta mergeau împreună cu cal și trăsură, pentru ca hainele de sărbătoare ale Brittei să nu se păteze cu murdărie și noroi. Elin o ținea pe Märta strâns de mână. Fata mai mult sărea decât mergea, iar codițele blonde îi săltau pe spate, pe haina uzată. Era un frig de crăpau pietrele, iar Elin pusese grijuliu hârtie în pantofii Märtei, să-i fie mai cald și să îi umple totodată. Märta îi primise de la una dintre servitoarele cu talpa considerabil mai mare. Însă

nu se plângea, pantofii erau pantofi și deja învățase că trebuia să se bucure de ce primea.

Elin își simți inima ușurată când văzu biserica înălțându-se în fața lor. Arăta atât de frumos în Vinbäck, turla era impunătoare, iar acoperișul metalic al bisericii strălucea în soarele iernii. Un zid cu acoperiș de țigle roșii înconjura biserica și existau trei porți zidite, înzestrate cu țigle roșii și grilaj de fier care să împiedice oamenii să se împrăștie prin cimitir și să tulbure rânduiala în fel și chip.

Când intrară pe poartă, inima lui Elin săltă de bucurie, iar când păși în biserică, respiră adânc lăsându-se pătrunsă de atmosfera calmă.

Se așeză alături de Märta pe o bancă în spate de tot. Existau patruzeci și opt de bănci, însă de la o vreme nu se mai umpleau toate. Războiul și foametea îi sărăciseră pe localnici, iar furnicarul de oameni care se deplasaseră spre coastă în marea epoca a heringului, cu o sută de ani în urmă, era numai o amintire. Bunica lui Elin povestise despre acele vremuri, istorii auzite la rândul ei de la părinți și bunici. Atunci totul fusese altfel. Era așa de mult hering, că nu știau ce să facă cu atâta pește, iar oamenii veneau din toată țara să se stabilească aici în ținut. Însă heringul dispăruse și peste ei venise războiul. Acum nu mai existau decât poveștile. Și mai multe bănci rămâneau libere, în timp ce altele erau ocupate de localnici fără vlagă, slabi și palizi, cu ceva stins în privire. Era o lume rănită acum, se gândi Elin uitându-se în jur.

Existau ferestre numai în partea sudică a bisericii, însă lumina strălucea prin ele așa de minunat, că lui Elin aproape îi dădură lacrimile. Amvonul se afla tot pe acea parte. Larma se potoli când Preben îi urcă scările. Începură cu un psalm, iar Elin intonă cu ceva mai multă

forță, ca întotdeauna, știind că are o voce atât de frumoasă. Era un mic capriciu pe care și-l permitea pentru că Märta adora să o audă cântând. Se străduia să înțeleagă ce spunea Preben. Mai nou, se vorbea suedeză în biserică, iar asta li se părea enoriașilor extrem de stânjenitor, fiind obișnuiți de atâta vreme cu daneza și cu norvegiana.

Însă avea o voce atât de plăcută! Elin închise ochii și simți imediat căldura mâinii lui Preben. Deschise din nou ochii și se obligă să se uite în ceafa Brittei, înainte, pe banca din față. Britta avea o coadă frumoasă, pe care i-o împletise dimineață, iar gulerul îi era proaspăt apretat și alb. Dădea din cap aprobator în timp ce Preben vorbea.

Elin se sili să nu se mai gândească la vocea lui Preben și la cum mâna lui o atinsese pe a sa. Era perechea Brittei, iar ea stătea aici, în casa lui Dumnezeu, nutrind gânduri interzise. Nu ar fi fost de mirare dacă un fulger s-ar fi pogorât din ceruri și ar fi omorât-o pe loc, ca pedeapsă pentru o astfel de impietate. Îmbrățișă mâna fiicei ei și se străduia să asculte și să înțeleagă cuvintele care coborau din amvon. Preben vorbea despre marea pacoste care se întindea peste regatul lor și peste ținutul lor, și despre cum compatrioții lor duceau o luptă curajoasă cu diavolul, găsindu-i pe trimișii acestuia și aducându-i în fața judecății. Enoriașii ascultau ca vrăjiți. Diavolul era parte din cotidianul lor, la fel ca Dumnezeu. O putere prezentă pretutindeni, care încerca să-și instaureze răul. Primejdia pândea peste tot, în ochiul pisicii, în adâncul mării, în corbul din copac. Satana era la fel de real ca un tată sau un frate, ca vecinul din casa alăturată. Faptul că nu putea fi văzut cu ochiul liber îl făcea cu atât mai periculos, și trebuia să veghezi mereu, să ai grijă de tine și de ai tăi.

— Am fost atâta timp îndurători, vorbi Preben, iar vocea lui își găsea atât de minunat ecoul între zidurile de piatră ale bisericii. Însă nu va dura mult până când Satana își va înfige ghearele în copii și în femeile noastre și în mica noastră parte de lume. Vasăzică, rogu-vă, fiți cu băgare de seamă. Semnele se vor găsi acolo. Vegheați cu ochiul treaz al Domnului asupra nevestelor, fiicelor, servitoarelor, vecinelor, soacrelor sau surorilor voastre. Cu cât găsim mai devreme aceste mirese ale diavolului printre noi, cu atât mai repede putem să lovim și noi și să îl oprim pe Satana să sălășluiască printre noi.

Toți aprobară din cap cu obrajii roșii de ațâțare. Copii care chicoteau se alegeau cu un ghiont în coaste, un tras de păr sau o palmă peste ureche, ca să-și țină gura.

Restul liturghiei se sfârși prea curând. Fusese o întrerupere a unei zile obișnuite, un timp al odihnei și o clipă pentru hrana sufletului. Elin se ridică și o prinse ferm pe Märta de mână, ca să nu se piardă printre toți cei care voiau să iasă în același timp. Când ieșiră în piața din fața bisericii, dârdâi de frig.

— Lua-te-ar ciuma! auzi ea în spate.

Elin se întoarse mirată, însă, când văzu cine pufnise, coborî privirea. Era Ebba din Mörhult, văduva lui Claes, care se înecase cu Per și cu alții în barca de pescuit. Ebba era unul dintre motivele pentru care nu putea rămâne în Fjällbacka și fusese nevoită să accepte oferta Brittei. Ura Ebbei pentru ea nu avea nicio limită, căci o acuza pe ea de cele întâmplate. Iar Elin știa de ce simțea asta, deși cuvintele aruncate de ea lui Per nu influențaseră evenimentele de apoi. Nu cuvintele ei îi înecaseră pe Per și pe însoțitorii lui, ci furtuna care sosise brusc.

Dar nu îi mersese bine Ebbei după moartea lui Claes, și toată nefericirea ei o punea pe seama lui Elin.

— Ebba, nu lângă biserică și pe pământ sfânt, o îndemnă Helga Klippare luându-și de braț sora mai mică.

Elin se uită cu o expresie recunoscătoare și se grăbi mai departe cu Märta de mână, înainte ca spectacolul să ia amploare. Mulți o urmăreau cu privirea, iar ea știa că o parte dintre ei îi dădeau dreptate Ebbei. Însă Helga fusese mereu bună și dreaptă. Ea era cea care o ajutase pe Märta să vină pe lume, în acea dimineață de primăvară cu opt ani în urmă, și nu era copil în zonă care să nu se fi născut fără supravegherea și știința Helgăi. Se zvonea că le ajuta în secret şi pe săracele fete care ajungeau în impas, însă Elin nu putea fi sigură de asta.

Se porni cu pași greoi spre casa parohială. Sfințenia liturghiei se spulberase în aer, iar amintirile acelei zile nefericite o făceau să-și târșâie picioarele pe scurtul drum către casă. Ea încerca să nu se gândească la asta, era cum era și nici Dumnezeu însuși nu putea să mai schimbe ce se întâmplase. Iar Per avea și el partea lui de vină, ambiția îi adusese pieirea, un lucru de care-l avertizase încă de când consimțise să îi fie soție. Însă nu ascultase. Iar acum stătea acolo, pe fundul mării, hrănind peștii în timp ce ea și copila se îndreptau spre casa surorii ei ca niște cerșetoare. Trebuia să trăiască tot restul vieții știind că își alungase bărbatul cu cuvinte grele ultima oară când îl văzuse. Cuvinte pe care Ebba și Dumnezeu știe câți alții din Fjällbacka i le reproșau acum.

Totul începuse cu un butoi de sare. Se decretase ca tot negoțul cu străinătatea să se facă prin Göteborg, iar în toată regiunea Bohuslän fusese impusă interdicția de

a face negoț cu Norvegia sau cu țările cu care înainte se făceau schimburi bune. Asta crescuse și mai mult sărăcia din ținut, iar resentimentul era mare față de puterea care hotăra cu atâta nepăsare să ia pâinea de pe masa oamenilor. Nu toți se supuneau, iar gărzile de coastă aveau parte de zile agitate, în care confiscau mărfuri netrecute prin vamă. Elin îl îndemnase de multe ori pe Per să urmeze regula, pentru că încălcarea ei nu avea să le aducă decât și mai multă nefericire. Iar Per aprobase din cap și o asigurase că așa avea să facă.

Când gardianul de coastă Henrik Meyer bătuse la ușă în acea după-amiază de la începutul lui septembrie, îl poftise în colibă fără nicio grijă. Însă o privire a lui Per de la masa din bucătărie o făcu să-și dea seama că era mare greșeală. Nu-i luase mai mult de câteva minute lui Meyer să găsească butoiul cu sare nevămuită, lângă cutia cu scule. Elin știa exact ce însemna asta și își strânsese pumnii în buzunarele tunicii. De atâtea ori îl rugase pe Per să nu facă lucruri nesocotite. Și totuși nu se putuse abține. Pentru un butoiaș de sare.

Îl cunoștea atât de bine! Privirea lui semeață, mândria care străbătea dincolo de sărăcie și îi dădea tărie sufletească. Până și faptul că o curtase arătase o îndrăzneală care le lipsea celor mai mulți. Nu știuse că tatălui ei nu-i păsa prea mult de soarta ei, în ochii lui ea era doar fiica unui om înstărit și ar fi trebuit să i se pară de neatins pentru el. Însă același curaj, aceeași mândrie și putere îi aduseseră pe toți la pieire.

Când garda de coastă intrase în coliba lor, au fost anunțați că în trei zile urma să le ia barca. Per trudise atâția ani pentru barca aceea, cu toate că peștele era rar, iar foametea pândea la ușă. Avea și el ceva numai al lui

și acum pusese totul în pericol pentru un butoiaș de sare cumpărat ilegal din Norvegia.

Elin era foarte furioasă. Era mai furioasă decât fusese vreodată. Voia să-l lovească, să-i scoată ochii verzi și să-i smulgă părul blond. Mândria lui blestemată avea să le ia totul. Cum aveau să se întrețină mai departe? Ea accepta tot felul de slujbe pe care le putea găsi, însă nu câștiga prea mulți *riksdaleri*[1], iar lui Per nu avea să îi fie ușor să primească de lucru pe vreuna din bărcile altora, din moment ce nu mai aveau voie să facă negoț cu mărfuri străine. Iar pescuitul nu mai era deloc profitabil.

Toată noaptea a stat trează și tăcută. O bătrână din vecini a povestit că Henrik Meyer s-a răsturnat cu calul când a plecat de la ei și a ajuns direct în șanț. Nu avea decât. Nu arătase niciun pic de compasiune când îi înștiințase că avea să ia în sechestru singurul lucru care-i ajuta să se întrețină. Fără barcă nu aveau nimic.

Per încercase să își așeze o mână pe umărul ei când s-a crăpat de ziuă. Însă ea s-a scuturat și s-a întors cu spatele. Cu fața întoarsă, plânsese cu lacrimi amare. De furie. Și de teamă. În fața micii colibe, vântul se întețise și mai mult, iar când Per a apărut în lumina zorilor s-a ridicat și l-a întrebat ce avea de gând.

— Vom ieși în larg cu barca, răspunsese el trăgându-și cămașa și pantalonii.

Elin s-a uitat fix la el în timp ce Märta era cufundată în somn pe canapeaua din bucătărie.

— Pe vremea asta? Ți-ai ieșit din minți?

— Dacă îmi vor lua barca peste trei zile, trebuie să facem tot ce putem până atunci, spuse el punându-și mantaua.

[1] Riksdaler — talerul regatului, monedă suedeză emisă prima oară la începutul sec. XVII. (*N. red.*)

Elin se îmbrăcase grăbită și îl urmase afară din casă. Nici nu i-a păsat să mănânce ceva înainte, ci părea să se zorească să iasă în vremea rea, ca și cum l-ar fi avut pe diavol pe urmele lui.

— Nu vei ieși astăzi! strigă ea acoperind șuieratul vântului.

Văzu câțiva curioși ieșind din colibele din jur. Claes, bărbatul Ebbei din Mörhult, ieși și el, cu o nevastă la fel de furioasă pe urmele lui.

— Vă atrageți moartea dacă ieșiți pe mare pe o astfel de vreme, strigă Ebba din toți rărunchii, trăgându-l de manta.

Se eliberă și rosti printre dinți:

— Dacă vrei mâncare pentru copiii noștri, nu avem de ales.

Per îi făcu semn aprobator lui Claes și porniră spre locul în care era ancorată barca. Elin îi urmări spatele lat, iar frica își înfipse atât de puternic ghearele în ea, că de-abia mai putu respira. Strigă cât o țineau plămânii, pentru a acoperi șuieratul vântului:

— Atunci așa să fie, Per Bryngelsson, să vă ia marea pe tine și pe barca ta blestemată pentru că eu nu vă mai vreau!

Cu coada ochiului, văzu privirea îngrozită a Ebbei când făcu cale-ntoarsă și, cu fustele fluturându-i în jurul picioarelor, intră înapoi în casă. Se aruncă pe pat și plânse, fără să-și dea însă seama că acele cuvinte aveau să o bântuie până și după moarte.

Jessie se răsuci în pat. Mama plecase la filmări un pic înainte de ora șase dimineața şi Jessie se bucura de plăcerea de a fi singură acasă. Se întinse, își puse mâna pe abdomen și și-l supse cât de mult putu. Îl simți minunat

de plat. Deloc gras și pufos, cum era de altfel, ci suplu și plat. Așa cum avea Vendela. Până la urmă, fu nevoită să respire, iar acesta se lăsă. Scârbită, își trase mâna. Își ura burta, ura tot ce era legat de corpul său, de viața ei. Numai pe Sam nu-l ura. Încă mai simțea gustul sărutului său pe buze.

Jessie își săltă picioarele peste colțul patului și se ridică.

Mai jos de casă se auzea clipocitul apei. Trase draperiile. Iarăşi soare strălucitor. Spera ca Sam să dorească și să iasă şi azi cu barca. În pofida lucrurilor pe care i le arătase în acea filmare.

Întâlnise inși precum Nils, Basse și Vendela deseori de-a lungul vieții, în diferitele școli, în alte țări, alte colțuri ale lumii. Știa ce voiau. De ce erau capabili să facă.

Însă, dintr-un motiv sau altul, nu păreau să dorească să-i facă ei ceva. Jessie știa mereu când vestea despre mama ei începea să se răspândească într-o școală nouă. Mai întâi zâmbetele, mândria că fiica unei stele de cinema venea la școala lor. Apoi cealaltă parte, după ce căuta cineva pe Google și afla cine era de fapt mama ei. Ucigașa care a devenit actriță. Atunci începeau împunsăturile din priviri. Șușotelile și bârfele. Nu ar fi putut deveni niciodată o fată populară. Pentru că arăta așa cum arăta și pentru că era cine era.

Mama nu înțelegea. Pentru ea, orice fel de atenție nu putea fi decât bună. Oricât de rău ar fi fost la o școală, Jessie trebuia să meargă acolo până când mamei i se oferea un nou proiect de film, în altă parte.

Pentru Sam era la fel. Ce li se întâmplase mamelor lor acum treizeci de ani atârna ca un nor întunecat deasupra lor.

Jessie merse în bucătărie și deschise frigiderul. Ca de obicei, nu era niciun fel de mâncare, numai sticle de șampanie. Hrana nu era o prioritate pentru mama ei, nu făcea niciodată provizii de mâncare, dorea numai să-și păstreze silueta. Jessie supraviețuia din banii de buzunar pe care îi primea lunar de la mama ei. Erau mulți, şi îi cheltuia de obicei pe fast-food și dulciuri.

Jessie își purtă mâna peste sticle, simțind răceala lor pe vârful degetelor. Apoi scoase ușor una dintre ele. Era neașteptat de grea. O puse pe blatul de marmură. Nu gustase niciodată șampanie, însă mama... *Marie* bea tot timpul.

Desprinse folia metalică, se uită preț de câteva secunde la sârma de oțel din jurul dopului de plută, apoi o scoase. Trase un pic de dop, dar niciun *poc* bine cunoscut nu se auzi, era imposibil de desprins. Jessie se uită în jur. Da, Marie obișnuia să prindă dopul cu un șervet de bucătărie când deschidea sticla. Jessie se întinse după unul dintre șervetele albe şi trase de dop învârtindu-l în același timp. Până la urmă, începu să se desprindă. Când trase un pic mai mult, dopul ieși cu acel *poc* aşteptat.

Spuma se revărsă pe gura sticlei, iar Jessie făcu un salt înapoi, ca să nu se ude. Își turnă repede puțină șampanie în paharul de apă aflat la îndemână, pe blat. Luă o gură de încercare și se strâmbă. Chiar avea gust rău. Însă Marie obișnuia să toarne suc de fructe, iar așa sigur devenea mai bun. Și avea obiceiul să bea din pahare de șampanie. Jessie se întinse după un pahar înalt și îngust de pe unul din rafturi, apoi luă cutia de suc din frigider. Nu avea idee cât ar fi trebuit să pună, însă umplu paharul cu două treimi de șampanie, apoi turnă suc de piersici. Aproape că

dădea pe afară, așa că Jessie sorbi un pic. Acum avea un gust acceptabil. Ba chiar era bun.

Jessie puse sticla deschisă în frigider, la fel și sucul, apoi își luă paharul și ieși pe ponton în fața casei. Mama avea să fie la filmări toată ziua, putea face exact ce voia.

Se întinse după telefon. Poate că Sam voia să vină să bea un pic de șampanie.

— Cioc-cioc?

Erica strigă prin ușa deschisă care era înconjurată de trandafiri cățărători cu flori uriașe, roz pal. Aveau un parfum minunat și își luă un răgaz pentru a le admira.

— Intră!

O voce vioaie se auzi din interiorul casei. Erica își scoase pantofii pe coridor și intră.

— Ce surpriză, chiar tu ești? se minună o doamnă de vreo șaizeci de ani care apăru cu o lavetă într-o mână și cu o farfurie în cealaltă.

Ericăi i se părea mereu ciudat când lumea o recunoștea fără să o cunoască. Însă, după succesul cărților ei, devenise un fel de vedetă, ba chiar se întâmpla câteodată ca cineva să o oprească pe stradă pentru o fotografie sau un autograf.

— Bună ziua, da, sunt Erica Falk, zise ea întinzându-și mâna.

— Viola, se prezentă doamna cu un zâmbet larg.

Avea o frumoasă rețea de riduri în jurul ochilor, semn că zâmbea mult și des.

— Aveți timp câteva minute? întrebă Erica. Mă ocup de o carte despre un caz vechi al tatălui dumneavoastră și, pentru că dânsul nu mai este în viață...

— ...v-ați gândit să mă întrebați ce știu eu, completă Viola surâzând din nou. Intrați, tocmai am pus de cafea. Cred că știu despre ce caz doriți să vorbim.

Viola intră înainte în casă. Bucătăria se afla în continuarea holului și era luminoasă și aerisită, iar acuarelele de pe pereți aduceau singurele pete de culoare. Erica se opri admirativ în fața uneia dintre ele. Nu se pricepea foarte mult la artă, nici nu o interesa în mod deosebit, însă își putea da seama doar privind tabloul că artistul era iscusit, după felul în care pictura o acaparase total.

— Ce tablouri frumoase! remarcă ea contemplându-le unul după altul.

— Mulțumesc, zise Viola roșind. Eu le-am pictat. A fost mult timp numai un hobby, dar acum am început să expun și... da, se pare că merge să le și vând. Am un vernisaj vineri la Stora Hotellet, dacă vreți să veniți.

— S-ar putea să vin. Înțeleg de ce merge, sunt admirabile, spuse Erica și se așeză la o masă de bucătărie enormă și albă, aflată în afara unei ferestre gigantice vechi, cu șprosuri.

Erica adora ferestrele vechi, era ceva cu neregularitatea sticlei care le făcea cu mult mai vii decât cele noi, moderne și industriale.

— Lapte? întrebă Viola, iar ea aprobă din cap.

— Doar un strop.

Viola luă un chec de pe blatul bucătăriei și tăie câteva bucăți groase. Erica simți cum îi lăsa gura apă.

— Presupun că vreți să vorbiți despre investigația tatălui meu în cazul micuței Stella, spuse Viola așezându-se în fața Ericăi.

— Da, voi scrie despre cazul Stella, iar Leif, tatăl dumneavoastră, este o parte importantă din acest puzzle.

— Se fac aproape cincisprezece ani de când a murit tata. Da, poate că știți asta, și-a luat viața. A fost un șoc enorm, deși ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Încă de când a murit mama de cancer la plămâni a fost profund deprimat. Și depresia s-a înrăutățit când a ieșit la pensie, spunea că nu mai avea pentru ce trăi. Însă îmi amintesc că, până în momentul morții, a vorbit despre acest caz.

— Vă amintiți ce spunea despre el?

Erica se abținu să închidă ochii când mușcă o bucată mare din felia de chec. Untul și zahărul se topeau în gură.

— A trecut atât de mult timp. Nu îmi amintesc detalii chiar acum. Poate apar după ce reflectez un pic. Însă îmi aduc aminte că îl chinuia. Începuse să se îndoiască.

— Să se îndoiască de ce?

— Dacă fuseseră fetele într-adevăr.

Viola luă meditativ o gură de cafea din ceașca ei de ceramică albă.

— Se îndoia că erau vinovate?

Era prima oară când Erica auzea vorbindu-se despre asta. Iar ce spunea Viola îi dădea fiori în stomac. După ce trăise cu un polițist timp de mulți ani, știa din experiență că intuițiile lor erau de cele mai multe ori corecte. Dacă Leif se îndoise de vina fetelor, atunci înseamnă că se baza pe ceva.

— A spus ceva despre motivul pentru care se îndoia?

Viola ținea ceașca de cafea cu ambele mâini, mângâind marginile cu degetele mari.

— Nu..., zise ea într-un târziu. Nu a spus niciodată ceva concret. Dar presupun că are legătură cu faptul că fetele și-au retras declarațiile și și-au susținut nevinovăția în toți acești ani.

— Însă nimeni nu le-a crezut, spuse Erica.

Își amintea toate articolele citite despre asta, toate comentariile auzite de la lumea din localitate când, la intervale regulate, venea vorba de acel caz. Toți susțineau la unison că nu exista nicio îndoială că fetele erau cele care o omorâseră pe Stella.

— Chiar înainte de a muri, a vorbit despre reluarea investigației. Însă s-a sinucis înainte să apuce să o facă. Una peste alta era pensionar, prin urmare ar fi trebuit să îl convingă pe noul șef al secției să redeschidă cazul. Și nu cred că acesta ar fi fost doritor. Cazul fusese închis. Problema culpei era clarificată, cu toate că nu a existat niciodată un proces ca la carte, fetele fiind atât de tinere.

— Nu știu dacă ați auzit..., spuse Erica trăgând cu coada ochiului spre telefon — încă niciun mesaj de la Patrik. O fetiță e dispărută de ieri, în cel mai rău caz de alaltăieri, tocmai de la ferma unde locuia Stella.

Viola se uită la ea.

— Ce spuneți? Nu, nu am auzit. M-am închis în atelier și am lucrat la tablouri pentru vernisaj. Dar ce s-a întâmplat?

— Încă nu știu. Sunt afară și caută de ieri după-amiază. Soțul meu e polițist, implicat în căutare.

— Ce? Cum?

Viola se lupta pentru a-și găsi cuvintele. Sigur se confrunta cu aceleași gânduri precum Erica, deunăzi.

— Da, este o coincidență stranie, zise Erica. Mult prea stranie. Fata are aceeași vârstă cu Stella. Patru ani.

— Ah, Doamne! exclamă Viola. Poate că s-a rătăcit numai? Ferma aceea nu e cam izolată?

— Da, bineînțeles. Sper asta.

Însă Erica văzu că Viola o credea la fel de puțin pe cât se credea pe sine.

— A avut tatăl dumneavoastră însemnări cu privire la caz? Poate a păstrat acasă câte ceva din materialul anchetei?

— Nu, nu din câte știu eu, răspunse Viola. Eu și cei doi frați ai mei ne-am ocupat de testament după moartea tatei, însă nu îmi amintesc de existența unor astfel de însemnări sau dosare ce ar fi ținut de anchetă. Iar dacă ar fi fost, mi-e teamă că le-am aruncat. Nu suntem prea strângători și ne lipsește acest fel de sentimentalism. Credem în schimb că amintirile rămân aici.

Își puse mâna în dreptul inimii.

Erica înțelese ce voia să spună și își dorea să fie și ea la fel. Îi era incredibil de greu să se despartă de fleacuri cu valoare sentimentală, iar Patrik obișnuia să o tachineze spunând că s-a căsătorit cu o veveriță.

— Vă rog să îi întrebați și pe ei și să mă anunțați dacă găsiți ceva. Sau dacă vă mai amintiți ceva ce tatăl dumneavoastră a mai spus despre caz. Orice. Sunați indiferent de cât de mic sau neînsemnat ar părea, nu se știe niciodată.

Erica scoase o carte de vizită din geantă și i-o întinse Violei, care o privi o clipă înainte de a o pune pe masă.

— Ce fapt îngrozitor cu fata, sper că o vor găsi, spuse ea dând din cap.

— Și eu sper asta, îi răspunse Erica.

Aruncă un ochi spre telefon. Niciun mesaj de la Patrik.

— Mulțumesc, zise ea ridicându-se să plece. Dacă îmi ajunge timpul, trec vineri să văd tablourile. Sunt foarte frumoase.

— Atunci sper că ne vedem atunci, spuse Viola roșind.

Erica se îndreptă spre mașină, urmată de mireasma trandafirilor. În urechi încă mai avea ecoul cuvintelor Violei. Leif se îndoise că Marie și Helen erau vinovate.

Așteptarea durase parcă o veșnicie, însă la o oră după telefonul lui Mellberg, Torbjörn Ruud și echipa lui de specialiști din Uddevalla sosiră în sfârșit, iar acum se apropiau prin pădure. Se salutară dând mâna, iar Patrik făcu un gest spre trunchiul de copac, de la doi metri distanță de suprafața delimitată.

— La dracu'! exclamă Torbjörn, iar Patrik aprobă din cap.

Știa că un specialist criminalist era obișnuit să vadă destule în această meserie și că îi venea mai ușor, cu timpul, să treacă peste. Însă n-aveai cum să nu fii profund mișcat în cazurile în care cei morți erau copii. Contrastul dintre puterea vieții dintr-un copil mic și caracterul irevocabil al morții era resimțit ca o lovitură în plexul solar.

— Se află acolo? întrebă Torbjörn.

Patrik încuviință din cap.

— Sub trunchiul de copac. Încă nu am fost să mă uit, am vrut să veniți mai întâi, să nu fie prea mulți pași în jurul locului. Însă, conform celor care au găsit-o, există o cavitate sub trunchi, iar corpul a fost înghesuit acolo. De aceea nu am văzut-o decât acum, după ce am căutat deja de mai multe ori în acest loc.

— Ei au fost cei care au găsit-o?

Torbjörn arătă spre Harald, Johannes și Karim, aflați ceva mai încolo.

— Da, i-am rugat să aștepte aici, ca să faceți ce e necesar pentru a vă asigura că nimic de la locul faptei nu le

aparține. Presupun că vreți să le fotografiați încălțămintea, să vedeți ce urme le aparțin.

— Corect, încuviință Torbjörn și dădu câteva instrucțiuni rapide unuia dintre cei doi tehnicieni care îl însoțeau.

Apoi își puse haina de protecție și își trase șosetele de plastic peste pantofi, întinzându-i și lui Patrik un astfel de echipament.

— Vino, zise el după ce amândoi fură echipați.

Patrik respiră adânc și îl urmă pe Torbjörn până la copac. Se străduí să rămână insensibil în fața priveliștii, însă îl izbi atât de puternic că se clătină. La o primă privire, văzu o mână mică de copil. Fata goală stătea foarte strânsă într-o cavitate creată în pământ sub copac, îndoită de două ori, ca și cum s-ar fi ghemuit în poziția fătului. Fața îi era întoarsă spre ei, dar ascunsă parțial de mâna mică, înnegrită cu pământ. Părul blond era plin de murdărie și frunze, iar Patrik își opri impulsul de a se apleca înainte și a-l curăți. Cine ar fi putut face așa ceva unui copil atât de mic? Ce fel de creatură? Furia îi urcă prin vene și îi dădu putere să facă ce trebuia să facă, ajutându-l să se mențină rece și obiectiv. Sentimentele puteau fi puse deoparte pentru mai târziu. Iar după ani mulți de colaborare cu Torbjörn știa că și acesta funcționa la fel.

Se așezară ghemuiți unul lângă altul și trecură prin toate detaliile. Felul în care era așezată fata nu le permitea să stabilească o cauză a morții. Acesta era pasul următor. Acum era necesar să aibă evidența tuturor urmelor posibile lăsate de făptaș.

— Mă dau la o parte pentru moment, să vă las să lucrați, zise Patrik. Anunțați-mă când o putem scoate din groapă. Aș vrea să ajut.

Torbjörn aprobă din cap, iar specialiștii își începură treaba anevoioasă de a aduna urmele lăsate în zona din jurul copacului. Era o misiune care nu putea fi grăbită. Cel mai mic fir de păr, muc de țigară, bucată de plastic, da, tot ce putea fi găsit pe suprafața din jurul fetei trebuia fotografiat, pus în pungi și marcat. Amprentele de pantofi de pe pământul moale trebuiau adunate, iar asta se făcea turnând o masă vâscoasă în adâncitura lăsată de pantof. Când aceasta se solidifica, tehnicienii luau cu sine amprenta ca element de comparație și ca dovadă împotriva unui eventual făptaș. Era o muncă ce consuma mult timp. După o serie de cazuri de omor, Patrik învățase să-și stăpânească nerăbdarea şi să-i lase pe Torbjörn și pe oamenii săi să își facă treaba în liniște și pace. Asta avea să le fie de folos mai târziu. Dacă ceva era făcut superficial, ar fi fost probabil imposibil de reparat.

Părăsi suprafața delimitată și se așeză ceva mai departe. Nu se simțea în stare să vorbească cu cineva la acel moment și avea nevoie să își adune gândurile legate de ce trebuia făcut mai apoi. Primele douăzeci și patru de ore erau mereu hotărâtoare pentru reușita investigației. Martorii uitau repede, urmele dispăreau, făptașul putea ajunge să-și șteargă urmele; multe se puteau întâmpla într-o zi, de aceea era important ca prioritățile să fie bine stabilite. Teoretic, asta ar fi trebuit să o facă Mellberg, în calitate de șef al secției de poliție, practic, responsabilitatea cădea pe Patrik.

Ridică telefonul pentru a o anunța pe Erica de întârzierea lui. Își dădu seama că probabil se întreba ce se întâmplase. Conta pe discreția ei și știa că nu va spune nimic altcuiva înainte de a primi permisiunea lui. Însă

nu avea semnal, așa că își puse telefonul la loc în buzunar. Avea să sune mai târziu.

Era cald acolo, în soare. Închise ochii și își ridică fața. Sunetele pădurii se amestecau cu vocile șoptite ale tehnicienilor. Patrick se gândi la Gösta. Se întreba cum îi mersese și se simțea recunoscător că el scăpase de povara discuției cu părinții Neei. Pe brațul gol îi ateriză un țânțar, dar încercă să nu-l strivească, cum proceda în mod obișnuit, ci doar îl alungă. O moarte era de ajuns pentru astăzi.

Totul era atât de suprarealist. Se văzu stând aici, în mijlocul unei păduri suedeze, alături de oameni pe care nu îi mai întâlnise.

Nu era prima oară când Karim vedea pe cineva mort. Pe când era închis în Damasc, un mort fusese târât din celula sa chiar prin fața ochilor lui. Iar traversând Mediterana, văzuse copii morți plutind aproape de barcă.

Însă acum era altfel. Venise în Suedia pentru că era o țară fără copii morți. Și cu toate astea, o fată moartă zăcea la numai câțiva metri de el.

Karim simți o mână pe brațul său. Era Harald, bărbatul mai în vârstă, cel cu ochi căprui și prietenoși care vorbea engleza cu un accent suedez atât de puternic, că putea înțelege ce zice numai străduindu-se foarte tare. Însă îi plăcea de el. Își petrecuseră acest timp schimbând câte o vorbă. Când cuvintele nu ajungeau, foloseau gesturi sau mine ale feței. Iar băiatul mai tânăr, Johannes, îl ajuta pe cel mai în vârstă să găsească acele cuvinte care-i scăpau.

Karim își dăduse seama că era prima oară de când ajunsese în Suedia când povestise cuiva despre familie și

despre țara lui de baștină. Își simțise și singur dorul din propria-i voce, atunci când vorbea de orașul pe care-l părăsise și unde probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă știa că nu zugrăvise imaginea completă. Locul acela și oamenii de care îi era dor nu aveau nimic de-a face cu terorismul.

Însă care suedez ar fi putut înțelege cum era să fii nevoit să te uiți tot timpul peste umăr, sentimentul că ai putea fi trădat în orice clipă de un prieten, de un vecin, chiar de cineva din propria familie? Regimul avea ochi peste tot. Toți erau atenți în jur și preocupați de interesele lor, toți făceau orice să-și salveze propria piele. Toți pierduseră pe cineva, toți văzuseră o persoană dragă murind, iar asta însemna că erau capabili de orice, numai să nu mai treacă prin așa ceva. Ca ziarist, fusese încă și mai expus.

— You okay?[1] întrebă Harald lăsându-și mâna să zăbovească pe umărul lui.

Karim realiză că gândurile i se oglindeau pe chip. Lăsase garda jos, arătase toată nostalgia și frustrarea care se aflau acolo, dincolo de suprafață, și se simți expus. Zâmbi și închise poarta amintirilor.

— I'm okay. I'm thinking about the girl's parents[2], spuse el și, pentru o clipă, văzu în fața ochilor chipurile propriilor copii.

Amina trebuie să fie îngrijorată și, ca întotdeauna, emoția ei se transmitea copiilor. Însă nu aveau semnal unde se aflau, așa că nu putea să ia legătura cu ea. O va găsi furioasă la întoarcere. Amina se înfuria mereu când

---

1 Ești bine?

2 Sunt bine, mă gândesc la părinții fetei.

era îngrijorată. Însă nu conta, era foarte frumoasă când se enerva.

— Poor people,[1] zise Harald, iar Karim îi văzu ochii sclipind din cauza lacrimilor.

Ceva mai departe, niște bărbați în salopete albe lucrau așezați în genunchi lângă fată. Fotografiaseră pantofii lui Karim, precum și pe cei ai lui Johannes și ai lui Harald. Lipiseră bandă adezivă pe hainele lor și puseseră meticulos bucățile de bandă în pungi de plastic închise și etichetate. Karim înțelegea ce făceau, cu toate că nu mai văzuse așa ceva înainte. Tehnicienii voiau să excludă acele urme pe care el însuși și alții le lăsaseră mișcându-se aproape de fată.

Johannes îi spuse ceva în suedeză tipului mai în vârstă, iar acesta aprobă din cap.

Johannes traduse:

— We thought maybe we could ask the policeman if we can go back. They seem to be done with us.[2]

Karim dădu din cap aprobator. Își dorea să plece din locul cu fata moartă. Părul ei blond, mâna cea mică acoperindu-i fața, apăsată într-o groapă în pământ, strânsă în poziție fetală.

Harald se îndepărtă și vorbi cu polițistul care stătea de cealaltă parte a suprafeței delimitate. Se conversară în șoaptă, iar Karim văzu că acesta aprobă din cap.

— We can go back[3], zise Harald alăturându-se din nou grupului.

---

1 Săracii oameni.

2 Ne gândeam dacă l-am putea întreba pe polițist dacă ne putem întoarce. Par să fi terminat cu noi.

3 Ne putem întoarce.

Karim observă cum corpul începu să-i tremure acum când se mai eliberă de tensiune. Își dorea să ajungă acasă, la copiii săi. Și la scânteile din ochii Aminei.

Sanna închise ochii auzind-o pe Vendela cum urca scările cu tropăit nervos. Simțea că-i crapă capul astăzi și nu putu să nu tresară când auzi ușa trântindu-se din nou. Văzu în fața ochilor cum lemnul se crăpa și mai mult. Tot ce făcuse era să-i sugereze Vendelei să o însoțească la grădina de flori. Vendela nu fusese niciodată foarte încântată de ea, însă acum i se părea o pedeapsă să meargă acolo. Sanna știa că era necesar să se confrunte cu Vendela, dar nu se simțea în stare. Era ca și cum i se scursese toată puterea când auzise de dispariția Neei.

Muzica se auzea acolo sus, basul duduia. Sanna se întreba ce avea să facă fiica ei astăzi. De la o vreme, cel mai mult obișnuia să-și petreacă timpul cu acei doi băieți, care nu erau chiar cea mai bună companie. O fată de cincisprezece ani și doi băieți de aceeași vârstă nu putea însemna decât probleme.

Sanna strânse masa după micul dejun. Vendela mâncase doar oul. Se pare că pâinea pe care o mânca dimineața de când era mică acum nu mai era bună, avea dintr-odată prea mult zahăr. Sanna prăji o felie din pâinea albă și își puse un strat gros de marmeladă de portocale. Deja întârziase atât de mult, că cinci minute în plus sau în minus nu mai contau.

Într-un fel, era bine că Vendela era în acea dispoziție foarte rebelă. Sanna nu putuse să se gândească la Nea și nu-și mai amintise nici de Stella. Însă acum, în liniștea din bucătărie, toate gândurile o năpădeau deodată. Își amintea și cel mai mic detaliu din acea zi. Cât de voioasă

era că putuseră să meargă la Uddevalla, să cumpere haine noi înainte de începutul anului școlar. Cum se simțea scindată între bucuria de a pleca la cumpărături cu mama și invidia față de Stella, care avea parte de două fete cool, mai mari, care să aibă grijă de ea. Invidia fusese însă uitată de îndată ce își luase la revedere și mama pornise cu al ei Volvo enorm spre oraș.

În drum spre casă, se tot uitase spre bancheta din spate, unde erau așezate plasele cu haine. Niște lucruri foarte frumoase. Era atât de fericită, că de-abia putea sta liniștită în mașină. Mama o atenționa râzând.

Fusese ultima oară când își văzuse mama râzând.

Sanna așează sendvișul cu marmeladă pe masa. Îmbucăturile i se umflau în gură. Își aminti cum ieșiseră din mașină și ce privire sălbatică avea tatăl ei când le ieșise în întâmpinare. Sanna se simți deodată rău. Se grăbi spre toaletă și reuși să ridice la timp capacul. Bucăți de marmeladă de portocale pluteau în closet, iar Sanna simți din nou că i se întoarce stomacul de dos. Apoi se coborî tremurând pe clincherul rece. La etajul de sus duduia muzica.

Glonțul lovi una dintre tăbliile bătute în cui pe copacii din luminișul pădurii, în spatele curții lor.

— Bine, Sam, zise James scurt.

Sam se forță să-și ascundă surâsul. Era singurul lucru pentru care primea laude. Singurul lui merit în calitate de fiu era că ținteа bine.

— Devii tot mai sigur pe tine, spuse James aprobând din cap.

Se uită mulțumit de el peste ochelarii de soare cu ramă de oțel. Erau precum cei de pilot, cu sticlă reflectorizantă. Tatăl lui Sam era parodia unui șerif american.

— Vezi dacă poți trimite glonțul și de la o distanță ceva mai mare, spuse James făcându-i semn lui Sam să se dea mai înapoi.

Sam se îndepărtă și mai mult de copac.

— Fixeaz-o bine în mână. Expiră chiar înainte de a trage. Concentrează-te.

James dădea calm instrucțiuni. Antrenase cu succes echipa suedeză de elită timp de mulți ani, iar Sam știa că avea o bună reputație. Faptul că era un porc insensibil îl ajutase în carieră, însă pe Sam îl făcea să aștepte nerăbdător următoarea lui misiune de durată în afara țării.

În acele luni în care James era plecat, se simțea ca și cum ar fi respirat aer curat. Şi el, și mama lui mergeau cu pași mai ușori, ea râdea mai mult, iar el se bucura de asta. De îndată ce James intra pe ușă, râsul se stingea și ea ieșea la alergat mult mai des decât înainte. Mama lui slăbise mult, dar, în loc să arate mai sănătoasă, căpătase o expresie de animal hăituit. O ura pe mama aceea la fel de mult pe cât o iubea pe cea veselă. Știa că era nedrept, însă ea era cea care alesese să aibă copil cu acel bărbat. Sam nici nu voia să-l considere tatăl său. Și refuza să îi spună tată.

Slobozi câteva împușcături rapide. Știa că ochise direct la țintă. James aprobă din cap mulțumit.

— Drace, dacă ai fi avut un pic de coloană vertebrală, ai fi fost un soldat bun, zise James râzând.

Mama apăru în partea din spate a grădinii.

— Plec să alerg, strigă ea, însă nici Sam și nici James nu răspunseră.

Sam crezuse că o tulise deja, obișnuia să plece chiar după micul dejun, ca să evite căldura toridă, însă astăzi se făcuse ora zece şi era încă aici.

— Mai du-te doi metri înapoi, îl îndemnă James.

Sam știa că avea să ochească bine și de la acea distanță. Se antrenase pentru distanțe și mai mari în perioadele în care James era plecat. Însă dintr-un motiv sau altul nu voia să-i arate tatălui său cât de capabil era. Nu voia să-i dea acea satisfacție, să creadă că fiul său a moștenit ceva de la el, ceva pentru care să se bată cu pumnii în piept. Nu era meritul lui James. Nimic nu era meritul lui. Totul în viața lui Sam se petrecea în pofida lui James, nu datorită lui.

Nice![1] strigă tatăl său pregătind următoarea serie de trageri. Era încă un lucru care îl deranja pe Sam. Cât de des James trecea pe engleză, cu un puternic accent american. Nu avea nicio rădăcină americană, pur și simplu bunicului, când era tânăr, îi plăcea de James Dean. Însă James își petrecuse atât de mult timp cu americani, că le preluase accentul. Vorbea gros și neclar. Lui Sam i se părea la fel de enervant de fiecare dată când devia de la suedeză.

One more time![2], zise James ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile lui Sam și voia să-i facă în ciudă.

All right![3] făcu Sam cu un accent american la fel de puternic, sperând ca James să nu-și dea seama că îl lua în râs.

Îndreptă pistolul spre tăblie și apăsă trăgaciul. Drept în mijloc.

---

1 Drăguț!

2 Încă o dată!

3 În regulă!

Bohuslän 1671

— Fata a fost în casa mare ieri, doar știi ce-am vorbit despre asta!

Britta îi vorbea cu glas ascuțit, iar Elin își plecă capul.

— Voi vorbi cu ea, spuse ea cu voce stinsă.

— Din această pricină avem o casă diferită pentru servitori!

Britta își aruncă picioarele peste marginea patului.

— Astăzi avem o vizită deosebită, continuă ea. Totul trebuie să fie perfect. Mi-ai călcat și mi-ai apretat rochia albastră? Cea din brocart?

Își puse papucii care se aflau la marginea patului. Era nevoie de ei. Deși casa parohială era mai frumoasă decât orice casă știută de Elin, era friguroasă, circula curentul prin ea, iar podeaua era rece ca gheața în timpul iernii.

— Totul este pregătit, răspunse Elin. Am curățat fiecare colț al casei, iar Boel din Holta a sosit deja de ieri și a început să pregătească mâncarea. Va servi capete de cod umplute, cocoș cu agrișe ca fel principal și smântână bătută cu dulceață la desert.

— Bine așa, spuse Britta. Trimisul lui Harald Stake trebuie primit cu atenția cuvenită unui nobil. Harald Stake este guvernator al provinciei Bohuslän și are decret de la însuși regele să le vorbească preoților despre plaga care s-a pogorât asupra țării. Chiar acum câteva zile, Preben mi-a povestit că au închis o vrăjitoare din Marstrand.

Pe obrajii Brittei apărură pete de roșeață.

Elin aprobă din cap. Oamenii nu mai vorbeau de nimic altceva decât de comisia de vrăjitorie desemnată să aresteze vrăjitoare din tot ținutul Bohuslän și să le aducă în fața legii. Da, peste tot în țară i se venea de hac cu hotărâre acestei plăgi, așa mergea vorba. Pe Elin o treceau fiorii. Farmazoane și vrăjitori. Drumuri la Blåkulla și alianțe cu diavolul însuși. Se speria la gândul de așa grozăvii.

— Am auzit de la Ida-Stina că tu ai ajutat-o pe Svea din Hult să aibă copii, spuse Britta în timp ce Elin o ajuta să își pună hainele. Ce ai făcut pentru ea aș vrea să faci și pentru mine.

— Nu știu decât ce m-a învățat bunica, spuse Elin și trase puternic în spate de șnurul rochiei Brittei.

Nu se mira de întrebare. Britta se apropia de vârsta de douăzeci de ani, iar ea și Preben erau căsătoriți de doi ani fără să îi crească mijlocul.

— Fă numai ce ai făcut pentru Svea. E timpul să îi dau un copil lui Preben. A început să întrebe când voi rămâne gravidă.

— Pentru Svea am făcut o fiertură de ierburi după rețeta bunicii, spuse Elin și se întinse după perie pentru a pieptăna părul lung al Brittei.

Surorile arătau foarte diferit la exterior. Elin moștenise părul blond al mamei sale și ochii ei albaștri, în timp

ce Britta, cu părul brunet și ochii negri, semăna cu femeia care-i luase locul mamei lor chiar înainte de moartea ei. Limbile otrăvite din sat încă bârfeau că mama lui Elin, Kerstin, murise de inimă frântă. Și dacă ar fi fost adevărat, Elin nu putea să își piardă timpul gândindu-se la asta. Tatăl lor murise cu un an în urmă, numai Britta rămăsese între ele și moartea prin înfometare.

— M-a învățat și niște farmece, spuse Elin precaută. Dacă nu ai nimic împotrivă, pot pregăti fiertura și în același timp aceste farmece? Am tot ce îmi trebuie să fierb ierburile, am uscat destule astă-vară, cât să ajungă peste iarnă.

Britta își vântură mâna albă și delicată în semn de respingere.

— Poți să faci ce vrei. Trebuie să nasc un copil soțului meu, altfel atrag nefericirea asupra noastră.

Lui Elin îi stătea pe limbă să spună că poate ar fi fost o idee bună să împartă patul matrimonial în acest caz. Însă fu destul de înțeleaptă să tacă. Văzuse ce se putea întâmpla dacă-i trezeai furia Brittei. Pentru o clipă se întrebă cum cineva atât de blând ca Preben putuse curta pe cineva ca Britta. Sigur că intervenise și tatăl lor, în ambiția lui de a se asigura că fiica lui își găsea o partidă bună.

— Restul pot face și singură, zise Britta ridicându-se. Probabil că ai nenumărate lucruri de făcut, Elin, înainte de sosirea trimisului lui Stake. Și să vorbești cu fata ta, altfel las bățul să vorbească cu ea.

Elin aprobă din cap, însă faptul că sora ei pomenise ceva despre a o bate pe Märta o făcu să fiarbă pe dinăuntru. Încă nu pusese mâna pe fată, dar, dacă ar face-o, Elin știa bine că nu va putea răspunde pentru faptele sale.

Prin urmare, cel mai bine era să aibă o discuție serioasă cu fiica ei în privința interdicției de a merge în casa mare.

Elin ieși în curte și privi neliniștită în jur.

— Märta? strigă ea cu voce joasă.

Brittei nu-i plăcea când servitorii erau prea gălăgioși. Încă un lucru la care să se gândească dacă nu voia să-i iasă din grații.

— Märta? strigă ea ceva mai tare și se îndreptă spre grajd.

Avea cei mai mulți sorți de a o găsi la grajd, cu toate că Märta nu avea voie nici acolo. Din păcate, fiica ei moștenise nu numai ochii verzi ai tatălui său, ci și încăpățânarea sa, și era ca și cum cuvintele nu se prindeau deloc de ea.

— Suntem aici, auzi o voce bine cunoscută.

Preben. Se opri brusc.

— Vino înăuntru, Elin, spuse el blajin din întunericul de la capătul grajdului.

— Da, vino, mama, zise Märta nerăbdătoare.

Elin ezită, dar, după ce își ridică un pic fustele ca să nu se păteze cu murdăria de pe jos, se îndreptă cu pași hotărâți spre locul de unde se auzeau vocile.

— Uite, mama, spuse Märta cu evlavie în glas.

Stătea într-o boxă liberă ceva mai departe, cu trei pui de pisică în brațe. Nu păreau să aibă mai mult de o zi și își întorceau capetele încoace și-ncolo, fără a fi capabili încă să vadă. Lângă ea stătea Preben, și el cu un pui de pisică în poală.

— Să nu fie ăsta miracolul lui Dumnezeu? zise el mângâind un pisoi tărcat.

Mieuna de-ți era mai mare mila, lovindu-și căpșorul de mâneca lui.

— Mama, uite, pune mâna pe ăsta, spuse Märta întinzându-i un prăpădit de pisoi negru cu pete albe care dădea cu lăbuțele în aer.

Elin ezită. Se uită peste umăr, în jur. Britta nu ar fi fost iertătoare dacă le-ar fi văzut pe ea și pe Märta aici. Cu Preben.

— Așază-te, Elin. Draga mea soție e destul de ocupată cu pregătirile pentru marea vizită de diseară.

Preben zâmbi ușor.

Elin mai ezită câteva secunde. Însă nu-i putu rezista pisoiului neajutorat și îl luă. Se așeză pe paie cu el în brațe.

— Preben spune că pot să-mi aleg unul să fie al meu, numai al meu.

Märta îl privi pe preot cu ochi sclipitori. Elin se uită șovăitor la el. Acesta zâmbea cu un zâmbet larg care-i ajungea până la ochii albaștri.

— Are voie și să îl boteze, zise el. Însă ne-am înțeles că asta va rămâne numai un secret al nostru.

Își duse degetul arătător la buze și se uită serios la fată. Märta, și ea foarte serioasă, aprobă din cap.

— Păstrez bine secretul, zise ea și se uită la puii de pisică.

Pe acesta îl vreau.

Mângâie capul unui pisoi cenușiu. Era cel mai mic dintre ei, iar Elin îl privi pe Preben încercând să dea discret din cap, în semn de împotrivire. Părea subnutrit și se îndoia de șansele lui de a supraviețui. Însă Preben îi întâlni calm privirea.

— Märta are ochi buni pentru pisoi, spuse el mângâind pisoiul cenușiu după ureche. Și eu tot pe acesta l-aș fi ales.

Märta se uită la preot cu o privire pe care Elin nu o mai văzuse din zilele de dinainte de nenorocire și care îi

frângea inima. Numai Per mai avusese parte de așa priviri de la Märta. Însă ceva la Preben îi amintea de Per. Un fel de bunătate pe care o puteai citi în ochi și care insufla încredere.

— O va chema Panseluța. Pentru că panseluța este floarea mea preferată.

— O alegere minunată, aprobă Preben.

Îi aruncă o privire lui Elin. Nu le rămânea decât să spere că nu se va dovedi a fi motan.

— Märta vrea să învețe să citească, zise Preben atingând ușor părul bălai al fetei. Paracliserul meu dă lecții copiilor de două ori pe săptămână.

— Nu știu sigur la ce i-ar putea folosi, spuse Elin.

Dacă era ceva ce o învățase viața, atunci asta era că fetelor le era mai bine să nu iasă în evidență. Sau să nu aibă așteptări prea mari. Altfel, nu aveau parte decât de dezamăgiri.

— Trebuie să poată citi cateheza, zise Preben, iar Elin se simți încurcată.

Da, ce i-ar putea răspunde preotului la un asemenea argument? Dacă era potrivit și chiar de dorit ca fiica ei să învețe să citească, cine era ea să se opună?

— Atunci m-aș bucura ca Märta să participe la lecții, zise Elin plecându-și capul. În ceea ce-o privea, nu învățase niciodată să citească și făcea față chestionarului de cateheză pentru că învățase totul pe dinafară.

— Bine, atunci, este hotărât, spuse Preben radiind de bucurie și o atinse din nou ușor pe Märta.

Se ridică și își scutură paiele de pe pantaloni. Elin încercă să nu se uite la el. Era ceva la el ce-i capta privirea și regreta simplul fapt că un asemenea gând îi trecea prin cap. Preben era bărbatul surorii ei, omul pentru care

lucra și preotul congregației. Să nutrească altceva decât sentimente de recunoștință și admirație pentru un astfel de om era un păcat, și pentru asta merita să fie pedepsită de Dumnezeu.

— Acum s-ar cădea să plec și să o ajut pe Britta cu pregătirile, înainte ca slugile să fie total sleite de puteri, spuse el vioi și se întoarse spre Märta. Ai grijă de Panseluța acum. Te pricepi să-ți dai seama cine are nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, spuse Märta privindu-l pe Preben cu așa venerație, că lui Elin i se topi inima.

Și o duru. Lipsa lui Per o făcea să sufere atât de puternic, că își întoarse fața. În timp ce pașii lui Preben se îndepărtau, se sili să nu-și amintească. Se stinsese. Nu mai era nimic de făcut. Mai erau numai ea și Märta. Iar de acum și Panseluța.

— Da, este o zi grea, spuse Patrik în sala de conferințe, privind în jurul său.

Nimeni nu răspunse, nici nu se uită spre el. Presupunea că, la fel ca și el, se gândeau toți la propriii copii. Sau nepoți.

— Eu și Bertil vrem să chemăm oamenii din concediu și să ne apucăm imediat de lucru, spuse el. Sper să fiți înțelegători în această privință.

— Cred că vorbesc în numele tuturor de aici dacă spun că nu ne-ai fi putut opri să venim, spuse Paula.

— Cam asta credeam și eu, răspunse Patrik simțind o mare recunoștință pentru colegii aflați în sală.

Chiar și pentru Mellberg. Nici măcar el nu șovăise.

— Haideți să vedem cum ne organizăm practic, atunci. Știu că mulți dintre voi aveți copii în vacanță...

Se uită mai ales la Martin.

— Părinții Piei au grijă de Tuva în timp ce eu lucrez.

— Bun, spuse Patrik.

Pentru că nimeni altcineva nu a mai spus nimic, a presupus că Paula și Annika își rezolvaseră și ele situația de acasă. Moartea unui copil era o situație-limită. Toți trebuiau să fie pe baricade și era conștient că îi așteptau multe ore de muncă.

— Gösta, cum se simt părinții? întrebă Patrik sprijinindu-se de masa de scris din dreptul panoului alb.

— Cât de bine se poate într-o astfel de situație, spuse Gösta clipind de câteva ori. A venit preotul și am decis să-l aduc acolo și pe medicul de circumscripție, iar când am plecat amândoi primiseră sedative ca să poată dormi.

— Nu au rude care pot să vină la ei? întrebă Annika, la fel de mișcată.

— Părinții Evei au murit, iar părinții lui Peter locuiesc în Spania. Însă se află chiar acum într-un avion spre Suedia și vor ajunge la ei în câteva ore.

Annika clătină din cap.

Patrik știa că avea o familie mare și pestriță și că era obișnuită cu mulți oameni în jurul ei.

— Ce spune Torbjörn? Cât de departe au ajuns? întrebă Martin întinzându-se după termosul cu pompă pe care Annika îl umpluse cu cafea înainte de ședință.

— Fata e în drum spre Göteborg pentru autopsie, spuse Patrik cu glas scăzut.

Nu ar fi putut să-și șteargă imaginile rămase pe retină. Fusese prezent când o ridicaseră pe Nea de sub trunchiul de copac și știa că acea imagine avea să revină pentru o vreme în fiecare seară, când își va închide ochii. Animalele mai mari nu ar fi putut ajunge la ea, fiind ascunsă acolo în groapă, dar insectele veniseră puhoi. Imaginile se succedau în ritm rapid. Mai fusese prezent la autopsii, știa cum se desfășurau. Mult prea bine știa. Nu voia să o vadă pe mica fată, goală și neprotejată, pe o masă rece de oțel. Nu voia să știe ce avea să taie Pedersen, cum i se scoteau organele, cum tot ce odinioară îi susținea viața urma să fie cântărit și măsurat. Nu voia să vadă cum cusătura avea să se întindă ca un mare „Y" pe pieptul ei.

— Cum a mers la locul faptei? întrebă Gösta. S-a găsit ceva de interes?

Patrik tresări și încercă să alunge imaginile cu Nea care îi tot veneau în minte.

— Au adunat mult material, dar nu știm încă ce este relevant.

— Ce au adunat? întrebă Martin curios.

— Urme de pantofi, însă acestea pot fi la fel de bine ale celor care au găsit-o. Pe deasupra, zona a fost cercetată de mai multe ori, așa că celor implicați în căutare le-au fost luate amprentele, pentru orice eventualitate. A căutat vreunul dintre voi în zona aceea? În acest caz avem nevoie și de amprentele voastre.

— Nu. Nimeni dintre noi nu a avut partea aceea unde a fost găsită fata, spuse Gösta turnându-și și el o cană de cafea.

— Amprente de pantofi, altceva? întrebă Paula.

— Nu știu exact, am văzut că au cules lucruri pe care le-au pus în pungi. Mă gândesc să aștept raportul lui Torbjörn, de obicei refuză să ne dea vreo informație înainte de a trece meticulos prin tot materialul.

Mellberg se ridică și se apropie de una dintre ferestre.

— Drace, ce cald e aici!

Trase de guler ca și cum nu ar fi avut aer. Transpirase abundent la subraț, iar meșa de păr care îi acoperea chelia îi alunecase peste o ureche. Deschise fereastra. Zgomotul traficului era cam iritant, însă nimeni nu protestă când un val de aer proaspăt intră în încăperea sufocantă. Ernst, câinele secției, care stătea și gâfâia la picioarele lui Mellberg, se ridică și își mișcă lăbuțele până la fereastră, unde își întinse nasul. Corpul mare și greoi îl făcea să simtă crunt căldura, iar limba îi atârna de un cot afară.

— Deci nu a pomenit nicio descoperire anume? întrebă Paula.

Patrik dădu din cap că nu.

— Nu, n-avem decât să așteptăm până primesc un prim raport preliminar de la Torbjörn. Apoi verific cu Pedersen cât timp poate lua până primim rezultatul autopsiei. Din păcate, cred că au multe alte cazuri, însă voi vorbi cu el, să văd ce poate face.

— Ai fost acolo. Se vedea ceva? Pe ea...?

Martin se încruntă când puse întrebarea.

— Nu, și nu e o idee bună să începem să speculăm înainte ca Pedersen să apuce să o vadă.

— Cu cine ar trebui să vorbim mai întâi? Există suspecți evidenți? întrebă Martin ciocănind cu pixul în masă. Ce credem despre părinți? Nu ar fi prima oară când un părinte își omoară copilul și apoi încearcă să aranjeze lucrurile astfel încât să pară că altcineva a făcut-o.

— Nu, asta mi-ar fi foarte greu să cred, zise Gösta și își puse jos cana cu atâta putere, că lichidul aproape se vărsă afară.

Patrik ridică o mână.

— În momentul de față nu avem niciun motiv să credem că părinții lui Nea sunt implicați în vreun fel. Dar Martin are dreptate, nu putem exclude această posibilitate. Trebuie să vorbim cu ei cât mai repede posibil, pe de-o parte pentru a ne da seama dacă au vreun alibi, pe de alta pentru a vedea dacă au informații care să ne ajute să înaintăm în investigație. Dar sunt de acord cu Gösta, nu există nimic care să-i incrimineze pe ei.

— Pentru că fata era goală, ar trebui poate să ne uităm dacă există ceva pedofili în zonă, sugeră Paula.

Se făcu o liniște deplină în jurul mesei. Nimeni nu voia să se gândească la ce presupunea de fapt sugestia ei.

— Din păcate, ai dreptate, zise Mellberg după o clipă. Dar cum te-ai gândit să procedăm?

Încă mai transpira în șuvoaie și gâfâia la fel de abitir ca Ernst.

— Acum sunt mii de turiști aici, continuă el. Nu putem ști dacă există pedofili sau delicvenți sexuali printre ei.

— Nu, e adevărat. Însă putem trece în revistă plângerile în legătură cu presupuși delincvenți sexuali pe care le-am primit pe durata verii. Nu trecuse o duduie pe aici săptămâna trecută atrăgându-ne atenția că un băiat mergea pe plajă fotografiind pe furiș copii mici?

— Da, confirmă Patrik. Am preluat acea plângere. Bine gândit. Annika, poți trece prin toate plângerile pe care le-am primit începând cu luna mai? Ia tot ce ar putea fi cât de cât de interes, vom tria după cei vei face tu o primă selecție.

— Mă ocup, spuse ea şi își notă pe caiet.

— Trebuie să vorbim și despre elefantul din sufragerie, zise Paula încercând să mai pompeze niște cafea din termos.

Începu să sâsâie, semn că mai era puțină cafea, iar Annika se ridică pentru a-l umple din nou. Cafeaua era combustibilul acceptat de toată lumea.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, spuse Patrik foindu-se un pic. Cazul Stella. Helen și Marie.

— Da, începu Gösta. Am lucrat aici în secție la acea vreme, acum treizeci de ani. Din păcate, nu îmi amintesc detalii ale investigației. A fost cu mult timp în urmă, iar Leif mă pusese să mă ocup de toate treburile în curs, în timp ce el se ocupa de investigație și de interogări. Însă îmi amintesc ce șoc a fost pentru toată comunitatea când Helen și Marie au spus mai întâi că au omorât-o

pe Stella, pentru ca apoi să-și retragă declarațiile. Cum văd eu lucrurile, nu poate fi o întâmplare că Nea dispare de la aceeași fermă și este găsită în același loc. Și că asta se petrece tocmai când Marie se întoarce pentru prima oară în treizeci de ani... E cam greu de presupus că ar fi o coincidență.

— Sunt de acord, interveni Mellberg. Trebuie să vorbim cu ele, cu amândouă. Deși nu eram aici când s-a întâmplat, desigur că am auzit despre caz și mi s-a părut mereu teribil de îngrozitor, ca la o asemenea vârstă tânără să lovești de moarte o copilă.

— Amândouă și-au susținut nevinovăția în toți aceşti ani, sublinie Paula.

Mellberg rosti sforăitor:

— Da, dar mai întâi au recunoscut. Nu m-am îndoit niciodată că alea două au omorât-o pe fată. Și nu trebuie să fii Einstein ca să pui lucrurile cap la cap când se întâmplă din nou, acum când sunt din nou împreună pentru prima oară după treizeci de ani.

Se lovi pe o parte a nasului.

— Acum ar fi bine să fim atenți și să nu tragem niciun fel de concluzii pripite, spuse Patrik. Dar sunt de acord că ar trebui să vorbim cu ele.

— Cred că e clar ca lumina zilei, reluă Mellberg. Marie se întoarce aici, ea și Helen se reunesc. E înfăptuită o nouă crimă.

Annika veni înapoi cu termosul cu pompă, plin cu cafea.

— Da, e de remarcat, zise ea așezându-se.

Patrik se uită la tabla albă.

— Să nu ne împotmolim în asta. Dar este de maximă importanță să ne inițiem în cazul Stella și în investigația

făcută în 1985. Annika, încerci tu să găsești raportul interogatoriilor și toate celelalte informații despre investigație? Știu că poate fi greu, dată fiind dezordinea din arhivă, însă fă o încercare.

Annika aprobă din cap și își notă în caiet.

Patrik rămase tăcut o clipă, cântărind dacă ceea ce avea de gând să spună era destul de chibzuit. Însă chiar dacă nu spunea acum, oricum ar fi ieșit la iveală într-un mod sau altul, iar până la urmă avea să fie înjurat că va fi trecut asta sub tăcere.

— Apropo de cazul Stella..., spuse el și lăsă cuvintele să se stingă, apoi începu altă propoziție. Da, întâmplarea face că Erica a început să lucreze la următoarea carte. Și... subiectul despre care s-a hotărât să scrie este tocmai acest caz.

Mellberg își îndreptă spatele pe scaun.

— Să aștepte şi ea o vreme cu asta, zise el. Avem destule bătăi de cap şi fără ca nevastă-ta să fugă încoace și-ncolo și să-și bage nasul peste tot. Asta e treabă de polițiști, nu de civili fără pregătire și fără experiență în munca de poliție.

Patrik își mușcă buzele pentru a se abține să sublinieze că Erica adusese incomparabil mai mult ajutor decât Mellberg în ultimele investigații mai mari. Știa că nu-i folosea la nimic să-l jignească pe Mellberg. Oricum, șeful său nu și-ar fi știrbit în niciun fel excelenta părere despre sine, iar Patrik învățase să lucreze *pe lângă* el, mai degrabă decât *cu* el. Pe de altă parte, știa din experiență că nu avea rost să-i spună Ericăi să se țină departe de cazul Stella. Dacă începuse să se preocupe de ceva, era convins că nu avea să se oprească până nu căpăta răspunsuri la întrebări. Desigur că nu era cazul să spună explicit acest lucru

în această ședință. Însă bănuia că tuturor, cu excepția lui Mellberg, le era deja clar.

— Sigur, spuse el. Am să-i transmit asta Ericăi. Însă a apucat să sape destul de mult și m-am gândit că am putea să o vedem ca pe o resursă care să ne ajute cu informația de bază. Cum vi s-ar părea să o rog să vină aici după-amiază, ca să ne povestească tot ce știe despre caz?

— Cred că este o idee grozavă, spuse Gösta și toți în afară de Mellberg dădură din cap aprobator.

Dar Bertil își dădea seama când era învins și până la urmă bombăni:

— Cred că e în regulă, atunci.

— Bun, îi spun chiar după ce încheiem ședința, zise Patrik. Poate o completezi cu detaliile pe care ți le amintești, Gösta?

Gösta aprobă din cap cu un zâmbet forțat, lăsând să se înțeleagă că nu erau prea multe.

— Așadar, ce mai avem pe lista de lucruri de care să ne apucăm? întrebă Patrik.

— Conferința de presă, spuse Mellberg și păru instant mai binedispus.

Patrik se strâmbă, însă știa că era nevoit să-și aleagă bătăliile. Mellberg avea să se ocupe de conferința de presă și n-aveau decât să-și țină pumnii să nu facă prea multe gafe.

— Annika, poți să programezi conferința de presă în această după-amiază?

— Sigur, spuse ea și notă. Înainte sau după întâlnirea cu Erica?

— Pune-o înainte, spuse Patrik. Ar fi bine la două. O s-o rog pe Erica să vină în jur de trei și jumătate.

— O programez la ora paisprezece. Reporterii mă tot sună, așa că ar fi frumos să le pot da ceva.

— Da, trebuie să fim conștienți că asta va deveni un mare circ mediatic, zise Patrik.

Se suci în locul unde stătea, aplecat peste masă, cu picioarele încrucișate și cu mâinile strânse la piept. Spre deosebire de Mellberg, care adora să stea în lumina reflectoarelor, el considera interesul mediei doar o piedică în calea investigației. Sigur că uneori informarea mediei putea aduce indicii importante din public, însă efectele pozitive erau, cel mai adesea, mult puse în umbră de cele negative.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de partea asta, zise Mellberg mulțumit și lăsându-se pe spătarul scaunului.

Ernst i se așezase din nou pe picioare și, cu toate că dădea senzația unei perechi de șosete groase de lână, Mellberg îl lăsă. Erica obișnuia să spună că iubirea ce i-o purta acelui câine mare și lățos era una din puținele lui calități salvatoare.

— Ai grijă să-ți măsori bine cuvintele, spuse Patrik, prea conștient de cum Mellberg obișnuia să lase vorbele să iasă din el, liber, necenzurat și fără prea multă gândire prealabilă.

— Sunt foarte obișnuit să mă ocup de presă, pe vremea când lucram în Göteborg...

Patrik îl întrerupse.

— Minunat, atunci te ocupi. Putem să vorbim un pic imediat înainte, să stabilim ce să facem public și ce să păstrăm pentru noi înșine. Bine?

Mellberg se întunecă.

— Cum am spus, când eram în Göteborg...

— Cum împărțim celelalte sarcini? întrebă Martin ca să oprească tirada lui Mellberg, iar Patrik se întoarse spre el recunoscător.

— Vorbesc cu Torbjörn și Pedersen și încerc să aflu când vom primi mai multă informație de la ei.

— Eu pot vorbi cu părinții Neei, spuse Gösta, însă mă gândeam să îl sun mai întâi pe doctor, să aflu în ce stare se află.

— Vrei să te însoțească cineva? întrebă Patrik și i se strânse din nou stomacul gândindu-se la Eva și la Peter.

— Nu, fac asta singur, deci ceilalți se pot ocupa de altceva, spuse Gösta.

— Eu pot vorbi cu fetele care au fost condamnate pentru moartea Stellei, zise Paula. Sau ar fi trebuit să zic femeile, pentru că nu mai sunt fete.

— Aș vrea să te însoțesc, spuse Martin întinzând mâna ca un școlar.

— Bun, aprobă Patrik. Însă așteptați până ne întâlnim cu Erica și ne dă ceva mai multă informație. Folosiți orele rămase până atunci bătând pe la uși în zona din jurul fermei. Când locuiești izolat, ai tendința de a ține sub vizor tot ce se abate de la normal, toate mișcările neobișnuite din zonă. Așa că ar putea merita osteneala.

— Bine, spuse Paula. Mergem pe acolo și stăm la o vorbă cu vecinii cei mai apropiați.

— Eu voi avea grijă de ce se întâmplă pe aici, răspunse Patrik. Telefonul sună întruna și trebuie să trec prin datele investigației pentru conferința de presă.

— Și eu am nevoie să mă pregătesc, spuse Mellberg verificând dacă meșa îi stătea la locul ei.

— Așa deci, avem fiecare ceva de făcut, spuse Patrik dând de înțeles că ședința se încheiase.

Mica încăpere era atât de sufocantă și încălzită, că era greu să respiri. De-abia aștepta să iasă de acolo și bănuia că și colegii doreau același lucru. Primul lucru pe care

avea să-l facă era să o sune pe Erica. Nu era prea sigur că era o idee bună să o implice în investigație. Dar se pare că nu aveau de ales. Cu puțin noroc, ar putea veni cu informații care să-i ajute să îl găsească pe ucigașul Neei.

Primul kilometru era mereu greu, în ciuda atâtor ani în care alergase, apoi pașii deveneau mai ușori. Helen simțea cum corpul îi răspundea și cum respirația își găsea ritmul.

Începuse să alerge aproape imediat după încheierea procesului. Prima dată făcuse jumătate de milă, pentru a scoate toată frustrarea din corp. Tălpile atingând pietrișul, vântul trecându-i prin păr, sunetele naturii din jurul ei, acestea erau singurele lucruri care reduceau lumea la tăcere.

Fugea tot mai departe de fiecare dată, se perfecționa. Cu anii, ajunsese la un palmares de treizeci de maratoane. Însă numai în Suedia. Visa la un maraton în New York, Sydney sau Rio, dar era recunoscătoare că James îi permitea să alerge măcar și în cele locale.

Faptul că i se dădea voie să aibă un interes propriu, că putea să rezerve două ore pe zi pentru alergat, era posibil doar pentru că el aprecia disciplina din sport. Era singurul lucru pe care îl respecta la ea, că reușea să alerge zeci de kilometri, că psihicul ei putea învinge limitările trupului. Însă niciodată nu i-ar fi putut mărturisi că, atunci când alerga, tot ce se întâmplase se ștergea, se estompa și se îndepărta, devenea doar un vis visat odată demult.

Văzu cu coada ochiului casa care se ridicase în locul celei unde Marie își petrecuse copilăria. Deja era acolo când ea se întorsese în Fjällbacka. Părinții ei aleseseră să

se mute imediat după ce totul se năruise. Harriet nu putea face față vorbelor, bârfelor, privirilor furișate, șușotelilor.

James și tatăl ei, KG, fuseseră văzuți împreună tot timpul până la moartea lui. Câteodată ea și Sam îl urmau pe James când pleca la Marstrand, însă numai pentru ca Sam să-și întâlnească bunicii. Ea nu voia să țină legătura. O dezamăgiseră când avusese mai mare nevoie de ei, iar asta nu le-ar fi putut ierta vreodată.

Începu să-și simtă picioarele amorțite și își propuse să-şi corecteze pasul de alergare. Ca și cu multe alte lucruri, va trebui să lupte şi pentru a deprinde un mod bun de alergare. Nimic nu îi venise de la sine vreodată.

Nu, acum se mințea pe sine însăși. Viața înainte de ziua aceea fusese ușoară. Atunci încă fuseseră o familie. Nu-și amintea de nicio problemă, de nicio opreliște, numai de zile de vară însorite și de parfumul mamei sale când o ducea la culcare. Și de iubire. Își amintea de iubire.

Mări viteza pentru a îndepărta gândurile. Pe care alergatul le ștergea de obicei. De ce o năpădeau acum? Nu i se va mai permite să păstreze acest refugiu, această libertate? Oare întoarcerea lui Marie distrusese totul?

Cu fiecare inspirație, Helen simțea cât de mult se schimbase totul. Îi venea tot mai greu să respire. Până la urmă fu nevoită să se oprească. Își simțea picioarele atât de amorțite, corpul slăbit de acid lactic. Pentru prima oară, corpul îi învinsese voința. Helen nu băgă de seamă că se prăbușea decât când se văzu pe pământ.

Bill se uită în jur în restaurantul din hotelul Tanum-Strand. Numai cinci persoane se adunaseră aici, cinci fețe obosite. Știa că o căutaseră pe Nea toată noaptea, el și Gun se întrebaseră pe drum dacă nu ar fi fost mai bine să

amâne întâlnirea, dar Bill era convins că tocmai de asta aveau nevoie.

Însă nu ar fi crezut că aveau să fie prezenți în număr atât de mic. Rolf avusese grijă să aibă la dispoziție, pe o masă, termosuri cu cafea și chifle cu brânză și ardei, iar Bill deja se servise. Luă o gură de cafea. Pe un scaun alături de el, Gun sorbea dintr-a sa.

Bill își mișcă privirea de la fețele obosite la Rolf, aflat aproape de intrarea în restaurant.

— Ni i-ai putea prezenta pe cei prezenți? zise el.

Rolf aprobă din cap.

— Acesta este Karim, care a venit aici cu soția și cei doi copii. A lucrat înainte ca ziarist în Damasc. Apoi îi avem pe Adnan și Khalil, de șaisprezece, respectiv optsprezece ani, au venit singuri și s-au cunoscut în tabără. El e Ibrahim, cel mai în vârstă. How old are you, Ibrahim?

Bărbatul de lângă Rolf avea o barbă mare și ridică zâmbind cinci degete.

— Fifty.

— Așa, Ibrahim are cincizeci de ani și a venit cu soția. Îl avem și pe Farid, a venit cu mama lui.

Bill îl salută din cap pe bărbatul cu țeasta rasă și cu o enormă masă corporală. Părea să aibă treizeci de ani și după aparențe își dedica mult din timpul zilei mâncatului. Putea fi complicat cu distribuirea greutății dacă aveai pe cineva care părea a cântări cel puțin de trei ori mai mult decât ceilalți, dar existau soluții. Trebuia să gândești pozitiv. Dacă nu ar fi făcut așa, nu ar fi supraviețuit atunci când naufragiase înainte de coasta sud-africană şi rechinii albi începuseră să-i dea târcoale.

— Și eu mă numesc Bill, spuse el rar și clar. Voi vorbi suedeză cu voi cât mai mult posibil.

Căzuse de acord cu Rolf că așa era cel mai bine, tocmai pentru ca ei să învețe suedeza mai bine și să se integreze mai repede în societate.

Toți în afară de Farid păreau întrebători. Acesta răspunse într-o suedeză sacadată, dar corectă:

— Numai eu înțeleg suedeza bine, sunt aici de mai demult și am muncit mult să învăț, foarte mult. Poate pot ajuta puțin cu traducerea la început. Să înțeleagă băieții?

Bill aprobă din cap. Era înțelept. Putea fi dificil și pentru suedezii nativi cu toți termenii noi și speciali din navigație. Farid vorbea iute și repeta prompt ce spunea Bill. Ceilalți aprobau din cap.

— Noi încerca... înțelege... suedeza... și învățăm, spuse bărbatul pe nume Karim.

— Minunat! Bun! spuse Bill și își ridică degetul mare în aer. Știți să înotați?

Mimă niște mișcări de înot, iar Farid traduse în arabă.

Cei cinci vorbiră între ei, iar Karim răspunse din nou, într-o suedeză chinuită.

— Știm... de aceea facem acest curs. Altfel nu.

— Cum ați învățat? întrebă Bill ușurat, însă mirat. Ați fost des pe plajă?

Farid traduse repede și ceilalți râseră.

— Avem piscine, spuse el zâmbind.

— Desigur.

Bill se simți prost. Nu îndrăzni să se uite la Gun, dar îi putea simți pufnetul reținut. Avea nevoie să mai citească un pic despre Siria, ca să nu pară un idiot care habar n-are. Fusese în multe din colțurile lumii, însă țara asta era o pată albă pe hartă. Se întinse după încă o chiflă. Era cu un strat gros de unt, exact cum îi plăcea.

Karim ridică mâna, iar Bill își înclină capul.

— Când... când începe?

Karim îi spuse ceva în arabă lui Farid, care completă:

— Când începem să navigăm?

Bill își desfăcu brațele într-un gest larg.

— De fapt nu mai avem timp de pierdut, regata Dannholmen are loc peste câteva săptămâni, așadar începem mâine! Rolf vă aduce în Fjällbacka și pornim la ora nouă. Luați haine mai multe să puneți pe voi, e mai rece pe apă decât pe țărm când bate vântul.

Când Farid traduse, ceilalți se foiră un pic. Păreau brusc nesiguri. Însă Bill se uită încurajator la ei cu ceea ce spera el să fie un zâmbet de câștigător. Va ieși excelent. Nu existau probleme. Doar soluții.

— Mulțumesc că mi-ai găzduit copiii, spuse Erica și se așeză în fața Annei pe terasa pe jumătate gata.

Primi recunoscătoare oferta de ceai cu gheață, căldura era apăsătoare și, cum aerul condiționat de la mașină era stricat, se simțea ca și cum ar fi străbătut deșertul timp de patruzeci de zile. Se întinse după paharul pe care Anna îl umpluse dintr-o carafă și îl goli dintr-o suflare. Anna râse și îl umplu din nou. Acum că își astâmpărase setea putea să o ia mai ușor.

— A fost foarte bine, zise Anna. Au fost atât de cuminți că de-abia i-am remarcat.

Erica surâse.

— Ești sigură că vorbești de copiii mei? Cea mare e blândă din fire, dar nu recunosc micile sălbăticiuni în descrierea asta.

Erica era sinceră. Când gemenii erau mai mici, fuseseră foarte diferiți, Anton fusese mai liniștit și mai atent, în timp ce Noel era cel care nu stătea niciodată locului și

pipăia orice. Acum se aflau amândoi într-o perioadă de neobosit consum de energie și scoteau total vlaga din ea. Maja nu avusese niciodată o astfel de perioadă, nu trecuse nici măcar printr-o criză de opoziție când fusese mică, așa că ea și Patrik nu prea erau pregătiți pentru asta. Și la puterea a doua. Erica i-ar fi lăsat cu plăcere pe copii la Anna pentru tot restul zilei, însă sora ei părea atât de obosită, că nu o lăsa inima să profite mai mult decât o făcuse deja.

— Cum a mers? întrebă Anna lăsându-se pe spate în scaunul Baden-Baden prevăzut cu o pernă țipătoare, cu motive solare.

Anna se împotrivea acestor perne de fiecare dată când stăteau pe terasă. Dar erau cusute de mama lui Dan și ea era așa de drăguță, așa că nu îndrăznea să le schimbe. Din acest punct de vedere, Erica era norocoasă. Mama lui Patrik, Kristina, era foarte departe de genul care să se ocupe de lucru manual.

— Mda, n-am ajuns prea departe, spuse Erica cu dezamăgire în glas. A trecut mult timp de când a murit tatăl ei și nu își amintea mare lucru. Nici nu a crezut că a mai păstrat ceva material de la investigație. Însă a spus ceva interesant, și anume că Leif începuse să se îndoiască dacă într-adevăr procedaseră corect.

— Vrei să spui că se îndoia că fetele erau vinovate? întrebă Anna și făcu vânt unui tăun care se încăpățâna să zboare în jurul lor.

Erica deveni foarte atentă. Ura tot ce se numea viespe și tăun.

— Da, zice că nu era convins, mai ales spre sfârșit.

— Dar au recunoscut? întrebă Anna și lovi din nou tăunul, care doar ameți și începu s-o atace de îndată ce își reveni în aer. Ah, la dracu'!

Anna se ridică, luă o revistă de pe masă, o făcu sul și lovi tăunul până ce acesta se zdrobi pe mușama.

Erica zâmbi discret văzând-o pe sora ei colosal de gravidă la vânătoare de tăuni. În nimic din ce făcea nu mai dădea dovadă de suplețe.

— N-ai decât să te hlizești, zise Anna acru, ștergându-și fruntea de transpirație înainte de a se așeza din nou jos. Unde rămăsesem? Da, e sigur că au recunoscut, nu?

— Da, e adevărat, iar pe acele declarații s-a bazat acuzarea. Pentru că erau atât de tinere, nu au primit nicio pedeapsă, însă vina le-a fost pronunțată.

— Dar de ce nu ar fi vinovate dacă au recunoscut și au fost declarate vinovate? întrebă Anna.

— Asta nu știu. Tribunalul a decis că fetele au comis infracțiunea împreună. Însă cât despre recunoaștere... Aveau treisprezece ani. Nu e greu să convingi un copil de treisprezece ani să spună orice într-o astfel de situație. Trebuie să se fi temut. Și când și-au retras declarațiile a fost prea târziu. Cazul a fost considerat închis și nimeni nu le-a crezut.

— Ce-ar fi chiar să fi fost nevinovate? întrebă Anna privind spre Erica. Ce tragedie, în acest caz! Două fete de treisprezece ani ale căror vieți au fost distruse. Dar una locuiește aici? Curajos, trebuie totuși să admit.

— Da, e incredibil că a îndrăznit să revină aici după câțiva ani în Marstrand, poți să-ți închipui cât s-a vorbit pe aici. Dar oamenii se potolesc într-un târziu.

— Ai apucat să o întâlnești? Pentru carte?

— Da, am trimis mai multe rugăminți, însă nu am primit răspuns. Mă gândesc acum să o caut pur și simplu. Și să văd dacă este de acord să vorbească cu mine.

— Cum crezi că va fi influențat lucrul la cartea ta de ceea ce s-a întâmplat? spuse Anna în șoaptă. Cu fata...

Erica o sunase și îi povestise despre Nea de îndată ce a aflat că a fost găsită. Vestea despre fetița moartă avea să se răspândească oricum ca un foc mistuitor în toată zona.

— Nu știu, zise Erica după un moment de ezitare și își mai turnă niște ceai rece din carafă. Poate acum oamenii sunt mai dispuși să vorbească, sau dimpotrivă. Chiar nu știu. Rămâne de văzut.

— Marie atunci? Starul nostru plin de glamour de Hollywood? Se va lăsa intervievată?

— Am avut o convorbire cu agentul ei de PR acum o jumătate de an. Bănuiala mea este că acum negociază publicarea unei cărți și nu știe încă dacă a mea va avea un efect de susținere sau va acapara tot interesul. Dar o voi căuta și pe ea și vedem.

Anna scoase un „hm" șovăitor. Erica știa că numai gândul ca ea să caute tot felul de oameni străini pe care să-i abordeze cu o atitudine agresivă era coșmarul cel mai mare al surorii sale.

— Să vorbim de ceva mai vesel? propuse Erica. Ar fi bine să aranjăm o petrecere de burlăcițe pentru Kristina.

— Da, clar că ar fi bine, spuse Anna râzând de i se zgudui burta. Dar ce faci cu o mireasă care e puțin... înaintată în vârstă? Să vinzi pupături în oraș pare cam deplasat, ca să nu mai vorbim de sărituri cu parașuta sau bungee-jumping.

— Nu. Mi-e greu s-o văd pe Kristina făcând așa ceva, zise Erica. Dar am putea să facem o gașcă din prietenele ei și să îi aranjăm o seară plăcută? O cină la Café Bryggan, mâncare bună, vin bun, nu e nevoie de ceva mai complicat.

— O superidee, zise Anna. Deși trebuie să aranjăm si ceva răpire haioasă.

Erica aprobă din cap.

— Altfel nu e petrecere de burlăcițe! Și apropo de asta, când te va face Dan nevastă legitimă?

Anna se înroși.

— Da, vezi și tu cum arăt. Am zis că ne ocupăm mai întâi de bebe și după aceea ne mai gândim la nuntă.

— Deci când..., începu Erica, dar se opri când geanta îi cântă *Mambo No. 5*. Bună, iubire, spuse ea văzând numele pe display.

Îl ascultă pe Patrik și răspunse numai cu câteva propoziții scurte.

— Absolut. Da, rezolv cu copiii. Ne vedem atunci.

Închise telefonul și îl puse în geantă. Apoi se uită rugător la Anna. Era cam prea mult să o roage pe ea, dar nu avea altă soluție. Kristina se afla în Uddevalla toată după-amiaza și nu putea apela la ea.

— Da, pot să-i mai iau pe copii, cât timp lipsești? zise Anna râzând când văzu expresia nefericită a Ericăi.

— Aș putea să-i las din nou aici pe la ora trei? Patrik m-a rugat să merg la secție și să le vorbesc despre cazul Stella la trei și jumătate. Asta înseamnă că mă întorc pe la cinci, cinci și jumătate. Ar merge?

— E foarte bine, zise Anna. Puștii tăi se poartă mai frumos cu mine.

— Ah, taci din gură, spuse Erica și îi aruncă un pupic surorii sale.

Însă Anna avea neîndoielnic dreptate. Copiii fuseseră cuminți ca niște îngeri.

— De ce crezi că se tem?

Sam își dădu seama că începe să vorbească nedeslușit. Combinația de soare și șampanie i se urcase la cap. Ținea paharul în mâna stângă pentru că cea dreaptă îi amorțise și tremura după tragerile de dimineață.

— Să se teamă? repetă Jessie.

Și ei i se poticneau un pic cuvintele. Deja băuse mai multe pahare înainte de venirea lui, acum se apucaseră de a doua sticlă.

— Nu va observa mama ta că lipsesc sticle? întrebă îndreptând paharul spre Jessie.

Bulele galbene scânteiau când paharul întâlnea lumina soarelui. Nu se gândise niciodată ce băutură frumoasă era șampania. Pe de altă parte, nici nu se uitase la ea mai îndeaproape.

— Ah, se rezolvă, nu-i pasă, zise Jessie nervoasă. Doar să-i rămână și ei destul.

Se întinse după sticlă.

— Ce vrei să spui cu „se tem"? Doar nu se tem pentru noi.

— E clar că se tem, zise Sam întinzând paharul.

Spuma se revărsă peste margine, dar el râse numai și se linse pe mână.

— Știu că nu suntem ca ele. Cunosc... cunosc întunericul din noi.

— Întunericul?

Ea îl observa calmă. El iubea contrastul dintre ochii verzi și părul bălai. Dorea să înțeleagă cât era de frumoasă. Vedea dincolo de kilogramele extra, dincolo de coșurile de pe față. Se recunoscuse în ea când o văzuse la Centrumkiosken, știa că erau la fel de rătăciți. Și văzuse același întuneric.

— Știu că le detestăm. Pot vedea toată ura pe care au creat-o în noi, însă nu se pot opri, continuă să ude

rădăcina, continuă să creeze ceva ce apoi nu vor mai putea controla.

Jessie chicoti.

— Doamne, ce pompos sună ce spui. Noroc! Stăm aici la soare, pe ponton, lângă o vilă de lux, bem șampanie și ne simțim foarte bine.

— Ai dreptate! zâmbi el și își ciocniră paharele. Ne simțim foarte bine.

— Pentru că meritățm, bolborosi Jessie. Tu și eu. Chiar meritățm. Suntem mai buni decât ele. Nu merită nici puful din buricul nostru.

Ridică paharul cu o mișcare atât de puternică, astfel că jumătate din șampanie se vărsă afară și ajunse pe burta ei goală.

— Ups, chicoti ea.

Se întinse după un prosop, însă Sam o opri. Se uită în jur. Pontonul era îngrădit, iar bărcile din apă se aflau mai la distanță. Erau singuri în lume.

Se puse în genunchi în fața ei. Între picioarele ei. Ea îl privi încordată. Îi linse ușor șampania de pe burtă. Supse ce ajunsese în buric și își lăsă limba să-i alunece în jur, pe pielea încălzită de soare. Avea gust de șampanie și sudoare. Ațintind-o cu privirea, apucă marginile de la bikini și îi trase ușor în jos. Când o gustă, îi auzi răsuflările contopindu-se cu țipetele pescărușilor de deasupra lor. Erau singuri. Singuri în toată lumea.

Cazul Stella

Leif Hermansson respiră adânc înainte de a păși în sala mică de ședințe. Helen Persson și părinții ei, KG și Harriet, așteptau acolo. Îi cunoștea pe părinți, la fel ca toți cei care locuiau în Fjällbacka, însă nu erau mai mult decât simple cunoștințe. Altfel stăteau lucrurile cu părinții lui Marie Wall. Polițiștii din Tanumshede avuseseră nenumărate ocazii să-i întâlnească de-a lungul anilor.

Lui Leif nu-i plăcea să fie șef. Nu-i plăcea să ia hotărâri în privința altora sau să fie cel care lua deciziile. Însă era un pic prea bun în meseria lui, iar viața îl adusese în poziție de șef. Desigur, în secția de poliție din Tanumshede, pentru că refuzase amabil toate propunerile care ar fi implicat o mutare. Aici se născuse și aici avea de gând să-și ducă zilele până la final.

Detesta să fie șef, mai ales în astfel de zile. Nu voia să fie el cel responsabil pentru găsirea unui delincvent, da, sau delincventă care ucisese o copilă mică. Responsabilitatea atârna prea greu pe umerii lui.

Deschise ușa micii încăperi cu pereți cenușii, își coborî privirea pe silueta lui Helen, ghemuită pe masa cea

simplă, înainte să-i salute din cap pe Harriet și KG, aflați de o parte și de alta a fetei.

— Este absolut necesar să facem asta aici la secție? întrebă KG.

Era președinte la Rotary și unul dintre cei mai importați oameni de afaceri locali. Soția lui, Harriet, era mereu extrem de bine îngrijită, cu părul proaspăt coafat, cu manichiura perfectă, însă Leif nu știa ce făcea în afară de a-și înfrumusețea exteriorul și a se angaja în asociația Casă și Școală. Era mereu văzută la brațul lui KG la cocteiluri și petreceri, tot timpul zâmbitoare, cu un martini în mână.

— Am fost de părere că va fi mai simplu să veniți dumneavoastră la noi, spuse Leif lăsând să se înțeleagă că acea parte a discuției era încheiată.

Cum alegeau ei să-și facă meseria era treaba lor, și avea impresia că KG ar fi încercat să preia conducerea dacă nu ar fi ținut bine frâiele conversației.

— Cu cealaltă fată trebuie să vorbiți, spuse Harriet întinzându-și bluza albă, bine călcată. Marie. Familia ei este o pacoste.

— Trebuie să vorbim cu ambele fete, pentru că avem multe indicii cum că au fost ultimele care au văzut-o pe Stella în viață.

— Dar Helen nu are nimic de-a face cu asta, sper că înțelegeți.

KG era atât de tulburat, încât îi tresărea mustața.

— Nu spunem că au ceva de-a face cu moartea fetei, însă au fost ultimele care au văzut-o și trebuie să trasăm cursul întâmplărilor ca să îl putem găsi pe făptaș.

Leif îi aruncă o privire lui Helen. Stătea tăcută, cu privirea aplecată spre mâini. Era la fel de brunetă ca

mama ei și drăguță într-un fel discret, comun. Avea umerii încordați și își tot prindea fusta cu degetele.

— Helen, poți povesti liber ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce blândă și, spre mirarea sa, simți un val de afecțiune pentru fată.

Părea vulnerabilă și speriată, iar părinții ei erau prea preocupați de ei înșiși pentru a remarca frica fiicei lor.

Helen se uită pe furiș la tatăl ei, care făcu un mic semn din cap.

— Le-am promis Lindei și lui Anders că o vom supraveghea pe Stella. Locuim lângă ei și câteodată ne jucăm cu ea. Aveam să primim fiecare o bancnotă de douăzeci și ni se dădea voie să mergem la chioșc cu Stella să luăm înghețată.

— Și când ați luat-o? întrebă Leif.

Fata nu își ridică ochii spre el.

— Cred că era în jur de unu. Eram cu Marie.

— Marie, bombăni Harriet, dar Leif o opri cu un gest al mâinii.

— Deci imediat după ora unu.

Leif nota în carnetul din fața sa. Reportofonul bâzâia încet în fundal, însă însemnările îl ajutau să-și pună gândurile în ordine.

— Da, însă Marie știe mai bine.

Helen se foi pe scaun.

— Cine era acasă când ați luat-o?

Leif ridică pixul din carnetul de însemnări și îi zâmbi lui Helen. Însă ea continua să-i evite privirea și să culeagă scame nevăzute de pe fusta albă, de vară.

— Mama ei. Și Sanna. Erau pe punctul de a pleca atunci când am ajuns. Am primit banii pentru înghețată. Stella era foarte bucuroasă. O luase înainte sărind în sus.

— Apoi ați mers direct? Sau ați mai rămas la fermă?

Helen dădu din cap, iar bretonul lung și brunet îi alunecă pe față.

— Ne-am jucat puțin la fermă, am sărit coarda cu Stella. Îi plăcea când fiecare ținea de un capăt al corzii și ea sărea. Dar greșea, se tot împiedica, iar până la urmă ne-am săturat.

— Ce ați făcut atunci?

— Am plecat cu ea în Fjällbacka.

— Asta v-a luat ceva timp, bănuiesc.

Leif făcu o estimare rapidă. Lui i-ar lua vreo douăzeci de minute să ajungă în centru de la ferma lui Strand. Iar cu un copil de patru ani durata ar fi considerabil mai lungă. S-ar opri să miroasă iarba și să culeagă flori, i-ar putea intra o pietricică în papuc, apoi ar avea nevoie să facă pipi și probabil picioarele i-ar fi atât de obosite, că nu ar mai fi în stare să meargă... Da, distanța din Fjällbacka pe jos, cu un copil de patru ani, ar lua o veșnicie.

— Am luat un cărucior, zise Helen. Unul din acelea pe care le poți strânge și se face mic...

— Un cărucior pliabil, spuse Harriet.

Leif îi lansă o privire și ea tăcu din nou.

— Da, un cărucior pliabil, așa se numește.

Helen se uită rapid spre mama ei.

Leif puse pixul de o parte.

— Cât timp v-a luat atunci? Cu Stella în cărucior?

Helen se încruntă.

— A luat destul de mult timp, este pietriș până la drumul mare și e greu să mergi cu căruciorul pe pietriș, roțile se răsuceau tot timpul.

— Dar cât ai spune, aproximativ?

— Poate trei sferturi de oră? Însă nu ne-am uitat la ceas. Niciuna nu avem.

— Bineînțeles că ai ceas, spuse Harriet. Numai că nu vrei să-l folosești. Dar că fata aia nu are ceas nu e de mirare. Dacă ar avea, sigur ar fi furat.

— Mama! Termină!

Ochii lui Helen fulgerară brusc.

Leif se uită la Harriet.

— Aș fi recunoscător dacă am putea rămâne la subiect.

Îi făcu un semn din cap lui Helen.

— Și apoi? Cât timp ați stat în Fjällbacka cu Stella?

Helen ridică din umeri.

— Nu știu. Am cumpărat înghețată, ne-am așezat o vreme pe ponton, dar nu am lăsat-o pe Stella să se apropie de margine, pentru că nu știe să înoate și nu aveam nicio vestă de salvare cu noi.

— Înțelept, spuse Leif aprobând din cap.

Își notă să vorbească cu Kjell și Anita, proprietarii chioșcului, să-i întrebe dacă le-au văzut ieri pe fete și pe Stella.

— Deci ați mâncat înghețată și v-ați așezat un pic pe ponton. Ați mai făcut ceva?

— Nu, apoi am început să ne întoarcem. Stella era obosită, a adormit puțin în cărucior.

— Deci ați stat cam o oră în Fjällbacka? Crezi că am dreptate?

Helen aprobă din cap.

Leif se uită în carnetul cu însemnări. Dacă fetele au venit în jur de unu, s-au jucat cam douăzeci de minute, apoi, în patruzeci de minute, au mers la Fjällbacka, unde au rămas o oră, iar apoi s-au întors în alte douăzeci de minute, atunci ceasul ar fi trebuit să fie patru fără douăzeci

la întoarcere. Totuși, gândindu-se că informațiile lui Helen nu erau foarte clare, nu putea fi sigur, așa că își notă în carnet 15:30–16:15 și încercui orele. Însă nu era prea convins nici de acel interval.

— Ce s-a întâmplat când v-ați întors la Stella acasă?

— Am văzut mașina tatălui ei în curte și am crezut că era acasă. Când am văzut că Stella fugea spre casă, am plecat de acolo.

— Deci nu l-ați mai văzut pe tatăl ei? Sau că a intrat în casă?

— Nu.

Helen clătină din cap.

— Apoi ați plecat acasă direct?

— Nu...

Helen aruncă pe furiș o privire părinților.

— Am fost la lacul din spatele fermei lui Marie și am făcut baie.

— Doar am spus că nu aveți voie...

Harriet se întrerupse după o privire a lui Leif.

— Cât timp ați fost acolo? Aproximativ.

— Nu știu. În orice caz, eu eram la cină pe la șase.

— Da, așa a fost, zise KG aprobând din cap. Nouă nu ne-a spus că au fost să facă baie, ne-a spus că au păzit-o pe Stella până atunci.

O privi pe fiica lui, care continua să se joace cu fusta.

— Bineînțeles că am văzut că era udă pe cap, dar ne-a spus că era din cauză că fugiseră cu Stella pe la aspersor.

— A fost o idee proastă să mint, știu asta, zise Helen. Dar de fapt nu am voie acolo. Nu le place deloc dacă sunt la Marie, dar asta este numai pentru că familia ei e cum e, și doar nu e ea de vină pentru asta.

Ochii îi fulgerară din nou.

— Fata aia e din același aluat ca și familia ei, zise KG.

— Este numai... mai dură decât altele, comentă Helen cu voce joasă. Însă poate există un motiv să fie așa, nu v-ați gândit la asta? Nu a ales ea să crească în familia aia.

— Calmați-vă acum, îi îndemnă Leif ridicând mâinile.

Cu toate că cearta spunea multe despre dinamica familiei lor, nu era totuși cazul să-și dea drumul acolo, în acel moment.

Își citi cu voce tare însemnările.

— Se potrivesc toate astea cu ce îți amintești despre ziua de ieri?

— Da, se potrivesc.

— Iar Marie va spune același lucru?

Pentru o clipă, îi păru că vede o licărire de nesiguranță în privire. Apoi răspunse calm:

— Da, va spune același lucru.

— Cum te simți? vru să știe Paula privindu-l scrutător.

Martin se întrebă până când va continua lumea să se îngrijoreze pentru el.

— Destul de bine, zise el, surprins de cât de sincer putea să sune.

Suferința după Pia nu avea să dispară niciodată, mereu avea să se întrebe cum ar fi putut fi viața lor împreună, mereu avea să o vadă ca o umbră în coada ochiului la toate marile evenimente din viața Tuvei. De fapt, și la cele mici. Când Pia dispăruse, i se spusese că, încetul cu încetul, viața lui își va intra în drepturi. Că într-o zi avea să simtă bucurie și să râdă din nou. Că suferința nu avea să dispară, dar că se va obișnui să o accepte, să meargă cot la cot cu ea. Atunci părea ceva imposibil, pe când simțea că bâjbâie în întuneric. La început făcuse mereu un pas

înainte și doi înapoi, însă cu timpul se transformaseră în doi pași înainte și unul înapoi. Până când începuse să se miște, încet, dar numai înainte.

Martin începu să se gândească la mama pe care o întâlnise în ziua precedentă la locul de joacă. Cinstit vorbind, se gândise destul de mult la ea de când se văzuseră. Realiză că ar fi trebuit să-i ia numărul de telefon, sau cel puțin să o întrebe cum o cheamă. Însă era ușor să fii isteț privind în urmă. Era uimit de simplul fapt că își dorea să o vadă din nou. Noroc că locuiau într-o comunitate restrânsă și spera să o revadă chiar astăzi la locul de joacă. În orice caz, acesta era planul lui până când uciderea Neei îl constrânsese să își încheie concediul și să înceapă lucrul.

Apăreau sentimentele de vinovăție. Cum putea să stea așa, acum, gândindu-se la o tipă?

— Pari vesel, dar și puțin îngrijorat, zise Paula ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Nu se putu abține și îi povesti despre femeia de la locul de joacă. Aproape că ratăieșirea și fu nevoit să vireze brusc spre stânga.

— Deci atât de drăguță, încât nici nu mai știi să conduci, spuse Paula apucându-se de mânerul de deasupra ferestrei locului de pasager.

— Pesemne crezi că mi-am pierdut mințile, spuse el roșind atât de puternic, că pistruii îi deveniră și mai pregnanți pe pielea albă ca neaua.

— Cred că este minunat, zise Paula lovindu-l ușor pe picior. Și nu ai de ce să te simți prost, viața trebuie să meargă mai departe. Dacă te simți mai bine, faci o treabă mai bună. Așa că află cine e și sun-o! Oricum, nu putem munci toată ziua, am ajunge să facem greșeli.

— Da, sigur că ai dreptate, spuse Martin începând să se gândească cum ar putea să o găsească.

Știa cum îl cheamă pe fiul ei. Acesta era un început. Tanumshede era destul de mic să o poată localiza. Dacă nu cumva era o turistă aflată numai în trecere. Și dacă nici măcar nu locuia în zonă?

— Nu ne oprim undeva? întrebă Paula în timp ce trecură ca vuietul pe lângă prima casă ivită după ce cotiseră pe drumul pietruit.

— Ah... Ce? Vai, iertare, zise el roșind din nou până-n vârful urechilor.

— După aceea te ajut s-o găsești, chicoti Paula.

Martin frână pe strada privată din fața unei bătrâne case roșii cu cadre albe și pline de sculpturi ornamentale în lemn. Se pomeni oftând adânc de invidie. Chiar într-un loc ca acesta visase să locuiască. Pia și cu el începuseră să economisească pentru o casă și aproape că reușiseră să adune cât era necesar. Treceau în fiecare seară pe la Hemnet și apucaseră să meargă la o primă vizionare. Însă apoi venise vestea cu cancerul.

Acum, banii rămaseseră în contul de economii, nefolosiți. Visul de a avea o casă murise odată cu Pia. La fel ca toate celelalte visuri.

Paula bătu la ușă.

— Alo? strigă ea după un moment.

Îi aruncă o privire lui Martin, văzu că ușa se putea deschide și păși în antreu. Într-un oraș mare, ar fi fost de neimaginat să facă asta, însă în acea zonă era mai neobișnuit să încui ușa, iar prietenii intrau pur și simplu dacă ușa era descuiată. Doamna care se apropia de ei nu părea câtuși de puțin speriată să audă voci străine în propriul hol.

— Da, bună ziua, ce surpriză, a venit poliția în vizită? îi întâmpină zâmbindu-le.

Era atât de mică, slabă și uscățivă, că Martin se temu să nu fie răsturnată de curentul care se crease când deschiseră ușa.

— Intrați, sunt în mijlocul rundei a treia dintre Gustafsson și Daniel Cormier, zise ea.

Martin se uită întrebător la Paula. Habar n-avea despre ce vorbea mătușica. Interesele sale sportive erau extrem de limitate, cel mult s-ar fi putut uita la un meci de fotbal în caz că Suedia ar fi ajuns în semifinalele campionatelor europene sau mondiale. Și știa că interesul Paulei în materie de sport era și mai restrâns.

— Orice ați dori va trebui să mai așteptе, vă puteți așeza pe canapea, spuse mătușica arătând spre o canapea dintr-un material satinat cu motive florale.

Cât despre ea, se așeză anevoie într-un fotoliu cu brațe largi şi cu un taburet pentru picioare plasat chiar în fața unui ecran enorm de televizor. Spre surprinderea lui, Martin constată că „meciul" de care pomenise era între doi bărbați care se loveau sălbatic într-un fel de colivie.

— Gustafsson l-a avut la mână în runda a doua, iar Cormier era gata să se dea bătut când a sunat gongul. Iar acum, în runda a treia, Gustafsson începe să obosească, iar Cormier are vânt în pânze. Însă nu cred că e totul pierdut, încă, Gustafsson are un al naibii spirit de luptă și dacă îl pune la pământ cred că se-ntoarce acasă cu trofeul. Cormier e mai puternic când e în picioare, dar nu e la fel de înverșunat pe podea.

Martin nu putea decât să se uite lung la mătușică.

— MMA[1], nu-i așa? zise Paula.

Femeia se uită la ea de parcă ar fi fost imbecilă.

— Bineînțeles că e MMA. Dar ce crezi că e? Hochei?

Râse pe înfundate, iar Martin observă un pahar plin de whisky pe masa de lângă fotoliu. Da, se gândi, când va ajunge și el la vârsta aceea, va face și el ce dorește, când dorește, fără a mai sta să se gândească dacă are vreun rost sau nu.

— E meciul pentru trofeu, zise mătușica cu ochii fixați pe televizor. Se bat pentru titlul mondial.

Părea că începuse să-și dea seama că primise în casa ei doi nepricepuți.

— Acesta e meciul anului. Așa că o să mă scuzați că nu aveți încă parte de atenția mea totală. N-am de gând să ratez asta.

Se întinse după paharul de whisky și luă o înghițitură serioasă. La televizor, un gigant blond dobora un bărbat de culoare cu umeri neobișnuit de largi și se așeza pe el. Pentru Martin, asta nu era decât abuz fizic care ar fi însemnat ani buni de închisoare în lumea reală. Și urechile? Ce făcuseră băieții cu urechile? Erau mari și groase și arătau ca niște bucăți de argilă prost modelate. Un termen îi țiui în cap și dintr-odată înțelese ce însemna „urechi de conopidă" Așa cum aveau luptătorii. Prin urmare așa arătau.

— Încă trei minute, zise mătușica și mai luă o înghițitură de whisky.

Martin și Paula se uitară unul la altul și el văzu că ea se lupta să nu izbucnească în râs. Scena era neobișnuit de haioasă.

---

[1] Mixed Martial Arts, sport de combat corp la corp cunoscut sub acest nume din 1993. Înainte se numea lupte libere. (*N. red.*)

Dintr-odată mătușica se foi și se desprinse din fotoliu.

— Daaa!

— A câștigat? întrebă Martin. Gustafsson adică?

Gigantul blond se învârtea ca un nebun în colivie, sărea în sus, se așeza pe margine și zbiera. După toate aparențele câștigase.

— Cormier a leșinat, l-a prins într-un rear neck choke[1], iar până la urmă s-a dat bătut.

Bău ce mai rămăsese în paharul cu whisky.

— Despre el se scrie în ziare? The... Mole? întrebă Paula mândră că era cu informația la zi.

— The Mole, pufni mătușica. The Mauler[2], fătuca mea. Gustafsson e în vârful topului mondial. Ar fi cazul să știți asta. Doar ține de cultura generală.

Se îndreptă spre bucătărie.

— M-am gândit să pun de niște cafea, doriți?

— Da, mulțumesc, spuseră în cor Martin și Paula.

Când ieșeai să vorbești cu lumea, băutul de cafea ținea de ritual. Dacă aveai multe convorbiri de-a lungul zilei, era greu să adormi seara.

Se ridicară și o urmară în bucătărie. Martin își dădu seama că nu se prezentaseră încă.

— Scuze, mă numesc Martin Molin, iar ea este Paula Morales, de la secția de poliție din Tanumshede.

— Dagmar Hagelin, zise veselă mătușica și puse un ibric pe plita de la aragaz.

— Așezați-vă mai bine la masa de bucătărie, e mai primitoare. Stau în sufragerie numai când mă uit la

---

[1] Priză pe la spate, figură cunoscută în artele marțiale, de sugrumare a adversarului. (*N. red.*)

[2] Mole înseamnă cârtiță, mauler înseamnă bătăuș. (*N. red.*)

televizor. Altfel, aici îmi petrec cea mai mare parte a timpului.

Arătă spre o masă veche de bucătărie, din lemn, cu reviste de cuvinte încrucișate răspândite pe toată suprafața ei. Le adună rapid într-un teanc pe care îl puse lângă fereastră.

— Gimnastică pentru birourile creierului. Împlinesc nouăzeci și doi de ani în septembrie, deci capul are nevoie să facă mișcare, altfel devii dement mai repede decât apuci să spui... ah, am uitat.

Râse cu poftă de propria glumă.

— Cum se face că a ajuns să vă intereseze MMA? întrebă Paula.

— Strănepotul meu se ocupă de asta la nivel de elită. Da, încă nu concurează în UFC[1], însă este numai o chestiune de timp, pentru că e priceput și are voința necesară.

— Da, hm, însă este totuși un pic... neobișnuit, mărturisi Paula precaută.

Dagmar nu îi răspunse imediat, ci luă ibricul de pe plită cu o mănușă de cuptor croșetată și îl așeză pe masă deasupra unui suport din plută. Apoi scoase trei cești micuțe de porțelan cu motive roz și o margine fină și aurită. Răspunse abia după ce se așeză și începu să toarne cafeaua.

— Am fost mereu apropiați, Oscar și cu mine, prin urmare am început să merg la meciurile lui. Și te prinde, nu te poți lupta cu asta. În anii tinereții am fost și eu sportivă de performanță, de succes, așa că mă regăsesc în simțire și tensiune.

---

[1] Ultimate Fighting Championship, cel mai mare campionat de arte marțiale din lume. (*N. red.*)

Arătă spre o fotografie alb-negru de pe perete, a unei femei tinere și atletice alergând spre o bară de salt la înălțime.

— Sunteți dumneavoastră? întrebă Martin impresionat și încercă să potrivească imaginea femeii înalte, zvelte și musculoase cu mica persoană gârbovită care se afla în fața lui.

Dagmar părea să-i înțeleagă gândurile și zâmbi larg.

— Și mie mi-e greu să înțeleg că aceea sunt eu. Dar partea ciudată e că în interior te simți la fel. Câteodată rămân șocată când mă uit în oglindă și mă întreb: cine-i mătușica aia bătrână?

— Cât timp ați fost activă?

— Destul de puțin timp cu măsura din zilele astea, însă pentru vremea aceea mult prea mult. Când mi-am întâlnit bărbatul, am dat sportul la o parte, iar apoi am avut grijă de copil și de casă. Însă nu am să dau vina pe fiica mea, așa erau vremurile, ea este o fată bună. Vrea să locuiesc cu ea când îmi va veni greu să mă ocup de casă. Îmbătrânește și ea, împlinește șaizeci și trei de ani iarna asta, așa că ne-am putea înțelege sub același acoperiș.

Martin luă o înghițitură de cafea din ceașca delicată.

— Este cafea Kopi Luwak, zise Dagmar când îi observă expresia de satisfacție.

— Nepotul meu cel mai în vârstă o importă în Suedia. Se face din boabe înghițite de civete de palmier și odată eliminate de acestea sunt adunate, spălate și prăjite. Nu este o cafea ieftină, două sute de grame costă cam șase sute de coroane, dar cum spuneam o importă Julius, are preț mai bun și îmi dă și mie câteodată. Știe că îmi place, nu există cafea mai bună.

Martin se uită îngrozit la cafea, însă apoi ridică din umeri și mai luă o înghițitură. Ce mai conta de unde venea dacă avea un gust atât de bun? Ezită un moment, dar hotărî că era destul cu taifasul.

— Nu știu dacă ați auzit ce s-a întâmplat, zise el și se aplecă în față. O fetiță mică a fost găsită omorâtă în pădure.

— Da, am auzit, fata mea a trecut pe aici și mi-a povestit, zise Dagmar întunecându-se la față. Mica dulceață blondă care mereu se învârtea pe aici ca o sfârlează. Da, fac în fiecare zi o plimbare serioasă și trec pe lângă ferma lui Berg. Am văzut-o deseori afară în curte.

— Când ați văzut-o ultima oară? începu Martin și mai sorbi din cafea.

— Da, când să fie? se întrebă Dagmar gânditoare. Nu ieri, ci în ziua de dinainte, așa cred. Prin urmare, duminică.

— În ce moment al zilei? interveni Paula.

— Obișnuiesc să mă plimb înainte de prânz, înainte de a se încălzi prea tare. Era în curte și se juca. I-am făcut cu mâna, iar ea mi-a răspuns.

— Așadar duminică înainte de prânz, zise Martin. Însă de atunci, nu?

Dagmar dădu din cap.

— Nu, ieri nu am văzut-o.

— Nu ați văzut altceva care să vă atragă atenția? Ceva ieșit din obișnuit? Cel mai mic detaliu poate cântări foarte mult, așa că, deși ceva poate părea neînsemnat, povestiți-ne și lăsați-ne să hotărâm noi.

Martin bău ce mai rămăsese în ceașcă. Își simți mâna lipsită de finețe în jurul cestii fragile și romantice pe care o așeză precaut înapoi pe farfurie.

— Nu, nu-mi pot aminti nimic interesant. Am un unghi bun când stau aici, la fereastra de la bucătărie, dar nu am văzut nimic ieşit din comun.

— Dacă mai târziu vă apare ceva în minte, nu ezitați să ne sunați, spuse Paula și se ridică după ce îi aruncă o privire întrebătoare lui Martin, care aprobă din cap.

El puse o carte de vizită pe masă și apropie scaunul de aceasta.

— Mulțumim pentru cafea. A fost bună și în același timp... o experiență.

— Exact cum ar trebui să fie orice în viață, spuse Dagmar zâmbind.

Se uită cu coada ochiului spre fotografia cu tânăra și frumoasa femeie în costum de sport și văzu aceeași scânteie în privire pe care o avea și nonagenara Dagmar. Recunoscu acea scânteie, și Pia o avea. Era o scânteie care stătea mărturie pentru bucuria de viață.

Închise cu atenție ușa de lemn, veche și stilată.

Mellberg își îndreptă spatele la capătul mesei de conferință. Se adunase un grup semnificativ de ziariști. Nu numai ziare locale, ci și presa națională.

— Este vorba de același făptaș? întrebă Kjell de la Bohusläningen.

Patrik îl observă cu atenție pe Mellberg. Ar fi preferat să preia el însuși frâiele, însă ar fi intrat pe teritoriul lui. Conferințele de presă erau momentele de glorie ale lui Mellberg, în lumina rampei, și nu le-ar fi ratat pentru nimic în lume. În schimb, toată munca de teren și orice presupunea cel mai mic efort le lăsa bucuros lui Patrik și celorlalți angajați.

— Nu putem exclude eventuale conexiuni cu cazul Stella, însă nu ne vom limita numai la asta, spuse Mellberg.

— Dar nu poate fi o coincidență, nu-i așa? insistă Kjell.

Începuseră să-i apară fire cărunte în barba brunetă.

— După cum am spus, vom urma această pistă, firește, însă când ceva pare evident există riscul limitării și alte posibilități rămân neinvestigate.

Bravo, Mellberg, își spuse Patrik uluit. Poate că totuși șeful lui mai învățase câte ceva de-a lungul timpului.

— Cu toate că este o coincidență cel puțin ciudată, ca acea stea de cinema să se întoarcă fix înainte ca asta să se întâmple, spuse Mellberg și toți ziariștii notară febril.

Patrik își strânse pumnii ca să nu se lovească peste frunte. Deja vedea în fața ochilor titlurile de prin ziarele de seară.

— Apropo, le veți intervieva pe Marie și pe Helen? întrebă unul dintre gazetărașii ziarelor de seară, aplecându-se nerăbdător în față.

Unul dintre cei tineri, aceștia erau cei mai agresivi. Avizi să obțină o poziție la ziar și mereu pregătiți să facă orice pentru a-și crea un nume.

— Vom vorbi cu ele, confirmă Mellberg, vizibil încântat de toată atenția de care avea parte.

Se întoarse deliberat spre camerele de luat vederi care îl bombardau cu flash-uri și își duse mâna la cuibul de păr, pentru a se asigura că se află la locul lui.

— Așadar ele sunt suspectele voastre principale? se interesă o tânără reporteră de la celălalt mare ziar de seară.

— Hm, deci... nu, sigur că nu aș afirma așa ceva, nici nu aș formula astfel lucrurile...

Mellberg se scărpină în cap, părând să realizeze că probabil dusese discuția într-o direcție greșită. Se uită înspre Patrik, care își drese vocea.

— Nu avem niciun suspect în această etapă a anchetei, zise el. După cum spune Bertil Mellberg, nu ne restrângem la o pistă anume. Suntem în așteptarea raportului tehnic și discutăm cu toți cei despre care credem că ne pot da informații cu privire la intervalul ce corespunde dispariției Neei.

— Deci credeți că e o întâmplare ca o fată de la aceeași fermă să dispară și să fie găsită moartă în același loc ca Stella, în aceeași săptămână în care una dintre condamnatele în cazul Stella se întoarce în localitate, pentru prima dată în treizeci de ani?

— Da, nu cred că cele mai simple conexiuni sunt și cele mai adevărate, răspunse el, ar fi extrem de riscant să rămânem la o singură variantă. Exact cum a arătat Mellberg.

Kjell de la *Bohusläningen* ridică mâna pentru a arăta că el avea întrebarea.

— Cum a murit fata?

Mellberg se aplecă în față.

— După cum a menționat Patrik Hedström, încă nu am primit raportul tehnic și încă nu s-a făcut investigația medico-legală. Înainte de asta nu avem nici posibilitatea, nici motivul pentru a ne exprima în această privință.

— Există riscul ca alți copii să fie omorâți? continuă Kjell. Ar trebui ca părinții de aici din zonă să își țină copii închiși în casă? Trebuie să înțelegeți că zvonurile au început să circule și teama se răspândește.

Mellberg nu răspunse imediat. Patrik își scutură ușor capul, sperând ca șeful lui să înțeleagă semnalul. Nu era o idee bună să-i sperii pe localnici.

— În momentul de față nu există niciun motiv pentru o astfel de îngrijorare, răspunse Mellberg în cele din urmă. Ne folosim toate resursele pentru a rezolva acest caz în mod special și a afla cum a fost omorâtă Linnea Berg.

— A fost omorâtă în același fel ca Stella?

Kjell nu se dădea bătut. Ceilalți ziariști își îndreptară privirea de la el spre Mellberg. Patrik își ținea pumnii strânși, sperând ca Mellberg să nu o ia pe arătură.

— După cum am spus, vom afla mai multe când vom primi investigația medico-legală.

— Dar nu susțineți că nu a fost așa.

Tânărul gazetar de ziar de seară se încăpățâna. Patrik văzu din nou în fața lui imaginea micii copile zăcând singură și expusă pe masa rece de autopsie și îi fu imposibil să nu răbufnească.

— Deja am spus că nu avem informații înainte de primirea raportului medico-legal!

Tânărul ziarist tăcu, părând ofensat.

Kjell ridică din nou mâna. Se uita fix la Patrik.

— Am auzit că soția dumneavoastră s-a apucat de o carte despre cazul Stella? Este adevărat?

Patrik se aștepta la această întrebare, dar cu toate astea nu prea se simțea pregătit. Privi în jos la pumnii strânși.

— Dintr-un motiv sau altul, soția mea nu vrea să-și discute proiectele nici cu informatorii de la ea din casă, zise el până la urmă și se auziră râsete din public. Așa că am auzit doar în treacăt despre asta. Nu știu cât de departe a ajuns cu lucrul, de obicei sunt ținut cu totul în afara procesului creativ și nu mă amestec până când nu mă roagă să citesc manuscrisul final.

Minți*s*e un pic, însă nu în întregime. Știa cu aproximație cam în ce stadiu se afla Erica cu proiectul,

însă era o concluzie bazată pe comentarii disparate. Nu era deloc dispusă să vorbească despre cărțile ei în timp ce lucra la ele și apela la el numai în cazul în care avea nevoie să verifice anumite date ale poliției. Însă acele întrebări erau mereu scoase din context și rareori îl ajutau să-și facă o idee despre carte ca atare.

— Ar fi putut fi un factor declanșator? Pentru noul omor?

Tânăra reporteră se uită vioaie la Patrik, iar acesta simți cum ochii îi scapără scântei. Ce dracu spunea aia acolo? Că soția lui ar fi cauzat moartea copilei?

Tocmai se pregătea să deschidă gura pentru a-i servi ziaristei admonestarea vieții ei când auzi tonul calm însă mustrător al lui Mellberg.

— Această întrebare mi se pare nu numai de prost gust, dar și irelevantă. Şi nu, nu avem nimic care să ne indice vreun fel de legătură între proiectul de carte al Ericăi Falck și uciderea Linneei Berg. Și dacă nu vă mențineți în limitele decenței în următoarele... — Mellberg se uită la ceas — zece minute rămase din această conferință de presă, atunci nu voi ezita să o închei mai devreme. Bine?

Patrik schimbă o privire uluită cu Annika. Spre marea lui surprindere, ziariștii se conformară pentru restul conferinței de presă.

După ce Annika i-a împins pe toți afară, în ciuda protestelor mocnite și a încercărilor de a mai arunca pe drum câte o întrebare, Patrik și Mellberg rămaseră singuri în sala de conferințe.

— Mulțumesc, spuse simplu Patrik.

— La dracu cu ei dacă se iau de Erica! bombăni Mellberg și se întoarse cu spatele.

Îl chemă pe Ernst, care se ascunsese sub masa pe care Annika așezase gustările, și ieșiră pe ușă. Patrik râse în sinea lui. A naibii treabă! Moșul avea totuși un dram de loialitate.

Bohuslän 1671

Elin nu putea decât să admită că Britta arăta răpitor. Ochii ei negri contrastau magnific cu țesătura albastră a rochiei, iar părul îi era pieptănat, despletit și prins cu o panglică de mătase astfel încât să nu îi vină pe față. Nu primeau prea des astfel de vizite de la oameni cu faimă. De fapt, cinstit vorbind, nu primeau niciodată. Somități de acest fel nu aveau niciun motiv să viziteze un simplu preot din parohia Tanumshede, însă decretul regelui pentru guvernatorul provinciei Bohuslän, Harald Stake, fusese limpede. Toate fețele bisericești din ținut aveau să fie implicate în lupta împotriva vrăjitoriei și puterilor satanice. Statul și biserica purtau un război comun împotriva diavolului, și acesta era motivul pentru care parohia din Tanumshede urma să fie onorată cu această vizită. Mesajul trebuia să ajungă în toate colțurile țării, asta era ce hotărâse regele. Iar Britta înțelesese din timp și nu se codise să folosească ocazia. Nu trebuiau să se dea înapoi nici de la hrană, nici de la condiții de cazare, nici de la conversație în timpul ședерii lui Lars Hierne. Acesta se oferise politicos să locuiască la hanul din apropiere, însă Preben îi spusese că nici nu se punea problema. Firește

că se străduiau, după puterile lor, să găzduiască un așa oaspete de seamă. Și cu toate că hanul avea după lege o parte specială pentru nobili și oameni mai de seamă, parohia din Tanumshede va avea grijă să ofere tot confortul pe care trimisul guvernatorului l-ar putea râvni vreodată.

Britta și Preben stăteau în ușă la sosirea trăsurii. Elin și ceilalți servitori se aflau în spate, cu capetele plecate și privirea ațintită pe pantofi. Toți fuseseră instruiți să fie spilcuiți și îmbrăcați potrivit, cu haine curate și întregi. Servitoarele trebuiau să fie bine pieptănate, ca niciun fir de păr să nu răsară de sub bonetă. Mirosea bine a curățenie și a ramuri de brad cu care argatul împodobise camerele în aceeași dimineață.

Când se așezară la masă, Elin turnă vin în urcioarele mari. Îi erau atât de familiare: tatăl ei servise vin în ele toată copilăria ei, iar Britta le primise ca dar de nuntă. Cât despre Elin, ea primise niște fețe de masă cusute de mama ei. Oricum, tatăl ei era de părere că lucrurile frumoase din casa lor nu s-ar fi potrivit într-o casă săracă, de pescar. Și într-un fel înclina să-i dea dreptate. Ce-ar fi făcut ea și Per cu podoabe sau ornamente? Se potriveau mai bine în casa parohială decât ar fi făcut-o în simpla colibă a lui Elin. Însă păzea cu sfințenie șervetele mamei. Le păstra într-un mic scrin, alături de plantele pe care le culegea și le usca în fiecare vară și pe care mai întâi le învelea în hârtie ca să nu lase urme pe țesătura albă.

Încă de când era mică, Märtei îi era strict interzis să deschidă vreodată scrinul. Și pentru că Elin nu își dorea urme de mânuțe murdare pe ștergarele mamei, dar și pentru că anumite ierburi puteau fi otrăvitoare dacă nu erau întrebuințate corect. Bunica o învățase sferele de întrebuințare ale diferitelor ierburi și ce descântece se

folosesc în diferite situații. Nu trebuiau amestecate, asta ar fi putut avea urmări înfricoșătoare. Avea trei ani când bunica ei începuse să-i împărtășească învățăturile și intenționa să aștepte, la rândul ei, până când Märta va avea aceeași vârstă, ca să i le transmită mai departe.

— Ah, cât de îngrozitor cu aceste curve ale diavolului! spuse Britta zâmbindu-i lui Lars Hierne.

Frumoasele trăsături ale chipului ei erau puse în evidență de lumina multitudinii de lumânări, iar el o privi răpit. Britta alese bine brocartul albastru, strălucea și scânteia pe fundalul pereților întunecați din sala de mese a casei parohiale și făcea ca ochii să-i pară de un albastru intens, precum marea într-o zi însorită de iulie.

Elin se întrebă cum reacționa Preben la faptul că musafirul se zgâia fără pic de reținere la nevasta lui, însă el părea cu totul indiferent, da, părea că nici măcar nu bagă de seamă. În loc de asta observă că, de fapt, el se uita la ea și își coborî rapid privirea. Dar apucă să remarce că până și el era incredibil de elegant. Când nu era îmbrăcat pentru preoție, apărea mai mult în haine murdare, de muncă. Pentru cineva cu starea lui, avea o ciudată atracție pentru munca fizică în ograda casei parohiale și pentru îngrijirea animalelor. Chiar în ziua sosirii ei o întrebase pe una dintre slujnice despre asta și i se răspunsese că, deși era foarte neobișnuit, stăpânul lucra cot la cot cu ei. În timp, se obișnuiseră cu aceste obiceiuri. Dar preoteasa nu părea să aprecieze asta, mai spusese slujnica, și era subiectul multor momente de ciondăneală în ogradă. Apoi slujnica realizase cine era Elin și roșise din cap până-n picioare. Asta se întâmpla adesea de când venise ea. Avea un statut neobișnuit ca slujnică și soră a preotesei. Aparținea și nu aparținea cercului servitorilor și, de multe ori când

intra în locuința lor, ceilalți se opreau brusc din vorbit și evitau să se uite în direcția ei. Într-un fel, asta o făcea să simtă mai puternic singurătatea, însă până la urmă nu o deranja așa de tare. Nu avusese niciodată prea multe prietene printre celelalte femei, fiind de părere că șușoteau și se ciorovăiau prea mult și fără rost.

— Da, sunt timpuri nefericite, zise Lars Hierne. Însă avem noroc cu un rege care nu închide ochii și nu se dă în lături de la un război cu puterile întunericului. Regatul a trecut prin niște ani grei și avansul Satanei nu a mai fost așa vădit de generații. Cu cât putem găsi și condamna cât mai multe dintre aceste femei, cu atât mai repede putem strivi puterea diavolului.

Rupse o bucată de pâine și mâncă satisfăcut. Privirea Brittei, rămasă fixată asupra buzelor lui, scânteia de groază și fascinație.

Elin asculta cu atenție în timp ce, precaută, umplea urcioarele cu vin. Primul fel fusese servit, iar Boel din Holta nu părea să aibă motive de îngrijorare în privința realizărilor din bucătărie. Toți înfulecau cu poftă și Lars Hierne lăudase mâncarea de mai multe ori, ceea ce o făcu pe Britta să se dezică timid, ridicându-și mâinile.

— Dar cum știți sigur că aceste femei sunt neam diavolesc? întrebă Preben aplecându-se înapoi și rezemându-se de spătar cu urciorul în mână. Încă nu a fost nevoie să aducem pe nimeni în fața judecății în ținutul nostru, însă bănuiesc că nu vom putea evita asta. Iar până acum am auzit numai zvonuri și vorbe despre cum ați săvârșit.

Lars Hierne își smulse privirea de la Britta și se întoarse spre Preben.

— De fapt, se poate stabili foarte simplu și direct dacă cineva este vrăjitoare sau da, chiar și vrăjitor, să nu uităm

că nu numai femeile pot cădea pradă ispitelor Satanei. Pe de altă parte, se întâmplă mai ales în rândul femeilor, pentru că ele cad mai ușor în mrejele diavolului.

Acum se uită serios la Britta.

— Primul lucru care se întâmplă după închiderea vrăjitoarei este testul de apă. O aruncăm în apă, cu mâinile și picioarele legate.

— Și apoi?

Britta se aplecă în față. Subiectul i se părea nemaipomenit de captivant.

— Dacă plutește, este vrăjitoare. Numai vrăjitoarele plutesc, asta se știe de mult. Dacă se scufundă, este nevinovată. Însă pot să declar cu mândrie că până acum nu am expus nicio femeie nevinovată unei judecăți nedrepte. Au plutit ca păsările, și astfel și-au dezvăluit natura adevărată. Însă au și posibilitatea să recunoască și astfel să primească iertarea Domnului.

— Și au recunoscut? Vrăjitoarele pe care le-ați prins?

Britta se aplecă și mai în față, iar flăcările lumânărilor aruncau umbre care îi dansau pe chip.

Lars Hierne aprobă din cap.

— Sigur, toate au recunoscut. Unele vrăjitoare au fost mai greu de convins decât altele, se pare că Satana se încuibă mai bine în unele. Bănuim că depinde de cât de mult fusese femeia în puterea lui sau de cât de mult i-a plăcut de ea. Dar de recunoscut, toate au recunoscut. Și au fost executate conform verdictului regelui și al Domnului.

— Faceți o treabă bună, spuse Preben cu o chibzuită aprobare din cap. Cu toate astea, mi-e groază de ziua în care va trebui să luăm măsuri atât de dureroase aici în ținut.

— Da, este o cruce grea, dar, cum se știe, Domnul nu ne dă povară mai grea decât cea pe care o putem duce. Și trebuie să avem curaj să ne asumăm această sarcină.

— Adevărat, adevărat, spuse Preben ducând urciorul la gură.

Fu servit felul principal, iar Elin se grăbi să mai toane din vinul roșu. Toți trei băură vin cu nemiluita și începură să capete o ușoară licărire în ochi. Elin simți din nou privirea lui Preben asupra sa și se strădui să n-o întâlnească. Un fior îi străbătu spatele și fu aproape de a scăpa carafa cu vin. Bunica ei obișnuia să numească acest sentiment o presimțire a ceva ce va să vină, o atenționare că ceva rău era pe cale de a se întâmpla. Dar Elin încercă să se convingă că era numai curentul de la ferestrele prost izolate.

Aceeași senzație o năpădi din nou când merse la culcare în noaptea aceea. O trase pe Märta mai aproape de ea în patul îngust, într-o încercare de a scăpa de relele presimțiri, însă nu reuși.

Gösta era bucuros să scape de conferința de presă. Spectacol, aceasta era părerea lui. Avea mereu impresia că ziariștii veniseră acolo mai degrabă ca să găsească greșeli și să creeze probleme, decât ca să comunice publicului lucruri care chiar să le fie de ajutor. Însă poate că era prea cinic, era un neajuns de care începeai să suferi cu anii.

Deși era bucuros că avea un motiv să nu fie prezent, simțea pe de altă parte o presiune și o tensiune în stomac gândindu-se unde se îndrepta. Vorbise cu medicul și aflase că Eva și Peter erau tulburați, însă se putea vorbi cu ei. Își amintea cum fusese când el însuși și Maj-Britt își pierduseră fiul cel mic, cum suferința îi paralizase o bună bucată de vreme.

Văzu mașina Paulei și a lui Martin când trecu pe lângă o casă roșie cu cadre albe. Spera că avuseseră noroc cu bătutul la uși. Știa că era normal să urmărești ce se întâmpla în jur când locuiai așa departe, la țară. El însuși locuia ceva mai departe, lângă terenul de golf din Fjällbacka, și adesea se pomenea stând la fereastra bucătăriei și urmărindu-i pe trecători. Da, și de asta sufereai cu trecerea anilor. Își amintea foarte clar cum tatăl său obișnuia să stea acasă, la masa din bucătărie, și să mai arunce câte o privire pe fereastră. Mic fiind, i se păruse ceva îngrozitor de plictisitor, însă acum își înțelegea tatăl. Era un mod de a-ți găsi pacea. Nu pentru că ar fi

încercat ceva din treaba aceea cu meditația de care unii făceau atâta tam-tam, însă își dădea seama că era ceva pe aproape.

Coti pe mica uliță ce ducea la fermă. Ieri curtea forfotea de activitate, acum era goală și pustie. Nu se vedea țipenie de om. Totul era atât de tăcut, atât de calm. Vântul care bătuse un pic de dimineață se stinsese acum, când soarele trecuse de punctul cel mai înalt. Aerul se încinsese.

Mai departe, lângă hambar, era aruncată o coardă, iar Gösta făcu atent câțiva pași în jurul unui șotron schițat în pietriș. Începuse să se estompeze și curând avea să dispară cu totul. Sigur îl făcuse Nea cu piciorușul ei sau primise ajutor de la mama sau de la tata să deseneze liniile în pietriș.

Gösta se opri o clipă și contemplă casa. Nimic în mica fermă nu stătea mărturie pentru tragediile care se petrecuseră aici. Vechiul hangar era mai dărăpănat decât și-l amintea de acum treizeci de ani, însă mica locuință era proaspăt zugrăvită și bine îngrijită, iar grădina, mai înfloritoare ca niciodată. Într-o parte erau niște rufe întinse pe un suport și văzu haine micuțe de copil, care nu mai aveau să fie purtate de cea căreia îi aparținuseră. Simți un nod în gât și tuși. Apoi se îndreptă spre casă. Orice simțăminte i-ar fi trezit toate astea, avea o muncă de făcut. Dacă trebuia cineva să vorbească cu părinții, el era acela.

— Cioc-cioc, pot să intru?

Ușa era întredeschisă, păși înăuntru. O versiune mai bătrână și considerabil mai bronzată a lui Peter se ridică și veni spre el cu mâna întinsă.

— Bengt, spuse el cu gravitate.

O femeie slabă, cu părul blond-cenușiu, tuns paj, și bronz asemănător se ridică și se prezentă drept Ulla.

— Am auzit de la medic că urmați să veniți, spuse Bengt. Pe masă era plin de șervețele mototolite.

— Da, l-am rugat să vă anunțe ca să nu apar pe neașteptate, zise Gösta.

— Așezați-vă, am să-i chem pe Eva și pe Peter, spuse Bengt îndreptându-se spre scări. S-au odihnit o clipă.

Ulla se uită la Gösta cu lacrimi în ochi după ce acesta se așeză la masă în fața ei.

— Cine poate face așa ceva? Era așa de mică...

Se întinse spre ruloul de hârtie de bucătărie și rupse o bucată cu care se șterse la ochi.

— Vom face tot ce ne stă în putință să aflăm asta, spuse el împreunându-și mâinile pe masă.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Bengt coborând scările, urmat de Eva și de Peter. Se mișcau anevoie, iar Gösta simți iarăși cum îi crește un nod în gât.

— Vreți o cafea? spuse Eva automat.

Ulla se ridică.

— Așază-te, dragă, mă ocup eu.

— Dar pot și eu..., spuse Eva întorcându-se spre blatul de bucătărie.

Ulla o împinse ușor pe noră spre masă.

— Nu, acum te așezi aici și eu fac cafeaua, spuse ea începând să caute prin bufet.

— Filtrele sunt în partea dreaptă deasupra chiuvetei, spuse Eva încercând să se ridice.

Gösta își așeză o mână pe brațul care îi tremura.

— Soacra dumneavoastră se descurcă.

— Aveați nevoie să vorbiți cu noi, spuse Peter așezându-se pe scaunul liber al Ullei.

Se uită pe toate ghemotoacele de hârtie ca și cum n-ar fi înțeles ce căutau acolo.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Eva. Știți ceva? Ea unde e?

Glasul îi era stins, iar buza inferioară îi tremura.

— Încă nu știm nimic, însă, credeți-mă, toți lucrăm cu program lung și facem tot ce se poate. Nea este acum în Göteborg, o să o vedeți apoi, dacă doriți, însă nu chiar acum.

— Ce fac... ce îi fac acolo? întrebă Eva țintuindu-l pe Gösta cu o privire care îl pătrunse ca un tăiș.

Acesta încercă să-și schimbe expresia. Știa foarte bine cum se proceda cu micul corp, însă o mamă nu trebuia să audă astfel de detalii.

— Eva, nu întreba, spuse Peter.

Gösta observă că și el tremura. De șoc sau poate pentru că corpul i se elibera de șoc, nu știa. Lumea reacționa diferit, iar de-a lungul anilor văzuse tot felul de reacții ale victimelor.

— E necesar să pun câteva întrebări, începu Gösta și mulțumi din cap când Ulla îi așeză o ceașcă de cafea în față.

Se calmase un pic după ce își făcuse de lucru, iar acum și ea și Bengt păreau mai adunați pe când se așezară la masă.

— Orice ar putea ajuta. Răspundem la orice întrebare. Însă nu știm nimic. Nu înțelegem cum s-a putut întâmpla... Cine...

Vocea lui Peter fu întreruptă de un suspin.

— O luăm pas cu pas, spuse calm Gösta. Știu că ați mai răspuns înainte la o parte din întrebările acestea, însă trecem din nou prin ele, e important să avem toate detaliile.

Gösta puse mobilul pe masă după ce Peter aprobă din cap și demară înregistrarea.

— Când a fost ultima oară când ați văzut-o? întrebă el. Dați o oră cât mai exactă posibil.

— Era duminică seara, zise Eva. Alaltăieri. I-am citit o poveste după ce ne-am pus pijamalele și ne-am spălat pe dinți, asta puțin după ora opt. Și i-am citit, cred că vreo jumătate de oră? Cartea ei preferată, despre cârtița care s-a pomenit cu un rahat pe cap.

Eva se șterse sub nas, iar Gösta se întinse după ruloul cu hârtie, desprinse o bucată și i-o înmână. Eva își suflă nasul.

— Prin urmare, cândva între opt și jumătate și nouă fără un sfert? verifică Gösta, iar Eva se uită la soțul ei care aprobă din cap.

— Da, cred că e corect.

— Iar apoi? Ați mai auzit-o sau văzut-o după aceea? Nu s-a trezit în timpul nopții?

— Nu, dormea mereu ca o piatră, spuse Peter dând din cap. Și dormea mereu cu ușa închisă, nu ne mai uitam la ea după ce ne spuneam noapte bună. Nea nu a avut probleme cu somnul, nici măcar când era foarte mică. Îi place patul ei... îi plăcea.

Buza inferioară îi tremura și clipi de mai multe ori.

— Spuneți-mi despre dimineață, spuse Gösta. Luni dimineață.

— Eram deja treaz de la ora șase, zise Peter. M-am strecurat ca să nu le trezesc pe Eva sau pe Nea, așa că mi-am făcut rapid câteva sendvișuri să iau cu mine. Filtrul de cafea îl pregătisem de cu seară și doar am apăsat pe butonul de pornire. Și apoi... da, apoi am plecat.

— Nu ați văzut nimic neobișnuit? Ușa de la intrare era închisă sau deschisă?

Peter rămase tăcut o clipă, apoi spuse obosit:

— Da, a fost închisă. Altfel m-aș fi gândit la asta. Dacă ar fi fost deschisă, aș fi reacționat în mod sigur.

Glasul i se frânse și suspină din nou. Bengt îl mângâie pe spate cu mâna lui bronzată.

— Iar ușa spre camera Neei?

— La fel. Închisă. Altfel, evident că m-aș fi gândit.

Gösta se aplecă mai aproape de Peter.

— Prin urmare totul a fost normal. Nimic câtuși de puțin ieșit din tipare? Nu ați văzut nimic ciudat în afara casei? Oameni? Mașini în trecere?

— Nu. Nimic. Când am ieșit, chiar m-am gândit că parcă numai eu eram treaz în toată lumea. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor, iar singura ființă pe care am văzut-o a fost o pisică ce se învârtea pe la picioarele mele.

— Și apoi ați plecat? Știți cam cât era ceasul, aproximativ?

— Am pus ceasul să sune la șase și poate că am mai stat în bucătărie vreo douăzeci de minute. Poate ceva mai mult, o jumătate de oră?

— Și apoi nu v-ați întors decât după-amiază? Ați întâlnit pe cineva? Ați văzut pe cineva? Ați vorbit cu cineva?

— Nu, am fost în pădure toată ziua. Odată cu ferma am cumpărat și o bucată bună de pădure și trebuie să am grijă de ea...

Vocea îi rămase suspendată fără să apuce să termine propoziția...

— Deci nu există nimeni care să poată confirma unde v-ați aflat în timpul zilei?

— Nu, dar cum adică, ce vreți să spuneți?

— Există cineva care poate confirma că ați fost acolo unde spuneți că ați fost?

— Îl acuzați pe Peter de ceva? sări Bengt. Se înroșise puternic. Nu, ei drace...

Gösta ridică o mână. Știa că avea să apară și această reacție. Mereu se întâmpla. Și era de înțeles.

— E necesar să punem aceste întrebări, pentru a-i putea exclude pe Eva și pe Peter din investigație. Nu cred că ei sunt implicați. Însă este treaba mea să exclud asta și pe plan polițienesc.

— E în regulă, spuse Eva cu voce joasă. Pricep. Gösta își face datoria, asta-i tot, Bengt. Cu cât mai repede și mai bine o face...

— Bine, încuviință Bengt, însă continua să stea drept și încordat pe scaun, gata să-și apere fiul.

— Nu, nu am întâlnit pe nimeni în timpul zilei, spuse Peter. Am stat în mijlocul pădurii, nici măcar nu am avut semnal acolo, deci nu veți putea vedea nici apeluri date, nici apeluri primite. Am fost singur cuc. Apoi m-am întors acasă. Am ajuns la trei fără un sfert. Iar asta știu precis pentru că m-am uitat la ceas înainte de a intra în curte.

— Bine, spuse Gösta. Și dumneata, Eva? Cum au arătat dimineața și ziua pentru dumneavoastră? Orele?

— Am dormit până la nouă și jumătate. Asta știu exact, pentru că primul lucru pe care îl fac dimineața e să mă uit la ceas, asta dacă nu l-am pus să sune. Și îmi amintesc că m-am mirat...

— Din ce cauză? întrebă Gösta.

— M-am mirat că era atât de târziu. Foarte rar dorm mai mult de ora șapte, de obicei mă trezesc singură. Însă eram obosită...

Se șterse la ochi.

— M-am ridicat, m-am uitat în camera Neei și am văzut că lipsea. Însă nu m-am îngrijorat. Nici măcar un pic.

Apucă strâns marginea mesei.

— De ce nu v-ați îngrijorat?

— Obișnuia să îl însoțească deseori pe Peter, interveni Ulla.

Eva aprobă din cap.

— Da, adora să iasă în pădure și se scula și ea devreme. Așa că am presupus că a mers cu el.

— Ce ați făcut apoi? În timpul zilei?

— M-am lungit cu micul dejun, am citit ziarul și m-am pregătit. La unsprezece m-am hotărât să plec la Hamburgsund să fac niște cumpărături. Se întâmplă foarte rar să am timp pentru mine însămi.

— Ați întâlnit pe cineva acolo?

Gösta sorbi un pic din cafea, dar era rece și puse ceașca jos.

— Pun alta, aceea probabil că s-a răcit, spuse repede Ulla și se ridică.

El nu protestă, ci zâmbi recunoscător.

— M-am învârtit numai și m-am uitat prin magazine, spuse Eva. Era multă lume, însă nu am întâlnit niciun cunoscut.

— Bine, zise Gösta. A trecut cineva pe lângă fermă înainte sau după escapada dumitale la Hamburgsund?

— Nu, nu a trecut nimeni. Câteva mașini, bineînțeles. Câțiva care alergau. Și, chiar înainte de a pleca, am văzut-o pe Dagmar, care ieșise la plimbare ca în fiecare zi dimineața.

— Dagmar? întrebă Gösta.

— Cea care locuiește în casa roșie ceva mai departe de aici. Se plimbă în fiecare dimineață.

Gösta aprobă din cap și preluă recunoscător o ceașcă plină din mâinile Ullei.

— Mulțumesc, spuse el și luă o înghițitură din cafeaua fierbinte. Bun, prin urmare nu a fost nimic special care să vă trezească interesul, nimic ieșit din comun?

Eva își încruntă fruntea concentrându-se.

— Gândiți-vă mai mult. Cea mai mică informație poate fi prețioasă.

Eva clătină din cap.

— Nu, totul a fost ca de obicei.

— Cum a fost atunci cu convorbirile telefonice? Ați vorbit cu cineva în timpul zilei?

— Nu, nu din câte îmi amintesc. A, de altfel cred că te-am sunat pe tine, Ulla, când m-am întors acasă.

— Da, așa este.

Ulla se miră că numai cu o zi în urmă viața decurgea firesc. Fără nici cea mai mică presimțire că totul avea să se prăbușească.

— Cât era ceasul?

— Tu îți aduci aminte?

Eva o privi pe Ulla. Tremura mai puțin acum. Gösta știa că acest calm relativ era temporar. Creierul îndepărta realitatea în unele momente, dar în secunda următoare aceasta revenea. Văzuse asta de atâtea ori în anii lui de polițist. Aceeași suferință. Chipuri diferite. Reacții diferite și totuși atât de asemănătoare. Nu se termina niciodată. Mereu existau victime.

— Cred că era pe la ora unu? Bengt, ai auzit și tu când a sunat Eva. Nu era pe la unu? Am fost jos la La Mata și am făcut baie și ne-am întors chiar înainte de unu, să pregătim prânzul.

Se întoarse spre Gösta.

— Luăm un prânz destul de frugal acolo în Torrevieja, puțină mozzarella și roșii, da, roșiile sunt mult mai bune acolo, noi...

Își puse mâna la gură. Realiză că pentru câteva secunde uitase ce se întâmplase și vorbise ca și cum totul era ca de obicei.

— Ne-am întors la apartament chiar înainte de ora unu, spuse ea cu voce joasă. Eva a sunat un moment după aceea. Și am vorbit poate zece minute?

Eva aprobă din cap. Lacrimile începură să-i curgă din nou, iar Gösta se întinse după altă bucată de hârtie.

— Ați mai vorbit ieri și cu altcineva?

Își dădea seama că sigur le suna total nebunesc acest interogatoriu despre ce convorbiri avuseseră și pe cine întâlniseră. Însă lucrurile stăteau exact așa cum spusese. Trebuia să-i poată exclude din investigație și să vadă dacă pot stabili vreun fel de alibi. Nu credea nici pentru o clipă că Eva sau Peter ar fi putut fi amestecați. Însă nu era primul polițist din lume căruia îi venea greu să creadă că niște părinți le-ar putea face rău copiilor lor. Și din păcate multora li s-a demonstrat contrariul. Se întâmplau accidente. Și, oricât ar fi fost de zguduitor, nu numai accidente.

— Nu, numai cu Ulla. Apoi a venit Peter, și atunci am înțeles că Nea dispăruse și... da, atunci a început totul.

Ținea atât de strâns bucata de hârtie de bucătărie, că încheieturile degetelor se albiseră.

— Există cineva care ar fi dorit să-i facă rău fiicei dumneavoastră? întrebă Gösta. V-a trecut prin minte vreun gând cu privire la un posibil motiv? O persoană din trecut? Vreun dușman al vostru sau al familiei?

Amândoi clătinară din cap.

— Suntem oameni perfect normali, spuse Peter. N-am fost implicați vreodată în ceva criminal.

— Niciun fost partener avid de răzbunare?

— Nu, spuse Eva. Ne-am întâlnit la cincisprezece ani, nu există alții.

Gösta inspiră adânc înainte de următoarea întrebare, însă o puse până la urmă.

— Știu că aceasta este o întrebare extrem de ofensatoare, mai ales dată fiind situația. Însă aveți vreunul dintre voi vreo relație extramaritală? Sau ați avut? Nu întreb ca să vă fac să vă simțiți şi mai prost, ci numai pentru a clarifica dacă în acest caz ar putea fi un motiv posibil... ca cineva să o vadă pe Nea ca un obstacol.

— Nu, spuse Peter cu privirea ațintită spre Gösta. Doamne Dumnezeule! Nu! Suntem tot timpul unul cu altul și niciodată nu am... Nu.

Eva clătină puternic din cap.

— Nu, nu, nu și de ce vă pierdeți timpul cu asta? Cu noi? De ce nu sunteți acolo afară să-l căutați pe ucigaș? Sunt oameni în zonă care...

Păli când își dădu seama ce era pe cale să zică și ce implicații ar fi putut să aibă cuvintele ei...

— A fost... a fost cumva... ah, Dumnezeule...

Plânsetul își găsea ecoul între pereții bucătăriei, iar Gösta luptă ca să își reprime impulsul de a se ridica și a pleca de acolo pur și simplu. Era de nesuportat să vadă privirea părinților Neei când şi-au dat seama că există o întrebare la care nu doreau răspuns. Şi Gösta nu avea niciun răspuns. Nicio consolare de dat. Pentru că nu știa.

— Iertare, dar e cam haos aici.

Jörgen se întoarse spre tânărul asistent. O venă îi zvâcnea la tâmplă.

— Ce naiba vrei? Noi lucrăm! se răsti el.

Dădu peste un cameraman care se apropiase prea mult de el și fu pe cale să se lovească de masa de sufragerie care făcea parte din decor. Una dintre vaze aproape că se rostogoli pe jos.

Marie suferea cot la cot cu asistentul care înghiți în sec neliniștit. Aveau să filmeze același cadru pentru a patra oară, iar dispoziția lui Jörgen devenea din ce în ce mai proastă.

— Scuze, spuse asistentul al cărui nume Marie credea că este Jakob... sau Jonas.

Acesta tuși.

— Nu mai pot să-i amân prea mult. E o întreagă cohortă de ziariști acolo afară.

— Nu trebuiau să vină înainte de patru, atunci am programat interviurile.

Jörgen o privi pe Marie, care făcu un gest cu mâinile. Spera să nu-și facă un obicei din a-i vorbi pe tonul acela — caz în care filmarea ar deveni lungă și chinuitoare.

— E vorba despre o fată moartă, spuse nervos Jakob sau Jonas, iar Jörgen își dădu ochii peste cap.

— Da, știm asta deja. Însă vor aștepta până la patru.

Gâtul lui Jakob sau Jonas se înroși, însă nu se clinti de acolo.

— Nu e vorba despre... acea fată, ci despre alta. Și vor să discute cu Marie. Acum.

Marie se uită în jur în micul ansamblu scenic. Regizorul, cameramanul, scenograful, machieuza, asistenții — toți se uitau la ea. În același fel în care toată lumea se uita cu

treizeci de ani în urmă. Într-un fel, familiarul îi dădea un fel de siguranță.

— Merg să vorbesc cu ei, spuse ea aranjându-și repede bluza și verificându-și coafura.

Sigur erau și fotografi acolo.

Se uită la asistentul nervos.

— Adu-i în sala de gustări, zise ea și se întoarse spre Jörgen. Schimbăm programul. Filmăm scenele atunci când era stabilit să am interviurile. Așa nu pierdem din timpul de filmare.

Programul este sfânt la o filmare, iar Jörgen arătă ca și cum i s-ar fi prăbușit întreaga lume.

Când Marie ajunse în mica sală de mese, se opri o clipă. Erau impresionant de mulți. Se bucură că era îmbrăcată precum Ingrid, în pantaloni scurți cu nasturi de o parte și de alta, o bluză albă și părul strâns cu o eșarfă. Îi stătea bine, avea să iasă bine în fotografii și va fi o promoție bună pentru film.

— Bună ziua dumneavoastră, spuse ea cu acea voce răgușită care devenise marca ei. Am auzit că vreți să-i puneți niște întrebări neînsemnatei mele persoane.

— Puteți face vreun comentariu asupra celor întâmplate?

Un bărbat tânăr cu ochi flămânzi de reporter la un ziar de seară se uită nerăbdător la ea.

Ceilalți din încăpere o priveau cu aceeași nerăbdare. Se așeză atent pe brațul canapelei care ocupa mare parte din perimetru. Era conștientă că își punea în valoare picioarele lungi pozând așa, picior peste picior.

— Iertați-mă, însă am fost închiși în acest studio, puteți să îmi spuneți ce s-a întâmplat?

Gazetarul presei de scandal se aplecă în față.

— Fetița care a fost dată dispărută ieri a fost găsită moartă. Cea care locuia la aceeași fermă ca Stella.

Marie își duse mâna la piept. Văzu o fetiță cu păr blond-roșcat în fața ei. Avea un cornet mare de înghețată în mână, materia vâscoasă se topea și se prelingea pe cornet și apoi pe mână.

— Ce îngrozitor, spuse ea.

Un bărbat mai în vârstă, care stătea alături de gazetarul presei de scandal, se ridică și se deplasă la masa unde se putea servi apă. Umplu un pahar și i-l înmână lui Marie.

Ea aprobă din cap și luă câteva înghițituri. Ochii flămânzi o observară din nou.

— Poliția tocmai a avut o conferință de presă și, potrivit șefului secției, Bertil Mellberg, dumneavoastră și Helen Jensen sunteți persoane de interes în această investigație. Ce spuneți despre asta?

Marie se uită la reportofonul întins spre ea. La început, cuvintele se lăsară așteptate. Înghiți în sec de câteva ori. Își amintea de altă cameră, de alt interogatoriu. De bărbatul care se uita suspicios la ea.

— Nu mă miră, zise ea. Poliția a tras concluzii pripite și greșite și acum treizeci de ani.

— Aveți vreun alibi pentru momentul respectiv? întrebă bărbatul care îi oferise paharul cu apă.

— Pentru că nu știu despre care moment este vorba, îmi este imposibil să dau un răspuns, firește.

Întrebările se succedau din ce în ce mai rapid.

— Ați intrat în legătură cu Helen de când v-ați întors?

— Nu vi se pare o coincidență ciudată că o fată de la aceeași fermă moare odată cu întoarcerea dumneavoastră?

— Ați păstrat legătura cu Helen în acești ani?

Desigur că Marie era încântată să fie în centrul atenției tuturor. Însă acum parcă era prea mult. Se folosise de trecut când își construise cariera, îi dăduse un avantaj față de celelalte mii de fete avide să pună mâna pe un rol sau altul. Dar, în același timp, o rodeau pe dinăuntru amintirile din acei ani întunecați, oribili.

Iar acum avea să trăiască din nou totul.

— Nu, eu și cu Helen nu am ținut legătura. Viețile noastre au luat-o pe căi diferite de când am fost acuzate pentru ceva ce nu am făcut, iar, dacă ne-am fi întâlnit, nu am fi făcut decât să ținem treze amintirile chinuitoare. Am fost prietene în copilărie, dar ca adulte nu suntem aceleași persoane. Prin urmare nu, nu am intrat în legătură una cu alta de când am revenit în Fjällbacka și nici înainte de asta. Nu ne-am văzut de când am fost alungată. Iar viețile a doi copii nevinovați au fost distruse.

Fotografii apăsau frenetic butoanele aparatelor. Marie se trase mai în spate.

— Iar întrebarea despre coincidență? insistă din nou gazetarul ziarului de scandal. E clar că poliția pare să creadă că există o legătură între cele două crime.

— Nu pot să răspund la această întrebare, spuse ea.

Își încruntă fruntea într-o expresie de părere de rău. Făcuse o inserție de botox cu o lună în urmă și își redobândise controlul asupra expresiei cam la începutul filmărilor.

— Dar nu, nici eu nu cred că este o coincidență. Și asta nu face decât să demonstreze ce am susținut în toți acești ani. Și anume că adevăratul criminal se plimbă liber.

Flash-urile aparatelor de fotografiat o inundară din nou.

— Prin urmare sunteți de părere că secția din Tanumshede a provocat moartea Linneei? întrebă reporterul mai în vârstă.

— Așa o chema? Linnea? Săraca fetiță... Da, susțin că, dacă și-ar fi făcut treaba cu treizeci de ani în urmă, așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

— Dar e cel puțin notabil faptul că o nouă crimă este comisă la numai câteva zile după ce v-ați întors, zise o femeie cu părul brunet, tuns bob. Ar fi putut întoarcerea dumneavoastră să îl determine pe criminal să lovească din nou?

— Probabil că da. Să nu fie asta o presupunere cât se poate de rezonabilă?

Ce titluri vor apărea în ambele tiraje de mâine! Investitorii vor fi extrem de fericiți cu toată publicitatea asta. Dacă ceva ar putea garanta continuarea proiectului, atunci asta era.

— Îmi pare rău, însă sunt profund mișcată de aceste vești. Trebuie să îmi revin înainte de a răspunde la alte întrebări. Deocamdată puteți să apelați la departamentul de presă al casei de filme.

Marie se ridică observând mirată că îi tremurau picioarele. Dar își propuse să nu se gândească la asta acum. Să ignore amintirile întunecate care voiau tot timpul să iasă la suprafață.

În vârful profesiei sale, locul era strâmt şi aglomerat, iar ca să te menții acolo, să rămâi un star, trebuia să prestezi permanent. Auzi în spatele ei cum ziariștii se grăbeau să iasă din clădire, să se îndrepte spre mașinile lor și către computere, pentru a pregăti materialul înainte de tipărirea următoarelor ediții. Închise ochii și văzu din nou în fața ei o fată blond-roșcată, zâmbind.

— Ce bine de tine că maică-ta e plecată așa de mult.

Nils aprinse o țigară. Lăsă fumul să se ridice spre tavanul camerei de adolescentă a Vendelei și lăsă scrumul să cadă într-o doză goală de cola aflată pe noptieră.

— Da, numai că a încercat să mă ia cu ea azi la grădina de flori, spuse Vendela întinzându-se după țigara lui Nils.

După ce trase un fum, Nils o luă înapoi. O șterse un pic de rujul lăsat de Vendela înainte să continue.

— Mi-e greu să mi te închipui stând acolo și plantând niște blestemate de flori.

— Pot să iau și eu una? ceru Basse, cufundat într-un puf roșu.

Nils îi aruncă pachetul de Marlboro, iar Basse îl prinse cu ambele mâini.

— Ce-ar fi fost să mă fi văzut cineva acolo? La școală aș fi fost ținta glumelor.

— Da de unde, ai balcoane prea frumoase ca să se glumească pe seama ta.

Nils îi prinse sânii Vendelei, iar ea îl lovi pe umăr. Nu foarte tare, știa că îi plăcea de fapt.

— Ai văzut ce balcoane avea. Scroafa aia, zise Basse, neputându-și ascunde nostalgia din glas.

Era total obsedat de sâni mari.

Nils aruncă în el cu o pernă.

— Te pomenești că te-or fi excitat! Aoleu, n-ai văzut ce urâtă era?

— Da, am văzut, dar avea niște balcoane enorme, ce dracu...

Făcu un gest cu mâinile mimându-le mărimea, iar Vendela oftă.

— Chiar ești prost.

Privi spre pătratele albicioase din tavan. Anul trecut, Nils nu se putuse abține și spusese că One Direction este pentru sugari. În ziua de după, Vendela dezlipise posterele.

— Credeți că se culcă împreună?

Nils suflă un fum spre tavanul înclinat. Nu era nevoie să spună la cine se referea.

— Am crezut mereu că e homo, zise Basse și făcu niște rotocoale de fum nereușite. Din tonele alea de machiaj ale lui. Greu de înțeles cum de-l lasă taică-său.

Când erau mai tineri, toți îl admirau pe James Jensen, un erou de război musculos. Acum începuse să arate mai bătrân și cam depășit, să tot aibă vreo șaizeci de ani. Poate pentru că James arăta așa de grozav începuseră să-l necăjească pe Sam în primii ani de școală. James era cam tot ce Sam nu era. Nils se întinse spre doza de cola. Sfârâi când îşi lăsă țigara să cadă acolo. Vechea nerăbdare îl lovise din nou.

— Acum sper să se întâmple naibii ceva.

Basse se uită la el.

— Sau altfel o să ai tu grijă să se întâmple.

Cazul Stella

Leif deschise ușor ușa. Pe Larry și pe Lenita îi întâlnise de multe ori de-a lungul anilor, ca și pe fiii lor. Însă pe fiica lor nu. Până acum.

— Bună ziua, salută simplu intrând pe ușă.

Larry și Lenita se întoarseră spre el, dar Marie nu privi în direcția lui.

— Mereu ne aduceți pe noi aici, cum se întâmplă ceva, zise Larry. Ne-am obișnuit până acum, totul este din vina noastră. Dar când o chemați și pe Marie pentru nu știu ce interogatoriu, mergeți al dracului de departe.

Gura îi împroșca cu scuipat. Pierduse trei dintre dinții din partea de sus în diferite lupte. Că era dans pe ponton, concert sau o simplă seară de sâmbătă, Larry era acolo, gata să se bată.

— Nu este un interogatoriu, spuse Leif. Vrem doar să vorbim cu Marie. Până acum nu știm decât că Marie și Helen sunt ultimele care au văzut-o pe Stella în viață, așa că este important să reconstituim ce s-a întâmplat în timpul petrecut alături de ea.

— Să reconstituiți, pufni Lenita, fluturându-și părul oxigenat și coafat permanent. Să aruncați vina, despre asta e vorba mai degrabă. Marie are numai treisprezece ani.

Aprinse supărată o țigară şi Leif nu se simți în stare să-i atragă atenția că, de fapt, fumatul era interzis în interiorul secției.

— Vrem doar să auzim ce s-a petrecut în timpul orelor petrecute cu Stella. Asta-i tot.

O observă pe Marie, care stătuse tăcută între cei doi părinți. Cum fusese oare pentru ea să crească în această familie? Certuri, furturi, alcool și intervenții de urgență permanente după plângeri de abuz fizic.

Își aduse aminte de un ajun de Crăciun, când fata era numai un bebeluș. Dacă-și amintea bine, băiatul mai mare sunase la numărul de urgență. Ce vârstă ar fi putut avea? Nouă? Când Leif ajunsese acolo, Lenita zăcea în bucătărie, cu fața plină de sânge. Larry îi izbise capul de aragaz, și văzuse acolo pete de sânge. În sufragerie cei doi băieți se ascunseseră după bradul de Crăciun ca să nu-i găsească Larry, care alerga prin casă înjurând și strigând. Băiatul mai mare o avea pe în brațe pe copilă. Leif nu avea să uite asta niciodată.

Ca de obicei, Lenita refuzase să depună plângere. Și, în toți acești ani de ceartă și vânătăi, ea continuase mereu să-i ia apărarea lui Larry. Între timp, chiar și Larry se alesese cu niște vânătăi serioase și cu un cucui zdravăn, când Lenita îi dăduse în cap cu o tigaie de fontă. Leif știa că exact așa se întâmplase, pentru că fusese martor ocular al disputei.

— E în regulă, spuse calmă Marie. Întrebați ce vreți. Presupun că vorbiți și cu Helen?

Leif aprobă din cap.

— Da, i-am văzut sosind, spuse Marie unindu-și mâinile în jurul genunchiului.

Era foarte dulce, pesemne că și Lenita fusese o frumusețe cândva demult.

— Povestește cu propriile cuvinte despre ziua de ieri, zise Leif făcându-i lui Marie un semn din cap.

— Voi înregistra și voi nota, sper că merge așa.

— Merge.

Nu își desprinsese mâinile de pe genunchi. Era îmbrăcată simplu, în blugi și maiou alb, cu părul blond lung, drept, lăsat pe spate.

Calm și metodic, trecu în revistă ziua precedentă. Fără să-și caute cuvintele sau să-și schimbe vocea, raportă ce făcuseră alături de Stella, oră după oră. Leif se văzu ascultând-o fascinat. Avea o voce ușor răgușită, captivantă, părând mai matură decât la cei treisprezece ani ai ei. A crește în haos poate avea acest efect asupra unora.

— Corespund aceste ore?

Repetă ce spusese Marie, iar ea aprobă din cap.

— Și ați lăsat-o în curte, iar acolo era mașina tatălui Stellei? Însă pe el nu l-ați văzut?

Marie spusese asta deja, însă era o informație crucială și voia să se asigure că înțelesese bine.

— Da, așa este.

— Iar apoi ați fost să faceți baie? Tu și Helen?

— Da, de fapt n-ar fi trebuit să mergem, pentru că pe Helen nu o lasă părinții să se vadă cu mine.

Lenita pufni din nou.

— Niște snobi cu nasul pe sus. Se cred așa stilați. Dar din câte știu, fac la toaletă la fel ca restul lumii.

— Sunteți prietene bune? întrebă Leif.

— Da, suntem, încuviință Marie dând din umeri. De când eram mici. Sau până când n-am mai avut voie să ne întâlnim.

Leif puse pixul deoparte.

— De cât timp nu mai aveți voie să vă întâlniți?

Nici Leif nu știa dacă ar fi vrut ca fiica lui să se împrietenească cu cineva din familia Wall. Era destul de snob și el.

— De vreo jumătate de an. Au aflat că fumez și au zis că nu trebuie să mă mai văd cu prințesa lor. Influență proastă.

Larry și Lenita clătinară din cap.

— Ai mai vrea să adaugi ceva? întrebă Leif privind-o pe Marie în ochi.

Erau total insondabili, însă o cută îi apăru pe frunte.

— Nu. Vreau numai să spun că e îngrozitor ce i s-a întâmplat Stellei. Era atât de drăguță. Sper să-l prindeți pe cel care a făcut asta.

— Facem tot ce ne stă în putință, spuse Leif.

Marie aprobă din cap, calmă.

Era plăcut să rămână un moment închis în birou. Își petrecuseră toată noaptea pe teren, în operațiunea de căutare, și apoi toate lucrurile se succedaseră rapid odată ce Nea fusese găsită moartă. Lui Patrik i se părea că i se lipesc pleoapele și, dacă nu se odihnea un pic, avea să adoarmă pe birou. Însă nu-și permitea să meargă să se odihnească în camera de relaxare a secției. Era nevoie să dea câteva telefoane, iar apoi venea Erica să le împărtășească ce știa despre cazul Stella. Și de-abia aștepta. Orice ar fi spus Mellberg la conferința de presă, toți colegii de la secție simțeau că, într-un fel sau altul, exista o legătură între cazuri. Marea întrebare era care anume. Era vorba de un criminal care s-a întors? De un imitator? Despre ce era vorba?

Ridică receptorul și dădu primul telefon.

— Bună, Torbjörn, spuse el când versatul expert în criminalistică răspunse, după câteva secunde. M-am gândit să verific dacă nu cumva îmi poți da ceva preliminar.

— Cunoști procedurile la fel de bine ca mine, răspunse Torbjörn.

— Da, știu că trebuie să treci peste toate cu minuțiozitate, dar este vorba despre o fată moartă și fiecare minut contează. Nimic ieșit din tipare? Nimic pe cadavru la care să reacționezi? Sau ceva găsit în zonă?

— Îmi pare rău, Patrik, deocamdată nu am nimic de raportat, am adunat multe și mai e mult de verificat.

— Înțeleg. A meritat încercarea în orice caz. Știi cât de important e timpul, mai ales prima zi a unei investigații. Te rog, pune-i pe băieți în alertă și dă un semn de îndată ce ai ceva concret. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Patrik privi afară spre cerul albastru și senin. O pasăre mare naviga pe curenții ascendenți înainte de a plonja brusc în picaj și a dispărea din vedere.

— Puteți să scoateți rapoartele despre cazul Stella? ceru el. Ca să comparăm.

— Deja am făcut asta. Vor fi trimise în curând prin intranet.

Patrik zâmbi.

— Ești o comoară, Torbjörn.

Închise telefonul și inspiră adânc, de mai multe ori, înainte de a da următorul apel.

Corpul îi tremura de oboseală.

— Salut, Pedersen. Hedström aici. Cum merge cu autopsia?

— Ce-aș putea spune? răspunse șeful institutului de medicină legală din Göteborg. De fiecare dată este la fel de dificil.

— Da, la naiba. Cu copii e cel mai rău. Chiar și pentru voi, presupun.

Tord Pedersen confirmă bombănind. Patrik nu-l invidia pentru sarcina lui.

— Când crezi că ne poți da ceva?

— Poate într-o săptămână.

— La naiba, o săptămână? Nu se poate mai repede?

Medicul legist oftă.

— Știi cum este acum, vara...

— Da, înțeleg, căldura. Știu că numărul deceselor crește. Dar vorbim de un copil de patru ani. Dar ați putea totuși...

Își dădu seama cât de rugător suna. Avea respect pentru reguli și regulamente, însă în același timp avea mereu în minte chipul Neei și era pregătit să se roage și să se milogească, dacă în acest fel ar fi putut grăbi cursul investigației.

— Dați-mi ceva, orice, de la care să încep să lucrez. Un motiv al morții preliminar, de pildă. Sigur ai apucat să te uiți măcar la ea...

— E mult prea devreme să ne dăm cu părerea, dar a avut o rană în partea din spate a capului, asta e tot ce pot să spun.

Patrik notă în timp ce ținea strâns telefonul mobil între umăr și ureche. Nu văzuse rana când corpul fusese ridicat.

— Bine, dar știi de ce? Ce ar fi putut cauza rana?

— Nu, din păcate nu.

— Înțeleg. Însă grăbește-te cu autopsia pe cât e posibil și sună-mă de îndată ce ai ceva. Bine? Mulțumesc, Pedersen.

Patrik avu o senzație de frustrare când închise telefonul. Voia chiar acum rezultatul. Însă angajații erau puțini și cadavrele multe. Așa fusese, în general, şi pe vremea când era el polițist. Însă cel puțin aflase ceva, cu toate că era numai o informație preliminară. Dar nu îl ajuta să înțeleagă prea multe. Se frecă cu putere la ochi. De s-ar putea odihni odată!

Paula nu putu să își reprime o grimasă când trecură pe lângă casa unde locuise Nea. Fiul ei și al Johannei,

Leo, avea numai trei ani și numai gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva o făcea să se simtă oribil.

— Una dintre mașinile noastre, zise Martin făcând un semn cu mâna. Trebuie să fie Gösta.

— Da, nu îl invidiez, spuse ea cu glas scăzut.

Martin nu răspunse.

Se uitară la căsuța albă spre care se îndreptau. Se putea ajunge pe jos la ea de la casa Neei și era probabil vizibilă din hangar, dar nu și din locuință.

— Acolo? întrebă Martin, iar Paula încuviință din cap.

— Da, este cel mai apropiat vecin, deci acolo vom merge, spuse ea realizând că tonul său era mai autoritar decât intenționase.

Însă Martin nu i-o luă în nume de rău. Conduse repede pe drumul pietruit și apoi parcă. Nimeni nu se mișca în casă.

Bătură la ușă, însă nimeni nu răspunse. Paula mai încercă o dată, cu mai multă putere. Strigă, fără niciun răspuns. Căută o sonerie, dar fără succes.

— Poate că nu este nimeni acasă?

— Mai întâi ne uităm în spatele casei, spuse Martin. Cred că aud muzică de acolo.

Înconjurară casa. Paula nu putu să nu admire florile care împodobeau mica grădină ce se preschimba aproape pe neobservate, mai încolo, în pădure. Acum auzea și ea muzica. În spatele casei, o femeie făcea abdomene în ritm rapid, cu muzica dată la maximum.

Femeia tresări când îi văzu și își scoase căștile.

— Ne cerem iertare, am strigat..., zise Paula arătând spre cealaltă parte a casei.

Femeia își aplecă ușor capul în jos.

— Nicio problemă, m-am speriat puțin, eram în mijlocul...

Închise muzica de la mobil și se ridică. Își șterse mâinile transpirate de un prosop și apoi întinse mâna să-i salute, mai întâi pe Paula, apoi pe Martin.

— Helen. Helen Jensen.

Paula se încruntă. Numele suna cunoscut. Apoi îi pică fisa. La naiba. Era Helen. Habar nu avea că locuia așa de aproape de familia Berg.

— Ce treabă are poliția pe aici? întrebă Helen.

Paula se uită la Martin. Văzu după expresia feței că și el își dăduse seama cine era.

— Nu ați auzit? se miră Paula.

Făcea Helen pe ignoranta? Chiar să-i fi scăpat toată forfota din pădure de astă-noapte? Nimeni nu mai vorbea de altceva pe acolo.

— Ce să aud? întrebă Helen plimbându-și privirea între Martin și Paula.

Se opri în mijlocul unei mișcări.

— I s-a întâmplat ceva lui Sam?

— Nu, nu, spuse Paula ridicându-și o mână.

Deduse că Sam era fie fiul, fie soțul.

— E vorba de fetița din casa vecină. Linnea. A dispărut ieri după-amiază sau, de fapt, ieri după-amiază s-a descoperit că dispăruse. Iar azi-dimineață, din păcate, a fost găsită moartă.

Helen scăpă prosopul pe podeaua terasei. Nu încercă să îl ridice, îl lăsă acolo.

— Nea? A murit Nea? Cum? Unde?

Își prinse gâtul cu mâna, iar Paula văzu o venă pulsându-i puternic sub piele. Înjură în sinea ei. Ideea era

să vorbească cu Helen după ce Erica avea să sosească la secție pentru a-i pune la punct cu cazul Stella.

Însă acum nu mai aveau ce face. Se aflau acolo și nu puteau să plece și apoi să se întoarcă. Trebuiau să profite cât mai bine de situație.

Se uită la Martin care încuviință din cap.

— Putem să ne așezăm? sugeră el arătând spre o măsuță cu scaune de plastic, la câțiva metri distanță.

— Da, da, sigur, scuze, zise Helen.

Intră în camera de zi pe ușa deschisă de la terasă.

— Scuze, vreau numai să-mi pun un pulover, spuse ea arătând spre bustiera de sport.

— Da, da, bineînțeles, spuse Paula.

Ea și Martin se așezară pe scaunele de plastic. Schimbară o privire.

Văzu că și Martin era nemulțumit de felul cum evoluase situația.

— Mi-aș dori și eu o astfel de grădină, spuse Martin privind în jurul lui.

— O mulțime de trandafiri, rododendroni și nalbe de grădină. Mai încolo sunt și niște bujori frumoși.

Arătă spre capătul mai apropiat al grădinii. Paulei nu îi era prea clar despre ce flori vorbea. Grădinăritul nu era punctul ei forte. Îi plăcea să locuiască la bloc și nu avea niciun fel de nostalgie după casă sau curte cu iarbă.

— Da, au crescut frumos, spuse Helen, care ieși îmbrăcată într-o rochie comodă și ușoară. Le-am plantat anul trecut, înainte erau acolo.

Arătă spre o parte mai umbrită a grădinii.

— Însă am crezut că aveau să se simtă mai bine unde stau acum. Și așa a fost.

— Vă ocupați singură de grădină? întrebă Martin. Dacă nu, știu că Sanna, care are magazinul de grădinărit, se pricepe la...

Se opri brusc, realizând legătura dintre ea și Sanna, însă Helen se mulțumi să dea din umeri.

— Nu, mă ocup singură.

Se așeză în fața lor la măsuța albă de terasă. Părea să fi făcut un duș rapid, avea părul umed la spate.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu Nea? întrebă Helen cu vocea ușor tremurată.

Paula o observă. Tulburarea arăta autentică, nu încăpea îndoială.

— Părinții i-au anunțat dispariția ieri. Chiar nu ați auzit grupurile de căutare care s-au aflat toată noaptea pe teren? A fost mobilizare uriașă, tocmai lângă voi.

Era ciudat că Helen nu-i auzise deloc pe cei care se aflau pe teren căutând, la numai câteva sute de metri de la casa lor.

Helen clătină din cap.

— Nu, ne-am culcat devreme. Am luat un somnifer și nu aș fi simțit nici un război. Cât despre James... el a dormit în pivniță, i se pare mai răcoros, iar de acolo nu se aude nimic.

— L-ați pomenit pe Sam? întrebă Martin.

Helen confirmă din cap.

— Este fiul nostru. Are cincisprezece ani. Iar el sigur a stat până târziu și s-a jucat la computer cu muzica dată tare în căști. Și, odată adormit, nimic nu-l mai poate trezi.

— Deci nimeni dintre voi nu a auzit nimic?

Paula își dădu seama că părea bănuitoare, însă nu-și putea ascunde mirarea.

— Nu, nu din câte știu eu. Nimeni nu a spus nimic azi-dimineață.

— Bine, spuse încet Paula. După cum înțelegeți, va trebui să vorbim și cu ceilalți din familie.

— Sigur că da, bineînțeles. Niciunul dintre ei nu este acasă în momentul de față, dar puteți reveni sau suna.

Paula încuviință din cap.

— Ați văzut-o ieri pe Linnea, dumneavoastră sau ceilalți?

Helen se gândi în timp ce își inspectă unghiile. Nu erau nici vopsite, nici pilite, iar pe mâini se vedea că săpau în pământ și curățau buruienile.

— Nu-mi pot aminti să fi văzut-o ieri. Alerg în fiecare zi și dacă e afară obișnuiește să facă cu mâna, cred că îi salută pe toți trecătorii. Nu cred că am văzut-o ieri. Însă nu sunt sigură. Nu-mi amintesc prea bine. Sunt foarte concentrată când alerg și, dacă reușesc să am un ritm bun al pașilor, mă pierd cumva în propria mea lume.

— Alergați numai ca să vă mențineți tonusul sau participați la curse? întrebă Martin.

— Alerg la maraton, zise ea.

Asta explica de ce era așa de zveltă și bine antrenată. Paula se străduia să nu simtă fiecare kilogram excedentar de pe propriul corp. Își spunea în fiecare luni dimineață că avea să se apuce de antrenament și de dietă, însă cu copil mic, pe lângă muncă, nu existau nici timp, nici energie. Și nu o motiva prea mult să știe că Johanna o iubea exact așa cum era, cu pliuri cu tot.

— Și ieri ați alergat pe lângă casa ei? întrebă Martin.

Helen confirmă din cap.

— Alerg mereu pe același drum. În afară de cele două zile de odihnă din săptămână, când nu alerg deloc. Dar asta este sâmbăta și duminica.

— Și nu credeți că ați văzut-o atunci? repetă Paula.

— Nu, nu cred.

Helen își încruntă sprâncenele.

— Dar... Ce..., începu ea, dar se opri și reluă din nou. Cum a murit?

Paula și Martin schimbară o privire.

— Încă nu știm, zise Martin.

Helen își duse din nou mâna la gât.

— Bieții de Eva și Peter! Da, nu îi cunosc foarte bine, însă sunt vecinii noștri cei mai apropiați și se întâmplă să mai schimbăm câte o vorbă din când în când. A fost un accident?

— Nu, spuse Paula și se uită atentă la reacția lui Helen. Nea a fost omorâtă.

Helen se uită fix la ea. Apoi spuse încet:

— Omorâtă?

Clătină din cap.

— O fată de aceeași vârstă, de la aceeași fermă. Da, înțeleg de ce ați venit aici.

— De fapt, a fost o întâmplare, recunoscu Martin. Trebuia să vorbim cu vecinii mai apropiați, să îi întrebăm dacă au văzut ceva și nu știam că locuiți aici.

— Iar eu știam din auzite că părinții dumneavoastră au vândut casa și s-au mutat, zise Paula.

— Așa este, confirmă Helen. Au vândut-o chiar după proces și s-au mutat la Marstrand. Dar cel care a cumpărat-o a fost un bun prieten al tatei. James. Și da, atunci când James și cu mine ne-am căsătorit, el a vrut să locuim aici.

— Unde este soțul dumneavoastră acum? întrebă Paula.

— E plecat, are niște drumuri de făcut, spuse ea dând din umeri.

— Și fiul dumneavoastră? interveni Martin. Sam?

— Nu am idee. E vacanța de vară. Era plecat când m-am întors de la alergat, îi lipsea și bicicleta. Îmi închipui că a fost cu bicicleta la amicii lui din Fjällbacka.

Se făcu tăcere pentru o clipă. Helen se uită la ei, cu o lucire nouă în privire.

— Și acum... acum toți o să creadă că am fost noi?

Duse mâna de la gât la păr.

— Ziarele? Lumea... Presupun că o să înceapă din nou.

— Luăm în calcul toate posibilitățile, zise Paula simțind o oarecare compasiune pentru femeia din fața ei.

— Ați intrat în legătură cu Marie de când s-a întors? întrebă Martin.

Nu se putu abține, deși știa că ar fi fost bine să aștepte cu toate întrebările legate de cazul vechi.

— Nu, nu, nu avem nimic să ne spunem, zise Helen clătinând din cap.

— Așadar nu v-ați văzut şi nici nu ați vorbit la telefon? verifică Paula.

— Nu, repetă Helen. Marie aparține altui timp, altei vieți.

— Bine, spuse Paula. Vom fi nevoiți să vorbim cu dumneavoastră și mai târziu, însă în acest moment vrem să vă aflăm răspunsurile în calitate de vecină. Ați văzut sau auzit ceva ieșit din comun în ultimele zile? Vreo mașină? Vreo persoană? Ceva ce a ieșit în evidență, nu a părut la locul lui sau ați remarcat pur și simplu?

Paula încerca să adreseze întrebări cât mai deschise. Nu știau nici ei ce anume căutau.

— Nu, spuse Helen într-un ritm încet. Nu, nu aș putea să spun că am văzut ceva ciudat în ultimele zile.

— Cum am spus, va fi nevoie să punem aceste întrebări și soțului și fiului, zise Martin și se ridică.

Paula completă:

— Da, și prin urmare vom reveni și la dumneavoastră cu mai multe întrebări.

— Înțeleg asta, spuse Helen.

Când plecară, ea rămase la masa de pe terasă, de-abia aruncându-le o privire. În spatele ei se grozăveau trandafirii și bujorii.

Erica îl sărută rapid pe Patrik când se întâlniră la recepție. Annika se lumină la față și ieși din locul ei din spatele pupitrului pentru a o îmbrățișa pe Erica.

— Bine ai venit! spuse ea cu căldură în glas. Cum se simt copiii? Și Maja?

Erica returnă îmbrățișarea și o întrebă de familia ei. Îi plăcea de femeia care făcuse ordine în secție și o respecta tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Câteodată reușeau să se întâlnească pentru câte o masă de prânz, însă nu la fel de des precum și-ar dori. Cu copii mici, săptămânile și lunile zburau repede, iar viața socială rămânea în urmă.

— Vom merge în sala de conferințe, spuse Annika, iar Erica aprobă din cap.

Fusese acolo de multe ori și știa despre ce sală era vorba.

— Vin imediat, strigă Annika după ce Erica și Patrik porniră pe coridor.

— Bună, Ernst! zise Erica veselă când câinele uriaș se apropie de ea cu limba scoasă și dând din coadă.

Stătuse și dormise sub biroul lui Mellberg, ca de obicei, însă năvălise afară la auzul vocii Ericăi. O salută lingând-o și tatonând-o cu boticul umed, iar Erica îl răsplăti mângâindu-l după urechi.

— Atenție, civili în secție! spuse Mellberg țâfnos când apăru năuc în pragul ușii de la biroul său.

Însă Erica își dădu seama că și el se bucura să o vadă.

— Am auzit că ai fost extraordinar la conferința de presă, zise ea fără urmă de ironie în glas, luându-și o lovitură de cot din partea lui Patrik.

Știa foarte bine că îl încuraja pe șeful lui numai ca să îl tachineze pe el — lucru care îi scăpa total lui Bertil Mellberg. Acesta strălucea de mulțumire.

— Da, sunt de mult expert în așa ceva. În acest colț de lume nu sunt obișnuiți ca cineva cu experiența mea să țină o conferință de presă la un așa nivel. Știi, practic mi-au mâncat din mână. Iar dacă te ocupi de șleahta ziariștilor așa ca mine, atunci ea poate deveni un instrument important pentru poliție.

Erica aproba din cap serioasă, în timp ce Patrik se uita fioros la ea.

Intrară în sala de conferință. Deodată, mapa din geantă îi păru grea Ericăi. O scoase și o puse pe masa de conferințe. Înainte ca Patrik și Mellberg să se așeze, merse rapid în jurul mesei și îi salută pe Gösta, pe Paula și pe Martin.

— Patrik a spus că mă vei ajuta cu prezentarea, îi spuse ea lui Gösta.

— Să vedem cât de multe îmi amintesc, răspunse el scărpinându-se la ceafă. După cum am spus, asta a fost acum treizeci de ani.

— Voi fi recunoscătoare pentru orice ajutor pe care-l pot primi.

Annika pregătise tabla albă și cariocile. Erica luă niște foi din mapa groasă și le fixă cu mici magneți argintii. Apoi luă o cariocă și se gândi din ce parte să înceapă.

Tuși pentru a-și drege glasul.

— Stella Strand avea patru ani când a dispărut de la ferma părinților săi. Două fete de treisprezece ani, Marie Wall și Helen Persson, acum Jensen, trebuiau să o supravegheze câteva ore, timp în care mama Stellei, Linda, și sora ei mai mare, Sanna, aveau să meargă la cumpărături în Uddevalla.

Arătă spre două fotografii de școală, prinse sus. Una a unei fete brunete și serioase la începutul adolescenței, cealaltă a unei fete blonde cu privire rebelă, dar care era deja atât de frumoasă, că-ți lua respirația. Helen avea trăsăturile nedefinite ale adolescenței, se afla în țara de mijloc dintre copilărie și adolescență, în timp ce Marie avea deja privirea unei femei mature.

Ambele fete locuiau în vecinătatea fermei familiei Strand, așa au cunoscut-o pe Stella și pe ai săi. Mai rămăseseră cu ea pe post de bone de câteva ori înainte, nu regulat, însă nu era ceva neobișnuit.

Se așternuse o tăcere deplină în încăpere. Toți cunoșteau crâmpeie din acel caz, însă de-abia acum aveau parte de o imagine de ansamblu.

Au venit la familia Strand pe la ora unu — nu au putut fi stabilite niciodată orele exacte, însă fusese cam pe atunci. După ce Linda și Sanna au plecat la Uddevalla, fetele s-au jucat cu Stella la fermă. La scurt timp după aceea, au pornit spre Fjällbacka, cu Stella într-un cărucior pliabil. Primiseră bani pentru înghețată și au mers

la chioșc. După ce au stat un pic acolo, s-au întors pe jos înapoi la fermă.

— E destul de lung drumul, zise Martin. Nu cred că aș fi vrut ca două tinere să meargă cu fata mea de patru ani pe drumul acela.

— Pe atunci erau alte vremuri, spuse Erica. Măsurile de securitate nu erau tocmai la fel. Când eram mici, eu și sora mea stăteam între locurile din mașină în timp ce tata conducea. Fără centuri de siguranță. E greu de înțeles acum, însă atunci nu era nimic ciudat. Deci, fetele s-au întors la fermă cu Stella în cărucior și au ajuns în jurul orei patru. Hotărâseră cu Linda să o lase pe Stella lui Anders la ora patru și jumătate, însă i-au văzut maşina în curte şi au presupus că se întorsese mai devreme de la muncă. Aşa că au lăsat-o acolo pe Stella.

— Nu l-au văzut? întrebă Paula, iar Erica îi făcu un semn din cap lui Gösta.

— Era în casă, spuse el.

Erica privi spre tablă, întrebându-se cum să continue.

— Așadar Leif Hermansson era șef al secției în 1985. Am întâlnit-o pe fata lui de dimineață, ca să văd dacă își amintea ceva despre investigația tatălui ei. Însă nu și-a amintit prea multe, iar ea și frații ei nu au materiale rămase în casă. Pe de altă parte, a afirmat că, în ultimii ani de viață, tatăl ei s-a îndoit de vinovăția fetelor.

Patrik se încruntă.

— Și a spus pe ce se baza această îndoială?

Erica clătină din cap.

— Nu, nu din câte își amintea. Gösta, tu ce spui?

Gösta se scărpină pe gât, aproape de bărbie.

— Nu-mi amintesc ca Leif să se fi îndoit vreodată. Totuși, credea și el ca și noi ceilalți că a fost îngrozitor de

tragic. Multe vieți au fost deodată distruse, nu numai a Stellei și a familiei ei.

— Dar cum a fost în timpul în care a lucrat la caz? întrebă Martin. Leif și-a exprimat vreo îndoială atunci?

Se aplecă în față și își uni mâinile pe masă.

— Nu, din câte îmi amintesc, spuse Gösta. După ce fetele au recunoscut, părea totul foarte clar. Faptul că și-au retras spusele când și-au dat seama de gravitatea situației nu schimba lucrurile, după părerea lui Leif.

Coborî privirea spre masă, iar Erica bănui că scotocea printre amintiri. Probabil asta era informație nouă pentru el, că Leif se îndoise de toate astea în ultimii ani de viață.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Patrik nerăbdător.

— Fetele au lăsat-o pe Stella la fermă, crezând că tatăl ei se întorsese.

— Tatăl a fost bănuit drept suspect? întrebă Paula.

— Anders Strand a fost interogat de mai multe ori, răspunse Gösta. Leif a tot întors pe o parte și pe alta orele date de el și le-a întrebat și pe mamă și pe sora mai mare, ca să vadă dacă...

El ezită și Martin completă:

— ...să vadă dacă existau probleme în familie, atacuri, abuz...

— Da, confirmă Gösta. Nu este niciodată o sarcină plăcută să pui aceste întrebări.

— Faci ce trebuie să faci, spuse încet Patrik.

— Nu s-a găsit nimic în această direcție, spuse Erica. Nu a fost nicun semn care să sugereze altceva decât că era o familie obișnuită şi iubitoare, niciun semn că lucrurile ar fi putut sta altfel. Așa că cercetarea a trecut în etapa următoare, căutarea cuiva din exterior.

— Iar asta nu a dat niciun fel de rezultat, spuse Gösta. Niciun necunoscut nu a fost văzut în apropierea fermei, nici înainte de crimă, nici în jurul orei când Stella a fost ucisă, nu am găsit pedofili cunoscuți în zonă, nimic.

— Care a fost cauza morții Stellei? întrebă Paula scărpinându-l distrată pe Ernst după ureche.

— Lovitură la cap cu obiect contondent, zise Erica și, după ce ezită o clipă, puse fotografiile pe tablă.

— Ah, la naiba, făcu Annika și clipi pentru a-și opri lacrimile.

Gösta își coborî privirea. Le mai văzuse și înainte.

— Stella a fost lovită de mai multe ori în zona occipitală. În raportul de la autopsie scria că probabil a fost lovită încă mult timp după ce murise.

— Cu două obiecte diferite, spuse Patrik. M-am uitat repede pe raportul trimis de Pedersen și am reținut asta.

Erica aprobă din cap.

— Da, au fost găsite urme și de piatră, și de lemn în rană. O teorie era că fusese lovită cu o piatră și cu o creangă de copac.

— Era unul din motivele pentru care Leif începuse să bănuiască existența a doi făptași, zise Gösta ridicând privirea.

— Când fetele nu au venit cu Stella, după cum era stabilit, tatăl bineînțeles că s-a îngrijorat, continuă Erica. Când Linda și Sanna s-au întors, la cinci și jumătate, Anders era pe punctul de a ceda nervos. Primise un telefon de la KG care îi spusese că Helen și Marie o lăsaseră pe Stella la fermă, cu o oră mai devreme. Linda și Anders au fost ajutați să caute prin pădure și de-a lungul drumului, dar s-au dat bătuți repede. Au sunat la poliție la ora șase și un sfert, iar operațiunea s-a pus în mișcare imediat după

asta. Ca și de data asta, au fost foarte mulți voluntari din comunitate care au venit pe teren și au dat o mână de ajutor.

— Am auzit că același tip care a găsit-o pe Stella a dat și de Nea, zise Martin. N-ar trebui să ne uităm mai bine la asta?

Patrik clătină din cap.

— Nu cred. Mai degrabă am avut noroc că s-a hotărât să se uite mai atent la locul unde o găsise pe Stella.

— Dar cum de nu au găsit-o câinii? întrebă Paula continuând să îl scarpine pe Ernst după ureche.

— Patrulele canine nu au ajuns până în acea zonă de căutare, spuse Patrik făcând o grimasă. Te rog, povestește-ne mai mult despre fete.

Erica înțelegea ce dorea. Ea muncea mult la caracterizările persoanelor implicate într-un caz și era convinsă că acesta era unul din factorii de succes ai cărților sale. Îi plăcea să transforme persoane din crime cunoscute, care înainte figurau numai în titluri negre și în imagini nisipii din ziare, în oameni reali, din carne și oase.

— Deocamdată nu am reușit să fac prea multe interviuri cu cei care le cunoșteau pe Helen și pe Marie la acea vreme. Însă am apucat să vorbesc cu câțiva oameni și am o idee despre circumstanțele din jurul lor și al familiilor lor.

Erica își drese vocea.

— Familiile amândurora erau cunoscute în societate, însă din motive cu totul diferite. La suprafață, familia lui Helen era familia perfectă. Mama și tatăl ei erau figuri bine-cunoscute în viața mondenă din Fjällbacka și în lumea locală a afacerilor. Tatăl ei era președinte la Rotary, mama era implicată în asociația Casă și Școală,

aveau o viață socială activă și organizau o mare parte din activitățile de divertisment din Fjällbacka.

— Frați, surori? se întrebă Paula.

— Nu, Helen a fost singurul copil. Fată îngrijită, silitoare la școală, liniștită, da, așa e caracterizată. Se pare că era talentată la pian, iar părinții o cam etalau în privința asta. Marie, pe de altă parte, provenea dintr-o familie cu care bănuiesc că ați avut mult de furcă, chiar înainte de toate astea.

Gösta confirmă din cap.

— Da, mai încape vorbă!

— Bătăi, alcool, jafuri, da, înțelegeți... Și nu este vorba numai de părinți și de cei doi frați mai mari ai lui Marie. Era singura fată și nu a apărut în registrele de delincvenți tineri înainte de moartea Stellei. Frații ei, în schimb, apăreau cu regularitate, chiar înainte de a împlini treisprezece ani.

— Orice treabă ar fi fost, biciclete furate, furt la chioșc, tot felul de astfel de lucruri, mergeam mereu mai întâi la casa familiei Wall, zise Gösta. Și în nouă cazuri din zece găseam bicicleta furată sau ce-o fi fost. Nici deștepți nu prea erau.

— Dar nimic privitor la Marie, nu-i așa? întrebă Patrik.

— Nu, nu mai mult decât o plângere din partea școlii pentru că li se părea că era expusă unor violențe. Însă ea nega totul. Spunea că a căzut cu bicicleta. Sau că s-a împiedicat.

— Dar ați fi putut totuși să interveniți? întrebă Paula încruntându-se.

— Da, deși pe vremea aia nu prea mergea așa.

Erica observă că Gösta se foi, tulburat. Știa, probabil, că Paula avea dreptate.

— Erau alte timpuri. A amesteca asistența socială era măsura ultimă. Iar Leif a rezolvat mergând acolo și având o discuție dură cu tatăl lui Marie. Apoi nu au mai fost plângeri de la școală. Dar clar că e imposibil de știut dacă a încetat cu loviturile sau a devenit mai priceput în a nu lăsa urme.

Tuși în spatele pumnului strâns şi nu mai spuse nimic altceva.

— Cu toate că fetele proveneau din medii complet diferite, continuă Erica, au devenit prietene foarte bune. Erau tot timpul împreună, deși familiei lui Helen nu-i surâdea asta. La început au fost nepăsători, sperau să fie ceva trecător. Dar apoi au fost tot mai iritați de alegerea lui Helen în privința companiei și le-au interzis fetelor să se mai vadă. Tatăl lui Helen a murit și nu am apucat încă să discut cu mama ei, însă am vorbit cu oameni care au intrat în contact cu ele la acel timp. Toți spun că a fost un tărăboi îngrozitor după ce Helen nu a mai avut voie să o întâlnească pe Marie — da, gândiți-vă drama unor fete la începutul adolescenței. Dar până la urmă n-au avut ce face și s-au resemnat, nu s-au mai văzut în timpul liber. Deși părinții lui Helen nu puteau să le oprească să se vadă la școală, erau totuşi în aceeași clasă.

— Însă părinții lui Helen făceau pare-se o excepție când cele două mergeau să o supravegheze pe Stella, zise Patrik dus pe gânduri. De ce? Nu era ciudat, dacă se împotriveau atât de mult ca ele două să se întâlnească?

Gösta se aplecă în față.

— Tatăl Stellei era directorul băncii din Fjällbacka. Avea prin urmare una din pozițiile mai de vază din comunitate. Și pentru că soția lui, Linda, le întrebase deja pe fete dacă ar fi putut avea grijă de Stella împreună, atunci KG

Persson nu voise să se pună cu Anders Strand. De aceea a fost făcută o excepție.

— Oamenii..., zise Martin mirat și clătinând din cap.

— Cât timp a trecut până au mărturisit? întrebă Paula.

— O săptămână, zise Erica și privi din nou fotografiile de pe tabla albă.

Și ea revenea tot timpul la această întrebare. De ce recunoscuseră fetele un omor brutal dacă nu erau ele vinovate?

Cazul Stella

— Asta e revoltător. De parcă Marie n-ar fi avut parte de destule!

Lenita își scutură părul mare și blond. Marie stătea calmă la masă, cu mâinile strânse pe genunchi. Părul lung îi încadra chipul frumos.

— Trebuie să punem aceste întrebări. Îmi pare rău, dar este necesar.

Leif nu-și mai desprinse privirea de la Marie. Părinții ei puteau spune orice, însă el era convins că fetele nu spuneau tot adevărul. Îl audiaseră de mai multe ori pe Anders Strand, au întors pe față și pe dos povestea familiei, dar fără să găsească ceva. Fetele le-ar fi putut da o pistă. Era sigur de asta.

— E în regulă, spuse Marie.

— Poți să mai povestești o dată cum a fost când ați intrat în pădure?

— Ați vorbit cu Helen? întrebă ea privindu-l în ochi.

Lui Leif îi trecu din nou prin gând că Marie va fi o frumusețe când va crește. Ce simțea Helen în legătură cu asta? De la fiica lui, cunoștea câte ceva despre dinamica relațiilor dintre fete și nu era prea ușor să fii cea invizibilă

lângă cea drăguță. Prezența fadă a lui Helen se afla în umbra celei strălucitoare a lui Marie și se întreba cum le influențase asta relația. Erau o pereche stranie din multe puncte de vedere și se întreba ce anume le făcuse să-și caute una alteia compania. Lucrurile nu se potriveau, pur și simplu.

Leif puse deoparte pixul. Era acum ori niciodată. Se uită la părinții lui Marie.

— Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu Marie pentru un moment...

— Nici nu se pune problema!

Vocea ascuțită a Lenitei răsună între pereții micii încăperi din secție.

— Câteodată, memoria poate scoate mai multe la suprafață dacă ne liniștim, și cred că pe Marie o stresează situația de acum, spuse Leif calm. Dacă pot pune niște întrebări despre plimbarea prin pădure e posibil să primim informații interesante pentru investigație, și atunci putem scăpa de asta într-o clipită.

Larry se jucă cu degetele pe unul dintre multele lui tatuaje de pe brat și se uită la nevasta sa.

Ea pufni.

— În familia noastră nu a ieșit nimic bun din convorbiri în doi cu poliția. De exemplu, atunci când Krille s-a întors cu un ochi vânăt după ce a fost cules de poliție.

Vocea i se ascuți din nou.

— Nu făcuse nimic. Ieșise afară și se simțea bine cu amicii lui când a fost luat la secție total nejustificat și a venit acasă cu o vânătaie zdravănă.

Leif oftă. Știa exact despre ce ocazie vorbea. Krille ieșise într-adevăr afară și se simțea bine. Beat turtă. Îi intrase în cap că un băiat se dădea la fata lui și începuse

să vânture o sticlă de bere cu gâtul spart. Fusese nevoie de trei oameni ca să-l ducă în mașina de poliție și era pe cale să intre în boxa bețivilor dacă ar fi continuat să-i amenințe pe polițiștii care fuseseră nevoiți să-l pună la pământ pentru a-l calma. Și în tot iureșul acela s-a întâmplat să primească un pumn. Dar știa că nu era o idee bună să se lanseze în discuție. Mai ales dacă voia să reușească să-i scoată din cameră pe părinții lui Marie.

— Foarte regretabil, spuse el. Dacă doriți, aș putea analiza mai îndeaproape cazul. Poate se găseşte chiar un motiv pentru prejudiciu. Compensare pentru suferință. Dar înainte de asta am nevoie să vorbesc un moment singur cu Marie. Este pe mâini bune.

Zâmbi cât de larg putu și văzu că menționarea termenului de compensare o făcuse pe Lenita să se lumineze la față.

Ea se întoarse spre Larry.

— Bineînțeles că polițistul va avea posibilitatea să schimbe câteva cuvinte cu Marie singur. Este martoră într-un caz de omor. Nu înțeleg de ce trebuie să fii îndărătnic cu treaba asta.

Larry clătină din cap.

— Deși eu...

Lenita se ridică fără a-i mai permite să continue propoziția.

— Acum vă lăsăm să vă faceți treaba și vorbim despre celălalt lucru când terminați.

Îl luă pe Larry de braț și îl scoase din cameră. În pragul ușii se opri.

— Marie, nu te fă de rușine! Fii un pic ca frații tăi!

Se uită la Leif.

— Ei vor deveni oameni importanți. Dar aia mi-a făcut numai probleme și mi-a dat dureri de cap de când s-a născut.

Ușa se închise în urma lor și în cameră se așternu o liniște deplină. Marie încă stătea cu mâinile pe genunchi și cu bărbia în piept. Ridică ușor capul, iar privirea fu neașteptat de întunecată.

— Noi am fost cele care am făcut asta, zise ea cu vocea ei ușor răgușită. Am lovit-o până a murit.

James deschise frigiderul. Era umplut bine și organizat, putea să-i recunoască meritul lui Helen. Luă untul și îl puse pe chiuvetă. Se afla un pahar acolo. Sigur era Sam cel care nu îl pusese la loc. James strânse pumnul. Îl cuprinse dezamăgirea. Sam arăta ca un *freak*. Sam care nu reușise să-și găsească o slujbă de vară. Care nu părea să reușească nimic. Dar știa să împuște, James era nevoit să recunoască asta. Într-o zi bună, era un țintaș mai bun decât el însuși. Cu toate astea, Sam avea să-și petreacă restul vieții lui neînsemnate stând și jucând jocuri pe calculator.

Când va împlini optsprezece ani, James îl va alunga. Helen putea să spună ce vrea, dar nu avea de gând să întrețină un adult leneș și nepriceput. Atunci o să vadă Sam ce ușor va fi să-și caute de lucru cu machiajul ăla negru și hainele lui deplorabile.

Cineva bătu la ușă, iar James tresări. Cine-ar putea fi acum?

Lumina puternică a soarelui îi veni drept în față lui James când deschise și își făcu mâna streașină să vadă cine sunase.

— Da? spuse el.

Era un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani. Acesta își drese ușor vocea.

— Dumneavoastră sunteți James Jensen?

James se încruntă. Ce era asta? Făcu un pas înainte, iar celălalt bărbat se dădu mai în spate cu câțiva pași. James avea adesea acest efect asupra oamenilor.

— Da, eu sunt, despre ce e vorba? spuse el.

— Ei bine, sunt de la *Expressen*. Și mă întrebam dacă aveți vreun comentariu asupra faptului că numele soției dumneavoastră este din nou menționat în legătură cu o anchetă criminalistică.

James se uită fix la el. Nu înțelegea o iotă din ce spunea.

— Cum adică din nou? Ce vrei să spui? Dacă vorbești de omorul pentru care soția mea a fost acuzată pe nedrept, atunci nu mai avem absolut nimic de spus, de multă vreme, și știți asta!

O venă îi pulsa la tâmplă. De ce s-au apucat din nou să vorbească de asta? Sigur că mai apăruseră între timp cereri de interviuri, cineva care voia „să arunce o privire înapoi asupra cazului" și „să-i dea lui Helen șansa de a-și spune propria versiune asupra celor întâmplate", dar era multă vreme de atunci. Cel puțin zece ani.

— Vorbesc despre faptul că o fetiță care locuia la aceeași fermă ca Stella a fost găsită moartă azi-dimineață. Iar poliția a avut o conferință de presă după prânz, la care au fost menționate soția dumneavoastră și Marie Wall.

Ce dracu mai era și asta?

— Da, mă întreb cum vă poziționați în legătură cu faptul că Helen, după treizeci de ani, este din nou menționată ca suspectă. Și-a susținut mereu nevinovăția, de altfel. Chiar, este acasă? Ar fi minunat dacă aș putea schimba câteva vorbe și cu ea, firește, e important să își spună părerea înainte ca lumea să tragă concluzii pripite...

Vena îi pulsa și mai puternic. Hiene blestemate.

Vor pândi din nou în jurul casei, cum făceau când părinții lui Helen locuiau aici? KG povestise că stăteau în mașini cu farurile stinse seara, băteau la ușă, sunau la telefon. Le asediaseră casa până la urmă.

Văzu cum gura ziaristului continua să se miște. Continua probabil să pună întrebări, încercând să-l convingă să vorbească cu el. Dar James nu auzea niciun sunet. Tot ce auzea era un vâjâit puternic în cap și singurul mod de a-l reduce la tăcere era să facă gura aceea să nu se mai miște.

Își strânse pumnul și mai tare. Făcu un pas spre ziarist.

După întâlnirea de dimineață, rămăseseră să facă baie. Vorbiseră despre entuziasmul lui Bill și râseseră de nebunia jocului în care intraseră. Navigație. Nimeni nu practicase asta vreodată. Nici măcar nu fuseseră pe o barcă cu pânze. Iar acum, peste câteva săptămâni, aveau să intre în concurs.

— Nu va merge niciodată! se plânse Khalil închizând ochii în jacuzzi.

Iubea căldura. Aici, în Suedia, căldura era numai la suprafață, oricând putea veni un vânt rece, care să-ți facă pielea de găină. Îi lipsea căldura apăsătoare, uscată. Cea care nu trecea, doar se îmblânzea astfel încât seara să simți o răcoare binecuvântată. Avea și o mireasmă. Căldura în Suedia nu mirosea a nimic. Era la fel de negrăitoare și de banală ca suedezii. Însă nu ar fi îndrăznit să spună asta cu voce tare.

Karim îl apostrofa de îndată ce îl auzea că se plânge de Suedia. Sau de suedezi. Spunea că ar trebui să fie

recunoscători. Că aceasta era noua lor patrie, că au primit azil, că pot trăi în pace. Și Karim avea dreptate, știa asta. Numai că îi venea infinit de greu să îi placă pe suedezi. Radiau suspiciune și se uitau la el ca și cum ar fi fost inferior. Nu numai rasiștii. La aceștia era simplu să te raportezi. Arătau pe față ce gândeau, iar cuvintele lor nu-l afectau. Era mai greu să te descurci cu suedezii obișnuiți. Cei care de fapt erau oameni buni, care se considerau deschiși, cu vederi largi. Cei care citeau prin ziare despre război, se oripilau de cât de groaznic era, donau bani organizațiilor de caritate și haine pentru colecte. Însă care nici nu s-ar gândi să invite un refugiat la ei acasă. Pe ei nu avea cum să-i cunoască. Și cum altfel ar putea să-și cunoască noua țară? Nu-i venea prea ușor să o numească patrie, precum Karim. Nu era o patrie, era numai o țară.

— Uită-te acolo, zise Adnan, iar Khalil îi urmări privirea.

O blondă și două brunete de vârsta lor se bălăceau sonor, ceva mai încolo, în bazinul de înot.

— Să vorbim cu ele? întrebă Adnan dând din cap în direcția lor.

— O să avem probleme, spuse Khalil.

În timpul lecțiilor de suedeză, Sture abordase chestiunea comportamentului potrivit cu fetele suedeze. Cel mai bine era să nu vorbești deloc cu ele. Însă Khalil nu putea să nu își imagineze cum ar fi dacă s-ar întâlni cu o suedeză. Așa ar putea să învețe mai mult despre țară și ar învăța mai bine limba.

— Vino, vorbim cu ele, zise Adnan trăgându-l de mână. Ce se poate întâmpla?

Khalil își eliberă mâna.

— Gândește-te la ce a spus Sture.

— Eh, ce știe moşul ăla prăfuit?

Adnan ieși din jacuzzi și plonjă imediat în bazinul de înot. Se apropie de fete din câteva mișcări rapide de înot. Khalil îl urmă șovăitor. Asta nu era o idee bună.

— Bună! îl auzi pe Adnan strigând și văzu că nu poate decât să îl urmeze.

Fetele arătau suspicioase la început, dar până la urmă zâmbiră și răspunseră în engleză. Khalil se calmă. Poate avea dreptate Adnan, nu Sture. Fetele vorbeau cu ei, nu păreau să aibă ceva împotrivă. Se prezentară și spuseră că locuiau în complexul turistic. Acolo se cunoscuseră.

— Ce dracu credeți că faceți aici?

Khalil tresări.

Un bărbat de vreo cincizeci de ani veni spre ei.

— Sorry, no Swedish[1], zise el ridicându-și mâinile.

I se strânse stomacul. Voia numai să plece de acolo.

Fata blondă se uită urât la bărbat și turui câteva propoziții în suedeză. Înțelese din felul în care vorbeau că trebuia să fie tatăl ei.

— Leave the girls alone and go back where you came from![2]

Bărbatul care îi alunga stătea acolo îmbrăcat cu niște pantaloni scurți de baie cu Ironman, ceea ar fi arătat destul de comic dacă situația n-ar fi fost atât de neplăcută.

— Sorry, zise Khalil și se dădu înapoi.

Nu îndrăzni să se uite la Adnan. Temperamentul lui aprins îi dădea prea des de furcă și aproape că îi putea simți furia clocotind în el.

— We don't need people like you here, zise bărbatul. Only trouble.[3]

---

1 Scuze, nu vorbim suedeză.

2 Lăsați-le în pace pe fete și întoarceți-vă de unde ați venit!

3 Nu avem nevoie de oameni ca voi aici. Numai necazuri!

Khalil îi privi fața roșie. Se întrebă ce-ar fi spus dacă ar fi știut că fuseseră toată noaptea pe afară căutând-o pe mica Nea. Însă probabil că nu ar fi contat, unii nu-și schimbau părerile.

— Vino, spuse el în arabă trăgând de Adnan.

Era mai bine să plece. Fata blondă dădu din umeri în semn de scuze.

Ceasul se făcuse cinci și jumătate când Erica își încheiase prezentarea la secția de poliție. Patrik văzuse cât de terminați erau toți, nimeni nu reușise să se odihnească sau să doarmă, prin urmare, după o oarecare ezitare, îi îndemnă pe toți să meargă acasă în seara aceea. Era de preferat să fie dormiți și treji la minte în ziua următoare, să nu facă, din cauza oboselii, greșeli greu de reparat ulterior. Și despre el era vorba, în egală măsură. Nu-și putea aminti să-și fi dorit vreodată atât de mult o noapte întreagă de somn.

— Nu uita de copii! zise Erica, pe când se apropiau cu mașina de Fjällbacka.

Îi zâmbi și își înclină capul pe umărul său.

— La naiba, și eu care am crezut că tu vei uita de ei. Nu s-ar putea oare „întâmpla" să-i uităm la Dan și la Anna până mâine, ce crezi? Sunt epuizat și de mult n-am mai avut o noapte fără ca cineva să se cațăre pe noi și să se pună la mijloc.

— Nu prea cred că este momentul să-i uităm, zise Erica zâmbind și mângâindu-l pe obraz. Culcă-te în camera de oaspeți și iau eu copiii, ai nevoie să dormi bine.

Patrik clătină din cap. Detesta să doarmă fără Erica. Și totuși, era destul de plăcut când auzea lipăitul de picioruțe apropiindu-se noaptea și când unul sau mai

mulți copii se cuibăreau între ei. Pe deasupra, avea nevoie de familia lui mai mult ca niciodată, și mai degrabă își sacrifica somnul. Fusese o prostie să glumească cu ideea de a-i lăsa pe copii să rămână la Anna și la Dan. Avea nevoie să-i știe aproape. Și la cât de obosit era, greu de crezut că aveau să-l trezească.

Preluară de la Anna și Dan trei copii veseli și ghiftuiți cu zahăr. Fură invitați să rămână la masă, însă, după ce îl privi rapid pe Patrik, Erica refuză. Acesta nici măcar nu știa dacă ar fi fost în stare să mănânce.

— Tata, tata, am primit înghețată, zise Maja fericită pe bancheta din spate. Și bomboane. Și prăjituri.

Îi verifică pe frații mai mici, să fie bine fixați cu centurile. Părea să creadă că părinții ei erau dulci și drăguți, însă nu destul de maturi să aibă grijă în mod responsabil de frații ei mai mici.

— Ce bine, înseamnă că ați acoperit toate grupele de alimente! zise Patrik și-și dădu ochii peste cap spre Erica.

— E în regulă, spuse ea râzând. Data viitoare când le păzim noi copiii, ne răzbunăm umflându-i de zahăr la rândul nostru.

Ah, cât de mult îi iubea râsul! Da, cinstit vorbind, iubea totul la ea, inclusiv obiceiurile proaste. Fără ele nu era Erica. Se simțise atât de mândru când o văzuse cum trece, minuțios și metodic, prin tot materialul de cercetare pentru carte. Era strălucitoare și competentă și, fără îndoială, ea era cea mai deșteaptă dintre ei doi. Câteodată se întreba ce curs i-ar fi luat viața dacă nu ar fi întâlnit-o pe Erica, însă mintea dădea mereu la o parte aceste gânduri. Era aici, era a lui și aveau trei strengari minunați pe bancheta din spate. Se întinse după mâna ei în timp ce conducea mai departe spre casa lor din Sälvik

și fu răsplătit cu acel zâmbet care-i încălzea inima de fiecare dată.

Când ajunseră acasă, copiii se urcară practic pe pereți din cauza supradozei de zahăr. Pentru a-i calma înainte de culcare, se hotărâră să-i lase să se ghemuiască pe canapea în fața unui film. Era pregătit de război, pentru că alegerea unui film ducea de obicei la o luptă crâncenă între trei voințe de neclintit. Însă era evident că Maja purtase negocieri la nivel înalt în drum spre casă, pentru că rosti sentențios:

— Tata, știu că de fapt nu avem voie să ne uităm la *Regatul de gheață* pentru că este prea înspăimântător și numai copiii mari au voie să îl vadă așa târziu seara... Dar am zis că puteți face o excepționare în seara asta...

Apoi clipi exagerat cu un ochi. Lui Patrik îi veni greu să își stăpânească râsul. Era așa haioasă. Avea genele mamei sale. Și vorbea ca un mic adult, cu toate că acum spunea „excepționare" în loc de „excepție" Nu-l lăsa inima să o corecteze și se forță să rămână serios. Gemenii îl observau în așteptare.

— Ei, nu știu, eu... Ziua este cu totul altceva, însă cum spui tu, seara e cam înspăimântător pentru copiii mici. Dar, bine, o să facem o excepționare. Numai de data asta!

Gemenii jubilară, iar Maja zâmbi mulțumită. Doamne, cum o să fie copilul ăsta când o să crească mare? Patrik avu viziuni ale caselor Harpsund și Sagerska, reședințele prim-ministrului.

— Ai auzit? spuse el râzând când intră în bucătărie la Erica.

Ea zâmbi larg de lângă blatul pe care tăia legume pentru o salată.

— Da, vai de mine, ce-o să fie oare?

— Prim-ministru îmi trecu acum prin minte, zise el.

Se așează aproape de spatele Ericăi, punându-și brațele în jurul ei și adulmecându-i gâtul. Adora parfumul ei.

— Așază-te și vei primi masa imediat, zise ea și îi dădu un sărut.

—Ți-am turnat un pahar de vin roșu și am aruncat în cuptor una din bucățile de lasagna gata preparate de mama ta.

— Da, câteodată nu ne putem plânge că ne cocoloșește, zise Patrik așezându-se la masa de la bucătărie.

Mama lui, Kristina, se îngrijora tot timpul ca nu cumva copiii, termenul incluzându-i şi pe Patrik, și pe Erica, să moară de subnutriție din cauza preparatelor și semipreparatelor. Cel puțin o dată pe săptămână, trecea pe la ei şi le umplea congelatorul cu mâncare gătită acasă. Și chiar dacă bombăneau că se simțeau tratați ca niște minori, în ocazii ca acestea era de neprețuit. Pe deasupra, Kristina știa să gătească bine și din cuptor ieșea un miros minunat.

— Ce crezi? A folosit la ceva ce am povestit? se puse Erica în fața lui, turnându-şi un pahar de vin roșu. Ați ajuns undeva cu investigația?

— Deocamdată nu avem nimic de care să ne legăm, zise Patrik tărăgănat în timp ce învârtea în mână paharul cu vin.

Două lumânări aprinse se reflectau în băutura roșie și își permise pentru prima oară în două zile să își lase umerii în jos, relaxat. Însă nu se putea calma total până nu aveau să afle ce i se întâmplase Neei.

— Ai auzit ceva de la Helen sau Marie? întrebă el privind-o pe Erica.

Ea clătină din cap.

— Nu, niciun răspuns încă. Întrebarea este ce sfat a primit Marie de la editura cu care negociază, dacă ar trebui să accepte un interviu cu mine sau nu. Personal, cred că și cartea mea i-ar putea da un impuls pe piață cărții ei și i-ar putea mări vânzările. Însă nu se știe niciodată cum judecă editura.

— Și Helen?

— Nici ea nu a răspuns deocamdată, însă cred că am o șansă de cincizeci la sută să accepte. Cei mai mulți au o nevoie lăuntrică de a-și ușura sufletul, iar Helen, în ciuda a toate, a reușit să-și construiască din nou o viață în Fjällbacka, chiar dacă a făcut asta retrăgându-se în umbră. Nu sunt sigură că va dori să iasă de acolo de bunăvoie. Deși, după ce s-a întâmplat acum, va fi nevoită să o facă. Privirile tuturor vor fi îndreptate asupra ei și a lui Marie.

— Și atunci tu ce crezi? întrebă Patrik ridicându-se pentru a deschise ușa cuptorului și a se uita la lasagna.

Începuse să facă bule, dar mai avea nevoie de un moment pentru ca brânza să devină ușor arămie. Se așeză din nou și privi chipul încruntat al Ericăi. Într-un sfârșit, ea vorbi în ritm domol:

— Sincer vorbind, nu știu. Când am început să fac cercetarea pentru această carte, am pornit de la presupunerea că erau vinovate. Faptul că amândouă au recunoscut atârnă greu, deși mai apoi și-au retras declarațiile, iar de atunci și-au susținut nevinovăția. La început am vrut să scriu o carte în care să încerc să înțeleg cum de s-a ajuns ca două fete atât de tinere să omoare un copil. Însă acum nu știu... Când am aflat că Leif Hermansson credea că sunt nevinovate, am început să văd lucrurile în altă perspectivă. Până la urmă, el a fost cel mai implicat în caz. Și totul s-a bazat pe faptul că fetele au recunoscut. După

asta, poliția nu a mai continuat investigația. Când fetele și-au retras declarațiile, nu a mai existat niciun interes pentru a redeschide cazul. Nici Leif nu a dorit asta, îndoielile lui au apărut mult mai încolo.

— Prin urmare, ce l-ar fi putut face pe Leif să înceapă să creadă în nevinovăția fetelor?

— N-am idee, spuse Erica, clătinând din cap, iar buclele blonde îi căzură ușor în jurul feței. Însă îi voi da de capăt. Pot începe pur și simplu prin a întreba oameni care le-au cunoscut pe Marie și pe Helen acum treizeci de ani, în timp ce aștept acceptul lor.

Erica se ridică pentru a scoate lasagna din cuptor.

— Am sunat-o pe mama lui Helen mai devreme și nu a avut nimic împotrivă ca eu să vin să îi pun niște întrebări.

— Oare ce ar crede Helen despre asta? întrebă Patrik. Că mama ei vorbește cu tine?

Erica ridică din umeri.

— Din ce am auzit despre mama lui Helen, îi pasă mai mult de ea însăși. Nici nu cred că-i trece prin cap că fiica ei ar putea să nu fie de acord.

— Și familia lui Marie? Da, părinții ei sunt morți, dar are doi frați?

— Ei bine, unul trăiește în Stockholm și se pare că este băgat până-n gât în lumea narcoticelor, iar celălalt frate este închis la Kumla pentru jaf armat.

— Aș prefera să stai departe de ei, spuse Patrik, cu toate că-și dădea seama că vorbea unor urechi surde.

— Hmm, făcu Erica știind că Patrik era conștient că nu o putea controla.

În acord tacit, schimbară subiectul și tăiară lasagna.

Din camera de zi auziră melodia „S-a întâmplat" dată la maximum.

Cazul Stella

Leif încercă să-și adune gândurile înainte de a intra în mica sală de conferințe. Era logic. Și totuși nu. Mai mult decât orice altceva, îl convinse calmul lui Marie. Nu îi tremurase câtuși de puțin vocea când recunoscuse.

Marie era un copil, nu ar fi reuşit niciodată să mintă un polițist atât de experimentat ca el. Cum ar putea un copil să mintă despre așa ceva? Numai imposibilitatea acestui fapt îl făcea să o creadă. Marie depănase toată povestea, de la început până la sfârșit, obiectiv și calm, în timp ce mama ei plângea și țipa, iar tatăl ei zbiera să-și țină gura și să nu mai vorbească.

Relatase pas cu pas ce se întâmplase. El ascultase cu stomacul tot mai strâns, auzise vocea senină a fetei, îi văzuse mâinile strânse pe genunchi și soarele care-i lumina părul blond. Era teribil de greu de crezut că cineva care arăta ca un înger putuse face ceva atât de crud, însă nu se îndoia că așa fusese. Acum mai rămăseseră de adăugat numai câteva piese din puzzle. Sau, mai exact spus, ultima piesă.

— Ne cerem scuze că v-am făcut să așteptați, zise el intrând în cealaltă cameră de interviuri și închizând ușa după sine.

KG dădu tăios din cap și puse o mână grea pe umărul fiicei.

— De fapt, începem să ne cam săturăm de asta, interveni Harriet clătinând din cap.

Leif își drese vocea.

— Tocmai am vorbit cu Marie, spuse el.

Helen își ridică lent capul. Ochii îi erau ușor încețoșați, ca și cum s-ar fi aflat în altă parte.

— Marie a recunoscut că voi ați făcut-o.

KG își trase respirația, iar Harriet își duse mâna la gură. Pentru o clipă, lui Leif i se păru că vede mirare în privirea lui Helen. Însă dispăru pe cât de repede apăruse și nici nu era sigur că văzuse bine.

Rămase tăcută timp de câteva secunde, apoi încuviință din cap.

— Da, noi am fost.

— Helen!

Harriet întinse o mână, însă KG rămăsese înghețat. Chipul îi era precum o mască.

— Ar trebui să chemăm un avocat? zise el.

Leif ezită. Voia ca acum să meargă la rădăcina lucrurilor. Însă nu putea să le refuze drepturile.

— E dreptul dumneavoastră dacă doriți asta, spuse el.

— Nu, vreau să răspund la întrebări, insistă Helen, întorcându-se spre tatăl ei.

Între ei părea a se petrece o confruntare tăcută și, spre marea lui surpriză, Leif văzu că Helen ieși învingătoare. Se uită la Leif.

— Ce vreți să știți?

Trecu punct cu punct prin expunerea lui Marie. Câteodată, Helen nu făcea decât să încuviințeze din cap și atunci îi amintea că era nevoie să răspundă cu voce tare, pentru înregistrare. Arăta același calm ca și Marie, iar Leif nu știa ce să creadă despre asta. De-a lungul anilor audiase mulți infractori. Tot felul, de la hoți de bicicletă și indivizi care își abuzau nevestele la femeia care își înecase pruncul nou-născut în cadă. Toți arătaseră un registru larg de emoții: furie, panică, durere, mânie, deprimare. Însă nu intervievase niciodată pe cineva care să rămână total impasibil. De fapt, erau chiar două persoane așa. Se întrebă dacă asta avea de-a face cu faptul că erau copii, că erau prea tinere ca să se raporteze la ce făcuseră. Răceala lor când își relatau îngrozitoarea poveste trebuia să se explice altcumva decât prin răutate.

— Prin urmare, după aceea ați mers și ați făcut baie? Marie a spus că trebuia să vă spălați de sânge.

Helen încuviință din cap.

— Da, așa este. Aveam sânge pe noi și trebuia să ne spălăm.

— Hainele nu vă erau cu sânge? Cum ați scăpat de ele?

Își mușcă buza.

— Am putut scoate cu apă o mare parte. Apoi s-au uscat repede la soare. Iar mama și tata nu s-au uitat prea atent la hainele mele când m-am întors, așa că m-am strecurat și m-am schimbat înainte de masă. Apoi le-am aruncat în mașina de spălat.

În spatele ei, Harriet plângea cu chipul ascuns de mâini. Helen nu se uită la ea. KG încă stătea ca o stană de piatră. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani.

Calmul nemaipomenit al lui Helen o făcea să semene mai mult cu Marie. Nu mai păreau o pereche ciudată. Se

mișcau la fel, vorbeau în același fel, iar privirea lui Helen amintea de a lui Marie. Un neant. Un vid netulburat. Pentru o clipă, Leif se cutremură. Se pornise ceva ce avea să aibă ecou mulți ani de acum înainte, poate pentru tot restul vieții lor. Primise răspunsurile, însă acestea nășteau alte întrebări, și mai mari. Întrebări la care nu avea să primească vreodată un răspuns adecvat. Ochii lui Helen erau insondabili și absenți când îl priveau.

— Vom fi trimise în același loc, nu-i așa? Vom fi împreună?

Leif nu răspunse, nu făcu decât să se ridice și să iasă pe coridor. Deodată, îi venea greu să respire.

Stânca era netedă sub el, însă Karim își schimba tot timpul poziția. Simțea intens căldura soarelui și totuși din timp în timp i se făcea frig. Erau atât de multe cuvinte stranii de învățat dintr-odată, încât îi vâjâia capul: *oprit cu prova în vânt, fusul cârmei, vânt din pupă, vânt larg, vânt strâns*. Stânga și dreapta erau înlocuite de *la pupă* și *la tribord*. Ceasul nu se făcuse încă zece și el era total epuizat.

— Dacă ajungi să mergi contra vântului înseamnă că ai vânt la proră, prora e partea din față a navei, chiar împotriva vântului. The wind.

Bill gesticula puternic, amesteca suedeza cu engleza, iar spusele lui erau traduse în același timp de Farid în arabă. Slavă Domnului, ceilalți păreau la fel de confuzi ca și el. Bill arătă spre barca lângă care se afla Karim, mișcându-i pânza când într-o parte, când în alta, pe când Karim nu se putea gândi decât la cât de înfiorător de mică și de instabilă era barca față de imensitatea albastră. La cea mai mică adiere de vânt, s-ar putea răsturna și ajunge în apă.

De ce se băgase în asta? Ştia de ce. Era o ocazie de a intra în societatea suedeză, de a-i cunoaşte pe suedezi şi de a înţelege cum funcţionează ei. Şi poate de a nu mai avea parte de priviri piezişe.

— Oprit cu prova în vânt înseamnă că pânza stă şi flutură şi nu ajungi nicăieri, zise Bill şi demonstră asta scuturând pânza. Trebuie să ai un unghi de cel puţin treizeci de grade, thirty degrees, ca să aduci barca în viteză. Şi viteza e bună, pentru că vom concura!

Îşi agită braţele.

— We must find the fastest way for the boat. Use the wind![1] Folosiţi vântul!

Karim încuviinţă din cap fără să ştie de ce. Se simţi înţepat în ceafă de o privire şi se întoarse. Ceva mai încolo, pe o stâncă, stăteau trei adolescenţi cu privirea aţintită asupra lor. O fată şi doi puştani. Ceva din postura lor îl făcu pe Karim să se simtă nesigur şi îşi întoarse atenţia spre Bill.

— Reglaţi vela în funcţie de vânt, ajustând parâmele. Se spune învergare când tragi sau eliberezi pânzele de pe vergile fixate în vele.

Bill trase de ceea ce până acum Karim numise sfoară, iar vela se întinse. Erau multe de învăţat, nu puteau să o facă în timp atât de scurt. Sau vreodată.

— Dacă vrei să duci barca în direcţia vântului fără să o faci praf, trebuie să navighezi împotriva vântului. Ca o cruce în contra lui.

Lângă el Farid oftă.

— Like zigzag, adăugă Bill şi îşi folosi din nou braţele pentru a arăta ce vrea să spună. You turn the boat and

[1] Trebuie să găsim traseul cel mai rapid pentru barcă. Folosiţi vântul.

then turn it again, back and forth.[1] Asta este manevrarea bărcii.

Bill arătă din nou spre barca mică.

— Pentru astăzi, m-am gândit să dăm un mic tur împreună, unul câte unul, să vă faceți o idee despre ce e vorba.

Făcu un semn spre bărcile ancorate un pic mai departe. Când se adunaseră dimineața, Bill le spusese că se numesc șalupe Laser. Arătau neverosimil de mici.

Bill îi zâmbi lui Karim.

— M-am gândit că poate să înceapă Karim, apoi vii tu, Ibrahim. Voi ceilalți vă puteți uita în aceste broșuri care conțin termenii despre care am vorbit. Am reușit să-i găsesc în engleză pe internet, așa că începem cu asta, iar treptat îi veți învăța și în suedeză. Bine?

În jurul lor, lumea dădea din cap aprobator, însă Karim și Ibrahim se uitară îngroziți unul la altul. Karim își amintea călătoria de la Istanbul la Samos. Răul de mare. Valurile zguduitoare. Barca din fața lor care se răsturnase. Strigătele oamenilor. Își amintea de cei care se înecaseră.

— Aici este o vestă de salvare, zise Bill voios, neștiutor de furtuna din interiorul lui Karim.

Acesta se chinui să și-o pună, era atât de diferită față de cea pe care și-o achiziționase pe bani buni înainte de a pleca pe ocean.

Simți din nou o privire în ceafă. Cei trei adolescenți încă se uitau la ei. Fata chicotea. Lui Karim nu-i plăcu deloc căutătura băiatului blond. Își reprimă impulsul de a le spune ceva celorlalți, erau oricum destul de încordați.

[1] Ca un zigzag. Întorci barca și apoi întorci din nou, înainte și înapoi.

— Așa, zise Bill. Ne uităm dacă v-ați pus vestele cum trebuie, apoi pornim!

Trase de curele și dădu din cap mulțumit. Văzu ceva în spatele lui Karim și râse.

— Ia uitați, tinerii au venit să ne susțină! le făcu Bill cu mâna celor trei adolescenți. Hai, veniți aici!

Adolescenții își târșâiră picioarele în jos pe stâncă și se îndreptară spre ei. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât privirea băiatului blond îl înfiora mai tare pe Karim.

— Acesta este Nils, fiul meu, spuse Bill punând o mână pe umărul băiatului cu privirea întunecată. Iar aceștia sunt amicii lui, Vendela și Basse.

Cei care fură prezentați drept prietenii fiului întinseră mâna, însă Nils nu făcea decât să se zgâiască la ei.

— Salută și tu, îl îndemnă Bill pe Nils, dându-i un ghiont ușor.

Karim întinse mâna. După câteva secunde, Nils își scoase mâna din buzunar și i-o cuprinse. Îi era rece ca gheața. Însă privirea îi era și mai rece. Dintr-odată, marea îi păru lui Karim un refugiu cald și primitor.

Helen își mușcă obrazul pe interior, așa cum făcea mereu când se concentra. Se suci cu grijă pe micul taburet; dacă ar face un pas prea mare, s-ar răsturna. Probabil că nu s-ar lovi, însă l-ar deranja pe James, care stătea alături și citea ziarul.

Învârti borcanele și cartoanele de pe raftul de sus, asigurându-se că aveau etichetele la vedere. Privirea lui James o ardea în spate. Oftatul lui când deschisese bufetul fusese destul cât să simtă că i se strânge stomacul. Acum acționa preventiv, ca să-i evite supărarea.

Învățase să trăiască cu James. Controlul. Dispoziția. Pur și simplu nu exista alternativă, știa asta. Îi fusese atât de teamă în primii ani, dar apoi îl avusese pe Sam. De atunci nu-i mai era teamă pentru sine, ci pentru el. Pe cele mai multe mame le îngrozea momentul în care copilul lor pleca de acasă. Ea număra secundele. În acea zi, el avea să fie liber. În siguranță.

— Arată bine? întrebă ea întorcându-se spre masă.

Micul dejun era strâns de mult, mașina de spălat vase mergea cu un susur ușor și toate suprafețele străluceau.

— Destul de bine, zise el fără a ridica ochii din ziar.

Începuse să folosească ochelari pentru citit. Într-un fel, fusese surprinsă să descopere că avea şi el slăbiciuni. Ținea la mare preț lipsa slăbiciunilor, atât în cazul lui, cât și în al celorlalți. De aceea se îngrijora atât de mult pentru Sam. În ochii ei era perfect. Dar Sam fusese o dezamăgire pentru tatăl său încă de când era sugar. Era sensibil, timid și anxios. Voia să se joace jocuri liniștite, nu se cățăra prea sus, nu alerga prea repede, nu-i plăcea să se ia la harță cu ceilalți băieți, ci mai degrabă stătea în camera sa ore la rând, creând lumi fantastice cu jucăriile lui. Când a mai crescut, îi plăcea să facă bucăți lucruri și apoi să le repare la loc. Vechi aparate de radio, casetofoane, un televizor vechi găsit în garaj — putea desface și reface la loc o groază de lucruri. În mod straniu, James îl lăsase să-și vadă de această pasiune. El, cu simțul lui pedant al ordinii, îi lăsase lui Sam un colț în garaj. Era un interes pe care cel puțin îl înțelegea.

— Ce mai vrei să fac astăzi? întrebă ea.

Coborî de pe taburet şi îl puse la loc, la un capăt al insulei din bucătărie. În linie dreaptă lângă cel de-al

doilea taburet, la aproximativ zece centimetri distanță, să fie centrate.

— Vezi că sunt haine de spălat. Și pantalonii mei nu au fost călcați bine, trebuie să o faci din nou.

— Bine, spuse ea, înclinându-și capul.

Ar fi putut să calce toate cămășile în același timp. Tot aia era.

— Azi mă duc la cumpărături. Vrei ceva în afară de ce luăm de obicei?

Dădu pagina ziarului pe care îl citea. Încă era cu Bohusläningen, asta însemna că îi rămâneau *DN* și *Svenska Dagbladet*. Le citea întotdeauna în această ordine. Mai întâi *Bohusläningen*, apoi *DN*, apoi *Svenska*.

— Nu, ajunge ce luăm de obicei. Unde este Sam?, își ridică el privirea.

— A plecat în oraș. Se întâlnea cu un prieten.

— Ce fel de prieten?

Se uită la ea pe deasupra ochelarilor de citit.

Helen ezită.

— Numele ei este Jessie.

— Ei? O fată, deci? Cine sunt părinții?

Lăsă ziarul să cadă pe genunchi, şi în ochi îi apăru acea sclipire.

Helen respiră adânc.

— Nu mi-a spus nimic, însă am auzit că ar fi fost văzut cu fiica lui Marie.

James respiră controlat de câteva ori.

— Crezi că e o idee bună?

— Dacă vrei să îi spun să nu se mai întâlnească cu ea, am să fac asta. Sau ridici tu problema dacă vrei.

Helen se putea uita numai în jos, spre picioare. Stomacul i se strânse din nou. Erau atât de multe lucruri

răscolite, lucruri care trebuiau să rămână într-un trecut îndepărtat.

James trase din nou ziarul în fața lui.

— Nu. Lăsăm așa. Deocamdată.

Inima îi bătea fără să poată face ceva în privința asta. Nu era sigură că James luase decizia corectă. Dar nu era treaba ei să hotărască. Nimic nu mai fusese decizia ei din acea zi de acum treizeci de ani.

— Ai ajuns undeva cu plângerile? Ceva în care să merite să scormonim?

Patrik privi spre Annika, iar ea dădu din cap.

— Nu, în afară de tipul care a filmat pe plajă, nu am reușit să găsesc nimic ce să aibă cea mai mică legătură cu vreun abuz sexual al copiilor sau așa ceva. Însă nu am trecut încă prin tot vraful.

De la ce perioadă pornim?

Gösta se întinse după o felie de pâine și începu să întindă untul. Annika fusese destul de prevăzătoare să aducă micul dejun în acea dimineață, bănuind că toți aveau să se grăbească la birou și să sară peste micul dejun de acasă.

— Am început din mai, așa cum stabilisem. Vreți să o iau de mai devreme?

Se uită la Patrik, care clătină din cap.

— Nu. Începem de acolo, până una-alta. Dar dacă nu găsești ceva legat de copii va trebui să ne lărgim sfera de căutare și să includem plângerile referitoare la hărțuiri sexuale și viol.

— Dar există ceva care să sugereze că omorul ar fi avut un motiv sexual? întrebă Paula și mușcă din sendvișul ei cu brânză și șuncă.

Ernst stătea lângă ea cu o privire rugătoare, însă îl ignoră. Începuse să se îngrașe din cauza dulciurilor primite de la Mellberg.

— Pedersen nu este încă gata cu raportul medico-legal, prin urmare nu știm. Însă Nea era goală când a fost găsită, iar motivele cele mai frecvente când sunt omorâți copiii este că fie este vorba de ceva sexual... fie...

Ezită.

Gösta îl ajută completând:

— Fie vinovatul este cineva apropiat.

— Da, și tu cum crezi că stau lucrurile în cazul ăsta? întrebă Paula încercând să dea la o parte botul lui Ernst, după ce acesta reușise să-l furișeze pe genunchiul ei.

— Am spus asta și înainte, mi-e foarte greu să cred că părinții Neei ar putea avea de-a face ceva cu asta. Însă nu pot băga mâna-n foc. Dacă eşti polițist vechi, știi că nu poți exclude nimic.

— Să spunem atunci că e ipoteza care ni se pare cel mai puțin plauzibilă dintre toate, zise Patrik.

— De acord. Mai cred şi că nu putem ignora o eventuală legătură cu omorul Stellei, interveni Martin. Asemănările sunt izbitoare, deşi a trecut foarte mult timp de atunci.

Se ridică, luă vasul cu cafea și merse în jurul mesei turnând în cești.

— Ați vorbit ieri cu Helen. Puteți schimba azi o vorbă cu Marie și eu să mă duc la Helen? Vreau să știu ce alibi au.

— Alibi pentru când? întrebă Paula. Nu știm nici dacă Nea a dispărut dimineața, așa cum cred părinții. Nu au

văzut-o de când au dus-o la culcare, ar fi putut fi luată peste noapte.

— Bun, zise Patrik. Gösta, te ocupi tu de asta. Și ai dreptate, Paula, trebuie să ne asigurăm că au alibi încă de duminică seara.

— În regulă, atunci mergem la Marie să vedem ce are de spus.

— Vorbiți și cu fata ei, completă Patrik. Dacă îmi amintesc bine, are o fiică adolescentă, pe care o cheamă Jessie. Sper să îi găsesc nu numai pe Helen, ci și pe Sam, fiul ei, și pe soțul ei, acel soldat al ONU care arată ca și cum ar mânca sârmă ghimpată la micul dejun.

Se ridică să pună laptele în frigider, să nu se strice din cauza căldurii.

Nu aveau aer condiționat în bucătărie, numai un ventilator vechi, și era aproape inuman de cald în mica încăpere galbenă, deși deschiseseră larg fereastra.

— Chiar, l-a văzut cineva pe Mellberg? întrebă el.

— Ușa de la biroul lui e închisă și nu a răspuns nimeni când am bătut. Deci probabil că doarme dus, zise Gösta cu un zâmbet pieziș.

Nimeni nu mai avea putere să se enerveze din cauza lui Mellberg. Și atâta vreme cât rămânea în birou și dormea, ceilalți puteau să-și vadă în pace de treabă.

— Ai auzit ceva de la Torbjörn sau de la Pedersen? vru să știe Paula.

— Da, i-am sunat ieri pe amândoi, zise Patrik. Torbjörn, ca de obicei, nu a vrut să spună nimic înainte ca raportul să fie gata, însă a trimis raportul din cazul Stella. Iar Pedersen a dezvăluit, după ceva muncă de convingere, că Nea avea o rană în spatele capului. Nu știu ce înseamnă asta, dar e ceva oricum.

— E posibil ca Helen și Marie să fi fost nevinovate? întrebă Paula privind spre Gösta. Sau e vreuna dintre ele cea care a omorât din nou?

— Nu știu, spuse acesta. Am fost atât de convins la acel moment... Însă acum, că am aflat că Leif se îndoia, evident că încep să-mi pun întrebări. Dar că ar avea motiv să omoare din nou, după treizeci de ani... Mi se pare îngrozitor de deplasat.

— Ar putea fi un imitator, zise Martin vânturându-și cămașa de pe el pentru a se aerisi.

Părul său roșcat părea lipit de cap.

— Da, în acest moment nu putem exclude nimic, zise Gösta coborându-și privirea spre masă.

— Cum merge cu găsirea transcrierii interogatoriilor de atunci? întrebă Patrik. Și cu restul materialelor de investigație?

— Lucrez la asta, spuse Annika. Dar știți cum a fost pe aici cu arhivarea. Hârtii care au fost mutate. Hârtii care au dispărut. Hârtii care au fost distruse. Însă nu mă dau bătută, dacă există cea mai mică însemnare legată de cazul Stella, o localizez eu.

Zâmbi în colțul gurii.

— Dar ai verificat și cu soția ta? De obicei se pricepe mai bine să localizeze materiale vechi de investigație.

— Da, știu, mulțumesc, spuse Patrik râzând. Am primit acces la tot ce a adunat până acum, însă sunt mai ales copii a ceea ce a apărut prin ziare, nici ea nu a reușit să pună mâna pe materialul de investigație.

— Continui să mai sap, zise Annika. Anunț de îndată ce găsesc ceva.

— Perfect. OK, înseamnă că avem ceva de făcut pentru astăzi, spuse Patrik simțind din nou nodul din stomac.

Își dorea să fie detașat, însă era greu. Aproape imposibil.

O voce dudui din pragul ușii.

— Așa deci, stați aici și mâncați liniștiți!

Mellberg, buimac după somn, își miji ochii la ei.

— Da, noroc că cineva lucrează în locul ăsta. Vino, Ernst! Acum o să le arătăm cum se face treaba.

Ernst îl urmă fericit pe stăpânul său și auziră cum Mellberg păși mai departe pe coridor, pentru ca apoi să trântească din nou ușa de la biroul său. Nimeni nu se apucă să comenteze. Aveau o treabă de făcut.

Jessie savura calmul dat de ascultarea respirației regulate a lui Sam. Îi erau atât de străine toate astea. Liniștea. Sentimentul de siguranță. De a fi fost văzută.

Se întoarse în pat, sperând să nu îl deranjeze pe Sam. Însă brațul care o cuprindea nu făcea decât să o îmbrățișeze mai strâns. Nimic din ce făcea nu părea să-l deranjeze.

Îi mângâie ușor abdomenul sub tricoul negru. Era straniu asta, să fii aproape de o altă persoană. Un băiat. Să prinzi, să atingi, fără a fi alungat, respins.

Se răsuci și își ridică ușor capul. Îl privi. Conturul obrajilor, buzele senzuale. Genele lungi și negre.

— Ai mai fost cu cineva? întrebă ea șoptit.

Clipi o dată, apoi își închise iar ochii.

— Nu, spuse el până la urmă. Tu?

Clătină din cap, își apropie bărbia de pieptul lui.

Nu voia să se gândească la vremurile umilitoare de la școala cu internat din Londra, de astă-vară. Pentru o clipă scurtă și încântătoare, crezuse că Pascal o dorea. Era fiul unui diplomat francez și era atât de frumos, că o lăsa cu

respirația tăiată. Începuse să-i trimită mesaje, minunate, splendide, speciale. Apoi o invitase la balul școlii și nu putuse să doarmă gândindu-se cum aveau toți să rămână cu gura căscată când va intra acolo braț la braț cu Pascal. Și continuau să-și scrie mesaje, el o tenta tot mai mult să iasă din cochilie, flirtau, glumeau, începeau să se apropie de limita interzisului.

Într-o seară, o rugase să-l lase să-i pozeze sânii. Îi spusese că voia să adoarmă cu imaginea lor pe retină, că trebuie să fie cei mai frumoși din lume și că dorea să-i poată mângâia. Așa că, în camera ei, își ridicase bluza și făcuse un instantaneu sânilor ei, fără sutien, total expuși.

În ziua următoare, imaginea fusese răspândită în toată școala. Toți știau ce plănuiseră Pascal și amicii lui. Că îi întinseseră o capcană. Stătuseră împreună să scrie mesajele. Ea nu-și dorise altceva decât să moară. Să dispară de pe suprafața pământului.

— Nu, spuse ea. Nu am fost niciodată cu vreun băiat.

— Am fost destul de înțelepți să așteptăm persoana potrivită, spuse încet Sam, întorcându-se spre ea.

Ochii albaștri o priveau îndelung și știa că putea avea încredere în el. Erau ca doi veterani răniți care trecuseră prin același război și nu aveau nevoie de cuvinte ca să-și comunice ce trăiseră. Ceea ce făcuseră mamele lor lăsase urme în amândoi.

— Știi că nu cunosc aproape nimic din ce s-a întâmplat atunci? Acum treizeci de ani?

— Ce vrei să spui? întrebă Sam, ridicându-și bărbia. Chiar nimic?

— Păi știu că poți găsi informații. Însă s-a scris atât de mult atunci, lucruri pe care nu le găsești online. Dar nu am întrebat-o pe mama... nu vorbim despre asta.

Sam îi mângâie părul.

— Probabil că te-aș putea ajuta. Ai vrea?

Jessie încuviință din cap. Își înclină capul spre pieptul lui, lăsându-se cuprinsă de calmul care o făcea somnoroasă.

— Într-un an scap de toate astea, zise Sam.

Școala. Știa fără ca el să trebuiască să-i spună. Erau atât de asemănători.

— Și ce o să faci?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Nu vreau să mă învârt în roată ca un hamster. Să alerg bezmetic fără niciun rost.

— Eu vreau să călătoresc, spuse Jessie, înfășurându-și brațele strâns în jurul lui. Să iau cu mine ce încape într-un rucsac și să merg unde văd cu ochii.

— Nu poți face asta până nu împlinești optsprezece ani. Şi mai e atât de mult până la optsprezece ani. Nu cred că sunt în stare să aștept atât.

— Ce vrei să spui? întrebă Jessie.

Își întoarse capul dinspre ea.

— Nimic, zise el cu glas scăzut. Nu vreau să spun nimic.

Jessie dori să spună mai multe, însă continuă să-i mângâie abdomenul, ca și cum ar fi putut îndepărta tensiunea de acolo. Același nod din stomac pe care-l simțea și ea.

Simți ceva sub degete și ridică tricoul lui Sam.

— Ce este asta? întrebă ea mângâind semnul rotund.

— Arsură. Clasa a șaptea. Basse și alți tipi din clasă m-au ținut în timp ce Nils m-a ars cu o țigară.

Jessie închise ochii. Sam al ei. Dorea să îi vindece toate rănile.

— Și asta?

Își lăsase mâna să-i alunece pe spate și apăsase ușor ca el să se întoarcă pe o parte și să-i arate. Pe spatele lui se întindeau striații lungi, de forme neregulate.

— Tot Nils?

— Nu. Tata. Lovituri de curea. Când m-a întrebat profesorul de sport, i-am răspuns că m-am zgâriat într-un tufiș cu țepi. Nu cred că m-a crezut, însă nimeni nu a verificat nimic. Nimeni nu ar îndrăzni să se pună cu James. Oricum, după aceea tata a fost destul de deștept să priceapă că nu mai putea face ceva ce lăsa urme. Iar acum trei ani a încetat cu totul cu astfel de pedepse, nu știu prea bine de ce.

— Mai ai și alte cicatrici? întrebă Jessie urmărind fascinată striațiile de pe spatele lui.

Își avea și ea propriile cicatrici interioare. Însă asta nu însemna că dureau mai puțin decât o curea care tăia în piele.

Sam se ridică pe pat. Își suflecă pantalonii cât să se vadă genunchii. Erau plini de cicatrici. Își întinse mâna și îi mângâie, simțind suprafața cu asperități.

— Cum... cum te-ai ales cu astea?

— Am stat cu genunchii pe podea. Pe zahăr tos. Nu sună prea chinuitor, însă, crede-mă, doare. Și lasă urme.

Jessie se aplecă în față și îi sărută cicatricile.

— Și altele?

Se întoarse cu spatele și își trase pantalonii un pic mai jos pe șold.

— Vezi?

Văzu încă o cicatrice rotundă, care însă nu arăta ca o arsură.

— Un creion. Vechiul și minunatul truc de a ține un creion ascuțit chiar când cineva e pe cale să se așeze pe

un scaun. A intrat vreo doi centimetri. Și s-a rupt. Clasa a izbucnit în râs de credeam că toți aveau să facă pe ei.

— La dracu! făcu Jessie.

Nu voia să știe mai mult sau să vadă și alte cicatrici. Le simțea prea acut pe cele din interiorul său pentru a fi în stare să le mai vadă și pe cele ale lui Sam. Se aplecă și îi sărută și rana de pe șold. Îl întoarse ușor pe spate. Îi trase pantalonii încet în jos, fără a îndrăzni să îl privească. Îi auzi răsuflarea schimbându-se, devenind mai grea. Îi sărută tandru șoldurile, coapsele. El își trase mâna prin părul ei, o mângâie pe creștet. Pentru o clipă tremură gândindu-se la pozele care se răspândiseră cu ea și la cum fusese perioada care urmase. Apoi își deschise buzele și îndepărtă imaginile, amintirile. Acum nu era acolo, era aici. Cu sufletul ei pereche, cel care putea vindeca toate rănile.

— La naiba, ce cald este! gâfâi Martin ca un cățel când se îndreptară spre mașina de poliție. Tu nu transpiri?

Paula râse și clătină din cap.

— Eu sunt chiliană. Asta nu e nimic.

— Dar ce dracu, nici n-ai locuit în Chile. Ești la fel de suedeză ca și mine.

— Nimeni nu poate fi la fel de suedez ca tine, Martin. Ești cel mai mare şi fudul suedez pe care-l cunosc.

— Spui asta ca și cum ar fi ceva rău, zâmbi Martin deschizând portiera mașinii.

Apoi coborî din mașină la fel de rapid precum se așezase.

— Ce duși suntem, sigur e la studio acum.

— Da, firește, zise Paula aprobând din cap. E la numai o aruncătură de băț de aici.

— Poate fi amuzant să vedem și noi studioul, spuse Martin îndreptându-se spre zona industrială unde, într-una dintre clădirile abandonate, se trăgea filmul despre Ingrid Bergman.

— Nu cred că este atât de fastuos precum îți închipui.

Martin se întoarse spre Paula, căreia îi venea greu să țină pasul cu picioarele ei scurte, și clipi înciudat.

— Rămâne de văzut. În orice caz, va fi interesant să o întâlnim pe Marie Wall, arată bine pentru vârsta ei.

Paula oftă.

— Apropo de femei, zise ea. Cum merge cu fata aceea?

Martin simți cum se roșește.

— Ei, n-am făcut decât să vorbim câteva minute în parcul de joacă. Nici măcar nu știu cum o cheamă.

— Păreați că v-ați potrivi.

Martin oftă adânc. O cunoștea pe Paula și știa că nu abandona subiectul așa de ușor. Cu cât îl deranja mai mult pe el, cu atât ei i se părea mai amuzant.

— Deci...

Căută febril un comentariu mai răsărit, dar nu-l găsi.

— Terminăl se mulțumi el să riposteze clătinând din cap. E timpul să muncim.

— Bine, zise Paula zâmbindu-i.

Studioul de film era găzduit de o clădire industrială total lipsită de strălucire. Clădirea era împrejmuită de un grilaj, iar când Martin mișcă poarta, descoperi că nu era tocmai închisă, prin urmare intrară fără probleme. Una dintre uși era deschisă, sigur pentru aerisire, și pășiră precauți. Arăta ca un hangar înăuntru, cu un acoperiș înalt și o singură încăpere enormă. În fața lor se afla o garnitură de canapele și un fel de garderobă–depozit cu o mulțime de haine pe suporturi mobile. La stânga, câteva

uși duceau la toalete și la ceea ce părea a fi niște cabinete de machiaj provizorii. La dreapta erau construiți pereți cu ferestre, pentru a crea iluzia unei încăperi reale, iar decorul era înconjurat de o mulțime de lămpi.

O femeie blondă se apropie de ei. Părul îi era ridicat într-un coc fixat cu o pensulă, iar în jurul taliei avea un fel de centură de care erau prinse tot felul de instrumente de machiaj.

— Bună ziua, pe cine căutați?

— Suntem de la poliție și am vrea să vorbim cu Marie, o informă Paula.

— Filmează o scenă chiar acum, însă îi spun de îndată ce încheie. Dacă nu e urgent...

— Nu, putem aștepta un moment, nu e o problemă.

— Bine atunci, luați loc și serviți ceva.

Se așezară după ce își luară cafea și ceva de rontăit de pe masa pregătită de lângă canapea.

— Da, ai dreptate, nu are prea mult fast, spuse Martin privind în jur.

— Ți-am zis eu, spuse Paula aruncându-și în gură un pumn de alune.

Se uitară curioși la decorul aflat un pic mai departe, dinspre care se auzea vag sunetul unor voci care rosteau replici. După un moment, o voce de bărbat spuse sonor „tăiați", iar peste câteva minute, femeia utilată cu obiectele de machiaj veni însoțită de vedeta Marie Wall. Dintr-odată, locul deveni mult mai plin de farmec. Marie era îmbrăcată în cămașă albă și pantaloni scurți, strânși pe corp, iar părul îi era prins cu o panglică albă. Martin nu putu să nu remarce că avea picioare extraordinar de frumoase pentru vârsta ei, însă încercă să se concentreze. Femeilor frumoase le fuseseră mereu ușor să-i distragă

atenția. Înainte de a o întâlni pe Pia, această slăbiciune a lui îi crease tot felul de probleme și încă mai existau locuri în Tanumshede pe care le evita, pentru a nu da nas în nas cu cineva care să-i creeze astfel de complicații. Unii oameni erau mai plini de resentimente decât alții.

— Ce surpriză plăcută de dimineață, un bărbat galant în uniformă! spuse Marie cu o voce aspră care îi făcu lui Martin pielea de găină pe mâini.

Înțelese cum își dobândise faima de mare devoratoare de bărbați de la Hollywood. Nu ar fi avut nimic împotrivă să fie devorat. Paula se uită acră la el și atunci realiză în mod destul de jenant că rămăsese cu gura căscată. Tuși în timp ce Paula se ridică pentru a saluta și a se prezenta.

— Paula Morales și Martin Molin de la secția de poliție din Tanumshede. Investigăm omorul unei fetițe găsite moartă în Fjällbacka și am vrea să vă punem niște întrebări.

— Firește, zise Marie și se așeză pe canapea lângă Martin. Îi întinse mâna pentru a-l saluta și o ținu cu câteva secunde prea mult. El nu simți nevoia să protesteze, însă văzu în coada ochiului cum Paula se uita urât la el.

— Presupun că doriți să vorbiți cu mine din cauza celor întâmplate acum treizeci de ani.

Martin își drese glasul și aprobă din cap.

— Asemănările între cele două crime sunt atât de mari, încât ne vedem nevoiți să vorbim cu dumneavoastră. Și cu Helen.

— Înțeleg asta, zise ea fără să pară prea afectată. Dar știți și că eu și Helen ne-am susținut nevinovăția timp de treizeci de ani. Și că o mare parte din viața noastră am trăit cu o vină pentru ceva ce nu am făcut.

Se aplecă în spate și își aprinse o țigară. Martin privi ca hipnotizat cum își puse un picior peste celălalt.

— Poate că nu am ajuns în închisoare, însă în ochii lumii asta nu mai conta, continua ea. Eram clar vinovate de omor, eram anatemizate cu imagini în fiecare ziar, eu am fost smulsă din familie și viețile noastre nu au mai fost la fel.

Suflă un fum în timp ce o privea pe Paula direct în ochi.

— Dacă asta nu e închisoare, atunci ce e?

Paula nu răspunse.

— Mai întâi trebuie să vă întrebăm de alibiul dumneavoastră în intervalul de la ora opt duminică seara până luni după-amiază, spuse Martin.

Marie mai trase un fum înainte de a răspunde.

— Duminică seara am ieșit cu toată echipa, am avut o petrecere improvizată. Ne-am aflat la hotelul Stora.

— Și când ați ajuns acasă? întrebă Martin luând un carnet de notițe și un pix.

— Păi... s-a întâmplat să rămân peste noapte la hotel.

— Există cineva care poate confirma acest lucru? întrebă Paula.

— Jörgen? Darling? Vino aici...

Marie strigă la un bărbat înalt și brunet care vorbea cu voce tare și gesticula larg undeva mai departe, lângă decoruri. Se întrerupse când o auzi și veni spre ei.

— Acesta este Jörgen Holmlund. Regizorul filmului.

El încuviință din cap, salută și apoi se uită întrebător la Marie, pe care părea să o distreze situația.

— Darling, poți povesti acestor polițiști unde mă aflam în noaptea dintre duminică seară şi luni dimineață?

Jörgen strânse din maxilare. Marie mai trase un fum din țigară și îl suflă înspre el.

— Nu te îngrijora, darling, nu cred că ei ar avea vreun interes să o sune pe soția ta.

El pufni, dar apoi spuse:

— Duminică seara am organizat o petrecere de acomodare cu echipa la Stora Hotellet și s-a întâmplat ca Marie să rămână peste noapte la mine în cameră.

— Și când ați ajuns dimineața? întrebă Paula.

— Nu am ajuns deloc dimineață, eu și Jörgen am plecat împreună la studio. Am fost acolo la opt și jumătate, iar la ora nouă m-am machiat.

— Mai este și altceva? întrebă Jörgen și făcu cale-ntoarsă când ei răspunseră că nu.

Marie părea să savureze neplăcerea lui.

— Săracul de Jörgen, zise ea arătând cu țigara spre spatele care se îndepărta. Își pierde prea mult timpul încercând să evite ca soția lui să afle de micile lui escapade. Aparține acelui tip de bărbați înzestrați cu o nefericită combinație de conștiință cu un libido nemăsurat.

Marie se aplecă să stingă țigara într-o doză de cola aflată pe masă.

— Altceva? Nu sunt semne de întrebare prea mari în privința alibiului meu, presupun?

— Am dori să vorbim și cu fiica dumneavoastră. Se poate? Este minoră și avem nevoie de permisiunea dumneavoastră.

Martin tuși din cauza fumului care începeșase locul în care stăteau.

— Sigur, spuse Marie ridicând din umeri.

Se rezemă înapoi pe canapea.

— Firește că înțeleg gravitatea situației, însă, dacă nu mai aveți și alte întrebări, trebuie să mă întorc la filmări. Jörgen o să facă eczeme din cauza stresului dacă ne abatem de la planificare.

Se ridică și întinse mâna. Apoi îi luă lui Martin carnetul și pixul din mână, scrise ceva și i le dădu înapoi, zâmbind pieziș înainte să o tulească cu pași repezi spre platoul de filmări.

Paula își dădu ochii peste cap și spuse:

— Lasă-mă să ghicesc. Telefonul ei.

Martin se uită în carnet și încuviință din cap. Nu putu să-și ascundă un zâmbet caraghios.

Bohuslän 1671–1672

În zilele care urmară vizitei era ca și cum nimeni nu putea vorbi despre altceva decât despre Lars Hierne și comisia de vrăjitorie. Atracția Brittei pentru subiect contrasta bătător la ochi cu amărăciunea lui Preben, însă cotidianul își intrase din nou în drepturi și vorbele se potoliseră. Toți se întorseseră la ocupațiile lor, deopotrivă slugile casei parohiale și Preben, care avea treburi bisericești și în regiunile Tanum și Lur.

Zilele de iarnă veneau și treceau cu o regularitate monotonă. Viața la parohie era uniformă și totuși mai variată decât pentru cei mai mulți oameni care făceau aceleași lucruri în fiecare zi, de la răsăritul soarelui până la lăsatul serii. Casa parohială era vizitată de mulți, iar Preben avea tolba plină cu povești din numeroasele sale deplasări legate de slujbă. Certuri de aplanat, tragedii de confruntat, bucurii de sărbătorit și suferințe de compătimit. Se îngrijea de căsătorii, botezuri, înmormântări și dădea sfaturi în treburi legate și de Dumnezeu, și de familie. Elin trăgea cu urechea câteodată când vorbea cu vreunul dintre enoriașii lui și îi găsea mereu înțelepte și chibzuite sfaturile, deși pline de precauție. Nu era nici pe

departe un om curajos, nu așa cum fusese Per, și îi lipsea încăpățânarea aceea sfidătoare cu care fusese înzestrat soțul ei. Firea lui Preben era mai alunecoasă și ochii, mai docili. Per avusese mereu un întuneric lăuntric care îl făcea câteodată posomorât, în timp ce Preben nu părea a fi niciodată trist. Britta se plângea uneori că era căsătorită cu un copil și îl certa că venea în fiecare zi cu hainele murdare după ce lucrase la fermă cu animale și treburi agricole. Însă el nu făcea decât să dea din umeri și să zâmbească, fără a se lăsa afectat.

Märta începuse lecțiile de citire cu paracliserul, alături de ceilalți copii. Elin nu prea știa ce să creadă despre nerăbdarea și bucuria pe care le arăta fiica ei când învăța să stăpânească acele îmbârligături care pentru ea erau cu totul de neînțeles. Sigur că era un dar să învețe să scrie, dar la ce îi trebuiau unei copile aceste cunoștințe? Elin era o slujnică săracă, iar asta însemna că și Märta avea să devină la fel. Pentru femei ca ele nu exista scăpare. Ea nu era Britta. Era Elin, fiica pe care tatăl ei nu o iubise. Era văduva al cărei bărbat pierise pe mare. Acestea erau realități care nu se schimbau,indiferent dacă preotul insista ca Märta să învețe să citească. Fiica ei va beneficia mai mult de acele învățături pe care Elin le primise de la bunica din partea mamei. Nu aveau să pună mâncare pe masă, nici nu aveau să-i aducă vreo răsplată sub formă de riksdali. Însă confereau respect, iar acesta nu era un lucru de lepădat.

Elin era adesea chemată când se năștea cineva, sau dacă era vorba de dureri de dinți sau de stări de tristețe. Da, Elin putea alina multe dureri și indispoziții cu ajutorul ierburilor și al descântecelor. Chiar și pentru ceva precum iubirile nefericite sau petitorii nedoriți i se cerea

ajutorul, sau pentru animale domestice. Era o persoană importantă atunci când ceva mergea prost. Asta ar fi fost o soartă mai bună pentru Märta decât să fie îndopată cu lucruri de care nu avea să aibă nevoie și care i-ar putea da ideea periculoasă că ar putea fi mai presus decât ceilalți.

Cu toate astea, fierturile lui Elin nu păreau să aibă vreun efect asupra Brittei. Lunile treceau una după alta și sângele continua să curgă. Sora ei începuse să fie tot mai indignată, susținând că Elin făcea ceva greșit, că pesemne nu știa să înfăptuiască ce promisese. Într-o dimineață, Britta aruncase cu urciorul în perete când Elin venise cu infuzia, iar licoarea verde cursese de-a lungul peretelui și lăsase o băltoacă pe dușumea.

Elin nu era o persoană rea, de fapt, însă în secret nu-și putea reprima o undă de satisfacție văzând disperarea surorii sale. Britta era adesea răutăcioasă, nu numai cu slujnicele, dar și cu Märta, iar câteodată Elin nu se putea sustrage gândului că din cauza acestei răutăți nu putea crește un copil în pântecele ei. Apoi se învinovățea pentru gândurile ei întunecate. Nu voia să fie nerecunoscătoare. Cine știe unde ar fi nimerit ea și Märta dacă Britta nu s-ar fi îndurat să le ia sub aripa ei? Numai cu vreo două zile în urmă auzise că Ebba din Mörhult se afla în casa săracilor cu cei doi micuți ai săi. Fără Britta, tot acolo ar fi ajuns şi ea cu Märta.

Dar Brittei nu-i venea ușor să se poarte ca cineva cu frica lui Dumnezeu. Avea în ea o împietrire și o răceală în privința cărora nici măcar un om bun ca Preben nu putea face nimic. Câteodată se gândea că merita o soție mai bună, una cu inima mai caldă și cu starea de spirit mai vioaie. Nu numai o fațadă frumoasă cu bucle brunete. Însă nu era treaba ei să judece.

Tot mai des îl surprindea Elin pe Preben observând-o în taină. Încerca să-l evite, însă nu era ușor. Se mișca așa de fiesc printre slugi, ca și cum ar fi fost una dintre ele, și adesea putea fi găsit în șopron sau pe câmp ocupându-se de animale. Avea o mână bună cu tot ce era viu, iar Märta se ținea tot timpul scai de el ca un mic cățeluș. Elin își ceruse scuze de nenumărate ori că fiica era o așa pacoste, însă el nu făcea decât să râdă, să dea din cap și să spună că nu putea găsi o companie mai plăcută decât a ei. Oriunde s-ar fi aflat Preben, Märta nu era prea departe. Mereu părea că au multe de vorbit, Elin îi vedea discutând întruna. Märta își ținea mâinile la spate într-un gest precoce, încercând să facă salturi lungi pentru a ține pasul cu Preben. Încercase să o întrebe pe fiica ei despre ce vorbeau, însă Märta nu făcea decât să ridice din umeri și să răspundă că vorbeau despre toate. Despre animale, despre Dumnezeu și despre ce citea ea prin cărți. Pentru că Preben își făcuse un obicei din a-i aduce mereu cărți noi din biblioteca lui din casa parohială. De îndată ce își termina activitățile și nu se mai se ținea după Preben, se apuca de citit. Elin se minuna cum îmbârligăturile de pe paginile de carte puteau fi atât de interesante pentru o fată, dar îi permitea să citească, deşi era convinsă că nimic bun nu putea ieși din asta.

Și apoi era Britta. Cu fiecare zi părea mai îmbufnată văzând interesul lui Preben pentru fată. De mai multe ori o surprinsese privind îndelung pe fereastră neobișnuita pereche și de asemenea auzise vreo două discuții mai înfierbântate în această privință. Însă Preben nu cedase soției sale şi în privința asta. Continua să o lase pe Märta să îl urmeze oriunde ar fi mers. Iar după ea venea Panseluța. Pisoiul crescuse în timpul iernii și își urma

stăpâna la fel de fidel precum Märta îl urma pe Preben. Erau un trio haios luând-o așa la pas, prin ogradă. Elin știa că lumea șușotea despre interesul stăpânului casei pentru fată. Însă nici că-i păsa despre ce vorbeau slujnicele și argații. Nu aveau decât să tot șoptească pe la spatele ei. De îndată ce-i chinuia vreo durere de cap sau de dinți, devenea foarte apreciată. Și când o întrebau bâiguitor ce dorea pentru ajutorul său, avea mereu grijă să-i roage ceva pentru fată. O porție extra de mâncare. O pereche de pantofi care nu mai erau folosiți. O fustă din care putea croi o rochiță. Märta era lumea ei și, dacă ea era fericită, atunci și ea era fericită. Britta n-avea decât să creadă ce voia.

Elin strângea din dinți când Märta venea plângând și povestind că stăpâna a bătut-o sau a tras-o de păr. Își spunea că aceste cruzimi erau un preț mic de plătit atâta vreme cât fata era relativ în siguranță. Și ea primise niște lovituri crunte de la Britta când crescuseră împreună și totuși se descurcase foarte bine. Preben avea să o protejeze pe Märta. Și avea să aibă grijă și de Elin. Ochii lui blânzi, care zăboveau asupra ei crezând că ea nu îi observă, o făceau să conteze pe asta. Și câteodată, când privirile lor se întâlneau pentru o clipă lungă ca o veșnicie, simțea că pământul i se mișcă sub picioare.

Erica simțea cum îi creștea nervozitatea pe măsură ce se apropia de Marstrand. Citise foarte mult despre părinții lui Helen și își formase o părere despre ei din interviurile pe care le dăduseră. Tatăl lui Helen, KG, murise de mult, însă putea să o întâlnească pe mama ei. Se vedea nevoită să recunoască în sinea ei că avea prejudecăți în ceea ce-o privea pe Harriet Persson. Ea și soțul ei aruncaseră toată vina pe Marie și o prezentaseră pe Helen drept victimă. Însă lucrul cel mai evident fusese cât de greu făcuseră față oprobriului public.

Erica știa că erau parte a lumii mondene din Fjällbacka înainte ca toate acestea să se întâmple. KG era proprietarul unui lanț de clădiri de birouri, iar Harriet fusese fotomodel înainte de nuntă. El bogat, ea frumoasă, vechea și obișnuita combinație.

Viră în parcarea de lângă Koön. Era o zi călduroasă și însorită și se bucura la gândul că avea să facă o escapadă la Marstrand. Nu ajunsese de mult acolo, iar acum fu izbită de cât de frumoasă era mica lume de coastă.

Savurase scurta traversare până la insula Marstrand, însă de îndată ce păși pe pământ începu să se concentreze asupra interviului. Întrebările pe care voia să le pună i se învârteau în cap în timp ce urca gâfâind panta spre casa lui Harriet. Când ajunse la numărul căutat, se opri o clipă pentru a admira casa. Era splendidă, albă cu detalii

antichizate și elegante de lemn, trandafiri minunați, lalele roz și violete, și cu un balcon mare care dădea spre mare. Dacă Harriet ar vinde casa, ar primi multe milioane pe ea, bănuia Erica, un număr de milioane cu două cifre.

Intră pe o poartă albă de lemn și urmă mica potecă pietruită până la ușa de la intrare. Nu exista o sonerie, ci numai un dispozitiv antic de bătut la ușă, cu cap de leu, pe care îl lăsă să se lovească de panelul din lemn. Uşa fu deschisă imediat de o doamnă elegantă, de vreo șaizeci de ani.

— Erica Falck! Ce noroc să vă întâlnesc în sfârșit! Da, am citit TOATE cărțile dumneavoastră și cred că sunteți nemaipomenit de talentată. Și ce minunat că ați avut succes și în străinătate!

O îndemnă pe Erica să intre în coridor fără a mai aștepta răspuns.

— Am pregătit niște cafea, nu primesc prea des astfel de oaspeți distinși, spuse ea îndreptându-se spre balcon prin camera de zi, încăpătoare și deschisă.

Erica nu era expertă în design interior, însă recunoscu piese de mobilier marca Josef Frank, Bruno Mathsson și Carl Malmsten. Locul arăta mai degrabă ca și cum un designer profesionist și-ar fi pus amprenta, se îndoia că Harriet însăși alesese lucrurile.

— Da, mai întâi vreau să vă mulțumesc că ați fost de acord să mă primiți, spuse Erica așezându-se pe scaunul către care Harriet o îndreptă printr-un gest hotărât.

— Da, cum să nu. În toți acești ani am vrut ca adevărul să ajungă la oameni, de dragul bietei de Helen, prin urmare cartea dumneavoastră este mai mult decât binevenită. Și mai ales pentru că am auzit de la prietene din Stockholm că persoana aceea îngrozitoare are de gând să scoată o carte proprie.

— Dar ar fi așa de rău? spuse Erica cu blândețe și dădu din cap când Harriet ridică un vas de cafea. Marie și-a susținut nevinovăția de-a lungul anilor, la fel ca Helen, așa că nu va face decât să sprijine versiunea lui Helen, nu?

Harriet își strânse buzele când turnă cafeaua îngrijorător de transparentă.

— Nu cred că este nevinovată, cred că ea a omorât-o pe biata copilă, pentru ca apoi să dea vina pe Helen.

— Deși Marie a fost prima care a recunoscut crima?

Erica luă o înghițitură de cafea. După cum se temea, era mult prea slabă.

— Era o parte din planul ei, înțelegeți?

Vocea lui Harriet deveni dintr-odată ascuțită. Înghiți de câteva ori.

— Voia să o păcălească pe Helen să recunoască, spuse ea apoi. Helen a fost mereu manipulabilă și ușor de păcălit, iar această Marie era un copil viclean dintr-o familie oribilă. La început, ne-a îngrijorat influența ei asupra lui Helen, devenise cu totul altă persoană când începuseră să iasă împreună. Însă le-am lăsat o vreme de capul lor, deși nu am considerat că era bine. Nu voiam să fim considerați snobi și desigur că este bine pentru copii să fie expuși altor tipuri de personalitate decât cea a lor, însă familia aceea... Ar fi trebuit să oprim asta încă de la început, de fapt i-am şi spus lui KG. Dar știți cum sunt bărbații, nu vor să asculte când le intră ceva în cap. Mai întâi a fost de părere să nu intervenim. Apoi a mers cum a mers și a spus de multe ori de-a lungul anilor: „De ce nu te-am ascultat eu pe tine, Harriet?"

Își trase răsuflarea și luă o înghițitură de cafea.

— Nu știu dacă ați auzit ce s-a întâmplat, se grăbi Erica să intervină. O fetiță de la aceeași fermă unde a locuit și

Stella a fost găsită omorâtă, în același loc în care a fost descoperită Stella.

— Da, am auzit asta, ce îngrozitor!

Harriet se înfioră și podoabele îi zornăiră. În jurul gâtului avea un lanț lat marca Bismarck, pe mâini brățări groase, de aur, și o mică și discretă broșă Channel prinsă de bluză. Era evident că fusese fotomodel, mergea cu ținuta dreaptă și gâtul întins, iar părul îi era cu pricepere vopsit în nuanțe diferite de blond care nu trădau defel semnele timpului. Arăta mai degrabă de cincizeci de ani decât de șaizeci. Erica își îndreptă spatele involuntar. Avea tendința să stea cocoșată, un defect profesional după toate orele petrecute în fața computerului.

Harriet mai turnă din cafeaua subțire, iar Erica se oripilă în sinea ei.

— Da, asta nu face decât să confirme ceea ce spun. Că Helen este nevinovată. Imposibil să fie numai o întâmplare că o fată moare tocmai când Marie se întoarce după toți acești ani. Ea trebuie să fie.

O fixă cu privirea pe Erica.

— Dar de ce credeți că Helen a recunoscut? întrebă Erica. De ce a recunoscut o fată de treisprezece ani o crimă pe care nu a comis-o?

Harriet nu răspunse inițial. Trase nervos de lănțișorul Bismarck în timp ce se uita spre fortăreața. Când se întoarse spre Erica, avea în privire ceva greu de descifrat.

— Helen era o fată vulnerabilă. Așa va fi mereu. KG a răsfățat-o. Nu am mai avut copii și a fost fata tatei. O proteja de toate și îi dădea tot ce voia. Trebuie să recunosc că mă simțeam câteodată exclusă, puteau petrece ore în șir numai ei doi și era ca și cum își aveau propria lume. Și eu fusesem fata tatei când am crescut, așa că i-am înțeles

și i-am lăsat. Însă când a apărut Marie, a fost ca o forță a naturii căreia Helen nu a putut să i se împotrivească. Am văzut asta, cât de mult o fascina. Era frumoasă fata și deja de atunci avea o aură de om trecut prin viață și... cum să spun asta, un fel de instinct de supraviețuire. Cred că Helen, căreia îi era frică de toate cele, se simțea în siguranță cu Marie. Helen s-a schimbat când s-au cunoscut. Începuse să se distanțeze de noi. Și KG a observat și a încercat să-i dedice mai mult timp. Niciunuia dintre noi nu-i plăcea că petreceau mult timp împreună. După o vreme, am încercat să împiedicăm asta, însă Fjällbacka e mică și e greu aici să ții două persoane departe una de cealaltă. Ce-am fi putut face, să fi stat cu ele la școală toată ziua?

Harriet continua să tragă de lănțișorul Bismack făcându-l să zornăie pe pielea bronzată a decolteului său.

— Așadar de ce credeți că a recunoscut? Îi era teamă de Marie?

Expunerea lui Harriet o îndepărtase de întrebarea inițială, iar Erica o aduse cu tact înapoi.

— Cred că voia să-i facă pe plac lui Marie. Polițiștii i-au spus că Marie recunoscuse și atunci ea a vrut să facă la fel. Exact așa era Helen. Este. Atentă să nu se pună împotriva curentului. Când Marie și-a retras apoi declarația, și Helen a făcut la fel. Însă răul era deja făcut.

Vocea îi tremura. Așează în fața Ericăi o farfurie cu chifle cu scorțișoară.

— Uitați, sunt proaspete, cumpărate azi-dimineață de la brutărie.

Erica se întinse după o chiflă.

— Ați putut să o păstrați pe Helen, zise ea. Spre deosebire de Marie, care a fost dată unor familii adoptive?

Erica lăsă afirmația să sune ca o întrebare, cu toate că era mai mult o constatare.

— Da, slavă Domnului, fetele nu au putut fi condamnate la închisoare. Au intervenit Serviciile sociale și au hotărât ce era mai bine pentru fete. Cum era de așteptat, familia Wall nu a fost considerată potrivită pentru a se ocupa de Marie. Însă Helen s-a putut întoarce la noi după un scurt timp petrecut în centrul de plasament. Și pe bună dreptate. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu a fost greșeala noastră, nu a existat vreun cusur în creșterea lui Helen și în educația pe care i-am oferit-o. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe fata aceea îngrozitoare, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Vocea îi devenise din nou ascuțită.

— Însă v-ați mutat imediat din Fjällbacka? întrebă calm Erica.

Harriet aprobă din cap.

— Da, firește că nu se punea problema să rămânem, în condițiile în care lumea tot șușotea pe la spate. Nu era deloc plăcut ca dintr-odată să fii tratat drept paria. Au mers până la a-l demite pe KG din poziția de președinte la Rotary. De parcă ceea ce se întâmplase ar fi avut câtuși de puțin legătură cu el.

Răsuflă adânc de câteva ori. Desigur că vechile răni nu erau cu totul vindecate. Erica nu înceta să se minuneze cum de părea Harriet mai tulburată de căderea ei și a lui KG de pe piedestalul social, decât de trauma trăită de fiica ei.

— Și cu toate astea Helen a ales să se întoarcă?

— Da, ceva ce nu am putut înțelege niciodată. Dar James, care ne-a cumpărat casa, nu a vrut să se mute de acolo când s-a căsătorit cu Helen. KG l-a sprijinit în hotărârea lui, prin urmare cum era să mă împotrivesc?

— James și soțul dumneavoastră erau prieteni apropiați, din câte am înțeles. Iar Helen era foarte tânără când s-a căsătorit cu un bărbat care avea aceeași vârstă ca tatăl său. Ce ați simțit dumneavoastră în legătură cu această căsătorie?

Erica se aplecă înainte plină de curiozitate; în lunile în care făcuse cercetări pentru carte se gândise de multe ori la această chestiune.

— KG era foarte încântat. El și James fuseseră prieteni încă de pe vremea când copilăriseră împreună în Fjällbacka și îl admira teribil. A încurajat relația încă de la începutul ei și nu am văzut nimic rău în asta. L-am cunoscut pe James încă de când eu și KG ne-am căsătorit și într-un fel făcea parte din familie. Prin urmare, când James a adus asta în discuție, chiar înainte de ziua în care Helen urma să împlinească optsprezece ani, firește că am spus că era decizia lui Helen. Dar nu am avut nicio obiecție.

Erica studie cu atenție chipul lui Harriet și i se păru că vede altceva decât ce spuneau cuvintele. Ar fi putut Harriet să aibă o atitudine atât de neștirbit pozitivă față de faptul că un prieten de familie, un bărbat care era destul de bătrân pentru a fi tatăl fetei sale, dintr-odată o curta pe Helen și apoi se căsătorea cu ea? Era departe de a se lăsa convinsă. Ceva nu se potrivea, însă își dădea seama că nu avea să obțină mai mult de la Harriet.

— Am căutat-o pe Helen de mai multe ori, zise ea, însă nu mi-a răspuns și nu cred că vrea să fie intervievată de mine. Însă dacă aș putea obține versiunea lui Helen, ar fi extrem de relevantă pentru carte. Aveți posibilitatea să vorbiți cu ea?

Harriet încuviință din cap.

— Firește că vă va sta la dispoziție. Știu că îi e teamă ca totul să fie răscolit din nou și la început m-am gândit şi eu la asta, că lumea va începe din nou să vorbească. Dar apoi am realizat că aceasta era șansa pe care am așteptat-o în toți acești ani, posibilitatea de a ne restabili reputația în fața tuturor. Pentru că, da, după toți acești ani oamenii încă se uită pieziș la mine și an de an sunt exclusă din cercurile sociale de aici de pe insulă. Eu, care pot să-mi aduc o contribuție atât de însemnată!

Înghiți de câteva ori.

— Dar voi vorbi cu Helen, va lua legătura.

— Mulțumesc, spuse Erica.

— O sun chiar astăzi, confirmă Harriet dând din cap cu hotărâre. Nu am de gând să o las să piardă această șansă de a ne curăța numele.

Când Erica se îndepărtă, Harriet rămase afară pe balcon.

Era mereu liniște în mijlocul zilei. Lumea se afla pe mare sau luându-și prânzul în oraș, în lumina soarelui. Nu se simțeau în stare să meargă încoace și-ncolo privind florile și arbuștii când căldura era la apogeu. Asta îi convenea Sannei. Mereu se simțise cel mai bine în sere, prin urmare căldura vibrândă din momentul în care soarele stătea cel mai sus pe cer nu o deranja, cu toate că o durea capul, ca întotdeauna înainte de prânz. Dimpotrivă, îi dădea ocazia de a-și îngriji plantele. Înghițeau multă apă acum, așa că era foarte atentă să nu-i scape nicio plăntuță şi să se ofilească.

Tot acum avea şi timp pentru a aranja ghivecele răsturnate de goana unor clienți mai puțin grijulii și putea pălăvrăgi un pic cu hortensiile sau bârfi o clipă cu

trandafirii. Cornelia putea să se ocupe de casă. Calitatea angajaților de pe timpul verii varia considerabil de la an la an, însă Cornelia era o comoară.

Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Sanna care erau prietenii ei cei mai apropiați, ar fi răspuns că erau plantele. Nu pentru că ar fi avut alții dintre care să aleagă. Tot timpul îi fusese greu să lase pe cineva în viața ei. La liceu avusese niște tentative stângace de a lega relații de prietenie cu unii dintre colegi. Încercase să facă aceleași lucruri pe care le vedea la alții. Să iasă împreună la masă, să vorbească despre băieți, să poarte conversații frivole despre ultimele achiziții de pantofi sau serioase despre consecințele efectului de seră. Încercase să fie normală. Însă nu-i înțelegea pe oameni, era o minune că ajunsese împreună cu Niklas. Plantele, pe de altă parte, pe ele le înțelegea. Și, spre deosebire de oameni, și ele o înțelegeau pe ea. Nu avea nevoie de altă companie.

Își îngropă fața cu delicatețe într-o hortensie mare și violetă, inspirându-i parfumul. Era cea mai grozavă mireasmă din lume. Îi calma sufletul și o făcea să se destindă pentru o clipă. Împinse departe toate amintirile, toate gândurile, lăsând loc numai unui susur liniștit.

Cu totul altfel stăteau lucrurile atunci când era mică. Stella era cea care iubea pădurea, care se juca acolo zile în șir. Sanna rămânea în grădină, evita pădurea cu miresmele ei străine.

După ceea ce i se întâmplase, avea cu atât mai puțin motive să se apropie de pădure. După ceea ce făcuseră Helen și Marie.

Ceva se punea în mișcare în interiorul ei de îndată ce se gândea la Marie. O nevoie de a face ceva, orice. Treizeci de ani de reflecții și gânduri se adunaseră și se

depuseseră până la formarea unui sediment tare ca piatra. Pe zi ce trecea, simțea tot mai puternic în piept această apăsare. În curând, avea să fie nevoie să facă ceva în această privință.

— Îmi cer scuze, dar unde sunt plantele aromatice?

Sanna tresări, cum stătea cu fața adâncită în hortensie, și se uită în jur. O femeie cu un copil mic și nerăbdător de mână se uita la ea întrebătoare.

— Vă arăt, spuse Sanna și porni înainte spre sectorul dedicat plantelor aromatice.

Ghicise deja că femeii i se potrivea busuiocul. Avea mereu dreptate.

Viața fusese ca un *montagne russe* mulți ani la rând. Însă pentru prima oară după mult timp, Anna simțea că are sub picioare un fel de teren stabil. Ceea ce o făcea extrem de temătoare, pentru că știa cât de rapid putea totul să se prăbușească. Anii alături de Lucas o schimbaseră radical. Loviturile lui îi erodaseră treptat stima de sine și încă se mai lupta să se întoarcă la persoana care era odată. Înainte de a-l întâlni pe Lucas, crezuse că era de nebiruit, mai ales mulțumită Ericăi. Ajunsă la o vârstă matură, realizase că sora ei fusese prea protectoare și o răsfățase prea mult, poate ca o încercare de a compensa pentru tot ce nu primiseră de la părinții lor.

Anna o iertase de multă vreme pe Elsy, mama lor. Fusese dureros să afle adevărul despre secretul ei, dar în același timp era un lucru bun că Erica găsise bucata aceea de haină pătată cu sânge în podul casei unde copilăriseră. Mulțumită acesteia se aleseseră cu un nou membru al familiei. Și ea, și Erica încercau să-l întâlnească pe fratele Göran, cât de des era posibil. Totul are un sens, se gândea

Anna pe când depășea un tractor vechi. Soarele o orbea și se întinse după niște ochelari fără să scape drumul din ochi. Nu șofase niciodată prea aventuros, însă după accident era şi mai prudentă. În plus, acum de-abia ajungea la volan din cauza burții. Probabil că n-ar fi trebuit să mai conducă mașina în acest stadiu. Dan se oferise să o ducă el, însă îl refuzase amabil dar cu hotărâre. Era o treabă pe care voia să o facă personal. Nu dorea amestecul nimănui, trebuia să ia decizia de una singură.

Anna își permise să considere mica deplasare cu automobilul un moment de respiro din rutina zilnică de acasă. Vacanța de vară era o invenție fantastică, din multe puncte de vedere, dar pentru copii, nu neapărat şi pentru părinți. În orice caz nu acum, când era obosită, transpirată și teribil de gravidă. Îi iubea pe copii, dar era greu să-i țină ocupați toată ziua. Pentru că diferența de vârstă dintre copiii lui Dan și ai ei era atât de mare, trebuiau să suporte de toate, de la certuri de copii mici până la izbucnirile obişnuite ale adolescenței. Pe deasupra, îi era greu să refuze când Erica și Patrik îi cereau ajutorul. Dan obișnuia să o critice și să-i spună că trebuia să se gândească la propria persoană. Dar pe de o parte îi plăceau extraordinar de mult cei trei copii ai surorii sale, pe de altă parte vedea în asta o șansă de a o răsplăti pe Erica pentru tot ce făcuse pentru ea în copilărie. Să îi supravegheze câteodată pe Maja și pe gemeni era puținul pe care-l putea face, indiferent ce ar fi zis Dan. Va fi mereu disponibilă să îşi ajute sora mai mare.

Anna obișnuia să șofeze cu radioul deschis pe frecvența Vinyl 107 și să fredoneze și ea melodiile. De când devenise părinte, nu mai era la curent cu noutățile în materie de muzică, știa numai că Justin Bieber era

popular și putea să îngâne niște melodii ale lui Beyoncé. În rest, era total pierdută. Dar acum, pentru că se difuza „Broken Wings" cu Mr Mister, putea să dea volumul la maximum.

În mijlocul refrenului se întrerupse și înjură cu voce tare. La naiba! Mașina care se apropia din direcția opusă era mult prea bine cunoscută. Erica. Anna i-ar fi recunoscut oriunde vechiul Volvo combi. Se gândi să se ascundă în spatele volanului, dar realiză că și Erica i-ar fi recunoscut mașina. Cu toate astea, știa că Erica nu se pricepea deloc la mașini și nu era în stare să deosebească o Toyota de o Chrysler, așa că spera ca sora ei să nu reacționeze la Renaultul roșu care trecea în viteză pe lângă ea.

Zbârnâi telefonul. Aruncă un ochi spre locul unde stătea fixat cu un suport magnetic pe tabloul de bord. Drace, drace, drace! Erica sunase. Însemna că recunoscuse mașina. Anna oftă, dar pentru că nu dorea să vorbească la mobil în timp ce conducea, îi rămânea un moment să încropească o scuză. Nu-i plăcea să o mintă pe sora ei. O făcuse prea des de-a lungul anilor. Însă acum nu avea de ales.

Leagănul se mișca ușor încoace și-ncolo, cu toate că Gösta nu simțea nici cea mai mică briză în căldura apăsătoare. Se întreba când se dăduse Nea în el pentru ultima oară. Pietrișul scârțâia sub pașii lui. Șotronul se șterse aproape de tot.

Simți o ușoară durere de stomac când se apropie de ușa ce se deschise, înainte ca el să apuce să bată.

— Intrați, zise Bengt.

Bengt îi zâmbi amabil, însă Gösta putea recunoaște agresivitatea de dincolo de suprafață.

Gösta sunase și îi avertizase că avea să vină și îi găsi pe toți așezați la masa din bucătărie ca și cum l-ar fi așteptat. Bănuise că părinții lui Peter aveau să rămână până după înmormântare, indiferent când ar urma să aibă loc aceasta. Până când nu se făcea autopsia, nu puteau să o îngroape. Sau să fie incinerată, dacă așa voiau părinții. Își îndepărtă aceste gânduri și imaginile pe care i le aduceau în minte și acceptă să fie servit cu o cafea. Apoi se așeză lângă Peter şi îi puse o mână pe umăr.

— Cum rezistați? întrebă el și dădu din cap în semn de mulțumire când Eva îi puse în față o ceașcă de cafea aburindă.

— Secundă cu secundă, minut cu minut, zise Eva cu glas scăzut și se așeză în fața lui, lângă socrul său.

— Au primit somnifere de la doctorul de aici, asta ajută, spuse mama lui Peter. La început nu au vrut să ia, i-am convins eu. Lipsa somnului nu ajută cu nimic.

— Da, asta e bine, zise Gösta. Luați ajutorul care vi se oferă.

— Ați auzit ceva? De aceea ați venit?

Peter se uită la el cu niște ochi total lipsiți de vreo sclipire.

— Nu, din păcate, zise Gösta. Dar lucrăm permanent și facem tot ce putem. Am venit să verific cu dumneavoastră dacă a existat posibilitatea ca cineva să intre în casă în timp ce dormeați? Ați observat dacă era vreo fereastră deschisă?

Eva își ridică ochii spre el.

— Era atât de cald, că toți am dormit cu ferestrele deschise. Însă erau fixate cu cârlige în interior și totul era normal.

— Bine, zise Gösta. Ultima oară când am fost aici, ați spus că ușa de la intrare era închisă și încuiată cu cheia. Însă poate că există alte moduri de a intra. O ușă la pivniță, de exemplu, pe care să fi uitat să o închideți?

Peter își duse mâna la frunte și arătă spre ușă.

— Doamne, am uitat să vă spun asta data trecută când ați fost aici! Avem alarmă. O deschidem de fiecare dată când mergem la culcare. Am avut un jaf în apartament pe când locuiam la Uddevalla. Înainte să se nască Nea. Cineva a aruncat o bombă cu gaze lacrimogene prin fanta pentru scrisori și a spart ușa. Nu aveam prea multe lucruri de valoare, însă a fost îngrozitor că cineva îndrăznise să intre în apartament când noi eram acolo și dormeam. Așa că, de atunci, avem mereu alarmă, şi a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am instalat când ne-am mutat. Am simțit că e foarte important, dat fiind că locuim așa de izolat...

Glasul i se pierdu. Gösta bănuia la ce se gândea. Că pericolul lovise oricum. Alarma sigur că le dăduse senzația că erau protejați, dar nu ajutase.

— Prin urmare ați închis alarma când v-ați trezit?

— Da, așa am făcut.

— Și ați deschis-o din nou când ați plecat?

— Nu, zise Peter clătinând din cap. Era dimineață și lumină, deci...

Își ridică privirea și înțelese ce spunea Gösta.

— Deci Nea nu putea să fi plecat înainte de șase și jumătate.

— Exact, trebuie să fi dispărut după aceea, altfel ar fi sunat alarma. Pentru că nimeni altcineva nu mai are codul de dezactivare al alarmei?

Acum era rândul Evei să clatine din cap.

— Nu, și pe deasupra primim notificări pe mobil în legătură cu toate activitățile legate de alarmă.

Se ridică și aduse iPhone-ul care era pus la încărcat pe blatul din bucătărie. Tastă un cod, căută ceva și apoi îi arătă ecranul lui Gösta.

— Uitați, aceasta este noaptea respectivă, am pus alarma când am mers să ne culcăm, pe la zece, apoi a fost dezactivată la 06:03, când s-a trezit Peter.

— Cum de nu ne-am gândit la asta? zise Peter cu glas stins.

— Eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta, replică Gösta. Cutia de alarmă e chiar acolo. Astfel de situații... da, astfel de situații te fac să-ți pierzi logica. Însă în orice caz acum putem exclude posibilitatea ca cineva să fi intrat în timpul nopții.

— I-ați verificat pe ăia din Tanumshede? întrebă Bengt.

Ulla îl trase de braț, se aplecă înainte și îi șopti ceva. Își eliberă furios brațul.

— Dacă nimeni altcineva nu îndrăznește să o spună, atunci o voi spune eu! zise el. Se vorbește că ar exista elemente criminale în tabăra aceea din Tanumshede. Unii au participat inclusiv la căutare. Nu înțelegeți ce moment excelent pentru a distruge dovezile a fost pentru ei? Unul dintre ei chiar a găsit-o, așa am auzit. Nu e o coincidență ciudată?

Gösta nu prea știa ce să răspundă. Asta n-o pusese la socoteală, cu toate că realizase tot mai mult în ultimii ani că oamenii cu păreri xenofobe nu mai erau ușor de identificat după capetele rase și ghetele mari și grosolane. Uneori arătau ca niște pensionari cât se poate de normali. Se întrebau dacă Peter și Eva împărtășeau părerea lui Bengt.

— Nu excludem nimic, însă nu am primit niciun fel de indicii care să ne facă să bănuim pe cineva de la tabăra de refugiați.

— Dar așa este? Există criminali în tabără?

Era greu de spus dacă Peter întreba dintr-un fel de convingere personală sau ca un om disperat să se agațe de un fir de pai.

— Nu ar trebui ca poliția din localitate să-i verifice pe acei oameni când sosesc aici? Pot fi criminali, hoți, violatori și, da, pedofili!

Bengt își ridicase vocea, iar soția lui îl prinse din nou de braț.

— Hai, Bengt, acum nu este momentul...

Însă soțul ei nu se putu opri.

— Nu înțeleg care este problema acestei țări, tocmai din cauza naivității suedezilor am plecat din țară! Tot felul de oameni ne trec granița și noi trebuie să le dăm mâncare și îmbrăcăminte și acoperiș deasupra capului, iar ei au și tupeul să se plângă de cazarea pe care o primesc! Susțin că fug de război și de tortură, dar apoi vin și reclamă că nu au Wi-Fi! Nu spune asta totul?

— Scuzați-l pe bărbatul meu, interveni Ulla trăgându-l și mai puternic de pulover ca să-l facă să tacă. Dar e drept că nu se știe ce fel de oameni sunt în acea tabără, iar când am fost în oraș să cumpărăm câte ceva de mâncare... da, acolo se tot vorbește, așa este. Lumea se teme că și alți copii vor fi răpiți.

— Avem alte piste de urmat, pe care le considerăm mai relevante, spuse Gösta.

Îi părea cu adevărat rău de întorsătura pe care o luase discuția.

— Este vorba de ceea ce s-a întâmplat acum treizeci de ani? Cu Helen și cu actrița aia care acum a venit aici? Chiar credeți asta? își ridică Eva ochii întâlnind privirea lui Gösta. O cunoaștem pe Helen, e vecina noastră și nu i-ar fi făcut niciodată rău Neei. Și actrița aia, Doamne, de ce să vrea să ne rănească fata? Au fost copii când s-a întâmplat. Nu, nu cred asta niciun moment. Cred mai degrabă... da, ce spune Bengt.

Gösta rămase tăcut. Își dădea seama că nu putea spune nimic. Părinții Neei se aflau într-o situație disperată. Nu era o moment bun pentru o discuție despre ideologie.

— Nu excludem nimic, însă există un pericol destul de mare să mergem numai într-o direcție, zise el. Ancheta se află într-o fază incipientă, așteptăm raportul medico-legal și analiza experților. Credeți-mă, nu ne-am închistat în vreo teorie, însă nimeni nu ar avea de câștigat dacă încep să înflorească tot felul de zvonuri nefondate care pot întuneca judecata oamenilor. Prin urmare, vă rog să nu ne îngreunați treaba prin... adică făcând lumea să tragă concluzii greșite.

— Auzim ce spuneți, zise Peter cu mâinile strânse puternic deasupra mesei. Însă promiteți-ne că nu excludeți nimic din motive greșite. Poate că există un motiv pentru care au reputație proastă și lumea vorbește. Nu iese fum fără foc.

— Promit, zise Gösta, însă simți cum îi creștea nodul din stomac.

Avea neplăcuta senzație că se pusese ceva în mișcare, un tăvălug care era greu de oprit. Înainte de a ieși pe ușă, văzu privirea întunecată, moartă, a lui Peter.

Bohuslän 1672

Se topise și ultima zăpadă. Dealurile începeau să clocotească de viață și verdeața să apară din abundență. Domeniul parohial cunoștea și el o reînsuflețire. Făcuseră curățenie generală timp de o săptămână, pentru a alunga iarna și a primi jumătatea mai caldă a anului. Toate plăpumile și saltelele fuseseră spălate și puse afară la uscat, preșurile fuseseră frecate bine și dușumelele curățate. Ferestrele erau lustruite, așa încât soarele să pătrundă adânc în micile camere și să alunge umbrele din colțuri. Căldura își găsea locașul în piept, dezghețând ce înghețase în lungile nopți de iarnă, iar picioruşele Mărtei păreau că dansează când sărea prin ogradă urmată de Panseluța. Elin se surprinse fredonând în timp ce stătea pe dușumea şi freca plăcile de lemn. Până și Britta părea într-o dispoziție mai bună.

Veștile despre vrăjitoarele care fuseseră arse peste tot în Bohuslän contribuiseră la o stare de euforie în întregul ținut. Poveștile se răspândeau de la casă la casă și erau povestite și repovestite la licărul lumânărilor. Se țeseau povești despre călătorii la colina albastră pentru sabatul vrăjitoarelor și de împreunări cu necuratul, iar la

fiecare repovestire se mai împodobea țesătura. Slujnicele și argații cu care Elin și Märta împărțeau coliba se întreceau unii pe alții cu descrieri pitorești ale meselor servite în ordine inversă, cu lumânările în jos, cu vaci zburătoare și țapi, sau cu copii ispitiți de vrăjitoare spre plăcerea necuratului. Märta asculta mereu cu ochii mari, iar Elin o privea cu o blândă indulgență. Erau povești captivante, nu putea să nege, însă se întreba în sinea ei cât din toate astea era adevăr. I se părea că semănau cu poveștile pe care i le povestea bunica despre troli și elfi. Dar îi lăsa. Oamenii aveau nevoie de povești pentru a face față greutăților vieții și chipul arzând de curiozitate al Mărtei o bucura. Cine era ea să îi ia această bucurie? În scurt timp, Märta avea să deosebească poveștile de realitate și, cu cât putea rămâne mai mult în lumea poveștilor, cu atât mai bine.

Britta fusese neobișnuit de drăguță cu Märta în ultimele zile. O mângâiase pe părul bălai, îi oferise dulciuri și îi ceruse permisiunea să pună mâna pe Panseluța. Elin nu știa exact de ce, însă asta o făcea să se simtă rău. O cunoștea pe sora ei: Britta nu făcea nimic din bunătate. Însă fata era încântată de toată prietenia arătată și venea radiind de bucurie să-i arate toate bunătățile primite de la stăpână. Elin încerca să-și îndepărteze îngrijorarea din minte. Mai ales atunci, în acea zi în care aveau atâtea de făcut. Ingeborg, mătușa Brittei, avea să vină în vizită, prin urmare curățenia de primăvară se cerea grăbită, pentru a fi încheiată înainte de sosirea ei. Elin nu o văzuse pe Märta toată ziua, ocupată fiind cu frecatul lucrurilor și dereticatul, iar spre începutul după-amiezii începu să se uite în jur, neliniștită, după fiica ei. Îi strigă numele peste tot prin gospodărie, cercetă coliba în care locuiau

ele, ca și hangarul și celelalte case ale fermei parohiale, însă Märta nu se lăsa găsită. I se strângea stomacul din pricina îngrijorării și striga mai tare și mai tare. Îi întreba pe toți pe care îi întâlnea, însă nimeni n-o văzuse pe fată.

Ușa se deschise larg.

— Ce se întâmplă, Elin? întrebă Preben alergând afară din casă cu părul ciufulit și cu cămașa albă îndesată în grabă în pantaloni.

Elin fugi tulburată până la el în timp ce cu privirea rătăcea prin jur, în speranța că va zări codița împletită a Märtei.

— Nu o pot găsi pe Märta, am căutat-o peste tot!

— Calm, Elin! zise Preben și își puse mâinile pe umerii ei.

Simți căldura mâinilor lui prin rochie și nu putu decât să se prăbușească în brațele lui. Rămase așa preț de câteva secunde înainte să se desprindă și să își șteargă ochii cu mâneca rochiei.

— Trebuie să o găsesc, e așa de mică, e tot ce am mai drag și mai prețios.

— O găsim, Elin, zise el și se îndreptă hotărât spre șopron.

— Deja am căutat acolo, zise Elin cu disperare în glas.

— L-am văzut acolo pe Lill-Jan și dacă este cineva care să știe tot ce se petrece în această fermă atunci el este, zise Preben.

Deschise ușa șopronului și intră, iar Elin își săltă fustele și fugi după el. În întunericul șopronului auzi vocile șoptite ale celor doi bărbați și deslușì numele „Britta" Inima începu să îi bată puternic. Se obligă să aștepte până ce Preben și Lill-Jan își încheiară convorbirea, însă când

văzu expresia de pe chipul lui Preben, știu că temerile îi erau justificate.

— Lill-Jan a văzut-o pe Britta mergând cu Märta în pădure acum o clipă.

— În pădure? Ce să facă acolo? Britta nu merge niciodată acolo. Și de ce să meargă acolo cu Märta?

Se auzi strigând, iar Preben o liniști.

— Acum nu e timpul să fim isterici. Trebuie s-o găsim pe fată. Am văzut-o pe Britta în bibliotecă mai devreme, mă duc să vorbesc cu ea.

Preben se repezi în casă, iar Elin rămase neajutorată. Amintirile din copilărie o copleșiră. Sora ei îi lua tot ce îndrăgea, cu îngăduința tatălui lor. Păpușa pe care o primise de la mama sa fusese azvârlită în latrina din curte cu părul tăiat și genele dezlipite. Cățelușul primit de la argat dispăruse pur și simplu, dar ea știa în adâncul ființei sale că Britta era amestecată într-un fel sau altul. Era ceva putred în sora ei. Nu tolera ca cineva să aibă ceva ce ea nu avea. Așa fusese tot timpul.

Iar acum Britta nu avea copii, pe când Elin o avea pe cea mai îndrăgită dintre fete. O fată pe care bărbatul Brittei o privea cu afecțiune. Ca și cum ar fi fost propria lui fiică. Elin simțise că nu avea să se sfârșească bine, însă ce ar fi putut face? Trăia din mila surorii ei, iar ea și fata nu aveau unde altundeva să meargă. Nu după ce acele cuvinte spuse de ea îi făcuseră pe mulți să o privească cu ură și dispreț. Britta fusese singura lor scăpare. Iar acum poate o costase chiar fata.

Preben veni alergând, cu privirea întunecată.

— Au fost la iaz, zise el.

Lui Elin nu-i păsă un moment de ceea ce se întâmplase acolo, pe domeniul parohial. Singurul lucru la care

se putea gândi era că fetița se afla la iaz fără să știe să înoate.

Cu inima ieșindu-i din piept, goni după Preben prin pădure, în direcția iazului, murmurând rugăciuni către Dumnezeu. Dacă Domnul ar fi câtuși de puțin milostiv, ar lăsa-o pe Märta în viață. Dacă nu, la fel de bine ar putea să moară și ea în apa întunecată.

Nils își strânse buzele în jurul țigării și trase primul fum. Lângă el, Vendela își aprindea și ea țigara. Basse foșnea punga cu dulciuri cumpărate de la Eva din Centrumkiosken.

Se așezară în vârful pantei, în punctul cu vedere panoramică de deasupra Stâncii Regelui. Dedesubt, un grup de turiști fotografiau intrarea în portul Fjällbackăi.

— Ți se pare că taică-tău o să reușească? întrebă Basse. Să-i învețe pe arabi să navigheze?

Închise ochii și se întoarse spre soare. Fața sa pistruiată va fi roșie ca racul dacă va rămâne așa un moment mai îndelungat.

— E destul de obsedat, în orice caz, zise Nils.

Așa fusese mereu tatăl lui. Dacă voia ceva suficient de mult, putea să-și petreacă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ducând acel lucru la bun sfârșit, cu o energie inepuizabilă. Pe pereții casei lor se aflau fotografii în care Bill îi purta pe frații lui mai mari pe umeri, îi învăța să navigheze, le citea.

Dar când venea vorba de Nils, ar fi fost mulțumit dacă tatăl lui l-ar fi întrebat măcar cum se simte.

Vendela se uita distrată în telefon. Își dedica cele mai multe ore din zi telefonului. Nils obișnuia să spună că avea să prindă rădăcini la ea în mână.

— Ia uitați ce bine arăta! zise ea.

Ținu telefonul în fața băieților, iar aceștia își mijiră ochii pentru a putea vedea ecranul în lumina soarelui.

— Al dracului de bine, zise Basse devorând imaginea cu privirea.

Era o fotografie de la începutul anilor nouăzeci. Marie Wall lângă Bruce Willis. Nils văzuse filmul de mai multe ori. Era într-adevăr sexy în film.

— Cum de s-a ales cu o fiică atât de urâtă? zise el clătinând din cap.

— Probabil că tatăl lui Jessie arăta îngrozitor.

— Oricum, are niște baloane formidabile, zise Basse. Mai mari decât ale maică-sii. Oare cum o fi să te culci cu ea? Fetele urâte compensează prin a fi bune la pat.

Făcu un semn cu țigara spre Vendela.

— Nu o cauți și pe Jessie? Să vedem ce găsim despre ea.

Vendela aprobă din cap, în timp ce tasta pe mobil. Nils se întinse pe jos și își întoarse fața spre cer.

— Mii de draci! izbucni Vendela și îl scutură de braț. Trebuie să vedeți asta!

Întinse mobilul către Nils și Basse.

— Glumești? zise Nils simțind cum îl străbate un fior. Asta e de pe net?

— Da, am găsit-o cât se poate de ușor! zise Vendela.

— Cât de tare!

Basse sări lângă el.

— Ce să facem? Să o punem pe Snapchat?

Vendela îi zâmbi lui Nils. El tăcu și reflectă un moment. Apoi un zâmbet larg îi apăru pe față.

— Nu facem nimic. Nu acum.

Basse și Vendela arătară dezamăgiți inițial. Apoi le schiță repede planul și Basse râse cu poftă. Era genial. Simplu, dar genial.

Copiii îl asaltară pe Karim cu întrebări când se așeză la masa din bucătărie, dar el nu se simțea în stare să răspundă. Nu putu decât să murmure ceva. Mintea îi era copleșită de atâta informație nouă într-un timp atât de scurt. Nu mai fusese atât de epuizat mental de când studiase la universitate. De fapt, nu era chiar atât de dificil, studiase lucruri mai grele decât navigația, însă impasul provenea din faptul că informația era dată într-o limbă pe care încă nu o stăpânea și că subiectul în sine îi era atât de străin. Și înfricoșător.

Amintirile din călătoria prin Marea Mediterană îl izbiseră cu o putere care îl uimea. De abia acum își dădea seama cât de frică îi era în barca aceea. Atunci nu avea nici timp, nici spațiu să se teamă. El și Amina își concentraseră atenția asupra siguranței copiilor. Însă în această dimineață, în barcă, alături de Bill, își amintise fiecare val, fiecare strigăt al celor care ajunseseră în apă, privirea celor care deodată se opreau din strigat și alunecau sub suprafață pentru a nu mai reveni niciodată. Îndepărtase din minte toate astea, se încredințase că tot ce era important era că acum se aflau în siguranță. Că aveau o nouă țară. O nouă casă.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întrebă Amina mângâindu-l pe păr.

Clătină din cap. Nu că n-ar fi avut încredere în ea. Ea nu l-ar fi judecat, nu s-ar fi îndoit niciodată de el. Însă fusese puternică atât de multă vreme, în ultimul timp petrecut în Siria, în lungul interval al călătoriei până în Suedia.

Acum era rândul lui să fie puternic.

— Sunt numai obosit, spuse el.

Mai luă o lingură din salata baba ganoush gătită de ea. Era la fel de bună ca și a mamei lui, deși nu ar fi îndrăznit să-i spună și ei asta. Temperamentul ei fusese aproape la fel de aprins ca al Aminei.

Amina își puse o mână pe brațul lui. Îi mângâie cicatricile de pe braț. El îi zâmbi obosit.

Mama lui murise pe când el era închis, iar apoi fuseseră nevoiți să fugă. Nu îndrăzniseră să spună nimăui asta. Siria era mai nou o țară a informatorilor și nu se știa niciodată cine ar vrea să-și salveze pielea turnându-i pe alții. Vecini, prieteni, membri ai familiei — nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Nu voia să se gândească la călătorie. Era uimit de cât de mulți suedezi credeau că ei își părăsiseră țara sperând la o viață în lux. Cum poți crede că cineva ar lăsa totul în urma sa pentru visul de a se scălda în aur în vest? Sigur că întâlnise inși care ar fi călcat în picioare femei și copii pentru a se salva pe ei înșiși și care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a-și păzi propria piele. Însă își dorea ca suedezii să îi poată vedea pe toți ceilalți. Cei care fuseseră obligați să își lase în urmă casa pentru a-și salva viața lor și a familiilor lor. Cei care erau dornici să contribuie cu tot ce puteau într-o țară care i-ar fi primit.

Amina continua să îi mângâie cicatricile de pe braț și își ridică privirea din farfurie. Își dădu seama că nu mâncase nimic, adâncit în amintirile pe care și le reprimase.

— Ești sigur că nu vrei să vorbim despre asta?

Amina îi zâmbi.

— A fost greu, zise el.

Samia îl lovi pe Hassan, iar Amina le aruncă o privire. De obicei era de ajuns.

— Au fost atât de multe lucruri noi, continuă Karim. Așa de multe cuvinte ciudate și nu știu sigur dacă nu cumva e nebun...

— Bill?

— Da, nu știu, poate e un om nebun care vrea să facă ceva ce nu este posibil.

— Totul este posibil, nu spui tu asta mereu copiilor?

Amina i se așeză pe genunchi. Era neobișnuit să își arate așa afecțiunea în fața copiilor. Iar aceștia îi priveau cu ochii mari. Însă ea simțea că în acel moment el avea nevoie de apropierea ei.

— Vei folosi cuvintele soțului tău împotriva lui? replică el îndepărtându-i șuvițele de pe chip.

Părul bogat, negru și lung care îi cădea pe spate era unul din multele lucruri pentru care o iubea.

— Soțul meu spune lucruri deștepte, zise ea sărutându-l pe obraz. Câteodată.

Râse puternic pentru prima oară de mult timp și simți cum scapă de încordare. Copiii nu înțeleseră gluma, dar începură și ei să râdă. Pentru că râdea el.

— Ai dreptate. Totul este posibil, zise el și o lovi ușor pe șold. Dar acum dă-te la o parte să ajung la mâncare. E aproape la fel de bună ca a mamei mele.

Îl plesni ușor pe umăr, drept răspuns. El se întinse după încă o sarma în foi de viță.

— O vei suna? întrebă Paula zâmbindu-i lui Martin, care încetini viteza înainte de o curbă. Femeile în vârstă sunt în trend, așa am auzit. Și din ce-am auzit, nu ar fi prima ta experiență de acest fel...

Nu era niciun secret că Martin se remarcase în calitate de cuceritor al doamnelor din localitate și că femei

semnificativ mai în vârstă decât el îl aveau în vizor. Ea nu îl cunoscuse înainte să se potolească alături de Pia, iubirea vieții lui, și îl văzuse iubind-o și pierzând-o totodată. Pentru ea poveștile din anii lui de tinerețe erau numai legende, însă asta nu însemna că nu putea să-l tachineze. Iar flirtul bătător la ochi al lui Marie lăsase ușa larg deschisă.

— Ah, termină odată! ripostă el înroșind.

— Aici este, spuse Paula arătând spre casa luxoasă aflată mai jos, aproape de apă.

Martin părea să răsufle ușurat. Preț de douăzeci de kilometri reușise să-l enerveze.

— Las mașina pe Planarna, o informă el fără rost, pentru că deja virase pe marea faleză de beton, și parcă.

Deasupra lor trona Badis, iar Paula era fericită că vechea clădire funcționalistă fusese restaurată în urmă cu doi ani. Văzuse în fotografii cum arătase înainte și credea că ar fi fost mai mare păcatul să continue să se deterioreze. Auzise despre petrecerile și cluburile de noapte găzduite acolo și bănuia că un număr semnificativ de locuitori din Fjällbacka puteau să-i mulțumească Badisului pentru însăși existența lor.

— Poate că nu e acasă, zise Martin închizând portiera mașinii. Dar batem la ușă și vedem.

Înaintă, urmat de Paula, spre casa splendidă închiriată de Marie.

— Jessie e adolescentă și are acces la o asemenea casă? zise ea. Incredibil, eu nici nu aș ieși de aici.

Paula își puse mâna cozoroc. Marea care li se întindea în față arunca reflexii solare ca niște văpăi orbitoare.

Martin bătu la ușă. Sigur că ar fi putut să sune pentru a se asigura că Jessie era acasă, însă ea și Martin preferau

să-şi ia interlocutorii pe nepregătite. Astfel nu aveau prea mult timp să reflecteze la ce aveau să spună, iar adevărul ieșea mai ușor la suprafață.

— Nu pare să fie nimeni acasă, constată Paula bătând nervos cu piciorul.

Răbdarea nu era cea mai mare calitate a ei, spre deosebire de Johanna, care era calmul întruchipat. Tocmai asta putea să o scoată din sărite pe Paula.

— Așteaptă, zise Martin și bătu încă o dată.

După o clipă care păru o veșnicie, auziră niște pași pe scara interioară. Pașii se apropiau de ușa de la intrare și cineva deschise zăvorul.

— Da? zise o fată în anii adolescenței.

Era îmbrăcată într-un tricou negru cu motive hard rock și o pereche de pantaloni scurți. Avea părul ciufulit și părea să-și fi pus hainele în grabă.

— Suntem de la secția de poliție din Tanumshede și am vrea să-ți punem niște întrebări, zise Martin și schiță un gest din cap spre fata care ținea ușa numai ușor întredeschisă.

Părea să ezite.

— Mama mea....

— Tocmai am fost să vorbim cu mama ta, o întrerupse Paula. Știe că venim aici să vorbim cu tine.

Fata păru în continuare reticentă, însă după câteva secunde făcu un pas în spate și deschise larg ușa de la intrare.

— Veniți înăuntru, zise ea și îi conduse în casă.

Paula își simți pulsul crescând la vederea camerei în care intrară. Perspectiva era fantastică. Uși uriașe de sticlă se deschideau spre un ponton și se putea vedea toată pasa navigabilă a Fjällbackăi. Extraordinar. Cum puteau locui unii!

— Ce doriți?

Fără să salute propriu-zis, Jessie se așează la o masă mare de bucătărie din lemn masiv.

Paula se întreba în sinea ei dacă lipsa politeții se datora proastei educații sau purului capriciu adolescentin. După ce o întâlnise pe mama ei, înclina să creadă în prima variantă. Marie nu păruse genul cald și mămos.

— Investigăm uciderea unei fete mici. Și... da, am avut motiv să vorbim despre asta cu mama ta...

Paula văzu că Martin se lupta să-și găsească cuvintele. Nu știau cât de multe cunoștea Jessie despre trecutul mamei sale. Dar aceasta răspunse:

— Da, am auzit asta, că o fetiță a fost găsită în același loc ca cea despre care se zice că ar fi fost omorâtă de mama și de Helen.

Privirea îi rătăcea. Paula îi zâmbi.

— Trebuie să știm unde s-a aflat mama ta de duminică seară până luni dimineață.

— De unde să știu? ridică Jessie din umeri. Duminică seara s-a dus la ceva petrecere cu echipa de filmare, dar nu am idee când sau dacă s-a întors. Nu e ca și cum am împărți dormitorul.

Jessie își așeză picioarele pe bara scaunului și își trase tricoul peste genunchi. Paula nu văzu prea multe asemănări între mamă și fiică, poate că semăna mai mult cu tatăl, oricine o fi fost acesta. Se întrebă dacă fata știa cine e. Sau dacă Marie știa.

— Totuși, nu este o casă atât de mare. Deși nu stați în aceeași cameră, ar fi trebuit să auzi când a venit acasă, zise Martin.

Avea dreptate, se gândi Paula. Locuința reconstruită de pe malul mării era ostentativ de luxoasă, însă nu foarte mare.

— Dorm cu muzică. Cu căștile în urechi, spuse Jessie ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Paula, pentru care în dormitor trebuia să fie răcoare, întuneric beznă și liniște totală, nu înțelegea cum cineva putea dormi cu muzică în urechi.

— Și ai făcut asta și în noaptea de duminică spre luni? insistă Marin.

Jessie căscă.

— Așa fac mereu.

— Prin urmare, nu ai idee când s-a întors mama ta? Era aici când te-ai trezit?

— Nu, pleacă deseori devreme la studio, spuse Jessie și trase tricoul mai jos peste picioare.

Tricoul acela nu avea să-și mai recapete forma inițială. Paula încercă să citească ce scria pe el, însă literele erau reprezentate ca un fel de fulgere, așa că îi fu imposibil. Oricum, probabil că nici nu ar fi recunoscut formația. Avusese o scurtă perioadă când fusese fan Scorpions în adolescență, dar nu era o cunoscătoare în de-ale hard rockului.

— Doar nu credeți că mama s-a dus la ferma aia și a înjunghiat vreun copil? Pe bune?

Jessie își rodea unghiile de la mâna stângă, iar Paula simți o durere în întregul corp când văzu cât de profund julite îi erau. În unele locuri, Jessie își rosese pielea de lângă unghie până când se rănise.

— Aveți idee cum a fost pentru familiile lor? Pentru noi? Cât rahat am putut înghiți pentru că mamele noastre au fost considerate vinovate pentru ceva ce nu au făcut? Și acum veniți aici și puneți întrebări despre altă crimă, care nu are nimic de-a face cu mamele noastre!

Paula se uită tăcută la Jessie și se abținu să comenteze faptul că mama ei își construise o întreagă carieră vorbind despre trauma din copilărie.

Martin se întoarse spre Jessie.

— Noastre? Vorbești cu fiul lui Helen? Vă cunoașteți?

— Da, ne cunoaștem, zise Jessie săltându-și pletele. E prietenul meu.

Un zgomot de sus îi făcu pe toți să tresară.

— Este aici? întrebă Paula ridicând privirea spre scara abruptă ce ducea la etajul de sus.

— Da, confirmă Jessie, iar pe gât îi apărură pete de roșeață.

— Ai putea să îl rogi să coboare? o rugă Martin amabil. Un alt coleg trebuia să vorbească cu Helen și cu familia ei, însă de vreme ce se află aici...

— Bine, spuse Jessie și strigă spre etajul de sus. Sam? Poliția e aici. Vor să vorbească cu tine!

— De câtă vreme sunteți împreună? întrebă Paula și, după felul în care fata își îndreptă spatele, ghici că nu fuseseră prea mulți băieți în viața ei înainte.

— Păi, tocmai am ajuns împreună, zise Jessie încurcată, dar Paula observă că nu avea nimic împotrivă să vorbească despre asta.

Își aminti și ea bucuria aceea de a fi cu cineva prima oară. De a face parte dintr-un cuplu. Cu toate că pentru ea nu fusese un Sam, fusese o Josefin. Și firește că nu îndrăzniseră să facă publică relația lor. Nu dezvăluise că era gay până la douăzeci și cinci de ani, şi apoi se întrebase de ce durase atât. Nu căzuse cerul, nu se cutremurase pământul, nu fuseseră aruncate fulgere. Viața nu îi fusese distrusă. Dimpotrivă, pentru prima oară se simțise liberă.

— Salut.

Un adolescent deșirat cobora târșâit scările. Avea pantaloni scurți și bustul gol. Îndreptă un deget spre Jessie.

— Mi-ai luat tricoul.

Paula îl studie curioasă. Mulți din oraș îl cunoșteau pe tatăl lui, nu erau foarte mulți soldați ONU prin apropiere. Nu își imaginase că fiul lui James Jensen ar arăta așa. Păr negru de culoarea corbului. Machiaj negru în jurul ochilor și o privire sfidătoare pe care o resimți imediat ca ascunzând altceva. O văzuse de multe ori înainte la tinerii peste care dăduse în meseria ei. Cu greu putea fi vorba de lucruri bune și experiențe pozitive în spatele acelor priviri.

— Ai avea ceva împotriva unei discuții cu noi? Dorești să îți suni părinții și să le ceri permisiunea?

Schimbă o privire cu Martin. Era total împotriva regulilor să interoghezi un minor în absența părinților. Însă se hotărî să ia totul ca o simplă discuție. Nu un interogatoriu. Vor pune numai câteva întrebări și ar fi fost o prostie să nu folosească ocazia, dacă tot erau acolo.

— Lucrăm la investigația legată de uciderea Neei, care locuia în vecinătatea ta. Și din motive pe care sigur nu e nevoie să le mai clarificăm, vrem să știm unde se aflau mamele voastre în timpul dispariției fetiței.

— Ați vorbit cu mama? întrebă el așezându-se lângă Jessie

Fata îi zâmbi și tot chipul i se schimbă. Acum radia.

— Am întâlnit-o pe mama ta, da, zise Martin ridicându-se și îndreptându-se spre chiuvetă. E în regulă dacă iau un pahar de apă?

— Sigur, zise Jessie ridicând din umeri, fără a-și lua privirea de la Sam.

— Și ea ce a spus? întrebă Sam scormonind o concavitate din lemnul mesei.

— Am vrea mai degrabă să auzim ce spui tu, zise Paula zâmbindu-i cu blândețe.

O mișca ceva la el. Se afla în tărâmul de mijloc dintre copilărie și maturitate și aproape că vedea cele două părți luptându-se una cu alta. Se întrebă dacă el știa de ce parte ar fi vrut să fie. Nici nu putea fi simplu să crești alături de un tată precum James, își imagina ea. Nu cântăreau prea mult în ochii ei bătăioșii și bărbații macho, poate pentru că nici ei nu apreciau fete ca ea. Și clar nu putea fi ușor să ai un tată care personifica un asemenea ideal.

— Ce doriți să știți? întrebă el dând din umeri ca și cum i-ar fi fost indiferent.

— Știi ce a făcut mama ta de duminică seara până luni dimineața?

— Nu ați putea fi mai exacți? Nu mă uit tot timpul la ceas, și nici la mama.

Continuă cu scormonitul în gaura din lemn.

Martin se întoarse cu un pahar de apă în mână.

— Povestește ce îți amintești, îl îndemnă el. Începe cu seara de duminică.

Bău jumătate de pahar dintr-o suflare.

Paula simți că și ei i se face sete. În cameră se afla un ventilator deschis, însă nu ajuta prea mult. Căldura agasantă făcea aerul să tremure, în ciuda ușilor larg deschise. Nu trecea nicio briză răcoritoare. Apa în port era ca o oglindă netulburată.

— Am luat cina devreme, spuse Sam întorcându-și privirea spre tavan ca și cum ar fi încercat să vadă seara de duminică în fața lui. Chiftele și piure de cartofi. Făcut de mama acasă, tata urăște piureul din fulgi. Apoi tata

a plecat cu ceva treburi de-ale lui, iar eu am urcat în camera mea. Ce a făcut mama nu am idee. Obișnuiesc să mă retrag în timpul serii. Iar dimineața am dormit... nu știu... până târziu. Dar presupun că mama a fost afară și a alergat. Face asta în fiecare dimineață.

Paula se ridică și luă la rândul ei un pahar de apă. Limba începuse să i se lipească de cerul gurii. Se întoarse în timp ce își turnă apă.

— Însă nu ai văzut-o?

Clătină din cap.

— Nu, dormeam.

— Și când ai văzut-o mai târziu în acea zi?

Martin bău ce mai rămăsese în pahar și se șterse la gură cu dosul mâinii.

— Nu știu. Poate la prânz? Doar e vacanța de vară. Cine stă să se uite la ceas?

— Am mers în larg apoi, cu barca ta, interveni Jessie. Cred că era în jur de ora două. Luni.

Nu își desprinsese privirea de Sam.

— Da, așa este, zise el confirmând din cap. Am ieșit cu barca mea. Sau... a părinților mei. A familiei. Dar mai mult eu o folosesc. Mama nu știe să o conducă, iar tata nu prea e pe acasă.

— De când este acum acasă? întrebă Paula.

— De câteva săptămâni. Va pleca în curând înapoi. Cândva după ce începe școala, cred.

— Unde? întrebă Martin.

Sam ridică din umeri.

— Nu știu.

— Nu vă mai amintiți nimic despre ziua de luni, vreunul dintre voi?

Amândoi dădură din cap că nu.

Paula schimbă o privire cu Martin, care aprobă din cap. Se ridicară.

— Mulțumim pentru apă. Și pentru conversație. E posibil să mai avem întrebări.

— Sigur, spuse Sam.

Ridică din nou din umeri.

Tinerii nu îi urmară spre ușă.

Bohuslän 1672

Când Elin auzi strigătul Märtei, alergă mai repede decât o făcuse vreodată. Vedea cămașa albă a lui Preben în fața ei printre copaci. El era mai rapid decât ea, iar distanța dintre ei se mărea. Inima îi zvâcnea puternic în piept și simțea cum fusta i se agăța de crengi care se rupeau în urmă, distingea sunetul pânzei sfâșiate. Zări iazul în față, ceva mai departe, și grăbi și mai mult pasul, pe măsură ce strigătul Märtei se auzea tot mai aproape.

— Märta! Märta! strigă ea ascuțit și, când ajunse la marginea iazului, căzu în genunchi. Preben traversa apa întunecată în direcția fetei, însă când ajunse cu apa până la piept, blestemă.

— Mi-am prins piciorul și nu reușesc să mă desprind! Trebuie să înoți până la Märta, Elin, nu se mai descurcă.

Preben avea o privire sălbatică și ea vedea cum se lupta să se elibereze.

Se uită tulburată la el și la Märta, care acum tăcea și părea pe cale să alunece sub suprafața apei întunecate ca noaptea.

— Nu știu să înot! strigă ea și se uită în același timp în jur după o soluție.

Știa că, dacă s-ar arunca orbește în apă încercând să o salveze, Märta sigur s-ar îneca. Și ea la fel.

Alergă în jurul iazului, ajungând în partea opusă. Era mic, dar adânc, iar acum nu se vedea la suprafață decât creștetul Märtei. O creangă uriașă stătea suspendată deasupra apei și se aruncă pe ea cât de departe putu. Măcar că era mai bine de un metru până la fată, îi strigă să lupte. Fata păru să o audă, pentru că își ridică mâinile și începu să le miște din nou. Pe Elin o dureau brațele când se trase mai mult pe ramură, dar acum se apropia de Märta și încercă să o ajungă.

— Prinde-te de mâna mea! strigă ea și se întinse cât de mult putu fără a risca să se desprindă de ramură.

Preben striga și el cât îl țineau rărunchii.

— Märta! Ia mâna lui Elin!

Fata se lupta confuză să o prindă de mână pe Elin, însă îi era greu și apa îi intra în gură tot timpul.

— Märta! Rogu-te, bunule Dumnezeu, prinde-mă de mână!

Și ca printr-un miracol, Märta se prinse de mâna ei. Elin o ținu strâns și începu să se tragă cu toate puterile înapoi de-a lungul crengii, care se lăsa mai jos din cauza greutății. Undeva în interiorul ei găsi însă puterea de care avea nevoie. Preben reușise până la urmă să se desprindă și înota spre ele. Când se apropiară de marginea apei, Preben ajunse la Märta și o luă în brațe pentru a o elibera pe Elin. Avea dureri în ambele brațe, însă ușurarea era atât de mare, că lacrimile începură să curgă nestăvilite. De îndată ce simți teren stabil sub picioare, o îmbrățișă pe Märta și îl cuprinse și pe Preben care stătea ghemuit cu brațele în jurul fetei.

Elin nu avea să-și mai dea seama după aceea cât timp stătuseră așa, toți trei, îmbrățișați, și numai când Märta

începu să tremure realizară că trebuiau să se întoarcă și să o îmbrace, ca și pe ei înșiși, de altfel, cu haine uscate.

Preben o ridică pe Märta și o purtă grijuliu prin pădure. Șchiopăta ușor și văzu că își pierduse un pantof, cu siguranță atunci când se împotmolise de ceva pe fundul lacului.

— Mulțumesc, spuse ea cu glasul tremurând de plâns, iar Preben se întoarse spre ea zâmbind.

— Eu nu am făcut nimic. Tu eşti cea care ai reuşit să o scoți la liman, Elin.

— Am primit ajutor de la Dumnezeu, spuse Elin șoptit și simți că era adevărat ce spunea.

Primise ajutor de la Domnul în acel moment când se rugase ca fata să o prindă de mână, era convinsă de asta.

— Atunci îi voi mulțumi mai mult Domnului în această seară, zise Preben strângând-o și mai mult pe fată la pieptul său.

Märtei îi clănțăneau dinții și avea buzele cenușii.

— Märta, de ce ai intrat în lac? Știi că nu poți să înoți.

Elin nu voia să o certe, însă nu înțelegea. Märta știa că nu trebuia să se apropie prea mult de apă.

— Ea a spus că Panseluța era în apă și că mai avea un pic și se îneca, bombăni Märta.

— Cine? Cine a spus că Panseluța era în apă? întrebă Elin încruntându-se.

Apoi își dădu seama că știa răspunsul. Privirea ei se întâlni cu cea a lui Preben pe deasupra capului copilului.

— Britta a fost cea care a spus asta? întrebă Preben.

Märta încuviință din cap.

— Da, și a mers cu mine și mi-a arătat unde e iazul. Apoi a zis că trebuia să se întoarcă, dar că eu trebuie să o salvez.

Elin se uită înnebunită la Preben și văzu că ochii lui erau la fel de întunecați ca apa iazului.

— O să vorbesc cu soția mea, zise el în surdină.

Se apropiau de casa parohială și Elin nu-și dorea altceva decât să se revolte, voia să o sfâșie și să o lovească și să-i smulgă părul surorii sale, însă știa că trebuia să-l asculte pe Preben. Altfel ar fi devenit și ea, și copila nefericite. Se străduí să răsufle adânc de câteva ori și se rugă puterilor divine să îi dea răbdarea de a rezista și de a-şi păstra calmul. Însă clocotea în sinea ei.

— Ce s-a întâmplat?

Lill-Jan sosi alergând spre ei, urmat de alți argați și slujnice.

— Märta s-a dus până la iaz, iar Elin a scos-o din apă, zise Preben îndreptându-se cu pași hotărâți spre casa parohială.

— Puneți-o în coliba noastră, le spuse Elin, nu voia ca fetița să se mai afle în apropierea Brittei.

— Nu, Märta va face o baie caldă și va primi haine uscate.

Se întoarse către cea mai tânără dintre slujnice.

— Stina, poți să aranjezi tu o baie?

Ea înclină capul și fugi în casă pentru a pune apa la încălzit.

— Îi aduc haine uscate, zise Elin.

Cu mare greutate plecă de lângă Preben și Märta, nu înainte de a o mângâia pe fată pe creștet și de a-i săruta fruntea rece ca gheața.

— Mama vine imediat, spuse ea când Märta protestă tânguindu-se.

— Ce-i aici? zise Britta pe un ton țâfnos, stând în pragul ușii, după ce auzise tumultul din curte.

Când o văzu pe Märta în brațe la Preben se făcu la fel de albă ca și cămașa soțului ei.

— Ce... ce...

I se măriră ochii de mirare. Elin se rugă cu ardoare, se rugă cum nu se rugase vreodată, să găsească tăria să nu o lovească mortal pe sora ei, acolo, imediat. Iar rugăciunile ei fură auzite. Reuși să tacă, însă făcu cale întoarsă, pentru orice eventualitate, și merse să aducă hainele uscate. Nu auzi ce-i spuse Preben soției sale, dar apucă să-i vadă privirea cu care el se uita la ea. Și pentru prima dată în viață, o văzu pe sora ei speriată. Numai că dincolo de frică zăcea ceva ce o îngrozea pe Elin. O ură care ardea la fel de puternic ca flăcările iadului.

Copiii se jucau în camerele de jos. Patrik se afla la secție, iar Erica o rugase pe Kristina să mai rămână un pic pentru a putea lucra nestingherită. Încercase să lucreze și singură cu copiii, dar era imposibil să se concentreze când câte-o voce subțire de copil striga și voia ceva la fiecare cinci minute. Mereu era cineva căruia îi era foame sau voia să facă pipi. Însă Kristina nu avusese nimic împotrivă să mai stea o clipă, iar pentru asta Erica îi era profund recunoscătoare. Zică cine ce-o vrea despre soacra ei, dar era fantastică cu copiii și nu ezita niciodată să-și ofere ajutorul. Câteodată se întreba cum ar fi fost propriii săi părinți ca bunici. Pentru că muriseră înainte de nașterea copiilor, Erica nu avea să știe niciodată, dar își dorea să creadă că poate copiii ei ar fi înmuiat-o pe mama lor. Că ei, spre deosebire de Anna și de ea însăși, ar fi putut să pătrundă prin carapacea aceea tare cu care se înconjurase aceasta.

După ce îi aflase povestea, Erica o iertase pe mama sa, Elsy, și hotărâse că ar fi devenit o bunică afectuoasă și jucăușă pentru copii. Erica nu se îndoia nicio clipă că tatăl ei ar fi devenit un bunic fantastic. La fel de extraordinar cum fusese ca tată. Câteodată îl putea vedea în fața ei, stând pe scaunul lui preferat pe terasă, cu Maja și cu gemenii în jur. Pufăind din pipă în timp ce depăna

povești cu pirați și năluci petrecute pe insule. Sigur i-ar fi speriat cu poveștile lui, așa cum făcuse cu ea și cu Anna. Însă le-ar fi plăcut să fie speriați, la fel cum le plăcuse și lor. Și ar fi iubit mirosul pipei și puloverele groase de tricot pe care le purta mereu, pentru că Elsy insista să economisească încălzirea în casă.

Ochii i se umplură de lacrimi și se strădui să lase deoparte gândurile la părinții ei.

Contemplă panoul uriaș care acoperea un perete al odăii. Intrase bine în toate mormanele de hârtii de pe biroul ei și prinsese sus pe perete toate copiile, articolele, imaginile și însemnările. Era una din etapele lucrului cu cartea — mai întâi crea haos, aduna material şi făcea grămezi pentru ca apoi să strângă totul şi să încerce să aducă un fel de structură și de ordine în acel haos. Iubea această fază, de abia acum se mai risipea ceața din jurul a ceea ce înainte fusese o poveste de nedesluşit. De fiecare dată când începea lucrul la o carte nouă, se simțea ca și cum nu avea să reușească niciodată să o pună cap la cap. Însă până la urmă îi ieșea cumva.

Dar de această dată nu era vorba numai de o carte. Ceea ce la început trebuia să fie o poveste despre un caz vechi și o tragedie de demult luase o întorsătură neașteptată. Acum era și povestea unei noi anchete criminalistice, cu încă o fată moartă și mai mulți oameni care sufereau.

Erica își puse mâinile pe după cap și își mijì ochii încercând să găsească un fir roșu de un fel sau altul. Acum trebuia să facă un efort mai mare pentru a citi la o așa distanță, însă refuza să admită că ar avea nevoie de ochelari.

Observă imaginile cu Marie și cu Helen. Erau foarte diferite, atât prin aspectul fizic, cât și prin personalitate.

Helen, brunetă, cu un aspect comun și cu un caracter docil. Marie, blondă, frumoasă, privind mereu calmă spre cameră. Era frustrant că nu reușiseră să găsească vechile procese-verbale cu interogatoriile. Nimeni nu știa unde se aflau și exista inclusiv posibilitatea să fi fost distruse. Știa din proprie experiență că ordinea în secția de poliție din Tanumshede nu fusese niciodată la mare preț. Faptul că acum era acolo Annika, cu simțul ei prusac al ordinii, nu ajuta prea mult când trebuiau să ajungă la materiale din perioada anterioară venirii ei în postul de secretară a secției. Procesele-verbale redactate în urma interogărilor ar fi ajutat-o să înțeleagă relația fetelor, ce anume se întâmplase de fapt în acea zi și din ce cauză recunoscuseră. Articolele de ziar din acea perioadă nu dădeau prea multe informații de fond, nimic despre „cum", ci numai despre „ce" Și pentru că Leif murise de mult, nu prea avea de unde să primească ajutor în această privință. Sperase ca vizita la fiica lui să fi avut vreun rezultat, însă Viola nu o mai sunase. Nu știa nici ea dacă Leif păstrase vreun material, era numai o intuiție bazată pe faptul că nu putuse niciodată să lase în urmă cazul Stella. Și revenea mereu la asta. El ascultase declarațiile lui Helen și Marie, el era cel care afirmase în toate ziarele că ancheta fusese închisă și cazul rezolvat. Prin urmare, ce-l făcuse să se răzgândească după aceea? De ce, după atâția ani, încetase să creadă că fetele erau vinovate?

Erica își mijii ochii pentru a vedea mai clar scrisul. De jos se auzeau copiii jucându-se de-a v-ați ascunselea cu bunica, joc îngreunat de modul creativ al gemenilor şi mereu original de a număra:

— Unu, doi, zece, acum vin!

Deodată, interesul îi fu captat de un articol din ziarul Bohusläningen. Se ridică și îl desprinse de pe panou. Îl citise de multe ori înainte, însă acum luă un creion și încercui un rând. Articolul era din zilele de după ce fetele își retrăseseră declarațiile și un reporter reușise să o determine pe Marie să răspundă la o întrebare.

„Era cineva care ne-a urmărit în pădure", așa suna citatul.

Afirmația fusese considerată mincinoasă, un mod copilăresc de a încerca să dea vina pe altcineva. Dar dacă cineva le urmărise într-adevăr pe fete în acea zi în pădure? Ce însemna acest fapt pentru cazul Neei? Erica luă un bilețel post-it galben de pe birou și scrise: „Cineva în pădure?" Îl așeză pe panou deasupra articolului și rămase neclintită cu mâinile în șolduri. Cum să meargă mai departe? Cum să afle dacă într-adevăr fusese cineva care le urmărise pe fete în acea zi? Și în acest caz cine era?

Se auzi un clinchet din telefonul mobil care se afla pe birou și se întoarse pentru a se uita pe display. Numai un număr nou, niciun nume. Însă din mesaj își dădu seama cine era.

Înțeleg că ați vorbit cu mama. Să ne vedem?

Erica zâmbi și, după ce răspunsese concis și afirmativ, puse jos telefonul. Poate că totuși avea să primească răspunsuri la unele din întrebările sale.

Patrik își încheie raportul despre convorbirea cu Helen și cu James și apăsă pe „printează". Amândoi erau acasă când ajunsese la ferma lor și răspunseseră serviabil la toate întrebările lui. James confirmase afirmația lui Helen, şi anume că nimeni din familie nu auzise de operațiunea de căutare din noaptea de luni spre marți, iar el povestise

și despre activitățile lui din ziua de luni. Se aflase într-o deplasare în interes de serviciu și ajunsese la un hotel din Göteborg duminică seara. Acolo avusese întâlniri până luni la ora patru, după care luase mașina și se întorsese acasă. Helen afirmase că duminică seara se culcase pe la ora zece. Luase un somnifer și dormise toată noaptea, până la ora nouă, când pornise în obișnuita tură de alergat.

Patrik se întrebă dacă putea să confirme cineva cele spuse de Helen.

Fu sustras din gândurile sale de un semnal telefonic strident și răspunse absent, în timp ce încerca să împiedice conținutul suportului de creioane, pe care îl lovise întâmplător, să se răspândească pe birou. Când auzi cine era, se așeză la masa, luă un pix și se întinse după un carnet de însemnări.

— Ai reușit să depășești coada, deci, zise el ușurat și primi de la Pedersen un răspuns afirmativ, dar bâiguit.

— Da, nu a fost ușor. Îmi rămâi dator. Dar în același timp... cazuri cu copii... se auzi Pedersen suspinând și Patrik înțelese că medicul legist era la fel de mișcat de moartea Neei precum el însuși. Voi trece la subiect. Nu am pregătit încă un raport final, însă am constatat că fata a murit din cauza unei lovituri la cap.

— Așa, zise Patrik notând.

Știa că Pedersen avea să trimită un raport detaliat după convorbire, dar însemnările îl ajutau să-și pună gândurile în ordine.

— Ceva urme care ar fi putut cauza rana?

— Nu, nu mai mult decât că am văzut că avea murdărie în rană. În rest era foarte curată.

— Murdărie? încetă Patrik să noteze cu sprâncenele încruntate.

— Da, am trimis probe la laborator și, cu un pic de noroc, primim răspuns în următoarele zile.

— Iar obiectul care a cauzat leziunea? Ar fi fost prin urmare ceva cu murdărie?

— Da...

Pedersen tărăgăna răspunsul. Patrik știa că medicul legist făcea așa când nu era sigur sau când nu voia să spună prea multe sau prea puține. Informațiile greșite puteau fi devastatoare pentru ancheta unui omor, iar Pedersen știa asta prea bine.

— Nu sunt sigur, spuse el și se opri din nou. Dar din ce reiese din rană e fie ceva foarte greu, fie...

— Fie ce?

Îi creștea tensiunea din cauza pauzelor lui Pedersen.

— Păi fie e vorba de o cădere.

— O cădere?

Patrik văzu luminișul în fața ochilor. Nu era niciun loc de unde să cazi, dacă nu dintr-un copac, bineînțeles. Însă cine o ascunsese atunci sub trunchiul de copac?

— Eu cred că fata ar fi putut fi mutată, spuse Pedersen. Corpul ei are urme care arată că a stat un timp mai îndelungat pe spate, însă când ați găsit-o era ghemuită. A fost mutată și așezată în acea poziție, iar înainte de asta a stat pe spate câteva ore. Mi-e greu să spun exact cât timp.

— Ai găsit asemănări cu cazul Stella? întrebă Patrik.

Își îndreptă pixul spre carnet.

— Am comparat cu vechiul raport al autopsiei, zise Pedersen, fără să găsesc alte asemănări decât că ambele fete au murit fiind lovite la cap. Dar în cazul Stellei au existat urme de lemn și de piatră. Plus că era clar că fusese omorâtă în luminișul de lângă apă, unde a fost găsită. Torbjörn a găsit astfel de urme acum? Deși eu văd

că a fost mutată și pusă sub copac, asta nu înseamnă că a fost mutată de departe. E posibil să fi fost omorâtă în apropiere.

— Da, cu condiția să fie răni de la un obiect, și nu de la o cădere. În zona aceea nu există înălțimi de la care se poate cădea, terenul nu e nici măcar accidentat. Îl sun pe Torbjörn imediat după, să văd cum stau lucrurile. Însă când eram acolo nu am văzut nimic care să-mi indice că Nea ar fi fost omorâtă unde a fost găsită.

Patrik își imagină din nou luminișul. El nu văzuse pete de sânge, însă Torbjörn și echipa lui de experți studiaseră bine zona, și dacă era ceva ce nu se vedea cu ochiul liber ei trebuiau să găsească acele urme.

— Mai ai și altceva de spus? întrebă Patrik.

— Nu, nu am găsit altceva de interes. Fata a fost sănătoasă, bine hrănită, nicio altă leziune în afară de cea de la cap, în burtă avea un amestec de ciocolată și napolitane, cred că un fel de prăjitură cu ciocolată sau obișnuita napolitană Kex.

— Bine, îți mulțumesc, spuse Patrik.

Închise conversația și așeză jos pixul. Așteptă un minut, apoi îl sună apoi pe Torbjörn Ruud. Trecură mai multe semnale și era pe punctul de a închide când auzi tonul tăios al lui Torbjörn.

— Alo?

— Bună, sunt Patrik. Hedström. Tocmai am vorbit cu Pedersen și voiam numai să văd cât de departe ați ajuns.

— Nu suntem gata încă, spuse scurt Torbjörn.

Mereu suna ca și cum ar fi fost enervat, dar Patrik se obișnuise cu el. Torbjörn era printre cei mai buni în domeniul său din Suedia. Primise oferte de muncă și din Stockholm, și din Göteborg, însă era prea legat de

localitatea natală Uddevalla și nu vedea niciun motiv să se mute.

— Și când credeți că veți fi gata?

Luă din nou pixul în mână.

— Imposibil de spus, îngăimă Torbjörn. Nu vrem să fim superficiali cu această investigație. Nici cu alta, firește. Dar, știi și tu... Fetița asta a trăit atât de puțin...

Își drese vocea și înghiți cu greutate. Patrik înțelegea foarte bine, însă lucrul cel mai bun pe care-l puteau face pentru fată era să-și păstreze pe cât posibil detașarea și obiectivitatea. Și să îl găsească pe vinovat.

— Ai putea spune ceva de pe acum? Pedersen i-a făcut autopsia și concluzia a fost că a murit din cauza leziunilor de la cap. Avem vreun indiciu care să ne spună că ceva de la locul faptei ar fi putut fi folosit ca armă? Sau că a murit în apropierea locului în care am găsit-o?

— Nu..., zise Torbjörn refractar.

Patrik știa că nu-i plăcea să dea niciun fel de informație înainte de a-și fi terminat treaba. Dar ştia şi că îi înțelegea nevoia de a afla date care ar fi putut ajuta la progresul investigației.

— Nu am găsit niciun indiciu care să sugereze că ar fi putut fi omorâtă în luminiș. Nu au fost urme de sânge și nici nu am găsit urme pe vreun obiect.

— Cât de mare a fost zona pe care ați acoperit-o?

— Am verificat o arie mare în jurul luminișului. Nu pot spune exact, va apărea în raportul final, dar a fost mult. Și cum am spus, nicio urmă de sânge. O lovitură la cap ar însemna o cantitate mare de sânge.

— Da, asta înseamnă că luminișul e locul secundar al crimei, spuse Patrik și făcu niște însemnări. Și primul e în altă parte.

— Ce zici de casa fetei? Ar trebui să căutăm urme de sânge acolo?

Patrik nu răspunse inițial. Apoi spuse tărăgănat:

— Gösta este cel care a interogat familia. Nu crede că avem motive să-i bănuim pe ei. Așa că până acum nu am urmat această pistă.

— Nu știu..., zise Torbjörn. Am văzut ce se poate întâmpla într-o familie. Câteodată din cauza unui accident. Câteodată nu.

— Ai dreptate, spuse Patrik cu o grimasă.

Avu senzația teribilă că făcuseră o greșeală. O greșeală naivă și prostească. Nu își permitea să fie nici sentimental, nici naiv. Ei văzuseră mult prea multe de-a lungul anilor, ar fi trebuit să știe mai bine.

— Patrik?

Un ciocănit discret la ușă îl făcu să-și ridice privirea. Încheiase convorbirea cu Torbjörn, iar acum stătea și se uita în gol, gândindu-se care ar fi următorul pas.

— Da?

Annika stătea în pragul ușii, părând agitată.

— Este ceva ce ar trebui să cunoașteți. Începem să primim telefoane. Multe telefoane. Și de un fel extrem de neplăcut...

— Ce vrei să spui?

Annika făcu doi pași mari în încăpere și se puse în fața biroului cu mâinile încrucișate.

— Tot felul de lume sună și ne acuză că nu ne facem treaba. Au început să apară inclusiv amenințări.

— Pentru ce? Nu înțeleg.

Patrik clătină din cap. Annika inspiră adânc.

— Ni se reproşează că nu îi verificăm pe cei din tabăra de refugiați, aşa cum cred ei că ar trebui să o facem.

— Dar nu avem nicio pistă care arată în direcția asta. De ce am face-o?

Patrik se încruntă. Nu înțelegea ce vrea să spună. De ce suna lumea în legătură cu tabăra de refugiați?

Ea își luă carnetul de însemnări și citi cu voce tare.

— Da, conform unui domn care preferă să fie anonim e clar că făptașul este „vreun nenorocit de negrotei de la tabăra de refugiați". Iar după o doamnă care de asemenea vrea să rămână anonimă, „este un scandal că nu-i audiem pe fiecare din criminalii aceia" Susține cu hotărâre că „niciunul nu a fugit de niciun război, e numai un pretext să vină aici și să paraziteze pe spezele suedezilor" Și am primit zeci de telefoane de acest fel. Toți doresc să rămână anonimi.

— Doamne ferește! zise Patrik cu un oftat adânc.

Era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Mda, acum știi, zise Annika îndreptându-se spre ușă. Cum vrei să mă ocup de asta?

— Cum ai făcut și până acum, spuse Patrik. Răspunde politicos și nu spune nimic.

— Bine, confirmă ea și ieși pe ușă.

O strigă înapoi.

— Annika?

— Da?

Își strecură capul prin deschizătura ușii.

— Îl poți ruga pe Gösta să vină la mine? Și sună-l pe procurorul din Uddevalla. Ne trebuie un mandat de percheziție pentru casă.

— Da, fac asta imediat, zise ea aprobând din cap.

Era obișnuită să nu mai pună întrebări. La timpul potrivit avea să afle despre ce era vorba.

Patrik se lăsă greoi pe speteaza scaunului de la birou. Gösta nu va fi fericit. Însă era necesar. Și ar fi trebuit făcut deja.

Martin simți cum i se încălzește inima privind-o pe Tuva în oglinda retrovizoare. O adusese cu mașina de la părinții Piei. Planul era să doarmă acolo încă o noapte, pentru ca el să poată lucra, însă dorul îl copleșise atât de mult, că îl rugase pe Patrik să-și ia o oră liberă. Avea nevoie de o clipă cu Tuva pentru a reuși să muncească mai departe. Știa că dorul enorm pentru Tuva avea legătură cu dorul pentru Pia și că va fi nevoie, cu timpul, să se desprindă de fiica lui, să îi dea mai multă libertate. Însă acum voia să o aibă tot timpul aproape. Singurii la care se putea gândi să o lase pe Tuva erau părinții Piei și Annika, dar numai atunci când munca i-o cerea. Propriii părinți nu erau foarte interesați de copii mici. Veneau cu plăcere din când în când, la câte o masă, ca să-i salute pe el și pe Tuva, însă nu îl întrebaseră niciodată dacă fetița poate să stea la ei uneori și nici el nu îi rugase vreodată.

— Tata, eu vreau să mergem la locul de joacă, spuse Tuva de pe bancheta din spate și privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

— Sigur, draga mea, zise el și îi trimise un pupic prin aer.

Cinstit vorbind, și el sperase ca Tuva să dorească să meargă acolo. Nu încetase să se gândească la femeia de la locul de joacă și, cu toate că era conștient că probabilitatea de a da din nou de ea era mică, nu știa cum altfel să ajungă la ea. Își promise că, dacă avea norocul să o întâlnească din nou, va avea grijă ca de această dată să îi afle numele.

Parcă în vecinătatea locului de joacă și o desprinse pe Tuva de scaunul auto pentru copii. Acum putea să îi prindă centura de siguranță și în somn, dar nu uitase cum se chinuia la început, când Tuva era mică. Bufnea și înjura în timp ce Pia stătea un pic mai departe și râdea în hohote de el. Atât de multe lucruri care păreau greu de făcut atunci deveniseră simple și firești acum. Iar ceea ce părea ușor atunci acum era îngrozitor de dificil. Martin fură o îmbrățișare când o ridică pe Tuva din scaunul auto. Momentele când dorea să se hârjonească cu el deveneau tot mai rare. Erau prea multe de descoperit în lume, prea puține ore pentru joacă, iar de la o vreme numai când se lovea sau când se simțea obosită i se strecura în poală și cerea să fie îmbrățișată. Accepta și înțelegea toate astea, însă erau momente în care își dorea să poată opri timpul.

— Tata, bebele acela de i-ai dat un șut e aici!

Martin simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

— Mulțumesc pentru formulare, iubire, spuse Martin lovind-o ușor pe creștet.

— Cu plăcere, tata! răspunse ea politicoasă, dar fără să înțeleagă foarte bine pentru ce îi mulțumea și alergă spre bebelușul care se pregătea să își bage în gură un pumn serios de nisip.

— Nu, nu, băiatul nu mănâncă nisip! zise ea luându-i precaută mânuța și îndepărtând nisipul.

— Ce bonă mică și drăguță am aici! zise femeia zâmbindu-i larg lui Martin.

Gropițele ei îl făcură să roșească.

— Promit că încerc să nu-i mai dau niciun șut copilului de data asta.

— Apreciez, răspunse ea zâmbindu-i într-un fel care-l făcu să se înroșească din nou până-n vârful urechilor.

— Martin Molin, zise el întânzându-i mâna.

— Mette Lauritsen.

Mâna îi era caldă și uscată.

— Norvegiancă? întrebă el recunoscând imediat ușorul accent.

— Da, la origine, dar locuiesc în Suedia de cincisprezece ani. Vin din Halden și m-am măritat cu un băiat din Tanumshede. Da, acela cu care m-ai auzit certându-mă la telefon deunăzi.

Căpătă o expresie de părere de rău.

— S-a rezolvat? întrebă el.

Cu coada ochiului, văzu că Tuva era în continuare preocupată de bebeluș.

— Nu, nu s-ar putea spune. Încă prea ocupat cu noua lui prietenă ca să aibă timp pentru Lilleman[1].

— Îl cheamă Lilleman? glumi Martin, deși știa deja cum îl chema pe fiu.

— Nu, firește că nu, râse Mette privindu-l cu dragoste pe fiul său. Îl cheamă Jon, după tata, dar eu îi spun Lilleman. Sper să mă opresc din asta la timp, înainte de adolescență.

— Ar fi cel mai indicat, zise el mimând seriozitate și se simți ca electrocutat când văzu cum îi străluceau ochii.

— Și tu cu ce te ocupi? întrebă ea.

După ton, i se păru pentru o clipă că flirtează, însă nu își dădu seama dacă nu cumva era mai degrabă o dorință de-a lui decât realitatea.

— Sunt polițist, zise el conștient de mândria din glas.

Și chiar era mândru de meseria lui. Se pricepea. Își dorise să fie polițist încă de mic copil și nu se îndoise

[1] Literal *micul om*, întâlnit și ca nume propriu.

niciodată de alegerea făcută. Munca fusese salvarea lui după moartea Piei, iar cei de la secție îi erau mai mult decât colegi, erau familia lui. Până și Mellberg. Orice familie avea nevoie de o oaie neagră și era clar că Bertil Mellberg umplea acel loc cu vârf și îndesat.

— Polițist, spuse ea. Cool.

— Iar tu?

— Sunt contabilă într-un birou din Grebbestad.

— Locuiți aici? întrebă Martin.

— Da. Tatăl lui Jon locuiește aici. Însă dacă nu vrea să se implice, nu știu...

Îl privi îndelung pe fiul ei, pe care Tuva îl pupa și îl îmbrățișa acum.

— Nu a învățat încă treaba aceea cu păstratul distanței, spuse Martin râzând.

— Unii dintre noi nu o învățăm niciodată, spuse ea zâmbind larg.

Apoi ezită.

— Deci... dacă nu întind coarda prea mult... Ce spui de o cină într-o seară?

Păru că regretă imediat propunerea, dar Martin se simți din nou electrocutat.

— Cu mare plăcere! aprobă el poate prea apăsat. Cu o condiție...

— Care? întrebă Mette cu reticență.

— Să te invit eu.

Gropițele deveniră vizibile din nou, iar Martin simți cum ceva în interiorul lui se mai dezgheață un pic.

— Unde sunt Martin și Paula? Nu s-au întors încă? întrebă Gösta așezându-se pe scaunul din fața biroului lui Patrik.

Crezuse că aveau să se adune cu toții atunci când Annika îl rugase să meargă la Patrik. Deocamdată, se afla acolo doar el.

— I-am trimis acasă pentru o vreme. Martin urma să o ia pe Tuva, iar Paula să îi salute pe ai săi, dar se vor întoarce.

Gösta aprobă din cap. Aștepta ca Patrik să îi spună despre ce era vorba.

— Am vorbit din nou cu Pedersen și cu Torbjörn, zise Patrik.

Gösta își îndreptă spatele pe scaun. Parcă bătuseră pasul pe loc de când fusese găsită fata, şi orice informație de care ar fi putut să se lege i s-ar fi părut de neprețuit.

— Ce au spus?

— Autopsia e gata și am primit un raport preliminar. Torbjörn și oamenii lui nu au terminat, dar l-am convins să ne dea o primă evaluare.

— Și? insistă Gösta simțindu-și inima bătând mai tare.

Dorea foarte mult să le dea părinților Neei o informație, un final de un fel sau altul.

— Se pare că fata nu a fost omorâtă în luminiș. Acolo este probabil locul secundar al crimei și trebuie să îl găsim pe cel principal.

Gösta își înăbuși emoția. Presupuse că Nea fusese ucisă în luminiș. Dacă fusese omorâtă în altă parte și apoi dusă acolo înseamnă că totul se schimba. Chiar dacă deocamdată nu puteau spune cum.

— Și unde începem să căutăm?

De îndată ce puse întrebarea realiză singur răspunsul.

— Drace! zise el cu glas scăzut.

Patrik aprobă din cap.

— Da, e logic să începem de acolo.

Patrik îl privi cu neliniște, știa câtă afecțiune simțea el pentru familia fetei. Cu toate că îi erau străini, trăise alături de ei momentele de suferință și se atașase de ei.

— Oricât aș vrea, nu pot să protestez, trebuie să facem asta, zise el simțindu-și inima strângându-i-se în piept.

Se uită la Patrik.

— Când?

— Aștept mandatul de percheziție de la procurorul din Uddevalla. Dar nu ar trebui să fie probleme. Aș începe mâine de dimineață.

— Da, spuse Gösta cu voce joasă. Au mai spus ceva?

— A murit din cauza unor lovituri în partea din spate a capului. E neclar care a fost instrumentul crimei, nu au fost alte urme în rană în afară de murdărie.

— Am putea primi o analiză mai detaliată a murdăriei, zise Gösta aplecându-se atent în față.

Patrik aprobă din cap.

— Da, totul a fost trimis pentru analize mai amănunțite. Însă va mai dura ceva până vom primi rezultatul.

Rămaseră amândoi tăcuți pentru o clipă. Afară, soarele începuse să coboare, iar razele puternice ale zilei fuseseră înlocuite de nuanțele blânde, de roșu și portocaliu, ale serii. Temperatura în secție era aproape plăcută.

— Aș mai putea face ceva în această seară? întrebă Gösta prinzând un fir nevăzut din cămașa lui de polițist.

— Nu. Mergi acasă și odihnește-te, am să te țin la curent cu ce se întâmplă mâine. Martin și Paula vin în seara asta și scriu raportul cu interviul de azi și am auzit de la Annika că l-ai scris și tu pe cel despre convorbirea ta cu părinții Neei.

— Da, așa este. O ajut pe Annika să treacă prin toate plângerile de abuzuri sexuale și alte astfel de lucruri, dar pot să le iau acasă și să continui dacă e în regulă?

Se ridică și împinse scaunul spre biroul lui Patrik.

— Da, fă așa, încuviință Patrik, apoi păru că ezită. Ai auzit de telefoanele pe care am început să le primim? În legătură cu tabăra de refugiați?

— Da, răspunse scurt Gösta.

Se gândi la comentariile părinților lui Patrik, dar nu îi menționă și lui asta.

— E teamă, răspunse el. Teamă de necunoscut. În toate timpurile lumea a dat vina pe cei care au venit din afară. E mai simplu decât să te gândești că ar putea fi cineva cunoscut.

— Crezi că pot apărea probleme? întrebă Patrik.

Se aplecă spre birou și își împreună mâinile.

Gösta nu răspunse imediat. Se gândi la titlurile negre din ziare din ultimii ani, la baza de votanți tot mai mare a partidului de extremă dreapta Sveriges Vänner, în ciuda tuturor scandalurilor. Voia să răspundă că nu, însă se pomeni confirmând ceea ce Patrik părea că știe deja.

— Da, pot apărea probleme, spuse el.

Patrik aprobă din cap, dar nu mai spuse nimic.

Gösta îl lăsă și se îndreptă spre propriul birou, pentru a lua documentele prin care avea să treacă acasă. Rămase o clipă la masă și se uită pe fereastră. Afară, cerul părea în flăcări.

Vendela deschise cu grijă fereastra în timp ce asculta zgomotul televizorului de la nivelul de jos. Deși camera ei se afla la etaj, știa să iasă afară într-un mod îndelung exersat. Acoperișul terasei era chiar dedesubt și putea ieși cățărându-se pe el, apoi pe copacul cel mare care creștea chiar lângă casă. Ca o măsură suplimentară de siguranță, își încuiase pe dinăuntru ușa de la cameră și dăduse

muzica foarte tare. Dacă mama ei ar fi bătut la ușă, şi-ar fi închipuit că Vendela pur și simplu nu auzea.

Când se cățără pe copac în jos, aruncă o privire prin fereastra de la camera de zi. O văzu din spate pe mama ei stând în mijlocul canapelei şi urmărind vreun serial polițist trist, cu un pahar de vin în mână, ca de obicei. Era așa de luminat afară, că mama ar fi văzut-o dacă s-ar fi întors, dar Vendela coborî rapid și își luă tălpășița de-a lungul cărării. Și mama ei oricum nu observa nimic după un pic de vin. Înainte obișnuia să bea vin seara o dată la o săptămână, de obicei cu o fotografie de-a Stellei în mână. A doua zi se plângea de dureri de cap, ca și cum s-ar fi întrebat de unde provin. De când se întorsese Marie Wall în Fjällbacka, mama își făcuse obiceiul de a bea în fiecare seară.

Marie și Helen. Femeile care o omorâseră pe sora mamei ei și care o transformaseră pe aceasta într-o bețivă notorie.

Chiar în afara curții, o așteptau Nils și Basse. Vendela se străduí să nu se mai gândească la Marie și la Helen sau la copiii lor, Sam și Jessie.

Nils o îmbrățișă și își împinse corpul spre ea.

El și Basse veniseră cu bicicletele, iar Vendela sări pe grilajul din spate al bicicletei lui Nils. Se deplasară repede spre Fjällbacka, trecând de fabrica Tetra Pak, de spațiile mari de parcare și de mica remiză de pompieri. Goniră pe lângă pizzeria Bååthaket și mica piațetă cu gazon. Se opriră sus în Galärbacken şi Vendela strânse și mai puternic mijlocul lui Nils, simțindu-i abdomenul plat și tare.

Panta era abruptă şi Nils nu frâna. Vântul îi înfunda urechile și părul îi flutura în spate. Simți fiori în burtă când apărură niște mici gropi în asfalt și înghiți în sec

pentru a-și frâna teama. Trecură de piața Ingrid Bergman, iar Vendela răsuflă ușurată când pământul deveni din nou orizontal. Erau tot felul de oameni în piață. Câțiva tineri îmbrăcați festiv le săriră din cale când trecură în viteză. Își întoarse capul și văzu cum își ridicau pumnii în semn de amenințare, dar râse. Sezoniști blestemați, veneau aici câteva săptămâni pe an și credeau că Fjällbacka le aparținea. Nici nu le-ar trece prin cap să vină în noiembrie. Veneau cu barca, cu familiile lor încrezute, în vacanță, din casele și din școlile lor fițoase, băgându-se în față la cozi și vorbind cu voce tare despre „țăranii" din oraș.

— Ți-ai luat costumul de baie? întrebă Nils cu capul întors în spate. Înaintau liniștit pe micul dig spre locul de scăldat Badholmen, așa că Vendela putu să audă clar ce spunea.

— Nu, la naiba, am uitat. Dar tot pot să intru în apă.

Îi mângâie coapsele, iar el râse. Vendela învățase repede ce îi plăcea lui. Cu cât se purta ea mai îndrăzneț, cu atât se excita el mai mult.

— E lume aici deja, spuse Basse arătând spre vechea trambulină.

— La naiba! Sunt numai niște puști din clase mai mici. Se cară când venim noi. Crede-mă.

Vendela putea bănui zâmbetul lui Nils în penumbră. Era ceva cu zâmbetul ăsta, care-i dădea fiori. Așezară bicicletele în pietrișul de lângă vechiul bazin și merseră spre trambulină, unde trei băieți se bălăceau și strigau. Tăcură când văzură cine erau cei care se apropiau și se mulțumiră să înoate fără zgomot.

— Cărați-vă, vrem să facem baie, spuse Nils imperturbabil și cei trei înotară până la scară fără să scoată o vorbă.

Urcară scările cât de repede putură și merseră peste stânci până la una din camerele de schimb. Era o baie termală veche, unde lumea se schimba sub cerul liber, numai în spatele unor panouri de lemn, însă Nils, Vendela și Basse nu se deranjară să meargă acolo. Se mulțumiră să-și arunce jos hainele de pe ei.

Băieții începură să se urce pe trambulina de lemn, în timp ce Vendela nu se grăbea. Nu-i plăcea să sară. Nu-i plăcea nici lui Basse, dar el făcea mereu ce făcea Nils.

Vendela merse spre scara bazinului, coborî un pic și se aruncă apoi pe spate. Lăsă apa să o învăluie. I se astupau urechile sub suprafața apei, dar asta nu făcea decât să o ajute ca, pentru câteva secunde, să se detașeze de toate. De imaginea mamei ei cu un pahar de vin într-o mână și fotografia Stellei în cealaltă. Până la urmă, fu nevoită să iasă la suprafață. Pluti pe spate în apă și se uită sus spre trambulină.

Basse firește că ezita, în timp ce Nils stătea lângă el, gâfâind. Trambulina nu era imposibil de înaltă, dar destul cât să ți se strângă stomacul când te aflai sus. Basse se apropie de margine ezitând în continuare. Nils îi dădu un ghiont din spate. Basse țipă până jos.

Nils îl urmă, cu o mișcare rapidă și elegantă. Când ajunse la suprafață, urlă spre cer.

— Ce tare, fir-aș!

Luă capul lui Basse și-l apăsă sub apă, dar îl lăsă să iasă după câteva secunde. Apoi înotă până la Vendela cu niște mișcări puternice. O trase lângă el în apă și se împinse spre ea cu partea de jos a corpului în timp ce înota pe loc. Îi dibui chiloții cu mâna. Curând, Vendela simți un deget întrând în ea. Închise ochii. Se gândi la blestemata de Jessie, fiica blestematei de Marie, imaginându-și

că face exact același lucru cu Sam, și îi răspunse lui Nils cu un sărut.

Brusc, Nils se desprinse de ea.

— La dracu! înjură el. O drăcie de meduză!

Se îndepărtă spre scară și urcă. Coapsa dreaptă îi era roșie ca focul și cu striații.

Vendela ieşi din apă și realiză că uitase să-şi ia un prosop. Aerul care fusese atât de cald înainte era deodată cumplit de rece.

— Aici, spuse Basse cu glas scăzut și îi întinse tricoul lui să se șteargă.

Urcase în urma lor. Fața îi era atât de palidă, că aproape lumina.

— Mulțumesc, spuse ea și se șterse de apa sărată de mare.

Nils își pusese hainele. Se ținea încă de coapsă, dar durerea părea doar să-l deranjeze puțin. Când se întoarse spre ei, Vendela îi observă acea lucire din ochi, cea pe care obișnuia să o aibă înainte de a da peste cap viața cuiva.

— Ce ziceți? O facem?

Vendela se uită la Basse. Știa că nu ar îndrăzni să se opună.

Simți fiori în piept.

— Ce mai așteptăm? spuse ea și se îndreptă spre biciclete.

Bohuslän 1672

În săptămâna care urmă, domni o atmosferă stranie în casa parohială. Ura și furia fierbeau în Elin, însă rațiunea învinse nebunia. Dacă ar fi acuzat-o pe Britta pentru ceva la care numai cuvintele unui copil puteau sta mărturie, ar fi fost alungate de pe domeniu, și atunci unde s-ar fi dus?

În timpul nopții stătea trează, ținând-o strâns pe Märta atunci când coșmarurile îi chinuiau mica ei făptură. Se întorcea de pe o parte pe alta bombănind despre lucrurile care îi bântuiau visele. Panseluța dispăruse fără urmă. Iar odată cu pisica dispăruse și setea de viață a Märtei. Nu mai sărea prin curte și nu mai protesta în felul ei copilăresc la sarcinile care i se dădeau. Pe Elin o durea inima să vadă ochii copilei întunecați acum ca apa iazului, dar nu putea face nimic. Nimic din ce o învățase bunica ei nu domolea durerea inimii sau frica și nici măcar dragostea ei de mamă nu putea să vindece pierderea suferită de Märta.

Se întreba ce-i spusese Preben Brittei. După ce o purtase pe Märta în casă, o lăsase două zile în propriul său pat, iar el dormise în camera pentru oaspeți. Şi Britta nu

îndrăznise să o privească în ochi pe Elin. Urmau aceleași rutine ca înainte. Nimic nu se schimbase, practic, vorbeau despre lucrurile pe care Britta le voia făcute, așa cum era de când Elin și Märta veniseră la casa parohială. Însă Britta evita mereu privirea lui Elin. Numai o dată Elin o surprinsese uitându-se la ea, pe când se întorsese pentru a-i scutura plapuma. Iar ura din ochii Brittei aproape că o pusese la pământ. Își dădu seama că avea un dușman și mai înverșunat în sora cea mică. Dar mai bine avea ea de suferit decât Märta. Trebuia să-i mulțumească lui Preben pentru asta. Nu știa ce îi spusese soției lui, dar funcționase: Britta nu mai îndrăznea să se ia de Märta acum. Dar nu putea repara ce apăruse în sufletul Märtei. Încrederea unui copil era unul din cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu, iar Britta îi luase acest dar.

— Elin?

Vocea lui Preben din pragul ușii de la bucătărie aproape că o făcu pe Elin să scape vasul pe care îl curăța.

— Da? spuse ea întorcându-se și își șterse mâinile de șorț.

Nici ei nu vorbiseră de o săptămână și brusc îl văzu în fața ei fugind prin pădure, îi văzu cămașa albă printre copaci și privirea îngrozită când capul Märtei aluneca sub suprafața apei. Tandrețea din privire când o purtase pe Märta peste pietre și bușteni. Deodată, i se opri răsuflarea. Mâinile îi tremurau și și le ascunse după șorț.

— Poți veni, Elin? spuse el nerăbdător. Märta e în colibă?

Elin își încruntă sprâncenele și se întrebă ce voia. O buclă bălaie îi căzuse pe frunte și își strânse mâinile ca să nu meargă spre el și să i-o dea la o parte din ochi.

Aprobă rapid din cap.

— Da, e în colibă. Sau cel puțin acolo am văzut-o ultima oară. Nu mai iese așa de des în ultimul timp.

Regretă imediat ce spuse, era o amintire prea directă a ceea ce se întâmplase. A apei întunecate, a iazului și a faptei rele a Brittei. A soției lui.

— Bine, atunci hai, ce aștepți? o îndemnă Preben.

Elin îl urmă șovăitoare.

— Lill-Jan? Unde ești? strigă el când ajunse în curte și chipul i se lumină când îl văzu pe argat venind spre el cu ceva în brațe.

— Ce este? întrebă ea.

Se uită neliniștită în jur. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Britta să o vadă stând și vorbind cu soțul ei în mijlocul curții. Însă nu putea să ignore bucuria lui Preben când luă în brațe, cu mare atenție, un ghemotoc de la Lill-Jan.

— Am înțeles că Märtei îi lipsește Panseluța. Când Pärla a făcut pui azi-noapte, m-am gândit că Märta poate primi unul dintre ei.

— E prea mult, spuse Elin pe un ton grav, întorcându-și fața pentru a-și ascunde lacrimile.

— Da' de unde, zise Preben și îi întinse o cățelușă albă cu pete maronii.

Era adorabilă și Elin nu se putu abține să întindă o mână și să o scarpine în spatele urechiușelor lungi și moi.

— Am nevoie de ajutor să o transform pe năzdrăvana asta mică într-un bun câine de pază și m-am gândit că Märta m-ar putea ajuta. Pärla nu va mai rezista mulți ani de-acum înainte, avem nevoie de cineva să preia rolul. Cred că puiul poate deveni un câine ciobănesc priceput, tu ce crezi, Elin?

Îi întinse cățelușa și știu că era deja cucerită. Ochii căprui se uitau cu încredere în ai ei și o lăbuță se întinse spre ea.

— Da, dacă aveți grijă ca Märta să învețe ce e nevoie pentru a crește un câine, atunci ar putea merge, spuse ea calmă, deși simțea cum inima i se topește.

— Atunci îi mulțumesc umil mamei Märtei că mi-a dat permisiunea, spuse Preben cu o căutătură șireată și se îndreptă spre locuința slugilor.

După câțiva metri se întoarse și dădu din cap, îndemnând-o pe Elin să îl urmeze.

— Hai, vino, nu vrei să fii aici când fata primește cățelușa?

Începu să iuțească din nou pasul și Elin se grăbi să-l urmeze. Da, nu voia să piardă momentul.

O găsiră pe Märta în pat. Stătea cu ochii deschiși uitându-se în tavan. Își întoarse capul de abia când Preben își aplecă genunchii lângă patul ei.

— Märta, poți să-mi faci o mare favoare? întrebă Preben cu blândețe și fata încuviință din cap cu privirea serioasă.

Venerația ei pentru Preben nu scăzuse de când o purtase de la iaz până acasă.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să am grijă de cățelușa asta mică. E ceva mai slabă decât ceilalți pui, iar mama ei nu s-a atașat prea mult de ea. Așa că, dacă nu are o altă mamă, o să moară de foame. Și m-am gândit cine e mai potrivit să mă ajute cu asta decât tine, Märta? Dacă ai timp și chef, firește. E multă treabă, n-o să te mint. E nevoie să i se dea de mâncare de mai multe ori, zi și noapte, și să fie îngrijită în fel și chip. Și trebuie să i se dea un nume, nici măcar asta nu are, săraca.

— Mă descurc, zise Märta ridicându-se în pat cu ochii fixați asupra cățelușei care lupta să iasă din materialul în care era înfășurată.

Preben slăbi atent strânsoarea și îi dădu drumul pe pat la Märta, care imediat își afundă fața în blănița cea moale. Cățelușa începu să o lingă plină de zel pe față, mișcându-și codița într-o parte și-n alta.

Elin o surprinse zâmbind cum nu zâmbise de multă vreme. Și când simți mâna lui Preben strângându-i-o pe a sa, nu și-o retrase.

Perna era plină de cocoloaşe sub cap, însă Eva nu se simți în stare să schimbe poziția. Nici în această noapte nu reușise să doarmă. Nu știa când reușise să doarmă ultima oară. Viața îi era învăluită de ceață. Viața ei lipsită de sens. Ce rost avea să te scoli din pat? Să vorbești cu ceilalți? Să respiri? Peter nu-i putea da vreun răspuns. Privirea lui era la fel de goală precum a ei. Atingerea lui, la fel de rece. În primele ore încercaseră să-și găsească alinarea unul în celălalt, însă de la o vreme Peter era ca un străin. Se mișcau în aceeași casă fără să se atingă, fiecare cu suferința lui.

Părinții lui Peter făceau ce puteau. Aveau grijă ca ea și Peter să mănânce când era cazul, să meargă să se culce la ora potrivită. În rarele dăți când se uita pe fereastră, Eva se întreba cum de florile mai puteau să înflorească. Se mira că soarele strălucea ca înainte, că morcovii continuau să crească în pământ, că roșiile atârnau coapte pe tulpinile lor.

Peter suspină lângă ea. Peste noapte, îi auzise plânsetele tăcute, dar nu-și putuse întinde mâna pentru a-l consola.

Pașii grei ai lui Bengt se apropiară de trepte, jos.

— Vine cineva, strigă el.

Eva dădu din cap pentru sine. Își aruncă cu greutate picioarele peste marginea patului.

— Tatăl tău zice că vine cineva, spuse ea privind spre papuci.

— Bine, zise stins Peter.

Patul scârțâi în spatele ei când se ridică și el. Rămaseră acolo o clipă, cu spatele unul la celălalt. Cu o lume distrusă între ei.

Ușor, coborî scările până la nivelul de jos. Dormise cu hainele pe ea, aceleași haine pe care le purta de la dispariția Neei. Ulla încercase de mai multe ori să o facă să se schimbe, dar acestea erau hainele care le purtase ultima oară când crezuse că totul era ca de obicei, hainele în care se gândise s-o îmbrățișeze pe Nea, în care să se joace cu ea, în care să-i facă de mâncare.

Bengt stătea la fereastra de la bucătărie.

— Sunt două mașini de poliție, zise el îndreptându-și gâtul. Poate știu ceva.

Eva se mulțumi să dea din cap. Trase un scaun și se cufundă în el. Nicio certitudine din lume nu ar fi putut să le-o dea pe Nea înapoi.

Bengt merse spre ușa de la intrare și le dădu drumul polițiștilor. Vorbeau șoptit acolo pe coridor și recunoscu vocea lui Gösta. Slavă Domnului!

Gösta fu primul care intră în bucătărie. Se uită de la ea spre Peter cu o jenă în privire pe care nu o mai văzuse înainte.

Bengt se așeză în dreptul aragazului. Ulla stătea în spatele lor cu mâinile pe umerii lui Peter.

— Ați aflat ceva? întrebă Bengt.

Gösta clătină din cap, încă având acea jenă în privire.

— Nu, din păcate nu avem nimic să spunem în momentul de față, zise el. Însă trebuie să percheziționăm casa.

Bengt se ridică rapid de unde stătea, făcu câțiva pași spre Gösta.

— Vă arde de glume? Nu ajunge că viața lor a fost distrusă?

Ulla merse spre el și îi puse o mână pe braț. El clătină din cap, dar nu mai spuse nimic.

— Lăsați-i să facă ce-au de făcut, zise Eva.

Apoi se ridică și se îndreptă spre scara care ducea la nivelul de sus. Din bucătărie se auzeau voci indignate, dar nimic din toate astea nu o mai privea pe ea.

— Vom avea multe vizite din partea poliției?

Jörgen se aplecă pe spătarul unei bănci din cabina de machiaj. Marie îl văzu în oglindă încruntându-și sprâncenele. Îi terminaseră machiajul, părul îi era coafat și mai făcea doar niște retușuri singură.

— De unde să știu? spuse ea îndepărtându-și o urmă de dermatograf care se adunase în coada ochiului drept.

Jörgen pufni și se întoarse să plece.

— Nu trebuia să mă încurc cu tine.

— Despre ce e vorba? A fost neplăcut că poliția te-a întrebat de alibiul meu? Sau te gândești la nevasta și la copiii de acasă?

Fața lui Jörgen se întunecă.

— Familia mea nu are nimic de-a face cu asta.

— Nu, chiar așa.

Îi zâmbi în oglindă.

Jörgen o privi tăcut, apoi se năpusti afară din cabină lăsând-o singură.

Aoleu. Bărbații erau atât de previzibili. Doreau să se culce cu ea, însă nu doreau să-și asume consecințele acțiunilor lor. Văzuse cum tatăl ei o tratase pe mama ei.

Urmele după loviturile date când lucrurile nu ieșeau cum dorea el. În prima familie adoptivă în care nimerise Marie, tatăl îi arătase precis pentru ce credea el că era bună.

Helen, în schimb, se putuse întoarce la părinții ei. Cei de la Serviciile sociale erau de părere că are un mediu stabil acasă, spre deosebire de Marie. Însă Marie știa la ce presiuni era supusă Helen acasă, nimeni altcineva nu cunoștea acest lucru.

Era conștientă că mulți le vedeau ca pe un duo ciudat, dar erau mai degrabă ca două bucăți de puzzle care se potriveau. Găsiseră una la alta ceea ce le lipsise, ce le dăduse amândurora un motiv pentru a trăi. Își plânseseră necazurile una pe umărul celeilalte şi astfel deveniseră mai ușor de dus.

Nu se lăsaseră înfrânte de interdicția de a se vedea. Își inventaseră un joc captivant din a se întâlni pe furiș. Erau ele două contra restului lumii. Nimic nu ar fi putut să le despartă. Cât de naive fuseseră... Niciuna nu înțelesese gravitatea situației. Nici măcar în acea zi în camera de interogatorii. Fusese înconjurată de o armură despre care credea că o proteja, că nu ar fi lăsat nimic să li se întâmple.

Însă apoi totul se năruise. Iar Marie nimerise în lumea de circ a adopțiilor. La câteva luni după ce împlinise optsprezece ani, Marie își făcuse geamantanul și nu mai privise în urmă. Era liberă. De părinți, de frați, de lungul șir al familiilor adoptive.

Frații ei încercaseră de câteva ori să ia legătura cu ea. La moartea părinților şi când primise primul rol la Hollywood. Un rol secundar, însă destul de mare pentru presa suedeză. Pasămite acum erau pesemne o familie, iar ea nu mai era doar un copil jegos. Îi lămurise prin

avocatul ei că nu aveau nimic de așteptat de la ea. Că erau ca şi morți pentru ea.

Jörgen se auzi înjurând pe undeva pe acolo. Nu avea decât să se supere. Mulțumită ei și tuturor articolelor din ultima zi, sponsorii nu mai aveau nicio îndoială, iar semnele de întrebare din jurul filmului păreau a se fi risipit. Nu avea niciun motiv să se lase tulburată de capriciile lui. Și știa că își înșela soția cu ocazia fiecărei filmări. Asta nu avea nimic de-a face cu ea, ci numai cu propria lui dificultate de a-și ține pantalonii pe el.

Îi apăru din nou în față chipul lui Helen.

Marie o văzuse în după-amiaza zilei precedente la supermarketul Hedemyr, unde se dusese la sfârşitul zilei de filmare. Cotise după un raft și Helen era acolo, cu o listă de cumpărături în mână. Marie se dădu rapid înapoi. Era convinsă că Helen nu o observase.

Zâmbetul afectat afişat pe buzele rujate intensiv îi dispăruse încet. Helen era atât de îmbătrânită acum, iar ăsta i se părea lucrul cel mai greu de acceptat. Marie nici nu voia să se gândească la averea pe care o cheltuise de-a lungul anilor pe tratamente de frumusețe, intervenții și operații, în timp ce Helen părea să fi lăsat anii să-și facă treaba.

Marie se privi în oglindă. Pentru prima oară după multă vreme, se vedea pe sine. Însă nu îndrăzni să-și întâlnească privirea acum, când nu se mai simțea protejată de siguranța preocupării exclusive pentru sine. Se întoarse ușor. Nu mai știa cine era femeia din oglindă.

— Eşti sigură că e o idee bună? întrebă Anna ținându-se de burtă. Cum ne păstrăm mina dacă alege o rochie îngrozitoare?

— Eu îmi imaginez ceva de culoarea roz-somon, spuse Erica virând spre Grebbestad.

— Și pentru noi la fel? întrebă Anna cu groază în glas. Crezi?

— Nu, tu poți sta liniștită. Sigur vor găsi vreun cort de opt persoane pe care îl vor adapta pentru tine. Poți fi sigură că o să scrie Fjällräven[1] undeva pe rochia ta.

— Haha, ce amuzantă ești, ca să vezi, am o actriță de comedie pe post de soră mai mare...

— Da, ca să vezi ce noroc pe tine! râse Erica.

Coborî din mașină și închise portiera.

— Chiar, zise ea, am uitat să te întreb. Pe tine te-am văzut ieri când m-am întors cu mașina din Marstrand?

— Ce? Nu.

Anna oftă. Cât de sucită putea să fie? Firește că se gândise dinainte la asta și inventase o explicație bună, însă impulsul de a nega se manifestase mai rapid decât scuza ei îndelung cugetată.

— Da, dar sunt sigură că era mașina voastră. Și am apucat să văd că era o femeie la volan, ați împrumutat cuiva mașina?

Anna se simți atinsă de privirea iscoditoare a surorii sale atunci când cotiră pe artera principală, cu magazine. Cel cu rochii de mireasă, unde își dăduseră întâlnire cu Kristina, se găsea mai departe cu câteva sute de metri.

— Ah, ce prostie din partea mea. Iartă-mă, amețeală de gravidă, căldura și toate astea..., reuși Anna să zâmbească. Da, am fost la casa unui client nou, pur și simplu nu mai suportam să mai stau acasă...

---

[1] Companie suedeză de echipamente pentru drumeție, înființată în 1960 de Åke Nordin, creatorul rucsacului cu cadru metalic. (*N.r.*)

Era cea mai bună explicație pe care o găsise. Dar Erica păru sceptică.

— Un client nou? Acum? Când copilul e pe cale să iasă? Cum poți să te descurci?

— Păi nu e un proiect foarte mare, doar o treabă de care mă ocup până când vine momentul.

Erica continua să o privească bănuitoare, însă într-un sfârșit păru să o lase baltă. Anna răsuflă ușurată.

— Aici este, zise Erica arătând spre o vitrină cu rochii de mireasă.

O văzură pe fereastră pe Kristina, care ajunsese înaintea lor și se conversa de zor cu vânzătoarea.

— Trebuie să fie chiar atât de decoltată? o auziră spunând cu glas ascuțit când intrară pe ușă. Nu-mi amintesc să fi fost așa când am văzut-o ultima dată. Nu pot să apar în halul ăsta! Doamne, aș arăta ca o matroană de bordel! Sigur ați făcut ceva cu decolteul!

— Nu l-am schimbat în niciun fel! spuse fata din magazin.

Fata părea ușor transpirată, iar Anna îi aruncă o privire plină de compasiune. Îi plăcea de soacra Ericăi, nu era o persoană rea, dar câteodată putea fi... copleșitoare. Îndeosebi pentru cei care nu erau obișnuiți cu ea.

— Poate ar fi bine să o probezi din nou, Kristina, o îndemnă Erica. Uneori hainele pot arăta cu totul altfel pe corp decât pe umeraș.

— De ce ar fi așa? întrebă Kristina tulburată în timp ce Erica, apoi Anna o pupară pe obraz. Vai, ce mare te-ai făcut!

Anna se gândi o clipă cum să răspundă mai bine. Până la urmă, hotărî să se abțină. Când era vorba de Kristina, trebuia să-ți alegi bătăliile.

— Da, nu înțeleg deloc de ce o rochie ar arăta altfel îmbrăcată decât pe umeraș, protestă Kristina, dar o voi proba, ca să vedeți că am dreptate și că ceva s-a întâmplat cu decolteul. Făcu cale-ntoarsă și intră în cabina de probă.

— Sper că nu te gândești să stai aici, o mustră Kristina pe fata care îi dusese rochia în cabină. Există o limită pentru cât doresc să fie de dedicat personalul și mă arăt în lenjerie intimă numai bărbatului meu, mulțumesc foarte mult.

O expedie pe fată și trase cortina cu un gest maiestuos.

Anna se străduia din greu să nu înceapă să râdă în hohote și își simți ochii umplându-se de lacrimi. O privire aruncată Ericăi îi arătă că și ea se afla în aceeași situație complicată.

— Scuze, îi șopti Erica fetei, care cu o ridicare din umeri îi șopti la rândul ei:

— Lucrez într-un magazin pentru haine de nuntă. Credeți-mă, am asistat la lucruri mai rele.

— Și *cum* te-ai gândit tu că îmi pot trage fermoarul ăsta? ridică glasul Kristina dând la o parte draperia.

Se strecurase în rochie și o ținea apăsând-o cu mâna pe piept. Cu o răbdare de înger, vânzătoarea trecu în spatele ei și o ajută să tragă fermoarul. Apoi făcu câțiva pași în spate și o lăsă pe mireasa în devenire să se privească singură în oglindă.

Kristina tăcu preț de câteva secunde. Apoi zise cu răsuflarea tăiată:

— Este... minunată.

Erica și Anna se aşezară alături de ea în dreptul oglinzii.

Anna îi zâmbi.

— E adorabilă, zise ea. Arăți fantastic.

Erica aprobă din cap, iar Anna îi zări o lacrimă în ochi. Admirară fiecare detaliu al rochiei Kristinei. Alesese o rochie de un gri-argintiu, model togă, strâmtă pe corp. Decolteul nu era nici pe departe adânc, ci potrivit și trasat frumos în formă de inimă. Avea mânecile scurte, cu un tiv simplu. Era o idee mai scurtă în față decât în spate, scoțând în evidență profilul încă elegant al Kristinei, într-un fel deosebit.

— Arăți răpitor, spuse Erica și își șterse discret lacrimile din coada ochilor. Kristina se aplecă spontan în față și o îmbrățișă. Nu îi stătea în obișnuință, nu era o persoană expansivă, numai în prezența copiilor pe care îi asalta cu pupici și îmbrățișări. Era un moment frumos, însă trecu la fel de brusc precum apăruse.

— Așa, acum să vedem ce vă găsim vouă, fetelor. Anna, tu chiar ești o provocare, Doamne, sigur nu ai gemeni acolo?

Anna îi trimise o privire disperată Ericăi din spatele Kristinei. Însă sora cea mare nu făcu decât să se hlizească și să îi șoptească un pic prea tare „Fjällräven"

James scrută zarea peste vârfurile copacilor. Nu trecea nicio adiere de vânt, iar liniștea era perturbată numai de croncănitul ciorilor și de câteva foșnituri răzlețe prin tufișuri. Dacă ar fi fost sezonul de vânătoare, simțurile i-ar fi fost semnificativ mai în alertă, însă acum venise numai pentru a evada. Vânătoarea de cerbi nu începea decât peste câteva săptămâni, dar putea găsi mereu ceva de împușcat, ca să exerseze. Vreo vulpe sau vreun porumbel. Odată, ochise o viperă la pândă într-un copac.

Iubise mereu pădurea. Cinstit vorbind, pe oameni nu-i prea înțelegea. De aceea se simțea atât de bine în armată. Era vorba mai puțin despre oameni și mai mult despre strategii, logică, fără emoții. Amenințările veneau din exterior, iar răspunsurile nu constau în vorbe, ci în acțiune. James și militarii lui intrau în ecuație de-abia după ce toate posibilitățile de dialog fuseseră deja epuizate.

Singurul om de care se apropiase fusese KG. Era singurul care îl înțelegea, da, se înțelegeau unul pe celălalt, iar acesta era un sentiment pe care nu îl mai trăise de atunci.

Când Sam era mic, James încercase să îl ia la vânătoare, însă fusese un fiasco, ca tot ce era legat de Sam. Avea trei ani și nu putea tăcea și sta liniștit mai mult de câteva minute odată. Până la urmă, James se săturase. Îl prinsese de jachetă și îl trântise la pământ. Iar nenorocitul de copil își rupsese mâna dreaptă. Nu ar fi trebuit să se aleagă cu nicio leziune, se știa cât de moi și flexibili erau copii. Dar, tipic pentru el, crease probleme căzând pe muchia unei pietre. Lui Helen și doctorilor, James le spusese că Sam alunecase de pe calul vecinilor. Iar Sam știa să nu toarne. Nu făcuse decât să încuviințeze din cap și să spună „cal prost".

Dacă ar fi fost după el, s-ar fi aflat tot timpul pe teren. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât i se părea mai lipsit de sens să se întoarcă acasă. Armata era casa lui. Firește că nu era vorba de compania oamenilor săi, le râdea în nas celor care credeau că în armată se aveau ca frații unii pe alții. Se înșelau profund. Pentru el, oamenii lui erau doar pioni, mijloace pentru atingerea obiectivului. Și după asta tânjea el, după logică, după liniile clare. După

răspunsurile simple. Niciodată nu fusese implicat în procesele care presupuneau probleme dificile. Totul ținea de politică, de putere, de bani. Nu era niciodată vorba de umanitate, sprijin sau măcar de pace. Era vorba de cine avea puterea asupra cui și despre cum era direcționat fluxul de bani prin manevre politice. Nimic altceva. Însă oamenii erau naivi și voiau să creadă că liderii lor acționează din motive mai nobile.

James își potrivi rucsacul și porni mai departe pe cărare. Naivitatea oamenilor le făcuse jocul. Nimeni nu bănuia adevărul despre Helen, de ce era ea de fapt capabilă să facă.

Torbjörn se întoarse dinspre hambarul enorm al familiei Berg.

— Ce acoperă mandatul de percheziție?

— Toate construcțiile de pe teren, inclusiv hambarul și șopronul pentru grădină.

Torbjörn aprobă din cap și dădu câteva ordine echipei lui, care în acea zi era compusă din trei persoane — două femei și un bărbat. Erau aceiași experți care examinaseră luminișul în care fusese găsită Nea. Patrik reținea mai ușor chipurile decât numele și nu putea nici în ruptul capului să-și aducă aminte cum se numea vreunul dintre ei. Toți erau acolo, tehnicieni și polițiști, cu un înveliș de plastic tras peste picioare și mine amare. Rolul lui Patrik și al colegilor lui era mai ales de a supraveghea, în rest trebuiau să se țină deoparte. Cu cât mai puțini oameni călcau prin zonă, cu atât mai bine. Gândindu-se la asta, Patrik se simți recunoscător cerului că Mellberg alesese să rămână la secție de data asta. Altfel nu pierdea nicio ocazie de a se afla în mijlocul întâmplărilor. Însă

căldura în combinație cu greutatea lui corporală îl făcuse să aleagă răcoarea biroului său în care huruiau permanent trei ventilatoare.

Patrik îl trase pe Gösta deoparte în locul în care stăteau, aproape de locuință. Îl lăsase pe el să se ocupe de prima discuție cu familia în timp ce el se aștepta afară. Din bucătărie se auziseră glasuri ridicate.

— Cum merge cu familia? S-au calmat?

Gösta aprobă din cap.

— S-au potolit, le-am explicat că este o procedură standard în astfel de cazuri. Că există numai ca să excludem din ipoteze.

— Și acceptă asta.

— Cred că aleg să accepte pentru că își dau seama că nu pot alege. Dar nu le place.

Gösta se strâmbă.

— Știu, zise Patrik punându-i o mână pe braț. Dar facem asta cât de rapid și de eficient putem, iar apoi îi lăsăm în pace.

Gösta răsuflă adânc în timp ce îi privi pe Torbjörn și pe cei din echipă purtând echipamentul în casă.

— Cred că s-ar putea să fi găsit ceva aseară, zise el. Când m-am uitat pe raporturile despre abuzuri sexuale.

Patrik ridică din sprâncene.

— Tore Carlson, un bărbat din Uddenvalla, a vizitat Tanumshede la început de mai, continuă Gösta. Conform unui raport, a încercat să se apropie de o fetiță de cinci ani în centrul comercial. La toalete.

Patrik tresări.

— Unde este acum?

— Am vorbit cu colegii din Uddevalla și îi vor face o vizită, spuse Gösta.

Patrik aprobă din cap și privi din nou spre casă.

Tehnicienii se hotărâseră să nu împartă echipa, ci să verifice împreună cameră după cameră. Patrik se simți nerăbdător așteptând în curte, în lumina incendiară a soarelui. Îl auzi pe Torbjörn instruindu-i amabil pe membrii familiei să iasă din casă și primul fu Peter, urmat de părinții lui și apoi de Eva. Ea clipi spre lumină, pe jumătate adormită, iar Patrik bănui că nu mai ieșise afară de când o găsiseră pe Nea.

Peter înaintă anevoie spre Patrik, care stătea la umbra unuia dintre meri.

— Nu se termină niciodată? spuse el cu glas scăzut, așezându-se pe iarbă.

Patrik se așeză lângă el. Îi văzu pe părinții lui Peter un pic mai încolo, vorbind aprins cu Gösta. Eva stătea cu mâinile împreunate pe unul din scaunele de exterior, privind în jos spre suprafața mesei.

— Suntem gata în vreo două ore, zise Patrik știind însă că nu la asta se referea Peter.

El vorbea despre suferință. Și cu asta Patrik nu putea să-l ajute. Nu avea nicio vorbă de consolare. El și Erica se apropiaseră de suferință atunci, după acel accident îngrozitor. Însă nu o cunoscuseră.

Nu se putea compara cu abisul în care căzuseră părinții Neei. Nici măcar nu își putea imagina.

— Cine ar fi putut face așa ceva? întrebă Peter scoțând mecanic fire din gazon.

Nu fusese udat de două zile și începuse să se îngălbenească și să se usuce.

— Nu știm, însă facem tot ce putem să aflăm, spuse Patrik simțind cum propriile vorbe îi răsunau în ureche lipsite de sens și clișeizate.

Nu știa niciodată ce să spună în astfel de ocazii. Gösta se pricepea mult mai bine să se ocupe de membrii familiei. El se simțea stângaci și lipsit de tact, şi deseori debita platitudini una după alta.

— Nu am mai avut vreun copil, zise Peter. Am considerat că ne ajungea Nea. Poate ar fi trebuit să facem mai mulți. Să avem o rezervă.

Peter scăpă un râset metalic, iar Patrik rămase tăcut. Se simțea ca un intrus. Mica fermă era atât de idilică, atât de pitorească, iar ei năvăleau ca lăcustele din Vechiul Testament și atentau la ultimele fărâme de liniște care mai existau. Însă el ştia cât de important era să scormonească dincolo de suprafață. Lucrurile erau rareori cum apăreau la prima vedere și dacă cineva jelea nu însemna că era nevinovat sau nevinovată. Uneori îi era dor de încrederea naivă în bunătatea oamenilor, pe care o avusese la începutul carierei. De-a lungul anilor avusese însă parte de destul de multe dovezi că exista ceva întunecat în fiecare individ și nu se știa niciodată când cineva avea să fie învins de acel întuneric. Îl avea și el în interiorul său, era sigur de asta. Se afla printre cei care credeau cu tărie că toată lumea era capabilă de omor și că asta ținea mai ales de cât de sus era pragul. Spoiala socială era subțire. Sub ea zăceau instincte ancestrale care puteau oricând să preia puterea dacă existau condiții favorabile. Sau mai degrabă nefavorabile.

— Încă o văd, zise Peter și se aşează pa iarbă ca și cum corpul său deșirat se dădea bătut.

Privi la cer fără să clipească, cu toate că razele soarelui pătrundeau strălucitoare printre ramuri.

— O văd, o aud. Uit că nu mai vine acasă. Iar când mă gândesc unde este, mi se face teamă că-i este frig. Că e

singură. Că îi e dor de noi și se întreabă unde suntem și de ce nu vine nimeni să o ia.

Vocea îi era estompată, visătoare. Se pierdea printre firele de iarbă. Patrik simți cum îl înțepau ochii. Durerea celuilalt îi apăsa pieptul. Nu mai erau polițistul și ruda fetei decedate. Erau tați, erau semeni. Patrik se întreba dacă oamenii încetau vreodată să se mai simtă părinți. Se schimba asta dacă singurul copil era pierdut? Uitau odată cu trecerea anilor?

Se puse jos lângă Peter și îi spuse cu glas scăzut:

— Nu cred că e singură. Cred că este cu voi.

Crezu în asta în timp ce rostea cuvintele. Când închise ochii, i se păru că aude un glas vesel de copil și un râset care se ridica la cer. Apoi rămaseră numai foșnetul frunzelor și strigătul ascuțit al unei păsări. Lângă el auzea respirația tot mai grea a lui Peter. Curând adormi lângă Patrik, poate pentru prima dată de la dispariția Neei.

Bohuslän 1672

Primăvara era un timp binecuvântat, însă erau multe de făcut și toți munceau din zorii zilei până seara târziu. Era nevoie să se ocupe de animalele din ogradă și de peste tot. Câmpurile trebuiau pregătite pentru cultivat. Și casele de pe domeniu trebuiau îngrijite, fiecare familie de preot trăia cu teama de putregaiul care strica lemnul și făcea acoperișul să se slăbească din cauza ploii. Când murea câte un preot, se făcea o inspecție, pentru a se evalua cât de bine avusese acesta grijă de casă, iar dacă putregaiul era mai mare decât cel estimat, văduva era obligată să plătească amenzi. În schimb, dacă ferma fusese mai bine îngrijită decât era de așteptat, văduva putea primi o răsplată. Prin urmare, existau motive puternice pentru a menține în stare bună colibele, hangarele și casa stăpânilor. Costurile erau împărțite între paroh și enoriași. Iar Preben ținea ca domeniul parohial să fie îngrijit cum se cuvenea. De aceea, zgomotul bătăii ciocanelor răsuna în toată curtea.

Nimeni nu vorbea despre ce se întâmplase la iaz, iar Märta părea că redevine copilul care fusese deunăzi.

Cățelușa primi numele de Sigrid și o urma pe Märta la fel de stăruitor precum o făcuse Panseluța.

Preben era de multe ori plecat de la casa parohială. Pornea adesea în zorii zilei și revenea la crepuscul. Uneori lipsea mai multe zile. Mulți enoriași aveau nevoie de sfaturi sau de cuvântul Domnului pentru a face existența mai suportabilă, iar Preben își lua în serios rolul de vindecător de suflete. Asta nu-i era pe plac Brittei, iar el pleca la drum câteodată cu cuvinte grele aruncate în urma lui. Însă și dispoziția Brittei se îmbuna pe măsură ce razele soarelui de vară ispiteau pe toată lumea să iasă în mijlocul naturii.

Sângerările Brittei veneau la fel de regulat ca luna plină de pe cer. Încetase să mai ia fierturile lui Elin, iar aceasta nu mai deschisese subiectul. De la o vreme, numai gândul că copilul lui Preben ar putea crește în pântecul Brittei o umplea de dezgust. Reușise să păstreze atitudinea cerută de poziția ei față de stăpâna casei parohiale, însă ura față de Britta ardea cu o flacără din ce în ce mai clară. Nu avea idee ce se petrecuse între Preben și Britta după ce Märta fusese aproape de a se îneca. Nu întrebase și nu pomenise nicio vorbă despre asta. Însă de atunci Britta era mai amabilă cu Märta. Observa adesea că primea o porție extra de la bucătărie sau chiar și dulciuri cumpărate din ieșirile ei la Uddevalla. Britta își petrecea câteva zile pe lună acolo, la mătușa ei. În acele zile, moșia parohiei parcă răsufla ușurată. Slugile își îndreptau spatele și pasul le era mai ușor. Preben fredona și își petrecea adesea acele zile cu Märta. Elin obișnuia să se uite pe furiș la ei, stând în bibliotecă aproape cap în cap, bine adânciți în câte-o convorbire despre vreo carte aleasă de Preben. Îi încălzea inima într-un fel foarte special. Nu crezuse

că avea să mai simtă așa ceva. Nu din ziua în care Per dispăruse în adâncuri. Ziua în care Per dusese cuvintele ei grele direct în moarte.

— Dumnezeule, ați alergat până aici?

Erica se uită îngrozită la Helen. Ei i se tăia răsuflarea chiar şi numai când fugea după gemeni în camera de zi, iar ideea de a alerga tot drumul de la casa lui Helen o făcea de-a dreptul să transpire.

— Ah, nu e nimic, zise Helen cu un zâmbet în colțul gurii. Încălzirea.

Trase pe ea bluza subțire de trening pe care o legase în jurul taliei, se aşeză la masa din bucătărie și acceptă recunoscătoare un pahar cu apă.

— Vreți niște cafea? întrebă Erica.

— Da, mulțumesc, aș vrea.

— Nu aveți crampe dacă beți? întrebă curioasă Erica în timp ce îi turnă cafeaua lui Helen și se așeză în fața ei.

Cei mici se duseseră la o amică din apropiere atunci când ea și Anna se deplasaseră la Grebbestad, iar după ce primise mesajul de la Helen hotărâse să-i mai lase un pic acolo. Se gândi că va lua cu ea o sticlă de vin sau ceva, drept mulțumire, când va merge să-i aducă înapoi.

— Nu, corpul meu e obișnuit. Niciun pericol.

— Eu sunt de părere că omul ar fi trebuit să se nască cu roți. Până acum am reușit să fug de sport ca de ciumă.

— Să alergi după mai mulți copii mici nu e o treabă foarte ușoară, spuse Helen, sorbind din cafea. Îmi

amintesc de Sam, când era mic. Alergam tot timpul după el. Pare să fi trecut atât de mult timp, era o altă viață.

— Da, îl aveți numai pe Sam, nu-i așa? zise Erica de parcă nu știa tot ce era de știut despre acea familie.

— Da, așa a rămas, zise Helen, iar chipul îi căpătă o expresie impasibilă.

Erica schimbă subiectul. Era recunoscătoare că Helen acceptase să vorbească cu ea, dar simțea că era necesar să fie precaută. Helen se putea hotărî să plece la prima întrebare pusă greșit. Nu era o situație nouă pentru Erica. În munca de cercetare pentru cărțile ei, întâlnea mereu pe unul sau pe altul care oscila între dorința de a vorbi și impulsul de a tăcea. Atunci trebuia să înainteze cu atenție, să îl facă pe om să se deschidă pas cu pas și să spună mai mult decât își propusese la început. Desigur că Helen venise aici, însă tot corpul îi semnala că își călcase pe inimă și că deja își punea decizia sub semnul întrebării.

— De ce v-ați hotărât până la urmă să vorbiți cu mine? spuse Erica sperând ca întrebarea să nu declanșeze reflexul de fugă. Am trimis o mulțime de rugăminți, dar până acum nu v-a interesat.

Helen luă încet două înghițituri de cafea. Erica își puse mobilul pe masă și îi arătă că înregistra conversația. Helen doar dădu din umeri.

— Am fost de părere și încă sunt de părere... că trecutul ar trebui să fie chiar asta. Trecut. Dar nu sunt naivă. Îmi dau seama că nu pot să vă opresc să scrieți această carte și nici nu am avut vreodată intenția să o fac. Pe de altă parte, știu că și Marie se gândește să scrie despre acest subiect și nu e ca și cum ar fi tăcut de-a lungul anilor. Știm foarte bine și eu, și dumneavoastră că și-a construit întreaga carieră pe... tragedia noastră.

— Da, pentru că e și tragedia voastră, nu-i așa? spuse Erica preluând firul. Nu numai cei din familia Stellei şi-au văzut viețile distruse din cauza celor întâmplate, ci și voi și familiile voastre.

— Cei mai mulți nu văd așa lucrurile, zise Helen și ceva greu îi străluci în ochii cenușiu-albaștri. Cei mai mulți au ales să creadă prima versiune a poveștii. Ce am recunoscut. Tot ce a fost după aceea nu a mai avut importanță.

— De ce credeți că e așa?

Erica se aplecă înainte curioasă și se uită cu coada ochiului spre mobil, asigurându-se că încă mergea înregistrarea.

— Este pentru că lipsește un alt răspuns. Altcineva pe care să poată fi dată vina. Oamenilor le plac soluțiile simple și sacii bine legați. Retrăgându-ne declarațiile, le-am distrus iluzia de a trăi într-o lume sigură, unde nimeni nu le putea face rău lor sau copiilor lor. Păstrând convingerea că noi am făcut asta, puteau rămâne cu iluzia că totul era în ordine.

— Și acum? Când o copilă de la aceeași fermă e găsită în același loc, credeți că a copiat cineva crima? Că a fost resuscitat un rău ascuns?

— Nu știu, zise Helen clătinând din cap. Sincer vorbind, nu am idee.

— Tocmai am citit un articol unde scrie că Marie a văzut pe cineva în pădure în acea zi. Ce credeți, vă amintiți de asta?

— Nu, spuse Helen rapid ferindu-și privirea. Nu, nu am văzut pe nimeni.

— Credeți că într-adevăr a văzut pe cineva sau că a inventat asta dintr-un motiv sau altul? Pentru a direcționa

interesul spre altcineva? Pentru a-și sprijini povestea de când și-a retras declarația?

— Asta puteți să o întrebați pe Marie, zise Helen apucând un fir răzleț care-i ieșea din colanții negri de alergat.

— Totuși, ce credeți? se încăpățână Erica și se ridică pentru a mai turna cafea.

— Știu doar că nu am văzut pe nimeni. Sau că nu am auzit pe nimeni. Și am fost tot timpul împreună, deci aș fi auzit dacă ar fi fost cazul.

Helen continua să apuce de fir. Stătea ca pe ace, așa că Erica schimbă repede subiectul. Avea mai multe întrebări și nu voia să o facă pe Helen să fugă înainte de a apuca să treacă prin toate.

— Puteți descrie relația cu Marie?

Pentru prima oară de când venise, chipul lui Helen se destinse într-un zâmbet, iar Ericăi i se păru că, într-o clipită, întinerise cu zece ani.

— Eram foarte diferite şi totuși ne-am potrivit de la bun început. Proveneam din familii diferite, crescuserăm în medii diferite, ea era extravertă, eu eram timidă. N-ar fi trebuit să fi avut ceva în comun. Deloc. Iar eu nici acum nu pot să înțeleg ce a văzut Marie la mine. Toată lumea voia să fie cu ea. Chiar dacă oamenii îi aruncau multe aluzii răutăcioase la adresa familiei sale, de fapt, toți doreau să fie în jurul ei. Era atât de frumoasă, atât de îndrăzneață, atât de... sălbatică.

— Sălbatică. Asta nu am mai auzit despre Marie înainte, spuse Erica. Puteți dezvolta?

— Păi, ce să spun? Era ca o forță a naturii. Deja spunea că avea să devină actriță, că va face filme în SUA, că va fi star la Hollywood. Știu că mulți vorbesc așa când sunt

copii, însă câți reușesc? Înțelegeți ce putere se află în spatele unei astfel de ambiții?

— Da, e minunat ce a reușit, spuse Erica, însă nu putu să nu se întrebe care fusese prețul.

În toate articolele pe care le citise despre Marie, actrița apărea ca o figură tragică, învăluită într-un nimb de singurătate și pustietate. Se întrebă dacă Marie, copil fiind, își imaginase că acesta era prețul pentru a-și împlini visul.

— Îmi plăcea foarte mult să fiu cu Marie, ea era tot ce nu eram eu. Îmi dădea un sentiment de siguranță, îmi dădea curaj. Cu Marie îndrăzneam să fiu persoana care, altfel, nu cutezam să fiu. Scotea la iveală ce era mai bun în mine.

Chipul lui Helen radia. Se străduia să își înfrâneze emoțiile.

— Cum ați reacționat când vi s-a interzis să vă vedeți? întrebă Erica observând-o pe Helen.

Un gând începu să o bântuie, însă era așa de difuz, că nu-l putu capta cu adevărat.

— Eram dipserate, bineînțeles. Sau cel puțin eu. Marie începuse imediat să caute moduri prin care să ocolim interdicția.

— Prin urmare ați continuat totuși să vă vedeți?

— Da, ne vedeam la școală în fiecare zi, dar și în timpul liber ne vedeam pe furiș, cât de des puteam. Era ca și cum am fi trăit în povestea lui Romeo și a Julietei, tratați nedrept de lumea în care ne aflam. Nu am lăsat nimic să ne oprească, eram fiecare lumea celeilalte.

Unde vă întâlneați?

— Mai ales în hambarul familiei Strand. Era gol, nu aveau animale, așa că obișnuiam să ne strecurăm acolo,

mai ales la nivelul de sus. Marie fura țigări de la frații ei și le fumam acolo, pe furiș.

— Câtă vreme v-ați ascuns acolo? Înainte de... înainte de întâmplare.

— Cred că vreo jumătate de an. Nu îmi amintesc exact. A trecut atât de mult timp și am încercat să nu mă mai gândesc la vremurile acelea.

— Și cum ați reacționat când familia Strand v-a rugat să o păziți pe Stella, împreună?

— Păi tatăl Stellei l-a întrebat pe tatăl meu mai întâi și cred că a fost un pic confuz și a spus da fără să se gândească foarte bine. Știți, aparențele erau importante și tata nu a vrut să apară ca un tip meschin care eticheta un copil ca prieten de joacă nepotrivit din cauza familiei copilului. Nu ar fi dat bine.

Helen se încruntă.

— Dar am fost foarte bucuroase, bineînțeles, cu toate că știam că nimic nu avea să se schimbe. Știți, aveam treisprezece ani. Luam zilele cum veneau. Și speram ca odată să putem fi împreună. Fără a fi nevoie să ne ascundem în hambar.

— Prin urmare, erați nerăbdătoare să fiți bune pentru Stella?

— Da, eram, spuse Helen aprobând din cap. Ne plăcea de Stella. Și ei îi plăcea de noi.

Tăcu și își strânse buzele într-o expresie austeră.

— Trebuie să ajung acasă în curând, zise ea și bău ce mai era în ceașca de cafea.

Erica simți o panică ușoară, mai avea atât de multe întrebări, atâtea lucruri de aflat. Voia să întrebe despre lucruri importante, ca și despre lucruri neînsemnate, detalii, întâmplări, emoții. Avea nevoie de mult mai mult pentru

a da viață poveștii. Însă știa și că presiunea pusă asupra lui Helen putea avea efect contrar. Dacă se mulțumea cu ce primise, își mărea șansele de a purta mai multe conversații în viitor. Așa că se străduí să zâmbească veselă.

— Da, firește, mă bucur că mi-ați acordat o clipă. Însă pot să mai întreb ceva?

Aruncă din nou o privire cu coada ochiului spre mobil, să vadă dacă mergea înregistrarea.

— Bine, spuse Helen reticentă și Erica simți că, mental vorbind, ea era deja pe ușă afară.

Dar din toate întrebările pe care mai dorea să i le pună, aceasta era poate cea mai importantă.

— De ce ați mărturisit?

Urmă o perioadă de tăcere chinuitoare. Helen stătea cu privirea nemișcată spre masă, iar Erica aproape că vedea cum i se învârteau gândurile în cap. Până la urmă, cuvintele veniră ca o expirație îndelungă, ca și cum treizeci de ani de tensiune acumulată își găsiseră modul de eliberare.

Helen îi întâlni privirea Ericăi și spuse calm:

— Ca să fim împreună. Și ca un mod de a le spune părinților noștri să se ducă naibii.

— Și potriviți velele pentru întoarcere! strigă Bill în bătaia vântului.

Karim se străduí să înțeleagă. Bill avea tendința de a începe în engleză și a de aluneca apoi automat în suedeză. Anumite cuvinte își găsiseră loc în mintea lui și acum știa că „potriviți velele" însemna că trebuia să tragă de sfoara prinsă la pânze.

Trase de ea până primi din partea lui Bill o aprobare din cap.

Adnan strigă puternic când barca începu să se încline și se apucă de o margine. După ce ieșiseră toți în larg cu Bill, de probă, cu o barcă mai mică, acum se adunaseră într-o ambarcațiune mai mare, căreia Bill îi spunea *Samba*. Fuseseră suspicioși când văzuseră la început că era total deschisă în spate, însă Bill îi asigurase că nu va lua apă. Se părea că era destinată navigatorilor cu handicap și ideea era ca aceştia să poată fi traşi mai ușor din apă. Dar până şi acea explicație îl neliniști pe Karim: dacă era atât de sigură, de ce ar fi fost nevoie să te tragă cineva din apă?

— Nu e niciun pericol! No worry[1]! îi strigă Bill lui Adnan zâmbind larg și dând din cap nerăbdător.

Adnan se uită sceptic la zâmbetul lui Bill și se prinse și mai cu putere.

— It should lean, then it goes better in the water[2], zise Bill continuând să dea din cap. Trebuie să se incline, asta e ideea.

Vântul îi bruia unele cuvinte, dar înțeleseră ideea de bază. Era ciudat şi Karim se întrebă cum ar fi oare dacă instrucțiunile pentru condus mașina s-ar transmite la fel. El nu era încă pe deplin convins de înțelepciunea acestui demers. Însă entuziasmul lui Bill era destul de contagios pentru ca el și ceilalți să îi dea o șansă. Și era o întrerupere binevenită a monotoniei din tabără. Numai dacă senzația de primejdie nu ar fi fost atât de puternică de îndată ce se urcau într-o barcă.

Se strădui să respire calm și verifică pentru a cincea oară dacă toate curelele de la vesta de salvare erau legate cum trebuie.

---

1 Nu vă faceți griji!

2 Trebuie să se încline, așa înaintează mai bine pe apă.

— Deviați! strigă Bill și ei se uitară unul la altul, neînțelegând ce le cerea Bill să facă.

Bill își flutura mâinile strigând:

— Turn! Turn![1]

Ibrahim, care stătea la proră, întoarse cu toată puterea spre dreapta, ceea ce îi aruncă pe toți într-o parte a bărcii. Tangonul se roti rapid și cu chiu cu vai reușiră să o scoată la capăt. Bill era pe punctul de a cădea în apă, dar reuși în ultimul moment să se prindă de marginea bărcii și să rămână la bord.

— Ce mama dracului! strigă el și toată lumea înțelese aceste cuvinte.

Înjurăturile fuseseră primele cuvinte învățate în suedeză. „Gândaci blestemați" le fuseseră dat să audă încă de când sosiseră în stația de cale ferată.

— Sorry, sorry, strigă Ibrahim scăpând cârma ca și cum ar fi fost o cobră otrăvită.

Bill se aruncă în capătul din spate al bărcii continuând să înjure. Luă cârma de la Ibrahim și, când barca se echilibră, răsuflă adânc. Apoi își afișă bine-cunoscutul zâmbet.

— Nicio primejdie, băieți! No worries! It's nothing compared to the storm when I crossed the Biscaya![2]

Fluieră voios în timp ce Karim verifică din nou, pentru siguranță, dacă vesta de salvare îi era bine prinsă.

Annika își strecură capul prin deschizătura ușii.

— Bertil, cineva insistă să vorbească numai cu tine. Numărul e necunoscut, iar vocea sună foarte ciudat. Ce spui? Să transfer apelul?

---

1 Întoarceți! Întoarceți!

2 Nu-i nimic față de furtuna prin care am trecut traversând Golful Biscaya!

— Da, sigur, spuse Mellberg oftând adânc. O fi vreun vânzător de telefoane care crede că poate să-mi vândă ceva fără de care nu pot trăi, dar să vezi, nu-i merge cu bătrânul...

Îl scărpină pe Ernst în spatele urechii așteptând ca lumina de la telefon să se aprindă. Când aceasta se întâmplă, răspunse pe un ton autoritar:

— Alo, da?

Se pricepea foarte bine să-i pună la punct pe vânzătorii ăștia.

Însă persoana de la celălalt capăt nu voia să vândă nimic. Vocea distorsionată îl făcu la început bănuitor, însă erau informații care negreșit îi trezeau interesul. Se așeză mai drept în scaun ascultând încordat. Ernst observă schimbarea, așa că ridică și el capul și ciuli urechile.

Înainte ca Mellberg să pună câteva întrebări de verificare, auzi clicul care-l anunța că cel care sunase îi închisese telefonul în nas.

Mellberg se scărpină în cap. Informația pe care o primise era de o importanță crucială și dădea cazului o nouă întorsătură. Își întinse mâna spre telefon pentru a-l suna pe Patrik, dar și-o retrase imediat. Ceilalți din echipă erau ocupați cu percheziția de la ferma lui Berg. Iar informația asta era de un așa calibru, că obligatoriu trebuia abordată de cineva aflat la nivel de conducere. Cel mai simplu și mai sigur era să se ocupe el singur. Dacă după aceea avea să fie copleșit de recunoștința oamenilor pentru că va fi reușit să rezolve cazul, n-avea ce face, nu era el de vină că era șef și ajungea mereu în fața presei și în luminile rampei. Și apoi, era cât se poate de corect să i se recunoască meritele, doar el era inima și creierul secției de poliție din Tanumshede și el avea să rezolve acest caz.

Se ridică, iar Ernst își întinse capul plin de speranță.

— Îmi pare rău, prietene, zise Mellberg, dar astăzi ai să stai frumos acasă. Eu am lucruri importante de făcut.

Ignoră scâncetele dezamăgite ale lui Ernst când înțelese că nu avea voie să-l însoțească și se grăbi să iasă din încăpere.

— Am un drum de făcut, zise el când trecu pe lângă biroul Annikăi, la recepție.

— Despre ce a fost telefonul? întrebă ea.

Mellberg oftă. Ce pacoste să ai personal care își bagă întotdeauna nasul! Parcă nu ar mai fi rămas nicio fărâmă de respect pentru cei aflați mai sus în ierarhie.

— Ei, un nenorocit de vânzător, așa cum am bănuit.

Annika se uită șovăitor la el. Nu avea de gând să-i dezvăluie unde mergea. Într-o clipită l-ar fi sunat pe Hedström, care sigur s-ar fi încăpățânat să vină și el. Puterea amețea, învățase asta cu anii și mereu era nevoit să pareze tentativele colegilor mai tineri de a se înghesui în față când venea vorba de lovituri de teatru și prestigiu. Erau de-a dreptul lamentabili.

Respiră anevoie când ajunse afară în dogoarea verii. Era inuman să trebuiască să trăiești în căldura asta tropicală. Trebuie să fie din cauza acelui efect de seră. Dacă o va ține tot așa, ar putea la fel de bine să se mute în Spania, se gândi el. Nu că i-ar fi plăcut iarna. Lui îi surâdeau primăvara și toamna. Sau... o toamnă umedă suedeză nu aducea prea multă bucurie, dacă stătea bine să se gândească. Dar primăvara putea fi plăcută. Dacă ar fi fost cu soare. Nu una așa rece și plină de vânt cum fusese în ultimii ani.

Aproape că se sufocă de căldură când intră în mașina de poliție. O să-i zică el vreo două idiotului ăla care o

lăsase în plin soare. Era ca într-o saună înăuntru și se grăbi să deschidă aerul condiționat. Temperatura coborî abia când viră în sus spre tabăra de refugiați, dar până la acel moment cămașa îi era deja plină de sudoare. Nu anunțase pe nimeni de venirea sa, nu îl știa pe administrator și nu ar fi putut avea încredere că nu l-ar fi dat de gol unde avea să meargă. Astfel de lucruri se făceau mai bine fără a anunța în prealabil. De aceea, în trecut, raidurile se făceau de dimineață. Pentru a profita de efectul de surpriză.

Înaintă spre recepție și deschise ușa. Simți o răcoare binecuvântată când intră. Mellberg își șterse mâna dreaptă de pantaloni înainte de o întinde.

— Bună ziua, sunt Bertil Mellberg, de la secția de poliție din Tanumshede.

— Da, bună ziua, eu sunt Rolf, administrez această tabără. Cărui fapt îi datorăm prezența dumneavoastră?

Îl privi pe Mellberg cu neliniște. Mellberg îl lăsă să asude un pic, nu pentru că ar fi avut vreun motiv. Ci pentru că putea.

— Am nevoie de acces în una dintre locuințele voastre, zise el.

— Aha, zise Rolf înlemnit. Care anume? Și de ce?

— Cine locuiește în casa din capăt? Spre apă?

— Karim și familia lui.

— Karim? Ce știți despre el?

Mellberg își încrucișă mâinile la piept.

— Păi este din Siria, a venit aici în urmă cu vreo două luni, cu soția și doi copii mici. Ziarist, calm, liniștit. Ce se întâmplă?

— A participat și el la operațiunea de căutare a fetei care a dispărut luni?

— Da, așa cred, se încruntă Rolf. Da, el a fost. Despre ce este vorba?

Își încrucișă și el mâinile la piept.

— Trebuie să arunc o privire în locuința lui, zise Bertil.

— Ei bine, nu cred că pot permite așa ceva, spuse Rolf, însă după voce păru că ezită.

Mellberg își încercă norocul, știind că cei mai mulți suedezi nu își cunoșteau bine drepturile.

— Aici este un așezământ guvernamental și avem dreptul să primim acces în aceste locuințe.

— Aha, hm, dacă e așa... Atunci haideți să mergem acolo.

— Este un demers al poliției, așadar prefer să mă duc singur, zise Mellberg, care nu era deloc dornic să aibă un administrator de tabără extrem de tensionat privind tot timpul peste umărul lui. Arătați-mi care este casa și merg eu acolo.

— Bine, zise Rolf și ieși cu el afară. Pe drumul acesta. Ultima casă.

Mellberg fu din nou uimit de cât de infernal de caldă era această vară. Probabil că refugiaților le era bine în căldura asta, ar fi trebuit să se simtă ca acasă.

De afară, mica locuință albă părea foarte îngrijită. Câteva jucării erau grupate ordonat în afara casei, iar pantofii stăteau aranjați în linii drepte în fața treptelor. Ușa era larg deschisă și dinăuntru auzea râsete vesele de copii.

— Bună ziua, strigă el după ce trecu pragul.

O femeie frumoasă cu părul lung și brunet își făcu apariția ștergând un castron umed cu un șervet de bucătărie în mâini. Înlemni când îl văzu și se întrerupse din ceea ce făcea.

— What you want?[1] întrebă ea.

Avea un accent puternic, iar vocea îi părea rece și dușmănoasă.

Mellberg nu se gândise la treaba cu limba. Ca să fie cinstit, engleza nu era punctul lui forte. Și poate că femeia nu înțelegea nici măcar engleza. Continuă să vorbească pe o limbă din care nu înțelegea niciun cuvânt. Dumnezeule, cât de greu era să înveți limba țării în care ai ajuns? se gândi el.

— I have to... see in your house...[2]

Simțea că i se împleticea limba numai încercând să rostească cuvintele în engleză. Femeia se uită la el fără să înțeleagă și încercă să îl dea afară cu un gest din mâini.

— I have some... information... că voi... that your man is hiding something in the house[3], zise el încercând să treacă pe lângă ea.

Femeia se puse cu brațele încrucișate în pragul ușii. Se uită la el cu ochi fulgerători și izbucni într-o tiradă furioasă.

Pentru un moment, simți în piept un val de îndoială. Însă avea parte de prea multe femei furioase acasă ca să se lase speriat de această situație încordată. Își dădu seama că poate ar fi fost bine să aducă un translator, dar acum nu mai era timp pentru așa ceva. Nu, își permitea să fie viclean. Viclean ca o vulpe. Deși nu era nevoie de hârtii aici, în Suedia, știa că în multe alte țări nu era așa. I se aprinse un beculeț și se căută în buzunarul de la cămașă. De acolo luă un bilet pe care îl despături atent.

---

1 Ce doriți?

2 Trebuie să văd... în casa voastră

3 Am informații... că soțul dumneavoastră ascunde ceva în casă.

— I have a permission to look in your house, zise el arătându-i biletul cu o mină autoritară. You do know this? A permission?[1]

Flutură biletul în fața ei încruntându-se. Ea urmări biletul cu privirea și păru să devină nesigură.

El făcu un pas într-o parte și dădu din cap. Mulțumit de sine, puse la loc certificatul veterinar al lui Ernst. Când era vorba de o chestiune atât de serioasă, toate mijloacele erau permise.

[1] Am autorizație să intru în casa dumneavoastră. Știți ce e asta? O autorizație?

Bohuslän 1672

Unul dintre lucrurile învățate de Elin de la bunica ei era să urmeze anotimpurile. Primăvara târziu era vremea potrivită pentru a culege plantele și florile de care avea să aibă nevoie pe parcursul anului, prin urmare, atunci când prindea un răgaz, pornea să colinde câmpurile. După ce culegea plantele, le usca atent în partea ei de colibă. Se găseau din belșug anul acesta, când un început de primăvară ploios fusese urmat de multe zile însorite, iar pământul pur și simplu explodase de verdeață. În plus, era o plăcere să colinzi pe terenurile parohiei. Era plin de pășuni, izlazuri, văi, zone mlăștinoase și păduri. Vegetația era luxuriantă, iar Elin fredona pentru sine în timp ce, cu coșul pe brat, alegea exemplarele cele mai bune din soiurile tămăduitoare, care înzdrăveneau și aduceu alinare. Era cel mai frumos timp al anului și, pentru prima oară după multă vreme, simți în inima ei ceva ce semăna cu fericirea.

Se opri la vechiul staul de oi, pentru un mic popas. Drumul pe acel teren era destul de anevoios şi începuse să gâfâie, cu toate că se simțea puternică și sănătoasă. Avea două ceasuri doar pentru sine, reușise să o convingă pe

Stina, cea mai tânără dintre slujnice, să îi preia treburile, promițându-i că avea să o ajute să trimită semnalele potrivite pentru a-și atrage un pețitor. Știa că era cazul să-și folosească aceste rare ore în mod folositor, însă natura mirosea atât de bine, razele soarelui încălzeau aerul, iar cerul era atât de albastru. Nu strică să-ți lași sufletul să se bucure pentru câteva minute, își spuse ea așezându-se în iarbă cu brațele deschise și privirea ațintită spre cer. Știa că Dumnezeu era prezent pretutindeni, dar se gândea că în acest moment se găsea mai aproape ca oricând. Şi-l putea imagina așezat, cu toate culorile lumii alături, pictând această zi. Corpul îi devenea mai greu. Mireasma ierbii și a florilor care îi umplea nările, norii alunecând ușor pe cerul albastru, moliciunea covorului verde care o învelea, totul o îmbia la somn. Pleoapele deveneau tot mai grele și mai grele, până când nu se mai putu împotrivi și le lăsă să se închidă.

Se trezi când ceva îi gâdilă nasul. Se încruntă și, pentru că asta nu schimbă nimic, își duse mâna să se frece la nas, iar atunci auzi un râset reținut dintr-o parte. Se ridică brusc. Preben se afla lângă ea, cu un fir de iarbă în mână.

— Dar ce-i asta? făcu ea încercând să pară furioasă, însă realiză că vocea îi trăda râsetul.

El zâmbi larg, cu ochii lui albaștri care o atrăgeau, o captau cu totul.

— Arătai așa de liniștită dormind, Elin, zise el atingând-o din nou pe față cu firul de iarbă.

Vru să se ridice în picioare, să își scuture fustele, să își ia coșul plin și să o întindă spre casă. Aşa s-ar fi cuvenit, așa ar fi trebuit să facă. Însă stând acolo în iarbă lângă staulul părăsit, nu mai erau stăpân și slujnică. Nici

cumnat și cumnată. Erau Elin și Preben, iar deasupra lor Dumnezeu zugrăvise cerul cel mai albastru, iar sub ei iarba cea mai verde. Elin vru ceva, apoi vru altceva. Știa ce voia și știa ce putea. Și nu putea să se ridice și să plece. Preben o privea într-un fel în care nimeni nu o privise de când trăia Per. Și ea îl privise cu Märta, cu cățelușa în brațe, cu bucla de păr căzându-i pe ochi sau atingând afectuos botul Steluței când aceasta avea dureri. Și fără să-și dea seama ce se petrecea cu ea se înclină în față și îl sărută. La început, el înlemni. Îi simți buzele tari pe ale ei și corpul care se sustrase precaut. Apoi se abandonă și alunecă spre ea. Cu toate că trebuia să simtă că e greșit, era ca și cum Dumnezeu îi privea. Și zâmbea în atotputernicia sa.

— Am terminat acum cu casa.

Torbjörn se apropie de Gösta și arătă spre hambar.

— Vom continua acolo.

— Bine, zise Gösta aprobând din cap.

Simțea în continuare o aversiune enormă față de toate astea și nu îndrăzni să meargă lângă Patrik și Peter care vorbeau aşezați pe iarbă și un pic mai încolo. Încercase să se apropie de Eva, care stătea pe banca din afara casei. Însă Eva privea absent și nu părea să poți ajunge la ea. Părinții lui Peter erau furioși și nu erau dispuși să asculte argumente rezonabile în acel moment, așa că îi lăsă în pace.

Tehnicienii lucrau de zor, iar Gösta se simțea în plus și pierdut. Știa că prezența lor ca polițiști era necesară, însă ar fi preferat să facă ceva practic în loc să stea acolo și să supravegheze. Patrik îi rugase pe Paula și pe Martin să investigheze mai îndeaproape istoricul familiei Berg și ar fi preferat să fie el în locul lor. În același timp, Gösta își dădea seama că era nevoie de prezența lui acolo, el fiind cel care comunicase cel mai bine cu familia.

Îi urmări pe tehnicieni cu privirea cum se deplasau cu echipamentul spre hambar. O pisică cenușie se repezi afară când deschiseră larg poarta.

O viespe îi bâzâi în urechea dreaptă și se strădui să rămână nemișcat. Îi fusese mereu teamă de viespi și nu

conta de câte ori îi spunea lumea să nu o ia la fugă și să nu dea din mâini isteric, pentru că tot îi venea foarte greu să se oprească. Era un fel de instinct atavic care crea un flux de adrenalină făcându-i mintea să strige „fugi!" de fiecare dată când se apropia o viespe. Dar de data aceasta avusese noroc, găsise ceva mai dulce și mai interesant de atacat și zbură de acolo fără ca Gösta să-și piardă demnitatea în fața celorlalți din curtea fermei.

— Vino și așază-te lângă noi, îl chemă Patrik făcându-i un semn cu mâna.

Gösta se așeză pe iarbă lângă Peter. I se părea ciudat să stea acolo cu el în timp ce casa lor era răscolită și întoarsă pe dos, însă părea a se fi împăcat cu situația. Era calm și resemnat acum.

— Ce caută? întrebă Peter.

Gösta bănui că făcea față lucrurilor luând distanță. Prefăcându-se că nimic din toate astea nu îl atingeau. Văzuse asta de multe ori înainte.

— Nu putem spune ce facem sau ce căutăm.

Peter dădu din cap.

— Pentru că suntem potențiali suspecți.

Exista o resemnare în glas, iar Gösta simți că sinceritatea era calea cea mai potrivită de adresare.

— Da, așa stau lucrurile. Și îmi dau seama că vă face să vă simțiți îngrozitor. Însă presupun că vreți să facem tot ce ne stă în putință pentru a afla ce i s-a întâmplat Neei. Iar din păcate asta înseamnă să luăm în calcul și posibilitățile cele mai neverosimile.

— Înțeleg, e în regulă, zise Peter.

— Credeți că părinții dumneavoastră vor înțelege? întrebă Gösta mutându-și privirea spre Bengt și Ulla, care stăteau ceva mai încolo vorbind aprins. Tatăl lui Peter

vorbea cu niște gesturi ample și zvâcnite, iar fața lui bronzată căpătase o nuanță roșie.

— Sunt numai îngrijorați. Și triști, zise Peter, smulgând pumni de iarbă din gazon. Tata a fost mereu așa, când ceva îl neliniștește reacționează înfuriindu-se. Însă nu e la fel de periculos precum pare.

Torbjörn ieși din hangar.

— Patrik? îl strigă el. Poți veni până aici?

— Sigur, vin, răspunse el și se ridică anevoie.

Îi trosniră încheieturile la ridicare și Gösta se gândi că la el va suna și mai rău când avea să se urnească la rândul său.

Gösta îl urmări cu privirea pe Patrik pășind prin pietriș și se încruntă. Torbjörn avea telefonul mobil în mână și vorbea aprins cu Patrik, care părea necăjit.

Gösta se ridică.

— Am să merg să văd ce vrea Torbjörn, spuse el scuturându-și ușor piciorul drept, care amorțise.

Șchiopătă până la ei.

— Ce se întâmplă? Ați găsit ceva?

— Nu, nu am apucat să începem cu hambarul, zise Torbjörn ținând sus mobilul. Dar tocmai am primit un telefon de la Mellberg care ne ordonă să lăsăm totul baltă aici și să mergem la tabăra de refugiați. Spune că a găsit ceva.

— A găsit ceva? zise Gösta nedumerit. Când? Cum? Stătea și dormea la birou când am plecat.

— Pun pariu că iar s-a băgat în vreo tâmpenie, bombăni Patrik și se întoarse apoi spre Torbjörn. Aș vrea să știu că terminăm ce avem de făcut aici, dar Mellberg este superiorul ierarhic și nu mă pot împotrivi ordinelor lui. Putem să marcăm aici zonele de verificat, să mergem în tabăra de refugiați și să ne întoarcem mai târziu.

— Nu prea e indicat să întrerupem o astfel de verificare, spuse Torbjörn și Gösta îl înțelese.

Totuși era de acord cu Patrik. Formal vorbind, Mellberg era șeful lor și cel căruia îi revenea responsabilitatea cea mai mare în secție și, cu toate că știau cu toții că asta era mai mult în teorie decât în practică, erau nevoiți să se execute când se întâmpla să dea un ordin.

— Venim cu voi, spuse el și primi o încuviințare din cap din partea lui Patrik, care își scosese telefonul și încerca fără șanse de reușită să dea de Mellberg.

Gösta se îndreptă spre membrii familiei și le spuse că aveau să revină ceva mai târziu, însă în privința motivelor lor, îi lăsă fără răspuns. Simțea că stomacul i se strângea și mai tare. Faptul că Mellberg se pornise de unul singur nu putea însemna decât probleme. Și ce ar fi putut să găsească la tabăra de refugiați? Îl copleși o senzație de catastrofă iminentă.

Copiii nu erau deloc încântați să se întoarcă acasă, însă Erica știa că, dacă va dori să-i lase și altă dată la joacă cu alți copii, ar fi fost mai bine să nu rămână prea mult acolo. Îi ținea pe gemeni de mână, iar Maja mergea înaintea lor cu pași săltați și voioși. Ce binecuvântare de copil! Mereu veselă, mereu atentă și pozitivă. Își aminti că ar fi cazul să petreacă ceva mai mult timp cu Maja. Fusese atât de ușor să-i lase pe gemenii cei năzdrăvani să-i acapareze toată atenția.

Noel și Anton sporovăiau nestingheriți despre ceea ce făcuseră în timpul zilei, dar ea nu putea să și-o scoată din minte pe Helen. Erau atât de multe întrebări rămase fără răspuns. Și știa că instinctul ei o călăuzise bine. Dacă ar fi pus prea multă presiune asupra lui Helen,

s-ar fi închis în sine. Iar Erica avea nevoie de mult mai mult material pentru a-și duce la bun sfârșit proiectul de carte. Avea termen la întâi decembrie și încă nu scrisese nici măcar un rând. Dacă stătea să se gândească mai bine, se afla în plan, deoarece mereu își dedica mai mult timp cercetării și de abia apoi scria manuscrisul, cam în trei luni. Însă asta presupunea că, dacă voia să aibă o șansă de a termina la timp, atunci trebuia să se apuce cel mai târziu la începutul lunii septembrie. Iar acum, planurile ei îndelung chibzuite fuseseră spulberate. Nu avea idee cum avea să influențeze uciderea Neei cartea și publicarea acesteia. Indiferent de amestecul lui Helen sau al lui Marie, ea era nevoită să scrie despre asemănările dintre cazuri. Cazul Neei, fiind încă nerezolvat, era imposibil de prevăzut cum avea să îl însereze în carte. Parcă dădea dovadă de prea mult sânge-rece gândindu-se la o carte despre suferința și nenorocirea altora. Dar încă de pe vremea când scria cartea despre crima a cărei victimă fusese Alexandra, prietena ei din copilărie, își stabilise un principiu: simțămintele sale trebuiau complet separate de munca la proiect. În plus, de multe ori cărțile ei le ajutaseră pe rudele victimei să ajungă la un fel de încheiere. Ba chiar, de câteva ori, putuse chiar să contribuie la soluționarea unor cazuri până atunci nerezolvate. Și de această dată avea de gând să facă totul pentru a ajuta poliția cu lucrul la care se pricepea cel mai bine, și anume a scormoni în cazuri vechi de crimă.

Se obligă să dea deoparte gândurile la carte, în fond hotărârea ei de Anul Nou fusese să încerce să fie mai prezentă atunci când era cu copiii. Să nu se gândească la muncă, să nu stea cu nasul în telefon sau cu laptopul pe

genunchi, și să le ofere atenția ei totală. Știa că nu vor dura prea mult acești ani de copilărie mică.

Deși bebelușii nu erau chiar preferații ei, se bucura din toată inima de copilul Annei. I se părea un mare noroc să poată împrumuta un copil foarte mic, îl puteai lua să te joci cu el, apoi să îl pasezi părinților când începea să miroasă sau să facă urât. De-abia aștepta să vadă ce va fi. Nici Dan și nici Anna nu voiseră să știe și spuneau că pentru ei nu conta deloc. Însă dintr-un motiv sau altul Erica avea sentimentul că Anna și Dan așteptau o fetiță. Ar fi fost cel mai bine, deoarece copilul nenăscut pe care Dan și Anna îl pierduseră în mod atât de tragic fusese băiat. Corpul și chipul Annei încă purtau urme ale accidentului care aproape că o costase viața, dar părea să se fi obișnuit cu schimbările fizice de pe chip. În orice caz, nu le mai pomenise de multă vreme.

Erica se opri brusc. Gândul la Anna o făcu să-și aducă aminte de petrecerea burlăcițelor. Uitase complet că sugerase să aranjeze ceva de felul acela pentru Kristina. Soacra ei putea să o calce pe nervi uneori, însă îi stătea mereu la dispoziție când era vorba de copii. Așa că puținul pe care îl putea face pentru mama lui Patrik era să îi pregătească o zi frumoasă. Ceva cu adevărat amuzant. Nu vreo prostie precum a vinde pupături în voal de mireasă, era nepotrivit pentru vârsta ei. Ci o zi agreabilă și minunată în care Kristina să fie în centrul atenției. Dar ce să inventeze? Și când? Nu era prea mult timp de pierdut. Poate chiar acum, la sfârșitul săptămânii? Dacă era să pregătească ceva, ar fi trebuit să se apuce numaidecât.

Un afiș pe panoul din fața campingului o făcu să se oprească brusc. Era un gând. Unul chiar foarte bun. S-ar

putea spune că genial. Luă mobilul și făcu o poză afișului, apoi o sună pe Anna.

— Bună, am zis să aranjăm o petrecere pentru Kristina. Ce zici dacă ar fi acum, sâmbătă? Mă ocup eu dacă tu ai grijă să rezervi ziua pentru asta? Ar putea Dan să aibă grijă de copii?

Anna răspunse scurt și monosilabic, departe de entuziasmul la care se aștepta Erica. Însă poate era numai o zi grea de gravidă, așa că ea continuă să vorbească.

— Nu sunt foarte sigură de ceea ce o să găsesc, dar am văzut un anunț aici, pe panoul din camping, care mi-a dat o idee...

Încă nu primi niciun răspuns de la Anna. Era neobișnuit.

— E totul în regulă, Anna? Reacționezi într-un fel... ciudat.

— Nu, nu e nimic, sunt un pic obosită, asta-i tot.

— Bine. Bine, nu o să trăncănesc. Tu odihnește-te acum, îți voi da detaliile când voi ști mai mult.

Ceva era în neregulă cu Anna. Își cunoștea atât de bine sora și era din ce în ce mai sigură că Anna îi ascundea ceva. Și dată fiind capacitatea infailibilă a Annei de a-și atrage nenorociri, Erica nu putea decât să se îngrijoreze. După toate eșecurile și problemele, Anna păruse ca și cum ar fi aterizat în picioare și începuse să ia decizii rezonabile, însă poate era numai confuzia dorinței cu realitatea din partea ei. Întrebarea era ce îi ascundea Anna. Și de ce? Erica rămăsese ca înghețată în căldura soarelui. Se întreba când avea să înceteze să fie îngrijorată pentru sora ei mai mică.

Patrik rămăsese tăcut și abătut tot drumul până la Tanumshede. Obiceiul lui de a conduce prost se înrăutățea

când era tulburat și era conștient că Gösta se ținuse de mânerul de deasupra mașinii pe tot parcursul drumului.

— Tot nu răspunde? întrebă el.

Gösta, care ținea mobilul la ureche cu mâna liberă, clătină din cap.

— Nu, niciun răspuns încă.

— Nu poți să-l lași un minut singur. E mai rău decât copiii.

Patrik apăsă și mai puternic pe pedala de accelerație.

Se aflau pe drumul drept pe lângă benzinărie și curând avea să se zărească la orizont Tanumshede. Lui Gösta i se întorsese stomacul pe dos din cauza zdruncinăturilor, iar Patrik văzu cum chipul lui începuse să capete o paloare verzuie.

— Nu-mi place că nu am apucat să terminăm la fermă. Deși am delimitat zona, există un risc ca expertiza tehnică să fie sabotată, bombăni Patrik. Paula și Martin sunt pe drum?

— Da, am vorbit cu Martin și ne întâlnim în tabără. Sigur sunt deja acolo.

Patrik era mirat de propria furie. Mellberg avea o capacitate desăvârșită de a călca în străchini, adesea în speranța câștigului propriu, însă de această dată Patrik nu putea să-i permită. Nu când investigau omorul unui copil.

Când cotiră spre tabăra de refugiați, îi văzu pe Paula și pe Martin stând și așteptând în parcare. Parcă mașina lângă a lor și trânti portiera un pic prea tare după ce coborî.

— L-ați văzut? întrebă el.

— Nu, ne-am gândit că e mai bine să vă așteptăm și pe voi. Dar am vorbit cu administratorul taberei și am aflat

că Mellberg a mers la locuința din capăt, arătă Paula spre un rând de case în spatele lor.

— Bine, atunci hai să mergem să vedem în ce s-a mai băgat de data asta.

Patrik se întoarse când auzi niște mașini virând în spatele lui. Erau Torbjörn și ai săi, care îi urmaseră.

— De ce a vrut să vină Torbjörn aici? întrebă Martin. Știți ceva? A vorbit cineva cu el?

Patrik pufni.

— Nu răspunde la telefon. Nu știm decât că i-a zis lui Torbjörn că a găsit ceva „ce a deschis al dracului caz ca pe o conservă de sardine"

— Chiar vrem să știm? se amări Paula, făcând un semn din cap celorlalți. Haideți să rezolvăm și asta.

— Să luăm echipamentul sau nu? întrebă Torbjörn.

Patrik ezită.

— Da, la dracu, luați și lucrurile, doar Mellberg a zis că a găsit ceva.

Patrik le făcu semn cu mâna lui Gösta, Paulei și lui Martin să îl urmeze și se îndreptă spre casa cu pricina. Torbjörn și tehnicienii lui urmau să ia echipamentul din mașini și să vină după ei.

De jur împrejur, oamenii îi priveau. O parte se uitau pe fereastră, alții ieșeau și se așezau în fața caselor. Însă nimeni nu întreba nimic. Le observau numai privirile îngrijorate.

De la distanță, Patrik auzi o femeie țipând și grăbi pasul.

— Ce se întâmplă? întrebă el când ajunse în dreptul casei.

Mellberg stătea și vorbea cu femeia, gesticula febril și își luase tonul cel mai autoritar. Într-o engleză stricată repeta:

— No no, cannot go in house. Stay outside.[1]

Se întoarse spre Patrik.

— Ce bine că ați venit! zise el voios.

— Ce se întâmplă? repetă Patrik. Am încercat să dăm de tine de când l-ai sunat pe Torbjörn, dar nu răspunzi.

— Nu, am fost prins aici, ea e isterică și copiii țipă, dar a trebuit să-i scot din casă ca să nu distrugă dovezi.

— Dovezi? Ce dovezi?

Patrik își percepu propria voce urcând în falset. Dezgustul creștea cu fiecare minut care trecea și își dorea să-l prindă pe Mellberg de umeri și să-l scuture până-i scotea mina aceea înfumurată.

— Am primit un pont, zise semeț Mellberg și făcu o pauză de dragul efectului.

— Ce pont? întrebă Paula. De la cine?

Făcu un pas spre Mellberg. Se uită tristă la copiii care plângeau, iar Patrik ştia că, la fel ca și el, voia să înțeleagă situația înainte de a o drege.

— Păi... un pont anonim, spuse Mellberg. Că aici ar exista dovezi care să ducă la ucigașul fetei.

— Aici? Chiar în această casă? Sau la persoana care locuiește aici? Ce a spus mai exact cel care a sunat?

Mellberg oftă și vorbi rar și clar ca și cum s-ar adresa unui copil:

— Persoana a dat instrucțiuni foarte clare cu privire la această locuință. A descris-o exact. Dar nu, nu a dat niciun nume.

— Și ai venit aici? zise Patrik tot mai iritat. Fără să ne comunici?

Mellberg pufni disprețuitor și îl privi fix.

---

[1] Nu, nu poți să mergi în casă. Stai afară.

— Da, voi erați ocupați cu altceva și mi s-a părut important să acționez rapid, pentru ca dovezile să nu dispară sau să fie distruse. A fost o hotărâre de polițist bine chibzuită.

— Și nu ți s-a părut că trebuie să aștepți un mandat de percheziție de la procuratură? replică Patrik.

Lupta din răsputeri să-și păstreze calmul.

— Nu..., zise Mellberg și pentru prima oară păru un pic nesigur. Am considerat că nu era necesar și ca investigator-șef am luat singur decizia. E vorba de dovezi sigure într-un caz de crimă și știi la fel de bine ca mine că pentru asta nu e nevoie să așteptăm hotărâri formale.

Patrik rosti răspicat:

— Prin urmare ai avut încredere într-un pont anonim și te-ai deplasat aici fără să te consulți cu nimeni altcineva. Asta spui? Și cea care locuiește aici ți-a dat drumul? Fără întrebări?

Patrik se uită spre femeia care stătea un pic mai încolo.

— Păi știu că în multe țări trebuie să arăți o hârtie și m-am gândit că ar merge mai ușor dacă aș face așa...

— O hârtie? întrebă Patrik fără a fi sigur că într-adevăr dorea să afle răspunsul.

— Da, nu știe suedeză și nici engleză, se pare. Și am avut certificatul veterinar al lui Ernst în buzunar. Am fost la veterinar alaltăieri, începuse să-l doară burta foarte tare, înțelegi și...

Patrik îl întrerupse.

— Am înțeles bine? În loc să ne aștepți pe noi sau să cauți un translator, te-ai năpustit în casa unei familii traumatizate, de refugiați, arătând un certificat veterinar și lăsând lumea să creadă că este un mandat de percheziție.

— Da, dar ce dracu', nu auzi ce spun! Mellberg se înroși la față. E vorba despre rezultat! Și am găsit ceva! Am găsit chiloții fetei, aceia cu „Regatul de gheață" pomeniți de mama ei, în spatele scaunului de toaletă. Cu sânge!

Toți tăcură. Se auzea numai plânsetul copiilor. Ceva mai departe văzură un bărbat alergând într-acolo. Prinse viteză când se apropie.

— What is happening? Why are you talking to my family?[1] strigă el de îndată ce putea fi auzit.

Mellberg făcu un pas spre el, îi prinse brațul și îl răsuci în spate.

— You are under arrest.[2]

Cu coada ochiului văzu cum femeia privea îngrozită în timp ce copiii continuau să plângă. Bărbatul nu se împotrivi.

O făcuse până la urmă. Iată că acum se afla aici, în fața casei lui Marie. Încă nu era foarte sigură că era un lucru bun, însă apăsarea pe care o simțea în piept devenise insuportabilă.

Sanna inspiră adânc și bătu la ușă. I se păru că sună ca niște împușcături sonore de pistol şi realiză cât de încordată era.

Calmează-te.

Se deschise ușa și în prag apăru Marie. Marie cea intangibilă. Se uită întrebătoare la Sanna şi frumoșii ei ochi se îngustară.

— Da?

Gura i se uscă și îi veni greu să se exprime. Își drese vocea, se străduí să-și găsească cuvintele.

[1] Ce se întâmplă? De ce vorbiți cu familia mea?

[2] Sunteți arestat.

— Sunt sora Stellei.

La început, Marie nu făcu altceva decât să rămână în prag, cu o sprânceană ridicată. Apoi păși într-o parte.

— Intră, spuse ea și păși înaintea ei în cameră.

Sanna intră într-o încăpere mare și deschisă. Elegantele uși de sticlă se deschideau spre un ponton cu vedere la portul din Fjällbacka. Soarele serii se reflecta în apă.

— Vrei ceva de băut? Cafea? Apă? Alcool?

Marie luă un pahar de șampanie de pe o masă și sorbi din băutură.

— Nimic, mulțumesc, spuse Sanna.

Nu-i mai veni nimic în minte.

În ultimele zile își pregătise starea de spirit, se gândise la ce să spună. Însă acum parcă totul se spulberase.

— Așază-te, o îndemnă Marie mergând în fața unei mese de lemn.

De la etajul de sus se auzea o muzică pop veselă, iar Marie făcu un semn cu capul spre tavan.

— Fiica mea adolescentă.

— Și eu am una, zise Sanna și se așeză în fața lui Marie.

— Creaturi ciudate, adolescenții. Nici tu, nici eu nu am trecut printr-o astfel de etapă.

Sanna se uită la ea. Își compara Marie copilăria cu a ei? Sanna, căreia i se furaseră anii de adolescență, și Marie, cea care îi furase. Inclusiv pe ai ei proprii. Însă nu simți acea furie la care se aștepta, sau care ar fi trebuit să o cuprindă. Persoana din fața ei semăna mai mult cu o coajă. O suprafață albă și impecabilă, însă complet goală pe dinăuntru.

— Am auzit despre părinții tăi, zise Marie și mai luă o înghițitură din paharul de șampanie. Îmi pare rău.

Vorbele fură rostire fără nicio emoție, iar Sanna nu făcu decât să dea din cap. Acum trecuse atât de mult timp. Avea numai amintiri vagi cu părinții, anii le risipiseră.

Marie puse paharul deoparte.

— De ce ești aici? întrebă ea.

Sanna simți că se strânge în fața privirii lui Marie. Tot ce simțise, toată mânia și furia păreau acum un vis îndepărtat. Femeia din fața ei nu era monstrul care-i bântuise coșmarurile.

— Voi ați făcut asta? se auzi spunând într-un sfârșit. Voi ați omorât-o pe Stella?

Marie se uită la mâinile sale, părea să își studieze unghiile. Sanna se întrebă dacă o auzise. Apoi Marie ridică privirea.

— Nu, spuse ea. Nu noi am făcut asta.

— De ce ați spus așa atunci? Că voi ați făcut-o?

Muzica de deasupra se opri, iar Sannei i se păru că cineva asculta de acolo, de sus.

— A trecut atât de mult timp. Ce mai contează?

Pentru prima oară, ochii îi trădau un fel de emoție. Oboseală. Marie părea la fel de obosită ca și Sanna.

— Contează, spuse Sanna aplecându-se înainte. Cel care a făcut asta ne-a luat totul. Nu am pierdut-o numai pe Stella, ne-am pierdut familia, am pierdut ferma... eu am rămas singură.

Își îndreptă din nou spatele.

Se auzea numai clipocitul apei pe lângă stâlpii pontonului.

— Am văzut pe cineva în pădure, spuse Marie într-un sfârșit. În ziua aceea. Am văzut pe cineva în pădure.

— Pe cine?

Sanna nu știa ce să creadă. De ce ar recunoaște Marie în fața ei că ea și Helen erau vinovatele? Nu era atât de naivă încât să creadă că Marie ar fi răspuns sincer după ce timp de treizeci de ani își negase vinovăția. Crezuse însă că avea să deducă adevărul din reacția lui Marie, numai să se afle față în față cu ea. Dar chipul lui Marie era ca o mască. Nimic nu era autentic.

— Dacă aș fi știut asta, nu ar fi trebuit să-mi susțin nevinovăția timp de treizeci de ani, zise Marie și se ridică să își umple paharul.

Luă o sticlă pe jumătate plină din frigider și o întinse spre Sanna.

— Nu te-ai răzgândit?

— Nu, e în regulă, spuse Sanna.

O amintire se mișcă aproape imperceptibil în subconștientul său. Cineva în pădure. Cineva de care îi era frică. O umbră. O prezență. Ceva la care nu se mai gândise de treizeci de ani și care fu invocat de cuvintele lui Marie.

Marie se așeză jos din nou.

— De ce ați recunoscut, în acest caz? întrebă Sanna. De ce, dacă nu ați omorât-o?

— Nu poți înțelege.

Marie își întoarse fața într-o parte, dar Sanna apucă să vadă că se schimba într-o expresie dureroasă. Pentru o clipă, o făcu să arate ca un om adevărat, nu o păpușă frumoasă. Când o privi din nou pe Sanna, dispăruse orice urmă de durere.

— Eram copii, nu înțelegeam cât de serioase erau lucrurile. Și când am realizat asta era deja prea târziu. Toți își primiseră răspunsurile și nu voiau să mai asculte nimic altceva.

Sanna nu știa ce să spună. Visase pentru atâția ani acest moment, încercând să şi-l imagineze, întorcând pe o față și pe alta fiecare cuvânt pe care avea să-l folosească, fiecare întrebare pe care avea să o pună. Se dovedi că nu mai existau cuvinte și că singurul lucru care-i invada mintea era amintirea îndepărtată a ceva din pădure. A cuiva în pădure.

Când Sanna deschise ușa ca să plece, Marie stătea la masă și își umplea alt pahar de șampanie. La etajul de deasupra, muzica se porni din nou. Când ieși afară, se uită în sus și descoperi o fată la fereastra camerei de la etaj. O salută cu mâna, însă fata nu făcu decât să se uite fix la ea. Apoi se întoarse și dispăru.

— Bill! Trezește-te!

Auzi în depărtare vocea lui Gun și tresări. O fi uitat să pună alarma înainte de a-și face somnul de după-amiază.

— Ce s-a întâmplat? reuși el să rostească.

Lui Gun nu-i stătea în obicei să-l trezească.

— Adnan și Khalil sunt aici.

— Adnan și Khalil?

Se frecă la ochi încercând să alunge somnul.

— Așteaptă jos. S-a întâmplat ceva...

Gun își coborî privirea și Bill se îngrijoră imediat. Gun nu se pierdea niciodată cu firea.

Când ajunse jos, îi văzu pe Adnan și pe Khalil mergând încoace și-ncolo pe dușumeaua camerei de zi.

— Bună băieți! Hello boys! What has happened?[1]

Cei doi bombăneau unul peste altul în engleză, iar Bill se strădui să înțeleagă ce spuneau.

[1] Ce s-a întâmplat?

— What? Ce? Karim? Vorbiți mai rar, băieți. Slowly!

Adnan îi făcu un semn din cap lui Khalil, care explică ce s-a întâmplat, iar Bill dintr-odată deveni foarte treaz. Se uită la Gun, care părea la fel de tulburată ca și el.

— E o nebunie! L-a luat poliția? Nu pot să facă așa ceva!

Adnan și Khalil continuară să vorbească unul peste altul, așa că Bill ridică o mână.

— Calm, băieți. Easy, boys. Mă ocup eu de asta. Aici e Suedia. Nimeni nu poate fi ridicat oricum de poliție, doar nu suntem într-o republică bananieră.

Gun aprobă din cap. Asta îi mergea la inimă.

Se auziră tropote de sus.

— V-am zis eu.

Nils cobora treptele. Avea un licăr în ochi pe care Bill nu îl recunoscu, pe care nu voia să îl recunoască.

— Nu v-am spus eu? Că vreunul din gândacii ăia a comis crima, toți au vorbit despre asta, că cineva din tabără a citit despre cazul vechi și a prins momentul. Toți știu ce fel de inși sunt acolo! Lumea e așa de naivă! Cei care vin aici nu au nevoie de nici un ajutor, sunt numai profitori și criminali!

Lui Nils i se ridicase părul în cap și vorbea atât de înfierbântat, că vorbele i se împiedicau una de alta. Privirea cu care se uita la Adnan și la Khalil îl făcu pe Bill să rămână cu respirația tăiată.

— Sunteți atât de naivi să credeți că e vorba de ajutor umanitar în timp ce lăsați violatori și hoți să ne treacă granița. I-ați lăsat să vă manipuleze ca doi idioți, sper că înțelegeți acum cât v-ați înșelat, și tipul acela scârbos care a omorât un copil poate să putrezească în închisoare, și...

Palma lui Gun ateriză pe obrazul lui Nils cu o plesnitură care răsună în întreaga încăpere. Nils își trase

răsuflarea și se uită șocat la mama lui. Dintr-odată era din nou copil.

— Du-te dracu'! strigă el și fugi sus pe scări cu mâna pe obraz.

Bill se uită la Gun, care își privea mâna. Își puse brațul în jurul ei și se întoarse spre Adnan și Khalil, care nu păreau să știe ce să mai facă.

— Sorry about my son. Don't worry. I will fix this.[1]

Toate acestea îi umpleau de dezgust. Își cunoștea orașul și oamenii care trăiau aici. Ce era străin și diferit nu fusese niciodată primit cu brațele deschise. Dacă unul dintre băieții din tabăra de refugiați era suspect de uciderea unei copile de aici, atunci iadul era pe cale să se dezlănțuie.

— Mă duc la secție, spuse el intrând într-o pereche de papuci de vară. Și spune-i lui Nils că vom avea o discuție serioasă când mă întorc.

— Eu sunt înaintea ta la coadă, spuse Gun.

Când plecară, Bill o văzu pe Gun stând în pragul ușii cu mâinile încrucișate și o expresie amară. Pentru o clipă, i se făcu milă de Nils. Apoi văzu spaima din ochii lui Adnan și Khalil, iar mila pentru Nils se spulberă la fel de rapid precum apăruse.

James se repezi sus pe scări. Zvonurile care musteau prin oraș îi dădeau avânt, îl umpleau de energie.

Deschise larg ușa de la intrare.

— Eram sigur! zise el și se uită la Helen, care tresări lângă blatul de la bucătărie.

[1] Scuzați-l pe fiul meu. Nu vă faceți griji. Mă ocup de asta.

— Ce s-a întâmplat?

Devenise extrem de palidă și el fu din nou uimit de cât de slabă putea să fie. Fără el ar fi fost pierdută. El o învățase tot, o protejase de tot.

Se așeză la masa din bucătărie.

— Cafea, ceru el. Apoi povestesc.

Se pare că Helen tocmai pusese de o cafea, pentru că începuse să se scurgă prin filtru. Îi luă cana și îi turnă, deși cafeaua continua să curgă în aparat. Îi servi cafeaua cu câteva picături de lapte. Nici prea mult, nici prea puțin.

— Au prins pe cineva pentru uciderea fetei, spuse el când Helen luă cafetiera pentru a șterge placa filtrului.

Sunetul strident al vasului care căzu pe dușumea îl făcu să tresară atât de puternic, că își stropi cămașa pe piept.

— Dar ce faci? strigă el sărind de pe scaun.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse ea și se grăbi să ia mătura și fărașul de lângă ușă.

În timp ce ea începu să curețe, James se întinse după sulul de prosoape de hârtie. Se șterse repede pe piept.

— Acum trebuie să cumpărăm o cafetieră nouă, zise el așezându-se. Nu ne dau banii afară din casă.

Helen continuă să măture cioburile. Învățase, cu anii. Știa că acum mai bine tăcea.

— Eram jos în piață când am auzit, spuse el. A fost unul din tabăra de refugiați. Nimeni nu e prea surprins.

Helen se opri din măturat, își coborî umerii. Curând se apucă să măture din nou.

— Sunt siguri? spuse ea și vărsă cioburile într-un carton gol de lapte pe care îl așeză atentă în coșul de gunoi.

— Nu știu detaliile. Tot ce-am auzit a fost că au prins un băiat. N-o fi poliția suedeză un exemplu de eficiență, dar nu au voie să aresteze oameni fără motive întemeiate.

— Așa deci, zise Helen ștergând blatul cu o lavetă pe care o stoarse bine, apoi o atârnă frumos de de robinet.

Se întoarse spre James.

— Atunci s-a terminat, în sfârșit.

— Da, s-a terminat. A durat mult. Am grijă de tine. Mereu am avut.

— Știu, zise Helen coborându-și privirea. Mulțumesc, James.

Trosnetul ușii sparte îi trezise. În clipa următoare erau în dormitor, prinzându-l de brațe, trăgându-l după ei. Primul impuls al lui Karim fusese de a se împotrivi, dar auzind țipetele copiilor renunțase, nu voia să-l vadă lovit și omorât. Li se întâmplase atâtora, știa că nu avea rost să se opună.

În ziua care a urmat, a trebuit să stea pe o dușumea rece și umedă într-o încăpere fără fereastră, fără a ști dacă afară era zi sau noapte. Țipetele copiilor îi răsunau permanent în urechi.

Loviturile nu mai conteneau și i se puneau aceleași întrebări din nou și din nou. Știau că ajunseseră la el documente cu numele persoanelor din Damasc care acționau împotriva regimului și voiau imediat acele documente. Mai întâi a refuzat, spunând că în calitate de ziarist nu putea fi obligat să dezvăluie sursele. Dar au urmat zile de tortură și până la urmă le-a dat ce au cerut. Le-a dat nume, le-a dat locuri. Când reușea să doarmă, scurt, neliniștit, îi visa pe cei pe care îi denunțase, vedea cum erau smulși din casele lor în timp ce copiii țipau și soțiile plângeau.

În fiecare minut al stării de veghe se zgâria pe brațe, încercând să nu se gândească la toți cei ale căror vieți le

distrusese. Se zgâria până curgea sânge și rămâneau răni care se murdăreau și se infectau.

După trei săptămâni i-au dat drumul și, la numai o zi după, el și Amina au împachetat puținul pe care aveau să îl ia cu ei. Amina i-a îngrijit atentă rănile de pe brațe, însă el nu i-a povestit niciodată ce făcuse. Era secretul lui, rușinea lui, ceva ce nu i-ar fi putut împărtăși niciodată.

Karim își înclină capul spre perete. Cu toate că încăperea în care se afla era rece și goală, era curată, iar soarele pătrundea printr-o mică fereastră. Însă senzația de lipsă de putere era aceeași. Nu credea că poliției i se permitea să lovească deținuții în Suedia, dar nu era sigur. Era un străin într-o țară străină și nu știa nimic despre regulile lor.

Crezuse că lăsase totul în urma sa venind în această țară nouă, însă țipetele copiilor îi răsunau din nou în urechi acum. Degetele săpau în cicatricile de pe brațe. Își lipi fruntea ușor de peretele micii celule în timp ce sunetele străzii de afară intrau pe fereastra prevăzută cu grilaj.

Poate aceasta era soarta lui, pedeapsa pentru ce le făcuse celor care-i bântuiau visele. Crezuse că poate să fugă, însă nimeni nu putea scăpa ochiului atotvăzător al lui Dumnezeu.

Cazul Stella

— Ce se va întâmpla cu fetele?

Kate frământa aluatul tare şi ferm cu mâinile ei viguroase şi iscusite. Leif adora să o vadă lucrând cu aluatul. Timp de patruzeci de ani o văzuse stând acolo, lângă blatul de bucătărie, cu făină pe faţă şi o ţigară în colţul gurii. Tot timpul gata să zâmbească. Viola îi moştenise zâmbetul şi buna dispoziţie. Şi creativitatea. Băieţii îi semănau lui mai mult. Luau viaţa cam prea în serios. Roger, cel mare, devenise revizor contabil, iar mezinul, Christer, era referent la agenţia pentru distribuirea forţei de muncă. Niciunul dintre ei nu părea a se distra prea mult.

— Sunt prea tinere pentru a fi judecate, prin urmare se vor ocupa Serviciile sociale.

— Se vor ocupa Serviciile sociale. Ah, sună atât de rece! Este vorba de doi copii.

Făina plutea în jurul lui Kate. În spatele ei, razele soarelui pătrundeau pe fereastră, făcându-i perişorii scurţi de pe cap să strălucească. Creştetul îi arăta eteric şi străveziu în lumină, vasele de sânge pulsau aproape de suprafaţa pielii. Leif se lupta cu impulsul de a merge să-şi pună

brațele în jurul ei. Detesta să fie tratată ca și cum ar fi fost slabă.

Kate nu fusese niciodată slabă. Chiar şi după un an de chimioterapie era încă cel mai puternic om pe care îl cunoștea.

— Ar trebui să te lași de fumat, îi spunea el în timp ce ea scăpa de scrum numai un pic înainte ca acesta să apuce să cadă pe pâine.

— Nu, tu ar trebui să te lași de fumat, zicea ea, iar el râdea și clătina din cap.

Era imposibilă. Avuseseră această discuție de atâtea ori. Mereu era mai îngrijorată pentru el decât pentru sine. Chiar și acum. Lipsa de sens a acestui fapt îl făcea să o iubească și mai mult. Și nu credea că asta era posibil.

— Dar ce se va întâmpla atunci? insistă ea.

— Serviciile sociale vor evalua ce anume ar fi mai în folosul fetelor. Și nu am idee care vor fi recomandările lor.

— Dar dacă ar fi să ghicești?

— Atunci bănuiesc că Helen va rămâne în continuare la părinții ei şi că Marie va fi plasată într-o familie adoptivă.

— Și crezi că aceste decizii ar fi cele corecte? întrebă ea și trase un fum.

Mulți ani de antrenament o făcuseră pricepută la a vorbi cu țigara în colțul gurii.

Leif se gândi. Voia să răspundă că da, însă ceva îl frământa. Și asta de când le interogase pe fete. Însă nu putea spune exact ce anume.

— Da, cred că ar fi decizia corectă, spuse el șovăitor.

Kate se opri din frământat.

— Nu pari foarte sigur. Te îndoiești de vinovăția lor?

El clătină din cap.

— Nu, nu văd niciun motiv ca două adolescente să recunoască o crimă pe care n-au comis-o. E decizia corectă. Helen are un mediu stabil acasă, în timp ce Marie are un mediu care... care mai mult ca sigur că a stat la baza comportamentului ei și a făcut-o să instige.

— Să instige, spuse Kate cu ochii înlăcrimați. Este un copil. Cum poate un copil... să instige?

Cum să îi explice lui Kate? Calmul afișat de Marie când a recunoscut că a omorât-o pe Stella și a refăcut pas cu pas cele întâmplate? Kate vedea mereu ce era mai bun în toată lumea.

— Cred că e cel mai bine. Pentru amândouă.

Kate încuviință din cap.

— Ai cu siguranță dreptate. Ai fost mereu un bun cunoscător al oamenilor. Asta te face un polițist atât de bun.

— Tu mă faci un polițist bun. Pentru că mă faci să devin un om bun, spuse el simplu.

Kate se opri în mijlocul unei mișcări. Mâinile cele viguroase începură deodată să tremure. O mână plină de făină atinse creștetul străveziu. Apoi izbucni în plâns. Leif o cuprinse cu brațele. Era ușoară ca un pui de pasăre. Îi aduse capul spre piept. Mai avea atât de puțin timp. Poate numai vreun an. Nimic altceva nu mai conta. Nici măcar cei doi copii care intraseră pe mâna Serviciilor sociale. El își făcuse treaba. Acum era nevoie să se concentreze pe ce era mai important.

— Am convocat această ședință deoarece trebuie să ajungem la rădăcina lucrurilor cu cele întâmplate.

Patrik se uită la ceilalți, în timp ce Mellberg se lovea pe burtă, plin de sine.

— Da, înțeleg că ați amuțit un pic și că evenimentele s-au succedat mult prea repede. Dar așa este cu munca responsabilă de polițist, dacă îți faci bine sarcinile de bază, mai devreme sau mai târziu sosește momentul decisiv când totul depinde de a fi în locul potrivit, la timpul potrivit. Și s-ar putea spune că subsemnatul are o vocație tocmai pentru asta...

Se opri și privi în jur la colegii săi. Nimeni nu spunea nimic. Mellberg își încruntă sprâncenele.

— Da, prin urmare nu v-ar costa nimic să spuneți câteva cuvinte de laudă. Nu că m-aș aștepta la o ovațiune în picioare, dar invidia asta evidentă nu vă stă prea bine.

Patrik fierbea în sinea lui. Nu prea știa de unde să înceapă. Era obișnuit cu orgoliul monumental al lui Mellberg, însă asta întrecea orice măsură.

— Bertil. În primul rând, a fost o greșeală flagrantă să nu-ți informezi colegii când ai primit telefonul anonim. Ne găseai, era floare la ureche să ridici receptorul și să-l anunți pe unul dintre noi. În al doilea rând, nu înțeleg cum ai putut să te deplasezi până la tabără fără să iei

pe nimeni care să-ți acopere spatele, sau cel puțin un interpret. Dacă nu aș fi fost atât de enervat, aș fi rămas fără cuvinte. În al treilea rând: să fluturi un blestemat de certificat veterinar și să intri cu forța în casa unei femei care nu înțelege ce spui e atât... atât...

Patrik se pierdu cu firea. Își strânse pumnii și își trase răsuflarea. Privi în jur. Nu se auzea nici musca de liniște ce era. Toți ceilalți aveau privirile îndreptate spre masă, nu îndrăzneau să se uite nici la Patrik, nici la Mellberg.

— Să fiu al naibii! explodă Mellberg, alb la față de furie. Vă ofer pe tavă un ucigaș de copii și sunt înjunghiat pe la spate de propriii colegi! Să nu credeți că nu pricep că este vorba de invidie. Doar știți cu toții că mie mi se va recunoaște meritul a fi soluționat acest caz. Și vă voi spune că este cât se poate de justificat. Voi nu ați făcut decât să urmați o pistă idioată hăituind familia fetei, deși toți din localitate au pus punctul pe i și au arătat că după colț avem o blestemată de tabără plină de criminali. Slavă Domnului că am fost eu destul de inspirat să vă conduc direct la criminal. Tocmai asta nu puteți suporta. Că am făcut eu ce voi n-ați fost în stare. N-aveți decât să fiți cât de corecți din punct de vedere politic doriți, dar câteodată trebuie să le spunem lucrurilor pe nume. Așa că vă puteți duce toți dracului!

Mellberg sări de la masă, cu cuibul de păr atârnând peste urechea stângă, și trânti ușa în urma lui de duduiră ferestrele.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Apoi Patrik inspiră adânc.

— Mda, asta a mers bine, spuse el. Cum procedăm acum? Suntem băgați până-n gât într-o a dracului de încurcătură pe care trebuie să o descurcăm.

Martin își ridică mâna, iar Patrik îi făcu semn din cap.

— Avem măcar vreun motiv să-l reținem pe Karim?

— Da, avem, deoarece am găsit o pereche de chiloți de copil în locuința lui. Se pare că au motive din „Regatul de gheață", însă deocamdată nu s-a dovedit că într-adevăr au aparținut Neei ori că el i-a ascuns acolo. Mergem înainte cu precauție. Și el, și soția au reacționat extrem de puternic în momentul arestului. Cine știe prin ce au trecut în țara lor de baștină?

— Și dacă totuși ar fi el? zise Paula.

Patrik se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Ar putea fi, bineînțeles, dar pare neverosimil dacă ne gândim la pontul ciudat venit de la un anonim. Poate fi la fel de bine criminalul cel care a plasat chiloții acolo pentru a arunca vina pe altcineva. Nu avem decât să ne păstrăm sângele-rece și să lucrăm responsabil. Totul trebuie făcut ca la carte.

— Înainte de a ne apuca, spuse Gösta, vreau să vă informez că am primit un telefon din Uddevalla cu privire la Tore Carlson. Din cele spuse de vecinii săi, nu a fost acasă în ultimele săptămâni. Nimeni nu știe unde se află.

Se uitară unii la alții în jurul mesei de conferință.

— Să nu ne impacientăm, zise Patrik. Cu siguranță este numai o coincidență. Uddevalla va continua să-l investigheze pe Tore Carlson în timp ce noi vom lucra mai departe cu ce avem.

Îi făcu un semn din cap Annikăi.

— Poți încerca să afli ceva despre telefonul anonim care a ajuns la secție? Înregistrăm toate telefoanele pe care le primim, așa că îl putem asculta, să vedem dacă mai aflăm ceva. Gösta, ia cu tine o fotografie a chiloților găsiți în

locuința lui Karim, să vedem dacă Eva și Peter îi pot identifica. Martin și Paula, vedeți ce puteți afla despre Karim și trecutul lui, dacă are ceva antecedente criminale, ce spun ceilalți din tabără despre el și așa mai departe.

Toți cei care primiseră sarcini aprobară din cap. Patrik se străduia să se relaxeze și să nu își mai țină umerii încordați. Furia îl făcuse să se încordeze ca o vioară, iar inima îi bătea puternic. Stresul și tensiunea puteau avea consecințe fatale și ultimul lucru pe care și-l dorea era să ajungă la spital. Pur și simplu nu-și puteau permite așa ceva.

Inima începu să-i bată din nou regulat și respiră ușurat.

— Voi încerca să vorbesc cu Karim. E în stare de șoc, însă cu un pic de noroc ne poate ajuta să aflăm ce s-a întâmplat.

Se uită în jur la chipurile descurajate și încheie scurt:

— Făceți-vă treaba cât puteți de bine, să aducem din nou investigația pe făgașul potrivit. Mellberg a creat probleme și înainte, va crea și în viitor, nu prea avem ce face în privința asta.

Fără a aștepta răspuns, își luă carnetul de însemnări și se îndreptă spre pavilionul cu celule. Când trecu pe la intrare, cineva sună la ușă și merse să deschidă. Afară se afla un Bill Andersson iritat, iar Patrik oftă în sinea lui. Exact cum se temea, lucrurile începuseră să o ia razna.

Erica îi dusese devreme la culcare pe copii. Acum se așeză pe canapea cu un pahar de vin roșu și un bol cu alune. Îi era foame și ar fi trebuit să mănânce ceva mai hrănitor, însă i se părea plictisitor să gătească numai pentru sine. Patrik îi trimisese mesaj că sigur nu avea să se întoarcă înainte ca ea să se fi culcat.

Luase cu ea câteva dintre dosarele pe care le ținea pe birou pentru a le răsfoi. Era nevoie de timp ca să asimileze tot materialul. Obișnuia să recitească permanent articole și texte, să culeagă imagini pentru a încerca să le privească în mod diferit.

După ce se gândi o clipă, luă dosarul pe care scria „Leif" Va deveni inevitabil unul dintre personajele principale ale cărții sale, dar existau încă întrebări la care avea nevoie de răspuns. De ce se răzgândise? De ce convingerea lui că Helen și Marie o omorâseră pe Stella se preschimbase apoi în îndoială? Și din ce cauză s-a sinucis de fapt? Fusese doar depresia în urma morții soției lui sau era vorba de altceva?

Luă copiile după procesul-verbal cu autopsia și imaginile cu moartea lui Leif. Zăcea aplecat peste biroul său din camera de lucru, cu un pahar de whisky lângă el și pistolul în mâna dreaptă. Fața îi era îndreptată spre pistol și o baltă mare de sânge cursese și se coagulase sub cap. Se vedea o rană în tâmplă, iar ochii erau larg deschiși și ieșiți din orbite. Conform autopsiei, murise deja de o zi înainte ca unul dintre fiii lui să îl găsească.

Pistolul era al său, conform spuselor copiilor, lucru confirmat și de registru. Leif ceruse permisiunea de port-armă de când ieşise la pensie şi începuse să vâneze în timpul liber.

Erica răsfoi printre hârtii pentru a vedea dacă exista un raport balistic, însă nu găsi niciunul. Se încruntă. Acest fapt o supăra, pentru că știa că primise tot materialul referitor la acel caz. Fie nu se făcuse vreo analiză a glonțului și a pistolului, fie se pierduse raportul. Se întinse după carnetul de însemnări care îi era tot timpul la îndemână și notă „raport balistic" urmat de semnul întrebării. Nu

avea niciun motiv să creadă că ceva nu era în regulă cu investigarea morții lui Leif, însă nu-i plăcea când lipseau informații. Poate era necesară o nouă verificare. Moartea lui Leif se petrecuse în urmă cu cincisprezece ani, așa că ar fi avut nevoie de mult noroc ca să ajungă tocmai la acele persoane care lucraseră la verificarea de laborator și la cea medico-legală.

În orice caz, asta putea aștepta până în ziua următoare. Era prea târziu pentru a începe acum. Se rezemă pe canapea și își puse picioarele pe masă, peste dosare și hârtii. Vinul avea un gust divin și se gândi cu conștiința vinovată că ar fi bine să se abțină de la alcool o lună după sfârșitul verii. Știa că nu era singura care găsea scuze să bea un pahar de vin în fiecare zi în perioada verii, dar asta nu o consola prea mult. Nu, se va abține pentru o lună. În septembrie. Mulțumită că a luat o asemenea decizie sănătoasă, mai luă o înghițitură și simți căldura răspândindu-se în întregul corp. Se întreba ce se întâmplase de Patrik rămânea atât de mult la secție, însă știa că nu avea rost să-l caute înainte de a veni acasă.

Se înclină în față și se uită la imaginile cu Leif aplecat peste birou, cu sângele ca un halou roșu în jurul capului. Nu putu să nu se întrebe încă o dată de ce își luase viața. Sigur, înțelegea că puteai pierde cheful de viață când îți murea un partener iubit. Însă îi avea totuși pe copii și trecuseră câțiva ani de la moartea soției. Și de ce să te angajezi într-o investigație veche când nu voiai să mai trăiești?

Bill lovi cu pumnul în volanul mașinii când plecară de la secție. Karim stătea tăcut lângă el uitându-se pe geam. Cerul pâlpâia în nuanțe de violet și roșu la apus,

dar Karim nu putea vedea altceva decât întunericul pe care el singur îl crease. Ce se întâmplase în ziua aceea arăta că nu putea fugi de propria vină, că Dumnezeu văzuse ce făcuse și îl pedepsise pentru asta.

Karim nu știa câte vieți avea pe conștiință. Cei ale căror nume le dăduse dispăruseră fără urmă și nimeni nu știa ce se întâmplase cu ei. Poate trăiau. Poate nu. Cert era numai că familiile și copiii lor se înecau în plâns.

Karim își salvase propria piele cu prețul celorlalți. Cum își închipuia că ar fi putut trăi cu asta? Se iluziona cu refugiul, cu gândul că avea să-și construiască o altă viață, undeva departe. Însă viața de dinainte, din vechea țară, și vechile păcate — încă trăiau cu toatele în el.

— It's a scandal, but don't you worry, I will sort this out for you, okay?[1]

Vocea lui Bill răpăia în continuare, plină de emoție, iar Karim era recunoscător că cineva credea în el, că era de partea lui. Doar că el nu merita asta, nu se lăsa încurajat de cuvintele lui Bill. Tot ce auzea era un ordin în arabă, care se repeta permanent: „Dă-ne adevărul"

Gândacii mișunau pe dușumea, invadând petele de sânge ale celor întemnițați înainte de el. Le dăduse torționarilor tot ce voiau. Sacrificase oameni curajoși de dragul propriei persoane.

Când cei de la poliția suedeză îi ceruseră să-i urmeze la secție, nu ripostase. Doar era vinovat. Vinovat în fața lui Dumnezeu. Avea sânge pe mâini. Nu merita o nouă țară. Nu o merita pe Amina, nici pe Hassan sau pe Samia. Nimic nu putea schimba asta. Și nu înțelegea cum de se mințise și crezuse altceva.

---

[1] E scandalos, dar nu-ți face griji, mă ocup eu de asta pentru tine, bine?

Când Bill îl lăsă în fața locuinței, o găsi pe Amina așteptându-l. Avea aceeași teamă în ochii ei negri ca în acea dimineață în Damasc când poliția îi dăduse drumul. Nu îndrăznise să-i întâlnească privirea, ci mersese pe lângă ea și se așezase în pat.

Se uita fix la perete, cu spatele la ușă. O oră mai târziu, o auzise dezbrăcându-se și așezându-se lângă el. Ușor, își pusese o mână pe spatele lui. Nu o dăduse la o parte, însă continuase să se prefacă adormit.

Karim știa că nu o putea păcăli. Îi simțise corpul cutremurându-se de plâns și o auzise îngăimând o rugăciune în arabă.

Rita apăru pe coridor, în timp ce Mellberg trânti nervos ușa în urma lui.

— Șșt, Leo a adormit și Johanna e jos și o culcă pe Lisa! Ce s-a întâmplat?

Mellberg simți mireasma de chili con carne din bucătărie, iar pentru un moment furia se potoli și foamea preluă comanda. Apoi își aminti de umilirea de mai înainte, iar supărarea i se aprinse din nou.

— Afurisiții mei de colegi m-au înjunghiat pe la spate astăzi, zise el debarasându-se neglijent de pantofi în mijlocul covorului de pe hol.

După o privire a Ritei se aplecă, îi culese de pe jos și îi puse pe raftul pentru papuci din stânga ușii.

— Intră și spune-mi ce s-a întâmplat, zise Rita mergând spre bucătărie. Am ceva pe foc, vreau să nu se ardă.

El o urmă bombănind și se aruncă pe unul dintre scaunele din bucătărie. Adulmeca mirosul, era într-adevăr îmbietor.

— Povestește acum, dar vorbește încet, ca să nu-l trezești pe Leo! îl amenință ea cu lingura de lemn cu care mestecase chili.

— Mai întâi am nevoie de un pic de mâncare în stomac, sunt foarte tulburat. Nu am fost tratat în halul ăsta în toată cariera mea. Sau, în fine, era în 1986, în Göteborg, când șeful meu de atunci...

Rita ridică o mână.

— Mâncarea e gata în zece minute, ieși și pupă-l pe Leo în timpul ăsta, e așa dulce când doarme acolo pe canapea. Apoi îmi povestești totul în timpul mesei.

Mellberg o ascultă și intră în camera de zi. Nu era nevoie să îl roage de două ori să se hârjonească cu finul său. Fusese prezent la nașterea lui Leo și încă de atunci aveau o relație specială. Imaginea băiețelului care dormea făcu să îi scadă un pic tensiunea. Leo era cel mai bun lucru care i se întâmplase. Desigur, alături de Rita. Dar pe de altă parte și ea avusese noroc. Nu toată lumea se putea bucura de un așa bărbat merituos alături. Uneori părea că nu înțelegea și nu aprecia cu adevărat acest fapt. Însă avea să-și dea seama cu anii. Era ca o prăjitură pe care o mâncai bucată cu bucată.

Leo se suci un pic în somn, iar Mellberg îl mută cu grijă pentru a-și face loc pe canapea. Băiatul era bronzat după vacanță, iar părul îi devenise o idee mai deschis. Îi îndepărtă o buclă care îi căzuse pe față. Copilul era într-adevăr incredibil de dulce. Lui Mellberg nici nu-i venea să creadă uneori că nu erau rude. Dar probabil că era ceva adevăr în vorba aia că ajungi la fel ca oamenii cu care te înconjori.

Rita îl chemă la masă, iar Mellberg se ridică precaut. Leo tresări, însă nu se trezi. Merse tiptil în bucătărie și se

așează pe același scaun ca mai înainte. Rita mai gustă o dată din mâncare și luă două boluri din bufet.

— Johanna vine sus să mănânce de îndată ce adoarme Lisa, putem foarte bine să începem. Unde este Paula?

— Paula? făcu el sforăitor. Ei bine, asta este. Stai să vezi.

Povesti despre telefonul primit, despre decizia lui profesionistă și bine gândită de a verifica el singur treaba, despre cum îi venise ideea să folosească certificatul veterinar al lui Ernst ca să intre în casă. Îi spuse cum găsise o pereche de chiloți de copil mic ascunși în spatele toaletei, cum se așteptase la ovații și aplauze pentru excelenta sa muncă de polițist. Și despre cât de șocant și de cumplit fusese întâmpinat de colegii săi. Făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea și se uită la Rita pentru a primi atât compasiunea ei, cât și bolul de chili pe care începuse să îl umple pentru el.

Însă Rita rămăsese tăcută. Nu prea îi plăcea privirea din ochii ei. Și iat-o luând bolul, întorcându-l invers și vărsând conținutul la loc în ceaun.

Cinci minute mai târziu, Mellberg stătea pe stradă, în fața casei. Ceva zbură de la balconul lor de la etajul de sus și ateriză cu o bufnitură pe jos. O geantă. Judecând după intensitatea bufniturii, nu conținea mai mult de o periuță de dinți și o pereche de chiloți de schimb. De la balcon se auzi o tiradă lungă și sonoră de înjurături în spaniolă. Se părea că de data asta că nu mai trebuia să vorbească nimeni încet pentru a nu-l trezi pe Leo.

Luă geanta oftând și se porni. Acum toată lumea părea să fie împotriva lui.

Patrik apăsă pe clanța de la ușă, mort de oboseală. Însă a păși în hol era ca și cum ar fi pășit într-o

îmbrățișare generoasă și caldă. Înspre terasă se putea vedea cum cerul de seară arunca flăcări de un roșu aprins deasupra mării. Auzi trosnetele văpăilor din șemineu, în camera de zi. Unii le-ar fi spus că sunt nebuni să facă foc până și în aceste seri calde de vară, însă ei erau de părere că ambianța era mai importantă. Dacă era prea cald, deschideau pur și simplu fereastra.

Lumina televizorului licărea în camera de zi. Merse direct acolo. Dacă era un moment când avea neapărat nevoie să se cuibărească lângă Erica, atunci era într-o seară ca aceasta.

Ea se lumină când îl văzu și el se afundă în canapea alături de ea.

— Zi rea? întrebă ea, iar el nu spuse nimic, dădu doar uşor din cap.

Telefonul sunase neîncetat. Annika răspundea permanent presei, „cetățenilor responsabili" și unor ciudați de tot felul. Toți voiau același lucru, să întrebe dacă era adevărat că arestaseră o persoană din tabăra de refugiați pentru omorul fetei. Ziarele de seară erau cele mai agasante și de aceea stabilise o conferință de presă la ora opt în dimineața zilei următoare. Nu va avea multe ore de somn peste noapte, erau multe de pregătit și trebuia să se gândească bine la ce avea să spună. Exista şi alternativa de a-l împinge pe Mellberg în fața autobuzului. Dar nu avea ce face, trebuiau să fie solidari la secție, așa stăteau lucrurile. La bine și la rău.

— Povestește, îl îndemnă Erica aplecându-și capul blond pe umărul lui.

Îndreptă spre el paharul de vin roșu pe care îl ținea în mână, dar el clătină din cap. Trebuia să-și păstreze mintea clară pentru a doua zi.

Îi povesti tot, fără ocolișuri.

— Glumești! făcu Erica ridicându-se. Și ce faceți acum? Cum rezolvați asta?

— Nu m-am simțit niciodată atât de prost intrând într-o celulă. Karim își zgâriase brațele cu unghiile. Avea privirea pustie.

— Nu ai de ce să te simți prost, spuse Erica lovindu-l ușor pe obraz. A intrat în acțiune telefonul fără fir?

— Da, din păcate. Acum vedem partea rea a oamenilor. Acuma toți spun că „au știut de la început că un străin a făcut asta"

Patrik își masă fruntea. Brusc, totul devenea atât de complicat. Iubea această provincie, îi iubea și pe oamenii ei, însă știa și cât de ușor prindea rădăcini teama. În Bohuslän, lumea se agăța de gândirea tradițională și în ținut exista un fond prielnic suspiciunilor și prejudecăților față de alți oameni. Câteodată, i se părea că nu se schimbaseră prea multe din zilele pastorului Henric Schartau. În același timp, oameni precum Bill erau dovada că existau și forțe care contrabalansau această gândire.

— Ce spune familia fetei? întrebă Erica și stinse televizorul, lăsând doar lumânările și focul din șemineu să mai lumineze încăperea.

— Ei nu știu încă, sau cel puțin nu de la noi. Poate că au aflat din alte părți până acum. Gösta va merge să vorbească cu ei mâine-dimineață. Va lua și o poză cu chiloții, să vadă dacă îi recunosc.

— Cum a mers cu percheziția de la ei de acasă?

— Am apucat să acoperim numai locuința înainte ca Mellberg să ne cheme, pe noi și pe Torbjörn, la tabăra de refugiați. Tehnicienii erau pe cale să se apuce de hambar,

dar o vom face mai târziu. Deşi probabil că nu mai este nevoie.

— Ce vrei să spui? Crezi că totuşi Karim este vinovat?

— Nu ştiu, spuse Patrik. Există prea multe lucruri care par ţesute cu aţă albă. Cine a sunat? De unde ştia acea persoană că dovada se afla în casa lui Karim? Am ascultat telefonul şi, deşi cel care sunase folosise un fel de filtru de distorsionare, se auzea clar că nu avea niciun fel de accent. Ceea ce mă face imediat suspicios în legătură cu motivul lui de a-l denunţa pe Karim. Dar probabil că vorbeşte cinicul din mine.

— Nu, şi eu gândesc la fel, zise Erica.

Patrik aproape că vedea cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Karim era unul dintre băieţii care au participat la operaţiunea de căutare?

Patrik aprobă din cap.

— Da, unul dintre cei trei care au găsit-o. Ar fi fost un mod convenabil de a-şi şterge urmele. Dacă găsim amprente de pantofi, fibre şi lucruri care să-i aparţină, ar putea susţine că au ajuns acolo când a găsit cadavrul.

— Nu pare a fi vorba de un infractor la prima crimă dacă s-a gândit atât de departe, spuse Erica.

— Nu, sunt de acord. Problema e că nu ştim nimic despre trecutul lui, pentru că a venit aici ca refugiat. Ştim numai ce ne-a spus el însuşi şi ceea ce există în hârtiile noastre despre perioada de după sosirea lui în Suedia. Adică nimic. Nu are cazier. Şi mi-a făcut o impresie bună în timpul discuţiei. Când a înţeles despre ce era vorba, ne-a spus că soţia lui îi putea confirma alibiul şi că nu avea idee cum ajunseseră în casa lor acei chiloţi. Pentru că soţia şi copiii lui fuseseră atât de tulburaţi, i-am dat

drumul din arest, cu condiția să se prezinte mâine la interogatoriu.

Erica mai luă o înghițitură de vin. Învârti gânditoare paharul între mâini.

— Ce e asta? întrebă el întinzându-se după o reclamă colorată care se afla printre foile și dosarele răspândite pe masă.

Era prea obosit pentru a fi în stare să mai vorbească despre caz și voia să se gândească la altceva, înainte de a începe cu pregătirile pentru ziua următoare.

— E reclama unui vernisaj de mâine. Viola, fiica lui Leif Hermansson, își expune tablourile jos, la Slajdarns. M-a sunat acum un moment și mi-a spus că până la urmă are ceva pentru mine. M-a rugat să ne vedem acolo.

— Sună interesant, zise el și puse jos hârtia cu reclama.

Pictura era un lucru frumos, însă nu tocmai arta lui preferată. Aceasta era fotografia, în special cea în alb şi negru. Favorita lui era un afiș mare și înrămat cu o imagine alb-negru a lui „The Boss"[1] in full action la stadionul Wembley, făcută în timpul turneului "Born in the USA" Era ceva pe care să-ți odihnești ochii. Era artă.

Erica își puse o mână pe piciorul lui Patrik și se ridică.

— Merg să mă culc. Vii sau mai rămâi?

Culese tot de pe masă și îndesă sub braț.

— Mergi tu, draga mea. Eu mai trebuie să lucrez vreo două ore. Am stabilit o conferință de presă la ora opt.

— Minunat, zise Erica sec și îi aruncă un sărut.

---

[1] Şeful — poreclă dată, în semn de respect, cântărețului şi compozitorului american Bruce Springsteen (n. 1949), celebru pentru melodii ca "Born in the USA" sau "Streets of Philadelphia" *(N.r.)*

Patrik observă cu coada ochiului cum i se luminează telefonul. Îl pusese pe silențios, însă când văzu pe display Gösta Flygare se întinse după el.

Gösta îi vorbea precipitat și tulburat în ureche, iar Patrik simți că i se clatină pământul sub picioare.

— Vin, spuse el și închise telefonul.

Numai un minut mai târziu, se afla în Volvoul său. Când porni în trombă spre Tanumshede, văzu luminile de la casa lor în oglinda retrovizoare. Și silueta Ericăi stând în prag și privind după el.

Un bărbat sări chiar în fața lui, iar el îl împușcă direct în piept.

Khalil clipi. Ochii îi erau uscați și iritați, nu numai din cauza jocului pe calculator din acea seară, dar și din cauza vântului care îl bătuse în față în timpul lungii ședințe de navigare. Deși încă se temea, începuse să aștepte cu nerăbdare orele de exercițiu. Era ceva diferit de orice făcuse el vreodată.

— Karim s-a întors acasă, am văzut, zise Adnan împușcând în cap un soldat dușman. L-a adus Bill cu mașina.

Stinseseră toate lămpile, iar ecranul era singura sursă de lumină din încăpere.

— Știi de ce l-a luat poliția? întrebă Adnan.

Khalil se gândi la plânsetul copiilor și la Amina, care le aruncase tuturor o privire mândră înainte de a închide ușa.

— Habar n-am, spuse el. Îl întrebăm pe Rolf când vine mâine.

Încă un soldat dușman căzu pe câmpul de bătaie și Adnan făcu un gest victorios. Tocmai câștigase o mulțime de puncte.

— Aici poliția nu e ca acasă, zise Khalil.

Își dădu imediat seama cât de nesigur era tonul său. De fapt, nu știau prea multe despre poliția suedeză. Poate erau la fel de nedrepți ca în Siria.

— Dar ce ar putea să aibă cu Karim? Nu cred...

Khalil îl întrerupse pe Adnan.

— Șșt, ascultă!

Opri sonorul și ascultară amândoi încordați. De afară se auzeau țipete.

— Dar ce se întâmplă acum?

Khalil puse deoparte consola de joc. Se auziră mai multe țipete. Se uită la Adnan, care își azvârli consola. Se repeziră împreună afară din cameră. Țipetele deveneau tot mai puternice.

— Arde! strigă cineva.

Și atunci văzură focul care se înălța spre cer la vreo cincizeci de metri mai încolo. Locuința lui Karim.

Vâlvătăile goneau spre ei.

Farin veni în fugă cu un extinctor, dar la scurt timp după aceea îl aruncă într-o parte, plin de frustrare.

— Nu funcționează!

Khalil îl prinse de braț pe Adnan.

— Trebuie să aducem apă!

Se întoarseră și strigară către toți cei aflați în calea lor să aducă apă. Știau unde se afla robinetul folosit de Rolf pentru a uda gazonul din jurul clădirii de birouri și alergară într-acolo, însă nu găsiră găleți în care să aducă apa.

— Aduceți castroane, vase, găleți, tot ce găsiți! îi îndemnă Khalil și se repezi în camera lui și a lui Adnan pentru a lua două castroane.

— Trebuie să sunăm pompierii! strigă Adnan și Khalil aprobă din cap în timp ce deschidea robinetul.

Chiar atunci auziră sirenele care se apropiau.

Khalil se întoarse și coborî castronul. Lăsă apa să se verse. Focul se răspândise cu viteza vântului prin construcțiile uscate de lemn și un rând întreg era în flăcări. Un copil țipa tare și ascuțit.

Auzi gemetele lui Karim, îl văzu ieșind din casa cuprinsă de flăcări. Îl văzu scoțând un corp. Al Aminei.

Femeile plângeau cu mâinile întinse spre înaltul nopții, unde flăcările și cenușa formaseră un cer propriu. Când mașinile de pompieri sosiră, Khalil se ghemui la pământ și își ascunse chipul între palme.

Încă o dată, totul era pierdut.

Bohuslän 1672

Se evitaseră unul pe altul toată săptămâna. Trăiseră amândoi ceva atât de intens, atât de copleșitor, că după aceea nu făcură decât să-și tragă hainele pe ei, să șteargă urma din iarbă și să se grăbească acasă fiecare pe drumul său, peste câmpuri. Nu îndrăzniseră să se uite unul la altul, de teamă ca verdeața și cerul lui Dumnezeu să nu se reflecte în ochii lor.

Elin se simțea ca și cum ar fi stat lângă un abis care o atrăgea cu o putere irezistibilă. Amețea privind în acel întuneric, însă simpla contemplare a lui Preben muncind la fermă, îmbrăcat în cămașa lui albă, o făcea să-și dorească să se arunce.

Apoi se întâmplă ca Britta să plece la Uddevalla. Avea să stea acolo trei zile. Curând după plecarea ei, Preben veni la Elin în bucătărie și îi mângâie părul. O privi în ochi și ea dădu ușor din cap. Știa ce voia el și toată ființa ei voia același lucru.

El se retrase încet din bucătărie și merse mai departe spre pajiște. Ea așteptă un timp, cât să nu trezească nicio bănuială, și merse în aceeași direcție, apoi străbătu ferma și merse la vechiul staul unde se întâlniseră ultima oară.

Ziua era la fel de frumoasă și de însorită ca și cu o săptămână în urmă. Simți broboane de sudoare curgându-i pe piept din cauza căldurii soarelui, și a efortului de a alerga pe pământ cu fuste grele, și a gândului la ce avea să vină.

El o aștepta în iarbă. Cu ochi care străluceau de o iubire atât de mare, că aproape îi veni să se întoarcă înapoi. Îi era teamă și totodată știa că asta îi era menit. El era în sângele ei, în măruntaiele ei, în inima ei și în credința ei că Dumnezeu avea un plan. Nu ar fi putut să le ofere acea iubire dacă nu le-ar fi permis și să îi dea curs. Dumnezeul ei nu putea fi atât de crud. Iar Preben era un om al bisericii, dacă cineva înțelegea cum să tâlcuiască vrerea lui Dumnezeu, atunci el era acela, și ar fi oprit asta dacă ar fi știut că nu le era menit.

Cu mișcări stângace, își îndepărtă fusta. Preben se uita la ea cu capul în mâini și nu-și luă nicio clipă privirea. Rămase goală în fața lui, tremurând, însă fără să-i fie rușine sau să simtă vreo dorință de a se ascunde.

— Ești așa de frumoasă, Elin, zise el cu respirația tăiată.

Întinse mâna spre ea.

— Ajută-mă să-mi scot hainele, spuse el, iar ea i se așeză ușor alături, începând să-i deschidă febril bluza în timp ce el își scotea pantalonii.

Până la urmă, rămaseră goi amândoi. Cu un gest tandru, el își lăsă degetul arătător să urmeze curbele trupului ei. Se opri la un semn din naștere pe care îl avea sub sânul drept și râse.

— Arată ca harta Danemarcei.

— Atunci poate că Suedia mi-l va lua, zise ea zâmbind.

El îi mângâie fața.

— Ce-o să ne facem?

Elin scutură din cap.

— Hai să nu ne gândim la asta acum. Dumnezeu are un plan cu noi. Sunt convinsă.

— Așa crezi?

Privirea îi era tristă. Se aplecă în față, sărutându-l și mângâindu-l în același timp. El suspină și își deschise buzele spre ea, iar ea simți cum îi răspunde atingerii.

— Nu cred. Știu, îngăimă ea în timp ce se lăsă în jos pentru a-l primi.

Cu privirea fixată într-a ei, Preben o prinse de talie și o trase spre el. Când căzură unul în celălalt, cerul și soarele explodară deasupra lor în căldură și lumină. Trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu, își spuse Elin înainte de a ațipi cu obrazul pe pieptul lui.

— Cum e cu Amina? întrebă Martin când el și Paula ajunseră în sala de așteptare.

Patrik se întinse în scaunul incomod.

— E în stare critică, zise el și se ridică pentru a mai lua o cafea.

A zecea de când ajunsese aici. Vărsase în el toată noaptea cafeaua îngrozitoare a spitalului, pentru a putea rămâne treaz.

— Și Karim? întrebă Paula când se așezară la loc.

— Leziuni mai ușoare din cauza fumului la plămâni și arsuri pe mâini după ce i-a scos din casă pe copii și pe Amina. Copiii sunt bine, din fericire. Au respirat în fum și au fost tratați cu oxigen. Mai rămân sub observație încă o zi.

Paula suspină.

— Cine va avea grijă de ei în timp ce mama și tatăl lor sunt în spital?

— Aștept să vină Serviciile sociale, să vedem ce propun. Dar se pare că nu au nicio rudă, nimic.

— Putem să-i luăm noi, zise Paula. Mama și-a luat liber în timpul verii ca să ne ajute cu bebelușul și știu că ar spune același lucru dacă ar fi aici.

— Da, deși Mellberg...

Chipul Paulei se întunecă.

— Când i-a povestit mamei ce a făcut, cu mândrie și apoi victimizându-se, bineînțeles, mama l-a dat afară.

— L-a ce?! zise Martin.

Patrik se uită încremenit la Paula.

— Rita l-a dat afară pe Bertil? Și atunci unde stă?

— N-am idee, răspunse Paula. Dar cum am spus, copiii pot locui la noi. Dacă Serviciile sociale sunt de acord.

— Mi-e greu să cred că ar putea avea obiecții, spuse Patrik.

Un doctor se apropie de ei pe coridor. Patrik se ridică. Era același de la care primise informații și pe timpul nopții.

— Bună, spuse el întinzându-i mâna Paulei și apoi lui Martin. Mă numesc Anton Larsson și sunt medicul responsabil.

— Ceva nou? întrebă Patrik și bău strâmbându-se ce mai rămăsese din cafea.

— Nu, situația Aminei este tot critică și o întreagă echipă luptă să o salveze. A inspirat mult fum și are arsuri de gradul trei pe porțiuni mari din suprafața corpului. Este legată la aparatul pentru respirat și i se face perfuzie pentru a reface marea pierdere de lichid cauzată de arsuri. Ne-am ocupat de problemele ei toată noaptea.

— Și Karim? întrebă Martin.

— Așa cum l-am informat pe colegul, Karim are leziuni superficiale pe mâini și plămâni ușor lezați de fum, însă altfel e relativ neafectat.

— De ce Amina a fost mai afectată decât Karim? întrebă Paula.

Nu aveau încă întreaga imagine a incendiului și a desfășurării lui, experții investigau ce se întâmplase, dar se credea că era vorba de un incendiu premeditat.

— Cred că îi puteți pune întrebarea asta chiar lui, e treaz și am să văd dacă se simte în stare să vorbească cu voi.

— Am aprecia, zise Patrik și se așeză jos.

Așteptă în tăcere alături de Martin și de Paula. După numai câteva minute, medicul apăru pe coridor făcându-le semn cu mâna.

— Nu aș fi crezut, zise Martin.

— Nu, dacă aș fi fost în situația lui, nu mi-aș fi dorit să mai vorbesc cu vreun polițist, spuse Paula ridicându-se.

Se îndreptară spre încăperea în care aștepta doctorul Larsson și păşiră precauți înăuntru. Karim stătea într-un pat de lângă fereastră, întors spre ei cu chipul brăzdat de oboseală și de spaimă. Îşi odihnea pe pătură mâinile bandajate.

Tubul respirator de lângă pat vâjâia în surdină pompând oxigen.

— Mulțumim că ești de acord să vorbești cu noi, zise Patrik cu glas scăzut și trase un scaun aproape de el.

— Vreau să știu cine a făcut asta familiei mele, spuse Karim cu voce groasă, într-o engleză mai fluentă decât a lui Patrik.

Tuși, iar ochii i se umplură de lacrimi, însă continua să îl privească fix pe Patrik.

Martin și Paula stăteau în fundal, ca și cum printr-un acord tacit îl lăsaseră pe Patrik să poarte conversația.

— Spun că nu știu dacă Amina va supraviețui, zise Karim și începu să tușească din nou.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Duse mâna la tubul care îl ajuta să respire.

— Nu, încă nu știu, spuse Patrik.

Nodul din gât îl obliga să își dreagă vocea de nenumărate ori. Știa exact cum se simțea Karim. Își amintea de momentele de după accidentul care aproape că îi luase viața Ericăi. Nu avea să uite niciodată acea senzație de spaimă.

— Ce mă fac fără ea? Ce se vor face copiii fără ea? întrebă Karim fără a mai tuși de data asta.

Tăcu, iar Patrik nu știu ce să răspundă. În loc de asta, întrebă la rândul lui:

— Poți povesti ce îți amintești de aseară? Ce s-a întâmplat?

— Eu... Nu știu prea bine, clătină Karim din cap. Totul s-a întâmplat atât de repede. Am visat... Am crezut mai întâi că eram înapoi în Damasc. Că a explodat o bombă. A durat câteva secunde până mi-am dat seama ce era... Apoi am fugit la copii, credeam că Amina fugea după mine, am auzit-o strigând când m-am trezit. Însă după ce i-am scos pe copii afară am văzut că nu era cu mine, am luat un prosop care era afară și m-am repezit din nou înăuntru...

Vocea i se împotmolea și tușea violent. Patrik luă un pahar cu apă aflat pe masa de lângă pat și i-l întinse lui Karim, să poată bea prin pai.

— Mulțumesc, spuse el și se lăsă iar pe perne. Am fugit înapoi în dormitorul nostru și ea...

Suspină, dar reluă propoziția:

— Ardea. Amina ardea. Părul. Hainele de noapte. Am ridicat-o, am fugit afară cu ea și am rostogolit-o pe pământ. I-am... i-am auzit pe copii țipând...

Își ridică privirea înlăcrimată spre Patrik.

— Ei spun că cei mici sunt bine, așa este? Nu mă mint?

Patrik dădu din cap.

— Nu, nu mint. Copiii sunt bine. Îi țin numai pentru... — căută febril cuvântul în engleză și realiză că era ca și în suedeză — pentru observație.

Karim păru ușurat pentru o clipă, apoi expresia de pe chip i se întunecă din nou.

— Unde vor locui? Ei spun că trebuie să mai stau aici câteva zile și Amina...

Paula făcu un pas în față.

Trase un scaun lângă pat și spuse calm:

— Nu știu cum ți se va părea ideea asta, dar am sugerat să locuiască la mine copiii, până când te înzdrăvenești destul ca să poți ieși. Eu... Mama mea e imigrantă. Ca și tine. Din Chile. A venit în Suedia în 1973. Ea înțelege. Eu înțeleg. Locuiesc cu mama, cei doi copii ai mei și..., aici Paula ezită. Și soția mea. Îi luăm cu plăcere pe copiii tăi. Dacă ne dai voie.

Karim o studie atent un moment îndelungat. Paula rămase tăcută în acest timp. Apoi el încuviință din cap:

— Da. Nu prea am de ales.

— Mulțumesc, spuse șoptit Paula.

— Nu ai văzut pe nimeni aseară? întrebă Patrik. Sau nu ai auzit nimic? Înainte de incendiu?

— Nu, clătină din cap Karim. Eram obosiți... După... tot. Așa că am mers la culcare, iar eu am adormit imediat. Nu am văzut, nici nu am auzit nimic. Nu se știe cine a

făcut asta? De ce ar vrea cineva așa ceva? Are legătură cu acuzațiile împotriva mea?

Patrik evită să-i întâlnească privirea.

— Nu știm, spuse el. Însă avem de gând să aflăm.

Sam se întinse după telefonul de pe noptieră. Mama nu venise să-l trezească, așa cum o punea James să facă mereu, dar îl treziseră coșmarurile. Înainte se întâmpla cam o dată pe lună, poate de două ori, însă acum se trezea transpirat în fiecare noapte. Nu-și putea aminti de o vreme în care să nu-i fi fost frică, în care neliniștea nu îl bântuia. Poate de aceea alerga mama lui tot timpul, își epuiza corpul ca să nu fie mai în stare să gândească. Își dorea să poată face și el la fel.

Chipurile din vis îl chinuiau, așa că se concentră pe ecranul mobilului. Jessie îi trimisese un mesaj. Numai gândindu-se la ea și simți un val de căldură răspândindu-i-se în pântec. Pentru prima oară în viața lui, cineva îl vedea așa cum era și nu își întorcea spatele în fața întunericului descoperit.

Era inundat de ceva negru care creștea tot mai puternic, zi după zi. Avuseseră ei grijă de asta. Mai mult presimțea decât simțea carnetul de însemnări de sub saltea. Acolo nici mama, nici James nu l-ar fi găsit. Nu era destinat altor ochi decât ai lui însuși, însă spre propria mirare începuse să cocheteze cu gândul de a-l arăta lui Jessie. Era la fel de rănită ca și el. Ar fi înțeles.

Ea nu avea să afle niciodată de ce o luase cu el luni, în escapada cu barca. Se hotărâse să nu se mai gândească niciodată la asta. Însă în vise revenea, se topea în mulțimea celorlalți demoni care îl chinuiau. Oricum, nu mai avea nicio importanță. În carnetul lui de însemnări,

viitorul era stabilit. Drumul era lat și drept, ca Highway 66[1].

Se hotărî să nu-i mai fie teamă de ce se ascundea după colț. Știa că putea să-i arate carnetul de însemnări. Ar înțelege.

Astăzi avea să ia totul cu el la Jessie. Tot ce a adunat de-a lungul anilor. Pusese deja mapele și dosarele într-o geantă aproape de ușă. Îi scrise să se vadă într-o jumătate de oră și ea îi răspunse „OK". Se îmbrăcă rapid și își puse rucsacul pe umăr. Înainte de a se îndrepta spre ușă și spre geanta cea grea, se întoarse și privi spre pat: putea reconstitui la perfecțiune imaginea carnetului de însemnări care se afla acolo.

Înghiți de câteva ori, apoi merse spre pat și ridică salteaua.

Jessie deschise ușa și fu întâmpinată de zâmbetul lui Sam. Cel rezervat ei în exclusivitate.

— Bună, spuse ea.

— Bună.

Avea un rucsac în spate și o geantă într-o mână.

— Nu a fost greu cu toate astea pe bicicletă?

Sam ridică din umeri.

— A mers bine, sunt mai puternic decât par.

Așeză rucsacul și geanta lângă ușă și își puse apoi brațele în jurul lui Jessie. Inspiră mireasma părului ei proaspăt spălat. Ea se bucură să știe că lui îi plăcea parfumul ei.

— Am luat cu mine câte ceva, spuse Sam și merse spre masa mare din bucătărie, unde scoase niște lucruri din

[1] Autostrada 66 este un drum celebru care taie Statele Unite ale Americii de la est la vest. (*N.r.*)

genți. Ți-am promis că îți arăt mai mult. Despre mamele noastre și despre caz.

Jessie se uită la mapele și dosarele din fața lor. Erau marcate cu „Mate", „Suedeză" și alte subiecte legate de școală.

— James și mama au crezut că e material de școală, zise Sam așezându-se pe un scaun. Am tot adunat fără să observe nimic.

Jessie se așeză lângă el și deschiseră împreună dosarul intitulat „Mate"

— Cum ai făcut rost de toate astea? întrebă ea. Din afara internetului, vreau să spun.

— Mai mult de la bibliotecă, din arhiva de ziare.

Jessie se uită la imagini cu Marie și mama lui Sam, Helen. Erau fotografiile lor de școală.

— Imaginează-ți că erau mai tinere decât suntem noi acum, spuse ea.

Sam își plimbă degetul arătător peste articol.

— Ce întuneric trebuie să fi îngropat în ele, zise el. La fel ca noi doi.

Jessie tresări. Răsfoi dosarul mai departe și văzu o poză cu Stella care zâmbea.

— Dar ce le-a determinat să facă asta? Cum poți fi atât de furios pe... pe un copil?

Jessie bătu cu degetul în fotografie, iar Sam se ridică. Fața îi roșise puternic.

— Din cauza... întunericului, Jessie. La naiba, nu înțelegi? Cum poți să nu ÎNȚELEGI?

Jessie se trase înapoi. Îl privi înmărmurită, fără a pricepe de unde apăruse brusc acea furie. Nu putu să-și oprească lacrimile. Furia dispăru din privirea lui Sam. Se coborî în fața ei.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse el și îi îmbrățișă picioarele cu capul îngropat adânc în poala ei. Nu am vrut să mă înfurii, dar sunt atât de al dracului de frustrat. În mine fierbe totul și vreau numai... vreau să arunc toată lumea în aer.

Jessie dădu din cap aprobator. Înțelegea exact. Exista numai un singur om în toată lumea de care îi păsa și acela era Sam. Singurul lucru pe care îl aflase de la ceilalți era că voiau să o umilească, să o facă să se simtă mică și lipsită de putere.

— Iartă-mă, repetă el ștergându-i lacrimile. N-aș putea să te rănesc vreodată. Ești singura căreia nu vreau să-i fac rău.

Vendela simțea cald sub picioare lemnul pontonului, aproape fierbinte. Înghețata se topea mai repede decât apuca să mănânce. Însă problema lui Basse era și mai mare decât a ei, el se lingea frenetic pe braț ca să îndepărteze toată înghețata de ciocolată topită. Uneori era ca un copil.

Vendela nu se putu abține să râdă. Se înghesui lângă Nils, care își puse un braț în jurul ei. Când era așa de aproape de el, parcă totul era bine din nou. O făcea să uite imaginile de pe internet pe care le văzuse azi-dimineață. Clădirile care ardeau. Că se mersese atât de departe. N-ar fi putut să aibă ceva de-a face cu ei. Sau?

Basse se sătură până la urmă de înghețata lui topită și aruncă resturile în apă. Un pescăruș se repezi imediat după ele.

Își întoarse privirile dinspre pasăre.

— Mama și tata nu vin acasă în weekend, așa cum intenționau... Rămân până în weekendul următor.

— Ocazia ideală pentru o petrecere, spuse Nils zâmbindu-i lui Basse, care luă expresia aceea nesigură, atât de enervantă.

Vendela oftă, iar Nils surâse din nou, răutăcios.

— Hai, fugi de-aici! Ia-o ca un preludiu al petrecerii de la centrul comunitar de sâmbăta viitoare. Invităm niște oameni faini, facem focul, pregătim niște rachiu și facem punci.

— Nu știu...

Însă Nils câștigase deja. Vendela știa.

Se uită din nou la imaginea caselor arse. Voia să fugă de ea, de titlul „femeie grav rănită" Și deodată știu ce dorea să facă.

Nils preferase să nu răspândească poza cu Jessie goală până la începerea școlii, când puteau beneficia de atenția tuturor. Dar dacă ar putea să o folosească ceva mai devreme?

— Am o idee, zise ea.

Bengt îi ieși în întâmpinare lui Gösta încă de când intră în curte cu mașina poliției. Gösta răsuflă adânc înainte de a coborî. Știa de pe acum ce turnură avea să ia conversația.

— E adevărat că ați arestat pe unul dintre refugiații ăia?

Umbla încoace și-ncolo prin curte.

— Am auzit că era chiar printre cei care au participat la operațiunea de căutare! N-au nicio conștiință indivizii ăia. Trebuia să mă ascultați de la început!

— Încă nu știm nimic sigur, spuse Gösta și se îndreptă spre casă.

Îl durea sufletul văzând hainele Neei, rămase la uscat într-un capăt al casei. Euforia răutăcioasă de pe fața lui

Bengt era iritantă, mai ales acum, după incendiu, însă totodată era solidar cu durerea lui. Înțelegea și nevoia omului de răspunsuri și soluții simple. Problema era că rareori răspunsurile simple erau şi cele corecte. Realitatea are o tendință de a fi mai complicată decât ne dorim.

— Pot să intru? îl întrebă pe Bengt când îi deschise ușa de la intrare.

Acesta îi spuse apoi soției sale să îi cheme jos pe Peter şi pe Eva, iar ea aprobă din cap.

Primul coborî Peter, urmat imediat de Eva. Păreau pe jumătate adormiți.

Peter se așeză și îi făcu semn lui Gösta să facă la fel.

Acea masă de bucătărie începuse să-i fie foarte familiară lui Gösta. Își dorea doar ca într-o zi să poată veni aici cu un răspuns final. Își dădu seama că și de această dată îi va dezamăgi. Pe deasupra, capitalul de încredere era lezat pe la margini de percheziția din ziua precedentă, și nu mai știa cum să se apropie de familie. Era la fel de tulburat ca și Patrik din cauza incendiului și a felului în care Mellberg se purtase cu Karim și cu familia lui. Însă în același timp nu putea ascunde posibilitatea de a fi găsit o dovadă decisivă la Karim, care l-ar fi putut indica pe el ca făptaș. Totul era așa de încurcat și confuz.

— E adevărat? întrebă Peter. Despre omul din tabăra de refugiați?

— Nu știm în momentul de față, zise el precaut și văzu cu coada ochiului cum Bengt devenea din nou îngrijorător de roșu la față.

Se grăbi să continue.

— Am găsit ceva, dar din cauza unor... detalii tehnice, nu știm încă prea bine ce presupun aceste lucruri.

— Am auzit că ați găsit haine de-ale Neei la el, așa e? întrebă Peter.

— Oamenii ne sună, spuse Bengt. Aflăm lucruri de la alții, nu de la voi. Cred că este...

Își ridică din nou glasul, dar Peter îi făcu semn cu mâna să se oprească și spuse calm:

— E adevărat că ați găsit haine de-ale Neei la cineva din tabăra de refugiați?

— Am găsit un lucru, spuse Gösta și scoase din geantă o mapă de plastic. Dar avem nevoie de ajutorul vostru pentru a-l identifica.

Eva scânci, iar Ulla o atinse ușor pe braț. Eva nu păru să observe gestul, ci se uita fix la mapa pe care o scosese Gösta.

— Recunoașteți asta? întrebă el punând niște fotografii pe masă.

Eva își trase răsuflarea.

— Sunt ai Neei. Sunt chiloții Neei cu motive din „Regatul de gheață"

Gösta se uită la fotografiile cu chiloții albaștri de fetiță, cu prințesa blondă în față, și întrebă din nou:

— Sunteți sigur? Sunt chiloții Linneei?

— Da! dădu Eva hotărât din cap.

— Și i-ați dat drumul! izbucni Bengt.

— Există anumite probleme cu modul în care a fost găsit acest obiect...

Bengt pufni.

— Anumite probleme! Aveți un străin care vine aici, răpește și omoară o fată mică, iar voi vorbiți despre probleme!

— Înțeleg că sunteți tulburați, dar noi trebuie...

— Noi trebuie nimic! V-am spus de la început că sigur e unul din ăia, dar nu ați ascultat, ați lăsat să treacă timpul și să stăm aici fără să știm ce i s-a întâmplat Neei, iar acum l-ați eliberat pe făptaș! Și pe deasupra ați întors casa cu susu-n jos și i-ați tratat pe fiul meu și pe soția lui ca suspecți, nu aveți nicio rușine!

— Tată, calmează-te acum, zise Peter.

— Cum să nu fie el? Dacă ați găsit acolo chiloții ei? Și am auzit ceva de un incendiu? A încercat să ascundă dovezi? Dacă i-ați dat drumul e clar că a încercat să-și șteargă urmele. Sigur de aceea a mers și în operațiunea de căutare...

— Încă nu știm ce anume a cauzat incendiul...

Gösta se gândi să îi povestească prin ce trecuse Karim, că soția lui se afla la terapie intensivă și că nu se știa dacă avea să se mai trezească vreodată. Însă alese să nu spună nimic. Nu credea că acum ar fi fost receptivi la suferința altora și, oricum, extrem de eficientul telefon fără fir din Fjällbacka va avea grijă să îi informeze curând.

— Sunteți siguri că aceștia erau chiloții pe care îi purta când a dispărut? întrebă Gösta privind-o pe Eva.

Ezită o clipă, apoi aprobă din cap.

— Avea cinci din ăștia, de culori diferite. Pe ceilalți îi avem acasă.

— Bine, spuse Gösta.

Așează fotografiile la loc în mapă și se ridică.

Bengt își încleștă pumnii.

— Aveți grijă să-l înfundați cât mai repede pe negroteiul ăla, altfel mă ocup eu.

Gösta se uită la el.

— Am cel mai mare respect pentru suferința prin care treceți. Dar nimeni, repet *nimeni*, nu trebuie să facă nimic ce ar agrava și mai mult situația.

Bengt pufni numai, iar Peter dădu din cap spre Gösta.

— Latră mai rău decât mușcă, zise el.

— Sper asta, de dragul lui, spuse Gösta.

Când plecă de la fermă, îl văzu pe Peter stând în pragul ușii și privind în urma lui. Îl preocupa și îl frământa ceva, însă nu putea nici în ruptul capului să-și aducă aminte ce anume. Era ceva ce-i scăpase, dar cu cât se străduia mai mult să-și aducă aminte, cu atât i se sustrăgea mai mult. Aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Peter continua să stea acolo, cu ochii la el.

— Alo! E cineva aci?

Nu era vocea Ritei cea care îl trezi. Mellberg deschise ochii fără să înțeleagă unde se afla. Apoi o văzu pe Annika în pragul ușii.

— Ah, sunt numai eu, zise el și se ridică.

Se frecă la ochi.

— Ce faci aici? îl întrebă Annika. Mi s-a făcut o frică de moarte când am auzit sunete dinăuntru. Ce faci atât de devreme?

Își încrucișă mâinile pe pieptul generos.

— Da, sau atât de târziu... spuse Mellberg încercând să zâmbească.

Ar fi preferat să nu-i spună Annikăi ce se întâmplase, dar vestea avea să se răspândească oricum în secție, ca focul în pădure, așa că mai bine lua taurul de coarne.

— Rita m-a dat afară, spuse el arătând geanta de lângă pat.

Rita nu îi împachetase pijamaua preferată de flanel, așa că dormise în hainele de ieri. Iar minuscula cameră de relaxare era destinată numai pentru un moment de odihnă, nu pentru înnoptat. Aerul era stătut și cald ca într-o saună.

Se uită în jos la cât de transpirat și șifonat arăta.

— Pai și eu aș fi făcut la fel! spuse Annika făcând cale-ntoarsă spre bucătărie, dar la jumătatea drumului se întoarse și îi strigă: Presupun că ai dormit bine și n-ai auzit ce s-a întâmplat?

— Păi, nu cred c-aș putea spune că am dormit foarte bine, spuse Mellberg mergând șchiopătat după ea şi ținându-se de spate. Patul ăla de cort e groaznic de incomod, nu există aer condiționat și pentru că am piele sensibilă mă ia cu mâncărimi dacă nu am lenjerie de pat de calitate bună, iar alea parcă sunt făcute din carton, așa că...

Se întrerupse și își înclină capul într-o parte.

— Îmi pui și mie o cană, iubito, dacă tot pregătești cafeaua?

Își dădu seama cât de neinspirat îşi alesese cuvintele în secunda în care „iubito" îi părăsi buzele și se pregăti sufleteşte pentru reacția Annikăi. Dar aceasta nu veni.

Annika se așeză la masa de la bucătărie.

— Cineva a aprins focul la tabăra de refugiați astă noapte, spuse ea cu voce joasă. Karim și familia lui sunt la spital.

Mellberg duse mâna la piept. De-abia putea să se uite la Annika.

Greoi, se așeză la masă în fața ei.

— Are... are legătură cu ce am făcut eu?

Își simți limba umflată și lipită de cerul gurii.

— Asta nu știm. Însă da, există acest risc, Bertil. Oamenii au sunat întruna, așa că mi-am transferat apelurile acasă și n-am dormit un moment. Patrik se află la spital cu Martin și cu Paula. Soția lui Karim este în comă artificială. Are niște arsuri atât de grave, încât nu știu dacă va supraviețui. Iar Karim s-a rănit la mâini când a încercat să o salveze din locuință.

— Copiii? întrebă Mellberg răgușit și simți cum i se pune un nod în stomac.

— Se află la spital sub observație până mâine, dar par a fi bine. Nu au mai fost răniți, însă cei cărora le-a ars casa au fost evacuați la centrul comunitar.

— Dumnezeule, spuse Mellberg aproape în șoaptă. Știți ceva despre cine a făcut asta?

— Nu, deocamdată nicio urmă. Dar multă lume ne-a dat indicii, așa că voi trece prin ele cât de repede posibil. Avem parte de tot spectrul, de la țicniți care cred că refugiații au făcut asta ca să trezească simpatie la unii care spun că în spate se află Sveriges Vänner. Incendiul pare să fi împărțit lumea în două tabere. Încă există mulți care spun că asta merită refugiații. De partea cealaltă avem oameni ca Bill, care a reușit să mobilizeze un sprijin masiv pentru ei și i-a adunat la centrul comunitar pe cei care au nevoie de locuințe. Iar lumea vine acolo cu tot felul de ajutoare. Ai zice că această situație scoate şi ce e mai bun, și ce e mai rău în oameni.

— Așadar, eu... clătină Mellberg din cap și abia putu să continue.

— Nu am vrut... Nu m-am gândit...

— Nu, tocmai asta este, zise Annika oftând. Nu te gândești, Bertil.

Se ridică și începu să pregătească filtrul de cafea.

— Vrei o cană, așa ai spus?

— Da, mulțumesc, spuse el.

Înghiți.

— Cât de mari sunt șansele?

— Să ce? întrebă Annika și se așeză în fața lui în timp ce filtrul de cafea începu să pufăie.

— Ca soția lui să scape...

— Nu foarte mari, din câte înțeleg, spuse Annika cu voce joasă.

Mellberg amuți. De data asta făcuse o greșeală colosală. Spera numai că putea fi îndreptată.

Bohuslän 1672

Spre sfârșitul verii, Elin începu să se îngrijoreze. La început a crezut că erau indispozițiile verii cele care o făceau să fugă și să vomite în spatele hambarului. În același timp, știa ea foarte bine. Era la fel ca atunci când o așteptase pe Märta. În fiecare noapte se ruga lui Dumnezeu. Ce voia să spună cu asta? În fața cărei încercări o punea? Să îi spună sau lui Preben? Cum ar reacționa? Știa prea bine că o iubea, însă adânc în sinea ei avea temeri legate de puterea sa. Preben era un om bun, dar era și ambițios, și serviabil, de atâta lucru își dăduse seama. Toate întrebările ei despre unde va duce asta fuseseră reduse la tăcere cu săruturi și sex, nu înainte însă de a apuca să vadă o privire tristă în ochi.

Și apoi era Britta. Devenea tot mai morocănoasă și bănuitoare. Încercaseră cât de bine putuseră să ascundă ce simțeau unul pentru altul, însă existau momente când ea și Preben se vedeau în prezența Brittei și nu își puteau ascunde emoțiile. Își cunoștea prea bine sora. Știa de ce era capabilă. Deși nu era un subiect de povestit celorlalți, Elin nu uitase că Märta aproape se înecase în iaz. Și nici cine era fără îndoială responsabil pentru asta.

În timp ce zilele se scurtau și toți de la fermă sporeau eforturile ca să apuce să termine pregătirile pentru iarnă, Britta era tot mai retrasă. Rămânea mult mai mult în pat dimineața și refuza să se scoale. Părea că o secătuiau puterile.

Preben o ruga pe bucătăreasă să îi pregătească mâncărurile preferate, însă refuza să mănânce. Elin lua în fiecare seară o porție nemâncată de pe noptieră. Noaptea, Elin se mângâia pe burtă, întrebându-se cum ar reacționa Preben dacă i-ar spune că așteptă copilul lui. Se gândea că va fi bucuros. El și Britta nu păreau să poată avea copii, iar el nu o iubea pe Britta cum o iubea pe ea. Și ce-ar fi fost ca Britta să aibă o boală fatală? Atunci ea și Preben ar fi putut trăi împreună ca o familie. Când îi veneau asemenea gânduri, Elin obișnuia să se roage cu și mai multă putere lui Dumnezeu.

Fără vreo explicație, Britta devenea tot mai slabă pe zi ce trecea. Până la urmă, Preben aranjă ca un doctor din Uddevalla să vină în vizită. Corpul lui Elin se încordă de neliniște în fața acestei vizite. Încerca febril să se convingă că era neliniște pentru sora ei, însă tot ce gândea era că, dacă lucrurile stăteau prost cu Britta, atunci dintr-odată exista un viitor. Deși aveau să fie întâmpinați cu neîncredere și bârfe dacă ar fi împreună la așa de scurt timp după ce Preben ar fi devenit văduv, vorbele s-ar fi potolit cu timpul, era sigură de asta.

Când trăsura care îl aducea pe doctor sosi, Elin se retrase să se roage. Se ruga mai fervent decât o făcuse vreodată. Și spera ca Dumnezeu să nu o pedepsească pentru ceea ce îi cerea. Adânc în sufletul ei, credea că vrerea lui Dumnezeu era ca ea și Preben să rămână împreună. Iubirea lor era prea mare pentru a fi întâmplătoare, deci

boala Brittei făcea cu siguranță parte din planul Lui. Cu cât se ruga mai mult, cu atât era mai convinsă. Britta nu avea să mai trăiască mult. Copilul încă nenăscut al lui Elin va avea un tată. Aveau să devină o familie. Prin grija Domnului.

Cu inima bătându-i puternic, Elin se întoarse înapoi în casă. Niciunul dintre ceilalți servitori nu spusese nimic, prin urmare presupuse că nu auziseră nimic deocamdată. Bârfele circulau rapid la ferma parohiei și știa că se șoptea și despre ea și Preben. Nimic nu le scăpa slugilor unei ferme mici. Și despre faptul că doctorul venea de la Uddevalla să vadă ce era cu stăpâna lor se vorbise zile în șir.

— Elsa, ai auzit ceva? o întrebă Elin pe servitoarea care pregătea masa de seară.

— Nu, niciun cuvânt, spuse Elsa continuând să mestece într-o oală mare de pe cuptor.

— Merg să văd ce este, zise Elin. Doar e sora mea.

Îi era teamă că ce îl rugase pe Dumnezeu putea fi ghicit de ceilalți sau că alții ar putea observa cât de puternic îi bătea inima. Dar bucătăreasa nu făcu decât să dea din cap, cu spatele la ea.

— Mergi. Dacă stăpâna nu mănâncă nici clătitele mele austriece, știu că ceva nu e bine. Cu voia lui Dumnezeu, nu e nimic serios.

— Așa e, cu voia lui Dumnezeu, spuse Elin șoptit și merse în camera unde se afla Britta.

Rămase șovăind în fața ușii. Nu știa dacă să îndrăznească să bată. Dar ușa se deschise și un domn îndesat, cu mustață stufoasă, ieși afară cu geanta sa medicală în mână.

Preben dădu mâna cu el.

— Doctore Brorsson, nu știu cum să vă mulțumesc, spuse el, iar Elin se miră că zâmbea.

Ce veste ar fi putut să-i dea doctorul care să-l facă să zâmbească cu ochi ce străluceau în întunericul coridorului? Elin simți că i se pune un nod în stomac.

— Ea e Elin, sora Brittei, i-o prezentă Preben medicului.

Circumspectă, dădu mâna cu el. Încă îi era greu să înțeleagă expresia de pe chipul bărbatului. În spatele lor, Britta stătea aplecată pe perne de puf, cu părul brunet desfăcut.

Arăta ca o pisică ce tocmai vizitase oala cu smântână. Elin rămase și mai uimită.

Doctorul Brosson spuse cu aplomb:

— Atunci felicitările mele! Nu are decât câteva săptămâni, dar e cert că Britta e însărcinată. Graviditatea a epuizat-o însă, și trebuie să aveți grijă să bea suficiente lichide și să consume atâta hrană cât are nevoie. Am recomandat să i se dea bulion în următoarele săptămâni, până când îi trece greața și îi revine apetitul.

— Elin va putea da o mână de ajutor în privința asta, zise Preben strălucind de bucurie.

De ce arăta atât de fericit? Nu voia să fie cu Britta, voia să fie cu ea, el însuși o spusese. Că a ales greșit sora. Fusese voia lui Dumnezeu ca sămânța lui Preben să nu crească în Britta.

Iar acum stătea acolo hlizindu-se și preamărindu-i calitățile de servitoare în fața doctorului Brosson. Britta se uita la ea cu o bucurie răutăcioasă. Își mângâie ușor părul și apoi se tângui:

— Preben, mă simt din nou așa rău ...

Întinse o mână, iar Elin îl privi pe Preben grăbindu-se spre ea.

— Pot face ceva? Ai auzit ce a zis doctorul. Odihnă și bulion. Să o rog pe Elsa să pregătească niște bulion?

Britta aprobă din cap.

— Nu pentru că aș avea vreun apetit, dar de dragul copilului nostru e mai bine să încerc. Roag-o pe Elin să vorbească cu Elsa și să vină cu bulion. O va face cu plăcere. Vrea ca micul ei nepot sau nepoată să se nască sănătos.

— Desigur că Elin îl va aduce bucuroasă, spuse Preben. Dar trebuie să îl conduc pe doctorul Brorsson înainte să stau cu tine.

— Nu, nu, mă descurc singur, chicoti doctorul și se îndreptă spre ieșire. Ai grijă de mămică, eu sunt mulțumit că mi-am făcut treaba.

— Bine, atunci, zise Preben aprobând din cap și ținând mâna Brittei în ambele sale mâini.

Se uită la Elin, care rămăsese încremenită în pragul ușii.

— Elin, aș aprecia să te ocupi cât mai repede de asta, Britta trebuie să urmeze recomandările medicului acum.

Elin aprobă din cap și își coborî privirea.

Singurul lucru pe care îl putea face ca să nu izbucnească în plâns era să își țină privirea fixată asupra pantofilor. Dacă ar fi nevoită să mai vadă un moment mina veselă a lui Preben și cea triumfătoare a Brittei, s-ar prăbuși pe loc. Făcu cale-ntoarsă și merse țintă în bucătărie.

Stăpâna rămăsese grea și avea nevoie de bulion. Iar Dumnezeu râdea în atotputernicia Lui de Elin cea sărmană și credulă.

Deoarece nu știa foarte bine cum era cazul să se îmbrace la un vernisaj, Erica alesese varianta cea mai sigură, și anume niște pantaloni scurți albi și o bluză albă. Îi lăsase pe copii acasă la Kristina, altfel nu ar fi îndrăznit să se îmbrace în alb. Dacă învățase ceva ca mamă a trei copii mici era că hainele albe funcționau ca un magnet irezistibil pentru mânuțele murdare.

Verifică din nou ora pe invitația primită de la Viola, însă nu era nevoie pentru că deja un val de oameni se apropia de mica galerie aflată vizavi de hotelul Stora. Erica se uită în jur când ajunse în sală. Încăperea era luminoasă și aerisită. Tablourile Violei arătau frumos pe pereți, iar într-un colț, pe o masă, se aflau pahare de șampanie și vaze cu florile pe care le aduseseră prietenii și cunoscuții. Erica se simți imediat prost. Poate ar fi fost bine să aducă și ea ceva?

— Erica, ce surpriză, mă bucur că ai venit!

Viola veni spre ea cu un zâmbet larg.

Era extraordinar de elegantă, cu părul cărunt prins sus într-un coc și o frumoasă rochie-caftan de culoare bleumarin. Erica admirase întotdeauna oamenii care știau să poarte o astfel de rochie fără să pară înzorzonați. În rarele dăți când încercase să probeze așa ceva, se simțise

ca și cum ar fi mers la mascaradă deghizată în Thomas Di Leva[1]. Însă Viola arăta minunat.

— Uite, ia un pahar de șampanie, sper că nu conduci astăzi, spuse artista și o servi cu un pahar pe Erica.

Erica se gândi la ce mai avea de făcut în acea zi, ajunse la concluzia că nu va folosi mașina și luă paharul.

— Uită-te în jur, o îndemnă Viola, și dacă vrei să profiți de ocazie și să achiziționezi ceva, spune-i te rog acelei fete deosebite de acolo și ea va pune o bulină roșie în dreptul tabloului. Apropo, este nepoata mea.

Viola arătă spre o fată în ultimii ani ai adolescenței, care stătea lângă ușă cu o bandă de buline roșii adezive în mână. Părea să își ia rolul cât de poate de în serios.

Erica contemplă în liniște tablourile. Apăruseră deja niște buline roșii și asta o bucura. Îi plăcea de Viola. Îi plăceau și tablourile ei. Nu era cunoscătoare în domeniu și îi venea greu să înțeleagă și să rezoneze cu arta care nu reprezenta ceva. Dar aici erau niște acuarele reușite, cu motive pe deplin recognoscibile, mai ales oameni în viața de zi cu zi. Se opri în fața unui tablou înfățișând o femeie blondă care frământa aluatul, cu urme de făină pe față și o țigară în colțul gurii.

— Mama mea. Toate tablourile acestei expoziții zugrăvesc oameni care au însemnat ceva pentru mine și pe care am ales să-i arăt în viața lor cotidiană. Fără poze elaborate, i-am pictat așa cum mi i-am amintit. Mama gătea mereu. Îi plăcea asta, mai ales să facă pâine. Aveam pâine proaspătă în fiecare zi, însă acum, privind înapoi, mă întreb câtă nicotină am înghițit eu și frații mei, dat

[1] Cântăreț, actor și consilier personal suedez, născut în 1963, cu o aparență exterioară asemănătoare lui Iisus Hristos. (*N.r.*)

fiind că mama fuma ca un turc în timp ce frământa aluatul. Dar lumea nu se gândea la asta pe vremea aceea.

— Era frumoasă, spuse Erica, şi credea cu adevărat ce spunea.

Femeia din tablou avea aceeaşi strălucire în ochi ca şi fiica ei şi bănuia că la aceeaşi vârstă arătaseră foarte asemănător.

— Da, era cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Şi cea mai amuzantă. Aş fi mulţumită dacă aş fi pe jumătate o mamă la fel de bună pentru copiii mei precum era ea.

— Sunt sigură de asta, spuse Erica fiindu-i greu să creadă altceva.

Cineva o lovi uşor pe umăr pe Viola, iar ea se scuză.

Erica rămase în faţa portretului mamei Violei. O bucura şi o întrista totodată. O bucura pentru că le dorea tuturor o mamă care să radieze atâta căldură. O întrista pentru că era atât de departe de ce avuseseră parte ea şi Anna în copilărie. Nu avuseseră niciodată o mamă care să facă pâine, să zâmbească, să-şi îmbrăţişeze copiii şi să le spună că îi iubeşte.

Erica se simţi imediat cu conştiinţa vinovată. Jurase să devină opusul mamei sale. Mereu prezentă, caldă, amuzantă şi iubitoare. Iar acum era din nou într-un drum legat de proiectul ei şi aranjase ca cineva să rămână cu copiii pentru a câta oară. Dar era foarte iubitoare cu ei şi pe deasupra le plăcea să rămână cu bunica sau acasă la Anna cu verişorii. Nu le lipsea nimic. Dacă nu ar lucra, nu ar mai fi Erica. Îi iubea şi pe copiii ei, îşi iubea şi munca.

Porni uşor de-a lungul rândului de tablouri, gustând din şampanie. În galerie era răcoare şi bine. Cu toate că venise multă lume, spaţiul nu era resimţit ca înghesuit.

Își auzea numele șoptit din când în când și văzuse niște femei dându-și coate în apropierea ei. Era ceva cu care nu se putea obișnui încă, faptul că lumea o recunoștea și o considera un fel de vedetă. Până acum reușise să evite toate capcanele mari în care puteau cădea vedetele, nu mersese la premiere de filme, nu se luptase cu șerpi și șobolani în emisiunea *Fångarna på fortet*[1], nu vorbise în *Hellenius hörna*[2], nu stătuse în drezină în programul *På spåret*[3].

— Acolo îl ai pe tata, spuse o voce în spatele ei și tresări.

Viola stătea în stânga ei și arăta spre un tablou mare din mijlocul unei laturi a galeriei. Și acest tablou era reușit, dar emitea o altfel de emoție. Erica încercă să găsească un cuvânt corespunzător și se opri la *melancolie.*

— Tata la masa de scris. Așa mi-l amintesc eu, lucra tot timpul. Când eram mică, mi-era greu să înțeleg, dar ca adult nu numai că înțeleg, dar și respect ceea ce făcea. Era pasionat de munca lui, o binecuvântare și în același timp un blestem. Cu anii, l-a devorat...

Viola lăsă propoziția suspendată în aer. Apoi se întoarse rapid spre Erica.

— Chiar, iartă-mă. Te-am rugat cu un motiv să vii. Am găsit vechea agendă a tatei. Nu știu dacă ar putea fi de folos, a scris numai în prescurtări, dar poate vei descoperi câte ceva. O am cu mine, dacă o vrei.

— Da, firește, mulțumesc, spuse Erica.

Nu putuse să pună deoparte frământările legate de motivul pentru care Leif își schimbase atât de drastic

---

1 *Prizonierii din fortăreață* — varianta suedeză a emisiunii *Fort Boyard.* (*N.r.*)

2 *Colțul lui Hellenius* — emisiune TV satirică, de tip talk-show, prezentată de David Hellenius. (*N.r.*)

3 *Pe pistă* — emisiune-concurs la televiziunea suedeză. (*N.r.*)

părerea cu privire la vina fetelor și într-un fel trebuia să ajungă la rădăcina lucrurilor. Poate agenda îi va oferi o nouă pistă de urmat.

— Aici, spuse Viola, venind cu o agendă neagră și uzată. Poți să o păstrezi.

I-o întinse Ericăi.

— Eu îl am pe tata aici, zise ea arătând în dreptul inimii. Pot să-l recreez oricând în memorie. Stând la biroul lui.

Puse o mână pe umărul Ericăi și o lăsă stând în fața tabloului. Erica îl contemplă o clipă. Apoi merse spre fata cu bulinele roșii.

Khalil stătea pe un scaun într-un colț al încăperii, privind-o pe femeia un pic gârbovită care îi întindea pături lui Adnan. Nu-i ieșea din minte imaginea lui Karim purtând-o afară pe Amina. Cum îi ardeau mâinile. Cum el țipa și Amina era atât de înfiorător de tăcută.

Bill, profesorul lui de suedeză, Sture, și alții pe care Khalil nu îi cunoștea apăruseră dimineața. Era clar că Bill și Rolf îi aduseseră pe toți. Bill își fluturase mâinile și vorbise repede, în amestecul lui ciudat de engleză și suedeză, arătând spre mașini, însă nimeni nu îndrăznise să se urce în ele înainte ca Khalil, Adnan și ceilalți din echipa de navigație să intre fiecare într-unul dintre vehicule.

Se uitaseră întrebători unii la alții când ajunseseră la casa roșie din celălalt capăt al Tanumshede. Cum va fi asta? Dar în ultima jumătate de oră începuseră să sosească oamenii. Amuțiți, văzuseră cum mașină după mașină intrase în curtea asfaltată din fața centrului comunitar, cu pături, termosuri de cafea, haine pentru copii și jucării. O parte nu făcuseră decât să lase ce aduseseră și plecaseră,

în timp ce ații rămăseseră, iar acum se înțelegeau cu ei cât de bine puteau.

Unde fuseseră acești suedezi înainte? Zâmbeau, vorbeau, întrebau care erau numele copiilor, veneau cu mâncare și haine. Khalil nu mai înțelegea nimic. Adnan se apropie de el, ridicând întrebător din sprâncene. Khalil dădu din umeri.

— Auziți, băieți? strigă Bill de ceva mai departe. Am vorbit la Hedemysrs și au spus că trimit mâncare. Puteți să luați mașina și să o aduceți? Aici sunt cheile de la mașina mea.

Bill aruncă cheile spre Adnan, care le prinse în aer.

Khalil aprobă din cap.

— Sigur, aducem, spuse el.

Când ajunseră în parcare, întinse mâna.

— Dă-mi cheile.

— Eu vreau să conduc, spuse Adnan prinzând și mai puternic de inelul de la chei.

— S-o crezi tu, eu conduc.

Fără tragere de inimă, Adnan deschise ușa dinspre pasager. Khalil se așeză în locul șoferului și se uită gânditor când la cheie, când la panoul de comandă.

— Nu există un loc pentru cheie.

— Apeși pe butonul de start, oftă Adnan.

Mașinile erau pasiunea lui cea mai mare după jocurile de calculator, însă cunoștințele sale în domeniu proveneau preponderent din filmulețe de pe YouTube.

Khalil apăsă șovăitor pe butonul pe care scria Stop/Start, iar mașina începu să huruie.

Adnan chicoti.

— Crezi că Bill știe că nu avem niciunul permis?

Khalil se surprinse zâmbind, în pofida celor întâmplate.

— Crezi că ne-ar fi dat cheile de la mașina lui în cazul ăsta?

— Vorbim despre Bill, spuse Adnan. E clar că da. *Știi* să conduci o mașină, nu? Altfel ies afară.

Khalil se lăsă pe spate.

— Calm, m-a învățat tata!

Ieși din parcare și intră pe șosea. Nu erau decât câteva sute de metri până la Hedemyrs.

— Suedezii sunt ciudați, spuse Adnan clătinând din cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Khalil virând în spatele supermarketului.

— Ne tratează ca pe niște lepre, spun tot felul de prostii despre noi, îl aruncă pe Karim în închisoare și încearcă să ne dea foc. Dar apoi vor să ne ajute. Nu pricep...

Khalil ridică din umeri.

— Nu cred că toți vor să vină cu pături, spuse el și apăsă butonul de oprire. Sigur există unii care ar fi preferat să ne vadă arși pe toți.

— Crezi că se vor întoarce? întrebă Adnan. Și vor încerca din nou?

Khalil închise portiera mașinii în urma lui. Clătină din cap.

— Oamenii care se strecoară și aruncă cu flăcări ascunși în întuneric sunt lași. Prea multă lume se uită acum.

— Crezi că s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit poliția să îl ia pe Karim? întrebă Adnan ținându-i ușa lui Khalil.

— Cine știe? Cred că lucrurile mocneau deja de ceva vreme. Poate că asta a fost doar ceea ce i-a determinat să treacă de la vorbe la fapte.

Khalil se uită în jur. Bill nu le spusese cu cine să vorbească și până la urmă merseră spre un băiat care despacheta conserve pe un culoar.

— Trebuie să vorbiți cu șeful, este în birou.

Băiatul le arătă direcția.

Khalil șovăi. Dacă nu știau nimic despre mâncarea asta? Poate că Bill nu vorbise cu persoana potrivită. Dacă vor crede că veneau să cerșească?

Adnan îl prinse de braț.

— Haide, dacă tot am venit până aici.

Zece minute mai târziu, umpleau portbagajul mașinii cu sendvișuri, băuturi, fructe, chiar și dulciuri pentru copii. Khalil clătină din cap: suedezii erau într-adevăr surprinzători.

Se simțea de parcă picioarele i-ar fi zburat peste pietrișul drumului. Rutina era cea care o ținuse în viață în toți acești ani. Să se scoale în fiecare dimineață, să-și lege șireturile la bascheți, să își ia hainele de sport și apoi să pornească la alergat.

De-a lungul anilor, Helen și-a îmbunătățit mereu timpii. În mod ciudat, maratonul nu făcea discriminări după numărul anilor, dacă cei tineri aveau un avantaj de energie și putere, alergătorii mai în vârstă compensau prin experiență. Era mereu amuzant să vezi cum alergători tineri și îngâmfați se vedeau depășiți de o femeie care le putea fi mamă.

Senzația iminenței unei crampe într-o parte o obligă pe Helen să respire mai calm. Nu avea să se dea bătută astăzi.

Îi dăduseră drumul bărbatului de la tabăra de refugiați, iar apoi cineva incendiase tot așezământul.

Helen se îngrozise văzând fotografiile şi imediat o încolți un gând: acum o să se uite din nou la Helen și la Marie. Le vor bănui pe una din ele. Sau pe amândouă. Ea și Marie avuseseră așa multe vise, așa multe planuri! Când vor fi împlinit optsprezece ani, vor fi lăsat totul în urmă. Vor fi cumpărat un bilet până în America, unde le așteptau lucruri minunate. Iar Marie ajunsese acolo. Își împlinise visele, în timp ce ea rămăsese aici. Devotată. Obedientă. Tot ceea ce o transformase în victimă de la început. Marie nu ar fi acceptat niciodată soarta lui Helen. S-ar fi luptat.

Însă Helen nu era Marie. Toată viața fusese purtată de curent, făcuse ce spuseseră alții.

Urmărise cariera lui Marie, citise despre viața ei, despre faima ei de persoană dificilă, rece și chiar răutăcioasă. De mamă rea care își trimitea copilul prin școli cu internat din toată lumea. Care era văzută permanent cu alți bărbați, petrecea și ajungea la conflicte. Dar Helen vedea altceva. Vedea fata căreia nu-i era frică de nimic, care voia mereu să o protejeze, care îi putea aduce soarele şi luna.

De aceea Helen nu putuse să îi spună nimic. Cum ar fi putut? Marie era lipsită de putere, numai un copil. Ce ar fi putut face?

I se păruse că o zărise pe Marie când fusese la cumpărături în ziua precedentă. Nu mai mult decât o mișcare în coada ochiului, însă prezența ei fusese puternică. Când își ridicase privirea, văzuse numai un bătrân cu baston, dar putea să jure că Marie fusese acolo și o privise.

Drumul pietruit curgea în fața ei, în timp ce adidașii loveau ritmic pământul. Mai întâi cobora degetele, apoi curba talpa până la călcâi. Piciorul drept înainte însemna brațul drept în spate. Trase cu ochiul la ceasul

care măsura pulsul. Se descurcase mai bine ca niciodată, poate pentru că tropăitul ritmic îndepărta orice altceva din minte.

Atâtea amintiri la care să nu te gândești. Și Sam. Adorabilul, minunatul ei Sam. Care nu avusese niciodată nicio șansă. Era damnat din start, afectat de păcatele ei. Cum putuse să creadă că totul avea să se șteargă cu trecerea anilor, că se va cufunda în apa neagră a uitării? Nimic nu dispărea niciodată. Ea, mai mult decât oricine, ar trebui să știe asta.

Cu privirea ațintită spre orizont, Helen continua să alerge. Avea treisprezece ani când se hotărâse să alerge. Iar acum nu îndrăznea să încetinească.

Jessie dădu la o parte și ultima mapă cu articole despre Helen, Marie și Stella. Se uită la Sam, la privirea lui care era atât de deschisă într-un moment și atât de absconsă în următorul. La fundul mapei își adunase propriile gânduri cu privire la crimă. Citindu-le, avusese senzația că vedea un print al propriilor gânduri. Și totuși nu. Dusese totul cu un pas mai departe.

Ce i-ar putea spune acum? Ce voia să audă?

Sam se întinse după rucsac.

— Voiam să-ți mai arăt ceva.

Scoase din rucsac un carnet de însemnări uzat şi îl răsfoi. Dintr-odată păru foarte vulnerabil.

— Eu... începu Jessie.

Nu apucă să continue. O bătaie puternică în ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

Jessie deschise ușa și făcu uimită câțiva pași înapoi. Acolo era Vendela. Nu se uită la Jessie, părea să se uite la pantofi și călca nervos pe loc.

— Bună, spuse ea cu voce joasă, aproape timid.

— Bună, reuși să îi răspundă Jessie.

— Eu... eu nu știu ce ți-a spus Sam despre noi, dar eu mă gândeam că... poate...

O pufnitură în spatele lui Jessie o făcu să se întoarcă. Sam stătea rezemat de peretele coridorului. Privirea îi era înfiorător de întunecată.

— A, bună, Sam! zise Vendela.

Sam nu răspunse și Vendela se întoarse spre Jessie.

— Nu ai avea chef să mergi cu mine până acasă? Stau la zece minute distanță de mers cu bicicleta. Dacă ai bicicletă.

— Da, am bicicletă.

Jessie simți cum obrajii îi ardeau. Vendela era una dintre cele mai populare fete, înțelegea asta fără să fi început încă școala. Ajungea să te uiți la ea pentru a-ți da seama. Nicio tipă populară nu venise așa la ea acasă. Nici n-o întrebase dacă vrea să o însoțească până la casa ei.

— Nu-mi spune că te lași păcălită, zise Sam.

Continuă să se uite urât la ele, iar asta o irita pe Jessie. Era un eveniment că Vendela venise aici și era o șansă pentru ea și Sam ca viața la școală să fie mai suportabilă. Ce credea că avea să facă? Să-i trântească ușa în nas?

Vendela ridică mâinile.

— Jur, chiar regret ce i-am făcut lui Sam. Și Nils, și Basse regretă, deși n-ar îndrăzni să recunoască. Știi cum sunt băieții...

Jessie aprobă din cap. Se întoarse spre Sam.

— Ne putem vedea mai încolo, tu și eu? întrebă ea cu glas scăzut.

Nu putea oare să lase deoparte mândria aia prostească și să-i spună că era în regulă, că putea, firește,

rămâne pentru o vreme cu Vendela? În schimb, nu făcu decât să-și îngusteze ochii și să se îndrepte spre masă. Strânse toate dosarele și le puse în rucsac și în geantă. I se păru că își șterge o lacrimă de pe obraji când aruncă carnetul acela uzat înapoi în rucsac.

Merse pe lângă Jessie fără un cuvânt şi se opri în prag, aproape de Vendela.

— Dacă aud că sunteți răutăcioși cu ea...

Tăcu, dar o privi fulgerător înainte de a merge la bicicleta lui. Apoi plecă în trombă.

— Scuză-l pe Sam... El...

Jessie căută cuvântul potrivit, dar Vendela clătină doar din cap.

— Înțeleg, am fost răi cu Sam de când eram mici, e clar că e supărat. Și eu am fost. Dar am crescut și înțelegem lucruri pe care nu le pricepeam pe atunci.

Jessie aprobă din cap.

— Înțeleg. Perfect.

Chiar înțelegea? Jessie nu știa, însă Vendela bătu din palme.

— Bun! spuse ea. Sus pe bicicletă și hai să mergem!

Jessie se îndreptă spre bicicletă. Intrase în prețul chiriei, arăta strălucitoare, elegantă și scumpă, lucru care o bucură un pic când văzu privirea admirativă a Vendelei.

— Ce fain arată locul unde stați! spuse ea când porniră în trombă spre Hamngatan.

— Mulțumesc! strigă Jessie simțind fluturi în stomac.

Vendela era atât de... perfectă. Jessie putea să omoare ca să poată trage pe ea niște jeanși scurți şi decupați, ca ai Vendelei.

Trecură pe lângă piață, unde se mobilizase multă lume. O văzu pe Marie ivindu-se în spatele camerelor de

filmat, stând și discutând cu regizorul Jörgen. Marie îl pomenea câteodată.

Lui Jessie îi veni o idee.

— Mama e acolo, strigă ea. Vrei să o saluți?

Vendela nu se uită la ea.

— Dacă e în regulă, aș prefera să mergem acasă să stau cu tine. Nu că nu aș vrea să fiu politicoasă sau ceva...

Jessie simți cum îi saltă inima de bucurie. Era prima oară, excluzându-l pe Sam, firește, când cuiva nu-i păsa cine era mama ei. Dacă Sam ar fi fost acolo, și-ar fi dat seama că Vendela era directă și sinceră.

Când apăsa de zor pedalele pe panta numită Galärbacken în sus, se simți cuprinsă de o emoție pe care nu o putea identifica. Apoi înțelese. Asta trebuia să fie senzația de fericire.

Durerea de cap devenise insuportabilă când Sanna deschise ușa de la intrare. Chiar mai rea decât în mod obișnuit. Merse până la blatul de bucătărie și își turnă un pahar mare de apă. De fapt, adora să ia masa printre florile din grădină, însă astăzi uitase să ia un pachet cu ea, așa încât nu-i rămânea decât să vină acasă. Cornelia avea să se ocupe de toate în lipsa ei.

Sanna deschise frigiderul și îi veni să plângă. În afară de un tub cu pastă de tomate și un borcan cu muștar mai erau numai niște legume triste, care în mod sigur trecuseră de termenul de expirare.

Știa ce o bântuie, gândurile despre Helen și Marie. Despre Stella și micuța Nea. Despre umbra din pădure. De care îi era atât de frică. În seara zilei precedente, o chinuiseră nălucile, imaginea bărbatului care venise și întrebase despre umbra din pădure, şi despre cine era

acela cu care se jucase Stella. Îl mințise? Nu își amintea. Nu dorea să-și amintească. Apoi el dispăruse și o visase numai pe fata cu ochii verzi.

Oricum, el nu se întorsese pentru a-i pune mai multe întrebări.

Sanna tresări când se apropiară niște glasuri vesele de fete. Vendela era rareori pe acasă, umbla mai ales pe afară, cu băieții aceia doi, și era convinsă că nu avea prietene. Dar iat-o acolo, trecând cu bicicleta peste gazon ca întotdeauna, alături de o fată blondă și solidă.

Sanna se încruntă. Fata avea ceva familiar, însă nu putea spune exact ce. Sigur era una dintre fetele care treceau pe aici când Vendela era mai mică. Sanna nu reușise, sau nu se simțise în stare să le urmărească pe toate prietenele Vendelei.

— Bună! spuse Vendela. Ești acasă?!

— Nu, am rămas în grădină, spuse Sanna și regretă imediat.

Ea ar fi trebuit să fie cea adultă dintre ele două, însă Vendela arătase atât de dezamăgită când o văzuse.

— Bună ziua, o salută fata mai voinică și îi întinse o mână. Mă numesc Jessie.

— Sanna, mama Vendelei, se prezentă ea privind-o pe fată.

Da, o recunoștea. Ar fi putut fi cea a cărei mamă era profesoară la școală sau cea care locuia mai încolo la cotitură? Cu care se juca Vendela când erau mici?

— Care dintre prietenele Vendelei ești tu? întrebă Sanna direct. V-ați făcut atât de mari că nu vă mai recunosc.

— Dar mama...

— M-am mutat de curând, spuse Jessie. Mama lucrează aici, așa că o vreme vom locui în zonă.

— Aha, ce drăguț.

Sanna putea să jure că o recunoștea.

— Mergem sus în camera mea, spuse Vendela de la jumătatea treptelor.

— Mi-a părut bine, zise Jessie urmând-o pe Vendela.

Se auzi o ușă trântindu-se și imediat muzica la volum maxim. Sanna oftă. Cam atât a fost liniștita ei pauză de masă.

Deschise congelatorul și se uită prin rafturi. Arăta mai promițător decât frigiderul, găsi o jumătate de pungă cu mâncare de vită în fundul unui raft. Luă o tigaie, aruncă acolo o bucată serioasă de unt și conținutul pungii.

La scurt timp după aceea, se așeză la masa de la bucătărie cu o ceașcă de cafea. Privi meditativă spre etaj, de unde acum se auzea bubuind o muzică dance. Unde o mai văzuse înainte pe fata aceea?

Se întinse spre o revistă mondenă aflată pe masă și începu să o răsfoiască. *Veckans Nu*[1]. O mizerie pe care Vendela se încăpățâna să o aducă acasă. Pagină după pagină de știri fără sens despre vedete fără sens. Întoarse foaia și iat-o acolo zâmbind. Marie. Și deodată Sanna realiză cine era fata.

Pete negre îi dansau în fața ochilor. Jessie, bineînțeles. Fiica lui Marie. Fata care se afla la fereastra casei lui Marie. Avea ochii ei. Aceiași ochi verzi care îi apăruseră în vise de-a lungul anilor.

De sus se auzeau chicote de adolescente vesele pe fundalul muzicii. Sanna rămase încremenită. Fata lui Marie se afla era la ea acasă. Trebuia să facă ceva? Să spună

[1] *Săptămâna acum* — revistă suedeză de bârfe mondene. (*N.r.*)

ceva? Nu fata purta vina pentru ce făcuse mama ei. Şi totuşi era prea aproape.. Pereţii se apropiau şi îşi pierdea răsuflarea. Se sufoca.

Sanna înşfăcă cheile de la maşină şi o zbughi afară.

— Mda. Avem câte ceva de aflat, spuse Patrik încrucişându-şi mâinile, cu privirea aţintită spre pantofi.

Nimeni nu spuse nimic.

— Ce părere aveţi? Să participe şi Mellberg la şedinţă?

— Şi-a dat seama că a intrat singur în bucluc, spuse Annika cu voce joasă. Nu obişnuiesc să-i ţin partea lui Bertil, dar în acest caz chiar cred că regretă şi că doreşte să ajute.

— Da, dar să vrei şi să faci sunt două lucruri diferite, spuse sec Paula.

— El e şeful secţiei, zise Patrik ridicându-se. Orice am crede despre asta, aşa stau lucrurile.

Lipsi câteva minute, apoi se întoarse cu un Mellberg abătut şi supus. Ernst păşea în urma stăpânului său cu capul plecat, ca şi cum şi el ar fi căzut din graţii.

— Aşa deci, zise Patrik aşezându-se la loc. Ne-am adunat cu toţii.

Mellberg se aşează la capătul mai scurt al mesei, iar Ernst pe picioarele lui.

— De acum încolo vreau să ne coordonăm bine acţiunile. Să ne asumăm sarcinile obiectiv, nu emoţional. Trebuie să ne concentrăm atenţia pe două lucruri, pe de o parte ancheta în desfăşurare a uciderii Linneei Berg, pe de altă parte întrebarea cine a pornit incendiul de la tabăra de refugiaţi.

— Cum să mergem mai departe? întrebă Martin.

Gösta dădu din cap.

— Da, cum vrei să împărţim munca?

— Există o serie de lucruri pe care trebuie să le facem. Annika, notezi?

Annika își ridică pixul.

— În primul rând, ar fi bine să-i interogăm pe ceilalți de la tabăra de refugiați și să începem cu cei care locuiau mai aproape de Karim și de familia lui. Din câte am înțeles, cei cărora le-au fost distruse locuințele au fost cazați la centrul comunitar și se caută o soluție mai stabilă. Paula și Martin, vă ocupați voi?

Cei doi aprobară din cap, iar Patrik își fixă privirea asupra lui Gösta.

— Gösta, ce au spus Eva și Peter despre chiloții aceia? I-au identificat ca fiind ai Neei?

— Da, spuse Gösta. Au spus că avea o astfel de pereche și că ar fi putut foarte bine să îi aibă pe ea în ziua în care a dispărut. Dar...

— Dar ce anume? spuse Patrik ciulindu-și urechile.

Gösta era colegul lui cu cea mai îndelungată experiență și merita să asculți dacă avea ceva de spus.

— Păi, nu știu... Nu am nimic concret, însă mă frământă ceva. Doar că nu pot spune exact ce anume...

— Continuă să te gândești și vezi la ce ajungi, zise Patrik.

Șovăi o clipă.

— Primul lucru pe lista mea e să-l contactez din nou pe Torbjörn. Mi-e foarte greu să accept că nu am finalizat percheziția la ferma familiei Berg. Am ridicat problema cu doamna procuror și este de acord. Crede că ar trebui să o finalizăm, în ciuda „descoperirii" din locuința lui Karim.

— Sunt de acord, zise Gösta.

Patrik se uită mirat la el. Gösta chiar se îndoia de ceva. Ce putea fi?

— Bine, spuse el scurt. Îl sun pe Torbjörn și mergem acolo cât de repede posibil. Cu un pic de noroc, chiar azi sau mâine, depinde de cât de mult au de lucru.

— Se ocupă de incendiu? întrebă Paula.

Patrik clătină din cap.

— Nu, asta fac experții pirotehniști. Însă până aflăm mai multe, plecăm de la premisa că un fel de cocteil Molotov a fost aruncat pe fereastra lui Karim.

— Cu înregistrarea telefonului anonim ce facem? întrebă Paula.

— E la Annika, spuse Patrik. Ascultați și vedeți dacă remarcați ceva. Vocea este distorsionată, dar azi o voi trimite pentru analiză. Sper să poată înlătura distorsul sau cel puțin să izoleze vreun zgomot de fond care ne-ar putea ajuta să-l identificăm pe cel care a sunat.

— Bine, spuse Paula.

— Iar în ce le privește pe Helen și Marie? întrebă Martin. Încă nu știm dacă există vreo legătură cu uciderea Stellei.

— Nu, însă deja am vorbit cu ele, iar chiar acum nu avem nimic care să justifice un interogatoriu. Va trebui să aşteptăm elemente noi. Pentru că eu continui să cred că aici trebuie să fie o legătgură.

— În ciuda celor găsite în casa lui Karim? întrebă Paula.

— Da, în ciuda celor „găsite" acolo, răspunse Patrik, care nu rezistă să-i arunce o privire cu subînțeles lui Mellberg.

Bertil rămăsese cu privirea fixată în masă. Nu scosese o vorbă în timpul şedinței.

— Cred că e o pistă falsă, continuă Patrik. Deocamdată nu putem fi siguri de nimic. Totuși, parcă se potrivesc prea bine telefonul anonim și apoi descoperirea lui Mellberg. Cine ar fi putut ști că obiectul era acolo? Şi ar fi avut motiv să sune și să ofere indiciul?

Gösta stătuse și își frământase mâinile pe genunchi, adâncit în gânduri. Chiar atunci când Patrik era pe punctul de a închide ședința, își ridică privirea.

— Cred că știu ce mă frământă. Și cum să demonstrez.

Bohuslän 1672

Disperarea lui Elin creștea tot mai mult. Preben își dedica tot timpul liber Brittei și o trata pe Elin cu indiferență. Era ca și cum nu se întâmplase nimic, niciodată, cu ei doi. Nu era lipsit de amabilitate, dar părea că uitase tot ce se petrecuse între ei. Britta și copilul se bucurau de întreaga lui atenție, nici Märta nu-l mai interesa. Fata se învârtea încurcată în jur, cu Sigrid după ea. Lui Elin i se rupea inima să vadă disperarea și nedumerirea fiicei ei în fața bruștei lipse de interes a lui Preben, şi nu știa cum să-i explice nebunia oamenilor mari.

Cum ar fi putut să-i explice fiicei ei ceva ce nici ea nu înțelegea?

Însă un lucru era sigur: nici nu se mai punea problema să-i spună lui Preben de copil. Cu atât mai puțin acum nu ar fi putut să-l păstreze. Trebuia să scape de el. Cu orice preț. Dacă nu ar reuși, Märta și cu ea ar rămâne fără casă, ar muri de foame, sau ar cerși, sau ar avea una din acele ursite îngrozitoare care le pândeau pe femeile care nu aveau unde să se ducă. Nu putea lăsa se întâmple așa ceva ei și Märtei. Ea nu avea niciun fel de știință cum ar putea să scoată copilul din corp, dar știa pe cineva

care cunoștea aceste lucruri. Știa la cine mergeau femeile cărora li se întâmpla asta, cele fără un bărbat care să sprijine mama și copilul. Știa cine ar fi putut să o ajute. Helga Klippare.

Ocazia se ivi o săptămână mai târziu. Britta o rugase să facă niște comisioane în Fjällbacka. Tot drumul în caretă simți un ghimpe împungând-o adânc în inimă. Își închipuia că simte copilul mișcându-se în pântece, cu toate că știa că era mult prea devreme. Lill-Jan, care mâna careta, abandonă curând încercările de a mai schimba o vorbă cu ea. Nu avea chef să vorbească cu nimeni, doar stătea, tăcută, în timp ce roțile se loveau ritmic de pământ. Când ajunseră la Fjällbacka, se coborî din caretă și plecă fără un cuvânt. Lill-Jan avea și el comisioane pentru stăpân, așa încât nu aveau să plece înapoi până la lăsarea serii. Destul timp pentru ceea ce trebuia să facă.

Simțea priviri urmărind-o pe când mergea de-a lungul șirului de colibe. Helga locuia în cea din capăt, iar Elin șovăi înainte de a bate la ușă. Până la urmă, își lăsă degetele să răpăie pe lemnul uzat al ușii.

Elin primise rachiu contra durerii, dar de fapt nu avea nimic împotrivă să simtă durerea trupească. Cu cât o simțea mai puternic, cu atât era mai atenuată durerea inimii. Simți cum corpul i se contractă. Ritmic. Metodic. Ca atunci când o născuse pe Märta. Însă de această data fără bucuria și anticiparea care existaseră știind ce avea să rezulte în urma chinului. De această dată exista numai suferință la celălalt capăt al durerii surde și al sângelui.

Helga nu avea nicio compasiune pentru ea. Nici nu o judeca. Tăcut și metodic, făcea ceea ce trebuia făcut,

iar singurul semn de grijă era că, la răstimpuri, ștergea sudoarea de pe fruntea lui Elin.

— Terminăm imediat, zise ea scurt după ce privi între picioarele lui Elin, care zăcea pe dușumea, pe o carpetă murdară.

Elin se uită pe mica ferestruică de lângă ușă. Se făcuse după-amiază târziu. În vreo două ore trebuia să se întoarcă la caretă și să pornească cu Lill-Jan înapoi la ferma parohială. Drumul era accidentat și plin de hopuri și fiecare zguduitură avea să cauzeze durere. Însă trebuia să păstreze o mină neutră. Nimeni nu trebuia să afle ce se întâmplase.

— Împinge acum, spuse Helga scurt. La următoarea contracție trebuie să împingi să iasă.

Elin închise ochii și prinse colțurile carpetei. Așteptă până crampele se întețiră acolo jos, iar când ajunse în culmea durerii împinse cu toată forța.

Ceva alunecă din ea. Ceva mic. Un ghemotoc. Niciun țipăt nu era de așteptat. Nimic ce să arate că trăia.

Helga lucra rapid. Elin auzi sunetul a ceva ce ajunse în găleata de alături.

— Ar fi fost totuna, zise Helga sec și se ridică anevoie ştergându-şi de un prosop mâinile pline de sânge. Nu era cum ar fi trebuit. Nu ar fi fost bine.

Luă găleata și o puse la ușă. Elin simți un suspin crescându-i în piept, însă și-l înăbuși, îl ținu în ea până deveni o mică sferă în zona inimii. Nici măcar asta nu putea să păstreze, imaginea unui mic fiu sau a unei fiice, care ar fi avut ochii albaștri ai lui Preben. Copilul nu era cum trebuia. Nu s-ar fi găsit nicio familie pentru ei altundeva decât în visurile ei naive.

În acel moment ușa fu împinsă brusc și Ebba din Mörhult păși în casa surorii sale. Se opri când o văzu pe Elin întinsă pe dușumea. Cu gura căscată, își dădu imediat seama de situație. Elin sângerând cu picioarele desfăcute, găleata de lângă ușă și conținutul ei, și Helga care se ștergea pe mâini de sângele lui Elin.

— Deci, zise Ebba cu ceva fulgerător în privire. Ai avut treabă cu Helga. Din câte știu, nu te-ai recăsătorit. Te-ai culcat cu vreunul dintre argați? Sau ai început să curvești la han?

— Taci din gură, i-o tăie Helga surorii sale, care numai își strânse buzele.

Elin nu se simți în stare să răspundă. Se scursese din ea toată puterea și nu mai era nevoie să-i pese de sentimentele Ebbei. Avea să pornească la drum cu Lill-Jan, să se întoarcă la ferma parohială și să uite că toate astea se întâmplaseră.

— Ăsta este? făcu Ebba lovind găleata, apoi se uită curioasă înăuntru și se strâmbă din nas. Arată ca o pocitanie a naturii.

— Taci din gură, că o să mă pomenesc lovindu-te, rosti Helga șuierător.

O luă pe sora ei de braț și o scoase pe ușă. Apoi se întoarse spre Elin.

— Să nu-ți pese de Ebba, a fost mereu răutăcioasă, încă de când eram mici. Ridică-te ușor și poți să te speli.

Așa făcu. Se ridică, sprijinindu-se pe brațe. O durea pântecele, iar pe carpetă, între coapsele ei, rămăsese o pojghiță de sânge.

— Ai avut noroc, nu a fost nevoie să fii cusută. Și nu ai pierdut prea mult sânge, dar trebuie să stai liniștită vreo două zile.

— Asta nu se va putea, zise Elin luând cârpa umedă pe care i-o întinse Helga.

Când se spălă, simți usturimea. Helga puse un lighean cu apă lângă ea pentru a stoarce bucata de pânză.

— Eu..., Helga șovăi. Am auzit că sora ta e așa.

Elin nu răspunse la început. Apoi aprobă din cap.

— Da, e adevărat. La iarnă vom auzi țipete de copil la casa parohială.

— Bănuiesc că va avea grijă de ea vreun doctor de la oraș, dar dacă e nevoie puteți trimite și după mine.

— O să transmit asta, zise Elin sec.

Nu se simțea în stare să se gândească la copilul Brittei. Nici la al ei, cel care zăcea în găleată.

Cu anevoie se ridică drept și își trase fusta. Curând era timpul să meargă acasă.

— Nu trânti ușa!

James își ațintì privirea supra lui Sam, care se afla în hol.

— Atât de al dracului de mult n-o trântesc, zise Sam încălțându-se.

Furia bine cunoscută creștea în James. Aceeași dezamăgire, tot timpul. Oja neagră de pe unghii și machiajul negru din jurul ochilor erau modul fiului său de a-l scuipa în față, era convins de asta. Lovi puternic cu pumnul în peretele tapetat cu flori. Sam tresări și James simți cum se eliberează de tensiunile în corp.

Fusese nevoit să găsească o supapă pentru a-și elibera furia aceasta pe care o simțea împotriva lui încă de când Sam era mai tânăr. Când se aflau în pădure. În rarele dăți când Helen era plecată. Accidentele se întâmplau atât de des. Însă Helen îi prinsese odată. Sam stătea ghemuit

pe duşumea, iar James ridica pumnul. Buza lui Sam era spartă şi sângera, şi James înţelesese cum arătau lucrurile. Însă Helen reacţionase prea disproporţionat. Glasul îi tremura de furie când îi explica ce avea să se întâmple dacă îl mai atingea vreodată pe Sam. Iar James îl lăsase în pace de atunci. Asta era acum trei ani.

Sam urcă scările tropăind şi James se întrebă ce-l enervase atât de tare. Apoi ridică din umeri. Probleme de adolescent. De-abia aştepta să plece din nou de acolo. Încă două săptămâni. Număra minutele. Nu-i înţelegea pe colegii cărora le era dor de casă, care voiau să se întoarcă la tristeţe, la familie, însă armata insista să plece în „permisie" în răstimpuri. Era sigur vorba de nişte prostii psihologice care lui nu-i spuneau nimic.

Intră în camera lui de acasă şi merse la seiful cu arme din spatele biroului. Bătu cifrul şi auzi clicul de deschiere al zăvorului. Aici erau armele pe care le deţinea legal, însă în dulapul de la etaj exista o ascunzătoare, unde pusese bine rând după rând de arme adunate în aproape treizeci de ani, totul de la pistoale mai simple la arme automate. Nu era greu să faci rost de arme, dacă ştiai unde să le cauţi.

În acest seif îşi ţinea şi Coltul M1911. Era o armă adevărată, nimic elegant sau uşor. Calibrul 45.

O puse înapoi. Poate să o ia şi să exerseze trageri cu Sam în acea după-amiază. I se părea destul de ironic că singurul lucru la care Sam era bun, în afară de calculatoare, era ceva ce nu avea să folosească niciodată. Să ştii să tragi la ţintă nu era chiar aptitudinea ideală pentru un şoarece de birou. Pentru că un astfel de viitor vedea el pentru Sam: şoarece de birou în IT. Plictisitor, lipsit de bărbăţie, superfluu.

James apropie cu atenție ușa seifului cu arme, care se închise automat, cu un clic. Își ridică privirea spre etajul de sus. Camera lui Sam era chiar deasupra. Era liniște, însă asta nu putea însemna decât că stătea la computer, cu căștile pe cap şi cu muzica aia afurisită bubuindu-i în urechi. James oftă. Cu cât mergea mai repede în misiune, cu atât mai bine. În curând nu avea să mai suporte să stea aici.

Erica ceru să i se trimită acasă tabloul după încheierea vernisajului și își luă la revedere de la Viola. Imediat cum păși afară din galerie, îi bipăi mobilul. Citi rapid mesajul. Grozav. Activitățile dimineții următoare erau stabilite și confirmate, acum le rămânea numai să se gândească cum să o răpească pe Kristina.

Erica sună la numărul Annei, poate avea ea vreo idee bună. Tot ce-i putea veni ei în minte avea o formă sau alta de nuanță sadistic-umoristică care nu credea că ar putea fi acceptată de soacra ei.

Ascultă sunetele de apel. Privi spre piață și realiză că o filmare era în desfășurare acolo. Își alungi gâtul și i se păru că o zărește pe Marie Wall ceva mai departe, printre camerele de luat vederi, însă nu era ușor de observat, din cauza rândului gros de spectatori curioși din jur.

— Alo? zise Anna și Erica tresări.

— Oh, bună, eu sunt. Deci totul este pregătit pentru mâine, trebuie să ne prezentăm la hotel la ora unsprezece. Dar întrebarea este cum o aducem acolo pe Kristina fără să bănuiască nimic. Poate ai tu o idee bună? Sunt sigură că vei respinge planul meu de a aduce doi tineri îmbrăcați în teroriști, care pur și simplu vor da buzna și o vor lua pe sus...

Anna râse la celălalt capăt al telefonului. În fundal se auziră sunete de sirenă.

— Ce-i acolo, trece poliția? întrebă Erica.

Se făcu tăcere la celălalt capăt.

— Alo? Ai dispărut?

Erica se uită la ecran, nimic nu-i spunea că fusese întreruptă convorbirea.

— Da, alo... nu, a trecut o ambulanță pe aici.

— Ambulanță? Sper că nu li s-a întâmplat ceva vecinilor tăi.

— Nu, deci, eu nu sunt acasă.

— Cum așa, unde ești?

— În Uddevalla.

— Ce faci acolo?

De ce nu-i spusese nimic despre asta atunci când erau cu Kristina să probeze rochia de mireasă?

— Numai un control medical.

— De ce? întrebă Erica încruntându-se. Doctorul tău nu e în Uddevalla.

— E vorba de un control de specialitate, care se poate face numai la spitalul din Uddevalla.

— Anna, îmi dau seama că este ceva ce nu îmi spui. Se întâmplă ceva cu copilul? Sau cu tine? Ești bolnavă?

Simți neliniștea prinzând-o strâns în abdomen. După accidentul de mașină, Erica nu mai lua nimic drept sigur.

— Nu, nu, Erica, jur. Totul e în regulă. Vor să ia niște măsuri suplimentare de siguranță, dat fiind că...

Anna nu termină propoziția.

— Bine, promite-mi că spui dacă e ceva.

— Promit, zise Anna și schimbă rapid subiectul. Şi pentru mâine, mă gândesc eu la ceva. Ora douăsprezece la hotelul Stora, așa ai spus?

— Da, restul zilei este deja planificat. Tu rămâi cât te simți în stare. Te pup.

Erica închise telefonul, dar încă simțea îngrijorare. Anna îi ascundea ceva. Putea să jure.

Traversă piața în direcția locului unde se filma. Da, Marie Wall era cea pe care o zărise. Erau pe punctul de a încheia o scenă. Erica rămase impresionată de puterea ei de strălucire. Nu era nevoie să o vadă prin lentilele camerei ca să își dea seama că avea să lumineze ecranul. Era unul dintre acei oameni care arată ca și cum ar umbla mereu în lumina propriului reflector.

Când încheiară filmarea scenei, Erica se întoarse, cu intenția de a porni spre casă. Cineva îi strigă numele și se întoarse din nou, pentru a localiza vocea. Marie își flutură mâna spre ea când văzu că Erica se uita în direcția ei. Îi făcu un semn din cap în direcția cafenelei Bryggan, iar Erica merse în întâmpinarea ei.

— Erica Falck, nu-i așa? spuse Marie cu un glas la fel de voalat și răgușit ca în filme.

— Da, așa este, răspunse Erica, cuprinsă de o timiditate care nu-i stătea în fire.

Nu mai întâlnise niciodată o stea de cinema și până și ea se simțea ca trăsnită în fața cuiva care era în termeni familiari cu George Clooney.

— Ei bine, știi cine sunt eu, zise Marie cu un râset nonșalant și scoase un pachet de țigări din geantă. Dorești una?

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

Marie își aprinse țigara.

— Am înțeles că vrei să vorbești cu mine. Am văzut scrisorile tale... Am un moment de pauză în timp ce fac fotografiile stock, prin urmare, dacă vrei, ne-am putea așeza aici la un pahar, să vorbim.

Marie arătă cu țigara spre mesele de la Café Bryggan.

— Sigur, spuse Erica pe un ton mult prea nerăbdător.

Se întreba ce însemna „fotografii stock", însă nu îndrăzni să întrebe.

Se așezară la o masă chiar la marginea pontonului, iar chelnerița alergă imediat spre ele. Era atât de emoționată că avea să o servească pe Marie, încât părea pe punctul de a face infarct.

— Două pahare cu șampanie, comandă Marie și îi făcu semn să plece fetei care, zâmbind foarte larg, se grăbi să se întoarcă în restaurant. Nu te-am întrebat ce dorești, însă numai oamenii plictisitori nu beau șampanie și nu am impresia că ai fi unul dintre ei.

Marie suflă un fum spre Erica în timp ce o studia din cap până-n picioare.

— Ei, bine...

Erica nu găsi niciun răspuns potrivit. Dumnezeule, se purta de parcă avea doisprezece ani! Vedetele hollywoodiene erau oameni ca toți ceilalți. Erica încercă să folosească un truc învățat de la tatăl ei când avea emoții înainte de a ține prezentări la școală — și-o imagină pe Marie stând pe toaletă, cu pantalonii în vine. Din păcate, nu funcționă atât de bine precum își dorea. Marie reușea cumva să arate infinit de elegantă până și în acel context.

Chelnerița se apropie grăbită și puse în fața lor două pahare cu șampanie.

— Mai putem comanda încă două, dacă tot ești aici, dragă, pe astea două o să le topim imediat, zise Marie și îi făcu din nou semn să plece.

Luă paharul în mâna dreaptă și îl înălță spre Erica.

— Noroc, zise ea și dădu pe gât jumătate de pahar.

— Noroc, răspunse Erica mulțumindu-se numai să soarbă un pic de șampanie.

Dacă va continua să bea șampanie așa, în mijlocul zilei, se va îmbăta în curând.

— Ce vrei să știi? întrebă Marie și bău ce mai rămase în pahar.

Se uită în jur după chelneriță, care veni imediat, alergând, cu alte două pahare.

Erica mai sorbi de două ori din primul ei pahar înainte de a se gândi cum să înceapă.

— Ei bine, mai întâi mă întreb cum de te-ai răzgândit și vrei să vorbești cu mine. Te-am căutat ceva vreme.

— Înțeleg că te întrebi, din moment ce am vorbit deschis despre trecutul meu de-a lungul întregii mele cariere. Dar poate ai auzit că mă gândesc să scriu eu însămi o carte.

— Da, mi-au trecut pe la ureche zvonurile astea.

Erica bău ce mai rămăsese în pahar și se întinse după celălalt. Era un pic prea minunat să stai la soare pe ponton alături de o vedetă internațională de cinema ca să mai asculți de vocea rațiunii.

— Încă nu m-am decis cum să fac. Dar acum, că Helen a vorbit deja cu tine...

Marie ridică din umeri.

— Da, a trecut ieri, zise Erica. Sau mai degrabă a alergat.

— Da, am înțeles că o cam obsedează alergatul. Nu am vorbit, însă am văzut-o alergând prin oraș. De-abia am recunoscut-o. Zveltă ca o căprioară. Nu am înțeles niciodată la ce bun tot acest alergat și treaba asta cu mișcarea. Ar fi mult mai simplu să eviți carbohidrații ca pe ciumă, dacă vrei să-ți menții silueta.

Își așeză un picior lung și bine conturat peste celălalt. Erica se uită invidioasă la silueta ei slabă. Şi totuși gândul la o viață fără carbohidrați o băga în sperieți.

— Ați mai luat legătura în cursul anilor? întrebă Erica.

— Nu, spuse scurt Marie, apoi fața i se destinse. Am avut niște tentative eșuate de contact imediat după aceea. Însă părinții lui Helen ne-au oprit din start. Așa că ne-am dat bătute. Era mai ușor să uiți și să lași totul în urmă.

— Cum ați trecut prin tot ce s-a întâmplat? Poliția? Ziarele? Părerile oamenilor? Erați doar niște copii, trebuie să fi fost copleșitor.

— Nu prea înțelegeam gravitatea situației. Amândouă credeam că furtuna va trece și că totul va reintra în normal.

— Cum puteați crede asta? Când un mic copil a fost omorât?

Marie nu răspunse imediat. Sorbi din șampanie.

— Trebuie să-ți aduci aminte că noi înșine eram copii, zise ea apoi. Simțeam că eram noi două contra lumii, că trăiam într-un balon unde nu mai putea intra nimeni. Tu cum vedeai lumea când erai mică? Vedeai nuanțele? Zonele gri? Sau era totul simplu și alb-negru?

Erica clătină din cap.

— Ai dreptate.

Își aminti de ea însăși pe când era adolescentă. Naivă, fără experiență, plină de clișee și adevăruri simple. Numai când înaintezi în vârstă îți dai seama cât de complicată e viața.

— Am întrebat-o de ce ați recunoscut fapta și apoi v-ați retras declarațiile, însă n-aș putea spune că am primit un răspuns real.

— Nici de la mine nu știu dacă poți primi, zise Marie. Există lucruri despre care nu vrem să vorbim. Lucruri despre care nu o să vorbim.

— De ce?

— Pentru că anumite lucruri ar trebui să rămână în trecut.

Marie își stinse țigara și aprinse o alta.

— Doar ai fost atât de deschisă cu tot ce se învârtea în jurul cazului. Ai vorbit despre familia ta și despre familiile tale adoptive. Nu pari să fi dorit să ascunzi detalii.

— Nu e cazul să povestești totul niciodată, zise Marie. Poate voi povesti în carte, poate nu. Probabil că nu.

— Cel puțin recunoști deschis că nu spui tot adevărul. Helen nu a mers atât de departe.

— Helen și cu mine suntem incredibil de diferite. Mereu am fost așa. Ea își are propriii ei demoni, eu îi am pe ai mei.

— Ai ținut legătura cu familia? Nu cu părinții, știu că au murit amândoi, dar cu frații tăi?

— Frații mei? pufni Marie și scutură scrumul direct pe ponton.

— Da, au vrut atunci. Au vrut să reia legătura cu mine când cariera mea a luat avânt și am apărut prin reviste. Dar le-am tăiat repede elanul. Și-au irosit amândoi viețile, în mod diferit, așa că nu, nu am simțit niciodată nevoia stringentă de a-i avea în viața mea. Erau o pacoste de când eram copil și nu cred că au devenit mai simpatici ca adulți.

— Însă ai o fiică?

Marie încuviință din cap.

— Da, Jessie, fiica mea, are cincisprezece ani. Adolescentă până-n vârful degetelor. Mă tem că seamănă mai mult cu tatăl ei decât cu mine.

— Tatăl ei nu a făcut parte din viața voastră, din câte-am înțeles din revistele de scandal.

— Nu, vai de mine, a fost doar o partidă scurtă, pe biroul lui, ca să primesc un rol.

Marie râse răgușit. Îi făcu cu ochiul Ericăi și adăugă:

— Da, am obținut rolul.

— Jessie îți cunoaște trecutul?

— Da, firește, tinerii de azi au acces la internet și sigur că a căutat până-n pânzele albe tot ce s-a scris despre mine. Se pare că a fost chiar hărțuită de colegii ei de școală din pricina mea.

— Și cum a făcut față?

Marie ridică din umeri.

— Habar n-am. Se pare că tinerii din ziua de azi sunt nevoiți să suporte și astfel de lucruri. Și are și ea partea ei de vină. Dacă ar avea un pic mai multă grijă de felul în care arată, sigur i-ar fi mai ușor la școală.

Erica se întrebă dacă Marie era într-adevăr atât de rece pe cât părea când vorbea despre fiica ei. Ea nu știa de ce ar fi fost în stare dacă cineva le-ar fi făcut ceva rău lui Maja sau gemenilor.

— Și care e teoria ta despre ce s-a întâmplat acum? Omorul Neei? Pare o coincidență prea mare că tu te întorci aici și o fată mică să fie ucisă și găsită în același loc ca fata despre care se presupune că voi ați omorât-o.

— Nu sunt proastă, firește că îmi dau seama că nu arată bine.

Marie se întoarse și îi făcu semn chelneriței. Paharul i se golise din nou și ridică întrebător o sprânceană spre Erica. Ea clătină din cap, mai avea șampanie în al doilea pahar.

— Singurul lucru pe care pot să îl spun este că nu suntem vinovate, spuse Marie privind spre întinderea apei.

Erica se înclină în față.

— Am găsit recent un articol în care scrie că ai văzut pe cineva în pădure în acea zi.

Marie zâmbi.

— Da, am spus și poliției asta.

— Nu de la început, asta a fost după ce ți-ai retras declarația, nu-i așa? zise Erica și fu atentă să vadă care era reacția lui Marie.

— Touché, zise Marie arătând cu degetul spre ea. Ți-ai făcut lecția.

— Nu ai nicio teorie despre cine ar fi putut fi?

— Nu, zise Marie. În acest caz aș fi spus poliției.

— Și acum ce zice poliția? Ți se pare că ei cred în implicarea ta și a lui Helen?

— Nu pot răspunde în privința a ceea ce cred despre Helen. Însă eu le-am relatat că am alibi pentru timpul în care fata a dispărut, așa încât nu ar putea să mă bănuiască pe mine. Iar Helen nu e implicată. Nu a fost atunci, cum nu am fost nici eu, și nu e nici acum. Adevărul trist e că poliția nu a luat urma celui pe care l-am văzu atunci în pădure și probabil că aceeași persoană a lovit din nou acum.

Erica se gândi la vizita ei la vernisaj.

— A mai dat ulterior vreun semn polițistul însărcinat cu ancheta morții Stellei? Leif Hermansson?

— Da..., zise Marie încruntându-se aproape insesizabil, ceea ce o făcu pe Erica să suspecteze că era vorba de botox. Acum că spui asta, îmi amintesc. Însă a fost cu mulți ani în urmă. M-a căutat prin agentul meu. A lăsat mai multe mesaje că dorește să ia legătura cu mine. Și până la

urmă m-am decis să îi răspund. Însă, când am sunat, am fost informată că s-a sinucis.

— Aha, zise Erica gândind febril.

Dacă Marie spunea adevărul și nu vorbiseră înainte de moartea lui, atunci aflase totuși ceva care arunca o lumină nouă asupra vechii anchete. Însă ce ar fi putut fi?

— Marie?

Un tip înalt pe care Erica îl bănui a fi regizorul, striga și gesticula spre Marie să revină.

— E timpul să mă întorc la lucru, îmi cer scuze.

Marie se ridică. Dădu pe gât ce mai rămăsese din șampanie și îi zâmbi Ericăi.

— Am putea vorbi mai mult cu altă ocazie. Fii drăguță și ia tu nota.

Merse cu pași lungi spre echipa de filmări, cu toate privirile îndreptate asupra ei.

Erica îi făcu semn chelneriței și plăti ce era de plătit. Șampania pe care o băuseră era departe de a fi ieftină, așa încât Erica bău tot din paharul său. Erau niște picături mult prea scumpe ca să se irosească.

Însemna mult că Marie acceptase să vorbească cu ea. Plănui să stabilească o întâlnire pentru săptămâna următoare, să ducă la bun sfârșit un interviu autentic. Era nevoie să vorbească mai mult și cu Helen. Ele două aveau cheia cărții ei despre cazul Stella. Fără mărturiile lor, cartea nu ar putea avea succes.

Însă mai era încă o persoană importantă pentru poveste: Sanna Lundgren. Ea trăise toată viața ei cu consecințele acelei crime care îi zdrobise întreaga familie. Când Erica își scria cărțile, nu dorea să povestească numai despre caz, victimă și făptaș. Cel puțin la fel de însemnată era pentru ea și povestea celor apropiați. Familiile ale

căror vieți fuseseră destrămate, oamenii care suferiseră atât de mult, încât nu își mai reveniseră. Iar Sanna i-ar fi putut povesti și despre Stella. Era numai un copil când sora ei mai mică fusese ucisă și poate că amintirile ei deveniseră neclare, se încețoșaseră de-a lungul timpului. Dar pe ea conta în privința mărturiilor despre Stella. Iar acesta era mereu nucleul în cărțile Ericăi. Să dea viață victimei și să îl facă pe cititor să înțeleagă că era un om real, cu visuri, emoții și gânduri.

Trebuia să ia legătura cu Sanna cât de repede posibil.

Când Erica trecu de mulțimea de oameni care privea filmările, simți o mână pe brațul său. O femeie cu o curea de care erau prinse o mulțime de instrumente de machiaj se aplecă spre Erica, în vreme ce ținea un ochi atent asupra lui Marie.

— Am auzit că Marie a spus că are alibi pentru timpul în care a dispărut fata, îi șopti ea. Că a dormit cu Jörgen în camera lui de hotel...

— Așa? zise Erica nerăbdătoare să audă continuarea.

— Nu e adevărat, șopti femeia despre care Erica presupunea că era machieuza filmului.

— Ce vă face să credeți asta? şopti şi Erica la rândul ei.

— Faptul că eu am fost de fapt la Jörgen în acea noapte.

Erica se uită la femeie. Apoi o privi gânditoare pe Marie, care se afla din nou în mijlocul unei scene. Era într-adevăr o actriță desăvârșită.

Era amorțit din cauza medicamentelor pe care i le administrau. Analgezice. Calmante. Până şi sunetul regulat al tubului de oxigen îi inducea somnul. Cu greu putea să rămână treaz. În clipele în care Karim își dădea seama unde se afla, începeau să-i curgă lacrimile. Le întreba

pe asistente cum era Amina, le implora să fie dus la ea. Însă nu i se spunea decât că trebuia să stea acolo. Copiii veniseră în salonul lui, își amintea obrajii lor calzi când plângeau pe perna lui. Un doctor îi spusese că aveau să fie externați în ziua următoare, însă putea avea oare încredere în cineva? În poliție? În cei care locuiau la tabără? Nu mai știa cine îi era prieten și cine dușman.

Avusese speranțe atât de mari când ajunsese în țara cea nouă. Dorea să lucreze, să contribuie, să-și vadă copiii crescând și devenind suedezi puternici, încrezători, pricepuți. Din aceia care schimbau lucrurile în bine.

Acum totul era pierdut. Amina stătea pe patul unui spital dintr-o țară străină, înconjurată de o echipă de străini care luptau să-i salveze viața. Poate va muri aici, într-o țară la mii de mile de acasă. O țară în care el o adusese.

Se ținuse atât de puternică în timpul lungii călătorii. Ea fusese cea care îi purtase, pe el și pe copii, de-a lungul unei mări furtunoase, pe la vămi și peste granițe, pe fundalul uruitului trenului pe șine sau al sunetului adormitor al roților pe asfalt, în timp ce autobuzul gonea în noapte. El și Amina le șoptiseră copiilor la ureche când nu puteau dormi, îi asiguraseră că totul avea să fie bine. Îi dezamăgise. O dezamăgise pe Amina.

Visurile neliniștitoare îl urmăreau. Visurile despre cei pe care-i trădase se îmbinau cu imagini ale părului aprins al Aminei, expresia ei devastată atunci când îl întreba de ce atrăsese această nenorocire asupra lor, de ce o adusese pe ea și pe copii în această țară uitată de Dumnezeu, unde nimeni nu voia să le întâlnească privirea, să îi întâmpine și să le întindă o mână, însă cineva voia să îi vadă arzând.

Karim lăsă drogurile să îl adoarmă din nou. Ajunsese până la urmă la capătul drumului.

— Aici, zise Gösta arătând spre cotitură.

Se aflau la jumătatea drumului până la Hamburgsund. Drumul deveni îngust și șerpuitor când ieșiră de pe drumul asfaltat.

— Locuiește în mijlocul pădurii? La vârsta lui? zise Patrik virând brusc pentru a feri o pisică ce tocmai traversa chiar prin fața mașinii.

— Când am sunat, a zis că locuiește temporar la bunicul lui. Dar îl cunosc un pic pe Sixten. A început să fie șubred și auzisem deja că nepotul lui s-a mutat la el să îl ajute. Numai că nu-mi dădusem seama că era vorba de Johannes Klingsby.

— Asta vezi destul de rar, zise Patrik mărind viteza pe drumul pietruit. Un nepot care își face timp să se ocupe de bătrâni.

— Este aici în față, zise Gösta ținându-se încordat de mâner. Doamne, tot mersul ăsta cu tine la volan probabil că mi-a scurtat viața cu câțiva ani.

Patrik zâmbi pe când coti într-o curte mică și bine întreținută, cu diverse vehicule parcate în fața casei.

— Cuiva îi plac lucrurile cu motor, zise el privind îndelung la șirul în care erau aliniate un automobil, o barcă, un jet-ski și un excavator.

— Nu te mai zgâi și vino, zise Gösta bătându-l pe umăr.

Patrik se desprinse de expoziția de motoare, urcă treptele de piatră și bătu la ușă. Johannes le deschise imediat.

— Intrați, intrați, am pus de cafea, zise el făcând un pas într-o parte pentru a-l lăsa să pășească în interior.

Patrik își aminti de data trecută când se întâlniseră și era recunoscător că acum se puteau vedea în condiții mai plăcute, deși sarcina era la fel de serioasă.

— Bunicule, sunt aici! strigă Johannes, iar Patrik auzi pe cineva bombănind la etajul de sus. Așteaptă, vin și te ajut să cobori, știi că am vorbit despre asta, nu ai voie să mergi singur pe scări!

— Prostii, se auzi o voce de la etaj, însă Johannes dispăru sus pe scări.

Curând coborî, ținând de braț un bătrân adus de spate, într-un pulover uzat.

— E un iad să îmbătrânești, zise el și întinse mâna pentru a saluta.

Se uită atent la Gösta.

— Dar pe tine te cunosc.

— Da, mă cunoști, zise Gösta zâmbind. Oricum văd că ai avut parte de ajutor.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără Johannes. Am protestat la început, nu cred că cineva de vârsta lui ar trebui să stea cu un om bătrân, dar a insistat. E bun Johannes al meu, deși nu a văzut mereu partea cea mai bună din oameni.

Îl lovi ușor pe obraz pe nepotul său, iar acesta ridică jenat din umeri.

— Eh, se înțelege, zise el și îi conduse în bucătărie.

Se așezară într-o bucătărie rustică, luminoasă și plăcută, ca atâtea altele prin care Patrik trecuse de-a lungul anilor. Era bine întreținută și curată, dar rămăsese neschimbată. Dușumeaua era pavată cu linoleum, faianța era cea originală, din anii cincizeci, iar teracota avea o tentă puternică de galben. Pe perete ticăia voios un ceasornic mare cu contururi aurite, iar masa era acoperită cu o mușama proaspăt ștearsă, cu motive mici și roșii de zmeură.

— Nu vă îngrijorați, nu va fi cafea la ibric, zise Johannes și zâmbi îndreptându-se spre blatul de bucătărie. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să arunc ibricul și să cumpăr o cafetieră cum se cade. Bănuiesc că ești de acord cu mine că e mai bună cafeaua acum, nu-i așa, bunicule?

Sixten se strâmbă mai întâi, dar apoi aprobă din cap.

— Da, presupun că trebuie să cedăm anumitor avantaje moderne.

— Aici, poftiți, serviți niște chec, spuse Johannes și turnă cafelele.

Apoi se așeză și se uită la ei cu o mină serioasă.

— Vă interesa să vedeți ce am filmat? întrebă el.

— Da, confirmă Patrik. Gösta a observat că filmai în curte înainte de a porni în operațiunea de căutare și suntem foarte interesați de acea înregistrare.

— Nu știam că nu era voie să filmez, mi se părea minunat, cu toți oamenii aceia care apăreau să dea o mână de ajutor, și voiam să arăt că pot fi și oameni de treabă.

Johannes păru abătut.

— Dar m-am oprit din filmat când m-a atenționat Gösta și jur că nu am încărcat filmul pe Facebook sau altundeva.

Gösta ridică mâinile pentru a-l calma.

— Nu e nicio problemă, Johannes, mai degrabă ne-ar ajuta în anchetă. Am dori să vedem filmul. Îl ai în telefon?

— Da, și l-am pus și pe un stick pentru voi. Dacă vreți telefonul, n-aveți decât să-l luați, dar aș prefera să nu, am nevoie de el pentru lucru și pentru..., roși, dar continuă: pentru ca logodnica mea să poată da de mine.

— A întâlnit o fată atât de bună, zise Sixten făcând cu ochiul spre Johannes. S-au cunoscut în Thailanda și e

frumoasă ca lumina zilei, brunetă și cu ochi negri. Ți-am spus că ai să întâlnești pe cineva, mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

— Da, așa este, zise Johannes și mai încurcat. Puteți lua telefonul, cum am spus, dar tot filmul e pe stick și mă gândesc că e destul?

— E destul, îl asigură Patrik.

— Dar am vrea să îl vedem chiar acum. Se poate? zise Gösta și arătă spre telefonul aflat pe masă, lângă Johannes.

Acesta încuviință din cap, luă telefonul și căută printre filme.

— Uitați, aici este.

Puse telefonul între Patrik și Gösta, cu ecranul în direcția potrivită. Se uitară concentrați la înregistrare. Era o senzație sinistră acum, când știau care fusese rezultatul. Atunci când Johannes filma, nimeni nu-și pierduse încă speranța. Se vedea nerăbdarea din expresiile oamenilor, cum vorbeau, gesticulau, se organizau în grupuri și porneau în pădure. Patrik se văzu pe sine însuși și notă cât de hotărât era. L-a văzut și pe Gösta, stând și vorbind cu Eva, cu brațul pe umerii ei.

— Bună cameră, zise Patrik și Johannes aprobă din cap.

— Da, este ultimul model Samsung, funcția video e destul de bună.

— Hmm....

Gösta își mijì ochii în timp ce se uita atent la film. Camera cuprinse panoramic toată ferma, hambarul, apoi curtea, și la sfârșit reveni la locuință.

— Acolo! zise Gösta, arătând imaginea.

Patrik apăsă repede butonul de pauză, însă fu nevoit să dea un pic înapoi, pentru că trecuseră de secvența

asupra căreia Gösta voia să se oprească. Până la urmă, opri în punctul potrivit și se aplecară amândoi asupra ecranului, pentru a vedea mai bine.

— Acolo! zise din nou Gösta punând degetul pe ecran.

Iar atunci văzu și Patrik ce voia să spună. Asta punea totul într-o nouă lumină.

Cazul Stella

Viața era atât de pustie fără Kate. Leif se plimba de colo până colo prin casă, fără să știe unde să meargă. Suferința era atât de mare, anii mulți care trecuseră de când fusese coborâtă în pământ nu făcuseră nimic pentru a-l consola în pierderea lui. Singurătatea îl făcea să simtă totul mai acut. Sigur, copiii mai treceau pe la el — crescuseră niște copii buni și erau bine intenționați. Viola venea aproape zilnic. Însă toți își aveau propriile vieți. Erau adulți, se mutaseră, aveau familii, slujbe și vieți în care nu și-ar mai fi avut locul un bătrân în doliu. Așa că păstra o mină pozitivă pentru ei. Le spunea că totul mergea bine, că se plimba, că asculta radioul, că dezlega cuvinte încrucișate. Și firește că făcea toate astea. Însă îi simțea lipsa lui Kate atât de puternic, că i se părea că o ia razna fără ea.

Și îi lipsea munca. Era ca și cum nu fusese niciodată acolo, ca și cum nu avusese niciodată acea funcție.

Acum, când avea atât de mult timp la dispoziție, începuse să se gândească. La tot felul de lucruri, mari și mici. La oameni. La crime. La vorbe spuse de-a lungul anilor. Și la ceea ce nu fusese spus.

Însă înainte de toate se gândea la cazul Stella. Ceea ce, de fapt, era ciudat. Fusese atât de sigur. Totuși, Kate îi observase șovăiala şi își punea mereu întrebări. Spre sfârșit, era clar că o rodea îndoiala. Ca și pe el.

În nopțile în care somnul refuza să sosească, se gândea la fiecare cuvânt. La fiecare mărturie. Și cu cât se gândea mai intens, cu atât simțea mai mult că ceva îi scăpa. Ceva se pierduse printre fisuri și nerăbdarea lui de a soluționa cazul, de a da familiei un final, oprise totul în acel punct. Însă nu putea să mai închidă ochii în fața propriei lipse de judecată. Încă nu știa cum sau unde sau când. Însă făcuse o greșeală teribilă. Și undeva acolo, afară, ucigașul Stellei încă umbla liber.

— Rita dragă?

Mellberg bătu la ușă pentru a cincea oară, însă nu avu parte decât de tirade lungi de înjurături în spaniolă. Sau cel puțin asta își închipuia el. Nu stăpânea foarte bine limba spaniolă. Însă după ton, nu se spuneau vorbe prea dulci de acolo, dinăuntru.

— Draga mea? Iubito? Rita mea minunată?

Își înmuie glasul cât de mult putu și bătu din nou. Apoi oftă. Ce greu era să-ți ceri iertare...

— Te rog, pot să intru? Trebuie să vorbim mai devreme sau mai târziu. Gândește-te la Leo, o să-i fie dor de bunicu'.

Mellberg auzi acum niște bombăneli dinăuntru, însă nicio tiradă. Asta însemna că alesese o strategie bună.

— N-am putea vorbi un pic? Mi-e dor de tine. Mi-e dor de voi.

Își ținu respirația. Acum era liniște deplină. Apoi auzi sunetul zăvorului care se descuie. Ușurat, ridică geanta pe care o avea la picioare și păși atent în casă când Rita deschise ușa. Nu s-ar fi mirat să se trezească lovit în cap de vreun obiect tare, temperamentul Ritei putea face ca unele lucruri să zboare prin aer. Dar ea se mulțumi să stea cu mâinile încrucișate și să se uite urât la el.

— Iartă-mă, m-am purtat imatur și prostesc, zise el și avu satisfacția de a o vedea pe Rita cu gura căscată.

Trebuie să fi fost prima oară când îl auzea cerându-și iertare.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zise Rita, pe un ton în continuare dur și furios. Îți dai seama că ceea ce ai făcut tu ar putea fi cauza incendiului?

— Da, știu, îmi pare infinit de rău pentru asta.

— Ai învățat ceva din toate astea? întrebă ea și îl studie intensiv.

El încuviință din cap.

— Foarte mult. Și fac orice ca să îndrept lucrurile.

— Bun! Atunci poți începe prin a împacheta ce am sortat în dormitor.

— Să împachetez? Am crezut că ai spus...

Îl cuprinse panica, fapt ce trebuie să i se fi văzut în ochi, pentru că Rita continuă.

— Am ales dintre hainele tale. Și dintre ale mele. Pentru refugiații din centrul comunitar. Așa că poți împacheta ce se află pe pat și să vii după mine, să le ducem. Din câte am auzit, Bill face o treabă fantastică pentru refugiații aceira cărora le-au fost distruse locuințele.

— Ce ai ales? întrebă Mellberg îngrijorat, dar tăcu imediat.

Până și el își dădea seama că nu era timpul să mai pună ceva sub semnul întrebării. Și dacă unele din lucrurile lui favorite nimeriseră acolo, putea să le pună discret înapoi în dulap.

Ca și cum Rita îi auzise gândurile, spuse:

— Dacă pui înapoi un singur lucru din ce am ales, n-ai decât să dormi altundeva și în noaptea asta! Și toate nopțile viitoare...

La naiba! Rita era mereu cu un pas înainte, se gândi el îndreptându-se spre dormitor. Mormanul de pe pat

era îngrijorător de mare. Și deasupra era puloverul lui preferat. Putea fi de acord că văzuse zile mai bune. Dar era nemaipomenit de frumos, iar o mică gaură pe ici, pe colo nu omorâse pe nimeni. Îl luă precaut și se uită în jur. Poate nu va observa...

— Aici!

Rita stătea în spatele lui cu un sac de gunoi în mâna întinsă. Cu un oftat adânc, puse puloverul în sac, apoi restul hainelor. Mormanul ei era cât jumătate dintr-al lui, însă realiză că nici asta nu era bine să remarce chiar în acel moment. Se adunaseră doi saci, pe care îi legă și îi așeză pe coridor.

— Să mergem, așadar, zise Rita ieșind din bucătărie cu două caserole pline cu mâncare.

Ieși înainte și, când el puse jos sacii pentru a închide ușa, zise scurt:

— Apropo, de mâine vom avea musafiri.

— Musafiri?

Se întrebă pe cine o fi invitat. Câteodată, ospitalitatea Ritei nu cunoștea limite.

— Da. Copiii lui Karim vor locui la noi până la externarea sa. Cel puțin atât putem face, după tot dezastrul pe care l-ai creat.

Mellberg își deschise gura să spună ceva. Însă apoi și-o închise și ridică sacii. Uneori era mai bine să-ți alegi bătăliile.

— Bună, Bill, ce mobilizare! zise Paula și se uită în jur, prin centrul comunitar.

Soseau mereu alți oameni, iar vechea clădire mustea de activitate. Suedezi și refugiați stăteau de vorbă unii cu alți despre vrute și nevrute, și râsete vesele se ridicau spre acoperiș.

— Ei, ați mai văzut așa ceva? exclamă Bill. Ce generozitate! Ce angajament! Cine-ar fi crezut?

— Pare totuși să iasă ceva bun din asta, zise Paula cu severitate.

Bill încuviință din cap.

— Ai dreptate. Da, sigur că toți ne gândim la cei aflați în spital.

Își mușcă buza de jos.

Gun, soția lui Bill, se apropie și își prinse brațul de al lui.

— Ați mai auzit ceva? întrebă ea.

Paula clătină din cap.

— Ultima veste a fost că îi vor ține pe copiii Aminei și ai lui Karim sub observație până mâine. Karim are nevoie să mai stea vreo două zile în spital, pentru că brațele lui sunt atât de rănite, iar Amina, ei bine, nu știu cum va merge...

Gun prinse și mai strâns brațul lui Bill.

— Dacă e ceva ce putem face...

— Doamne, deja faceți mai mult decât poate cere cineva, zise Martin uitându-se în jur.

— I-am propus lui Karim să-i lase pe copii acasă la noi, spuse Paula.

Gun aprobă din cap.

— Ce frumos din partea voastră, dar altfel i-am putea lua noi.

— Nu, nu, zise Paula. Leo se va bucura că va avea noi prieteni de joacă, iar mama ne ajută să avem grijă de ei când sunt la muncă.

Martin își dese vocea.

— Avem nevoie să schimbăm câteva vorbe cu cei care au locuit în vecinătatea lui Karim și a Aminei. Să aflăm dacă cineva a văzut sau a auzit ceva. Știi cine sunt?

Se uită în jur prin mulțimea de oameni.

— Bineînțeles, zise Bill. Încep să-mi dau seama cine e cine. Cei doi de acolo au locuit chiar alături, începe cu ei și îți vor spune cu cine ar trebui să vorbiți apoi.

— Mulțumim, zise Paula.

Ea și Martin își croiră drum prin mulțimea de oameni până la perechea arătată de Bill. Însă conversația fu o dezamăgire. Ca și cele cu toți ceilalți vecini din tabără. Nimeni nu auzise și nu văzuse nimic. Toți se culcaseră și dormeau, când deodată fuseseră treziți de țipete și de fum, iar când se repeziseră afară domnea deja haosul.

Paula se cufundă pe un scaun într-un colț, simțind cum îi crește dezamăgirea.

Aveau să-l prindă vreodată pe cel care se făcea vinovat pentru această catastrofă? Martin se puse lângă ea și începu să vorbească despre cum aveau să procedeze mai departe. Se opri brusc în mijlocul unei propoziții. Paula îi urmări privirea și un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Este ea, oare?...

Îi dădu un ghiont, iar Martin confirmă din cap. Nu era nevoie să răspundă. Roșeața din obraji era destul de grăitoare și Paula zâmbi și mai mult.

— Drăguță, într-adevăr.

— Ah, termină, zise el înroșindu-se și mai puternic.

— Și când ieșiți să luați masa?

— Sâmbătă, răspunse Martin fără a-și lua privirea de la femeia cu copilul.

— Cum o cheamă? întrebă Paula studiind-o pe femeie.

Părea simpatică. Ochi blânzi, dar privire de părinte de copil mic, stresat, pe care mai nou Paula o vedea de fiecare dată când se uita în oglindă.

— Mette, zise Martin scurt, iar acum era așa de roșu la față, că era greu să-ți dai seama de unde începea părul.

— Martin și Mette, spuse Paula. Dar sună foarte bine.

— Termină, zise el și se ridică când Mette privi în direcția lor.

— Fă-i semn să vină aici, îl îndemnă Paula.

— Nu, nu, spuse nervos Martin, însă Mette era deja în drum spre ei, cu fiul său în brațe.

— Bună! zise ea voioasă.

— Bună! răspunse Paula și își întinse mâna pentru a saluta.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat, spuse Mette clătinând din cap. Cum poate fi cineva atât de rău intenționat, încât să facă așa ceva? Într-un loc în care trăiesc și copii.

— Da, nu încetăm niciodată să ne mirăm de ceea ce sunt capabili oamenii, spuse Paula.

— Știți cine a făcut asta?

Mette se uită la Martin, care se înroși din nou, instant.

— Nu, încă nu, am vorbit un pic cu lumea, însă din păcate nimeni nu a văzut nimic.

— Atunci se mai adaugă la statistică o tabără de refugiați incendiată, zise Mette.

Nu răspunseră nici Paula, nici Martin. Le era teamă că avea dreptate. Nu aveau niciun fel de pistă concretă până acum. În toată Suedia erau incendiate tabere de refugiați și de cele mai multe ori făptașul nu era prins. Exista un mare risc ca povestea să se repete și aici.

— Aveam de gând numai să lăsăm câteva dintre jucăriile mai vechi ale lui Jon, zise Mette și îl pupă pe obraz pe fiul ei. Trebuie să plecăm acum, dar ne vedem mâine-seară, nu-i așa?

— Da, da, cum să nu, confirmă Martin și roșeața îl cuprinse și pe gât.

Le făcu cu mâna lui Mette și Jon când aceștia se aflau la ușă, iar Paula ridică și ea mâna în semn de salut.

— E clar că ai aprobarea mea! exclamă ea zâmbind strengărește, iar Martin oftă.

Apoi fu rândul lui să zâmbească.

— Uite! Se pare că Bertil a primit iertarea păcatelor...

Paula se uită spre ușă și își dădu ochii peste cap când o văzu pe mama ei și pe Mellberg sosind cu două caserole și cu doi saci enormi.

— Speram să îl văd toată săptămâna cu mutra de cățeluș supus. Mama e prea generoasă... Dar da... el nu vrea să facă rău... de fapt.

Martin zâmbi în colțul gurii.

— De fapt, mă întreb cine e prea generos.

Paula nu îi răspunse.

Sam ignoră primele cinci mesaje ale lui Jessie, dar nu putea continua așa. De fapt, nu era chiar atât de furios. O înțelegea. Dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine pe Vendela și pe ceilalți, probabil că ar fi făcut același lucru. Era mai mult îngrijorat decât furios. Pentru că nu știa ce mai urzeau de data asta. Pentru că se temea ca Jessie să nu fie rănită.

Sam rămase cu mobilul în mână câteva minute. Apoi scrise:

„Ne vedem în pădure, în spatele casei mele. Lângă un stejar mare. N-ai cum să-l ratezi"

După ce trimise mesajul, coborî la parter. James stătea la birou și se uita în ecranul computerului. Își ridică privirea când Sam se apropie şi făcu aceeași cută

între sprâncene care îi apărea de fiecare dată când dădea ochii cu el.

— Ce vrei? îl întrebă.

Sam ridică din umeri.

— Mă gândeam să ies afară să mai exersez un pic. Pot împrumuta Colt-ul?

— Sigur, zise James ridicându-se și mergând la seiful cu arme. Poate încercăm niște trageri în această după-amiază.

— Mă întâlnesc cu Jessie.

— Deci mergi la trageri cu fata ta?

James se întoarse spre seif, iar Sam nu putu decât să audă sunetul tastării cifrului și apoi clicul când se deschise.

— Nu este ca ceilalți, spuse Sam.

— Bine, zise James, după care se întoarse și îi înmână pistolul. Știi regulile. Adu-l înapoi în aceeași condiție în care l-ai primit.

Sam nu făcu decât să confirme din cap. Își prinse arma de curea și părăsi biroul. Privirea lui James îl ardea în ceafă.

În trecere, o văzu pe mama lui stând ca de obicei lângă blatul de bucătărie.

— Unde mergi? întrebă ea.

— Exerciții de tragere, zise el fără să se uite la ea.

Se roteau ca în cercuri unul în jurul celuilalt. Fiindu-le amândurora teamă să vorbească. Speriați că ar spune vreun cuvânt în plus. Mama menționase că Erica Falck dorea să vorbească cu el, dar încă nu se hotărâse cum să facă. Ce voia să povestească. Ce putea să spună.

Mirosea a iarbă proaspăt cosită pe terenul din spatele casei. Tunsese gazonul în seara precedentă. James îl obliga să facă asta de trei ori pe săptămână.

Se uită spre dreapta și văzu hangarul de lângă casa Neei. Nu îi plăceau în mod deosebit copiii mici, erau în general sălbatici și mucoși. Însă Neea fusese altfel, fusese ca o rază de soare care zâmbea. Îl trecu un fior şi își mută privirea. Nu voia să se gândească la asta.

Când ajunse în pădure, își lăsă în jos umerii. Aici era liniștea. Aici nimănui nu-i păsa cum arăta, cine era, cum vorbea. În pădure putea fi doar Sam.

Închise ochii și își lăsă capul pe spate. Respiră pe nas. Simțea mireasma de frunziș și ace de conifere, auzea păsările și foșnetul animalelor mici pe pământ. Uneori își imagina că putea auzi bătaia unor aripi de fluture sau cățăratul vreunui cărăbuș pe o tulpină. Ușor, ușor, se învârti cu ochii închiși.

— Ce faci?

Sam tresări și fu pe punctul de a-și pierde echilibrul.

— Nimic, zise el.

Jessie îi zâmbi, iar el simți un val de căldură cuprinzându-i pieptul.

— Pare minunat! spuse ea și își închise ochii.

Își lăsă și ea capul pe spate și se învârti lent. Chicoti și se împiedică, iar el sări rapid și o prinse. Își îngropă nasul în părul ei, o prinse cu brațele și îi simți pielea moale sub mâini. Își dori ca și ea să se vadă pe sine așa cum o vedea el. Nu ar fi schimbat nimic la ea nici de ar fi putut. Erau la fel. Răniți pe dinăuntru. Nu existau cuvinte care să-i poată vindeca.

Se uită la ei cu acei ochi serioși, minunați.

— Te-ai supărat? întrebă ea.

Sam îi îndepărtă o șuviță de pe frunte.

— Nu, spuse el sincer. Vreau doar să nu fii dezamăgită. Sau rănită.

— Știu asta, spuse ea ascuzându-și fața în pieptul lui. Știu că tu ai trecut prin altele cu Vendela. Dar a fost super drăguță când am fot acasă la ea. Nu cred că cineva poate juca teatru atât de bine.

Sam cârni din nas şi îşi dădu seama că ținea pumnii strânși. Știa ce-i putea pielea Vendelei. Și lui Nils sau lui Basse. Văzuse câtă plăcere le făcuse să îl chinuie.

— Mâine sunt invitată la petrecere la Basse, spuse ea. Și tu ești bine venit.

Ochii îi străluceau şi Sam dori să îi strige să nu meargă. Însă oamenii îi spuseseră toată viața ce să facă, nu credea că-i lipsea încă unul.

— Fii atentă, se mulțumi să spună mângâindu-i obrazul.

— Nu e niciun pericol, dar dacă ești îngrijorat poți veni și tu.

El clătină din cap. Niciodată în viața lui n-o să pună piciorul în casa lui Basse.

— Nu vreau să-i văd, dar tu firește că poți să mergi. Nu ți-aș interzice niciodată ceva, știi asta, nu?

Îi luă fața între mâini și o sărută cu tandrețe pe gură.

Ca de obicei, i se tăie răsuflarea.

— Vino! o luă el de mână şi o trase după el.

— Unde mergem? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, urmându-l pe jumătate alergând.

— Te voi învăța ceva.

Se opri și arătă spre ținta care era suspendată pe un copac în fața lor.

— Vrei să tragi? întrebă Jessie, cu o strălucire în ochi pe care Sam nu o mai văzuse.

— Și tu vei face asta, spuse el.

Jessie nu-și luă privirea de la pistolul pe care el îl desprinsese de curea.

— Nu-mi vine să cred că părinții tăi te lasă cu arme.

Sam pufni.

— Tata mă încurajează. Crede că este singurul lucru la care sunt bun.

— Ești bun la asta?

— Foarte bun.

Și era adevărat. Era ca și cum corpul lui știa precis ce să facă pentru a trimite glonțul exact unde voia el.

— Îți arăt mai întâi, apoi te ajut. Bine?

Ea încuviință din cap și îi zâmbi.

Adora să se vadă pe sine însuși prin ochii ei. În aceste momente devenea o persoană mai bună. Devenea tot ce tatăl său nu credea că ar putea fi.

— Te așezi așa. Stabil. Ești dreptace?

Ea confirmă din cap.

— Şi eu. Atunci ținem pistolul aşa, în mâna dreaptă... Îl armăm, ca să intre primul cartuş în cameră.

— OK.

— Acum este gata de tragere. Ținem mâna fix. Trebuie să vedem aici punctul în care vrem să tragem. Secretul e să reușești să ții fix pistolul, aşa vei lovi tot ceea ce ținteşti.

Şi Sam se așează în poziția potrivită, închise ochii pe jumătate, ochi și trase. Jessie scoase un țipăt și sări într-o parte. El râse.

— Ți s-a făcut frică?

Ea încuviință din cap, însă zâmbea cu întreaga față. Îi făcu semn să se apropie și să se aşeze lângă el.

— Acum este rândul tău.

Îi înmână pistolul, se duse în spatele ei și o înconjură cu brațele.

— Ține așa.

Îi plasă degetele pe mâner și îi îndreptă picioarele în poziția potrivită.

— Acum stai drept și ține pistolul drept. Poți ochi ținta? O vezi în mijlocul tăbliei?

— Da, o văd.

— Atunci eu mă retrag și tu apeși cu atenție pe trăgaci. Nu trebuie să-l apeși puternic și brusc, ci ca și cum l-ai mângâia.

Jessie se așeză într-o poziție fixă și stabilă, ținând pistolul în mod corect. Respira calm și regulat.

Umerii lui Sam se înălțară spre urechi, în așteptarea sunetului.

Glonțul ajunse pe tăblie, iar Jessie sări în sus.

— Ai grijă, nu poți sări cu un pistol încărcat în mână! strigă el, însă în același timp era ușurat că o vedea atât de bucuroasă.

Jessie puse deoparte pistolul și se întoarse spre el zâmbind. Nu arătase niciodată mai frumoasă decât acum.

— Eşti o prădătoare, îi spuse.

Își puse brațele în jurul ei și o trase spre el. O ținu strâns, ca și cum ar fi fost ultima ființă care îl mai ținea pe pământ.

Și chiar așa era.

— Te iubesc, zise el cu respirația tăiată.

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Îl privi cu ochi nesiguri. Ca și cum s-ar fi întrebat dacă într-adevăr aceste cuvinte îi erau adresate ei. Apoi zâmbi cu acel zâmbet extraordinar, minunat.

— Și eu te iubesc, Sam.

— Bună, Kristina! zise Erica un pic prea veselă.

Simțea foarte clar efectul acelor pahare de șampanie și își reaminti că trebuia să își vină în fire. Din precauție, mestecase gumă mentolată tot drumul până acasă și, când făcuse testul de respirație în palmă, i se păruse că nu se simte niciun fel de miros de alcool.

— Așa deci, văd că ai băut vreo două pahare? zise Kristina când apăru pe coridor.

Erica oftă în sinea ei. Soacra ei avea un nas ca de ogar. Era de mirare că Patrik n-o folosea la poliție când aveau nevoie să ia urma cuiva.

— Ei, au servit un păhărel la vernisaj, zise ea.

— Un păhărel..., pufni Kristina și intră din nou în bucătărie.

De acolo venea un miros incredibil de ademenitor.

— Ca de obicei, aici am găsit numai mâncare din aceea îngrozitoare cu E-uri și cine știe ce alte otrăvuri, copiilor o să le crească coadă în curând, dacă veți continua așa. Un pic de mâncare gătită nu a...

Erica nu mai ascultă, ci merse direct la cuptor și deschise ușa. Lasagna Kristinei. Patru forme, să poată fi puse în congelator.

— Mulțumesc, spuse ea și o îmbrățișă spontan.

Kristina o privi uimită.

— În mod sigur mai mult de un păhărel..., bombăni ea.

Apoi își dădu jos șorțul de bucătărie, îl puse în agățătoare și ieși pe hol continuând să vorbească:

— Copiii pot mânca atunci când e gata, s-au jucat frumos, în afară de un mic incident cu un camion, dar l-am rezolvat frumos, Maja și cu mine. E atât de bună și deosebită, micuța asta, seamănă mult cu Patrik când era de vârsta ei, nu făcea niciodată gălăgie, putea sta ore întregi să se joace de unul singur pe dușumea... Dar acum trebuie

să mă grăbesc spre casă, sunt multe lucruri de aranjat înainte de nuntă și Gunnar nu e tocmai de ajutor, adică vrea să ajute, dar nu prea îi iese bine, de aceea prefer să mă ocup singură. Iar acum au sunat cei de la hotelul Stora și au insistat să mă duc mâine acolo și să aleg în ce porțelanuri să se servească masa. Eu în naivitatea mea am crezut că au numai un tip de porțelanuri, dar se pare că nu e nimic ușor cu nunta asta și trebuie să fac totul singură. I-am rugat să-mi trimită fotografii cu serviciile, dar cică e absolut necesar să le văd. O să fac infarct înainte să se termine toate astea...

Kristina oftă. Stătea cu spatele, aplecându-se să-și pună pantofii, așa încât nu văzu zâmbetul larg al Ericăi. Anna deja își dusese misiunea la îndeplinire.

Îi făcu la revedere Kristinei și merse la copii, în camera de zi. Domnea o ordine neobișnuită, lucrurile erau puse la locul lor și simți un amestec de recunoștință și rușine. Firește că era un pic jenant ca mama lui Patrik să simtă că era nevoie să deretice când era acasă la ei, dar în același timp erau lucruri care pentru Erica erau mai sus pe lista priorităților decât a avea o casă perfectă. Sigur că se bucura când găsea curat, însă în mod clar asta era pe locul al treilea după a apuca să lucreze și după a apuca să fie mamă. Pe deasupra ar fi bine să fie și soție, și poate chiar să fie câte un pic și Erica. Iar ca să reușească cu asta, era nevoită câteodată să prioritizeze câte un episod din Dr. Phil în detrimentul ordinei şi curățeniei. Însă poate chiar asta fusese ceea ce o oprise să dea cu capul de proverbialul perete, faptul că lăsa uneori lucrurile să se desfășoare fără intervenția ei.

Ceasul de bucătărie sună și merse să scoată tăvile cu lasagna. Stomacul îi chiorăia sonor. Îi strigă pe copii,

îi instală la masa de bucătărie și îi servi pe ei, ca și pe sine, cu câte o porție mare din preparatul cu miros ademenitor. Era minunat să conversezi cu cei mici, aveau o mulțime de gânduri și, ca întotdeauna, o mie și una de întrebări. Ajunseseră la vârsta la care „pentru că" nu mai era suficient drept răspuns.

După masă, copiii fură nerăbdători să fugă din nou la joacă, așa că strânse prin bucătărie și puse de o cafea. Cinci minute mai târziu, putu în sfârșit să se așeze pe scaun cu agenda primită de la Viola. Începu să o răsfoiască. Era plină de mici îmbârligături și note. Îi venea greu să citească stilul vechi și ilizibil, ba mai mult, era corect ce-i spusese Viola, că tatăl ei se folosea mult de abrevieri. Însă constată rapid că Leif părea să fi notat majoritatea lucrurilor petrecute de-a lungul zilei, absolut totul, de la întâlniri la starea vremii. Era o senzație bizară să stai cu viața unui om străin între mâinile tale. Zile de lucru și sfârșituri de săptămână, zi după zi cu însemnări în cerneală albastră despre lucruri mari și mici, în egală măsură. Până când, la sfârșit, nu mai scria nimic. Se uită la ultima dată în care notase ceva. Era ziua în care murise.

Gânditoare, trecu cu mâna peste pagină. Se întrebă ce-l determinase să ia decizia ca tocmai în acea zi viața lui să ia sfârșit. Nu existau indicii în note. Numai rânduri simple, de rutină zilnică. Soare, briză ușoară, plimbare la Sälvik, cumpărături. Singurul lucru care ieșea în evidență era însemnarea „11". Ce ar fi putut însemna?

Erica se încruntă. Dădu cu câteva pagini înapoi pentru a vedea dacă apăreau aceleași cifre în altă parte. Însă nu. Apăreau numai acolo. Găsi pe de altă parte o notă din săptămâna precedentă, care o făcu să se oprească. Scria „55" și apoi „ora două". Să fi fost „55" un

cod pentru o persoană pe care avea să o întâlnească la ora aceea? Cine ar fi putut fi? Au fost văzuți atunci?

Erica așează carnetul deoparte. Afară, soarele își schimba culoarea din galben în portocaliu pe măsură ce cobora spre linia orizontului. Se făcea seară în curând și numai zeii puteau ști când urma ca Patrik să sosească acasă. Avea senzația vagă că era ceva ce ar fi trebuit să-și amintească să-i spună, însă îi scăpa cu desăvârșire ce anume. Ridică din umeri. Probabil nu era ceva important.

Patrik stătea lângă tabla albă din sala de conferințe, cu o cariocă în mână, privind în jur.

— Am avut niște zile lungi și intense, zise el. Însă dată fiind recenta evoluție a evenimentelor, doresc să trecem prin tot împreună și apoi să ne distribuim între noi sarcinile zilei de mâine.

Paula ridică mâna.

— Nu e timpul să primim întăriri? Uddevalla? Göteborg?

Patrik clătină din cap.

— Am verificat deja. Lipsă de personal. Reduceri de resurse. Din păcate, trebuie să ne descurcăm singuri.

— Bine, se resemnă Paula, dezamăgită.

Patrik o înțelese. Avea acasă copii și mai mici decât el. Irosea prea mult din timpul care putea fi petrecut alături de familie.

— Ați aflat ceva la centrul comunitar? vru el să știe și se întrebă de ce Paula se hlizea acum la Martin cu un zâmbet larg.

— Nu, nimic, spuse Martin evitând privirea Paulei. Nimeni nu a văzut nimic, toți dormeau când au fost treziți brusc de țipete și de vacarm.

Patrik dădu din cap.

— Bine, mulțumesc oricum. Gösta, ne poți spune ce ai reușit să afli astăzi?

— Sigur, zise Gösta, nu fără mândrie.

Pe bună dreptate, consideră Patrik. Azi îi reușise o treabă de polițist perspicace.

— Mi s-a părut mereu că era ceva putred cu acel indiciu anonim despre chiloții găsiți atât de ușor la Karim.

Gösta evita să privească spre Mellberg, care la rândul lui se uita fix la un nod din lemnul mesei.

— Și eram conștient că văzusem ceva relevant... dar nu mai am douăzeci de ani.

Zâmbi pieziș.

Patrik văzu cum toți așteptau încordați. Înțeleseseră în mod sigur că se petrecea ceva atunci când revenise cu Gösta în secție, însă voia să aștepte pentru a le comunica tuturor în același timp.

— Ideea e că, din spusele mamei sale, Nea purta o pereche de chiloți de fetiță cu motive din filmul acela Disney, *Regatul de gheață*. Erau cumpărate la un set de cinci, fiecare pereche având altă culoare. Cei găsiți la Karim erau albaștri. Și simțeam că îmi scăpa ceva în legătură cu asta. Până la urmă mi-a venit o idee, însă nu știam cum să o demonstrez și nici nu eram foarte sigur...

— Dumnezeule, când ai de gând să treci la subiect? bombăni Mellberg, dar nu avu parte decât de priviri furioase din partea celorlalți.

— Mi-am amintit că unul dintre băieții din grupul care au găsit-o pe Nea filmase cu telefonul înainte de a porni în operațiunea de căutare. Așa că eu și Patrik am mers la el acasă și ne-a oferit o copie a filmului. Patrik? Poți arăta?

Patrik aprobă din cap și tastă pe laptopul așezat pe masă astfel încât să poată fi urmărit de toți.

— După ce să ne uităm? întrebă Martin aplecându-se în față.

— Priviți mai întâi filmul și vedeți dacă descoperiți singuri, dacă nu, ne mai uităm o dată și vă arăt.

Toți studiară ecranul cu maximă atenție. Se vedea o imagine panoramică a fermei, cu filmări înainte și înapoi ale casei, curții, hambarului, oamenilor care se adunaseră...

— Acolo, zise Gösta. Pe suportul de rufe. Vedeți?

Se aplecară un pic mai în față.

— Chiloții albaștri! izbucni Paula. Sunt chiar acolo!

— Exact!

Gösta își prinse mâinile după ceafă.

— Nea nu i-ar fi putut avea pe ea când a dispărut, pentru că erau atârnați la uscat în timp ce noi o căutam.

— Așadar, cu alte cuvinte, cineva i-a furat de pe suport și i-a plantat la Karim. Iar apoi a dat un telefon anonim care a fost preluat de Mellberg.

— Da, confirmă Patrik cu o figură tristă. Cineva a încercat să dea vina pe Karim și, dacă vreți părerea mea avizată, nu neapărat el personal este ținta, ci vinovatul a vrut numai să îndrepte bănuiala asupra cuiva din tabăra de refugiați.

Paula oftă.

— În oraș s-a vorbit mult cum că trebuie să fie cineva de acolo.

— Și atunci cineva a crezut că ar fi fost o idee bună să ia treaba în propriile mâini, zise Patrik. Un posibil punct de plecare ar fi presupunerea că există vreun fel de motivație rasistă. Iar întrebarea este dacă e aceeași persoană, sau aceleași persoane care au declanșat incendiul.

— Au fost incendiate tabere de refugiați în toată Suedia, zise Gösta cu amărăciune. Oameni care cred că se află deasupra legii.

— Având în vedere cât de mulți au votat cu Sveriges Vänner la ultimele alegeri, nu mă miră, zise Patrik clătinând din cap.

Se crease un climat dur în Suedia, şi în toată Europa, de altfel. Chiar și pentru imigranți de a doua generație, precum Paula. Însă Patrik nu ar fi crezut că ura avea să ajungă până acolo.

— Propun să separăm această investigație de omorul Neei, din această clipă. Nu mai cred că există vreo legătură și nu vreau să ne pierdem cu firea încurcând borcanele, deja am risipit timp prețios.

— Nu a fost așa simplu de știut, bombăni Mellberg, dar din nou tăcu imediat.

Își dădea seama că trebuia să stea în continuare pe tușă.

— Paula, aș vrea să te ocupi de ancheta asupra incendiului, cu ajutorul lui Martin. Continuați să întrebați, nu numai unde și cum ar fi putut apărea focul, ci și când ar fi putut fi plasați chiloții în casa lui Karim. Dacă cineva a văzut ceva ieșit din comun la tabăra de refugiați și așa mai departe.

— Greu de spus despre ce interval de timp să întreb, zise Paula.

Patrik se gândi o clipă.

— Ar trebui să fie cam pe când a fost dat telefonul anonim, adică joi în jurul prânzului, spuse el. Este numai o presupunere, însă începeți de acolo și verificați ce s-a întâmplat înainte. Gösta a vorbit cu familia Neei și ei nu au idee când au dispărut chiloții de pe suportul de uscat rufe, tot ce știm sigur e că erau acolo în momentul căutării. Ar fi putut fi furați oricând după aceea din curte.

Paula dădu din cap spre Gösta.

— I-ai întrebat pe membrii familiei dacă au văzut pe acolo vreun necunoscut?

— Da, însă nu au văzut pe nimeni. Dar nu e greu să te strecori acolo din pădure și să iei discret ceva de pe uscător. E în spatele casei, pus oblic lângă un perete fără ferestre.

— Bine, spuse Paula și notă. Vreau să verificăm cu sursele noastre din organizațiile xenofobe din regiune. Poate n-ar trebui să mă ocup tocmai eu de asta, date-mi fiind originile. Martin, ai putea tu?

— Absolut, zise el.

Patrik spera ca Martin să nu se simtă trecut cu vederea pentru că Paula primise responsabilitatea și nu el. Dar totodată credea că era destul de deștept să știe că avea să vină și timpul său.

— Bun, deci țineți sub control ancheta privind incendiul și tentativa de a arunca vina pe Karim. Ar fi bine să țineți legătura și cu spitalul și să mă țineți la curent cu ce se întâmplă. Cum e cu copiii, Paula? Ai primit acordul să-i iei acasă?

— Da, și pe frontul de acasă s-au limpezit lucrurile.

Mellberg, care până atunci stătuse neobișnuit de tăcut, se lumină.

— Da, va fi amuzant pentru Leo să aibă noi prieteni de joacă.

— Bun, spuse scurt Patrik.

Se străduia să nu se gândească prea mult la Karim și la familia lui, nu mai putea face nimic acum decât să îl închidă pe cel care le făcuse asta.

— Mai departe, avem cazul Neei. După cum se știe, nu-mi place deloc că am întrerupt percheziția și nu am finalizat-o. Tocmai am vorbit cu Torbjörn și ei pot trimite

echipa mâine după-amiază pentru a încheia verificarea. Am marcat zona cu bandă și nu putem decât să sperăm că nu a fost compromisă în vreun fel. Vom lucra pornind de la condițiile existente.

— Da, nu prea avem de ales..., zise Gösta.

Patrik știa că era neplăcut să invadeze încă o dată curtea familiei Berg.

— Cum merge comparația cu vechea anchetă? întrebă Patrik și Annika își ridică privirea din caiet.

— Încă nu am reușit să găsesc în arhivă procesele verbale ale vechilor interogatorii, dar am trecut încă o dată prin rapoartele medico-legale și tehnice, precum și prin tot materialul primit de la Erica. Nu sunt lucruri noi de care să ne legăm. Toți ați citit raportul medico-legal, ați văzut materialele de la locul faptei și ați auzit-o pe Erica vorbind despre Marie și despre Helen.

— Da, convorbirile cu Marie și cu Helen nu au dus la nimic concludent. Susțin că nu se fac vinovate de moartea Stellei și, în consecință, criminalul trebuie să fie altcineva. În teorie, acelaşi cu cel pe care-l căutăm acum. Marie are un albi. Helen nu are, însă nici nu avem nimic care să ne trimită la ea.

Martin se întinse după un alt biscuit Ballerina. Ciocolata se topise de căldură, așa încât fu nevoit să o lingă de pe degete.

— Începem mâine cu percheziția, o reluăm de unde am lăsat-o, zise Patrik.

Nu-i plăcea senzația că existau atâtea impasuri și atât de puține piste. Dacă nu găseau mai multe indicii, ancheta se putea ușor împotmoli.

— Și cum este cu ciocolata care a fost găsită în burta ei, nu putem investiga mai departe? întrebă Paula.

Patrik clătină din cap.

— Probabil că era obișnuita ciocolată Kex. Se vinde în toate magazinele. Nu i-am putea da de urmă în vreunul anume. Însă pentru că nu se găsea niciun fel de ciocolată la familia Berg, Nea trebuie să fi obținut-o în altă parte în acea dimineață. Sau să o fi primit de la altcineva.

— Și despre faptul că Leif începuse să se îndoiască de vina fetelor spre sfârșitul vieții ce crezi? întrebă Gösta.

— Știu că Erica urmează această pistă. Sper să afle ceva.

— Civili care fac muncă de poliție, bombăni Mellberg și îl mângâie pe Ernst după ureche.

— Și o fac mai bine decât alții, adăugă Martin.

Patrik își drese vocea.

— Acum trebuie să lucrăm împreună, în aceeași direcție, zise el. Toată lumea.

Martin luă o mină vinovată. Apoi întrebă:

— Când primim analiza telefonului anonim, crezi că va lua mult timp? Și la ce rezultat putem spera de fapt?

— Nu știu exact care ar putea fi posibilitățile, răspunse Patrik, însă așteptarea mea este, desigur, ca ei să îndepărteze filtrul, astfel încât să auzim adevărata voce. Apoi poate că există ceva în fundal care să ne ajute să-l identificăm pe cel care a sunat.

— Ca în filme, unde se aude mereu fluieratul trenului sau vreun clopot care bate? zise Martin glumeț.

— Da, cu un pic de noroc, banda ne va oferi ceva informații, răspunse Patrik.

Se uită în jur și văzu că Gösta își înfrânează un căscat.

— Cred că e de ajuns pentru seara asta. Dacă nu ne odihnim, nu putem face nimic temeinic. Prin urmare, mergeți acasă, stați cu familia, mâncați, dormiți și reluăm mâine dimineață.

Toți se ridicară recunoscători. Văzu presiunea enormă a ultimelor zile pe chipurile lor. Aveau nevoie să-i îmbrățișeze pe cei dragi în această seară. Toți. Șovăi și se întoarse spre Gösta, însă Martin ajunse înaintea lui.

— Poți veni la noi, să iei masa cu mine și cu Tuva? Îi e dor de tine.

Gösta încuviință din cap.

— Sigur, zise el ridicând din umeri, deși se vedea clar cât de mult îl bucura asta.

Patrik rămase în încăpere în timp ce colegii lui plecau unul câte unul. Erau ca o familie. Una disfuncțională, pretențioasă și certăreață. Dar, pe de altă parte, iubitoare și atentă cu membrii ei.

Bohuslän 1672

Corpul i se restabilise mai devreme decât crezuse. O duruse și o usturase vreo două zile, apoi fusese ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși lipsa rămânea acolo. Făcea ce era nevoie, se ocupa de treburile sale, însă fără nicio bucurie.

Märta era neliniștită și se lipea de Elin în timpul nopții, ca și cum ar fi încercat să o încălzească cu corpul său. Venea cu mici daruri la mama ei, ca să o facă să zâmbească din nou. Mici buchete de flori culese de pe câmp, o piatră albă și netedă găsită în pietrișul din curte, pietricele cu pirită într-un borcan. Iar Elin se străduia. Îi zâmbea Märtei și îi mulțumea, o îmbrățișa și o lovea ușor pe obrăjorul moale. Însă simțea și ea că zâmbetul nu îi cuprindea și ochii. Iar brațele cu care o ținea strâns pe Märta erau rigide și reci.

Preben nu mai vorbea nici cu ea, nici cu Märta. Până la urmă, fata acceptase acest fapt și nu mai încerca să îi atragă atenția. Continua să meargă la lecțiile cu paracliserul, însă era ca și cum timpul petrecut în bibliotecă alături de Preben nu existase niciodată. Vestea că Britta

aștepta un copil schimbase totul, iar Preben își trata soția ca o pe o păpușă fragilă, de porțelan.

Acum, de când avea atenția totală a consortului său, puterea Brittei creștea și mai mult. Însă în același timp părea să crească și resentimentul simțit față de Elin. Elin se simțea mereu urmărită de ochii de vulpe al surorii sale, cu toate că nu exista vreun motiv pentru asta. Făcea ce trebuia să facă, o ajuta cu toate treburile, iar apoi încerca să o evite cât de mult era posibil. Era o aducere-aminte permanentă și un chin continuu să vadă burta Brittei crescând sub rochie, în timp ce a ei rămânea plată și pustie.

Într-o dimineață, Britta plecă cu treburi la Fjällbacka. Adevărul era că se săturase să stea tot timpul în pat, iar acum, când doctorul îi spusese că se poate ține pe picioare, își dorea să mai schimbe mediul.

Elin se uită îndelung după ea când plecă. Britta își petrecuse o oră îmbrăcându-se și aranjându-se, ceea ce lui Elin i se părea total inutil pentru un drum la Fjällbacka. Însă Uddevalla ar fi fost o escapadă prea lungă pentru starea ei, așa încât Britta se mulțumea şi doar cu faptul că putea să iasă din cămașa de noapte și să se arate în lume.

Ziua trecu repede. Avuseseră zi de spălat și totul în casa parohială trebuia frecat și lustruit, pus la uscat în soare și apoi dus înapoi în interior. Era bine să fie foarte ocupată, astfel nu o mai năpădeau gândurile. Îi plăcea că nu erau acasă nici Britta, nici Preben. Preben era cu slujba în Lur și avea să se întoarcă după două zile, în timp ce Britta era așteptată înapoi în aceeași seară.

Pentru prima oară de când scăpase de copil, Elin se pomeni fredonând o melodie.

Märta se uită surprinsă la ea și micul ei chip se lumină cu o așa bucurie, că o lovea în inimă. Lui Elin îi era rușine că o lăsase pe fiica ei să sufere pentru propriile păcate. Lăsă în coș covorul pe care îl avea de frecat. O trase pe fată lângă ea și o îmbrățișă puternic, sărutând-o pe creștetul blond. Avea să fie bine. Se aveau una pe alta.

Restul fusese un vis. Un vis copilăresc și imposibil. Încercase să se convingă că ea și Preben îl aveau pe Dumnezeu de partea lor, însă trufia i se întorsese împotrivă. Fusese pedepsită așa cum crezuse Domnul de cuviință. Și cine era ea să pună sub semnul întrebării voința Lui? În loc de asta, ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru ce avea. Pe Märta. Hrana zilnică și un loc în care să locuiască. Mulți nu aveau nici măcar o parte din asta și ar fi fost arogant din partea ei să dorească mai mult.

— Ce zici, facem o plimbare diseară, numai tu și cu mine? spuse ea ghemuindu-se în fața Märtei și prinzând-o tandru de brațe.

Märta încuviință din cap, nerăbdătoare. Sigrid se învârtea pe la piciorușele ei și sărea în sus, părând să simtă pe propria piele că stăpâna ei era din nou voioasă.

— M-am gândit că putem lua un coș cu noi și te voi învăța un pic din ce știu de la bunica. Care la rândul ei a învățat de la mama ei. Ceva ce tu vei putea folosi la rândul tău ca să-i ajuți pe alții, așa cum fac eu câteodată.

— O, mama! strigă Märta și o prinse pe Elin de gât. Înseamnă că sunt fată mare acum?

Elin râse și aprobă din cap.

— Da, înseamnă că ești fată mare acum.

Märta o luă veselă la fugă, cu Sigrid pe urmele ei, iar Elin o privi zâmbind. Era cu doi ani mai devreme decât se

gândise, însă Märta crescuse repede, iar momentul părea cât se poate de potrivit.

Se aplecă și începu să frece din nou covorul. Mușchii brațelor o dureau din cauza muncii grele, însă inima îi era mai ușoară, cum nu fusese de multă vreme. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii și își ridică privirea la auzul unui cal nechezând și al unei trăsuri intrând în curte.

Își miji ochii în bătaia soarelui. Venise Britta, o văzu coborând din trăsură cu privirea întunecată. Merse drept spre Elin cu fustele fluturându-i în jurul picioarelor și nu se opri decât atunci când se află în fața ei. Toți din curte se opriseră din ce făceau. Expresia Brittei o făcu să se tragă înapoi. Nu înțelese ce se întâmplase înainte ca palma Brittei să o lovească pe obraz. Apoi Britta făcu cale-ntoarsă și se năpusti în casă.

Elin își lăsă capul în jos. Nu era nevoie să se uite în jur ca să știe că toți se uitau cu gura căscată. Înțelegea precis ce se întâmplase. Britta aflase ce treabă avusese ea în Fjällbacka şi avea atâta minte cât să pună lucrurile cap la cap.

Cu obrajii arzând de rușine și simțind încă lovitura primită, Elin se ghemui din nou și continuă cu spălatul. Ce avea să se întâmple de acum încolo, nu știa. Însă o cunoștea pe sora ei. Presimțea ceva rău.

— De ce crezi că mama ta mi-a dat permisiunea să vorbesc cu tine? întrebă Erica privindu-l pe adolescentul din fața ei.

Se mirase că Sam o sunase, însă totodată era și foarte bucuroasă. Probabil că Sam îi putea oferi noi perspective asupra lui Helen ca persoană și i-ar putea spune câte ceva despre cum fusese să crești în umbra unei crime.

El ridică din umeri.

— Nu știu. Dar a vorbit și ea însăși cu tine.

— Da, însă mi-a lăsat impresia că voia să te țină în afara celor întâmplate.

Erica împinse spre el o farfurie cu chifle cu scorțișoară. El luă una și ea îi observă unghiile cu oja neagră, cojită la margini. Era ceva mișcător în felul lui de a-și ascunde partea copilărească care încă era acolo, pielea plină de coșuri și uleioasă în jurul nasului, bărbiei și frunții, trupul deșirat, în devenire, neaflat încă în controlul ființei adulte. Era un copil care dorea cu disperare să fie adult, dorea să iasă în evidență și în același timp să fie acceptat. Pe Erica o cuprinse deodată un val de afecțiune pentru băiatul din fața ei, vedea singurătatea, nesiguranța, și bănuia în același timp frustrarea care mocnea în spatele privirii sfidătoare. Cu siguranță nu i-a fost ușor să crească în umbra poveștii mamei sale. Să se nască într-un orășel

plin de zvonuri și șușoteli, care sigur se potoliseră cu anii, însă nu dispăruseră niciodată.

— Nu m-a putut ține la distanță de asta, zise Sam pe un ton amar, ca și cum i-ar fi confirmat gândurile Ericăi.

Ca un adolescent tipic ce era, îi era greu să-i susțină privirea, însă ea își dădea seama că asculta cu atenție ce îi spunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Erica.

Funcția de înregistrare a telefonului capta fiecare cuvânt și fiecare nuanță a tonului.

— Am auzit lumea vorbind despre asta încă de când eram copil. Nu îmi amintesc cum anume. Dar oamenii mi-au pus întrebări. Copiii lor s-au luat de mine. Nu știu câți ani aveam când eu însumi am început să caut mai multe. Poate nouă? Am căutat pe internet articole despre caz, nu a fost greu. Iar după aceea am adunat tot ce am putut găsi. Am mape acasă. Pline cu texte decupate.

— Mama ta știe despre ele?

Sam ridică din umeri.

— Nu, nu cred.

— A vorbit cu tine despre ce s-a întâmplat?

— Nu, nici măcar un cuvânt. Nu am vorbit niciodată despre asta acasă.

— Ai fi vrut să vorbești? întrebă Erica cu blândețe și se ridică să mai pună cafea.

Sam dorise și el cafea la început, însă nu își atinsese ceașca. Bănui că ar fi preferat suc, dar nu voise să pară prea copil.

Sam ridică din umeri. Se uită dus pe gânduri la farfuria cu chifle.

— Poftim! zise. Servește cât de multe dorești. Încercăm să nu mâncăm prea multe dulciuri, așa că e foarte bine dacă le mănânci tu, sunt mai puțin ispitită.

— Oh, arătați foarte bine. Nu trebuie să vă îngrijorați, spuse Sam generos și cu inocența unui copil.

Se așeză la loc pe scaun zâmbind. Sam era un băiat drăguț. Și-ar fi dorit să fi scăpat de acea povară pe care fusese nevoit să o ducă toată viața. Nu făcuse nimic rău. Nu alesese să se nască într-un hățiș de vină, acuzații și suferință. Păcatele părinților nu ar fi trebuit să fie povara lui. Cu toate astea vedea cum ele îi apăsau pe umeri.

— Ar fi fost mai ușor dacă ați fi vorbit deschis despre asta? repetă Erica.

— Noi nu vorbim. Despre nimic. Noi... nu suntem acel gen de familie.

— Dar ți-ai fi dorit asta? insistă ea.

Ridică privirea și se uită la ea. Machiajul negru din jurul ochilor făcea dificilă încercarea de a te concentra pe privirea lui, însă undeva acolo mocnea o flacără care avea nevoie de oxigen.

— Da, zise el într-un sfârșit. Da, mi-aș fi dorit.

Apoi ridică din nou din umeri. Gestul era scutul lui. Apărarea lui. Indiferența era o mantie de invizibilitate, în spatele căreia se putea ascunde.

— O cunoșteai pe Linnea? întrebă ea schimbând subiectul.

Sam tresări. Mușcă o bucată mare de chiflă și privi spre genunchi în timp ce mesteca.

— De ce mă întrebați asta? Ce are de-a face cu Stella?

— Nu, sunt numai curioasă. În cartea mea va fi vorba de ambele cazuri și, pentru că ești vecin cu familia Berg,

m-am gândit că poate îmi spui câte ceva despre cum era. Cum ai perceput-o tu.

— O vedeam des, spuse el și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Nu e ciudat, pentru că locuiam foarte aproape. Dar ea era un copil mic, așa că nu aș putea spune că o cunoșteam. Cu toate astea, îmi plăcea de ea și cred că și ei îi plăcea de mine. Obișnuia să-mi facă cu mâna când treceam cu bicicleta pe lângă ferma lor.

— Nu mai ai nimic de povestit despre ea?

— Nu, ce-ar mai putea fi?

Erica ridică din umeri. Apoi se hotărî să pună întrebarea la care își dorea cu neasemuită ardoare un răspuns:

— Cine crezi că a omorât-o pe Stella? zise ea ținându-și respirația.

Ce credea Sam, de fapt, despre eventuala nevinovăție a mamei sale? În ceea ce-o privea, nu putea ajunge la o părere. Cu cât citea mai mult, cu cât vorbea cu mai multă lume, cu cât verifica datele mai abitir, cu atât rămânea mai nedumerită. Chiar nu știa. De aceea, ce credea Sam însemna ceva.

Îi luă mult timp până să răspundă. Degetele cu ojă neagră băteau darabana pe suprafața mesei. Apoi își ridică ochii și licărul din pupilă deveni stabil când își ațintă privirea asupra ei.

Cu o voce abia audibilă șopti:

— Nu am idee. Dar mama mea nu a ucis pe nimeni.

Puțin mai târziu, când Sam plecă pe bicicletă, Erica rămase mult timp urmărindu-l. Ceva la el o mișcase profund. Mila pentru acest băiat îmbrăcat în negru, care nu avusese parte de copilăria pe care o meritase, îi rupea inima. Se întreba cum aveau să-l formeze toate acestea.

Ce fel de bărbat ar deveni ca adult. Și spera în sinea ei ca acea suferință pe care o radia să nu-l ducă pe căi greșite. Ca cineva să îl prindă și să umple pustiul creat de trecut.

Spera ca cineva să-l iubească pe Sam.

— Cum crezi că va reacționa? întrebă Anna. Dacă se înfurie?

Se aflau în sala de mese din hotelul Stora, așteptând-o pe Kristina.

Erica îi făcu semn să tacă.

— Poate veni oricând.

— Da, dar Kristinei nu-i prea plac surprizele. Dacă se enervează?

— În acest caz, e cam prea târziu să ne îngrijorăm pentru asta, rosti Erica printre dinți. Și nu mă mai înghionti.

— Auziți fetelor, dacă nu tăceți un pic acum, ne va auzi.

Barbro, cea mai apropiată prietenă a Kristinei, se uită sever la ele, iar Erica și Anna tăcură. Femeile venite la petrecerea de burlăcițe a Kristinei formau o gașcă mică, dar vitează. Pe lângă ea și Anna, mai erau invitate patru femei, cu care Kristina petrecea mai mult timp. Erica le întâlnise numai fugitiv așa încât, în cel mai rău caz, putea fi o după-amiază foarte lungă. Și o seară la fel.

— Acum vine!

Anna își agită mâinile frenetic și toate tăcură. Auziră vocea Kristinei la recepție. Recepționera primise instrucțiuni clare să o conducă în sala de mese.

— Surpriză! strigară ele când sosi.

Kristina tresări și își duse mâinile la piept.

— Doamne, dar ce-i aici?

— Este petrecerea ta de burlăcițe! spuse Erica cu un zâmbet larg, dar în sinea ei tremura un pic.

Dacă Anna avea oare dreptate?

Kristina rămase tăcută o clipă. Apoi începu să râdă în hohote.

— Petrecere de burlăcițe! Pentru o babă bătrână! Da' știu că nu sunteți normale! Bun, hai să mergem! Cu ce începem? Vindem sărutări în oraș?

Îi făcu cu ochiul Ericăi, care se simți cuprinsă de un val de ușurare. Poate totuși nu va fi o catastrofă totală.

— Nu, scapi de partea cu vânzarea de săruturi, zise Erica îmbrățișându-și soacra.

— Am planificat altceva. Mai întâi te schimbi și pui pe tine ce găsești în această pungă.

Kristina păru ca lovită de trăsnet când se uită spre plasa ridicată de Erica.

— Nu e nevoie să ieși nicăieri îmbrăcată așa, este numai pentru ochii noștri.

— Bine..., zise Kristina încordată, dar luă plasa. Fug la toaletă și mă îmbrac.

În timp ce Kristina era plecată, recepționera sosi cu șase pahare și o sticlă de șampanie într-o găleată cu gheață. Anna se uită invidioasă la sticlă, dar acceptă cu o grimasă un pahar de suc.

— Oho, zise ea și luă câteva înghițituri.

Erica își puse brațul peste umerii ei.

— Curând...

Turnă șampanie celorlalte doamne, apoi un pahar sieși și o așteptă pe Kristina să-și facă apariția. Se auzi un murmur în sala de mese când se ivi în prag.

— Oare ce-a fost în capul vostru?

Kristina făcu un gest amplu cu mâinile, iar Erica nu-și putu reține un chicotit. Dar în același timp era nevoită să admită că soacra ei arăta fantastic în rochia

roșie și scurtă, cu franjuri și paiete. Și ce picioare! se gândi Erica invidioasă. De-ar fi avut pe jumătate picioare atât de elegante, ar fi fost foarte fericită.

— Ce v-ați gândit să fac gătită așa? întrebă Kristina și se lăsă condusă în sala de mese.

Erica mai turnă un pahar și îl puse în mâna Kristinei. Soacra ei, emoționată, bău jumătate din el dintr-o suflare.

— Vei vedea imediat, zise Erica în timp ce luă telefonul și trimise un mesaj.

„Vino acum."

În așteptarea unui răspuns, nu-și găsea locul de nerăbdare. Putea fi ori la bal, ori la spital.

Se auzi muzică de la etajul de sus, ritmuri latine fierbinți care se apropiau cu încetul. Kristina dădu pe gât și restul șampaniei. Erica se grăbi să îi umple paharul.

Apăru o siluetă rotunjoară, în costum negru şi cu un trandafir între dinți, care își deschise dramatic brațele.

— Dar, Gunnar..., zise Kristina uluită.

Apoi începu și ea să chicotească.

— Frumoasa mea, zise el luând trandafirul. Îmi permiți?

Se apropie de ea și îi oferi trandafirul cu un gest teatral.

Chicotelile Kristinei se transformară într-un hohot de râs.

— Nu, încă nu știu ce-ați pus la cale! spuse ea luând trandafirul.

— Veți învăța să dansați cha-cha, spuse Erica zâmbind.

Arătă spre ușă.

— Și am adus un pic de ajutor expert.

— Ce? Cine? zise Kristina agitându-se din nou.

Gunnar radia în schimb și nu putea sta locului de nerăbdare.

— Am apelat la un expert. O persoană pe care obișnuiești să o admiri vinerea în *Let's Dance*.

— Doar nu Tony Irving? întrebă Kristina îngrozită. Mi-e groază de Tony!

— Nu. Nu Tony, dar altă persoană la fel de severă.

Kristina se încruntă puternic. Paietele îi zornăiau când se mișca. Erica își aminti să facă poze. O mulțime de poze. Aveau să fie material excelent de șantaj mulți ani de acum înainte.

Apoi Kristina văzu cine cobora și exclamă:

— Cissi!

Acum Erica zâmbea cu întregul chip. Mina fericită a Kristinei îi spunea că fusese o idee genială. Că era un fan enorm al *Let's Dance* nu-i scăpase nimănui din apropierea ei, așa încât, atunci când Erica văzuse afișul care anunța că Cecilia „Cissi" Ehrling Danermark din *Let's Dance*[1] avea să țină un curs la TanumStrand, se aruncase imediat pe telefon.

— OK, să începem! zise Cissi plină de entuziasm după ce salută pe toată lumea.

Kristina păru imediat tulburată.

— Să dansez în fața tuturor? O să fiu de râsul curcilor.

— Nu, nu, toată lumea va dansa, o lămuri Cissi cu hotărâre.

Erica și Anna se uitară îngrozite una la alta. Asta nu era deloc conform planurilor Ericăi. Ea se gândise ca Kristina și Gunnar să aibă parte de o lecție de dans în timp ce ceilalți puteau sta liniștiți să bea șampanie. Însă înțelese că nu avea rost să protesteze. Privind-o lung pe Anna,

---

[1] Dansatoare profesionistă suedeză (n. 1984) devenită celebră după participarea la un concurs TV de tipul „Dansează printre stele". (*N.r.*)

merse înainte și se puse în fața lui Cissi. Numai să încerce Anna să se eschiveze pe motiv că era gravidă!

Două ore mai târziu, era transpirată, obosită și fericită. Cissie trecuse prin pașii de bază cu o energie contagioasă, care însă le epuizase total. Erica nu putea decât să-și imagineze ce febră va avea în ziua următoare. Dar cel mai amuzant fusese să o vadă fericită de felul în care mișcările de dans îi făceau franjurii rochiei să se ridice. Gunnar părea și el să se fi distrat împărătește, deși îl treceau valuri de sudoare în costumul lui negru.

— Mulțumesc, spuse Erica și o îmbrățișă spontan pe Cissi.

Era unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le făcuse vreodată. Însă acum era timpul să meargă mai departe, la următorul punct din program. Planificase minuțios ziua și pe deasupra aveau acces la sala din hotelul Stora pentru doar două ore.

Umplu paharele tuturor.

— Acum este timpul ca mirele să ne lase, spuse ea. În restul după-amiezii și serii, prezența domnilor va fi interzisă. Am închiriat o cameră sus ca să ne pregătim, avem o oră, apoi e vremea să luăm lecții de gătit...

Kristina îl pupă pe Gunnar, care, inspirat de lecția de dans, o înclină pe spate într-un arc elegant, ceea ce îi făcu pe toți să îi aclame. Atmosfera era cum nu se putea mai reușită.

— Bine lucrat, șopti Anna lovind-o ușor pe Erica pe braț. Deși ești îngrozitor de rigidă, până și bătrânelele se pricepeau mai bine să dea din șolduri decât tine...

— Ah, taci din gură, zise Erica lovind-o pe sora ei care continuă să se hlizească la ea.

Când urcară în suita închiriată, Marco Polo, Erica realiză că nu se gândise la lucru nicio secundă de când

începuse petrecerea. Era bine. Era o pauză necesară. Însă picioarele o dureau îngrozitor.

— Cum o mai duceți?

Se uitară uimiți la el și Bill își spuse pentru a mia oară că trebuie să vorbească fie suedeză simplă, fie engleză.

— Are you OK?

Aprobară din cap, însă fețele le erau crispate. Îi înțelegea. Probabil că se gândeau că nu se va termina niciodată. Mulți oameni cu care vorbise la centrul comunitar spuseseră același lucru. Că ei credeau că era suficient să ajungă în Suedia ca totul să fie bine. Însă lumea se uita la ei suspicioasă, se loveau de o birocrație încurcată și mult prea mulți oameni urau tot ce erau și reprezentau ei.

— Adnan, te ocupi tu? îl îndemnă Bill arătând cu mâna spre cârmă.

Adnan se așeză în spatele acesteia și un licăr de mândrie îi sclipi în ochi. Bill spera în sinea lui să le ofere o altă imagine a țării pe care o iubea. Suedezii nu erau răi. Erau fricoși. Iar asta era ceea ce făcea lumea mai dură: frica. Nu răutatea.

— Khalil, schimbi tu direcția pânzelor, ca să ajungem la mal?

Bill se prefăcu că trage de o sfoară imaginară.

Khalil aprobă din cap și fixă scotele potrivit, conform manualului, suficient ca vela să fie încordată și să nu mai fâlfâie.

Barca luă viteză și începu să se încline o idee, însă asta nu mai cauză aceeași panică asupra echipajului. Bill își dori să fie și el la fel de calm. Se apropia ziua concursului și încă mai avea multe să îi învețe. Însă după cum stăteau

acum lucrurile, se bucura că măcar voiau să continue. Ar fi înțeles dacă ar fi hotărât să arunce prosopul și să lase baltă tot proiectul. Însă ei spuneau că vor să continue de dragul lui Karim și, când sosiseră în acea dimineață la clubul nautic, le observase o nouă rezoluție în priviri. Luau toată povestea mai în serios, iar asta se vedea după cum navigau, după cum barca înainta în apă.

Așa cum oamenii care călăresc vorbesc despre cât de important este să comunici cu calul, pentru Bill era la fel cu bărcile. Nu erau niște obiecte inerte, lipsite de suflet. Uneori i se părea că le înțelegea mai bine decât pe oameni.

— Vom naviga în volte, zise el și ei înțeleseră.

Pentru prima oară, simți că sunt o echipă. Cu ceva rău va veni și ceva bun, așa obișnuia să spună tatăl lui și asta se aplica aici. Însă prețul fusese mare. Sunase la spital ca să se intereseze de Amina, dar cei de acolo dădeau informații exclusiv celor din familie. Pentru moment, nu avea decât să spere că lipsa veștilor însemna vești bune.

Când barca se umflă și se încordă în bătaia vântului, fu nevoit să-și înăbușe un chiot de bucurie. Era mișcarea cea mai elegantă de până acum. Ca și cum o mașinărie bine unsă ar fi condus barca.

— Bine, băieți, zise el cu emfază, ridicând degetul mare.

Fața lui Khalil se lumină, iar ceilalți își îndreptară spatele.

Îi aminteau atât de mult de fiii lui mai mari, pe care îi lua în barcă. Oare ieșise vreodată cu Nils? Nu-și putea aminti. Nu-i dăduse aceeași atenție precum lui Alexander și lui Philip. Iar acum plătea prețul pentru asta.

Nils era ca un străin pentru el. Bill nu înțelegea cum părerile și furia lui puteau lua naștere în casa sa și a lui

Gun, o casă în care guvernau deschiderea și toleranța. Unde-și găsise Nils toate ideile? În seara precedentă era hotărât să vorbească cu el. Cu adevărat. Să deschidă răni vechi, să le curețe, să pună cărțile pe masă, să-și ceară iertare, să-l lase pe Nils să-și verse furia și dezamăgirea asupra lui. Însă ușa era închisă, iar Nils refuza să deschidă când bătea. Nu făcea decât să dea muzica mai tare, de bubuia în întreaga casă. Până la urmă, Gun îi pusese mâna pe umăr și îl rugase să aștepte. Să-i dea lui Nils un pic de timp. Și sigur avea dreptate. Totul avea să se rezolve. Nils era tânăr și încă în formare.

— Urmați ruta spre casă, zise el arătând spre Fjällbacka.

Sam stătea aplecat deasupra castronului cu iaurt, cu toată atenția îndreptată asupra mobilului. Pe Helen o durea inima privindu-l. Se întreba unde fusese înainte de prânz.

— Acum îți petreci mult timp cu Jessie, spuse ea.

— Da. Și?

Sam împinse înapoi scaunul și merse spre frigider. Își turnă un pahar mare cu lapte și îl bău. Deodată, păru atât de mic. Ca și cum trecuseră numai câteva săptămâni de când umbla poticnit pe acolo în pantaloni scurți, cu iubitul său urs de pluș, vechi și uzat. Se întreba unde dispăruse. Precis îl aruncase James. Nu-i plăcea să adune lucruri care nu mai erau folosite. Să păstrezi ceva pentru că avea valoare sentimentală era un concept străin de lumea lui.

— Vreau să spun că poate nu e tocmai o idee bună, zise ea.

Sam clătină din cap.

— Credeam că nu vorbim despre asta. Nimic despre asta.

Lumea începu să se învârtească în jurul ei, ca întotdeauna când se gândea la acest lucru. Închidea ochii și

reușea să o oprească. Exersase timp de mulți ani. Treizeci de ani trăise în ochiul furtunii. Până la urmă, devenise un obicei.

— Nu știu dacă îmi place că stați atât de mult împreună, spuse ea realizând cât de implorator îi era tonul. Nici tatălui tău nu cred că îi place.

Înainte acest argument ar fi fost de ajuns.

— James, pufni Sam. Doar o să plece curând?

— Da, cam într-o săptămână, spuse ea fără a-și putea ascunde ușurarea.

Aveau să urmeze luni de libertate. Respiro. Partea absurdă era că și James simțea la fel. Erau prizonieri într-o temniță construită de ei înșiși. Iar Sam devenise deținutul lor comun.

Sam puse paharul de o parte.

— Jessie e singura persoană care m-a înțeles vreodată. Asta e ceva ce n-ai putea pricepe niciodată, dar în orice caz, așa este.

Puse din nou cartonul cu lapte în frigider, pe raftul pentru unt și brânză.

Voia să-i spună lui Sam că pricepea. Înțelegea perfect. Însă zidul dintre ei devenea tot mai înalt, în pas cu secretele. Îl sufocau fără ca el să înțeleagă de ce. Ar fi vrut să-l elibereze, şi totuși nu îndrăznea. Iar acum era prea târziu. Acum moștenirea ei, vina ei îl prinsese într-o colivie din care se ieșea la fel de greu precum dintr-a ei. Li se împletiseră destinele și, oricât de mult și-ar fi dorit, nu ar fi putut să le separe.

Însă tăcerea era insuportabilă. Fațada lui era atât de impenetrabilă, atât de dură. Trebuie să fi acumulat atât de mult în el, că putea exploda în orice moment.

Se decise să încerce.

— Te gândești vreodată la...

El o întrerupse. Avea privirea atât de rece, ca a lui James.

— Nu vorbim despre asta, am zis.

Helen tăcu.

Ușa de la intrare se deschise și se auziră pașii grei ai lui James. Nici nu apucă să clipească și Sam dispăru deja în camera lui. Împinse scaunul, puse paharul și farfuria în mașina de spălat vase și se grăbi spre frigider, să pună laptele la loc.

— Bun, atunci ne apucăm din nou, zise sec Torbjörn.

Patrik simți cum i se strânge stomacul. Tot ce era legat de percheziția asta fusese o mare zăpăceală și nu era sigur cum avea să influențeze asta rezultatul. Singurul lucru pe care îl puteau face acum era să-şi suflece mânecile și să meargă mai departe.

— Deci nu am găsit nimic de interes în casă și continuăm cu hambarul, zise el. Și apoi șopronul și terenul, dacă am înțeles bine ieri?

Patrik aprobă din cap.

— Da, bine, atunci.

Torbjörn se uita la el peste ramele ochelarilor. Începuse să-i poarte de câțiva ani. Un semn că amândoi îmbătrâniseră.

— Am auzit că Mellberg v-a dat de furcă cu cazul...

— Da, cine altcineva? oftă Patrik. Dar încercăm să ne descurcăm, dată fiind situația. E bine măcar că familia nu mai e prezentă acum.

Patrik se uită la ferma pustie și se gândi recunoscător la Gösta. Într-o convorbire lungă cu Peter, îi explicase că era necesar să finalizeze percheziția. Și sugerase de

asemenea că ar fi fost o bună ocazie pentru familie să mai iasă din perimetrul fermei. Se pare că ascultaseră, pentru că erau plecați atunci când el și Gösta sosiseră cu echipa de tehnicieni.

— Pot veni și eu? îl întrebă pe Torbjörn cu speranța că va fi de acord.

Însemna mult ca în timpul percheziției să fie prezente cât mai puține persoane, dar nu știa ce ar fi putut face altceva. Gösta dispăruse sus în pădure, habar nu avea din ce motiv.

— Bine, zise Torbjörn, ridicând sever un deget spre el. Dar te ții deoparte pe cât posibil și te echipezi, bine?

— Absolut, răspunse Patrik și numai gândul la cât de cald va fi cu echipamentul de plastic îl făcu să se simtă rău.

În vara aceea se înregistraseră recorduri de temperatură și oricum transpira deja și în hainele lui obișnuite.

Exact cum crezuse, se simți ca la saună atunci când își puse hainele de protecție. Totuși era mai răcoare în hambar decât afară. Mereu îi plăcuseră aceste spații. Era ceva special cu felul în care pătrundea soarele printre scândurile pereților. Era ceva sacral și respira pace și liniște. Parcă era greșit să invadeze această liniște cu plasticul care foșnea pe ei, cu instrumente, fluide și murmurul tehnicienilor.

Patrik se așeză într-un colț și privi hambarul.

Era enorm, iar cineva îl menținuse în condiție bună, nu părea pe punctul de a se prăbuși, ca multe dintre vechile hambare din această zonă. Nici nu era transformat în spațiu de depozitare. Nu dăduse de mașini vechi, tractoare sau gunoaie. În principiu era pustiu, curat și

frumos. În celălalt capăt, o scară era ridicată către un pod, iar Patrik simți nevoia imperioasă de a se cățăra acolo.

Tresări. Ceva îi trecu pe la picioare și se uită în jos. O pisică cenușie mieuna fofilându-se la picioarele lui și se aplecă să o mângâie sub bărbie. Începu să toarcă sonor și să-și miște căpșorul de plăcere.

— Cum te numești, scumpo? gânguri el mângâindu-i blana. Ah, ce frumoasă ești.

Pisica se pierduse cu firea de bucurie. Se puse pe spate și se lăsă gâdilată pe burtă.

— Patrik?

— Da?

Se ridică. Pisica păru la început ofensată și dezamăgită, apoi se ridică și ea și plecă.

— Poți urca aici?

Torbjörn îi făcu semn de la nivelul de sus.

— Nu e nimic aici, zise Torbjörn după ce Patrik urcă. În afară de asta.

Îi arătă o hârtie de ciocolată Kex.

Patrik încruntă din sprâncene.

— Pedersen bănuia că Nea avea în stomac ciocolată Kex când a fost găsită, zise el simțind cum îi crește ușor pulsul.

Putea fi o coincidență. Însă rareori credea el în coincidențe.

— O iau să analizăm amprentele, zise Torbjörn. Pot vedea cu ochiul liber că avem material bun. Hârtia se prinsese între două scânduri aici sus, a fost noroc pur că am găsit-o. În rest, e o curățenie clinică. Cam prea curat.

Torbjörn își întinse mâna spre pod.

— Puteți coborî? zise unul dintre tehnicienii care lucrau dedesubt.

— Trebuie să camuflăm hangarul acum.

Torbjörn coborî cu hârtia de ciocolată Kex într-o pungă, urmat de Patrik.

— Cealaltă parte a verificării se face în întuneric total, explică el, vom acoperi toți pereții cu o pânză neagră. Asta durează ceva și e mai bine să aștepți afară.

Patrik se așeză pe un scaun din curte și îi privi pe tehnicieni intrând și ieșind din hambar. Apoi se închise ușa și se făcu liniște. După un lung moment, Torbjörn îl strigă. Deschise ușa șovăind și păși într-un întuneric compact. Până la urmă, ochii i se obișnuiră și văzu niște umbre negre mai departe în hambar.

— Vino aici, zise Torbjörn, iar Patrik merse în direcția vocii.

Când se apropie, văzu ce studiau Torbjörn și ceilalți tehnicieni cu foarte mult interes. O pată albastră strălucind pe dușumea.

Știa ce însemna asta. Se dăduse cu Luminol, și se vedeau pete de sânge care nu puteau fi văzute cu ochiul liber. Era o pată mare.

— Cred că am găsit locul inițial al crimei, zise el.

— Acum, nu trebuie să tragem concluzii pripite, zise Torbjörn. Amintește-ți că e un hambar vechi, sigur au fost ținute aici și animale și poate fi o pată veche.

— Sau nu. Pata în combinație cu hârtia pe care ai găsit-o mă face să cred că am găsit locul în care a murit Nea.

— Da, cred că ai dreptate. Dar m-am mai înșelat înainte, așa că e mai bine să nu te oprești la o ipoteză înainte de a fi demonstrată cu probe.

— Putem lua o mostră ca să îl comparăm cu al Neei? Să vedem dacă se potrivește.

Torbjörn aprobă din cap.

— Vezi crăpăturile din podea? Cred că sângele s-a scurs printre crăpături, deci, chiar dacă cineva şi-a făcut serios treaba cu curățatul, vom găsi sânge dacă scoatem scândurile.

— Atunci să facem asta, zise Patrik.

Torbjörn își ridică mâna înmănușată.

— Trebuie să documentăm totul minuțios. Dă-ne un moment și te chem când suntem gata să ne ocupăm de podea.

— Bine, spuse Patrik și se retrase în colțul lui din hambar.

Pisica cenușie apăru și se frecă din nou de picioarele lui, iar el se lăsă ademenit și se ghemui să se joace iar cu ea.

Trecu aproape un sfert de oră până se aprinseră lămpile și Torbjörn spuse că erau gata să rupă scândurile, dar parcă durase o veșnicie. Patrik se ridică așa de brusc, că pisica se sperie și o zbughi de acolo. Merse curios spre acea parte a parchetului care fusese documentată minuțios din toate unghiurile. Fuseseră adunate probe și puse în pungi. Mai rămânea numai să vadă ce era acolo dedesubt.

Ușa hambarului se deschise și Patrik se întoarse spre ea. Gösta se apropia de el cu telefonul mobil în mână.

— Tocmai am vorbit cu colegii din Uddevalla.

— Cei care trebuiau să-l verifice pe Tore Carlson?

Gösta clătină din cap.

— Nu, nu despre asta era vorba. Dar i-am întrebat un pic despre familia Berg când le-am telefonat ultima oară, iar ei au continuat să vorbească la secție despre familia aceasta.

Patrik ridică din sprâncene.

— Și?

— Păi se pare că Peter Berg are faima de a deveni violent la beție.

— Cât de violent?

— Foarte violent. O serie de bătăi la cârciumă.

— Dar niciun fel de violență acasă?

Gösta clătină din cap.

— Nimic de acest fel. Și nu a fost depusă nicio plângere pentru abuz, de aceea nu am găsit nimic.

— Da, bine de știut, Gösta. Mulțumesc. Avem de vorbit mai multe cu Peter.

Gösta făcu semn din cap spre tehnicieni.

— Ce se întâmplă aici? Ați găsit ceva?

— Un ambalaj de ciocolată Kex, sus, în pod, dar în primul rând am găsit urme de sânge. A fost spălat, dar s-a văzut când tehnicienii au dat cu Luminol, iar acum vom scoate cumva scândurile, pentru că Torbjörn crede că s-a scurs sânge printre ele.

— La naiba, zise Gösta uitându-se la parchet. Deci crezi că...

— Da, spuse Patrik. Cred că Nea a murit aici.

Toți rămaseră tăcuți o clipă. Apoi fu desprinsă prima scândură.

Bohuslän 1672

Larma de afară o trezi pe Elin. Pentru prima oară după multă vreme, dormise bușteau. Lunga plimbare din seara precedentă, chiar când soarele începuse să se lase peste câmpuri, îi făcuse bine. Și aproape că-i alungase neliniștea în privința a ce ar fi putut pune la cale Britta. Pentru ea, aparențele erau importante și nu ar fi putut trăi cu rușinea că lumea știa ce se petrecuse între bărbatul și sora ei. Chiar înainte de a adormi, Elin reușise să se convingă că totul avea să treacă, Britta va fi mereu ocupată cu un micuț în casă, iar timpul putea face ca importanța lucrurilor să scadă, şi chiar să dispară.

Visa ceva foarte frumos despre Märta atunci când gălăgia o smulse din somn. Se ridică și se frecă la ochi. Era prima dintre slujnicele din colibă care se trezea dimineața, așa că își zvârli picioarele peste colțul patului pe care îl împărțea cu Märta.

— Vin, zise ea și se grăbi spre ușă. Ce zgomot îngrozitor așa de dimineață!

Deschise ușa grea de lemn. Afară se afla ofițerul Jakobsson. Se uita la ea cu o privire amară.

— O caut pe Elin Jonsdotter.

— Eu sunt, spuse Elin.

Auzi cum în spatele ei toți se sculaseră și sigur ascultau încordați.

— Trebuie să mă urmați la temniță, sunteți acuzată de practicarea vrăjitoriei, spuse ofițerul.

Elin se uită fix la el. Ce spusese? Vrăjitorie? Era nebun?

— Trebuie să fie o neînțelegere, spuse ea.

Märta se strecurase în față și se prinsese de fusta ei. O împinse în spate.

— Nu este nicio neînțelegere. Avem ordin să vă ducem în arest și apoi la judecată.

— Dar nu poate fi drept. Nu sunt vrăjitoare. Vorbiți cu sora mea, este soția preotului, poate da mărturie...

— Britta Willumsen este cea care v-a denunțat că practicați vrăjitoria, o întrerupse ofițerul și o prinse cu putere de braț.

Se împotrivi când o trase după el pe ușă. Märta striga și o ținea strâns de fustă. Lui Elin i se tăie respirația când Märta căzu în spatele ei. Văzu cum ceilalți se grăbeau să o ajute pe fiica ei, în timp ce ofițerul o prinse și mai ferm. Totul din jur se învârtea. Britta o denunțase ca vrăjitoare.

Mâna îi tremura ușor pe când stătea în fața oglinzii, în camera Vendelei, atentă să nu i se adune grămadă rimelul.

În spatele ei, Vendela proba a patra rochie, însă o azvârli repede și pe aceea.

— Nu mai am nimic de luat pe mine! spuse ea. M-am îngrășat așa mult!

Vendela se prinse de colăcelul inexistent din talie. Jessie se întoarse spre ea.

— Dar cum poți crede așa ceva? Arăți excelent, eu sunt departe de a avea un asemenea corp.

Tonul era mai degrabă constatator decât plângăreț. Acum, fiind iubită de Sam, kilogramele extra nu mai erau la fel de detestabile.

Îi chiorăia stomacul, nu reușise să mănânce nimic toată ziua. Era ca și cum totul se schimbase de când venise în Fjällbacka. Îi fusese atât de teamă că urma să fie mai rău aici și iată că îl întâlnise pe Sam, și se împrietenea cu Vendela, care era... da, Vendela era perfectă și cool și de gașcă. Era ca o cheie umană spre o lume din care Jessie își dorea să facă parte. Toate cuvintele grele, toate aluziile răutăcioase și loviturile sub centură, farsele și umilirile dispăruseră. Va trage o linie la tot ceea ce fusese, va uita cine era *ea*. Acum era o nouă Jessie.

Vendela se hotărî la o rochie strâmtă și roșie, din tricot, care abia de-i acoperea chiloții.

— Ce zici? întrebă ea făcând o piruetă în fața lui Jessie.

— Arăți atât de bine, spuse sincer Jessie.

Arăta ca o păpușă. Se văzu pe sine în spatele Vendelei și proaspăt regăsita ei stimă de sine fu ca și pierdută. Bluza îi venea ca un sac pe ea, iar părul îi atârna gras și lins. Deși îl spălase în acea dimineață.

Vendela trebuie să-i fi văzut expresia dezamăgită. Își puse mâinile pe umerii ei, o îndemnă să se așeze pe scaunul din fața oglinzii.

— Știi, cred că pot să-ți aranjez formidabil părul. Pot să încerc?

Jessie aprobă din cap, iar Vendela scoase sticluțe și borcănașe, precum și trei ondulatoare diferite și o placă. După douăzeci de minute, Jessie avea o cu totul altă coafură. Se privi în oglindă și de-abia se recunoscu. Era o nouă Jessie și avea să meargă la petrecere. Viața nu putea fi mai bună de-atât.

Martin se așeză lângă Paula, la masa din bucătărie.

— Când primim răspuns cu privire la înregistrare? întrebă el.

— Înregistrare? întrebă Paula, dar în secunda următoare îi pică fisa.

Doamne, își spuse ea, creierul nu mai funcționa în căldura aceea. Abia de închisese ochii în acea noapte. Lisa fusese agitată și parcă se trezise de o sută de ori. Nu avea rost să încerce să doarmă în intervalele dintre două treziri, așa că până la urmă se sculase și lucrase. Însă acum i se închideau ochii, atât era de obosită.

— Ar fi cazul să aflăm ceva în această săptămână, zise ea. Dar nu trebuie să avem așteptări prea mari.

— Cum s-au acomodat copiii la voi? întrebă Martin întinzându-i o cană mare de cafea.

După socoteala ei, ar fi a opta în ziua aceea.

— Da, a mers bine, au venit azi-dimineață. Patrik i-a luat de la spital și i-a adus la noi.

— A aflat mai multe despre Amina? Și despre Karim?

— Nu s-a schimbat nimic în privința Aminei. Dar Karim va fi externat în curând.

— Și el va locui la voi, sau cum faceți?

— Nu, nu avem loc pentru mai mulți, spuse Paula. Primăria promite să ofere niște adăposturi de urgență pentru sinistrați şi cred că va primi şi Karim aşa ceva atunci când va fi externat. Unii au început să se mute, nu pot locui toți în centrul comunitar. Şi trebuie să recunosc că sunt surprinsă în mod plăcut: oamenii și-au deschis casele, închiriază camere, case de vacanță, am auzit chiar de un cuplu care s-a mutat la o mătuşă și au lăsat o familie de refugiați să locuiască în apartamentul lor.

Martin dădu din cap.

— De la o extremă la alta. Omul e o creatură ciudată. Unii vor să distrugă, alții sunt gata să meargă oricât de departe pentru a-i ajuta pe străini. Uită-te la Bill și la Gun, s-au aflat la centrul comunitar de dimineață devreme până seara târziu.

— Da, asta te face să crezi că mai există speranță pentru omenire.

Paula se ridică, luă laptele din frigider și își turnă un pic. Nu mai putea să înghită cafea neagră.

— Acum plec acasă, zise Mellberg cu capul în deschizătura ușii. E prea mult pentru Rita să stea singură cu toți țâncii. Trec mai întâi pe la brutărie și cumpăr niște chifle cu scorțișoară.

I se lungi fața.

— Credeți că mănâncă chifle?

Paula își dădu ochii pe spate, așezându-se din nou la masă.

— Da, mănâncă chifle, Bertil. Sunt din Siria. Nu sunt de pe altă planetă.

— Nu e nevoie să fii sarcastică, am pus și eu numai o întrebare, zise Mellberg posac.

Ernst trăgea de lesă, nerăbdător să iasă afară.

Paula aprobă din cap și îi surâse lui Mellberg.

— Cred că chiflele vor avea succes, spuse ea. Dar nu uita să cumperi niște pâine vieneză pentru Leo.

Mellberg pufni.

— Să uit eu că iubitul lui bunu preferă pâinea vieneză?!

Se întoarse și îi dădu drumul lui Ernst.

— Mult am păcătuit de m-am ales cu el, zise Paula, văzând cum se îndepărta pe coridor.

Martin clătină din cap.

— Da, n-o să-l înțeleg niciodată.

Paula deveni din nou serioasă.

— Ai apucat să verifici cum stă treaba cu facțiunile rasiste?

— I-am sunat pe câțiva cu care am mai fost în legătură înainte, însă nimeni nu spune că ar ști ceva de incendiu.

— Nu mă mir, spuse Paula. Doar nu ne putem aștepta ca cineva să ridice mâna și să spună „noi am făcut asta"

— Nu, dar nu avem de-a face cu cele mai istețe persoane, așa că mai devreme sau mai târziu tot va lua gura

pe înainte pe cineva. Și poate altcineva va simți nevoia imperioasă de a bârfi... da, nu e imposibil. Voi continua să scutur copacul ăla, să vedem ce cade.

Paula luă o înghițitură din cafea. Oboseala o făcea să se simtă greoaie și stângace.

— Crezi că percheziția ne va da ceva?

Martin șovăi. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu am găsit nimic în locuință și nici nu cred că familia are ceva de-a face cu asta.

— În curând rămânem fără piste, zise Paula privindu-l pe Martin.

— Nu avem niciun martor, nicio dovadă fizică, nu am putut găsi vreo legătură cu cazul Stellei în ciuda asemănărilor... De fapt, încep să cred că nu există nicio legătură. Cazul e atât de cunoscut în regiune, toți știu toate detaliile, toți știu unde a fost găsită, nu e niciun secret. Oricine ar fi putut imita crima, însă nu putem decât să speculăm din ce cauză.

— Și îndoiala lui Leif? Că fetele ar fi vinovate? Ce l-a făcut să se răzgândească deodată? Și apoi să-și ia viața?

— Hm, nu știu, spuse Paula pe un ton obosit și se frecă la ochi. Mi se pare că doar batem pasul pe loc. Și pe deasupra mai avem și incendiul premeditat asupra taberei de refugiați. O să îi dăm de capăt vreodată?

— Desigur că îi vom da de capăt, spuse Martin ridicându-se. Reușim noi.

Paula se mulțumi să aprobe din cap. Voia să creadă în ceea ce spunea el, însă oboseala o făcea să-și piardă speranța și se întreba dacă ceilalți se simțeau ca și ea.

— Eu trebuie să plec acum, am ceva de făcut..., zise Martin sprijinindu-se când pe un picior, când pe altul.

Paula nu înțelese la început, însă apoi zâmbi larg.

— Da, chiar așa, azi e marea seară. Cina cu tipa de la centrul comunitar...

Martin păru că vrea să intre în pământ.

— Ei, e doar o masă. Apoi mai vedem ce se întâmplă.

— Mda..., zise Paula aluziv și Martin îi arătă degetul.

Râse și strigă după el pe când se îndreptă spre ieșire:

— Baftă! E ca mersul pe bicicletă!

Drept răspuns se alese cu o ușă trântită. Se uită la ceas. Încă o oră de lucru, hotărî ea, apoi gata pentru azi.

Basse locuia într-o casă mai veche, cu ferestre boltite, plină de crăpături și unghere. Jessie spera să se poată bucura de ambianța unei case atât de diferite de cele pe care le cunoscuse ea. Însă când o persoană cu totul străină deschise ușa și presimți masa de oameni din spate, i se făcu brusc teamă.

Aproape toți din jurul ei erau băuți și păreau atât de siguri de ei înșiși, într-un fel în care Jessie nu ar fi putut nicicum să fie. Nu era niciodată binevenită la astfel de petreceri. Vru să se eschiveze și să fugă de acolo, însă Vendela o luă de mână și o duse la o masă aflată la celălalt capăt al livingului, plină cu o mulțime de sticle de bere, tărie și vin.

— Toate astea sunt ale părinților lui Basse? întrebă ea.

— Nu, asta ar fi imposibil, zise Vendela dându-și pe spate părul lung și blond. De regulă aducem fiecare ce găsim pentru petrecere, cât de mult putem.

— Aș fi putut aduce niște șampanie..., murmură Jessie și pe dată se simți prost.

Vendela râse.

— Dar nu tu, tu ești nouă și ești... invitată de onoare. Ce poftești?

Jessie își trecu mâna printre sticlele din fața sa.

— Am băut numai șampanie înainte, zise ea.

— Atunci e timpul pentru o băutură adevărată. Îți pregătesc una.

Vendela se întinse după un pahar mare de plastic, turnă din mai multe sticle și încheie cu un pic de Sprite.

— Asta e! zise ea și îi întinse lui Jessie paharul plin. O să-ți placă!

Vendela luă un alt pahar de plastic și îl umplu până la margine cu vin alb dintr-o cutie.

— Noroc! zise ea lovind paharul lui Jessie cu al ei.

Jessie luă o înghițitură și încercă să nu se strâmbe. Avea un gust puternic, însă nu mai băuse cocteiluri până atunci, așa încât își închipui că acesta trebuia să fie gustul lor. Vendela părea că știa ce face. Arătă cu capul către celălalt capăt al încăperii.

— Nils și Basse sunt acolo.

Jessie luă o înghițitură mare din băutură. Avea un gust mai bun decât prima. Atâta lume în jur! Și nimeni care să se uite amenințător sau disprețuitor spre ea. Mai degrabă, cu curiozitate. Dar într-un fel acceptabil. Cel puțin așa i se părea.

Vendela o luă din nou de mână și o purtă printre toți cei care vorbeau, dansau și râdeau.

Băieții stăteau pe o canapea, fiecare cu o bere în mână. O salutară din cap pe Jessie, iar Vendela se așeză pe genunchii lui Nils.

— Drace, ce târziu ați venit, zise Nils strigând-o pe Vendela spre el. Sigur v-a luat o groază să vă gătiți.

Vendela chicoti când Nils îi dădu părul la o parte și o sărută pe ceafă.

Jessie se așează într-un fotoliu mare și alb, aproape de canapea, încercând să nu se uite prea mult la Nils și la Vendela când se sărutau.

Se înclină spre Basse.

— Unde sunt părinții tăi? întrebă ea.

În spatele ei, muzica bubuia din plin.

— Sunt pe mare, navighează, zise Basse ridicând din umeri. Mereu am făcut asta în timpul verii, dar în ultimele două veri am scăpat și nu am mai mers cu ei.

Vendela se opri din sărutat și îi zâmbi lui Jessie.

— Ei cred că și-a luat de lucru pe timpul verii, spuse ea.

— Serios?

Era drept că avea o mamă care n-ar fi observat dacă ar fi lipsit trei săptămâni, dar asta era diferit, cine-ar fi îndrăznit să mintă în halul ăsta?

— Au pretenția să lucrez dacă vreau să rămân acasă, zise Basse și luă o înghițitură de bere, stropindu-și un pic puloverul, însă nu păru să bage de seamă. Le spun că am o slujbă la TanumStrand[1], nu cunosc pe nimeni acolo ca să verifice.

— Dar nu se întreabă unde dispare leafa?

— Au o pivniță cu multe vinuri scumpe și nu țin evidența lor, așa că atunci când sunt plecați mai vând din ele.

Jessie se uită mirată la el. Basse nu-i lăsase impresia că ar fi atât de deștept.

— De regulă mă ajută Nils, zise Basse.

Jessie dădu din cap. Asta clarifica lucrurile. Mai sorbi din băutura care aluneca ușor și nu-și putu opri stomacul care se agita de încântare. Așa era oare? Să faci parte dintr-o gașcă?

---

[1] Complex turistic cu hotel, spa și activități sportive, situat pe coasta de vest a Suediei, lângă arhipelagul Fjällbacka. (*N.r.*)

— Păcat că Sam nu a vrut să vină, spuse Nils lăsându-se pe spate pe canapea.

Jessie îi resimțea lipsa ca pe un junghi în inimă. Trebuia el să fie așa îndărătnic. Era clar că ei pricepuseră că se purtaseră rău cu el.

— Nu a putut în seara asta. Dar venim amândoi la centrul comunitar sâmbăta viitoare.

— A, foarte tare! zise Nils și își ridică sticla ca pentru un toast.

Jessie își scoase mobilul din geantă și îi trimise rapid un mesaj lui Sam.

Totul e bine, sunt simpatici și mă distrez bine.

El îi răspunse imediat cu un emoji cu degetul în sus și cu un smiley. Ea zâmbi și își puse mobilul la loc în geantă. Nu pricepea cum de era atât de bine. Era prima oară în viața ei când se simțea... normală.

— Îți place băutura? întrebă Nils arătând cu sticla de bere spre paharul ei.

— Da... a fost foarte bună! zise ea și mai sorbi câteva înghițituri.

Nils o dădu la o parte pe Vendela și o lovi peste fund.

— Nu mai faci un cocteil pentru Jessie? Îl termină imediat.

— Sigur, zise Vendela și își trase un pic în jos rochia scurtă. Și eu termin vinul, așa că mă duc să pun pentru amândouă.

— Adu-mi și mie o bere, zise Basse așezând sticla goală pe masă.

— O să-ncerc să mă descurc cu toate.

Vendela se înghesui prin mulțime pentru a ajunge la barul din celălalt capăt. Jessie nu știa ce să zică. Sudoarea începea să-i curgă șiroaie de-a lungul spatelui și sigur

avea cercuri mari la subraț. Voia doar să fugă de acolo și se uita fix în covor.

— Cum e să ai o mamă care e vedetă de cinema? întrebă Basse.

Jessie se strâmbă în sinea ei, însă fu recunoscătoare că cineva începu o conversație. Cu toate că nu era tocmai subiectul ei preferat.

— Ei, mama e mama. Nu mă gândesc la ea ca la o vedetă de cinema...

— Dar cred că ai întâlnit o mulțime de lume cool?

— Da, e clar, dar pentru mama nu sunt decât niște colegi.

S-o spună pe-aia dreaptă? Că era departe de a fi o parte din viața lui Marie. Că mică fiind, rămăsese acasă cu un șir interminabil de dădace, în timp ce Marie filma sau mergea la tot felul de evenimente. Că atunci când a crescut mai mare, a fost înscrisă la școli cu internat prin toată lumea, pe unde filma Marie. Că mergea la școală în Anglia, în timp ce Marie filma în Africa de Sud o jumătate de an.

— Al doilea tur, spuse Vendela așezând paharele și sticla pe masă.

Se uită la Jessie.

— Gustă și vezi dacă e la fel de bun. Am făcut alt cocteil.

Jessie luă o înghițitură. O ardea la fel de mult în gât, dar avea un gust mai puternic de Fanta decât celălalt și îi plăcu și mai mult. Își ridică degetul mare.

— Abia de-am pus niște alcool, așa că nu trebuie să te îngrijorezi că te îmbeți.

Jessie îi zâmbi recunoscătoare Vendelei și mai luă o înghițitură. Se întrebă ce gust o fi având un cocteil cu

mult alcool, gândindu-se cât o ardea stomacul și așa. Dar fusese drăguț din partea Vendelei. Senzația de fericire îi cuprinse pieptul. Ar putea deveni aceștia prietenii ei? Ar fi fantastic. Și Sam. Minunatul, incredibilul, frumosul, dulcele ei Sam.

Ridică paharul spre cei trei de pe canapea și mai luă o înghițitură. Era atât de plăcută senzația de ardere...

Marie își șterse cu atenție machiajul. Machiajul de cinema era cel mai dăunător pentru piele, din cauza straturilor groase pe care le presupunea. Nu s-ar fi dus niciodată la culcare fără să-l fi îndepărtat temeinic înainte, astfel ca pielea să poată respira. Se aplecă în față și își privi chipul în oglindă. Mici, foarte mici denivelări în colțul ochilor și câteva riduri fine în jurul gurii. Câteodată se simțea ca și cum ar fi fost un pasager într-un tren care gonea spre un abis. Cariera era tot ce avea.

Bine măcar că acest film avea să se facă. Dacă va ajunge un succes de casă, însemna că-și mai cumpărase niște ani. Cel puțin în Suedia. Zilele ei la Hollywood se apropiau de sfârșit. Rolurile se împuținau și erau tot mai neînsemnate. De la o vreme, trebuia mereu să fie mama cuiva. Nu mai era ea magnetul feminin care atrăgea publicul. Avea concurență în grămada de starlete cu priviri tinere și înfometate și cu corpuri de invidiat pe care nu ezitau să şi le pună sub regizori și producători.

Marie luă borcanul cu cremă de față scumpă și începu să se ungă pe chip. Apoi borcănașul mic pentru ochi. Se unse și pe gât, multă lume nu se îngrijea decât de față, în timp ce gâtul se umplea de riduri, trădând vârsta.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la miezul nopții. Să rămână să o aștepte pe Jessie? Nu. Venea ea

până la urmă sau dormea altundeva. Iar ea avea nevoie de somnul de frumusețe pentru o nouă zi de filmare.

Marie își întâlni propria imagine în oglindă. Nemachiată. Suprafața fusese scutul ei de când era mică. Îi împiedica pe toți să aibă acces la interiorul ei. Nimeni nu o mai văzuse, nu cu adevărat, de la Helen. Reușise să nu se mai gândească la ea în cea mai mare parte a vremii ce trecuse. Nu se mai uitase în jur. Nu mai aruncase nici o privire peste umăr, să vadă ce lăsase în urmă. La ce ar fi folosit? Fuseseră obligate să se despartă. Iar apoi... apoi Helen nu mai dorise să o vadă.

Așteptase cu atâta ardoare ziua în care amândouă aveau să fie majore. Ziua ei fusese înaintea celei a lui Helen și planul era ca patru luni mai târziu, în octombrie, să vorbească din nou una cu alta. Să facă noi planuri. S-ar fi terminat cu dorul acela pe care îl simțeau una față de alta, în fiecare clipă.

Marie o sunase încă de dimineață. Se gândise ce avea să spună în caz că ar fi răspuns părinții ei, însă nu fusese nevoie. Vocea lui Helen o făcuse atât de fericită. Marie ar fi vrut să distrugă anii care trecuseră, să îi șteargă și să înceapă de la început. Alături de Helen.

Însă Helen îi vorbise ca o străină. Rece. Măsurat. Îi explicase că nu mai voia să țină legătura cu ea. Că în curând avea să se căsătorească cu James și că Marie aparținea unui trecut de care nu mai voia să știe nimic. Marie rămăsese cu receptorul în mână, amuțită. Dorul se împletea cu dezamăgirea. Nu întrebase nimic. Nu pusese nimic sub semnul întrebării. Nu făcuse decât să pună frumos receptorul în furcă și să se hotărască să nu mai permită nimănui accesul la sufletul ei. Şi îşi onorase acea

promisiune. Îşi mutase atenţia asupra unei singure persoane, ea însăşi. Şi tot ce îşi dorise, obţinuse.

Însă acum, în întunericul casei de pe malul mării, se uită în propriii ochi şi se întrebă dacă merita asta. Era pustie. Tot ce adunase erau numai sclipiri.

Partea cea mai preţioasă a vieţii ei fusese Helen.

Pentru prima oară, Marie îşi permitea să se întrebe cum ar fi putut fi, şi observă cu mirare că femeia din oglindă plângea. Lacrimi vechi de treizeci de ani.

Cazul Stella

Convorbirea cu ea îi purtase gândurile în cu totul altă direcție. Intuiția îi spunea lui Leif că era pe pista cea bună. Asta însemna totodată că era obligat să recunoască față de el însuși, și apoi față de ceilalți, că făcuse o greșeală. O greșeală care distrusese viața multor persoane. Și nu ajungea să se apere spunând că el crezuse în ce făcea. Răspunsul găsit acum ar fi putut fi găsit și atunci. Însă el se lăsase atras de ce era mai simplu, mai evident. Viața îl învățase abia mai târziu că lucrurile erau deseori mult mai complicate decât păreau la prima vedere. Și că viața se putea schimba într-o clipă. Moartea lui Kate îi dăduse un simț al smereniei care-i lipsise atunci, când ar fi avut cu adevărat nevoie de așa ceva.

Îi fusese greu să o privească în ochi. Pentru că atunci când o făcea vedea numai singurătate și suferință. Și nu știa dacă nu cumva îi făcea un deserviciu scormonind în trecut. Însă în același timp avea datoria de a îndrepta lucrurile, în măsura în care mai era posibil. Era atât de mult ce nu mai putea fi refăcut. Atât de mult ce nu mai putea fi dat înapoi.

Leif opri în fața casei, dar rămase în mașină. Casa era prea pustie. Prea plină de amintiri. Știa că ar fi fost bine să o vândă, să-și ia un apartament. Însă nu se simțea în stare. Îi era dor de Kate, îi fusese dor de atâția ani, era un chin să trăiască fără ea. Devenise și mai clar atunci când nu mai avusese o slujbă la care să meargă. Încercase să se convingă că îi avea pe copii și pe nepoți, pentru mulți părea un motiv destul de bun să mergi înainte. Însă Kate îi era înscrisă în fiecare dintre celule, era motivul pentru care respira. Nu putea vedea vreo viață posibilă fără ea.

Reticent, coborî din mașină. În casă domnea liniștea. Se auzea numai ticăitul ceasului din bucătărie, cel adus din casa unde copilărise Kate. Încă o amintire a ei.

Leif intră în biroul lui, de la o vreme numai acolo își mai găsea liniștea. Își pregătea canapeaua în fiecare seară și dormea acolo. Așa fusese de când intrase la pensie.

Biroul era ca de obicei în perfectă ordine. Ordinea era ceva important pentru el și așa fusese și în timpul când era activ, biroul din secție era la fel de ordonat ca și cel de acasă. Îl ajuta să-i pună ordine în gânduri. Să creeze structură și ordine în date aparent fără legătură.

Scoase dosarele și hârtiile legate de caz. Pentru a câta oară relua totul, nu mai știa. Însă de această dată trecea prin ele dintr-o nouă perspectivă. Și da, multe se potriveau. Mult prea multe. Leif puse ușor foile jos. Se înșelase. Se înșelase atât de crunt.

Vendela se legănă pe tocurile ei înalte stând în pragul ușii de la dormitorul părinților lui Basse. Vinul i se urcase la cap, era amețită, dar senzația era plăcută și parcă totul se petrecea undeva la distanță. Arătă spre Jessie, întinsă pe pat.

— Cum naiba ați adus-o aici?

Nils gâfâi.

— Ne-am cam luptat, Basse și cu mine.

— Nu rezistă deloc la băutură tipa asta, zise Basse dând din cap spre Jessie.

Se bâlbâia deja, dar mai bău o gură din sticla de bere.

Vendela o privi pe Jessie. Era dusă cu totul, dormea atât de adânc, că putea fi la fel de bine moartă. Însă coșul pieptului se ridica ușor în răstimpuri. Ca de fiecare dată când o privea pe Jessie, se umplea de furie. Mama lui Jessie ucisese fără să pățească nimic pentru asta. Ajunsese star la Hollywood, în timp ce mama ei se apucase de băut în fiecare seară ca să-și aline durerea. Iar Jessie locuise peste tot în lume, în timp ce Vendela ruginea aici în Fjällbacka.

Cineva ciocăni la ușă, Vendela deschise. De la parter se auzea duduind „My House" a lui Flo Rida[1] și larma vocilor care urlau încercând să acopere muzica.

---

[1] Rapper american născut în 1979, devenit celebru cu melodia „My House" (Casa mea). (*N.r.*)

— Ce faceți?

Trei dintre băieții dintr-a noua din școala Strömstad stăteau afară cu priviri sticloase.

— Avem o petrecere privată, zise Nils arătând cu mâna. Intrați, băieți.

— Cine e asta? întrebă unul dintre ei.

Vendela credea că îl cheamă Mathias.

— O tipă dusă care s-a dat la mine și la Basse, zise Nils dând din cap. A încercat să și-o pună toată seara și până la urmă am adus-o aici.

— A dracu' cățea, bolborosi Mathias, oprindu-se în mijlocul camerei cu ochii pe Jessie.

— Uite ce fel de poze postează, zise Nils luându-și telefonul.

Căută poza în care Jessie își arăta pieptul, iar băieții se adunară să se zgâiască.

— Mari de leșini, se hlizi unul din ei.

— S-a culcat cu toată lumea, zise Nils și dădu pe gât ce mai avea în sticlă.

Flutură cu sticla goală.

— Cine mai vrea de băut? Nu e nicio petrecere aici dacă n-avem de băut.

Toți bombăniră și Nils se uită la Vendela.

— Ne mai aduci tu?

Vendela aprobă din cap și ieși clătinându-se din cameră.

Reuși să ajungă până în bucătărie, unde ascunsese Basse alcoolul.

Pe blatul mare se aflau mai multe sticle. Luă o cutie cu vin alb într-o mână și o sticlă de votcă în cealaltă. Mai luă și două pahare de plastic, pe care le prinse cu dinții.

Vendela fu pe cale să se împiedice de câteva ori urcând scările.

Până la urmă, bătu la ușă cu cotul, iar Basse îi deschise.

Basse se cufundă în pat lângă Nils, aproape de Jessie, la fel de inconștientă.

Mathias și ceilalți stăteau pe dușumea. Jessie împărți pahare și începu să toarne un amestec de vin și vodcă. Nimeni nu mai simțea de acum niciun gust.

— Ar trebui să o învățăm pe cățeaua asta o lecție, zise Mathias luând câteva înghițituri bune din amestec.

Se clătină ușor.

Vendela îi întâlni privirea lui Nils peste capul lui. Să continue cu asta?

Se gândea la mama ei, la toate visele pe care le avuse și cărora nu le dăduse curs. La viața ei distrusă în urmă cu treizeci de ani. Își făcură un semn din cap.

— Poate ar trebui să o marcăm cumva, zise Nils.

— Am eu un marker, zise Vendela și îl scoase din geantă. E permanent.

Tipii din Strömstad râseră pe înfundate. Cel mai scurt dintre ei dădu din cap exaltat.

— O idee a dracului de tare. Să o marcăm pe cățea.

Vendela se apropie de pat și arătă spre Jessie.

— Mai întâi să o dezbrăcăm.

Începu să descheie bluza lui Jessie, dar nasturii erau atât de mici și degetele ei atât de stângace din cauza alcoolului, că nu reuși să-i clintească. Până la urmă doar prinse și trase.

Nils râse.

— That's my girl[1]!

— Scoate-i fusta, îi zise ea lui Mathias, iar acesta râse pe înfundate apropiindu-se și trăgând de fusta lui Jessie.

[1] Asta e fata mea! (*N.r.*)

Avea niște chiloți urâți și albi din bumbac, iar Vendela se strâmbă. De ce nu se mira?

— Ajută-mă să o răstorn într-o parte, să-i desfac sutienul, zis ea.

O mulțime de mâini se îngrămădiră să o ajute.

— Wow!

Basse se holbă la pieptul lui Jessie. Aceasta se mișcă doar un pic când o așezară înapoi pe spate. Murmură ceva nedeslușit.

— Aici! Supliment de băutură!

Nils îi întinse sticla de vodcă lui Mathias și trecu pe la toată banda. Vendela se așeză aproape de Jessie.

— Aici, dă-mi sticla.

Nils îi întinse sticla. Ea îi luă capul în mâini și îl ridică un pic. Cu cealaltă mână îi turnă votcă pe gura deschisă.

— Trebuie să participe și ea la petrecere, zise ea.

Jessie tuși și respiră cu zgomot, dar nu se trezi.

— Așteaptă, trebuie să pozez asta! zise Nils. Pozează un pic cu ea.

Își luă telefonul, cu degete tremurânde, și începu să fotografieze. Vendela se aplecă peste Jessie. În sfârșit, familia ei era cea care avea puterea. Ceilalți patru băieți își scoaseră telefoanele și făcură la fel.

— Ce să scriem? întrebă Basse, care se holba neîncetat la pieptul lui Jessie.

— Facem cu rândul, zise Vendela și scoase capacul markerului. Încep eu.

Scrise CURVĂ de-a curmezișul burții. Băieții erau într-o frenezie. Jessie se întoarse un pic, dar nu reacționă. Vendela îi dădu markerul lui Nils, care se gândi un moment. Apoi îi trase în jos chiloții. Trase o săgeată

spre părul pubian și scrise „Glory Hole[1]". Mathias râse strident, iar Nils făcu un gest de victorie și dădu mai departe markerul. Basse păru nesigur dar trase o gură de vodcă, se îndreptă spre capul ei îl ținu nemișcat și scrise TÂRFĂ pe frunte.

Curând Jessie era acoperită cu text. Toți pozau frenetic cu mobilele.

Basse tot nu înceta să se holbeze la ea.

Nils râse răutăcios.

— Auziți, cred că Basse ar vrea să-și petreacă puțin timp singur cu Jessie.

Îi scoase pe toți din cameră și ridică degetul mare spre Basse. Vendela închise ușa în urma lor. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost că Basse începuse să-și deschidă pantalonii.

Patrik se uită la ceas. Nu-l mira că Erica nu venise încă acasă, ba chiar îl bucura, pentru că asta însemna că se distra. O cunoștea destul de bine pentru a ști că altfel ar fi găsit o scuză pentru a veni acasă mai devreme.

Merse în bucătărie și strânse după cină. Copiii obosiseră după încă o zi de joacă la amici și adormiseră neobișnuit de devreme, așa încât în casă era liniște și tăcere. Nici măcar nu deschisese televizorul. Toate gândurile de peste zi trebuiau procesate în calm și liniște. Acum avea senzația că se învălmășeau în capul lui fără vreun tipar sau vreo structură. În acea zi făcuseră o descoperire importantă. Un salt înainte. Numai că nu știa ce însemna. Faptul că Nea murise în curtea familiei însemna că acum erau obligați să ia foarte în serios posibilitatea

[1] Gaura glorioasă, joc de cuvinte cu conotații obscene în lb. engleză. (*N.r.*)

ca cineva din familie să fi fost vinovat. De aceea fuseseră nevoiți să le spună Evei și lui Peter că nu se puteau întoarce la fermă, pentru că acum poliția trebuia să examineze tot terenul și șopronul din spate.

Patrik porni mașina de spălat vase și scoase o sticlă de vin roșu din cămară. Își turnă un pahar și ieși pe terasă. Apoi se așeză pe unul din scaunele de răchită și privi marea. Întunericul nu era compact încă, cu toate că era miezul nopții. Cerul era de un violet-închis, cu nuanțe de roz, și se auzeau vag valurile izbindu-se de țărm. Acesta era locul preferat al lui și al Ericăi, cu toate că își dădea seama cât de puțină vreme petrecuseră aici în ultimii ani. Înainte să apară copiii, obișnuiau să stea seara pe terasă vorbind, râzând, împărtășindu-și vise și speranțe, făcând planuri și schițând propriul proiect de cale ferată pentru viitorul comun. Acum, toate astea păreau a se fi petrecut cu multă vreme în urmă. După ce copiii mergeau la culcare, erau prea obosiți să mai facă planuri sau măcar să viseze. În loc de asta, ajungeau cel mai adesea în fața unui program lipsit de sens de la televizor, ba chiar se întâmpla, nu rareori, ca Erica să îl trezească în mijlocul vrunui sforăit și să îl întrebe dacă nu ar fi fost mai bine să doarmă în pat. Nu ar schimba viața cu copiii pe nimic altceva, își dorea numai să aibă mai mult timp pentru... da, pentru iubirea lor. Era acolo, în viața zilnică, mereu prezentă. Însă de regulă se rezuma la o privire drăgăstoasă a unuia în timp ce celălalt încheia șireturile gemenilor sau când Erica îi făcea sendvișuri Majei, iar el încălzea terciul băieților. Era o mașinărie bine unsă, un tren care înainta sigur pe șinele proiectate odinioară în acele seri, pe terasă. Însă își dorea să existe uneori timp pentru a opri trenul și a se bucura de minunata priveliște de afară.

Știa că ar trebui să doarmă. Dar nu-i plăcea să meargă să se culce fără Erica. Era trist să se strecoare în partea lui de pat atunci când a ei era pustie. Și de mulți ani își creaseră o rutină când se culcau. Cu excepția mult prea rarelor dăți ale unui contact intim, obișnuiau să se pupe de noapte bună și apoi să se țină de mână sub pătură până adormeau. Așa încât mai degrabă stătea treaz și o aștepta, cu toate că știa că va trebui să se trezească devreme a doua zi. Oricum nu ar face decât să se agite și să se întoarcă pe o parte și pe alta.

Se făcuse aproape ora unu când cineva trase de ușă. Auzi înjurături și pe cineva care bâjbâia încercând să deschidă ușa cu cheia. Își ciuli urechile. Ar putea fi cazul ca scumpa lui soție să fie un pic prea veselă? Nu o mai văzuse pe Erica beată din noaptea nunții lor, dar se părea, din evidenta ei dificultate de a descuia ușa de la intrare, că se întâmplase din nou. Puse deoparte paharul de vin, trecu prin living, unde aproape că se împiedică de tabloul care-i fusese adus Ericăi de la galerie, și ajunse pe hol. Erica nu deschisese ușa încă și cavalcada de înjurături auzite de cealaltă parte erau demne de un barcagiu. Răsuci zăvorul și apăsă clanța. Erica stătea cu cheile în mână, zgâindu-se mirată când la el, când la ușa deschisă. Apoi se lumină la față.

— Buuună! Iubire!

Se aruncă la gâtul lui, iar el fu nevoit să se sprijine ca să nu se răstoarne. Încercă râzând să o facă să tacă.

— Șșt, nu așa tare, dorm copiii.

Erica dădu din cap serioasă și își puse un deget pe buze încercând să își țină echilibrul.

— O să taac... Dooorm copiii...

— Exact, dorm, dragii de ei, zise el oferindu-i soției sale un braț de sprijin.

O conduse pe Erica în bucătărie și o așeză pe un scaun. Apoi turnă apă într-o carafă pe care o puse în fața ei, alături de un pahar și două pastile de ibuprofen.

— Bea toată asta acum. Și ia două pastile. Altfel o să fii moartă mâine...

— Ce drăguț ești, zise Erica încercând să-și fixeze privirea asupra lui.

După toate aparențele fusese o petrecere foarte udă. Se întrebă dacă ar vrea să știe în ce stare era mama lui. Probabil că nu.

— Deheci... Kristina..., făcu Erica și înghiți primul pahar de apă.

Patrik îl umplu din nou.

— Deheci Kristina... Da, mama ta...

— Da, știu cine e Kristina.

Asta era chiar amuzant. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi filmat, dar știa că, dacă ar fi făcut-o, Erica l-ar fi omorât în bătaie.

— E așaaa de frumoasă, zise ea dând din cap.

Mai dădu pe gât un pahar și sughiță. El umplu din nou carafa.

— Frumoaaase picioare, zise Erica dând din cap.

— Cine are picioare frumoase? întrebă el încercând să facă un pic de ordine în evidentul amestec din capul Ericăi.

— Mama ta... Deheci Kristina. Soacra mea.

— Aha, mama mea are picioare frumoase. OK. Bine de știut.

O făcu să mai bea un pahar. Ziua de mâine avea să fie o provocare pentru Erica. Era nevoit să lucreze și bănuia

că obișnuita dădacă, Kristina, nu prea avea să fie în formă pentru dădăcit...

— Dansează al draaacuuu de bine! Ar trebui să îi ceară ei să participe la *Let's Dance*. Nu mie. Eu nu știu să dansez...

Erica scutură din cap și dădu pe gât ultimul pahar, cu pastile cu tot, după ce i le înmânase Patrik.

— Dar a fost amuzant, am dansat cha-cha. Îți vine să crezi?... Cha-cha!

Sughiță, se ridică și și își puse brațele în jurul lui.

— Te iubeesc. Vreau să dansez cha-cha cu tine...

— Iubito, chiar acum nu cred că ești în formă pentru cha-cha.

— Dar vreau! Vino... Nu vreau să merg la culcare înainte să dansam cha-cha...

Patrik își cântări posibilitățile. Să o poarte pe Erica sus pe scări nu era o alternativă. Cel mai bine era să-i facă pe plac și apoi să o convingă să îl urmeze sus.

— Bine, dragă, dansăm cha-cha. Dar mai bine mergem în living, altfel mi-e teamă că dărâmăm totul prin bucătărie.

O conduse până în camera de zi. Ea se așeză în fața lui, îi puse o mână pe umăr și îi luă mâna stângă într-a sa. Se clătină de câteva ori, dar până la urmă reuși să își țină echilibrul. Aruncă o privire portretului lui Leif care stătea expus lângă ei, sprijinit de perete.

— Leif, uită-te și tu. Poți să fii publicul nostru de cha-cha...

Râse de propria glumă și Patrik o scutură un pic.

— Haide. Era vorba de cha-cha. Apoi mergem la culcare, bine? Ai promis.

— Da, mergem să ne culcăm... Și poate facem mai mult decât asta...

Îl privi adânc în ochi. Simți cum ochii îi lăcrimau din cauza alcoolului din respirația ei și se abținu să strănute. Era prima și singura dată de când se întâlniseră când nu îl atrăgea o asemenea propunere.

— Cha-cha, o îndemnă el.

— Da, chiar așa, zise Erica îndreptându-se. Faci așa cu picioarele. Unu, doi, cha-cha-cha... înțelegi?

Încercă să vadă ce-i făceau picioarele, însă nu părea că le mișcă după vreo schemă anume. Iar faptul că se clătină de vreo două ori nu-i fu nici el de prea mare ajutor.

— Deheci faci la dreapta... și apoi la stânga...

Patrik încercă să urmeze pașii însă, de fapt, cel mai mult se gândea la câtă vreme după aceea avea s-o tachineze pentru asta.

— Unu, doi, cha-cha-cha, apoi la dreapta, deheci stânga...

Se împiedică și Patrik o prinse. Privirea îi zăbovi asupra portretului lui Leif. Erica încercă să-și fixeze privirea, dar era prea amețită. Se încruntă.

— Dreapta... și stânga..., murmură ea.

Se uită cu privirea încețoșată la Patrik.

— Acum știu ce nu se potrivește...

Își sprijini capul pe umărul lui.

— Ce? Ce nu se potrivește? Erica?

O scutură ușor, însă nu mai răspunse. Apoi auzi cum începu să sforăie. Dumnezeule! Cum avea să o ducă acum sus în dormitor? Și ce voia să spună? Nici nu știa că exista ceva care nu se potrivea.

Bohuslän 1672

Temnița se afla pe deal, chiar lângă han. Înainte nu-i dedicase mai mult decât un gând trecător. Sigur că avea o imagine despre cum ar fi arătat o temniță, însă nu putuse să-și imagineze întunericul și umezeala. Mici creaturi se strecurau și se târau în întuneric. Îi atingeau mâinile și picioarele.

Temnița era mică și folosită mai ales pentru cei care se înveseleau prea tare într-o seară la han sau pentru a-i face pe unii să se potolească și să-și scoată furia din ei atunci când și-o vărsau pe soție și pe copii. Era singură acolo.

Elin se cuprinse cu brațele și tremură în răcoarea frustă. În urechi îi suna strigătul Mărtei și încă simțea cum se prinsese cea mică strâns de fustă.

Luaseră cu ei lucruri din coliba slujnicelor. Plantele și infuziile ei. Cartea cu desene pe care i-o lăsase bunica. Instrucțiunile despre cum trebuiau amestecate, ilustrate clar de către cineva care nu știa să scrie. Ce făcuseră cu aceste lucruri nu știa. Știa numai că se afla într-un impas serios.

Preben avea să se întoarcă în vreo două zile și nu avea să permită acestei nebunii să continue. Numai să

vină acasă din Lur și va remedia totul. Îl cunoștea pe ofițer, avea să vorbească cu el. Și o să-i vorbească Brittei, o s-o pună la punct. Sigur voia numai să o învețe o lecție și să o sperie. N-o s-o lase să moară.

În același timp, își amintea iazul. Privirea speriată a Märtei atunci când era pe cale să alunece sub suprafața întunecată a apei. Și își amintea de Panseluța, care dispăruse și nu se mai întorsese niciodată. Da, poate că Britta voia să o vadă moartă, însă Preben nu ar permite să se întâmple asta. Nu va mai fi bun cu Britta când va înțelege ce făcuse. Dacă mai rezista două zile, avea să se întoarcă acasă. La Märta. Unde aveau să plece după aceea nu știa, însă nu mai aveau să stea sub acoperișul Brittei. Se auzi un foșnet și ofițerul apăru în prag. Se ridică rapid și își îndreptă fusta.

— Chiar e necesar să stau aici? Închisă ca un infractor? Am o fiică și nu am unde să fug. Nu aș putea rămâne acasă, sub acoperișul meu, până se lămuresc lucrurile? Promit să răspund la toate întrebările voastre și știu că mulți vor depune mărturie că nu sunt vrăjitoare.

— Nu mergi nicăieri, rosti șuierător ofițerul și își umflă afectat pieptul. Știu de ce sunt capabile cele ca tine și ce mieroase puteți fi voi, mirese ale Satanei. Eu sunt un om cu frica lui Dumnezeu și nu mă ajung blestemele și pactele diavolești, vreau să-ți fie clar asta de la început.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, zise Elin tot mai consternată.

Cum se putuse întâmpla asta? Cum ajunsese aici? Ce-i făcuse ofițerului, ca să se uite la ea cu un astfel de dispreț în privire? Sigur că păcătuise, fusese un om slab și cu trupul, și cu sufletul, însă pentru asta plătise prețul. Nu putea înțelegea de ce Dumnezeu pretindea o osândă

și mai mare. Disperată, căzu în genunchi, în mizerie, își uni mâinile și începu să se roage.

Ofițerul se uită cu dezgust la ea.

— Prefăcătoria asta nu mă păcălește, zise el. Știu foarte bine ce hram porți și în curând tot ținutul o să știe asta.

Atunci când se făcu din nou întuneric și ușa celulei se închise, Elin se rugă din nou. Se rugă până picioarele îi amorțiră și nu își mai simțea brațele. Însă nu o asculta nimeni.

Erica își deschise ușor ochii și îi miji spre soare. Maja se afla în fața ei.

— De ce dormi pe canapea, mama? întrebă ea.

Erica se uită în jur. Da, de ce dormea pe canapea? Nu-și aducea aminte cum ajunsese acasă.

Canapeaua era zgrunțuroasă sub ea și se sprijini pe mână ca să se ridice, dar imediat își simți capul ca și cum ar fi fost pe punctul de a exploda. Maja stătea lângă ea, așteptând un răspuns.

— Pe mama o doare burta, așa că a fost mai bine să stau aici ca să nu-l molipsesc și pe tata, zise ea.

— Săraca de mama, spuse Maja.

— Da, săraca de mama, repetă Erica strâmbându-se.

Dumnezeule, nu mai fusese beată din ziua de după nunta lor și uitase cu totul ce experiență apropiată de moartea clinică putea fi.

— Deci acum cadavrul e treaz, zise Patrik un pic prea voios când apăru în living, cu un geamăn pe fiecare braț.

— Împușcă-mă, zise Erica reușind să se ridice.

Camera părea că se învârte, iar gura îi era uscată ca iasca.

— Trebuie să fi fost o petrecere de burlăcițe reușită ieri, zise Patrik râzând.

Erica simți că râdea de ea, nu cu ea.

— De fapt ne-am distrat foarte bine ieri, zise ea luându-se de cap.

— Dar au fost multe băuturi. Și mama ta se simte azi precum merită...

— Sunt foarte mulțumit că am scăpat și nu am văzut dezastrul, mi-a ajuns să te văd ieri pe tine când ai ajuns acasă.

Îi puse pe gemeni în fața televizorului și deschise canalul pentru copii.

Maja se așeză lângă Noel și Anton și spuse foarte serioasă:

— Mama e bolnavă, așa că trebuie să ne purtăm foarte frumos cu ea.

Gemenii dădură din cap și apoi se întoarseră la programul pentru copii.

— Când am ajuns acasă? întrebă Erica încercând cu disperare să găsească informațiile lipsă.

— Pe la unu. Și atunci ai vrut să dansezi. Ai insistat să mă înveți cha-cha.

— Nu se poate.

Erica își duse mâna la frunte. Știa că va trebui să înghită asta mult timp de acum încolo.

Patrik redeveni serios. Se așeză lângă ea pe canapea.

— Ai spus ceva ciudat chiar înainte să cazi lată. Te-ai uitat la portretul lui Leif, ai îndrugat ceva despre dreapta și stânga și că înțelegeai acum ce nu se potrivea. Îți amintești ceva despre asta?

Erica încercă să-și amintească, însă memoria nu o ajută. Ultima amintire era a unui cocteil Long Island Ice Tea care-i fusese pus în față. Ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să nu se aventureze la asemenea băuturi. Dar înțelepciunea de după consumarea faptei nu-i servea la

nimic. Nici măcar nu-și amintea cum ajunsese acasă. După o privire aruncată asupra tălpilor negre ca funinginea, constată că probabil se plimbase desculță până acasă.

— Nu, deci nu îmi amintesc, zise ea strâmbându-se. Din păcate.

— Încearcă să-ți amintești. Dreapta. Stânga. Asta ai zis chiar înainte. Părea că declanșase ceva...

Erica încercă, dar capul o durea atât de rău, că nu putu să se gândească.

— Nu, din păcate. Dar poate vine cu încetul, zise ea, apoi tresări și se încruntă. Dar îmi amintesc ceva de alaltăieri! Iartă-mă, s-au petrecut atât de multe cu petrecerea, că am uitat cu totul!

— Ce? întrebă Patrik.

— Sigur e foarte important și ar fi trebuit să-ți spun chiar atunci, dar ai venit târziu și apoi am fost luată de valul cu petrecerea. Am întâlnit-o pe Marie, din întâmplare, vinerea trecută. Am trecut pe lângă locul unde filmau, jos în port, când erau în pauză. Marie m-a strigat și mi-a spus că auzise că aș vrea să vorbesc cu ea. Am stat un moment la cafeneaua Bryggan și am vorbit despre ce s-a întâmplat cu Stella. Însă nu asta e cel mai important. Când eram pe punctul de a pleca de acolo, a venit spre mine machieuza și mi-a spus că Marie nu are niciun alibi și că ea este cea care a dormit la regizor în noaptea aceea, nu Marie.

— Ah, la naiba, zise Patrik și Erica văzu cum gândurile încep să i se pună în mișcare.

Își masă fruntea.

— Încă un lucru... Marie spune că a zărit sau a auzit pe cineva în pădure chiar înainte să dispară Stella. Poliția nu

a crezut-o, dar nu e de mirare, pentru că a spus asta prima oară abia după ce a revenit asupra mărturisirilor inițiale. Ea crede că acea persoană a lovit din nou.

Patrik clătină din cap. Suna foarte cusut cu ață albă.

— Știu, sună a speculație. Voiam să-ți povestesc, totuși, zise Erica. Vouă cum vă merge?

Se străduia să vorbească, deși limba îi părea lipită de cerul gurii.

— Ați avut ieri percheziția la fermă, nu?

— A mers bine.

Îi povesti despre ce găsiseră în hambar și Erica făcu ochii mari.

Era greu de spus ce însemna, însă își dădea seama că era un mare pas înainte pentru anchetă faptul că acum știau precis unde fusese ucisă Nea.

— Când primiți rezultatul investigației tehnice?

— La jumătatea săptămânii, zise Patrik oftând. Aș fi preferat să am un răspuns ieri, e incredibil de frustrant să nu știm cu ce să lucrăm mai departe. Însă îi voi lua pe mamă și pe tată la interogatoriu azi, să vedem la ce ajungem.

— Crezi că unul dintre ei a făcut-o? întrebă Erica fără a fi sigură că voia să audă răspunsul.

Crimele comise de părinți împotriva copiilor erau oribile. Știa că se întâmpla mult prea des, dar nu putea înțelege cum. Se uita la copiii săi, care stăteau pe dușumea în fața televizorului, și simțea cu toată ființa că ar putea face orice ca să îi protejeze.

— Nu știu, spuse Patrik. Asta a fost problema tot timpul, există așa de multe posibilități, dar nicio pistă clară. Iar acum tu spui că Marie nu are alibi. Asta deschide și mai multe posibilități.

— O să apară și pista, zise ea mângâindu-i brațul. Și cine știe, poate în câteva zile primești informații relevante.

— Da, e adevărat, spuse el ridicându-se.

Făcu un semn din cap spre copii.

— Poți să te descurci în starea în care te afli?

Ericăi i-ar fi plăcut să spună că nu, dar se abținu. Era singura responsabilă pentru mahmureala asta, nu avea decât să suporte consecințele. Însă avea să fie o zi lungă, cu mult televizor pentru copii și cu multe mituiri.

Patrik o sărută pe obraz și porni spre slujbă. Cu capul bubuind, Erica se uită intens la tabloul cu Leif de pe perete. Ce-ar fi putut să spună? Oricât încercă, nu reuși să își amintească. Ceața era încă densă.

Patrik apăsă pe butonul de înregistrare și citi formalitățile cu privire la zi, dată și cei prezenți în camera de interogatoriu. Apoi rămase tăcut un moment, privindu-l pe Peter. Bărbatul din fața lui părea că îmbătrânise cu zece ani în ultima săptămână. Patrik fu cuprins de un val de compasiune, însă își reaminti că trebuia să rămână obiectiv și profesionist. E foarte ușor să te lași păcălit de ceea ce preferi să crezi sau să nu crezi despre alții. Făcuse această greșeală înainte și învățase că omul e infinit de complex, că nimic nu este de la sine înțeles.

— Cât de des foloseați hambarul de pe terenul vostru?

Ochii lui Peter se îngustară.

— Eu... deci... hambarul? Nu-l foloseam deloc. Nu avem niciun animal în afară de pisică și nu-l folosim nici pentru depozitare. Nu ne place să adunăm prea multe lucruri.

Îl privi atent pe Patrik.

— Când ați fost ultima oară în hambar?

Peter se scărpină în cap.

— Păi, a fost când am căutat-o pe Nea? spuse el.

— Și înainte de asta?

— Hm, nu știu. Să fi fost cu o săptămână înainte, am intrat să o caut. Era singura căreia îi plăcea acolo, i se părea un loc primitor. Obișnuia să stea acolo și să se joace cu pisica, căreia din nu știu ce motiv îi spunea pisica neagră.

Peter râse, dar râsul i se opri repede în gât.

— De ce întrebați despre hambar? vru el să știe, însă nu primi niciun răspuns din partea lui Patrik.

— Sunteți sigur că ultima oară când ați intrat în hambar a fost în săptămâna de dinaintea dispariției sale? Sau puteți fi mai exact?

Peter clătină din cap.

— Nu, chiar nu am idee. O săptămână e o aproximare.

— Iar Eva? Știți când a fost pentru ultima oară în hambar? Exceptând atunci când ați intrat să o căutați pe Nea?

Urmă o nouă clătinare din cap.

— Nu, habar nu am, întrebați-o pe ea. Însă nici ea nu avea motiv să meargă acolo. Nu folosim hambarul.

— Ați văzut pe altcineva în apropierea hambarului?

— Nu. Niciodată. De fapt, odată mi s-a părut că văd ceva mișcându-se acolo, dar când am intrat și m-am uitat în jur, a apărut pisica și am presupus că fusese doar ea.

Își ridică privirea spre Patrik.

— Ce, credeți că a fost cineva acolo? Nu înțeleg prea bine unde bat toate întrebările astea...

— Cât de des stătea Nea în hambar? Știți ce făcea acolo?

— Nu, nu mai mult decât că îi plăcea să stea acolo și să se joace. Reușea mereu atât de bine să-și găsească singură ocupație. Vocea i se frânse și tuși.

— Spunea adesea „mă duc în hambar să mă joc cu pisica neagră", așa că presupun că exact asta făcea. Se juca cu pisica. Este genul care se lasă mângâiată.

— Da, am observat asta, zise Patrik zâmbind. Și cum a fost în dimineața în care a dispărut, nici atunci nu ați văzut nimic în hambar sau în jurul lui? Cel mai mic detaliu poate fi de interes.

Peter se încruntă. Dădu din cap.

— Nu, fusese o dimineață obișnuită. Era calm și liniște.

— Urcați vreodată în podul din hambar?

— Nu, nu cred că vreunul din noi a fost acolo de când am cumpărat locul. Și i-am interzis Neei să se cațăre acolo. Nu există nici parapet, nici fân jos care să atenueze căderea, dacă ar fi picat, așa că știa că nu avea voie.

— Obișnuia să asculte?

— Da, era... nu era... deloc un copil din aceia care fac invers decât le spui. Dacă spusesem că nu avea voie în pod singură, atunci nu se apropia.

— Cum era Nea cu alți oameni? Cu străinii? Ar fi avut încredere în cineva pe care nu îl cunoștea?

— Din păcate, nu am învățat-o destul pe Nea că există oameni care nu sunt buni. Îi iubea pe toți și credea că toți sunt buni. Toți oamenii pe care îi întâlnea erau prietenii ei cei mai buni. Da, dacă mă gândesc bine, spunea tot timpul că pisica neagră era prietenul ei cel mai bun, așa că pot adăuga că și oamenii, și animalele erau prietenii ei cei mai buni.

Vocea i se rupse din nou. Patrik văzu că își strângea maxilarele ca să nu își piardă stăpânirea de sine.

Strânse din pumni, pentru că nu știa cum să pună următoarea întrebare.

— Am auzit o serie de lucruri de la poliția din Uddevalla.

Peter tresări.

— Ce anume?

— Despre excesele dumneavoastră de violență când... când beți.

Peter clătină din cap.

— Asta a fost acum câțiva ani. Când am avut... probleme la lucru.

Se uită la Patrik, apoi clătină și mai puternic din cap.

— Credeți că eu...? Nu, nu i-aș fi făcut niciodată rău Neei. Sau Evei. Sunt familia mea, nu înțelegeți? Nea a fost familia mea.

Își îngropă fața în palme. Umerii îi tremurau.

— Ce e asta? De ce vorbiți despre păcatele mele vechi? De ce întrebați atât de mult despre hambar? Ce ați găsit acolo?

— Nu pot spune chiar acum, spuse Patrik. Și s-ar putea să fie nevoie să vă mai punem întrebări. Precum știți, Gösta vorbește cu Eva și îi pune cam aceleași întrebări ca și mine. Suntem recunoscători pentru colaborarea voastră și vă garantez că facem tot ce putem.

— E sigur... că nu este... el...? se șterse Peter sub ochi. Știu că tatăl meu are păreri categorice și ne-a antrenat și pe noi în... Și toți au vorbit. Despre tabăra de refugiați... Până la urmă ajungi să asculți...

— Este sigur că nu a fost bărbatul la care am fost trimiși. Cineva a furat chiloții Neei de pe uscător după dispariția ei și a încercat să facă astfel încât să fie închis.

— Cum se simt?

Peter nu-l privi în ochi pe Patrik.

— Sincer vorbind, nu foarte bine. Nu știu dacă soția lui va supraviețui, iar Karim, cum îl cheamă pe el, a suferit arsuri grave la mâini.

— Și copiii? întrebă Peter ridicând până la urmă privirea.

— Se simt bine, zise Patrik liniștitor. Locuiesc temporar la una dintre colegele mele, până când tatăl lor va fi externat.

— Îmi pare rău că noi...

Nu reuși să termine propoziția.

Patrik dădu din cap.

— Nu contează. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar noi încercăm în același timp să aflăm cine a pus focul la tabăra de refugiați și cine a omorât-o pe fiica dumneavoastră.

— Trebuie să aflăm, spuse Peter, iar disperarea îi luci în ochi. Altfel nu supraviețuim. Eva nu supraviețuiește. Necunoașterea ne doboară.

— Facem tot ce putem, zise Patrik.

Însă cu bună știință nu folosi cuvinte care să sugereze promisiunea. La acel moment nu era nici măcar sigur că avea să reușească. Declară interogatoriul încheiat și închise reportofonul.

Primul lucru de care deveni conștientă era cât de rău se simțea. Apoi de pătura aspră de sub ea. Pleoapele îi păreau lipite și era o luptă să-și deschidă ochii. Nu recunoscu tavanul care i se învârtea deasupra, iar senzația de greață era tot mai puternică. Camera avea tapet cu dungi albastre, însă nu-și amintea să le fi văzut înainte. Greața îi zguduia tot corpul și își întoarse panicată capul într-o parte. Voma căzu pe dușumea, lângă pat. Avea un gust puternic și oribil și duhnea a alcool.

Jessie gemu. Când se întoarse, simți că era lipicioasă. Își puse degetele peste piept și realiză că vomase pe ea. Panica crescu. Unde se afla? Ce se întâmplase?

Se ridică încet. Tremura și greața aproape că preluă din nou controlul, dar reuși să și-o reprime. Se uită în jos, la corpul ei, și nu putu că-și creadă ochilor. Era total goală. Peste tot numai dungi negre. Îi luă numai câteva secunde să înțeleagă ce cuvinte îi erau scrise pe corp. Unul după unul, o loviră ca un ciocan.

Curvă. Târfă. Grasa. Scârba.

I se tăie respirația.

Unde se afla? Cine făcuse asta?

Își aminti o imagine. Fotoliul pe care stătea. Paharele cu alcool pe care le primise.

Petrecerea lui Basse.

Trase o pătură și se uită în jur. Arăta ca dormitorul unor părinți. Pe noptieră era o fotografie cu o familie zâmbitoare. Da, acolo era el. Basse. Rânjind într-o barcă cu pânze între un bărbat și o femeie cu dinți albi, perfecți.

Greața reveni odată cu intuiția că acesta fusese planul lor de la bun început. Totul fusese fals. Vendela, care bătuse la ușă și voise să-și petreacă timp cu ea. Se prefăcuseră că sunt amici cu ea. Nimic nu fusese adevărat.

Aceeași mizerie ca în Anglia.

Își trage genunchii spre sine. Nu mai simți duhoarea. Nu mai simțea decât abisul crescându-i în piept.

Simți usturime între picioare și își duse o mână acolo. Dădu de ceva vâscos și, deși nu avea vreo experiență, realiză ce era. Nemernicii.

Încordându-și puterile, își aruncă picioarele peste colțul patului. Când se ridică, o cuprinse amețeala și de această dată nu-și mai putu reprima senzația de greață.

După ce termină cu vomitatul, se șterse la gură cu dosul mâinii și păși pe mizeria de jos. Reuși să ajungă în baia adiacentă camerei.

Clipi pentru a-și îndepărta lacrimile apărute când își văzu imaginea în oglindă. Machiajul cursese, avea resturi de vomă pe gât și pe piept. Iar pe frunte scria „târfă". Obrajii îi erau mâzgăliți cu cuvinte urâte.

Lacrimile îi curgeau neîngrădite atunci când se aplecă peste chiuvetă. Rămase așa câteva minute. Până la urmă intră în duș și deschise apa caldă. Cât de caldă era posibil. Când începu să scoată aburi, intră și lăsă jetul de apă să o clătească. Era atât de caldă, că pielea îi căpătă o nuanță intensă de roșu. Voma se spălase și asta făcea cuvintele negre să apară încă și mai clar.

Cuvintele țipau la ea și simți cum pântecele îi zvâcnea roșu și plin de durere.

Jessie luă o sticluță cu săpun de pe raft și se unse peste tot. Se spălă între picioare până ce nu mai rămase nicio urmă scârboasă. Nu avea să mai lase pe nimeni să o mai atingă acolo. Era mânjită, distrusă.

Se tot frecă pe corp, însă cuvintele refuzau să dispară. Era marcată și își dorea să îi marcheze pe toți care făcuseră asta.

Sub apa fierbinte Jessie luă o decizie. Aveau să plătească. Fiecare dintre ei. Aveau să plătească.

Să ai grijă de copii în stare de mahmureală era ceva ce ar fi trebuit să se afle pe lista pedepselor pentru infracțiuni majore. Erica nu avea idee cum urma să se descurce pe tot parcursul zilei. Și ca de obicei, copiii simțeau slăbiciunea și nu scăpau ocazia să-și facă de cap. Era drept că Maja, ca întotdeauna, era calmă și blândă, însă gemenii aleseseră să se comporte în acea zi ca și cum nu mai trăiseră în camere mobilate. Strigau, se băteau, se cățărau și fiecare admonestare rezulta într-un țipăt prelung care te făcea să simți că îți exploda capul.

Când sună mobilul, se gândi mai întâi să nu răspundă, pentru că nivelul zgomotului ar fi zădărnicit orice convorbire rezonabilă, însă apoi văzu că era Anna.

— Bună, cum te simți astăzi?

Anna părea nerușinat de voioasă și de veselă, iar Erica regretă pe dată că răspunsese. Contrastul cu propria ei situație era mult prea mare. Se consolă cu gândul că, dacă Anna nu ar fi fost gravidă, s-ar fi aflat într-o stare și mai deplorabilă decât a ei.

— Ai ajuns bine ieri? Am plecat înaintea ta și mi-a fost un pic teamă că nu aveai să găsești drumul...

Anna râse pe înfundate și Erica oftă. Încă una din familie care avea s-o tachineze cu asta până la sfârșitul zilelor.

— Se pare că am ajuns acasă, însă nu aș putea spune că îmi amintesc cum. Dar după cum îmi arătau picioarele, se pare că am mers desculță.

— Ah, dar ce mai seară! Și cine ar fi bănuit că doamnele știau să petreacă atât de bine? Ce povești! Pentru o clipă mi s-a părut că nu-mi cred urechilor.

— Da, niciodată nu o s-o mai văd cu aceiași ochi pe Kristina, trebuie să recunosc.

— Şi treaba cu dansul a fost amuzantă.

— Da, chiar, cică am intenționat să-l învăț şi pe Patrik să danseze cha-cha când am ajuns acasă...

— Serios? pufni Anna. Aș fi dat orice să fi văzut asta.

— Și apoi am adormit pe umărul lui în mijlocul lecției de dans, așa că mi-a făcut patul pe canapea. Și acum mă simt așa cum merit. Iar puștii mi-au mirosit slăbiciunea și mă atacă în bandă.

— Săraca de tine. Pot să-i iau eu, să te odihnești un pic. Oricum nu fac decât să merg prin casă.

— Nu, e în regulă, spuse Erica.

Oferta era fără îndoială atrăgătoare, însă criticul din interiorul ei era de părere că trebuia să se pedepsească singură pentru că ajunsese în această situație.

Erica se plimbase încoace și-ncolo în timp ce vorbea, iar acum se afla din nou în fața portretului lui Leif. Viola îl surprinsese într-adevăr foarte bine, judecând după fotografiile cu el pe care le văzuse. Ba chiar portretul transmitea mai mult decât o făcuseră fotografiile. Îi capta personalitatea și îi dădea senzația că o privea. Cu spatele drept, mândru, stătea la birou unde totul era frumos și în ordine. Un vraf de hârtii în fața lui, un stilou în mână, un pahar de whisky alături. Erica privi îndelung portretul. Dintr-odată, ceața se risipi. Știa exact ce descoperise înainte de a adormi pe umărul lui Patrik.

— Anna, pot să mă răzgândesc? Ai putea să vii o clipă? Trebuie să plec la Tanumshede.

Karim întoarse capul spre fereastră. Singurătatea aici, la spital, era copleșitoare, cu toate că primise niște vizite. Trecuse Bill, împreună cu Khalil și Adnan. Însă Karim nu știuse ce să spună. Chiar și cu ei în încăpere se simțise singur și părăsit. Cu Amina alături, era mereu acasă, oriunde s-ar fi aflat. Ea era toată lumea lui.

Mai întâi ezitase să-i lase pe copii să locuiască la unul dintre polițiști. Doar ei porniseră totul. Dar ea avea ochi blânzi. Și nici ea nu făcea parte din lumea asta.

Acum, de dimineață, vorbise cu copiii la telefon. Auzise că se simțeau bine. Oscilaseră între a întreba neliniștiți ce făcea mama și cât timp avea să mai stea la spital, și a-i povesti că aveau un nou tovarăș de joacă, pe nume Leo şi ce jucării avea şi că era un bebeluș acolo

foarte drăguț și că Rita gătea mâncare foarte bună, dar nu avea același gust ca a mamei...

Vocile lor îl făceau la fel de fericit pe cât de nefericit îl făcea îngrijorarea. Doctorii păreau tot mai triști când îi întreba de Amina. I se dăduse voie o dată să o viziteze. Fusese atât de cald. Treizeci de grade, i se spusese. O soră îi explicase că persoanelor cu arsuri foarte grave le e frig din cauza pierderii de lichid și de aceea fuseseră nevoiți să ridice temperatura în cameră.

Mirosul îi înlăcrimase ochii. A porc fript mirosea draga lui de Amina. Stătea nemișcată în pat, iar el îi întinsese o mână, voise să o atingă, însă nu îndrăznise. Îi răseseră părul și nu-și putu înfrâna suspinele la vederea pielii arse. Chipul rănit lucea de vaselină și părți mari din corp erau pansate.

Amina era ținută în comă artificială, cuplată la un aparat care o ajuta să respire. Pe toată durata vizitei lui, lumea se mișcă prin încăpere. Erau toți atenți la Amina și nimeni nu se uitase în direcția lui Karim. Le era recunoscător pentru asta, recunoscător că făceau tot ce puteau să o ajute pe ea.

El nu putea decât să aștepte. Și să se roage. Suedezii nu păreau să creadă în rugăciuni. El se ruga zi și noapte pentru Amina, ca ea să rămână cu el și ci copiii, și ca Dumnezeu să o mai lase o vreme cu ei.

Pe fereastră se vedea soarele strălucind, însă nu era soarele lui. Nu era țara lui. Și îl lovi un gând. Asta însemna că își părăsise și Dumnezeul atunci când fugise?

În clipa în care doctorul sosi în cameră cu pași înceți, Karim știu că așa a fost. O singură privire către fața acestuia şi afost destul să-și dea seama că de acum rămăsese singur.

— Avem o serie de elemente noi pe care să le luăm în considerare, spuse Patrik rămânând în picioare, pentru a avea atenția tuturor.

Annika pregătise o gustare de dimineață, iar pe masă se aflau franzelă de Skogaholm, unt, brânză, felii de roșie și cafea.

Era exact de ce avea nevoie Paula, pentru că de dimineață nu apucase decât să ia în viteză un sendviș cu pâine crocantă, și acela la insistența Johannei. În timp ce își ungea pâinea, se uită la Martin. Părea obosit, ca și cum n-ar fi dormit toată noaptea, dar nu la modul „m-am foit și n-am dormit toată noaptea", ci mai degrabă la modul „am făcut tumbe în pat toată noaptea". Îi zâmbi cu înțeles, iar el se înroși imediat. Se bucura pentru el şi în același timp spera ca noua lui pasiune să nu ducă la disperare sau la inimă frântă. Avusese destul parte de asta.

Își îndreptă atenția asupra lui Patrik.

— După cum știți, ieri am descoperit mai multe lucruri importante, în timpul percheziției la ferma familiei Berg. În hambar, tehnicienii au găsit un ambalaj de ciocolată Kex, prins într-o crăpătură. Nu știm cum și când a ajuns acolo, însă Nea avea în stomac resturi de ciocolată Kex, prin urmare credem că există o legătură. Mai ales dacă ne gândim la ce s-a găsit după aceea.

Tăcu, însă nimeni nu spuse nimic. Vestea descoperirii lor îi lovise pe colegii lui ca o bombă, le dăduse speranțe și un nou elan într-o anchetă care începuse să stagneze.

— Când aflăm dacă este sângele Neei? întrebă Martin.

— Torbjörn crede că pe la mijlocul săptămânii, spuse Patrik şi luă o înghițitură de suc înainte de a continua. Şi acum o să vă spun ceva cu totul nou. Torbjörn tocmai

a sunat și a spus că au mai făcut o descoperire. După ce tehnicienii au terminat cu hambarul, eu am plecat de la fermă. Ei urmau să verifice perimetrul din jurul casei, iar Torbjörn zicea că asta le va lua restul după-amiezii și seara. Niciunul dintre noi nu credea că se va mai găsi ceva, dar ne-am înșelat.

Patrik făcu o pauză de efect.

— În iarba înaltă din afara hambarului, unul dintre tehnicieni a găsit un ceas. Un ceas de copil, cu ilustrații din „Regatul de gheață"... Asta nu știam când l-am interogat pe Peter azi-dimineață, însă i-am sunat imediat și Eva a confirmat că Nea avea un astfel de ceas și că îl purta aproape în fiecare zi. Deși nu l-au identificat, încă putem presupune că este al Neei.

Paula își trase răsuflarea. La fel ca toți colegii ei, înțelegea prea bine ce implica acest lucru.

— Cureaua era ruptă, sticla zdrobită și ceasul s-a oprit la ora opt. Ca întotdeauna, trebuie să ne ferim de a trage concluzii hazardate, însă e foarte probabil să fi descoperit atât locul primar al crimei, cât și timpul aproximativ când a murit.

Mellberg se scărpină în cuibul de păr.

— Deci a murit la ora opt dimineața și apoi a fost transportată în locul în care a fost găsită?

— Este cel mai plauzibil scenariu, da, zise Patrik confirmând din cap.

Martin ridică mâna.

— Schimbă asta ceva în privința alibiului lui Marie și al lui Helen?

— Nu, de fapt nu, răspunse Patrik. Helen nu a avut niciodată un alibi viabil, fie că vorbim de noapte sau de dimineață. Spune că a luat o pastilă de somn și că a

dormit bușteau toată noaptea, până la ora zece, când a ieșit la alergat. Însă nimeni nu poate confirma asta, pentru că soțul era plecat din oraș, iar fiul a văzut-o de-abia la prânz. Marie a susținut tot timpul că a avut alibi și pentru noapte, și pentru dimineață, dar Erica mi-a povestit mai devreme ceva cel puțin neașteptat. A întâlnit-o vineri pe Marie și au stat un pic de vorbă la cafeneaua Bryggan. După ce Marie s-a întors la filmări, machieuza filmului a venit la Erica și a afirmat că alibiul lui Marie nu ține, pentru că ea era cea care își petrecuse noaptea și dimineața cu regizorul. Nu Marie.

— Ah, la dracu, zise Martin.

— Poate fi adevărat? întrebă Paula. Nu e în joc vreo gelozie care o face să inventeze povestea?

— Nu rămâne decât să o întrebăm pe Marie pur și simplu. Și desigur că trebuie să vorbim cu regizorul din nou și cu femeia aceasta. Dacă așa stau lucrurile, atunci fără îndoială că Marie va trebui să dea explicații. Ca de exemplu de ce simțea nevoia să mintă în legătură cu un alibi.

— Deși acel Jörgen a spus doar că Marie era acolo cu el, spuse Martin. De ce-ar fi afirmat asta dacă nu era ea?

Paula se uită la el și oftă. Era un polițist priceput, dar uneori era dezarmant de inocent și de naiv.

— Marie e vedeta unui film cu un buget de milioane. Un film despre care se speră că va avea un uriaș succes comercial. Cred că Jörgen ar fi pregătit să spună orice ca să nu pună filmul în pericol.

— Ah, la naiba, nu m-am gândit așa.

— Ești cam prea drăguț să te gândești așa, zise Paula, ceea ce-l făcu să pară profund ofensat.

Însă nimeni nu spuse nimic și nici Martin nu protestă. Știa în sinea lui că Paula avea dreptate.

— Putem începe prin a auzi ce are de spus Marie, zise Patrik. Mă gândeam să îl iau pe Gösta și să mergem acolo chiar acum, după ședință. Însă de vreme ce Marie se afla în cabina de machiaj din Tanumshede la ora nouă deja, mi-e greu să văd cum ar fi omorât-o pe Nea la ora opt.

— Bine, spuse Paula. Să ne întoarcem la ambalajul de ciocolată. Când primim analiza. Putem găsi amprente și salivă.

Patrik aprobă din cap.

— Da, asta sperăm. Însă, ca de obicei, nimic nu e clar până nu avem rezultatele în mână. Acum acesta este un demers care are prioritate, dar nu știm ce se poate întâmpla.

— Bine, și asta înseamnă că putem primi rezultatele analizei la mijlocul săptămânii? întrebă Martin.

— Da, asta mi-a spus Torbjörn.

— Ați mai găsit ceva? Urme de încălțăminte? Amprente de degete? Altceva?

Paula înghiți ce mai rămăsese din sendviș și începu să-și pregătească încă unul. Nici ea nu dormise prea multe ore în acea noapte, iar lipsa somnului o înfometase.

— Nu, se pare că hambarul a fost bine curățat. Torbjörn a găsit ambalajul de ciocolată numai pentru că alunecase într-o crăpătură. O scăpare a celui care a făcut curățenie.

Martin ridică din nou mâna. Ochii înroșiți se potriveau cu culoarea părului.

— Când e gata Pedersen cu raportul final?

— De fiecare dată când întreb, primesc răspunsul „în vreo două zile", zise Patrik cu o voce în care se simțea frustrarea. Au o groază de lucru și lucrează cât de repede pot, știu asta. Dar tot e al naibii de frustrant.

Se aplecă spre masă cu mâinile încrucișate.

— Ce spun părinții? Știi că eu mereu zic că trebuie căutat mai întâi printre cei apropiați din familie, spuse Mellberg în timp ce își construia un sendviș uriaș, din șase felii.

Paula surâse în sinea ei. Era sigură că, după obicei, avea să vină acasă la Rita în acea seară, susținând sus și tare că abia de îmbucase ceva în timpul zilei și că era mort de foame. Și avea să adauge că nu pricepea cum de punea atâta pe el mâncând doar cât o vrabie.

— Ei nu știu ce am găsit, zise Gösta, însă înțeleg, firește, că e ceva. Amândoi spun că nu au folosit hambarul și că numai Nea obișnuia să meargă acolo. Nu am văzut pe nimeni străin înăuntrul sau în preajma hambarului, nici când a dispărut, nici de când au locuit acolo.

Gösta se uită întrebător la Patrik, care adăugă:

— Da, la un moment dat Peter a crezut că vede pe cineva mișcându-se în hambar, dar a fost acolo să verifice și a găsit numai pisica. Așa că sigur nu a fost nimic, am vrut doar să adaug.

— Și ce credem? zise Paula. Să se fi ascuns cineva în hambar și să o fi atacat pe Nea? Avem ceva să sugereze un atac sexual? Urme de spermă?

Detesta să fie nevoie să menționeze asta, atacurile sexuale la adresa copiilor erau coșmarul ei cel mai mare, dar nu puteau ignora această posibilitate.

— O să se vadă în raportul de autopsie, zise Patrik.

— Dar da, cineva ar fi putut-o aștepta pe Nea în hambar. Ar fi ademenit-o cu ciocolată și... da, ce s-o mai fi întâmplat, Dumnezeu știe.

— Am urcat în pădure prin spatele casei și m-am uitat în jur, zise Gösta. Am vrut să văd dacă era posibil ca cineva să vină de acolo și să fure chiloții de pe suport

fără să fie văzut din casă. Așa cred că a făcut respectivul, ar fi fost prea expus să treacă prin curte. Și am constatat că e posibil să te strecori nevăzut prin spatele tufișurilor până la acea parte a casei unde se află suportul de uscat rufe. Există și destule locuri unde poți sta ascuns și privi panorama casei. Cineva poate că a observat-o pe Nea și i-a urmărit obiceiurile, a văzut că se juca adesea în hambar. Și acea persoană ar fi putut vedea și că tatăl ei pleca, rămânând numai mama, ceea ce, mai ales dacă e vorba de un bărbat, ar fi fost percepută ca o amenințare mult mai mică.

— Nu e neobișnuit ca delincvenții sexuali să își observe victima un timp înainte de crima propriu-zisă, zise încet Paula.

Îmbucătura pe care o luă crescu brusc în gură și puse sendvișul pe masă încercând să o înghită.

— Și partea de pădure din spatele casei a fost verificată minuțios ieri, spuse Patrik. Însă nu am găsit nimic semnificativ. Se adunase niște gunoi, dar nimic interesant.

Se uită la Paula.

— Cum e cu incendiul? Și încercarea de a arunca vina pe Karim? Ați ajuns undeva?

Ea își dorea să aibă ceva de spus, dar se loveau de puncte moarte oriunde se întorceau. Nimeni nu știa nimic. Nimeni nu voia să își asume. Posibil să mai murmure câte unul „au primit ce-au meritat", dar mai mult de asta nu se întindea nimeni.

Inspiră adânc.

— Nu, nu avem nimic deocamdată, dar nu ne dăm bătuți. Mai devreme sau mai târziu, îl va lua pe cineva gura pe dinainte.

— Aveți senzația că e ceva organizat? întrebă Mellberg. Sau poate fi vreun adolescent nebun?

Fusese neobișnuit de tăcut în timpul ședinței, probabil pentru că încă îi era rușine de rolul jucat în evenimentele petrecute.

Paula se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— De fapt, nu știu, spuse ea. Știu numai că mobilul a fost ura. Dacă a fost o hotărâre de moment sau dacă fusese planificat, n-aș putea spune. Deocamdată.

Mellberg dădu din cap. Îl lovi ușor cu palma pe Ernst, aflat la picioarele lui, și nu mai puse alte întrebări. Paula se simți recunoscătoare pentru brusca lui seriozitate. Și credea că știe cum se explica. Mellberg își petrecuse toată dimineața jucându-se cu Samia, Hassan și Leo. Îi vânase prin apartament, prefăcându-se că e un monstru, îi gâdilase și-i făcuse să râdă. Probabil într-un fel în care nu o făcuseră de mult. De aceea, undeva în interiorul său îl iubea pe omul cu care mama ei alesese să trăiască. Nu ar fi recunoscut asta niciodată, însă devenise un fel de bunic pentru copiii ei și felul în care se purta atunci când nu era în căutarea vreunui prestigiu oarecare o făcea să-i ierte toată pompa aceea idioată. Probabil că o va enerva până în ultimele lui clipe, însă era sigură că el ar muri de dragul copiilor ei.

Cineva trase de ușa de la intrare, iar Annika merse să deschidă. Reveni cu o Erică răsuflând din greu și care îi salută pe toți scurt, din cap, înainte de a se întoarce spre Patrik.

— Știu ce am descoperit ieri. Leif Hermansson nu s-a sinucis. A fost ucis.

În încăpere se lăsă o liniște deplină.

Bohuslän 1672

Trecuseră două zile. Elin aștepta încordată de fiecare dată când auzea pe cineva apropiindu-se de ușă. Nu primise defel de mâncare de când sosise, numai un pic de apă, iar oala de noapte nu fusese golită. Numai dacă se învârtea un pic, şi o lovea duhoarea. Singurul lucru care o făcea să reziste era că momentul în care Preben avea să vină acasă și să afle ce se întâmplase se apropia cu fiecare oră care trecea.

Până la urmă, auzi un zăngănit și ușa fu deschisă. Iată-l. Voia să i se arunce de gât, însă îi fu rușine de cât de murdară era.

Se vedea clar că îl deranja mirosul.

— Preben! încercă ea să strige, dar îi ieși mai mult un croncănit.

Nu spusese nimic de două zile, iar vocea îi era spartă și răgușită. Foamea o rodea, dar știa că avea să plece curând. Îi era dor să simtă mâinile moi ale Märtei în jurul ei și micul corp apăsându-se de al ei. Dacă ar fi fost împreună nici măcar nu i-ar fi păsat dacă erau obligate să meargă pe drumuri și să cerșească. Cu Märta lângă ea, putea și să moară de foame sau să înghețe.

— Preben, spuse ea din nou și de această dată vocea îi fu mai clară.

El se uită în jos și își răsuci pălăria în mână. Simți cum îngrijorarea o apuca strâns de pântec. De ce nu spunea nimic? De ce nu se certa cu ofițerul și nu o lua de acolo? De ce nu o ducea la Märta?

— Preben, ești aici ca să mă iei? zise ea. Britta a fost rea cu mine pentru ceea ce am făcut, a aflat asta când a fost în sat. A spus că sunt vrăjitoare doar ca să se răzbune. Dar sigur s-a liniștit acum, iar eu mi-am primit pedeapsa. A fost îngrozitor aici. M-am rugat zi și noapte la Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre și promit să îi cer și Brittei iertare. Dacă Britta vrea, pot să-i sărut picioarele și să-i implor iertarea, apoi eu și Märta putem pleca, să nu ne mai vadă. Te rog, Preben, îngrijește-te acum de asta cu ofițerul, ca să putem pleca acasă!

Preben continua să-și răsucească pălăria. În spatele lui se iviră ofițerul și paracliserul, iar ea înțelese că se aflaseră acolo și ascultaseră tot timpul.

— Nu știu despre ce vorbești, Elin, zise el distant. Eu și soția mea am fost destul de buni să-ți deschidem casa ție și fiicei tale pentru că ați fost parte din familie, Dar iată cum ne răsplătești. A fost un șoc să vin acasă și să aflu că Britta a descoperit că sora ei e vrăjitoare. Și cu siguranță i-ai cauzat greutăți când a încercat să aibă un copil... Da, e o rușine ce ne-ai făcut. Iar faptul că acum vii cu minciuni despre soțul surorii tale, ei bine, asta dovedește cât de rea și depravată ești, și arată cu claritate că ești în ghearele diavolului.

Elin nu putu decât să se uite la el, încremenită. Apoi alunecă în genunchi și-și ascunse chipul în mâini. Dezamăgirea era atât de mare și de zdrobitoare, că nici

nu putu să se înfurie. Cum l-ar putea contrazice? Preben era omul bisericii, statutul și cuvintele lui cântăreau greu. Dacă se alia cu cei care o acuzau că era vrăjitoare, atunci nu mai avea să iasă de acolo, nu în viață.

Preben făcu cale întoarsă, urmat de paracliser. Ofițerul păși în încăpere și se uită cu dispreț la Elin, care se tânguia ghemuită.

— Vei avea șansa să te dezvinovățești. Mâine va fi proba cu apa. Însă nu aș avea prea mari speranțe. Sunt sigur că vei pluti.

Apoi închise ușa și se făcu din nou întuneric.

Sam înaintă încet pe potecă. Când se trezise de dimineață și se întinsese după telefonul mobil, pe dată îl cuprinsese sentimentul de sfârșit de lume văzând mesajul de la Jessie. Inima îi exploda. Nu dorise să vină acasă la el, așa că și-au dat întâlnire în luminișul din spatele casei. Luase cu el o cutie cu lucrurile de care ar fi avut nevoie Jessie. Acetona mamei, care ștergea lacul de unghii, șervețele de hârtie și prosoape. Luase și paracetamol, o sticlă mare cu apă, o pungă cu sendvișuri și haine împrumutate din dulapul mamei.

Carnetul de însemnări rămăsese în rucsac. Încă nu reușise să i-l arate.

Jessie stătea în luminiș, așteptându-l. Șovăi când o văzu, nu se uita în direcția lui, nu părea să se uite nicăieri. Purta niște pantaloni de jogging mult prea lungi și și o bluză de trening cu gluga trasă.

— Jessie, spuse el blând și merse spre ea.

Ea nu se mișcă. Nici nu-și ridică privirea. Rușinea din ochii ei era atât de mare, că el o simți ca pe o lovitură în pântec.

Sam își puse brațele în jurul ei și o strânse puternic la piept. Ea nu-i răspunse. Nu suspină. Rămase nemișcată.

— Sunt niște lepre, spuse el cu voce stinsă.

Vru să-i sărute obrazul, însă ea se feri. Îi ura pentru tot ce distruseseră în ea.

Luă flaconul cu acetonă și câteva șervețele de hârtie.

— Vrei să mănânci ceva înainte?

— Nu, șterge asta. Vreau să scap de tot.

Îi dădu gluga ușor în jos și îi îndepărtă părul de pe față. I-l aranjă după ureche și o mângâie pe creștet.

— Stai liniștită, să nu îți intre acetonă în ochi.

Începu atent să frece textul. Își păstră calmul de dragul lui Jessie, însă în interiorul lui izbucnise furtuna. Credea că-i urăște pentru ce-i făcuseră în toți acești ani. Dar asta nu era nimic în comparație cu ce simțea acum, după ce-i făcuseră lui Jessie. Lui Jessie cea frumoasă, caldă, vulnerabilă.

Carioca se lua, însă pielea rămânea uscată și înroșită. După ce îndepărtă tot de pe față, continuă pe gât.

Jessie își trase fermoarul ca să-l ajute.

— Poți să ți-o scoți? Adică nu e nevoie, dar...

Nu mai știa ce era potrivit să spună sau să facă.

Ea își scoase bluza și tricoul. Nu avea sutien și văzu textul de pe piept, burtă și spate. Îi acoperea tot corpul.

Privi chipul lui Jessie. Ochii îi ardeau.

Sam continua să frece frenetic. Culoarea neagră dispăru cu încetul. Ea rămase tot timpul nemișcată, ferindu-se uneori, când el apăsa prea tare. După ce termină cu bustul, se uită întrebător la ea. Jessie nu spuse nimic, doar își scoase pantalonii de jogging. Nu avea chiloți pe dedesubt și stătea complet goală în fața lui. Sam se așeză în genunchi. Nu-i putea întâlni privirea, plină de ură și pustie în același timp. Cuvintele îi dansau în față pe când freca. Patru-cinci stiluri diferite de scris. Avea atâtea

întrebări pe care nu îndrăznea să le pună. Și nici nu era sigur că ea ar putea răspunde.

— Au făcut mai multe, spuse ea șoptit. Nu îmi amintesc, dar știu asta.

Încetă o clipă să șteargă cu șervețelele de hârtie. Voia să-și pună capul în poala ei și să plângă. Dar știa că acum era nevoie să fie puternic pentru amândoi.

— Dormeau ca porcii când am plecat, zise ea încet. Cum pot dormi? Cum pot face așa ceva și apoi dormi?

— Nu sunt ca noi, Jessie. Am știut mereu asta. Suntem mai buni decât ei.

Știa ce era nevoie să facă acum. Împotriva celor care făcuseră asta și a celor care le permiseseră.

— Sper că nu ai condus până aici! zise Patrik privind-o sever pe Erica.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt proastă. Am luat autobuzul!

— De ce să nu conducă? întrebă Martin uitându-se la Erica.

— Pentru că draga mea soție a venit acasă... hm, cam cherchelită e puțin spus.

— Cherchelită? Pitoresc termen, n-am ce zice.

Se întoarse spre Martin.

— Mama lui Patrik a avut ieri petrecere de burlăcițe și... poate a fost prea mult.

Mellberg râse pe înfundate, dar după o privire amenințătoare și congestionată aruncată de Erica nu mai spuse nimic.

— Acum că s-au spus toate lucrurile interesante, ne-am putea concentra pe ceva un pic mai important?

Patrik aprobă din cap. Stătuse mult timp în acea noapte gândindu-se la ce ar fi vrut să spună Erica. Rareori bătea câmpii, însă când descoperea ceva, în general era vorba de ceva important.

— Prin urmare susții că Leif Hermansson a fost omorât, spuse el. Pe ce te bazezi?

Erica părea un pic cam palidă și îi arătă un scaun liber.

— Așază-te înainte să leșini. Un sendviș și o cafea îți vor face bine.

Se cufundă recunoscătoare într- un scaun de lângă fereastră. Paula îi întinse un sendviș cu brânză, iar Annika se ridică și îi turnă niște cafea.

— Fiica lui Leif, Viola, este pictoriță, spuse Erica. După cum știți, am căutat-o pentru a o întreba dacă Leif a lăsat vreun material despre cazul Stella. Speram la notițe sau ceva asemănător. Când am vizitat-o, nu și-a amintit de nimic de acest fel, însă de data asta a găsit ceva. Agenda lui Leif. Știți, agendă din acelea mici, în care notezi lucruri. Nu am apucat să mă uit prea mult în ea, nota starea vremii și tot felul de lucruri care se întâmplau într-o zi. În fine, am primit agenda de la Viola când am mers la vernisajul ei de vineri și atunci m-a fascinat atât de mult un tablou, încât l-am cumpărat. Era un portret al lui Leif, tatăl ei.

Făcu o pauză, luă o înghițitură de cafea și mușcă din sendviș. Înghiți cu efort și continuă.

— Era ceva cu acel tablou care mă frământa, dar nu puteam să spun ce anume. În ultima vreme am trecut prin tot materialul vechi despre cazul Stella și pe deasupra am studiat toată documentația și fotografiile legate de

sinuciderea lui Leif. Am avut sentimentul difuz că ceva nu se potrivea.

Mai sorbi un pic de cafea. La tâmple i se vedeau mici broboane de sudoare și era palidă ca o ciupercă. Lui Patrik îi era milă de ea, însă o admira că reușise să se deplaseze până acolo. Călătoria cu autobuzul probabil că nu fusese prea plăcută în starea ei.

— Însă ieri se pare că îmi dădusem seama ce era.

— Și din păcate azi-dimineață nu-și mai amintea, nu se putu abține Patrik să intervină.

— Mulțumesc de informație, zise distant Erica. Până la urmă, mi-am dat seama. Dreapta și stânga.

— Dreapta și stânga? întrebă Paula nedumerită. Cum adică, dreapta și stânga?

— Ei bine, uitați-vă aici!

Erica săpă în geantă și așeză pe masă fotografiile făcute după sinuciderea lui Leif, arătând spre una dintre tâmple. Aici e rana cauzată de pistol. În tâmpla dreaptă. Și pistolul îl are tot în mâna dreaptă.

— Așa? zise Patrik aplecându-se pentru a vedea fotografiile.

După toți anii petrecuți în poliție, încă i se părea năucitor să vadă un om mort.

— Ei bine, să vedeți acum! își luă Erica telefonul și începu să caute prin imagini. Am făcut poze portretului, era prea mare să îl iau cu mine. Vedeți?

Arătă spre portretul lui Leif și toți se aplecară să îl studieze pe micul ecran. Paula fu prima care își dădu seama.

— Ține stiloul în mâna stângă. Era stângaci.

— Exact! zise Erica foarte tare.

Ernst își ridică speriat capul. După ce se asigură că totul era bine, își puse din nou capul pe picioarele lui Mellberg.

— Nu înțeleg cum și poliției, și familiei le-a scăpat acest lucru. Pentru orice eventualitate, am sunat-o pe Viola, iar ea mi-a confirmat. Leif era stângaci! Nu și-ar fi folosit mâna dreaptă. Nici să scrie, nici să împuște.

Îl privi triumfătoare pe Patrik.

El simți la început un val de adrenalină, apoi se gândi ceva mai departe și oftă.

— Nu, nu-mi spune...

— Ba da, zise Erica. Ar fi cazul să iei legătura cu cine e nevoie, ca să primești aprobarea. Trebuie să-l exhumați pe Leif...

Bill și Gun stăteau la masa din bucătărie când se deschise ușa de la intrare. Nu-și spuseseră prea multe cuvinte unul altuia în timpul acestui mic dejun întârziat. Bill își ridicase mobilul de mai multe ori și citise mesajul care venise în mijlocul nopții. *Dorm la Basse.*

Ieși în hol și se uită la fiul lui, care-și scotea adidașii. Bill strâmbă din nas.

— Duhnești ca o fabrică de alcool, zise el, cu toate că se hotărâse să-și păstreze calmul. Și nu se poate să trimiți așa mesaje noaptea. Știi că am dori să ne informezi din timp.

Nils ridică din umeri, iar Bill se întoarse spre Gun, care stătea sprijinită de tocul de ușă.

— Am dormit de multe ori acolo, zise Nils. Și da, am luat câteva beri ieri, dar am cincisprezece ani, nu mai sunt de mult sugar!

Bill bâjbâia după cuvinte, dar nu putu decât să se uite la Gun. Ea făcu un semn spre etajul de sus.

— Mergi sus și fă un duș. Și în timp ce ești acolo caută o atitudine nouă. Apoi coboară aici să vorbim.

Nils deschise gura, dar Gun îi arătă scurt spre etaj. Clătină din cap și merse spre scări. După un minut, auziră dușul pornit.

Bill se uită îndelung spre trepte. Apoi întră în camera de zi. Se așeză la fereastra cu vederea spre marea îmbietoare.

— Ce să facem cu el? întrebă. Alexander și Philip n-au fost niciodată așa.

— Ei, au avut și ei momentele lor, zise Gun. Dar tu aveai mereu o treabă urgentă cu bărcile când apărea vreun incident.

Clătină din cap.

— Dar ai dreptate, chiar așa nu au fost niciodată. Și da, am fost prea bătrâni când l-am avut.

Expresia din ochii ei îl făcea să simtă și mai acut povara conștiinței vinovate. Știa că Gun se străduise cât putuse, el era cel care purta vina pentru ceea ce mersese prost. Absența lui, indiferența lui. Nu era de mirare că Nils îl ura.

Se cufundă în canapeaua enormă, cu motive florale.

— Ce să facem atunci? întrebă el.

Se uită din nou afară. Ar fi fost o zi bună pentru navigat, dar îi pierise cheful, iar Khalil și Adnan aveau să caute o nouă locuință astăzi.

— E atât de furios, spuse Bill, continuând să privească spre mare. Nu înțeleg de unde vine toată furia asta.

Gun se așeză lângă el și îl strânse de mână.

Un gând cu care se luptase toată noaptea căpăta acum contur. De fapt, nu voia să-l formuleze, însă împărtășise totul cu Gun timp de patruzeci de ani și puterea obișnuinței era prea mare.

— Crezi că ar putea fi amestecat? șopti el. În declanșarea incendiului?

Tăcerea lui Gun îi spuse că nu fusese singurul pe care îl bântuiseră gândurile negre în acea noapte.

Sanna ridica ghiveci după ghiveci, cu mișcări zvâcnite. Se străduia să răsufle adânc, să se adune. Trandafirii erau flori sensibile, oricât de pline de țepi și de tari ar fi fost arbuștii, și risca să îi distrugă. Însă era atât de furioasă, că nu mai știa ce să facă.

Cum de putuse să o creadă pe Vendela că mergea să doarmă la tatăl său după petrecere? Niklas și familia lui locuiau mai aproape de Basse și ar fi fost mai ușor pentru ea să meargă să înnopteze acolo. Era atât de logic, că nici nu se deranjase să verifice cu Niklas.

Dar azi-dimineață Vendela nu răspunsese la mobil, iar când sunase la Niklas aflase că Vendela nu dormise acolo. Nu-i spusese o vorbă că ar fi urmat să vină la ei. „Ar trebui să mă îngrijorez?", întrebase el. „Nu, ar trebui să te duci dracului", îi răspunsese Sanna și îi închisese telefonul.

Sanna îi trimisese Vendelei mai bine de zece mesaje și, dacă nu avea să apară în curând, avea să mai primească încă atâtea.

Părea că totul se învârtea în jurul ei când puse jos o tufă de trandafiri. Un spin se prinse de mănușă, aceasta căzu și rămase cu o zgârietură lungă pe mână.

Înjură atât de puternic, că mai mulți clienți se uitară spre ea. Le zâmbi și se strădui să respire adânc. Își ieșise din fire. Se întâmplaseră atât de multe. Moartea micuței Nea. Întoarcerea lui Marie. Fiica ei, Jessie, fusese în casa ei. Știa că nimic din ce se petrecuse acum treizeci de ani

nu fusese vina ei. Partea ei logică și rațională știa asta. În același timp, fusese sinistru să o vadă pe fată știind cine era mama ei.

Somnul refuzase să o viziteze în acea noapte. Stătuse trează, cu ochii în tavan, bântuită de imagini care nu-i mai apăruseră de câteva decenii. Cu Stella care povestea despre Unchețul Verde, amicul pe care îl avea în pădure. În timpul anchetei, Sanna le vorbise mamei și tatei despre acesta și îl menționase unui polițist. Nimeni nu voise să o asculte. Își dădea seama acum că suna ca din povești. Și chiar așa era. Ceva inventat de Stella. Și de ce să mai răscolim în trecut? Își primiseră răspunsurile, toți știau cine o omorâse pe sora ei mai mică, nu s-ar alege cu nimic bun dacă ar mai săpa din nou în asta.

— De ce am fost obligată să vin aici? Nu ne puteam vedea acasă?

Sanna tresări. Vendela stătea cu mâinile încrucișate aproape de ea. Avea niște ochelari mari de soare. Era ceva murdar pe rochie. Și deși părea că tocmai făcuse duș, Sanna simți duhoarea.

— Nu-mi spune că ești mahmură.

— Ce? Nu am băut. Am stat până târziu și sunt numai obosită!

Vendela refuza să o privească, iar Sanna își încleștă pumnii. Fata ei stătea acolo şi o mințea drept în față.

— Mă minți acum și m-ai mințit când ai spus că dormi la tatăl tău.

— Nu am făcut deloc asta!

Sanna simți privirea clienților asupra lor. Mișcările nesigure ale Corneliei la casă. Dar nu se putea abține.

— Ai spus că vei dormi la tatăl tău, dar el n-a auzit nimic despre asta!

— Am propria mea cheie, așa că de ce i-aș spune? Se făcuse foarte târziu și ceilalți se îngrijorau pentru mine. Nu voiau să umblu pe afară atât de târziu şi deci m-au lăsat să dorm pe canapea.

Vocea îi tremura.

Vendela se întoarse și o zbughi de acolo. În jurul Sannei, clienții se foiau și șușoteau. Inspiră adânc și începu din nou să ridice ghivece de trandafiri. Știa că fusese învinsă.

— Ce a spus? întrebă Gösta încercând să țină pasul cu Patrik în drum spre studioul de film.

— Cred că i-am terminat cu toate cererile mele de exhumare din ultimii ani, spuse Patrik cu un zâmbet pieziș. Doar a oftat şi a aprobat când i-am expus toate hârtiile legate de cererea noastră. A fost de acord că e ceva ce trebuie analizat mai temeinic.

— Și când se va petrece exhumarea?

— Autorizația e ca și emisă, putem deschide mormântul oricând va fi practic posibil. În cursul zilei de marți, cred.

— Tare, zise Gösta impresionat.

Lucrurile obișnuiau să meargă mult mai încet, dar simțise nerăbdarea lui Patrik, voința lui de a merge mai departe, de a se apropia de scop și bănuia că colegul lui pusese jos o carte și mai valoroasă. În acele momente era de neoprit, Gösta știa asta din experiențe anterioare. Așa că de fapt nu îl mira că Patrik reușise să facă rotițele justiției și administrației să se învârtă atât de repede.

— Și cum facem acum cu Marie? Cum o abordăm? Întrebări amabile? Atac?

— Nu știu, răspunse Patrik. Mi-a lăsat impresia că nu e ușor de manipulat. Ne lăsăm la voia intuiției.

Gösta sună la un interfon atașat la poarta studioului și, după ce dădură lămuriri cum că erau de la poliție, li se dădu drumul în incintă. Merseră mai departe spre studioul propriu-zis și intrară pe ușa deschisă. Lui Gösta i se părea că semăna mai mult cu un hangar, dar era plin de oameni, proiectoare de lumini și decoruri. O femeie cu un caiet în mână le făcu semn să nu vorbească și Gösta bănui că nimeriseră în mijlocul filmării unei scene. Se uită curios la dreapta, unde părea să se desfășoare filmarea, însă se întâmpla în spatele unui paravan, așa că nu vedea nimic, auzea numai cuvinte disparate. Se apropiară și auziră mai bine replicile, însă tot nu vedeau nimic. Suna ca o scenă între două femei, un fel de revoltă, cu voci ridicate și tonuri emoționale. Până la urmă, auziră vocea unui bărbat care spuse „tăiați!". Atunci îndrăzniră, cu precauție, să meargă după colț. Gösta rămase cu gura căscată. În fața pereților de placaj fusese reconstruită în detaliu o cameră adevărată. O încăpere care presupunea o călătorie în timp până în anii șaptezeci. Fiecare detaliu îi redeștepta memoria unui timp apus.

În cameră se aflau două femei care vorbeau cu regizorul. Gösta o recunoscu pe Marie în cea mai în vârstă, acum machiată ca să pară slăbită și bolnavă. Această scenă trebuie să se fi petrecut spre sfârșitul vieții lui Ingrid, când avea cancer. Se întrebă care ar fi fost rolul femeii mai tinere și bănui că era una dintre fetele ei.

Marie îi văzu și se întrerupse în mijlocul unei propoziții. Patrik îi făcu semn să vină spre el. Ea le spuse câteva cuvinte femeii și regizorului înainte de a se apropia de ei cu pași repezi.

— Scuzați-mi înfățișarea, zise ea scoțându-și șalul care îi acoperise părul.

Chipul îi era machiat într-o nuanță mai cenușie, cu pliuri și riduri. Iar asta reușea cumva să o facă încă și mai frumoasă.

— Cu ce pot să vă ajut astăzi? întrebă ea apatic, arătând spre un grup de fotolii un pic mai departe.

Se așezară. Patrik o privi pe Marie.

— Am primit informații noi despre alibiul dumneavoastră.

— Alibiul meu? repetă ea și singura reacție pe care o văzu Gösta fu că își îngustă un pic ochii.

— Da, am aflat că nu corespunde. Și suntem interesați în primul rând de locul în care v-ați aflat la ora opt în dimineața zilei de luni.

— Aha, zise Marie și amână răspunsul aprinzându-și o țigară. După ce trase două fumuri continuă. Și cine spune că alibiul meu nu corespunde?

— Nu vă putem spune. Dar întrebarea rămâne. Susțineți în continuare că ați înnoptat la Jörgen Holmlund în noaptea de duminică spre luni și că ați părăsit camera de hotel împreună la ora opt?

Marie rămase tăcută. Mai trase două fumuri de țigară. Apoi oftă.

— Nu, recunosc, ridică ea mâinile în sus și râse. Am luat cu mine o prospătură de la petrecere și... credeam că o să vă sară în ochi, așa că am ales să spun o minciună nevinovată.

— O minciună nevinovată? zise Gösta. Vă dați seama că e vorba de ancheta unei crime?

— Da, bineînțeles. Însă știu și că sunt nevinovată și că regizorul meu Jörgen ar lua-o razna dacă aș fi trasă în ceva care ar putea întârzia filmul. De fapt, de aceea l-am și rugat să-mi fie alibi când am auzit de moartea fetiței. Am bănuit că o să vă repeziți să-mi răscoliți viața privată.

Le zâmbi.

Gösta simți cum îi creștea iritarea. Să tratezi situația așa superficial nu era numai arogant, era și insensibil, și inuman. Acum trebuie să-și consume încă o dată timp prețios verificându-i alibiul. Timp pe care l-ar fi putut folosi pentru altceva.

— Și acest tânăr cu care v-ați petrecut noaptea are vreun nume? întrebă Patrik.

Marie clătină din cap.

— Asta e cam penibil și deranjant. Habar nu am cum îl chema. Îi spuneam „dragule" și asta era destul pentru mine. Și, ca să spun drept, mă interesa mai mult corpul lui decât numele.

Își scutură țigara într-o scrumieră plină de pe masă.

— Bine, zise Patrik străduindu-se să pară calm. Nu știți cum se numește, dar poate știți cum arată? Sau poate aveți alte informații care să ne ajute să-l identificăm? Ați auzit poate cum îl chema pe unul dintre prietenii săi?

— Din păcate, nu am nicio astfel de informație. Era acolo la hotel cu un grup de băieți de vârsta lui, dar el era singurul care arăta bine, așa că nu aveam vreun interes să vorbesc cu ceilalți. Drept să spun, nici cu el. I-am propus să mă urmeze acasă, ceea ce a făcut cu plăcere și asta a fost tot. Când a trebuit să mă întorc la filmări în ziua de după, l-am trimis de acolo și mai mult nu am de povestit.

— Dar semnalmentele lui? insistă Patrik.

— Ah, cerule, arăta ca majoritatea băieților în jur de douăzeci de ani care își petrec verile pe aici. Genul blond, cu ochi albaștri, cu părul pieptănat pe spate, haine scumpe de marcă și o atitudine ușor snoabă. Banii tăticului, cu siguranță.

Flutură cu țigara în aer.

— Deci credeți că a fost un băiat din zonă? zise Gösta tușind ușor din cauza fumului.

— Nu, vorbea mai degrabă cu un accent de Göteborg, așa că ar putea fi un vilegiaturist din Göteborg. Însă e numai o bănuială.

Se lăsă pe spate și trase ultimul fum din țigară.

Gösta oftă. Un băiat fără nume, în jur de douăzeci de ani, care probabil era vilegiaturist din Göteborg. Nu prea restrângea sfera căutării. Asta li se potrivea câtorva mii de tineri care treceau vara prin Fjällbacka.

— L-a văzut și fiica dumneavoastră?

— Nu, ea dormea, zise Marie. Știți cum e cu adolescenții. Dorm şi câte jumătate de zi.

Patrik ridică din sprâncene.

— Soția mea mi-a povestit că ați vorbit despre acea persoană din pădure despre care afirmați că ați auzit-o exact când a dispărut Stella.

Marie îi zâmbi.

— Soția dumneavoastră este o femeie foarte inteligentă. Și vă spun ce i-am spus și ei: poliția a neglijat să urmeze această pistă și din cauza acestei neglijențe criminalul a lovit din nou.

Patrik se ridică.

— Dacă vă aduceți aminte de ceva care să ne ajute să vă identificăm martorul, vă rugăm să ne sunați direct, spuse el. Altfel avem numai afirmația că ați petrecut noaptea de duminică spre luni cu acest tânăr, iar asta nu va fi suficient ca alibi.

Gösta se ridică și se uită uimit la Marie. Ea le zâmbi fără a părea deloc deranjată de gravitatea situației în care se afla.

— Bineînțeles, spuse ea. Totul ca să ajutăm poliția.

Fu strigată din spatele decorurilor și se ridică.

— Timpul pentru următoarea filmare. Suntem gata aici?

— Deocamdată, spuse Patrik.

După ce părăsiră studioul răcoros și ajunseră în arșița verii, zăboviră o clipă în fața porții.

— Crezi în versiunea ei? întrebă Gösta.

Patrik reflectă un moment îndelungat.

— Chiar nu știu. Spontan, aș spune că nu. Dacă stau să mă gândesc, e perfect plauzibil ca ea să ducă acasă un tânăr oarecare și apoi să nu-și aducă aminte cum îl chema. Dar să mintă despre asta doar pentru ca noi să nu îi scotocim în viața privată, asta parcă e greu de crezut.

— Da, și eu mă îndoiesc, zise Gösta. Așa că întrebarea e ce ascunde în acest caz. Și de ce.

Cazul Stella

Marie dispăruse dintr-odată. Crezuseră că ar fi putut dirija lucrurile, că încă ar fi fost posibil să influențeze, să decidă. Însă, cu încetul, își dăduseră seama că totul le scăpa de sub control. Iar apoi Marie fusese trimisă de acolo.

Uneori, Helen era invidioasă pe Marie. Poate îi era mai bine unde era. Poate avusese parte de un cămin mai bun, cu oameni blânzi. Cărora să îi placă de ea. Măcar asta era ceea ce sperase. În același timp, gândul o umplea de invidie.

Cât despre ea, ajunsese într-o închisoare mai îngrozitoare decât cea cu grilaj la fereastră. Viața ei nu mai era a ei. Ziua, părinții îi urmăreau fiecare pas pe care îl făcea. Noaptea, visele o țineau prinsă în aceeași strâmtoare, aceleași imagini reveneau mereu. Nu era liberă nicio clipă.

Avea numai treisprezece ani, iar viața i se sfârșise deja, fără ca măcar să fi început. Totul era minciună. Uneori tânjea după adevăr. Însă știa că nu va îndrăzni niciodată să-i permită să apară pe buzele ei. Adevărul era prea mare, prea copleșitor. Ar fi distrus totul.

Dar Marie îi lipsea. În fiecare minut, în fiecare secundă. Îi lipsea cum i-ar fi lipsit un picior sau o mână. Ca o parte din sine însăși. Erau ele contra lumii. Acum rămăsese pe deplin singură.

Fusese extrem de eliberator să-și dea seama ce anume din tablou o frământase. De acum aveau să se ocupe Patrik și colegii lui. Însă, cu toate că Erica realiza că era necesar să examineze din nou cadavrul, se îndoia că aveau să găsească ceva după atâția ani. Cadavrele se descompuneau repede.

Viola rămăsese în stare de șoc atunci când o sunase Erica și îi povestise ce credeau ei și cum trebuiau să procedeze mai departe. Dar îi ceruse să vorbească mai întâi cu frații ei. După zece minute sunase înapoi, spunând că susțineau decizia poliției privind deshumarea. Și ei voiau răspunsuri.

— Nu arăți deloc prea voioasă, zise Paula și îi mai turnă niște cafea în ceașcă.

Cele două rămăseseră în bucătăria secției, cu agenda lui Leif. Încercaseră să descifreze împreună notele lui încâlcite. Cea mai interesantă era misterioasa notă „11" din ziua în care murise. Leif avea un scris tipic pentru generația mai bătrână, dezarmant de întortocheat și plin de codițe, precum și o preferință pentru prescurtări ciudate, așa încât notele din agenda lui arătau mai mult ca un fel de cifru.

— Ar putea fi temperatura? se pronunță Paula mijindu-și ochii spre agenda deschisă, de parcă i-ar fi fost mai ușor așa să deslușească scrisul.

— Hm, nu cred, zise Erica, mai apare „55" cu o săptămână mai înainte, așa că nu poate fi despre vreme.

Erica oftă.

— Matematica și cifrele au fost mereu călcâiul lui Ahile pentru mine, iar astăzi poate că mintea mea nu este tocmai în formă. Uitasem că te poți simți așa rău.

— Sper că totuși v-ați distrat.

— Surprinzător de mult! Am încercat s-o sun pe Kristina de mai multe ori , dar probabil că încă este cu capul sub pernă...

— Ar fi cazul să fii și tu.

— Da, ar fi cazul, îngăimă Erica continuând să privească fix notițele greu de deslușit din agendă.

Gösta intră în bucătărie.

— Bună, fetelor, însă sunteți aici? Nu ar fi bine să mergi acasă și dormi un pic, Erica? Nu pari a fi în apele tale.

— M-aș simți mult mai bine dacă nu mi s-ar spune asta tot timpul.

— Cum a mers? întrebă Paula. Ce a spus Marie?

— Susține că a dus acasă un tânăr al cărui nume nu îl știe și că a inventat povestea cu regizorul pentru că voia să aibă repede un alibi valid pentru noi.

— O credeți? întrebă Paula.

— Hm, și eu și Patrik suntem sceptici, zise el și își turnă o cană de cafea.

Se duse în spatele Ericăi și studie agenda deschisă.

— Ați ajuns undeva cu asta? întrebă el.

— Nu, acum pare ca un cifru de neînțeles. Ai idee ce ar putea însemna „11" și „55"?

Erica îi arătă lui Gösta însemnările criptice.

— Cum adică „11" și „55"? răspunse el. Aici scrie „JJ" și „SS"

Paula și Erica se uitară la el. Gösta râse de minele lor uimite.

— Da, pot înțelege că e cam greu de văzut, însă e același gen de scriere de mână cum avea și mama. Sunt litere, nu cifre. Aș spune că sunt inițiale.

— Ai dreptate, zise Erica. Sunt litere!

— SS și JJ..., șopti rar Paula.

— James Jensen, poate? întrebă Gösta.

— Da, e posibil, răspunse Paula. Nu sunt inițiale foarte comune. Întrebarea este de ce ar scrie Leif în agenda sa inițialele soțului lui Helen. Ar fi trebuit să se întâlnească? S-au întâlnit?

— Nu aveți decât să-l întrebați pe James, pur și simplu, spuse Erica. Și SS? Cine ar putea fi? Ar putea fi oricine din cercul de cunoștințe al lui Leif, dar Viola spunea că singurul lucru care însemna ceva pentru Leif în ultima vreme era cazul Stella, cred prin urmare că inițialele ar putea fi legate de caz.

— Da, e probabil, zise Gösta.

— Îi dau un semn Violei și verific cu ea, să ne asigurăm. Poate ştie ce înseamnă aceste inițiale, ca să nu ne batem capul degeaba.

— Şi aşteptând soluția acestei enigme, să sperăm şi că verificarea cadavrului lui Leif ne va da ceva, zise Gösta.

— Mda, e mereu dificil cu cazurile vechi, spuse Paula. Oamenii au uitat, dovezile s-au distrus, iar exhumarea este cel puțin un pariu. Nu avem idee dacă ne va da vreo dovadă că Leif a fost omorât.

Erica aprobă din cap.

— Leif trebuie să se fi găsit în fața aceluiași tip de provocare când a început să verifice din nou cazul Stella. Trecuseră mulți ani. Iar întrebarea rămâne, dacă

a primit vreo informație nouă sau dacă a descoperit ceva în vechea documentație a cazului. Îmi doresc atât de mult să fi avut acces la interogările de atunci ale lui Helen și Marie.

Își trase mâna prin părul unsuros.

— Dacă JJ chiar se referă la James Jensen, atunci poate că soțul lui Helen ne va spune dacă urmau să se vadă în aceeași zi în care a murit Leif, zise Gösta. Sau dacă asta s-a și întâmplat...

— Ce spui? Să mergem până la Fjällbacka să vorbim cu James Jensen? Atunci te ducem și pe tine acasă, Erica. Dacă nu cumva preferi să iei autobuzul înapoi, desigur...

— Nu, mulțumesc, zise ea simțind cum i se făcea rău numai la gândul ăsta.

— Mai întâi sunăm să verificăm dacă este acasă, dar fără să-i spunem despre ce e vorba. Apoi putem pleca. Bine?

Gösta se uită întrebător la ele, iar amândouă încuviințară din cap.

— Știi, avem pungi de vomă în spate, în mașină, dacă e nevoie.

— Ah, taci din gură, protestă Erica.

Paula zâmbi în colțul gurii și merse să dea telefon.

Basse se trezi din cauza soarelui care îi intra în ochi. Deschise precaut un ochi. A fost de ajuns ca să simtă cum capul îi stătea să explodeze. Gura îi era cleioasă și uscată în același timp. Reuși să deschidă și celălalt ochi și se sforță să se ridice. Se afla pe canapeaua din camera de zi și trebuie să fi stat într-o poziție proastă, pentru că avea dureri la ceafă.

Își masă gâtul în spate și privi în jur. Soarele era sus pe cer. Se uită la ceas: douăsprezece și jumătate. Până când stătuseră aseară, oare?

Basse se ridică, dar se așeză imediat la loc. Peste tot erau oameni care dormeau. Două lămpi zăceau sparte pe dușumea. Parchetul era zgâriat. Canapeaua pe care stătuse era plină de mâncare și sticle de bere băute pe jumătate. Tapițeria era total distrusă. Fotoliul alb era acoperit de pete de vin roșu, iar colecția de whisky a tatălui său dispăruse de pe raft.

Dumnezeule! Părinții lui aveau să vină într-o săptămână, iar el nu va putea să repare casa la timp. O să-l omoare în bătaie. Nu fusese vorba niciodată să vină atât de multă lume. Pe jumătate dintre cei care dormeau acolo nici nu-i recunoștea. Fusese o minune că nu apăruse poliția.

Totul era din vina Vendelei și a lui Nils. Fusese ideea lor. A unuia dintre ei. Nu-și prea amintea. Trebuia să-i găsească, puteau să-l ajute să rezolve asta.

Ciorapii i se udară când făcu un pas pe covor. Era umed, cleios și mirosea puternic a bere. Mirosul era sufocant și simți cum îi veni să vomite, dar reuși să se abțină. Un băiat dormea cu șlițul deschis și Basse se întrebă dacă să-l acopere cu ceva, însă avea probleme mai mari decât aceea că un nătărău își arăta podoaba.

Se târî pe scări spre etaj. Îl trecu o sudoare rece numai de la acest efort. Nu voia să se întoarcă, nu mai voia să vadă prăpădul de acolo.

În dormitorul lui dormeau trei persoane, însă nici una nu era Vendela sau Nils. Duhnea toată camera. Cineva îi vomitase pe clape și tot ce se afla în sertare era împrăștiat pe jos.

În dormitorul mamei și al tatei, prăpădul era mai atenuat, însă și aici mirosea a vomă. Era o baltă mare de partea cealaltă a patului, o adevărată porcărie. Cearșaful și pilota erau acoperite de pete negre. Basse se opri înmărmurit. Pe retină îi apărură imagini din memorie, ca poze decolorate de polaroid. Fuseseră aici, sigur așa era. Îl văzu pe Nils zâmbindu-i Vendelei, care avea un pahar plin ochi. Și auzi voci de băieți. Care mai fuseseră aici? Cu cât se străduia mai mult să își aducă aminte, cu atât mai departe dispăreau imaginile.

Păși pe ceva tare și înjură. Pe jos era un marker, fără capac, care lăsase urme pe parchetul băițuit cu alb de care mama lui era atât de mândră. Marker. Jessie. Planul Vendelei. Ce se gândiseră să facă? Ce făcuseră? Văzu sâni în fața lui. Sâni mari, albi, plini. Stătuse deasupra cuiva cu ochii pe acei sâni. Îi atinsese. Dădu din cap ca să-și limpezească totul și capul parcă stătea să-i crape.

Îi vibră buzunarul din dreapta al pantalonilor și cu degete tremurânde scoase mobilul. Un mesaj de la Nils. Și poze. O mulțime de poze. Și cu fiecare i se mai limpezea puțin memoria. Cu mâna la gură, o zbughi spre toaleta părinților.

Patrik stătea în biroul său din secție, scriind un raport despre bizara întâlnire cu Marie. Însă gândurile îi hoinăreau tot timpul la ce auzise despre însemnările din agenda lui Leif. Gösta îl pusese la curent cu teoriile lui și ale Ericăi, iar acum se gândea și el la misterioasele inițiale. Îi dăduse imediat permisiunea lui Gösta să o ia pe Paula și să meargă să vorbească cu James. Era un risc, însă astfel de riscuri meritau câteodată și puteau da avânt anchetei.

Fu trezit din reflecțiile sale de soneria mobilului. Se întinse după telefon.

— Sunt Pedersen, zise o voce vioaie. Ești ocupat?

— Cu nimic ce n-aș putea pune deoparte pentru un moment. Dar ești la lucru duminică?

— Nu am parte de prea mult timp liber în vara asta. În luna iulie am bătut recordul la numărul de cadavre și nici în august nu pare mai bine. Recordul vechi se menținuse treizeci de ani.

— Ah, la naiba, zise Patrik.

Dar curiozitatea îl măcina. De regulă, când suna, Pedersen avea ceva relevant de spus. Iar dovada fizică era exact ce le lipsea lor. Tot ce aveau până acum se baza pe indicii și speculații, zvonuri și presupuneri.

— Și pe deasupra, am auzit că ai avut grijă să mai primim unul. O sinucidere mai veche?

— Da, Leif Hermansson. Era responsabil pentru ancheta cazului Stella. Îl exhumăm mâine și să vedem ce găsiți.

— O să dureze, spuse Pedersen. Cât despre fetiță, voi termina cu raportul final în această săptămână, probabil miercuri. Sper. Dar voiam să sun în legătură cu un lucru, poate ajută în vreun fel.

— Așa?

— Am găsit două amprente pe corp. Pe pleoape. Cadavrul fusese spălat, în altă parte nu am mai găsit. Dar cel care a spălat-o a uitat de pleoape. Bănuiesc că sunt de când făptașul i-a închis ochii.

— Da..., zise Patrik și făcu o pauză de gândire. Ai putea să-mi trimiți amprentele? Deocamdată nu avem cu ce să le comparăm, însă am găsit amprente în locul primar al crimei și aș vrea ca Torbjörn Ruud să se uite la toate.

— Le trimit imediat, spuse Pedersen.

— Mulțumesc. Și mulțumesc că ți-ai luat un moment să suni, deși sunteți așa încărcați. Sper să se mai calmeze lucrurile.

— Și eu sper, oftă Pedersen. Suntem în genunchi aici. Toată lumea.

După ce închise, Patrik se uită nerăbdător la ecran.

Era unul din misterele vieții, cu cât aștepți ceva mai mult, cu atât mai mult timp părea să treacă până să-l obții. Dar până la urmă mesajul lui Pedersen sosi, pe e-mailul securizat.

Patrik deschise documentele atașate. Două amprente frumoase.

Luă telefonul și îl sună pe Torbjörn.

— Hedström aici. Ascultă, mă rog de tine în genunchi. Aș avea nevoie de ajutorul tău cu un lucru foarte important. Pedersen tocmai mi-a trimis două amprente găsite pe corpul Neei și aș vrea să le comparăm cu cele găsite pe ambalajul de ciocolată în hambar.

Torbjörn mormăi.

— Nu poate aștepta până terminăm? Vreau să termin mai întâi cu investigația noastră. Și vom confrunta amprentele cu baza de date. Nu ajunge?

— Înțeleg, dar intuiția îmi spune că aceste amprente se vor potrivi.

Își dădu seama că tonul îi era prea rugător, așa că tăcu și îl lăsă pe Torbjörn să se gândească.

După un lung moment, Torbjörn spuse morocănos:

— Bine, trimite-mi-le și am grijă să fie comparate cât de repede posibil. Bine?

— Mulțumesc! spuse Patrik. Ești o comoară.

Torbjörn bombăni și închise. Patrik răsuflă ușurat. Poate că vor avea ceva concret de data asta.

— Alo? strigă Erica intrând în casă.

Anna vorbea la telefon în bucătărie. Când Erica o văzu, închise imediat.

— Bună!

Erica o privi suspicioasă.

— Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni. Adică... cu Dan, zise Anna roșind.

Pe Erica o trecu un fior rece. De un lucru era sigură și anume că Anna nu vorbise cu Dan. Din simplul motiv că ea însăși tocmai încheiase o convorbire cu el. Ar putea să o confrunte pe Anna și să o întrebe ce îi ascundea. Dar în același timp dorea să-i arate că avea încredere în ea. Sora ei mai mică luptase atât de mult să-și repare greșeala și toți lăsaseră trecutul în urmă. Să o întrebe acum pe Anna sau să afirme că minți se însemna să distrugă toată încrederea pe care o clădiseră. Fusese atât de vulnerabilă, atât de mult timp. Și acum, când în sfârșit părea că se regăsise, Erica nu și-ar fi dorit să tulbure acel echilibru. Așa încât trase aer în piept și lăsă lucrurile așa. Până una-alta.

— Cum te simți, biata de tine? întrebă Anna.

Erica se prăbuși pe un scaun din bucătărie.

— Cum merit. Și nu-mi e mai bine dacă toți se încăpățânează să-mi atragă atenția asupra felului îngrozitor în care arăt.

— Înțeleg, dar fără îndoială că altădată ai arătat și mai bine, spuse Anna cu un zâmbet în colțul gurii, în timp ce Erica se aşeza vizavi de ea.

Îi împinse dinainte o farfurie cu chifle cu scorțișoară. Erica se uită un moment la ele ca şi cum încerca să-și depășească o luptă interioară. Însă decise că, dacă ar fi fost o zi în care să merite un exces de carbohidrați, atunci aceea era. Pe deasupra, corpul ei striga după pizza, așa

că puteau să facă un drum la Bååthaket în acea seară. Copiii ar fi foarte bucuroși. Iar Patrik doar s-ar preface că protestează, dar de fapt ar sări în sus fericit.

Luă o chiflă și mușcă jumătate din ea.

— Ce au spus? Despre teoria ta că nu a fost sinucidere?

— Au fost de acord. Patrik a reușit să grăbească procesul. Speră că se va întâmpla poimâine.

Anna tuși.

— Poimâine? Așa de repede? Poate merge așa de repede? Credeam că morile administrației sunt încete...

— A făcut-o pe procuroare să pregătească de urgență o cerere la tribunal și, cu puțin noroc, se pot ocupa chiar marți. Oricum Patrik pregătește cele necesare pornind de la presupunerea că primesc permisiunea. Cu alte cuvinte, încă nu e gata, însă procuroarea crede că nu vor fi probleme.

— Nu, sunt obișnuiți cu Patrik, care tot vrea să dezgroape oameni, zise Anna. Sigur au o aprobare permanentă pentru el, ca măsură de prevedere.

Erica nu-și putu abține un zâmbet.

— Oricum, va fi interesant să vedem ce va aduce o nouă verificare. Iar familia e de acord cu asta, din fericire.

— Da, e clar că și ei vor să știe ce s-a întâmplat de fapt.

Anna se întinse după încă o chiflă. Resturile primei tronau pe burta ei enormă.

Erica se uită în jur. Abia acum realiză ce liniște era în casă.

— Unde sunt copiii? Au adormit pe undeva?

— Nu, sunt la vecini și se joacă, spuse Anna. Iar Dan și copiii noștri sunt afară în larg, așa că țin eu casa pentru o vreme. Mergi și te culcă. După cum s-a mai spus, nu arăți prea bine.

— Mulțumesc, zise Erica și scoase limba la ea.

Dar acceptă cu recunoştință invitația. Corpul ei îi striga că nu mai era în anii tinereții. Totuși, mai dură o clipă înainte să vină somnul. Nu putu să nu se întrebe oare cu cine vorbise Anna. Și de ce închisese așa rapid când apăruse ea.

Bohuslän 1672

Dimineața era răcoroasă și cețoasă. Lui Elin i se permisese să se spele cu o cârpă și cu apă adusă în celulă într-o găleată. Primise și un veșmânt alb pe care să-l îmbrace. Auzise despre proba de vrăjitoare, însă nu știa cum se desfășoară. Aveau s-o arunce aici la chei și să o lase să se lupte în apă cum putea? Doreau să o moare înecând-o? Ar fi ajuns cadavrul ei la suprafață spre primăvară?

Gărzile o conduseră brutal la marginea cheiului. Acolo era plin de lume și se întreba dacă aleseseră să facă asta în Fjällbacka ca să o umilească cât mai rău posibil.

Când se uită în jur, descoperi multe fețe cunoscute printre cei prezenți. Toți erau în plină exaltare. Ebba din Mörhult era acolo, la numai câțiva metri. Ochii îi străluceau de nerăbdare.

Elin își întoarse chipul dinspre Ebba, nu voia să o lase să vadă cât de teamă îi era. Privi apa peste marginea cheiului. Era atât de întunecată. Avea să se înece dacă o aruncau, era sigură. Avea să moară aici. La cheiul din Fjällbacka. În văzul vechilor prieteni, vechilor vecini, vechilor dușmani.

— Legați-o, ordonă ofițerul gărzilor pe când ea se uită îngrozită la el.

Legată nu avea nicio șansă în apă, s-ar fi dus la fund și ar fi murit acolo printre crabi și alge. Strigă și încercă să se elibereze. Dar ei erau mai puternici și o puseră la pământ. O legară cu sfoară de picioare și îi prinseră mâinile la spate.

Un pic mai departe zări o fustă cunoscută, iar Elin reuși să-și ridice privirea. În mijlocul adunării stătea Britta. Și Preben. Ținea pălăria la fel de agitat ca atunci când o vizitase în temniță, dar Britta zâmbea privind-o în veșmântul ei alb. Preben își feri privirea.

— Acum să vedem dacă plutește! spuse ofițerul întorcându-se spre adunare.

Se vedea că savura toată atenția și atmosfera exaltată și voia să profite cât mai mult.

— Dacă plutește fără îndoială e vrăjitoare, dacă se scufundă nu e. Și atunci trebuie să ne grăbim să o scoatem.

Râdea pe înfundate, provocând și râsul publicului. Elin se ruga la Dumnezeu stând pe ponton, legată cu o sfoară care o rodea la mâini și la picioare. Era singurul ei mod de a depăși panica, însă respira scurt, superficial, ca și când ar fi alergat. Urechile îi țiuiau.

Când o ridicară, simți tăișul sforii și strigă. Un strigăt care se opri brusc când ajunse în apă și gura i se umplu de apă sărată. Apa rece era un șoc pentru corp. Se aștepta să dispară sub suprafață, să se scufunde în apa întunecată. Însă nu se întâmplă nimic. Stătea cu fața în jos, dar putea să-și ridice capul și să respire.

În loc să se scufunde, înghițea apă. Deasupra, pe chei, spectatorii își țineau răsuflarea. Apoi se porniră toți pe strigat.

— Vrăjitoare! strigă cineva și apoi urmară și alții. Vrăjitoare!

Elin fu ridicată la fel de brutal precum fusese coborâtă, însă nu mai striga. Durerea nu mai era o parte din ea.

— Ați văzut! strigă ofițerul. A plutit ca o lebădă, vrăjitoarea!

Publicul urla, iar Elin își ridică anevoie capul. Ultima imagine pe care o văzu înainte să leșine fu cea a Brittei și a lui Preben întorcându-și spatele și plecând de acolo. Simți cum Ebba din Mörhult o scuipă și își pierdu cunoștința.

James nu răspunsese atunci când sunaseră, însă Gösta și Paula se hotărâră să-și asume riscul și să îi facă o vizită acasă.

— Oh, mătușica cea drăguță vinde casa? zise Paula când trecură pe lângă casa roșie de la marginea drumului pietruit.

— Mătușica cea drăguță? repetă Gösta privind spre casa cu pancarta „De vânzare"

— Da, eu și Martin am fost la ea când am avut de vorbit cu vecinii. Are peste nouăzeci de ani, iar când am venit noi se uita la MMA.

Gösta râse.

— De ce nu? Poate și eu devin fan MMA când oi fi mai bătrân.

— Da, nu poate fi ușor să faci timpul să treacă când locuiești așa izolat și nu prea poți să te deplasezi. Stă mai ales la fereastră, așa spunea, observând tot ce se petrece afară.

— Și tatăl meu făcea așa, spuse Gösta. Mă întreb de ce. Poate fi un mod de a încerca să ai control când începi să simți că viața e precară?

— Poate, spuse Paula. Însă cred că e un fenomen suedez. Numai voi îi lăsați pe bătrânii voștri să stea singuri.

În Chile nu s-ar pune problema, acolo ai grijă de bătrânii tăi până mor.

— Așa că, dacă te înțeleg bine, tu și Johanna veți locui cu mama ta și cu Mellberg pentru restul vieții? râse Gösta pe înfundate.

Paula se uită îngrozită la el.

— Când pui problema așa... modelul suedez pare de fapt nemaipomenit de atrăgător.

— Bănuiam eu, spuse Gösta.

Ajunseră la casa lui Helen și a lui James. Paula parcă lângă mașina familiei. Helen deschise imediat ce bătură la ușă. Mina ei nu trădă nimic din ceea ce simți când îi văzu.

— Bună ziua, Helen, spuse Gösta. Am vrea să vorbim cu James. Este acasă?

Lui Gösta i se păru că avea un tremur în privire, însă tremurul dispăru la fel de repede, așa că probabil doar își imagina.

— Face exerciții de tragere în pădurea din spatele casei.

— Putem merge acolo fără să ne riscăm viața? întrebă Paula.

— Da, strigați numai și preveniți-l că veniți, ca să nu fie niciun pericol.

Gösta auzi multe împușcături disparate și merse cu Paula în direcția sunetelor.

— Să îndrăznesc să încep să număr câte legi încalcă trăgând aici? zise Paula.

Gösta clătină din cap.

— Nu, mai bine închidem ochii de data asta. Dar cu o altă ocazie putem să avem o discuție cu el despre cât de nepotrivit este.

Împușcăturile se succedau și mai sonor pe măsură ce se apropiau.

Gösta ridică glasul și strigă.

— James! Suntem Gösta și Paula de la secția de poliție Tanumskede. Nu mai trageți!

Împușcăturile se opriră. Din precauție, Gösta mai strigă o dată:

— James! Confirmați că ați auzit că venim!

— Vă aud! strigă el.

Își grăbiră pașii și îl văzură ceva mai în față. Stătea cu brațele încrucișate și își pusese arma pe un buștean. Gösta nu putu să nu reflecteze la autoritatea terifiantă pe care o degaja acest om. Iar faptul că prefera să se îmbrace ca într-un film american de război nu îl făcea să pară mai puțin înfiorător.

— Știu, știu, nu e permis să exersez aici, spuse James ridicându-și mâinile dezarmat.

— Da, despre asta putem avea o discuție altă dată, spuse Gösta dând din cap. Însă nu despre asta vrem să vorbim astăzi.

— Lăsați-mă numai să pun deoparte pistolul, spuse James și luă pistolul de pe buștean.

— Este un Colt? întrebă Paula.

James aprobă mândru din cap.

— Da, un Colt M1911. Pistol standard pentru forțele armate ale SUA între 1911 și 1985. A fost folosit în ambele războaie mondiale și chiar și în războaiele din Coreea și Vietnam. Este prima mea armă, am primit-o de la tatăl meu când aveam șapte ani și cu ea am învățat să trag.

Gösta se abținu să comenteze cât de deplasat era să faci cadou un pistol unui copil de șapte ani. Nu credea că James ar înțelege.

— L-ați învățat şi pe fiul dumneavoastră să tragă? se mulțumi el să întrebe în timp ce James puse pistolul într-o geantă, precaut, aproape delicat.

— Da, este un trăgător foarte priceput, spuse James. În rest nu prea e bun de nimic, dar știe să tragă. Exersează zilnic, chiar. Ar putea deveni un trăgător foarte bun în armată, dar n-ar putea face niciodată față testelor de forță.

Râse batjocoritor.

Gösta se uită atent la Paula. Privirea ei dezvăluia ce părere avea despre felul în care James vorbea despre fiul său.

— Așadar, despre ce e vorba? întrebă James, punând pe pământ geanta cu pistolul.

E vorba de Leif Hermansson.

— Polițistul care a înscenat ca soția mea să fie acuzată de omor? întrebă James încruntându-se. De ce vreți să vorbim despre el?

— Ce vreți să spuneți cu „înscenat"? întrebă Paula.

James își îndreptă umerii și-și încrucișă din nou brațele peste piept, ceea ce le făcu să pară gigantice.

— Ei bine, nu vreau să spun că ar fi făcut ceva ilegal, dar a pus mult zel să demonstreze că soția mea a fost vinovată de o crimă pe care n-a comis-o. Și nu cred că a luat serios în considerare vreo altă posibilitate.

— Se pare că el însuși începuse să se îndoiască spre sfârșitul vieții, spuse Paula. Și avem motiv să credem că a luat cumva legătura cu dumneavoastră în aceeași zi în care a murit. Vă amintiți?

James scutură din cap, consternat.

— A fost foarte demult, însă nu-mi amintesc să ne fi întâlnit în acea zi. Aveam de-a face foarte rar unul cu altul. De ce să ne fi întâlnit?

— Ne gândeam că poate a fost un prim pas, spuse Gösta, pentru ca astfel să intre în legătură cu Helen? Bănuiesc că ea nu putea avea o atitudine prea binevoitoare în raport cu el.

— Nu, aici aveți dreptate, spuse James. Dacă a vrut să vorbească cu ea, atunci sigur ar fi fost cel mai ușor să o facă prin mine. Dar nu a încercat niciodată asta. Și nici eu nu știu cum m-aș fi raportat la o astfel de invitație. Trecuseră atâția ani și încercaserăm să lăsăm totul în urmă.

— Trebuie să fie greu acum, spuse Paula observându-l.

Răspunse calm privirii ei.

— Da, este o tragedie. Dar firește că mai puțin decât pentru familia fetei. Ar fi exagerat din partea noastră să ne plângem, deși e tentant, cu tot acest interes al ziarelor de scandal. Ziariștii au venit inclusiv acasă. Dar au înțeles că nu trebuie să se mai întoarcă vreodată...

James zâmbi malițios, iar Gösta simți că nu ar trebui să insiste pe chestiunea cu pricina. Pe deasupra i se părea că ziariștii n-aveau decât să dea vina pe ei înșiși. Deveneau tot mai ofensivi cu fiecare an și depășeau tot mai des limitele bunei cuviințe.

—Bine, atunci asta am avut de discutat pentru moment, spuse Gösta și se uită întrebător la Paula, care aprobă din cap.

— Dacă îmi amintesc ceva, sun, spuse James amabil.

Arătă spre ușa care se zărea printre copaci.

— Merg cu voi.

O luă înainte, iar Gösta schimbă o privire cu Paula. Era clar că nici ea nu crezuse o iotă din ce spusese James.

Când trecură pe lângă casă, Gösta se uită spre o fereastră de la etaj. Un adolescent îl privea cu o mină

inexpresivă. Ceva din felul în care avea părul vopsit negru și tot machiajul ăla din jurul ochilor îl făceau să arate ca o fantomă. Pe Gösta îl trecu un fior. Apoi băiatul dispăru.

Când Marie sosi, Jessie stătea pe ponton. Se unsese pe corp și pe față cu crema pe care o găsise în baie. Scumpă, în mod sigur. Nu făcuse să dispară roșeața puternică, dar măcar mai potolise iritația. Jessie dorea să existe o cremă și pentru suflet. Sau ce naiba o fi fost ceea ce se distrusese în interiorul ei.

Își spălase zona vaginală din nou, de mai multe ori. Totuși, continua să se simtă murdară. Scârboasă. Aruncase hainele mamei lui Basse. Acum stătea într-un tricou vechi și pantaloni de flanel, privind soarele la apus. Marie se așeză lângă ea.

— Ce ai făcut cu fața?

— M-am ars, zise ea scurt.

Marie dădu din cap.

— Da, un pic de soare poate fi bun pentru coșuri.

Apoi intră din nou în casă. Niciun cuvânt despre faptul că Jessie nu venise acasă ieri. Oare Marie observase? Probabil că nu.

Sam fusese minunat. Se oferise să o conducă acasă. Să rămână. Însă avea nevoie să fie singură o vreme. Avea nevoie să stea și să simtă ura care creștea în ea. O întreținea. Într-un fel era eliberator ca în sfârșit să-și dea drumul și să urască fără rețineri. În toți anii ăștia luptase împotriva ei, nevrând să creadă ce era mai rău despre oameni. Ce naivă fusese!

Cursese cu mesaje pe tot parcursul zilei. Nici măcar nu înțelegea cum făcuseră rost de numărul ei. Dar

pesemne că se răspândise la fel de rapid ca imaginile. Le deschisese numai pe primele. Apăsase pe „delete" când continuară să apară. Toate erau pe aceeași temă. Curvă. Cățea. Lepră. Scârbă. Grasă.

Și Sam primise mesajele. Și imaginile. Începuseră să năvălească pe când îi îndepărta ultimele urme de marker. Pusese telefonul deoparte, îi luase chipul în mâini și o sărutase. Mai întâi se sustrăsese. Se simțea scârboasă, murdară, știa că răsuflarea îi duhnea a vomă, deși se spălase pe dinți în dormitorul părinților lui Basse. Dar lui nu îi păsa. O sărutase îndelung și simțise cum sfera incandescentă de ură se prinsese între ei. O împărtășeau.

Întrebarea era ce urmau să facă acum.

Când soarele căpătă o nuanță de roșu, își ridică privirea spre el. Auzi cum în casă Marie deschise o sticlă de șampanie. Totul era exact ca înainte. Şi totuși, se schimbase totul.

Patrik era la a treia cană de cafea de când vorbise cu Torbjörn Ruud. Medicul legist nu dăduse încă niciun semn.

Oftă și privi spre culoar, de unde Martin venea agale cu o cană în mână.

— Arăți cam obosit, spuse el. Martin se opri.

Patrik remarcase asta deja în timpul şedinței de dimineață, însă nu dorise să-l întrebe în fața celorlalți. Știa că lui Martin îi fusese greu să doarmă de la moartea Piei.

— Ah, nu e nimic, zise Martin intrând în biroul lui Patrik.

Patrik tresări. Martin se înroșise. Din cap până-n picioare.

— E ceva ce nu mi-ai povestit? întrebă el lăsându-se pe spate în scaunul de la birou.

— Este... E numai..., se bâlbâi Martin cu privirea fixată pe pantofi.

Părea să nu se poată hotărî pe care dintre picioare să stea.

Patrik îl observă amuzat.

— Așază-te și hai, spune odată. Cum o cheamă?

Martin se așeză și zâmbi încurcat.

— O cheamă Metta.

— Și...? insistă Patrik.

— E divorțată. Are un fiu de un an. E din Norvegia și lucrează la contabilitate, într-un birou din Grebbestad. Dar de abia am avut ieri prima întâlnire și nu știu prea bine ce o să urmeze...

— Judecând după cât de sfârșit ești, întâlnirea a decurs bine, în orice caz, râse Patrik.

— Hm, da...

— Și cum v-ați întâlnit?

— La locul de joacă, spuse Martin.

Văzându-l cum se frământă ca o râmă în fața lui, Patrik se hotărî să-l scutească de mai multe întrebări.

— Ce bine că îți dai din nou întâlniri, zise el. Că cel puțin te-ai deschis în fața posibilității de a întâlni pe cineva. Ce va fi va fi. Și e în regulă așa. Nimeni nu o poate înlocui pe Pia. Va fi altcineva.

— Știu, spuse Martin și se uită din nou la pantofi. Cred, de fapt, că sunt pregătit.

— Bun, atunci.

Telefonul începuse să sune pe birou. Patrik ridică un deget ca să-i arate lui Martin că dorea să rămână.

— Ei bine, ai avut dreptate, Hedström, bombăni Torbjörn.

— Ce spui? întrebă Patrik. Aparțin aceleiași persoane?

— Fără doar și poate. Însă am verificat în baza de date și din păcate nu s-a potrivit cu nimic. Le-am comparat și cu amprentele părinților și nu s-au potrivit.

Patrik oftă. Nu putea merge atât de ușor. Însă acum îi putea exclude pe părinți.

— În orice caz, avem o pistă de urmat. Mulțumesc.

Închise telefonul și se uită la Martin.

— Amprentele de pe Linnea se potrivesc cu cele găsite pe ambalajul de ciocolată.

Martin ridică din sprâncene.

— Atunci să vedem dacă găsim ceva în baza de date.

Patrik clătină din cap.

— Torbjörn a verificat deja și nu s-a potrivit nimic.

Nu crezuse nicio clipă că ar fi vorba de un criminal care să-și aleagă victima accidental, asta părea ceva mai minuțios pregătit, mai personal. Iar paralela cu cazul Stella nu putea fi întâmplătoare. Deci nu se mira deloc că nu se găsise posesorul amprentelor în registrul poliției.

— Există o serie de oameni cu amprentele cărora putem să le confruntăm..., șovăi Martin. Nu-mi place să spun asta, dar de exemplu părinții fetei. Și...

— Și Helen, și Marie, completă Patrik. Da, m-am gândit la asta, crede-mă, însă trebuie să le bănuim într-o măsură mai mare ca să le putem cere amprentele. Pe ale lui Pater și ale Evei le-am luat când i-am interogat în legătură cu hambarul, iar Torbjörn deja le-a comparat. Nu se potrivesc.

— Dar amprentele lui Helen și Marie nu există în registru? întrebă Martin. Gândindu-ne la ancheta precedentă.

Patrik clătină din cap.

— Nu, au fost copii când a fost comisă crima, nu au primit nicio pedeapsă, iar amprentele lor nu mai există în

registru. Însă aș fi vrut să fac o astfel de comparație. Mai ales acum, când alibiul lui Marie s-a evaporat. Și numai faptul că ne-a mințit mă face să mă întreb....

— Da, sunt de acord, e ceva ce nu se potrivește, zise Martin. Apropo, ai auzit ceva de la Gösta și de la Paula?

— Da, a sunat Paula. James declară hotărât că nu a intrat deloc în legătură cu Leif. Se pare că și Gösta și Paula se îndoiesc că așa ar fi.

— Dar fără să avem nimic mai concret decât pure speculații nu putem să punem presiune pe el.

— Exact, zise Patrik.

— Atunci să sperăm că Leif va avea ceva secrete de dezvăluit. Când primești autorizația?

— Mâine înainte de prânz, zise el. Dar procuroarea nu crede că vor fi probleme. Totul e pregătit ca să îl dezgropăm marți.

Oftă și se ridică.

— Nu cred că mai e ceva de făcut azi, iar noaptea e un sfetnic bun. Dacă ne stoarcem bine creierii, poate găsim un mod de a face uz mai eficient de aceste informații.

Își adună documentele într-o mapă de plastic pe care o puse în servietă. Apoi se ridică.

— Și când vă mai vedeți?

— În seara asta. Fostul ei îl are pe băiat timp de două zile, așa că profităm...

— Desigur, dar ai grijă să ai parte de ceva somn la noapte, zise Patrik și își puse brațul pe umerii lui Martin când ieșiră.

Martin bombăni ceva nedeslușit drept răspuns.

Aproape că ajunseseră la ușa de la ieșire, când Annika îi strigă. Se întoarseră și o văzură pe Annika ținând în sus receptorul și arătând spre ei.

— Sună de la spital. Te-au căutat, dar nu le-ai răspuns.

Patrik se uită la telefon. Așa era, avea trei apeluri pierdute de la același număr.

— Ce voiau? întrebă el, dar Annika îi făcu semn să preia convorbirea de la ea.

Patrik merse la recepție și luă receptorul. Ascultă, răspunse cu câteva propoziții scurte și închise. Apoi se întoarse spre Annika și Martin care aşteptau încordați.

— Amina s-a stins acum vreo două ore, spuse el simțind cum îi venea greu să-și controleze vocea. Asta înseamnă că nu mai e vorba de incendiu premeditat, ci de crimă.

Făcu cale-ntoarsă și merse spre biroul lui Mellberg. Era nevoie să se consulte cu Karim cum să procedeze cu copiii. Mama lor era moartă. Și cineva trebuia să le spună.

Deasupra lor se auzea sunetul surd al unui program de televiziune. Khalil se uită la Adnan, care își ștergea lacrimile. Îi rugaseră să-i lase să locuiască împreună și nu fusese o problemă, municipalitatea dorea să stea cât mai mulți împreună, astfel ca puținele locuințe provizorii pe care reușiseră să le pregătească să ajungă pentru toți.

Prin urmare, acum locuiau aici. Într-o cameră mică, în demisolul întunecat al unei vile din anii cincizeci. Mirosea a mucegai și era un aer stătut. Însă bătrâna care deținea casa era drăguță. Îi invitase la masă și fusese plăcut, deși nu știau multe cuvinte, iar mâncarea, pe care o numea carne cu sos de mărar, avea un gust ciudat.

După masă, telefonul începuse să sune. Iar ei sunaseră mai departe la alții. Voiau să-și găsească alinare unii la alții. Amina cea frumoasă, veselă, temperamentală, era moartă.

Adnan își șterse din nou lacrimile.

— Am putea merge să-l salutăm pe Karim? Poate ne duce Bill din nou?

Khalil urmări privirea pustie a lui Adnan, care se uita la mocheta pătată. Frecă cu vârful piciorului câteva dintre pete. Păreau foarte vechi și uscate. Pesemne că nimeni nu mai locuise aici de multă vreme.

— Nu-l putem vizita așa târziu. Poate mâine.

Adnan își uni mâinile. Oftă.

— Atunci mergem mâine.

— Crezi că le-au spus copiilor?

Vocea lui Khalil se repercuta între pereții reci de piatră.

— O să-l lase pe Karim să facă asta.

— Dacă va fi în stare.

Adnan se frecă din nou pe față.

— Cum s-a putut ajunge aici?

Khalil nu știu dacă întrebarea îi era adresată lui sau lui Dumnezeu.

Suedia. Țara bogată și liberă.

— Mulți au fost drăguți, zise el. Există și oameni ca Bill. Ca Bill și Gun. Și Rolf. Și Sture. Să nu uităm.

Nu se putu uita la Adnan pe când spunea toate astea. Acesta își freca și mai puternic vârful piciorului de una dintre petele de pe mochetă.

— Ne urăsc atât de tare, zise Adnan. Nu înțeleg. Vin noaptea și vor să ne ardă, fără ca noi să le fi făcut ceva. Şi da, știu ce spui tot timpul. „Le e teamă." Dar dacă arunci cu făclia într-o casă și speri ca familia de acolo să ardă numai pentru că vin din altă țară, atunci nu ți-e teamă. E altceva.

— Îți pare rău? întrebă Khalil.

Adnan rămase tăcut un moment îndelungat, iar Khalil știa că se gândea la verișorul pe care-l văzuse împușcat

și omorât, la unchiul care-și pierduse un picior într-o explozie. Le striga numele în timpul nopții.

Răspunsul ar fi trebuit să fie simplu, însă nu mai era. Nu după Amina.

Adnan înghiți.

— Nu, nu îmi pare rău. Nu am avut de ales. Dar mi-am dat seama de un lucru.

— Ce anume? întrebă Khalil pe când stăteau în întuneric.

— Că eu nu voi avea niciodată o casă.

Deasupra lor, muzica vioaie de la televizor se auzi și mai tare.

Bohuslän 1672

Elin merse ca o somnambulă când fu condusă în sala judecății. Încă nu putea să înțeleagă cum de plutise la proba cu apa. Băncile erau pline și înțelese că nu fusese loc pentru toată lumea care dorise să intre.

Ofițerul spusese că avea să fie adusă în fața judecății, însă ce însemna asta? Era ceva ce ar fi putut s-o salveze? Era *cineva* care ar fi putut s-o salveze?

Fusese așezată chiar în față. Privirile spectatorilor o făcură să se agite. Unele curioase, altele temătoare, altele pline de ură. Era acolo și Britta, însă Elin nu îndrăznea să privească în direcția ei.

Judecătorul lovi cu ciocanul de lemn, potolind larma. Elin îi privi tensionată pe bărbații serioși de acolo, din față. Îl recunoscu numai pe Lars Hierne. Ceilalți erau necunoscuți și de aceea și mai înfiorători.

— Suntem aici ca să stabilim în ce fel e vrăjitoare Elin Jonsdotter. Am văzut-o plutind și avem o serie de mărturii cu privire la faptele ei, dar Elin Jonsdotter are dreptul și la martori care să intervină în favoarea ei. Ai astfel de martori?

Elin se uită în jur printre cei din bănci. Le văzu pe slujnicele de la fermă, îi văzu pe vecinii din Fjällbacka, pe Britta și pe Preben. Văzu femei și bărbați pe care-i ajutase când sufereau de dureri de dinți, de cap sau de inimă, sau de alte dureri. Ochii îi rătăciră rugători asupra fiecăruia, unul după altul, dar toți își întoarseră privirea. Nimeni nu se ridică. Nimeni nu spuse o vorbă.

Nimeni nu avea să vină în apărarea ei.

Până la urmă, se întoarse spre Britta. Stătea cu un zâmbet pe buze, iar mâinile i se odihneau pe burta încă nu foarte mare. Preben se afla alături. Se uita în jos spre bancă, iar bucla aurie îi căzuse pe ochi. Cât adorase bucla aceea. O mângâia când se iubeau. Îl iubise. Acum nu mai știa ce simțea. O parte din ea își amintea cât îl iubise. O altă parte îl ura. O alta simțea dezgust pentru slăbiciunea lui. Mergea dus de vânt și se dădea bătut la cea mai mică rezistență. Ar fi trebuit să vadă asta. Dar fusese prea orbită de ochii lui blânzi și de grija pentru fiica ei. Își permisese să viseze și astfel să umple lipsurile pe care ar fi trebuit să le observe. Iar acum ea era cea care avea un preț de plătit.

— Dacă nimeni nu a venit să depună mărturie pentru Elin Jonsdotter, îi vom chema pe cei care pot depune mărturie despre faptele sale. Prima dată o chemăm pe Ebba din Mörhult.

Elin pufni. Nu era o surpriză prea mare. Știa că Ebba pândise numai șansa să se răzbune. Ca un păianjen gras care așteaptă o muscă. Nu o învrednici cu nicio privire când aceasta se așeză în boxa martorilor. După ce Ebba depuse jurământul, începură întrebările. Se fuduli pe scaun și începu să povestească cu gesturi ample.

— Primul lucru pe care l-am băgat de seamă era că știa să facă lucruri pe care o ființă omenească nu ar fi trebuit

să le știe. Reușise să le facă pe tinerele din sat să fugă la ea pentru tot felul de probleme, când le dureau picioarele sau burțile. Toate fetele îi cereau ajutorul când voiau să-i ademenească pe bărbații tineri. Dar eu am înțeles imediat că asta nu era treabă curată, nu stă în natura omului să poată stăpâni astfel de lucruri, e lucrarea diavolului, am înțeles imediat. Dar voia cineva să o asculte pe Ebba? Nu, voiau numai să fugă la ea ca să primească ajutor împotriva crampelor. Și erau creme, și licori, și lungi descântece, ceva cu care nu ar umbla o femeie cu frica lui Dumnezeu.

Se uită în jur. Multă lume din bănci dădea din cap aprobator. Chiar și dintre cei care primiseră bucuroși ajutorul lui Elin.

— Cum a fost cu heringul? întrebă Hierne înclinându-se spre Ebba.

Ea dădu din cap nerăbdătoare.

— Da, când heringul nu a mai apărut, am știut că Elin era cea care făcuse asta.

— Cum așa? întrebă Hierne.

— Am văzut într-o seară cum a pus ceva în apă. Și se știe că, dacă pui cupru în apă, heringul se ține departe.

— Dar ce motiv să fi avut, când ea și soțul ei decedat au trăit și ei din pescuit?

— Ei bine, asta arată numai cât de rea este, că putea să-și lase propria familie să moară de foame numai pentru că era certată cu noi ceilalți. Se certase cu câteva dintre soțiile bărbaților din echipa lui Per cu o zi înainte de ziua în care heringul nu a mai venit. Apoi a devenit imposibil să mai pescuiești hering.

— Și cum a fost cu garda de coastă? Ce s-a întâmplat în acea zi când a plecat călare de la coliba lor, după ce-i

informase că barca lui Per avea să fie luată de stat pentru că a adus ilegal un butoi de sare din Norvegia?

— Ei bine, am auzit cum l-a blestemat când a plecat călare de la casa lor. A rostit blesteme pe care numai diavolul i le-ar fi putut pune în gură. Nimeni cu Dumnezeu în suflet nu ar putea spune cuvintele cu care a aruncat după el, iar apoi, pe drumul spre casă...

Făcu o pauză. Adunarea își ținu respirația.

— Gardianul de coastă va povesti singur ce i s-a întâmplat, zise Hierne. Dar o lăsăm pe Ebba să spună și ea.

— Pe drumul spre casă, calul l-a aruncat din șa. Și a căzut jos în șanț. Am înțeles imediat că Elin a făcut asta.

— Mulțumesc, Ebba. După cum am spus, îl vom auzi și pe Henrik Meyer de la garda de coastă pe acest subiect.

Își drese vocea.

— Am ajuns acum la acuzația cea mai serioasă împotriva lui Elin Jonsdotter. Că a cauzat, cu vrăjitoriile sale, scufundarea bărcii bărbatului său.

Elin rămase cu răsuflarea tăiată privind-o fix pe Ebba din Mörhult. Știa că nu avea voie să vorbească fără a fi invitată, însă nu se putu abține.

— Ebba, ți-ai pierdut capul? Aș fi făcut eu ca barca lui Per să scufunde? Cu toți oamenii în ea? E curată nebunie!

— Taci, Elin Jonsdotter, răcni Hierne.

Ebba din Mörhult duse mâna la piept și flutură în dreptul feței cu o batistă.

Elin pufni în fața gestului teatral.

— Nu o băga în seamă pe acuzată, zise Hierne și o liniști punându-i o mână pe braț. Continuă.

— Păi, era foarte furioasă pe bărbatul ei, pe Per. Era mânioasă din cauza butoiului de sare și pentru că avea

să iasă în larg în acea dimineață. Am auzit-o spunând că, dacă va ieși în larg, să facă mai bine și să moară.

— Spune ce s-a întâmplat apoi, zise Hierne.

Toți se înclinară în față, încordați. Nu se știa când aveau să mai aibă parte de un spectacol atât de bun.

— Au ieșit în furtună și am văzut un porumbel zburând după ei. Era Elin, într-un fel am recunoscut-o, deși nu avea înfățișare umană. Când a zburat în urma bărcii, am știut că soțul meu nu avea să se mai întoarcă. Și așa a fost.

Suspină sonor și își șterse nasul.

— A fost un soț atât de bun, un tată minunat pentru cei cinci copii și acum se află pe fundul apei, mâncat de pești numai pentru că... pentru că vrăjitoarea aia a fost rea cu bărbatul ei!

Arătă spre Elin, care nu mai putu decât să scuture din cap.

Era totul atât de ireal. Ca un coșmar. S-ar trezi în orice moment. Dar dădu din nou cu ochii de Britta, de zâmbetul ei mulțumit și de capul plecat al lui Preben.

Și atunci știu că era cruda realitate.

— Povestește despre avorton, zise Hierne.

Senzația de rău o copleși pe Elin. Nu mai era nimic sfânt?

— Trebuie să fi rămas grea după ce s-a împerecheat cu diavolul, zise Ebba din Mörhult și un murmur străbătu sala. Apoi a venit la sora mea ca să scape de monstru. L-am văzut. Când am intrat în colibă, zăcea într-o găleată, pe coridor. Nu arăta a ceva ce să semene cu un copil, era ca o imagine a diavolului, sucit și atât de urât, că mi s-a întors stomacul pe dos.

Câteva femei strigară. Povestea împerecherii cu diavolul și a nașterii copilului său era cireașa de pe tort.

— Sora Ebbei a scos acest avorton și va depune și ea mărturie, zise Hierne dând din cap.

Era vorba de lucruri serioase acolo și avea grijă ca întreaga lui ținută să radieze asta.

Elin clătină din cap. Mâinile îi tremurau pe genunchi, iar povara lucrurilor care fuseseră puse pe seama ei îi aplecau capul spre plăcile late de lemn ale podelei. Cu toate astea, nu știa încă ce altceva o mai aștepta.

Trecuseră două zile de așteptare frustrantă. Cu toate că ancheta stagna, Gösta nu ducea lipsă de sarcini de lucru. Ponturile continuau să curgă, mai ales că ziarele aveau titluri mari, nu numai cu privire la caz, ci și rubrici cu contur negru, despre moartea Aminei. Se născuse o dezbatere aprinsă referitoare la politica pentru refugiați, cu două părți, ambele încercând să folosească incendiul și moartea Aminei drept argument pentru poziția lor. De o parte erau cei care susțineau că incendiul era rezultatul propagandei pline de ură și a xenofobiei răspândite de Sveriges Vänne. De cealaltă parte erau cei care susțineau că incendiul era o consecință a frustrării suedezilor în fața unei politici de azil care nu putea fi susținută. Ba chiar existau unii care susțineau că refugiații înșiși provocaseră incendiul.

Lui Gösta îi era greață de toată dezbaterea. Părerea lui era că, firește, politica de azil și imigrația trebuiau analizate și dezbătute și că în mod sigur lucrurile se puteau îmbunătăți. Nu puteau fi deschise granițele cu totul, pentru ca lumea să intre fără număr, trebuia să existe o infrastructură care să funcționeze bine și să-i integreze pe refugiați în societatea suedeză. Până acolo era de acord. Dar era împotriva retoricii Sveriges Vänne și a votanților lor, care dădea toată vina pe imigranți. Ei erau ticăloșii. Pentru că veniseră aici.

Bineînțeles că apăruseră și uscături, iar el, ca polițist, nu putea închide ochii. Însă majoritatea copleșitoare a celor care veneau aici nu voiau altceva decât să-și salveze viața, a lor și a familiilor lor. Voiau să-și construiască un trai mai bun într-o țară nouă. De ce și-ar fi părăsit țara și pe cei dragi și apropiați, pentru totdeauna poate, dacă nu din disperare? Gösta nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacționat toți suedezii care se plângeau că refugiații veneau și atentau la resursele autohtone, dacă ar fi fost război armat în propria țară și dacă copiii lor s-ar fi aflat în pericol permanent. Nu ar fi făcut și ei totul pentru a-i salva? Gösta oftă și puse ziarul de o parte. Annika punea mereu ziarele zilei pe masa din bucătărie, dar cel mai adesea nu apuca decât să le răsfoiască. Însă firește că erau obligați să urmărească ce se publica despre caz. Multe anchete de crimă au fost distruse de speculații și de afirmații false.

Paula intră în bucătărie arătând mai obosită decât de obicei.

Gösta o privi cu compasiune.

— Dificil cu copiii?

Ea încuviință, luă o cafea și se puse în fața lui.

— Da, nu fac decât să plângă în continuu. Și se trezesc noaptea cu coșmaruri. Mama a fost la spital cu ei când Karim le-a dat vestea și nu știu cum a făcut față. Dar a fost extraordinară și vrem să-i ajutăm pe Karim și pe copii să poată închiria un apartament din blocul nostru atunci când va fi externat. Proprietarul are un apartament rămas gol de ceva vreme, aflat chiar lângă al nostru, prin urmare cred că ar fi o bună alternativă pentru ei. Singura problemă este că municipalității i se pare prea mare chiria, așa că vom vedea cum rămâne.

Paula clătină din cap.

— Am auzit că a mers bine ieri, zise ea apoi. Cu exhumarea.

— Da, s-a petrecut în mod respectabil, date fiind circumstanțele. Acum nu avem decât să așteptăm concluziile. Însă glonțul de la prima autopsie încă lipsește. Nici măcar nu a fost înregistrat. A fost căutat prin tot ce s-a păstrat, nu prea mult, de altfel, însă nici urmă de glonț. Dovezile trebuie păstrate timp de șaptezeci de ani, ar fi fost bine dacă ar fi urmat regulile.

— Dar nu avem de unde să știm de ce nu îl pot găsi, zise Paula diplomatic. Și nimeni nu a bănuit că era vorba de crimă, au considerat că era clar vorba de sinucidere.

— Nu contează, dovezile nu trebuie să dispară, zise Gösta supărat.

În același timp, știa că era nedrept. Făceau o treabă fantastică la Centrul național de criminalistică. De altfel, și la Laboratorul de medicină legală. În pofida bugetului foarte mic și a volumului uriaș de muncă. Însă glonțul lipsă era încă un moment de frustrare în această anchetă ce părea că ajungea mereu în puncte moarte. Era absolut convins că presupusul omor al lui Leif Hermansson avea legătură cu cazul Stella. Spera numai ca ei să găsească cât mai repede ceva ce putea să demonstreze acestă ipoteză.

— Presupun că n-ați avut prea mult succes să-l găsiți pe presupusul armăsar tânăr al lui Marie, nu-i așa?

Gösta se întinse după un biscuit Ballerina și desprinse ușor cele două bucăți, pentru a putea linge ciocolata.

— Nu, am vorbit cu mai multă lume care se afla acolo, la hotelul Stora, dar nimeni nu a văzut nimic. Iar regizorul confirmă că machieuza, nu Marie, și-a petrecut noaptea cu el la hotel. Susține că Marie l-a implorat să

mintă pentru că știa că avea să fie suspectă dacă nu ar fi avut alibi. Îi povestise și lui despre tânărul misterios, însă el nu îi văzuse împreună în acea seară...

— Nu, și chiar mă îndoiesc că există, spuse Gösta.

— Să presupunem că minte, de ce ar face asta, oare? Și ce ar avea de-a face cu omorul copilei? Care ar fi motivul?

Fură întrerupți de mobilul Paulei.

— Ce surpriză, Dagmar, spuse ea ridicând mâna întrebător spre Gösta.

Ascultă cu interes, iar Gösta văzu cum i se luminează chipul.

— Nu, cerule, nu face nimic că ați uitat! E important că v-ați amintit. Sosim imediat.

Închise convorbirea și privi spre Gösta.

— Acum știu cum putem verifica ce mașini am trecut pe la ferma Berg în dimineața în care a dispărut Nea. Vino!

Se ridică. Apoi se opri și un zâmbet larg i se așternu pe chip.

— De fapt, îl iau mai bine pe Martin. Îți povestesc după aceea...

Patrik stătea la biroul său, încercând să planifice activitățile zilei. Dar ce cale să urmeze acum când dădeau mereu de fundături? Își punea toată speranța în exhumare. Pedersen promisese să dea un semn în această dimineață și, după cum stabiliseră, telefonul sună fix la ora opt.

— Bună, spuse Patrik. Ai fost rapid.

— Da, și am două lucruri de spus, răspunse Pedersen.

Patrik se așează mai drept pe scaun. Suna promițător.

— Întâi de toate, acum am raportul final asupra Linneei Berg. Îl vei avea într-o oră. Însă nu am nimic mai mult decât ce ai primit deja în rapoartele mele preliminare, pe

care ți le-am dat în mod neregulamentar. Care trebuie să rămână între noi, by the way[1]...

— Ca întotdeauna. Știi asta, îl asigură Patrik.

Pedersen își drese vocea.

— Ei bine, mai e un lucru legat de cadavrul pe care l-am primit ieri de la voi. Leif Hermansson.

— Da?... Înțeleg că abia ați început cu el, așa că despre ce e vorba?

Pedersen oftă.

— Hm, știi, glonțul dispărut... Cel care nu a fost înregistrat nicăieri, care a dispărut în fum?

— Da..., zise Patrik simțind încordarea crescând.

Dacă Pedersen nu spunea odată, avea să explodeze.

— Ei bine, l-am găsit.

— Minunat! spuse Patrik. În sfârșit un pic de noroc. Unde anume? În fundul vrunui sertar cu dovezi?

— Păi nu... În sicriu...

Patrik rămase cu gura căscată. Auzise bine? Încercă să găsească ceva logică în ceea ce spusese Pedersen, însă nu reuși.

— În sicriu? Cum ar fi putut ajunge glonțul în sicriu?

Râse, dar Pedersen nu reacționă. În loc de asta, spuse obosit:

— Înțeleg că poate suna ca o glumă, însă cred că este vorba de factorul uman, ca de obicei. Un medic legist care tocmai atunci trecea printr-un divorț și o luptă pentru custodie, și care vizita prea des sticla de whisky. Până la urmă, lucrurile s-au calmat, dar munca predecesorului meu în acea perioadă, în care viața lui privată a fost atât de agitată, s-a dovedit a avea... unele lacune...

---

[1] Apropo (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

— Prin urmare, vrei să spui că...

— Vreau să spun că medicul legist care a făcut autopsia nu a scos glonțul. A rămas în cap și, după ce totul s-a descompus, glonțul a căzut.

— Glumești, spuse Patrik.

— Crede-mă, îmi doresc să fie așa, oftă Pedersen. Și din păcate nu mai e nimeni pe care să dăm vina, a murit de infarct anul trecut. Legat de al treilea lui divorț.

— Dar acum glonțul e la voi?

— Nu, nu este. L-am trimis imediat lui Torbjörn, în Uddevalla. Mă gândeam că ai nevoie de o primă analiză cât de repede posibil. Sună-l și vezi dacă îți poate da vreun raport în această după-amiază. Și chiar vreau să-mi cer scuze pentru greșeala predecesorului meu, odihnească-se în pace. Asemenea lucruri nu trebuie să se întâmple.

— Nu, dar cel mai important e că avem glonțul, spuse Patrik. Acum îl putem compara cu pistolul lui Leif și stabili dacă a fost vorba sau nu de sinucidere.

Basse se cufundă în canapeaua de pe care nu reușise să îndepărteze petele. Făcuse curățenie timp de două zile, dar tot arăta ca dracu' Angoasa parcă îl sugruma. Când sunaseră părinții,i îi asigurase că totul era bine, dar îi tremurau genunchii când închisese telefonul. Aveau să îi interzică să mai iasă afară timp de un an. Cel puțin. De fapt, probabil că nu aveau să-i dea voie să mai iasă vreodată.

Și totul era din vina lui Nils și a Vendelei. Ar fi trebuit să știe și să nu-i asculte. Încă din clasele primare făcuse cum spuneau ei. De aceea îi permiseseră să umble cu ei. Altfel, ar fi putut la fel de bine să fie cel chinuit acum, în locul lui Sam.

Nu îl ajutaseră cu curățenia. Nils nu făcuse decât să râdă când îl implorase, iar Vendela nici nu îi răspunsese. Și nu era numai distrugere. Cutia cu bijuterii a mamei dispăruse. Și cutia cu trabucuri a tatălui. Luaseră până și îngerul mare de piatră pe care mama îl pusese pe gazon ca jgheab pentru păsări.

Basse se aplecă înainte, își sprijini mâinile pe coapse. Nodul din stomac crescuse tot mai mare în fiecare zi. Tata și mama aveau să se întoarcă în curând. Se gândise să fugă de acasă. Dar unde să meargă? Nu s-ar fi descurcat singur.

Își aminti corpul lui Jessie în fața lui și scânci. De fiecare când închidea ochii, o vedea în fața lui. Îl trezeau coșmarurile în care apărea ea. Îi veneau în minte tot mai multe detalii. Vedea tușul negru pe pielea ei, îi simțea corpul sub al lui. Își auzea propriile răsuflări puternice de când se apăsase în ea, din nou, și din nou, și urletul de când îi explodase corpul.

Își amintea senzația de savurare a interzisului, neajutorarea ei totală. Puterea de a face ce dorea cu ea. Chiar și acum senzațiile erau atât de contradictorii, că i se făcea rău. Nils și Vendela erau mulțumiți, planul lor de a o înjosi pe Jessie o dată pentru totdeauna funcționase.

Nimeni nu părea să o fi văzut pe Jessie sau să fi auzit de ea. Era tăcere totală. Până și din partea lui Sam. Nimeni altcineva nu considera că era ciudat. Numai el stătea într-o casă devastată, cu o senzație de colaps crescându-i în piept. Ceva îi spunea că lucrurile nu aveau să se sfârșească aici. Era prea liniște. Precum calmul dinaintea furtunii.

Erica dădu cu spatele pentru a ieși din locul de parcare, gândindu-se ce noroc avusese în ultima vreme.

Lucrase din greu la carte, în timp ce copiii se jucau singuri, iar acum avea impresia că multe bucăți de puzzle aveau să-și găsească locul.

Erica abia de îndrăznise să spere că Sanna ar fi vrut să îi vorbească. Sunase la noroc după ce Kristina plecase cu copiii la parcul de distracții din Strömstad. După o clipă de îndoială, Sanna spusese da și o rugase să vină la grădina ei de flori, iar acum se afla pe drum spre una dintre acele persoane care o cunoscuseră cel mai bine pe Stella.

Și ceva îi spunea Ericăi că în curând avea să afle cine se ascundea în spatele inițialelor „SS"

Se uită în jur în timp ce parca mașina pe un plan mare cu prundiș și se îndreptă spre palierul cu trandafiri care părea să funcționeze ca un fel de intrare în grădină.

Acesta se afla la numai zece minute de Fjällbacka, însă Erica nu avusese niciodată treabă acolo. Interesul ei pentru grădinărit era ca și inexistent și, după câteva încercări îndrăznețe de a menține în viață o orhidee primită de la Kristina, abandonase gândul de a-și dezvolta aceste aptitudini. Grădina lor devenise mai curând un loc de joacă și oricum nu credea că ar fi existat flori sau arbuști care să supraviețuiască zburdălniciei sălbatice a gemenilor.

Sanna venea agale spre ea, scoțându-și o pereche de mănuși de grădină pline de pământ. De-a lungul anilor, mai dăduseră una de alta prin oraș și se salutaseră așa cum se face într-o comunitate mică în care toată lumea se cunoaște, dar era prima oară când se întâlneau între patru ochi.

— Bună, spuse Sanna întinzându-i mâna. Să ne așezăm acolo în pavilion. Cornelia se ocupă de magazin.

Porni spre un grup de mobilier de grădină alb și cioplit cu arabescuri, înconjurat de arbuști și de trandafiri, aflat ceva mai departe. Exista o etichetă de preț pe mobilier și Erica rămase uluită când se uită la bilet. Prețuri pentru turiștii bogați.

— Ei bine, era vremea să ne întâlnim, zise Sanna privind-o pe interlocutoarea sa ca și cum ar încercat să o citească.

Erica se îndreptă din umeri în fața privirii ei intensive. Era obișnuită să fie întâmpinată cu scepticism. Rudele apropiate vedeau mult prea adesea oameni avizi de senzații tari care se adunau ca hienele în jurul tragediei lor, iar Sanna avea toate motivele să creadă că și Erica era unul dintre ei.

— Știți că scriu o carte despre cazul Stella, zise Erica, iar Sanna încuviință din cap.

Ericăi îi plăcu spontan de ea. Avea ceva autentic, ceva stabil și terestru. Părul blond îi era prins la spate într-un coc, nu era machiată și bănuia că aparținea acelei categorii de oameni care până și la ocazii festive se machiau extrem de discret. Purta haine de lucru, cizme înalte, blugi și o cămașă largă de blugi. Nu avea nimic frivol, nimic superficial.

— Ce părere aveți de asta? întrebă Erica luând taurul de coarne.

Era adesea întrebarea-cheie în interviuri. Ce părere aveau interlocutorii ei despre simplul fapt că se scria o carte.

— Nu am nimic împotrivă, spuse Sanna. Nici nu e ceva ce-mi doresc. Sunt... neutră. Pentru mine nu are nicio importanță. Stella nu e cartea. Și am trăit atâta vreme cu ce s-a întâmplat atunci, așa că, dacă scrieți sau nu despre asta, oricum nu schimbă nimic.

— Eu voi încerca să îi fac dreptate, spuse Erica. Și aș vrea să mă ajutați. Vreau să o fac cât mai vie posibil în fața cititorilor. Și sunteți cea care o poate descrie cel mai bine pe Stella.

Erica își scoase telefonul mobil din geantă și i-l arătă Sannei.

— E în regulă dacă înregistrez?

— Da, absolut, spuse Sanna.

Se încruntă.

— Ce vreți să știți?

— Povestiți cu propriile cuvinte, spuse Erica. Despre Stella, despre membrii familiei. Dacă vă simțiți în stare, despre cum ați trăit ceea ce s-a întâmplat.

— Au trecut treizeci de ani, zise Sanna cu voce tare. Viața a mers mai departe. Am încercat să nu mă gândesc prea des la asta. Trecutul înghite atât de ușor prezentul... Însă am să încerc.

Preț de două ore vorbi Sanna. Și cu cât vorbea mai mult, cu atât Stella îi apărea mai mult în față precum o persoană reală. Nu numai victima despre care citise în documentele investigației și în articole. Ci o fetiță reală și vie de patru ani, căreia îi plăcea să se uite la emisiunea *Cinci furnici sunt mai multe decât patru elefanți*, care era o mare somnoroasă dimineața și care nu voia defel să meargă seara la culcare. Căreia îi plăcea orezul cu lapte şi cu zahăr, scorțișoară și „un puiuț de unt", care voia să aibă două codițe, nu una, dacă trebuia să-şi strângă părul. Care adora să se strecoare noaptea în patul surorii ei și care dăduse câte un nume fiecăruia dintre pistruii ei. Preferatul său era Hubert, cel din vârful nasului.

— Uneori era o adevărată pacoste, dar în același timp cea mai amuzantă persoană cu care îți puteai petrece timpul.

Adesea mă călca pe nervi pentru că era o pârâcioasă mică, îndeletnicirea ei preferată era să urmărească lumea, să asculte pe furiș și apoi să fugă și să povestească totul tuturor. Uneori îmi venea să o strâng de gât.

Sanna se opri brusc, părea să-și regrete alegerea cuvintelor. Respiră adânc.

— Primeam tot timpul sarcina de a o căuta în pădure, continuă ea. Însă nu îndrăzneam niciodată să merg prea departe. Mi se părea sinistru. Dar Stellei nu-i era niciodată frică. Iubea pădurea. O tulea acolo de fiecare dată când se ivea ocazia, în fiecare moment în care nu era supravegheată. De aceea a fost atât de greu să accept că se întâmplase ceva îngrozitor. Plecase acolo de atâtea ori, însă mereu se întorsese. Și nu datorită mie, eu nu o căutam niciodată cu adevărat, mergeam numai atât de departe încât mama și tata să creadă că o căutam. În loc de asta, mă așezam lângă un stejar mare în spatele casei, la doar vreo cincizeci de metri în pădure, și așteptam. Iar mai devreme sau mai târziu, ea apărea. Mereu găsea drumul spre casă. În afară de acea ultimă dată.

Sanna începu brusc să râdă.

— Stella nu avea așa de mulți prieteni, însă avea unul imaginar. În mod ciudat, mi-a tot apărut în vise în ultima vreme. L-am visat de mai multe ori.

— L-ați visat? întrebă Erica.

— Da, Stella îl numea Uncheşul Verde, așa că bănuiesc să fi fost ceva arbore acoperit de mușchi din pădure sau vreun arbust care devenise însuflețit în imaginația ei. Era fără pereche în privința asta. Putea crea lumi întregi în mintea ei. Câteodată mă întreb dacă nu cumva existau la fel de multe persoane inventate în lumea ei câte reale...

— Fata mea cea mare e la fel, zise Erica zâmbind. Cel mai des este vorba de amica ei Molly, care trebuie să primească prăjituri și dulciuri de fiecare dată când primește și Maja.

— Ah, un plan genial să primească porție dublă! zâmbi Sanna, iar trăsăturile ei se mai destinseră. În ce mă privește, am acasă un monstru de adolescentă. Mă întreb câteodată dacă ei mai devin oameni vreodată.

— Câți copii aveți? întrebă Erica.

— O fiică, oftă Sanna. Dar câteodată face cât douăzeci...

— Da, mi-e groază de acei ani. E greu să-mi imaginez acum că vor sta în prag strigând „hoaşca naibii", dar trebuie să ne pregătim şi pentru acea zi.

— Ah, credeți-mă, primesc apelative și mai rele de atât chiar acum, chicoti Sanna. Mai ales pentru că încerc să-i distrug viața obligând-o să lucreze aici. Am avut un mic incident la sfârșitul săptămânii, care a necesitat o sancțiune, iar în ochii ei, a fi constrâns la o zi de muncă cinstită se pare că e abuz și exploatare.

— Dintr-odată mă simt profund recunoscătoare că cea mai mare problemă a mea este o prietenă imaginară foarte doritoare de dulciuri.

— Mda, zise Sanna devenind brusc serioasă. Ce credeți? Poate fi o întâmplare? Că fetița care locuia la fosta noastră fermă a fost ucisă?

Erica nu prea știa ce să răspundă. Rațiunea îi spunea ceva. Intuiția altceva. Dacă își direcționa bine răspunsul acum, putea afla cât de corectă era bănuiala ei în privința persoanei din spatele inițialelor „SS".

— Cred că au legătură, spuse ea într-un sfârșit. Numai că nu știu cum. Nu cred că poate fi atât de simplu cât să le arătăm cu degetul pe Helen și pe Marie. Nici nu

vreau să răscolesc răni adânci, știu că ați simțit că ați avut un răspuns atunci când Helen și Marie au fost găsite vinovate. Însă există o serie de semne de întrebare. Și Leif Hermansson, polițistul responsabil pentru anchetă, i-a spus fiicei sale cu puțin timp înainte de a muri că începuse să aibă îndoieli. Dar nu știm de ce.

Sanna privi spre picioare. Ceva fusese pus în mișcare în mintea ei. Apoi își ridică privirea spre Erica.

— Știți, nu m-am gândit de mult la asta, însă ceea ce spuneți îmi amintește de un lucru. Leif a luat legătura cu mine. Ne-am întâlnit la o gustare, nu cu mult timp înainte de moartea lui.

Erica dădu din cap. Bucățile de puzzle se potriveau. La secție se gândise la Sanna ca Sanna Lundgren. Însă pentru Leif trebuie să fi fost Sanna Strand.

— Despre ce voia să vorbească? întrebă Erica.

Sanna păru încurcată.

— Asta era atât de ciudat. A pus întrebări despre Uncheșul Verde. Pomenisem de amicul imaginar când a fost omorâtă. Atunci, după atâția ani, un polițist voia să discute despre el.

Erica se uită uluită la ea. De ce o întrebase Leif despre prietenul imaginar al Stellei?

— Alo, e cineva acasă? strigă Paula deschizând ușor ușa.

Ciocăniseră de mai multe ori și nimeni nu păruse să-i audă. Remarcase cu mulțumire privirea lui Martin asupra pancartei „De vânzare", când se apropiaseră cu mașina.

— Da, e cineva acolo? Intrați! se auzi o voce răgușită din casă.

Își șterseră cu grijă pantofii pe carpeta din hol înainte de a păși înăuntru.

Dagmar se afla la locul ei obișnuit de la fereastra din bucătărie. Avea în fața ei un joc de cuvinte încrucișate. Își miji ochii spre ei.

— Bucuroși de oaspeți! zise ea. Îmi pare bine că ați venit.

— Vindeți casa? întrebă Paula. Am văzut pancarta afară.

— Da, cred că e mai bine. Câteodată, o băbuță încăpățânată ca mine are nevoie de ceva timp ca să priceapă. Dar fiica mea are dreptate. E prea izolată și nu mai am douăzeci de ani. Însă mă pot considera fericită că am o fiică care vrea să locuiesc la ea. Cei mai mulți de-abia așteaptă să-și alunge bătrânii părinți în vreun azil.

— Știu, chiar îi spuneam de curând unui coleg că suedezii nu prea sunt buni la a avea grijă de bătrânii lor. Aveți doritori până acum?

— Încă nu s-a pronunțat nimeni, spuse Dagmar făcându-se semn să se așeze. Majoritatea nu vor să locuiască atât de departe. Prea la țară, prea vechi. Nu, trebuie să fie nou și în mijlocul târgului, fără suprafețe imperfecte și pardoseli înclinate. Dar mi se pare că e păcat. Ador această casă și e multă iubire în pereții ei, așa să știți.

— Mie mi se pare minunată, zise Martin.

Paula se mușcă de buză ca să nu comenteze. Anumite lucruri au nevoie de timp.

— Ei bine, destul cu reflecțiile filozofice ale unei femei bătrâne! Presupun că nu vreți să vorbim despre casă, ci despre caietul meu de însemnări. Nu pot să pricep cum de nu mi-am adus aminte de asta ultima oară când ați fost aici.

— Se mai întâmplă, zise Martin, ați fost la fel ca toți ceilalți, șocată de vestea morții Neei. În astfel de condiții, e greu să gândești rațional.

Paula aprobă din cap.

— Cel mai important e că v-ați adus aminte acum și că ne-ați sunat. Povestiți-ne, ce e cu acest caiet de însemnări?

— Ei bine, îmi amintesc că voiați să știți dacă văzusem ceva ieșit din tipare în dimineața dispariției Neei. Încă nu pot să-mi aduc aminte, dar azi-dimineață mi-am dat seama că voi trebuie să vedeți mai bine tiparele decât o pot face eu. Și atunci m-am gândit că poate vreți să vă uitați pe însemnările pe care le fac din pur amuzament. Mă ajută să mă concentrez la cuvintele încrucișate. Dacă fac numai un singur lucru, îmi e îngrozitor de greu să-mi păstrez atenția, trebuie să am și ceva să mă distragă. Așa că notez ce se întâmplă dincolo de fereastră în acest caiet.

Îi întinse caietul și Paula răsfoi repede la pagina zilei în care dispăruse Nea. Nu erau multe notițe. Nimic care să-i sară-n ochi; trecuseră trei mașini și doi bicicliști. Bicicliștii erau descriși ca „doi turiști grași în excursie", așa că îi excluse. Rămâneau mașinile. Dagmar notase numai culoarea și marca, totuși era mai mult decât nimic.

— Pot să iau caietul? întrebă ea și Dagmar aprobă din cap.

— Ia-l. Sper să-ți folosească.

— Auziți, de când e casa? întrebă Martin.

— 1902. A fost construită de tatăl meu. Eu m-am născut pe banca din bucătărie, acolo, la perete.

Dagmar arătă înspre unul dintre pereți.

— S-a făcut vreo evaluare? întrebă Martin, iar Dagmar îl privi cu ochi iscoditori.

— Vai, dar ce curios ești!

— Ah, doar mă întreb, zise Martin.

Evită să se uite la Paula.

— A fost evaluată, și ceea ce necesită reparații urgente este acoperișul. Apoi ar mai fi umiditatea din pivniță, dar cel care a făcut evaluarea a spus că asta se poate rezolvaulterior. El are toate documentele. Și dacă ar fi cineva interesat, e liber să se uite în jur.

— Hm, făcu Martin coborând privirea.

Dagmar îl privi atentă. Soarele îi lumina fața dezvăluindu-i fiecare cută prietenoasă.

— E un loc frumos pentru un nou început, spuse ea. Și are nevoie să fie umplut din nou cu viață. Și cu iubire.

Martin se întoarse brusc. Însă Paula apucă să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Avem un apel în legătură cu convorbirea telefonică. Cea anonimă, pe care ai preluat-o tu. E vorba despre modificarea vocii. Să-l transfer la Paula? Ea și Martin se ocupă de această investigație.

Annika își strecurase capul în ușa biroului lui Mellberg, trezindu-l dintr-un somn profund.

— Ce? Cum? A, convorbirea telefonică, zise el ridicându-se. Nu, fă-mi legătura.

Într-o fracțiune de secundă, Mellberg se trezi de-a binelea. De-abia aștepta să-i pună cătușele netrebnicului care pornise toate astea. Dacă acesta nu și-ar fi pus în cap să arunce vina asupra lui Karim, incendiul nu ar mai fi avut loc, era sigur de asta.

— Mellberg, răspunse el autoritar când sună telefonul.

Spre mirarea lui, auzi vocea unei femei. Deoarece era vorba de o chestiune tehnică, presupusese că ar trebui să aibă de-a face cu un bărbat.

— Da, bună ziua, sun în legătură cu fișierul audio pentru care aveați nevoie de ajutor.

Vocea îi era vioaie, de copilă, iar Mellberg se întrebă dacă trecuse de perioada adolescenței.

— Așa, presupun că nu s-a putut face nimic?

Oftă. Chiar sufereau de o lipsă acută de personal dacă lăsau junioare dintr-astea să-și asume niște sarcini atât de dificile și importante. Sigur va fi nevoit să-i tragă un semnal de alarmă șefului ei și să-l roage ca cineva mai competent să se ocupe de asta. De preferat, un bărbat.

— Nu, de fapt chiar am reușit să-i dau de capăt. A fost cam complicat, dar am putut să ajustez... în fine, nu vă mai plictisesc cu detalii tehnice. Însă cred că am ajuns foarte aproape de vocea originală. Cât de aproape se poate cu tehnologia pe care o avem acum la dispoziție.

— Aha... așa deci...

Mellberg nu prea știa ce să spună. În capul lui deja purtase o conversație cu șeful ei.

— Ei bine, să auzim, spuse el apoi. Cine este cel care se ascunde în spatele anonimatului?

— Dacă vreți, vă pun la telefon convorbirea, iar apoi vă trimit fișierul pe e-mail?

— Da, e foarte bine așa.

— Bun, atunci pun înregistrarea.

O voce se auzi în receptor, rostind aceleași cuvinte pe care Mellberg le auzise înainte. Dar acum vocea anonimă nu mai era întunecată și groasă, ci limpede și clară. Mellberg se încruntă încercând să audă dacă avea vreo marcă specială. Nu putea spune c-o recunoștea, își făcuse prea multe speranțe.

— Trimite-o la această adresă, zise el când scurta înregistrare se încheie.

Își spuse monoton adresa de e-mail și, la numai un minut după ce închisese, auzi semnalul de notificare.

Mai ascultă de câteva ori înregistrarea. Începu să i se contureze un gând. Pentru o clipă, se gândi dacă nu ar fi bine să se consulte cu Patrik, însă el și Gösta ieșiseră să ia prânzul în oraș și ar fi fost păcat să-i deranjeze. Iar ideea era genială, așa că de ce ar fi avut Patrik vreo obiecție? Pe deasupra, Patrik îi chemase în sala de conferințe la ora două, așa că avea să-l poată informa la fel de bine și atunci. Deja vedea în fața ochilor aprecierea pe care avea s-o primească pentru inițiativă. Astfel de lucruri erau cele care deosebeau un polițist bun de unul excelent. Să gândească neconvențional. Să găsească noi unghiuri de atac. Să încerce noi căi și să folosească tehnologia modernă. Cu un zâmbet plin de satisfacție, Mellberg sună la un număr pe care îl salvase în mobil. Acum, lucrurile aveau să se precipite.

— Devii tot mai bună, zise Sam îndreptându-i ușor postura lui Jessie. Dar încă prinzi prea rapid și cu forță trăgaciul, ar trebui să-l mângâi.

Jessie încuviință din cap. Se concentra pe tăblia din copac. De data asta mângâie trăgaciul, iar glonțul ajunse fix în mijloc.

— Ce crudă ești, zise el.

Și fusese sincer. O avea în ea. O predispoziție naturală pentru a întâlni ținta. Dar nu era suficient să tragă asupra unei ținte statice.

— E cazul să exersezi și pe ținte în mișcare, o îndemnă el, iar ea aprobă din cap.

— Da, înțeleg. Dar cum să facem? Tu cum ai făcut?

— Animale, spuse el ridicând din umeri. Tata m-a pus să împușc veverițe, pescăruși, păsări. În mare, cam tot ce apărea.

— Bine. Atunci așa facem.

Privirea oțelită a lui Jessie îl făcu să-și dorească să o înlănțuie cu brațele și să o tragă spre el. Îi dispăruse toată blândețea. Știa că nu mânca bine. Numai în cele câteva zile care trecuseră din weekend chipul ei pierduse ceva din rotunjime. Asta nu avea nicio importanță. Iubea toate variantele ei. Îi iubise naivitatea, dar noua ei viziune asupra lumii se potrivea mai bine cu a lui.

El avea același nucleu dur și asta avea să devină forța lor. Deja trecuse granița. Retragerea nu mai era posibilă, nu mai exista cale de întoarcere. Totul avea un punct de rupere. Și oamenii îl aveau. El trecuse deja prin primul, iar acum urmase Jessie, aflată în aceeași zonă de graniță ca și el.

Era atât de bine să nu mai fie singur acolo.

Știa că trebuia să-i povestească totul. Să-și aștearnă cele mai întunecate taine la picioarele ei. Era singurul lucru de care încă îi era teamă. Nu credea că avea să-l judece. Însă nu știa sigur. O parte din el nu voia decât să uite, dar altă parte știa că era nevoie să-și amintească, pentru că asta îl ajuta să meargă înainte. Era imposibil să stea pe loc. Imposibil să se oprească. Nu mai putea continua să fie victimă.

Își trase rucsacul și scoase caietul de însemnări. Era în sfârșit timpul să-i povestească secretele lui cele mai profunde. Era pregătită.

— E ceva ce vreau să-ți arăt, zise el. Ceva ce trebuie să fac.

Bohuslän 1672

Se desfășură un lung șir de martori. Gardianul de coastă povesti cum Elin aruncase cu vrăjitorii în urma lui și cum calul îi fusese suflat în șanț. Vecinii din Fjällbacka și alți oameni din Tanumshede depuseră mărturie despre cum folosise puterea diavolească ca să însănătoșească și să vindece. Apoi veni rândul Brittei. Alunecă prin sală frumoasă și palidă și se așeză în față. Părea tristă, dar Elin știa că își savura opera. După toți acești ani, o adusese pe Elin acolo unde vrusese dintotdeauna.

Britta coborî privirea și genele negre i se așezau ca un evantai pe obraji. Rotunjimea pântecului se zărea un pic sub rochie, dar încă nu se vedea nimic pe față, chipul ei era la fel de slab și frumos cizelat.

— Britta, ne-ai putea spune câte ceva despre dumneata? zise Hierne zâmbindu-i.

Elin sesiză că era la fel de fascinat de ea precum fusese în acea seară la casa parohială.

Nu era nimeni care să o susțină, înțelegea asta acum. Nu mai era scăpare pentru ea. Nici nu mai conta ce mai avea Btitta de spus. Dar înțelegea și că Britta nu și-ar fi putut refuza un astfel de moment.

— Sunt sora lui Elin. Sora vitregă, adăugă ea. Avem același tată, dar nu aceeași mamă.

— Iar Elin a locuit la voi după moartea soțului ei? Dumneata și soțul, preotul Preben Willumsen, le-ați deschis generos casa voastră lui Elin și fiicei sale, Märta?

Britta surâse umil.

— Da, am căzut de acord să o ajutăm pe Elin și pe draga de Märta după ce Per s-a înecat. Doar suntem o familie și așa se cuvine.

Lui Hierne îi străluceau ochii când se uita la ea.

— Altminteri o ofertă foarte generoasă și iubitoare. Și nu știați...

— Nu, nu știam...

Britta scutură puternic din cap și scoase un suspin.

— Când ai început să observi? întrebă el.

— A luat o vreme, este sora mea și nu am vrut să cred...

Britta suspină din nou.

Apoi își îndreptă umerii și își ridică bărbia.

— Începuse să îmi dea infuzii. Ca să rămân grea. Și îi eram recunoscătoare pentru ajutor, știam că le sprijinise și pe alte femei din sat. În fiecare dimineață beam poțiunea aia îngrozitoare. Elim mormăia ceva în băutură înainte să mi-o dea. Dar lunile treceau și nu se întâmpla nimic. Am întrebat-o pe Elin de mai multe ori dacă era într-adevăr de folos și insista că totul se va aranja și că aș face bine să continui să beau băutura.

— Dar până la urmă ai început să bănuiești că avea efectul contrar?

Hierne se înclină spre Britta, care încuviință.

— Da, mai întâi am început să simt că nu Dumnezeu era în spatele a ceea ce făcea Elin, ci forțele întunecate. Am... am avut un animal care dispăruse de la fermă.

O pisică. Panseluța. Am găsit-o spânzurată de coadă în spatele casei, în dreptul dormitorului meu. Și atunci am știut. Așa că am început să vărs fiertura pe furiș, să nu mă vadă Elin. Și de îndată ce n-am mai băut-o, am rămas grea.

Se mângâie pe pântec.

— Atunci am înțeles că Elin nu dorea deloc să mă ajute să am copii. Dimpotrivă. Nu voia ca eu să rămân gravidă.

— De ce crezi asta?

— Elin a fost mereu invidioasă pe mine. Mama ei a murit când era mică, iar mama mea era preferata lui tata. Și da, eu eram comoara tatălui meu. Nu era ceva ce stătea în puterea mea să schimb, dar Elin mi-a purtat ranchiună. Voia mereu să aibă ce aveam eu și bineînțeles că lucrurile s-au înrăutățit când eu m-am măritat cu un om al bisericii, iar ea a trebuit să se mulțumească cu un pescar sărac. Așa că Elin nu considera că merit un copil. Cred că umbla și după bărbatul meu.

Cuprinse sala cu privirea.

— Gândiți-vă ce triumf ar fi fost pentru diavol. Dacă mireasa lui ar fi putut să pună jos un om al bisericii. Noroc că Preben a avut un caracter puternic și că manevrele și jocurile ei de seducție nu s-au prins la el.

Se uită zâmbind la Preben, iar el îi întâlni scurt privirea înainte să se uite în jos. Elin îl observă intens. Cum putea să stea acolo așa? Să asculte minciunile? După cum înțelesese, el nu avea să depună mărturie. Preoții erau scutiți de astfel de experiențe. Și noroc cu asta, nu știa cum ar fi suportat să îl vadă acolo, pe scaunul martorilor, mințind el însuși, în loc să o lase pe Britta să mintă în locul lui.

— Spune-ne despre semnul diavolului, zise Hierne.

Publicul asculta cu respirația tăiată. Auziseră despre asta, că diavolul lăsa o urmă pe corpul femeilor lui. O însemnare. Avea și Elin Jonsdotter așa ceva? Dacă da, unde? Așteptau încordați să afle răspunsul de la Britta.

Ea încuviință din cap.

— Da, îl are sub unul dintre sâni. De culoarea focului. Arată ca harta Danemarcei.

Elin își trase răsuflarea. Abia de se vedea când erau mici. Și nu avea de unde să știe că arăta ca Danemarca. Exista o singură persoană care ar fi putut face acea comparație.

Preben.

Îi oferise Brittei această dovadă împotriva lui Elin. Încercă să-l provoace pe Preben să-i întâlnească privirea, dar lașul stătea doar privind în jos, spre pardoseală. Voia să se ridice și să povestească totul, dar știa că ar fi fost în van. Nimeni n-ar fi crezut ce-ar fi spus. În ochii lor, era o vrăjitoare.

Acum nu-i rămânea decât să nu înrăutățească lucrurile pentru Märta. Fata nu-i mai avea decât de Britta și pe Preben. Nu mai era nicio altă rudă, nicio altă familie. Spera numai ca aceștia să o lase pe Märta să crească la ei. Așa că tăcu. De dragul Mărtei.

În timp ce Britta continua să povestească despre semnul diavolului de pe corpul ei și alte mii de minciuni care, una după alta, îi pecetluiau soarta, Elin spera doar ca procesul să se termine odată. Își va întâlni moartea, era acum sigură. Dar încă mai spera la o viață bună pentru fiica ei. Märta era totul. Nimic altceva nu mai avea importanță.

— Lucrurile încep să se miște, zise Patrik.

Simțea deja cunoscuții fiori din stomac care apăreau atunci când ițele unei investigații începeau să se lege. Ținea de natura palpitantă a acestei profesii. Într-un moment totul putea părea lipsit de speranță, în următorul, dimpotrivă, apărea faimosul efect ketchup[1] și, una după alta, bucățile de puzzle își găseau locul.

— A sunat Pedersen. N-o să vă vină să credeți, dar glonțul dispărut a fost găsit în sicriu. Asta din cauza unei neglijențe la prima autopsie.

— Prin urmare, de aceea nu putea să-l găsească nimeni? întrebă Gösta.

— Ce-a fost a fost, zise Patrik, bine că a fost găsit şi acum. Am primit deja un prim raport de la Torbjörn. E un glonț de calibrul 45, blindat. Nu cred că e nevoie să vă explic ce înseamnă asta, cu siguranță vă pricepeți mai bine decât mine şi, oricum, cel mai important lucru aici este că ar putea fi legat de un Colt.

— Asta înseamnă că putem confirma că sinuciderea lui Leif a fost de fapt un omor? întrebă Martin.

Patrik reflectă o clipă. Într-o anchetă era de importanță crucială să nu se tragă concluzii pripite, oricât de verosimile ar părea. Dar până la urmă spuse:

— Leif era stângaci, însă rana era în tâmpla dreaptă și ținea pistolul în mâna dreaptă, nu în cea stângă. Arma respectivă îi aparținea, un Walther PPK, de calibrul 32. Glonțul de calibru 45 care s-a regăsit în sicriu nu putea fi tras de acea armă. De aceea îndrăznesc să spun că în mod sigur e vorba de un omor. Și avem și un suspect. Leif a notat „JJ" în agenda sa și cunoaștem un James Jensen în

[1] Atunci când ştii, pur şi simplu, că va urma ceva, dar nu ştii nici când se va întâmpla acest lucru, nici ce amploare va avea. La fel cum aştepți să iasă ketchupul dintr-un tub pe care îl scuturi cu putere. (*N.r.*)

posesia unui Colt M1911 care se potrivește foarte bine cu glonțul de calibru 45 care a fost găsit cu cadavrul. Sau cu ce a mai rămas din el.

— Exact, când l-am întâlnit ne-a arătat cu mare mândrie arma lui favorită, spuse Paula pe un ton aspru.

— Dar cum am putea să îl legăm de glonț? Și de omorul lui Leif? întrebă Gösta. Toate astea sunt numai presupuneri. Sigur sunt mii de oameni care posedă acest tip de armă în Suedia, legal sau ilegal. La fel și cu numele, noi doar bănuim că „JJ" înseamnă James Jenssen, nu e nimic dovedit.

— Avem nevoie să legăm glonțul de armă, zise Patrik după o clipă. Mă îndoiesc că vom obține un mandat de percheziție bazându-ne numai pe ceea ce avem, prin urmare aceasta este întrebarea-cheie acum, cum să facem să legăm glonțul de armă?

Paula ridică mâna, iar Patrik dădu din cap spre ea.

— Face trageri pe un teren public. Când l-am căutat cu Gösta în pădure, era acolo, trăgând cu Coltul. Probabil există o mulțime de gloanțe în acel loc provenite de la acea armă, pe care le-am putea lua fără niciun fel de autorizație.

— Genial, spuse Patrik. Atunci așa facem. Tu și Gösta mergeți și adunați gloanțe, să facem o analiză balistică după aceea.

Patrik se uită la telefon. Avea zece apeluri pierdute. Acum ce mai era? Recunoscu câteva din numerele de telefon și încercă să-și dea seama ce provocase năvala asta din partea presei de scandal. Până la urmă, se scuză pentru un minut, să-și asculte mesajele. Când închise, se uită urât la Mellberg.

— Se pare că am lansat un apel public pentru identificarea unei voci? Fișierul de sunet e accesibil pe site-ul ziarului *Expressen*. Știe cineva ceva de asta?

Mellberg își îndreptă postura.

— Da, am primit fișierul când voi erați afară. Închipuiți-vă, o femeie a fost cea care a rezolvat problema tehnică.

Se uită entuziast în jur, dar nu primi reacția pe care o spera.

— Ei bine, eu nu am recunoscut vocea, continuă el, așa că am considerat că avem nevoie de un pic mai mult ajutor, iar publicul poate fi o foarte bună resursă. Am luat inițiativa de a suna o cunoștință de la Expressen și au fost dispuși să ne ajute. Așa că nu avem decât să așteptăm pontul cel bun!

Se rezemă mulțumit de speteaza scaunului.

Patrik numără încet și lent până la zece și alese după aceea să urmeze legea rezistenței minimale. Trase adânc aer în piept.

— Bertil..., începu el, însă nu știu cum să continue.

Erau atâtea lucruri pe care dorea să le spună, dar nu trebuia. Pur și simplu, nu ar fi fost productiv.

Încercă din nou.

— Bertil. Atunci te ocupi tu de trierea răspunsurilor.

Mellberg încuviință și își ridică degetul mare.

— Vă comunic când pun gheara pe el, zise el bucuros, iar Patrik râse forțat.

Se uită întrebător la Mellberg, care îi răspunse cu o privire la fel de întrebătoare.

— Da?

— Nu crezi că ar fi o idee bună să ascultăm și noi mesajul?

— Ah, da, la naiba! zise Bertil și se întinse după telefon. Am trimis fișierul pe mobil. V-am zis că l-a rezolvat o fătucă?

— Da, ai menționat asta, zise Patrik. Putem auzi acum?

— Da, da, îngrozitor ce nerăbdători sunteți, zise Mellberg butonând pe telefon.

Se scărpină în cap.

— Cum făceai să accesezi acel fișier? Ale dracului telefoane moderne...

— Nu-mi spune că ai nevoie de ajutorul unei fătuci, spuse Paula pe un ton suav.

Mellberg se uită de parcă n-ar fi auzit și continuă să butoneze.

— Uitați! zise el triumfător.

Toți ascultară încordați convorbirea.

— Ei? întrebă Mellberg. E vreunul care recunoaște vocea? Sau aude ceva interesant?

— Nu..., spuse Martin după o clipă. Dar pare o persoană mai tânără. Și după dialect aș spune că e cineva din regiune.

— Vedeți? Nici voi n-aveți idee. Ce noroc că am trimis deja asta publicului! zise Mellberg satisfăcut și puse telefonul deoparte.

Patrik îl ignoră.

— Bun, atunci mergem mai departe. Erica a sunat de curând și crede că a descoperit cine este după inițialele „SS" din agenda. Azi-dimineață i-a luat un interviu Sannei Lundgren. Sanna Lundgren, pe care înainte o chema Sanna Strand... probabil ea este notată cu „SS", pentru că a povestit că Leif stabilise o întâlnire cu ea cam cu o săptămână înainte de a muri.

— Ce voia? întrebă Gösta curios.

— Ei bine, Leif voia să afle mai multe despre un prieten imaginar pe care îl avusese Stella când era mică...

Martin tuși luând o înghițitură de cafea. Îl privi neîncrezător pe Patrik.

— Prieten imaginar? De ce asta?

— Da, spuneți și voi, zise Patrik deschizându-și brațele. Voia să știe mai multe despre prietenul imaginar pe care Stella îl numea Unchesul Verde.

— Glumești! zise Mellberg şi începu să râdă. Unchesul Verde? Prieten imaginar? Sună cu totul nebunesc.

Patrik îl ignoră din nou.

— Din ce spune Sanna, Stella se juca adesea în pădure și vorbea la acea vreme despre un prieten imaginar pe care îl avea acolo, continuă el. Îl numea Unchesul Verde, iar Sanna îl menționase poliției imediat după ce au găsit cadavrul Stellei, însă nimeni nu a luat asta în serios. După câțiva ani, suna Leif și punea întrebări despre el. Sanna nu își aduce bine aminte în ce zi se văzuseră, însă părea să se potrivească cu ziua în care notase „SS" în agendă. La o săptămână după aceea afla că Leif își curmase viața. Nu se mai gândise la asta înainte ca Erica să nu înceapă să întrebe despre Stella.

— Să vânăm o nenorocită de poveste de copii? pufni Mellberg cu un zâmbet în colțul gurii.

Dar nimeni altcineva nu mai zâmbi. Patrik aruncă o privire telefonului. Încă douăsprezece apeluri ratate. Ca și cum nu ar avea destule probleme.

— Eu cred că trebuie să fie ceva acolo, spuse Patrik. Să rămânem deschiși acestei piste, e posibil ca Leif să fi descoperit ceva important.

— Ce facem cu James? întrebă Gösta amintindu-le că nu încheiaseră acel subiect.

— Nimic în momentul de față, spuse calm Patrik. Mai întâi, Paula și Martin vor aduna gloanțe.

Le înțelegea nerăbdarea. Și el ar fi dorit să-l ridice pe James imediat, însă fără probe nu ar fi putut niciodată să-l deranjeze.

— Avem un alt lucru important de discutat, spuse Paula. Am primit un telefon de la doamna aceea bătrână care locuiește în vecinătatea familiei Berg. La prima noastră vizită, ne spusese că nu-și putea aminti ceva ieșit din comun din acea dimineață în care Nea dispăruse. Dar acum și-a dat seama că ne-ar putea ajuta caietul în care notează tot ce se întâmplă în fața ferestrei sale din bucătărie. Martin și cu mine am fost să îl luăm și la prima vedere părea că avusese totuși dreptate, nu era nimic ieșit din comun.

Paula șovăi.

— Dar ceva nu pare la locul lui, numai că nu-mi dau seama încă ce anume.

— Lucrează în continuare la asta, o îndemnă Patrik. Știi cum este, mai devreme sau mai târziu îți dai seama.

— Da, spuse Paula fără a fi convinsă. Sper ca așa să fie.

— Și motivul? întrebă Martin timid, apoi, când avu parte de atenția tuturor, își dezvoltă ideea: Ei bine, dacă e să plecăm de la premisa că James l-a împușcat pe Leif, atunci de ce?

Se făcu liniște pentru un moment mai îndelungat. Patrik se gândi. Își petrecuse mult timp reflectând la acest aspect fără să ajungă undeva. Până la urmă zise:

— Haideți mai întâi să-l legăm pe James de glonț. Apoi vedem noi.

— Putem porni chiar acum, zise Gösta privind spre Paula.

Ea căscă și apoi încuviință.

— Aveți grijă să adunați în mod regulamentar materialul, zise Patrik. Pungi de plastic, etichete clare, documentație, nu vreau ca cineva să ne pună sub semnul întrebării procedura în timpul procesului.

— Promit, zise Gösta.

— Pot merge și eu, interveni Martin. Oricum nu ajung nicăieri cu contactele mele în fracțiunile rasiste. Nimeni nu știe nimic de incendiu. Așa spun.

— Mergi atunci, spuse scurt Patrik. Aceasta e cea mai bună pistă pe care o avem în momentul de față. Și chiar cred că e ceva cu întrebările lui Leif, despre prietenul imaginar la Stellei. Gösta, nu-ți amintești ceva legat de asta? Din vechea anchetă?

Gösta își încruntă vizibil sprâncenele. Mai întâi, păru că era pe cale să dea din cap că nu, apoi se lumină la față și își ridică privirea.

— Marie. Am vorbit aici despre faptul că Marie susținuse că cineva le urmase în pădure. Atunci, în ziua morții Stellei. Știu că acum trag concluzii exagerate, dar nu ar putea exista o conexiune? Nu ar putea fi prietenul imaginar al Stellei o persoană reală?

— Ar fi putut fi James? întrebă Paula.

Privirile tuturor se întoarseră spre ea. Paula ridică din umeri.

— Gândiți-vă așa. James e militar. Când Sanna spune „Unchesul Verde", mă gândesc imediat la haine verzi. Haine de militar. Ar fi putut fi James cel pe care obișnuia să-l întâlnească Stella? Și ar fi putut fi James cel despre care Marie spune că l-a auzit în pădure?

— Sunt numai bănuieli..., zise încet Patrik.

Părea cam nebunesc. Însă nu era de neconceput.

Se uită din nou la telefon, care acum avea douăzeci de apeluri pierdute.

— În timp ce ceilalți adună probe, tu și eu vom avea mică discuție, Bertil, oftă el.

Anna devenea tot mai agitată. Erau prea multe necunoscute acum, prea multe lucruri care puteau merge prost. Și băgase de seamă că Erica era bănuitoare. Văzuse că sora ei o observase cu o privire iscoditoare, însă nu spusese încă nimic.

Afară, în bucătărie, Dan pregătea un prânz întârziat. Preluase el o mare parte din treburile casei acum, că ea crescuse atât de mult. Știa că o făcea cu plăcere. Fuseseră atât de aproape de a pierde totul, dar acum recuceriseră din nou viața de zi cu zi, familia și unul pe altul. Cicatricile din inimă rămăseseră, la amândoi, dar învățaseră să trăiască cu ele. Iar pe cele vizibile le acceptase. Părul îi crescuse din nou și cicatricile se estompau tot mai mult. Aveau să fie mereu vizibile, totuși acum putea să le ascundă cu machiaj, dacă dorea. Însă nu alegea să facă asta mereu. Cicatricile erau o parte a ei.

Dan o întrebase o dată ce făcuse pentru a depăși mâhnirea. Viața evoluase atât de diferit pentru ea și pentru Erica. Câteodată, părea că ea atrăgea tot felul de năpaste, în timp ce Erica trăia în armonie. Însă Anna știa că nu era atât de simplu. Ar fi fost ușor să cadă în acea capcană, să-i pară rău pentru ea însăși și să o invidieze pe Erica. Dar asta ar fi însemnat că s-ar fi dezis de orice responsabilitate pentru direcțiile în care o luase viața sa. Ea îl alesese pe Lucas, tatăl copiilor. Nimeni alta. Ea ignorase avertizările Ericăi. Nimeni alta. Trecuseră amândouă prin accidentul care îi lezase corpul. Fusese doar ghinion că ea

își pierduse copilul pe care îl purta în pântece. Iar acel fapt care aproape distrusese iubirea dintre ea și Dan, ei bine, se întâmplase numai din vina ei, și își petrecuse multe ore analizând acea vină. Nu, nu simțise niciodată amărăciune sau invidie. Erica avusese grijă de ea și veghease asupra ei de când fusese mică, și de multe ori fusese o povară grea pentru ea. Anna avusese parte de copilărie cu prețul plătit de sora ei și avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru asta.

Însă de această dată încălcase o promisiune făcută Ericăi. Promisiunea de a nu mai avea secrete față de ea. Auzi zăngănitul farfuriilor pe care Dan le aranja pe masă, pentru prânz, în timp ce fredona o melodie auzită la radio. Îi invidia dezinvoltura și atitudinea lui detașată față de orice. Ea se tot îngrijora. Și se întreba dacă într-adevăr era decizia corectă. Se temea să nu rănească și simțea că deja se afla pe un teren alunecos, fiind nevoită să mintă. Dar era prea târziu acum. Se ridică anevoie de pe canapea. Când sosi în bucătărie și îi văzu zâmbetul lui Dan, un val de căldură i se răspândi în corp și îngrijorarea se potoli pentru o clipă. În ciuda a tot ce-i fusese dat să înfrunte, se considera printre cei norocoși. Iar când copiii apărură din diferite colțuri ale casei și de afară, de la joacă, simți că avea o viață de milioane.

— Crezi că James a fost cel care a omorât-o pe Stella? întrebă Paula privind profilul lui Gösta. Și că l-a omorât pe Leif pentru că acesta era pe cale să-l demaște?

O rugase să îl lase pe el să conducă și făcuse asta fără tragere de inimă, știind că vor merge cu viteza melcului până în Fjällbacka.

— Nu știu ce să cred, spuse Gösta. Din câte îmi amintesc, nu a fost în discuțiile din prima anchetă. Poate

pentru că Leif s-a concentrat așa repede pe cele două fete și pentru că ele au recunoscut imediat fapta. Nu a existat niciodată vreun motiv de a lua în considerare altceva. Și ce a spus Marie, că văzuse pe cineva în pădure, asta a venit abia după ce își retrăsese declarația inițială, așa că toți am crezut că era vorba de încercarea unui copil de a ne trimite pe o pistă falsă.

— Știai cine era? Atunci? întrebă Paula, realizând că își apăsa piciorul drept pe o pedală de accelerație imaginară.

Dumnezeule, cât de încet și de prudent conducea! Ar fi preferat până și șofatul nebunesc al lui Patrik în loc de asta.

— Da, e clar, cei mai mulți locuitori din Fjällbacka se cunosc între ei. Iar James a fost mereu o figură mai aparte. Marele lui scop în viață era să devină soldat și, dacă-mi amintesc bine, și-a făcut serviciul militar într-o unitate din aceea dură, ca scafandru deminor sau soldat parașutist, nu mai știu exact, iar apoi și-a continuat cariera militară.

— Mi se pare foarte ciudat să te însori cu fiica prietenului tău cel mai bun, spuse Martin din spate. Și cu acea diferență de vârstă.

— Da, toți au rămas surprinși, zise Gösta.

Încetini, semnalizã și apoi, în sfârșit, vira la stânga pe drumul pietruit.

— Nimeni nu îl văzuse pe James cu vreo prietenă înainte de asta, așa că a fost o surpriză. Iar Helen avea numai optsprezece ani. Dar știi cum e. Mai întâi lumea se oripilează, apoi găsesc altceva despre care să vorbească, iar până la urmă și cele mai neobișnuite lucruri sunt acceptate drept normale. Faptul că l-au avut pe Sam a făcut ca bârfele să se mai potolească. Și sunt căsătoriți

de mulți ani, așa că, după toate aparențele, trebuie să fi funcționat.

Opri mașina.

Stabiliseră să nu îl informeze că aveau să vină, iar Gösta parcase destul de departe de casă, ca să poată merge direct în pădure, la locul de trageri, fără a fi văzuți din casa lui James și a lui Helen.

— Ce facem dacă îl găsim acolo? întrebă Martin.

— Ei, atunci îi vom explica ce avem de făcut. Și sper să nu apară complicații. Avem dreptul să luăm ce dorim de acolo.

— Da, doar că nu sunt atât de nerăbdător să stau nas în nas cu un bătăuș înarmat și un potențial criminal în timp ce suntem în căutare de dovezi ca să-l înfundăm, bombăni Martin.

— Ah, haide, ai fi putut foarte bine rămâne la secție, spuse Paula și porni înainte spre pădure.

Se opriră odată ajunși în luminiș. Paula nu văzu, slavă Domnului, niciun James acolo, însă începu să realizeze ce treabă aveau, de fapt, de făcut. Atâția ani de trageri generaseră o mulțime de gloanțe și de tuburi de cartușe, iar pe pământ se găseau toate tipurile posibile. Paula era departe de a fi vreun expert în arme, dar putea pricepe că aici fusese folosit un adevărat arsenal.

Gösta se uită în jur și se întoarse spre Martin și Paula.

— Asta nu ar trebui să ne dea motive să bănuim că există arme deținute ilegal acasă la James? Putem să-l legăm de acest loc, știind că exersează trageri aici. Și când văd toate aceste cartușe și tuburi, mă gândesc că ar putea deține arme care nu sunt înregistrate corect.

— Are autorizație pentru un Colt, un Smith & Wesson și o pușcă de vânătoare, spuse Martin. Am verificat.

— Îl sun pe Patrik și îl întreb dacă asta ajunge ca să obținem un mandat de percheziție. Fotografiați voi totul înainte să începem să mișcăm ceva?

— Sigur, spuse Paula, iar ea și Martin își luară fiecare aparatul. Nu erau cele mai noi de pe piață, dar își făceau treaba.

Gösta se retrase să sune și reveni în scurt timp.

— Verifică la procuratură. Dar Patrik crede că, dacă avem asta și glonțul din sicriu, ar trebui să fie suficient pentru un mandat de percheziție.

— Ce credeți că vom descoperi? întrebă Martin. Pistoale-mitralieră? Arme automate?

Se așeză ghemuit și se uită la mormanele de cartușe de pe jos.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, spuse Paula continuând să fotografieze.

— Doar că nu e deloc amuzant să te gândești la un James cu un MP5, zise Gösta.

— Ar fi fost dificil să însceneze o sinucidere dacă ar fi folosit un pistol-mitralieră, zise Paula. Dar probabil că s-a mai întâmplat.

— Kurt Cobain s-a sinucis cu o pușcă Remington, zise Martin.

Paula se uită uimită la el. Nu-și imagina că posedă astfel de cunoștințe.

Telefonul lui Gösta sună și el răspunse.

— Bună, Patrik.

Ridică o mână spre Paula și Martin, ca să îi facă să se oprească din colectare. Închise telefonul și spuse:

— Cei de la procuratură vor să chemăm tehnicieni care să cerceteze acest loc. Inițiativa proprie nu e bine-venită.

— Bine, zise Paula dezamăgită. Asta înseamnă că vor elibera mandatul de percheziție?

— Da, zise Gösta. Patrik e pe drum. Vrea să fie prezent când intrăm.

— Și Mellberg? întrebă Paula îngrijorată.

Gösta clătină din cap.

— Nu, se pare că s-a creat haos după ce fișierul de sunet a apărut pe site-ul *Expressen*. Interviurile îi ocupă tot timpul. Iar Annika e inundată de ponturi. Toți cred că recunosc vocea. Lista numelor nu face decât să crească.

— Chiar şi aşa, poate că bătrânul măcar odată să fi făcut ceva bun, bombăni Paula. Ar putea da roade. Nu am fi avut nicio șansă să identificăm vocea singuri.

— Ce a spus Patrik despre James? întrebă Martin în timp ce se îndreptau agale spre mașină.

— Îl luăm la interogatoriu după ce percheziționăm casa. Dar în acest timp, cineva dintre noi poate aștepta afară cu el.

— Pot să fac eu asta, spuse Martin. Sunt curios.

Nils o tot mușca de ureche. În alte dăți, asta o făcea să tresară de plăcere, dar acum Vendela simțea numai dezgust. Nu voia să îl aibă aici, în patul ei.

— Deci, când Jessie..., începu el.

— Ce crezi că o să spună părinții lui Basse când se întorc acasă? întrebă ea trăgându-se mai departe de el.

Nu voia să mai vorbească despre Jessie. Fusese ideea ei și totul mersese exact cum plănuise. Totuși, acum părea atât de ciudat. Dorise să o pedepsească pe Marie, să o pedepsească pe fiica ei. De ce nu era fericită?

— Vor fi mai puțini bani de buzunar pentru Basse de acum înainte, zise el zâmbind.

O atinse peste abdomen, iar ei i se făcu greață.

— Crezi că va da vina pe noi? zise ea.

— Niciodată. Sigur nu vrea să discute prea mult legat de ce s-a întâmplat în seara aia.

Închiseseră ușa la dormitor. Îl lăsaseră pe Basse cu Jessie întinsă acolo. Atunci, când ea era foarte beată, simțea că așa era drept, dar acum... i se părea că erau în drum spre dezastru.

— Crezi că ea va spune ceva cuiva? Mamei ei?

Doar asta dorise. Să le pedepsească pe amândouă.

— Crezi că ea vrea ca asta să se răspândească și mai mult? zise Nils. Ești nebună?

— Presupun că ea și Sam nu-și vor face apariția sâmbătă.

Măcar asta reușise. O făcuse pe Jessie să nu vrea să se mai arate din nou.

Nils o mușcă din nou de ureche și o prinse de piept, dar Vendela îl împinse de lângă ea. Dintr-un motiv sau altul, nu voia să fie cu el în acea seară.

— Trebuie să-i fi povestit lui Sam. Nu e straniu că nu s-a enervat?

Nils oftă și începu să-și dea jos pantalonii.

— La dracu' cu tontul ăla de Sam! La dracu' și cu fata aia scârboasă! Nu mai vorbi și suge-mă...

Cu un geamăt, îi împinse capul în jos.

Helen își ridică privirea atunci când mașinile intrară pe alee. Poliția. Oare ce vor? De ce-au mai venit acum? Merse la ușa de la intrare și o deschise înainte ca ei apuce să bată.

Patrik Hedström era acolo alături de Paula, Martin și un polițist mai bătrân, pe care nu-l mai întâlnise.

— Bună, Helen, zise Patrik. Avem mandat de percheziție. James este acasă? Și fiul vostru?

Genunchii i se înmuiaseră și fu nevoită să se sprijine de perete. Aprobă din cap în timp ce un val de amintiri vechi de treizeci de ani o inundă. Vocea de polițist cu același ton ca al lui Patrik. Gravitatea. Privirea pătrunzătoare care o obliga să scoată adevărul la iveală. Aerul din camera de interogatorii, îmbâcsit și sufocant. Pe umăr, mâna grea a tatălui său.

Și Stella. Micuța Stella. Șuvițele blond-roșcate săltând în fața lor când ea sărea mai mult decât mergea, fericită să pornească în aventură cu două fete mari. Mereu curioasă. Mereu acolo.

Helen tresări și realiză că Patrik vorbea cu ea. Se străduí să-și adune puterile.

— James e în birou și Sam în camera lui.

Vocea îi sună surprinzător de normal, deși inima îi bătea atât de puternic.

Se dădu într-o parte și îi lăsă să intre pe hol. Ei începură să vorbească cu James în birou, iar ea îl strigă pe Sam.

— Sam! Poți coborî?

Sam bombăni morocănos, dar după un minut coborî alene pe scări.

— Poliția e aici, zise ea întâlnindu-i privirea.

Ochii săi albaștri înconjurați de rimel negru nu exprimau nimic. Privirea îi era pustie. Ea tresări, vru să-și întindă mâna spre el, să-l mângâie pe obraz și să-i spună că totul avea să fie bine. Că ea era acolo. Ca întotdeauna. Dar rămase pe loc, cu mâinile atârnând pe lângă ea.

— Am dori să ieșiți afară, spuse Paula deschizându-le ușa principală. Nu puteți intra înapoi până nu terminăm.

— De... despre ce e vorba? întrebă Helen.

— Asta nu putem spune chiar acum.

Helen simți cum bătăile inimii parcă îi reveneau la normal.

— Hotărâți singuri ce vreți să faceți. Dacă doriți să mergeți la alt membru al familiei sau la un prieten în acest timp. Poate dura mult.

— Mda, eu mă gândesc să rămân aici, spuse James.

Helen nu îndrăzni să se uite la el. Inima îi bătea din nou atât de tare, de parcă-i ieșea din piept. Îl lovi ușor pe Sam, care rămăsese încremenit în mijlocul holului.

— Hai să ieșim afară.

În ciuda căldurii, aerul păru eliberator când deschise ușa, iar ea inspiră adânc de câteva ori. Îl luă de braț pe Sam, însă el se retrase.

În curte, în lumina soarelui, îl privi pe fiul său, îl privi cu adevărat, cum nu o făcuse de multă vreme. Chipul lui era atât de palid în contrast cu părul negru și cu tușul din jurul ochilor. Anii trecuseră prea repede. Unde fugise micuțul dolofan cu râsul cristalin? Știa asta, firește. Îl lăsase pe James să șteargă orice urmă a acelui băiat și a bărbatului care ar fi putut deveni. Îl făcuse să simtă că nu era destul de bun. Adevărul era că stăteau acolo pentru că nu aveau la cine merge. Nici prieteni, nici familie. Numai mama ei, dar ea nu vrusese niciodată să audă de greutăți.

Helen și Sam. Trăiseră fiecare în propriul balon.

Din interiorul casei se auzea vocea agitată a lui James. Știa că ar trebui să se îngrijoreze. Că unul din secretele care stătuse la baza vieții lor avea să fie revelat. Își ridică mâna să îl mângâie pe Sam pe obraz. El se întoarse, iar ea își coborî mâna lent. Pentru o clipă, o zări pe Stella în pădure, întorcându-se spre ea. Părul blond-roșcat ardea pe pielea albă. Apoi dispăru.

Helen își luă telefonul. Exista numai un loc unde se putea gândi să plece.

— Jessie, eu plec acum!

Marie rămase câteva secunde la baza scărilor, însă nu primi niciun răspuns. Jessie se afla într-o fază în care își petrecea rarele momente când era acasă în camera ei. Când se trezise Marie, Jessie era deja plecată de acasă. Nu prea știa pe unde umbla, dar începuse în sfârșit să arate mai suplă. Sam acela părea bun pentru ea.

Marie se îndreptă spre ușă. Filmările mergeau tot mai bine. Aproape că uitase cum era să faci un film de calitate, nu numai ceva de consumat ca un sendviș în fața televizorului și care să fie uitat odată cu genericul de final.

Știa că propriul aport fusese bun, chiar excepțional.

Vedea asta în ochii membrilor echipei, după fiecare scenă încheiată. O parte se datora faptului că simțea o afinitate cu personajul. Ingrid fusese o femeie complexă, puternică și binevoitoare, putând fi în același timp necruțător de hotărâtă. Marie se regăsea în această calitate. Ce le deosebea era că Ingrid avusese parte și de iubire. Iubise. Fusese iubită. Când murise, fusese plânsă nu numai de străini care o văzuseră pe ecran, ci și de apropiați care arătaseră cât însemnase ea pentru ei.

Marie nu avea pe nimeni care să-i fie apropiat. Nu în acest fel. Numai Helen se apropiase. Poate lucrurile ar fi stat altfel dacă nu ar fi închis telefonul în ziua aceea. Poate așa s-ar fi găsit oameni în viața ei care ar fi plâns-o dacă ar fi dispărut, așa cum fusese cazul lui Ingrid.

Însă era inutil să se plângă de trecut. Anumite lucruri nu puteau fi schimbate. Marie închise ușor ușa casei

pentru a porni la a doua parte a filmărilor din acea zi. Jessie se va descurca. Şi ea se descurcase pe când era de vârsta ei.

Cazul Stella

Stând în bătaia vântului, pe treptele primăriei, Helen tremura un pic. Era nevoită să recunoască: îi era frică. În același fel în care cuiva îi e frică de a fi făcut ceva greșit. În ceafă o rodea eticheta modestei rochii de la H&M, dar o nu o îndepărtă. Era un lucru asupra căruia putea să-și concentreze atenția.

De fapt, nu știa prea bine când fusese luată această decizie. Sau când o acceptase. Dintr-odată, devenise o realitate. În timpul serii își auzise părinții certându-se din această cauză, fără să înțeleagă cuvintele, numai vocile lor ridicate, însă știa care era subiectul certurilor lor. Căsătoria ei cu James.

Tatăl lui Helen, KG, o asigurase că era spre binele ei. Că el mereu știa ce era mai bine pentru ea. Ea nu făcuse decât să încuviințeze din cap. Așa stăteau lucrurile. KG avea grijă de ea. O proteja. Cu toate că ea nu merita. Știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, că avusese noroc, că de fapt nu merita atâta grijă.

Poate lumea avea să devină mai mare dacă făcea cum spuneau ei. Își petrecuse într-o colivie strâmtă anii de după toată acea oroare. Nici asta nu putea fi pus sub

semnul întrebării. Era cum era. După școală mergea direct acasă, casa era lumea ei și singurii oameni din ea erau tata, mama și James.

James se afla adesea în străinătate. Se lupta în alte țări. Sau împușca negri, cum zicea tata.

Când James era în Suedia, stătea la fel de mult la ei ca în propria casă. Atmosfera era așa de stranie când venea în vizită. James și tata aveau propria lume, în care nimeni nu mai intra. „Suntem ca frații", obișnuia să spună KG, înainte să se întâmple totul. Înainte de a fi obligați să se mute.

Marie sunase cu o săptămână în urmă. Helen îi recunoscuse vocea imediat, deși îmbătrânise, se maturizase. Fusese ca și cum ar fi fost aruncată înapoi în timp. Fata de treisprezece ani a cărei viață se învârtea în jurul lui Marie.

Dar ce-ar fi putut spune? Nu mai era nimic de făcut. Avea să se căsătorească cu James, nu mai exista alternativă după tot ce se întâmplase. După ceea ce James făcuse pentru ea.

Desigur că James avea aceeași vârstă ca tata, dar arăta bine acolo lângă ea, în uniformă, iar mama se bucurase că avea ocazia să se îmbrace festiv, cu toate că și în seara dinaintea nunții Helen îi auzise certându-se.

Dar mereu era tata cel care hotăra.

Stabiliseră să nu fie o cununie religioasă. Numai una civilă, urmată de o masă la restaurant. Apoi ea și James aveau să doarmă acasă la părinții ei înainte de a merge la casa lui, sau mai nou a lor, în Fjällbacka. Casa din care familia ei fugise pe vremuri. Nimeni nu o întrebase pe Helen, dar cum ar fi putut să se împotrivească? Sfoara din jurul gâtului său era acolo zi și noapte, amintindu-i de miile de motive pentru care era nevoită să închidă ochii

și să meargă mai departe. Dar o parte din ea își dorea să fugă. Își dorea libertatea.

Trase cu coada ochiului la James când păși spre judecătorul care urma să-i cunune. Oare era el pregătit să-i dea asta? Măcar o mică fărâmă de libertate? Avea optsprezece ani acum, era adultă. Nu mai era un copil.

Îi căuta mâna. Nu așa se făcea? Nu se țineau de mână cei care se căsătoreau? Dar el se făcu că nu observă si își ținea în continuare mâinile strânse. Eticheta din ceafă o jenă când auzi cuvintele judecătorului. Îi întreba lucruri la care de fapt nu știa cum ar fi trebuit să răspundă. Dar spusese da în punctele cheie. Când totul era ca și făcut, îi întâlni privirea mamei. Aceasta se întoarse, cu un pumn strâns la gură. Însă ea nu făcuse nimic pentru a opri ce s-a întâmplat.

Dineul fusese la fel de scurt precum ceremonia. KG și James beau whisky, iar Harriet își sorbea vinul. Și Helen primise un pahar, primul ei pahar de vin. Trecuse în numai o clipă din stadiul de copil în cel de adult. Știa că mama le făcuse patul în camera de oaspeți, în patul care se trăgea, făcându-se dublu. Pusese o pilotă albastră și un cearceaf albastru. În timpul întregului dineu, Helen văzuse în față doar cearceaful albastru și patul pe care avea să-l împartă cu James. Mâncarea sigur era bună, însă nu mâncase nimic, doar mișcase totul într-o parte și-n alta pe farfurie.

Ajunși acasă, părinții le uraseră noapte bună. KG devenise dintr-odată stânjenit. Duhnea de tot acel whisky absorbit în cursul serii. Și James duhnea puternic, a fum și alcool, și se clătinase când păși în camera de oaspeți. Helen se schimbase pe când James era la toaletă și se ușura sonor. Încremenită ca un stâlp, aștepta în timp

ce James stinse lumina. Atingerea care avea să schimbe totul pentru totdeauna. Însă nimic nu se întâmplase. Și după câteva secunde auzise sforăielile bețive ale lui James. Când adormise și ea într-un sfârșit, o visase pe fata cu păr blond-roșcat.

— Doar v-am spus că nu aveți cum să găsiți nimic neînregistrat, zise James lăsându-se pe speteaza scaunului din îngusta cameră de interogatoriu.

Patrik se văzu nevoit să-și stăpânească imboldul de a-i distruge expresia aceea îngâmfată, știa că trebuia să rămână imparțial.

— Am permis pentru un Colt 1911, un Smith & Wesson și o pușcă modelul Sauer 100 Classic, turui James susținând imperturbabil privirea lui Patrik.

— Cum se face că acolo unde faceți exerciții de tir există gloanțe și cartușe de la alte arme? întrebă Patrik.

James ridică din umeri.

— De unde să știu eu? Nu e niciun secret că fac exerciții de tir în zona aia, sunt convins că mulți au fost acolo și au folosit țintele puse de mine.

— Fără ca dumneata să fi observat asta? întrebă Patrik cu un scepticism vizibil.

James nu făcu decât să zâmbească.

— Sunt plecat pentru intervale lungi, mi-e imposibil să urmăresc ce se întâmplă acolo atunci. Firește că nu îndrăznește nimeni să împrumute terenul de tir cât timp sunt eu acasă, dar cei mai mulți din oraș știu când plec și pentru câtă vreme lipsesc. Sunt sigur că e vorba despre niște tineri neastâmpărați care se strecoară acolo și trag la țintă.

— Tineri? Cu pistoale-mitralieră?

James oftă.

— Da, tinerii din ziua de azi. În ce hal a ajuns lumea!

— Încerci să mă iei peste picior? izbucni Patrik furios pe sine însuși pentru că îl lăsase pe James să îi intre sub piele.

În general, încerca să nu aibă prejudecăți, dar îi era greu cu acest soi de bărbați macho, cu aer superior, pe deplin convinși că legea lui Darwin despre supraviețuirea celui mai puternic era cel mai înalt posibil ideal de viață.

— Firește că nu, zise James zâmbind și mai larg.

Patrik nu înțelegea. Căutaseră prin întreaga casă. Și găsiseră numai cele trei arme înregistrate pe numele lui James. În același timp, știa că acesta mințea, avea el pe undeva mai multe arme. Nu prea departe, probabil. În mod sigur voia să le aibă la îndemână, însă nu reușiseră să găsească ascunzătoarea. În afara locuinței, mai cotrobăiseră printr-un șopron de grădină. Altfel, nu erau prea multe locuri pe terenul lor pe unde să mai caute. Dar, teoretic, James le-ar fi putut ascunde undeva în apropiere. Problema era că nu puteau căuta prin toată pădurea.

— Prin urmare, Leif Hermansson v-a contactat pe trei iulie, în aceeași zi în care a murit?

— După cum am spus și mai înainte, nu am avut niciun fel de legătură cu Leif Hermansson. Singurul lucru pe care îl știu despre el este că a fost responsabil de ancheta în urma căreia soția mea a fost acuzată.

— Acuzată și găsită vinovată, zise Patrik pentru a vedea ce reacție are dacă lovește în acel punct.

— Da, deși numai pe baza unei declarații pe care apoi și-a retras-o, răspunse James.

Nu apăruse nicio emoție, privirea îi era la fel de imperturbabilă ca înainte.

— Dar de ce să-ți asumi o crimă dacă ești nevinovat? continuă Patrik.

James oftă.

— Era numai un copil aflat într-o stare de confuzie și împinsă la ceva împotriva voinței sale. Dar ce are de-a face cu asta? Despre ce este vorba? De ce acest interes pentru armele mele? Știți cu ce mă ocup, armele sunt parte din viața mea, nu este tocmai ceva ieșit din comun că dețin arme.

— Dețineți un Colt M1911, zise Patrik fără să-i răspundă la întrebare.

— Da, e adevărat, spuse James aprobând din cap. Bijuteria colecției mele. O armă legendară. Și am modelul original, nu una dintre copiile care au urmat.

— Și care se încarcă cu gloanțe blindate ACP de calibru 45?

— Măcar știți de înseamnă asta? întrebă James, iar Patrik se strădui să numere până la zece.

— Cunoașterea armelor e parte din formarea oricărui polițist, zise Patrik distant, fără să mărturisească că fusese obligat să-i pună lui Torbjörn o serie de întrebări în această privință.

— Mda, poate în orașele mari or fi la curent, dar pe aici, în provincie, cunoștințele primite pe băncile școlii ruginesc repede, zise James.

Patrik îl ignoră.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. Este adevărat că folosiți gloanțe blindate ACP de calibru 45?

— Da, e adevărat. Este ca ABC-ul din clasa întâi.

— De când aveți această armă?

— O, de mult. A fost prima mea armă. Am primit-o de la tata când am împlinit șapte ani.

— Prin urmare, sunteți un trăgător priceput? întrebă Patrik.

James își îndreptă postura.

— Unul dintre cei mai buni.

— Cât de bine v-ați securizat armele? Ar fi putut cineva împrumuta una dintre ele fără să știți de asta? De pildă, cât ați fost plecat?

— Le țin mereu sub cheie. De ce acest interes pentru Coltul meu? Și pentru Leif? Din câte îmi amintesc, și-a luat viața acum o groază de ani. Ceva cu soția care a murit de cancer...

— A, poate că nu ați auzit? zise Patrik.

Simți un fior de satisfacție când, pentru o clipă, zări o umbră de nesiguranță în ochii lui James.

— Ce să aud? întrebă James pe un ton atât de impasibil, că Patrik se îndoi că văzuse bine.

— L-am deshumat.

Deliberat, își lăsă propoziția în suspensie. James rămase tăcut. Apoi își îndreptă spatele.

— L-ați deshumat? întrebă el, ca și cum n-ar fi înțeles ce voia să spună Patrik.

Patrik realiză că încerca să câștige timp.

— Da, am primit informații noi, zise el. Datorită lor l-am deshumat. Și s-a dovedit că nu a fost sinucidere. Ar fi fost imposibil să se fi omorât cu arma pe care o avea în mână când a fost găsit.

James rămase tăcut. Aroganța nu dispăruse, însă Patrik simțea că siguranța lui de sine fusese știrbită. Lui Patrik i se păru că dibuie o fisură, o vulnerabilitate, așa că se hotărî să o folosească.

— Apoi am primit și informația că v-ați aflat în pădure în ziua în care fetița Stella a fost omorâtă.

Șovăi puțin, dar apoi trecu la o exagerare atât de mare, că ar fi putut fi clasată drept minciună:

— Există un martor.

James nu arătă nicio reacție. Însă o mică venă îi zvâcnea în tâmplă, iar el părea să-și cântărească următoarea mișcare.

Până la urmă se ridică.

— Presupun că nu aveți suficient cât să mă arestați, zise el. Prin urmare, consider această conversație încheiată.

Patrik zâmbi. În sfârșit, James nu mai afișa acel surâs disprețuitor. Și își arătase punctul slab.

Acum, tot ce mai aveau de făcut era să găsească dovezile.

— Intrați, spuse Erica nerăbdătoare.

Rămăsese cel puțin surprinsă când Helen sunase și o întrebase dacă poate trece pe la ea.

— L-ați adus și pe Sam? întrebă ea.

Helen clătină din cap.

— Nu, l-am lăsat la o amică, spuse ea coborându-și privirea.

Erica păși într-o parte lăsând-o să intre.

— Mă bucur că sunteți aici, în orice caz, spuse și se mușcă de limbă ca să nu continue cu întrebările.

Patrik tocmai sunase și-i spusese că ei îl bănuiau pe James a fi acel Uncheș Verde. Alerga prin pădure în uniformă de camuflaj, iar Stella dădea de el în hoinărelile ei. Ar fi putut fi el cel pe care Marie îl auzise în pădure.

— Aveți niște cafea? întrebă Helen, iar Erica aprobă din cap.

În camera de zi, Noel și Anton se dezlănțuiseră din nou și nu părea să le pese în vreun fel de avertizările Majei. Erica oftă, merse la ei și, pe tonul cel mai autoritar posibil, îi îndemnă să se potolească. Însă nu avu rezultate, iar atunci recurse la soluția ultimă a părintelui disperat, ca să aibă un pic de pace și liniște: aduse înghețată pe băț din cutia cumpărată de la mașina cu înghețată și le oferi câte una fiecăruia. Mulțumiți, se așezară toți cu înghețata, în timp ce ea merse în bucătărie cu neplăcuta senzație de a nu fi procedat ca un părinte bun.

— Îmi amintesc asta, zise Helen zâmbind.

Luă cana cu cafea și se așeză la masa din bucătărie. Rămaseră tăcute o clipă. Erica se ridică, luă o prăjitură cu ciocolată și o puse pe masă.

Helen clătină din cap.

— Nu pentru mine, mulțumesc, nu tolerez ciocolata. Îmi ies eczeme, zise ea și luă o înghițitură de cafea.

Erica luă o bucată mare și își promise ca luni să termine cu dulciurile. Săptămâna aceasta nu mai era nicio șansă, așa că nu era o idee să înceapă chiar acum.

— Mă gândesc atât de mult la Stella, spuse Helen.

Erica ridică din sprâncene, uimită. Niciun cuvânt în privința motivului pentru care ajunsese brusc acolo. Nicio vorbă despre ce se întâmplase. Pentru că se petrecuse ceva, simțea puternic asta. Helen radia un fel de energie nervoasă care nu putea să nu te afecteze. Însă Erica nu îndrăzni să întrebe. Nu voia ca lui Helen să i se facă frică și să nu mai vorbească. Avea nevoie de povestea ei. Așa că tăcu și mai luă o bucată de ciocolată, așteptând ca Helen să continue.

— Nu am avut frați sau surori, începu Helen într-un sfârșit. Nu știu de ce. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să

îndrăznesc să-i întreb pe ai mei. Nu vorbeam despre astfel de lucruri. Așa că îmi plăcea să stau cu Stella. Locuiam aproape una lângă alta și se bucura când treceam pe la ea. Era minunat să te joci cu ea. Era o copilă amuzantă, îmi amintesc foarte bine asta. Avea atâta energie! Nu înceta să sară. Și buclele acelea blond-roșcate. Și pistruii. Își detestase culoarea părului până când îi spusesem că mie mi se părea cea mai frumoasă dintre toate. Atunci își schimbase părerea. Avea tot timpul o mulțime de întrebări. Despre tot. De ce era cald, de ce bătea vântul, de ce unele flori erau albe și altele albastre, de ce iarba era verde și cerul albastru și nu invers, o mie și una de întrebări. Și nu se dădea bătută înainte de a primi un răspuns acceptabil. Nu mergea să spui „de-aia" sau să inventezi un răspuns aiurea, pentru că atunci întreba iar și iar, până primea un răspuns care i se părea bun și potrivit.

Helen vorbea atât de repede, că i se tăie respirația și făcu o pauză ca să și-o recapete.

— Îmi plăcea familia ei. Nu era ca a mea. Ei se îmbrățișau și râdeau. Mă îmbrățișau și pe mine când mergeam acolo, iar mama Stellei glumea cu mine și mă mângâia pe păr. Tatăl Stellei obișnuia să îmi spună să nu mai cresc, că altfel o să ajung cu capul în nori. Câteodată era și Sanna acolo și ne jucam. Dar ea era mai serioasă, mai mult ca o mămică pentru Stella, și se ținea mult de fusta mamei, voia să o ajute cu spălatul, cu pregătirea mesei, voia să fie adultă, în timp ce lumea Stellei era plină de joacă, de dimineața până seara. Și eram atât de mândră când mi se dădea voie să am grijă de ea. Cred că și părinții ei își dăduseră seama de asta, pentru că simțeam uneori că nu aveau cu adevărat nevoie de o bonă, dar mă chemau doar pentru că îmi făcea mie plăcere.

Helen se întrerupse.

— Pot fi directă? Mai aveți cafea?

Erica încuviință și se ridică să îi umple cana lui Helen. Era ca și cum se mutase o falie și acum curgea totul din Helen.

— Când m-am împrietenit cu Marie, a luat o vreme până când au reacționat părinții mei, spuse Helen după ce primi înapoi cana. Erau atât de ocupați cu viața lor, cu petrecerile, cu asociațiile, cu cocteilurile, că nu aveau prea mult timp să se gândească cu cine umblam eu. Când au înțeles că devenisem prietene au stat o vreme în alertă apoi au devenit tot mai critici. Marie nu era binevenită la noi acasă și nu puteam sta acasă la ea, casa ei era... ei bine, era departe de a fi un loc plăcut. Dar cu toate astea am încercat să ne vedem, pe cât posibil. Până la urmă, părinții mei au observat și ne-au interzis să ne mai întâlnim. Aveam treisprezece ani și nu ne puteam opune prea mult. Lui Marie nu-i păsa de ce credeau părinții și lor puțin le păsa pe unde umbla Marie și cu cine. Însă eu nu îndrăzneam să mă opun alor mei. Eu nu sunt puternică. Așa ca Marie. Eram obișnuită să nu le ies din voie părinților. Nu știam cum să fac altcumva. Așa că am încercat să nu mă mai întâlnesc cu Marie. Chiar am încercat.

— Dar vi s-a dat voie să aveți grijă de Stella în ziua aceea? întrebă Erica.

— Da, tatăl Stellei s-a întâlnit întâmplător cu tatăl meu și l-a întrebat. Nu avea idee că ne interzisese să ne mai vedem. O singură dată a fost și el luat prin surprindere, și a spus da.

Își drese vocea.

— Ne-am distrat foarte bine în acea zi. Stella adora ieșirile în Fjällbacka. Mersese tot drumul până acasă în

pas săltat. De aceea am luat-o prin pădure. Stella iubea pădurea și, cum nu vrusese să stea în cărucios, ne-am gândit că mai bine o luăm pe acolo.

Vocea îi tremura. O privi pe Erica.

— Stella era bucuroasă când am lăsat-o în curte. Îmi amintesc. Era atât de veselă. Mâncaserăm înghețată și ne ținuse de mână și sărise tot drumul și nu înțelegeam cum de nu obosise. Îi răspunseserăm la toate întrebările și ne îmbrățișase ca o maimuțică din acelea care se prind de tine. Îmi amintesc cum părul ei m-a gâdilat la nas și i s-a părut extrem de nostim când am strănutat.

— Și omul din pădure? nu se putu abține Erica. Prietenul imaginar al Stellei, căruia îi spunea Unchețul Verde? Ar fi putut fi o persoană reală, nu una imaginară? A fost James? Ar fi putut fi soțul dumitale bărbatul din pădure? Ar fi putut fi James cel despre care vorbea Marie?

Erica văzu panica crescând în ochii lui Helen. Realiză că făcuse o mare greșeală. Helen respira sacadat și avea privirea unui animal vânat, chiar înainte ca focul să lovească. Când se repezi afară din casă, Erica rămase la masa din bucătărie regretându-și eroarea. Helen fusese atât de aproape de a dezvălui ceva ce ar fi putut fi chiar cheia poveștii din trecut. Însă nerăbdarea ei distrusese totul. Obosită, luă cănile și le puse în chiuvetă. Auzi afară mașina lui Helen pornind și plecând în trombă.

— De la o vreme se foloseşte tehnica 3D pentru analiza gloanțelor, zise Gösta când Paula intră în bucătărie.

— De unde știi? întrebă ea așezându-se.

Puse deoparte caietul de însemnări al lui Dagmar.

Câteodată se întreba dacă nu cumva își petrecea mai mult timp în mica bucătărie galbenă decât în propriile

încăperi, dar să confrunți idei cu colegii era un mod eficient de a găsi noi perspective și abordări. Pe deasupra, bucătăria era un loc mult mai plăcut în care să stai și să lucrezi decât birourile lor înguste și sufocante. Și aici era mai aproape cafeaua.

— Am citit în Tehnică criminalistică, zise el. Îmi place revista aia, de fiecare dată când o citesc învăț ceva nou.

— Bine, zise ea, însă nu există garanții că merge să potrivești o armă cu un glonț. Sau două gloanțe de la aceeași armă?

— Conform articolului, nu există două modele de ghint[1] identice. Și poate fi problematic dacă arma a fost folosită la diferite intervale de timp. Armele se învechesc și starea lor depinde de cât sunt de bine întreținute...

— Deci vrei să spui că s-ar putea face o asociere, totuși?

— Da, așa cred, zise Gösta. Și acestă tehnică 3D e cu siguranță foarte bună.

— Torbjörn a spus că arată ca și cum cineva ar fi șlefuit țeava Coltului.

Paula se întoarse un pic, ferindu-se de soarele care bătea în fereastră.

— Cineva, pufni Gösta. Cu siguranță James a făcut asta imediat după ce l-am întrebat dacă a avut vreo legătură cu Leif. A scăpat de data asta.

— Îi va veni greu să găsească scuze dacă glonțul din Leif corespunde cu gloanțele găsite în spatele terenului său.

Paula sorbi din cafea şi se strâmbă. Probabil Gösta pregătise cafeaua, o făcea mult prea slabă.

---

[1] Șanț spiralat de pe suprafața interioară a țevii unor arme de foc, care imprimă proiectilului mișcarea de rotație necesară menținerii traiectoriei, lașând urme pe suprafața acestuia. (*N.r.*)

— Da, deși mi-e teamă că o să plece din țară. Se află oricum în afară în cea mai mare parte din an. Și va dura până primim analiza de la laborator. Iar înainte de asta ar fi dificil să-l arestăm.

— Familia lui e aici.

— Ți-a lăsat impresia că ar fi foarte atașat de familie?...

— Nu, asta e adevărat, dacă stau să mă gândesc, oftă Paula.

Nici nu-i trecuse prin minte acea posibilitate. Că James ar putea fugi din țară.

— Putem să-l legăm totuși de cazul Stella?

— Nu știu, păru Gösta descurajat. Au trecut treizeci de ani.

— În orice caz, se pare că Leif avea dreptate. Că fetele erau nevinovate. Prin ce iad trebuie să fi trecut...

Clătină din cap. De afară se auzea telefonul sunând neîncetat. Annika încă mai era inundată de apeluri referitoare la vocea anonimă.

— Mda..., șovăi Gösta. Deși eu încă mă întreb de ce a mințit Marie în legătură cu alibiul ei. Și mai știm că James nici nu se afla în Fjällbacka când a murit Nea, așa că ar fi fost imposibil să fie el făptașul.

— Nu, alibiul lui în această privință e foarte solid, zise Paula. Plecase în seara precedentă, cei de la hotelul Scandic Rubinen au confirmat că a locuit acolo și își amintesc că l-au văzut la micul dejun. Apoi a participat la întruniri până după-amiază târziu, ca abia după aceea să se întoarcă acasă. Pentru că ceasul Neei se oprise la opt, putem crede că aceasta a fost ora morții ei. Iar James era în Göteborg atunci. E foarte posibil ca Neea să fi murit mai devreme, iar ceasul să fi fost lovit când a fost mutată.

Însă asta nu schimbă nimic, pentru că James a fost în Göteborg de duminică seara până luni după-amiază.

— Nu, știu asta, zise Gösta frustrat, scărpinându-se în cap.

Paula trase din nou spre ea caietul cu însemnări.

— Nu reușesc să-mi dau seama ce e ciudat cu însemnările lui Dagmar, zise ea. M-am gândit să-l rog pe Patrik să se uite la ele, poate o privire nouă va descoperi ceva.

— Așa să faci, zise el și se auzi cum îi trosnesc încheieturile atunci când se ridică. Eu o să încep să trag spre casă. Nu mai sta nici tu mult, mai e şi mâine o zi.

— Hmm..., făcu Paula.

Răsfoi ce răsfoi în caietul cu însemnări și aproape că nu băgă de seamă când ieși Gösta. Ce-i scăpa oare?

James intră în dormitor. Polițiștii erau niște amatori, incapabili de o percheziție serioasă. Legile mult prea blânde ale Suediei erau cele care îi făceau să pășească în vârful picioarelor și să ridice lucrurile cu precauție, ca să nu deranjeze pe nimeni. Dacă James și oamenii lui primeau ordin să caute ceva, apăi ei ridicau fiecare scândură de la locul ei şi nu se lăsau până ce nu găseau ceea ce trebuia găsit.

Avea să îi lipsească Coltul, dar de celelalte două arme nu-i păsa prea mult. Și cea mai mare parte a armelor se afla aici, în seiful ascuns după un rând de cămăși și o placă de dulap care se putea desprinde. Nici măcar nu bătuseră în perete, să verifice.

Trecu prin tot arsenalul și se întrebă ce să ia cu el. Nu mai putea rămâne mult timp aici. Pământul îi fugea de sub picioare. Avea să lase în urmă toate astea. Nu exista

nicio picătură de sentimentalism în acel gând. Toți își îndepliniseră rolurile. Își jucaseră partida până la capăt.

Oricum, anii începuseră să-l ajungă din urmă, cariera lui militară era inevitabil pe punctul de a intra în declin. Putea fi o pensionare timpurie. Avea din ce să trăiască. De-a lungul anilor, avusese ocazia să strângă bani lichizi sau lucruri ce puteau fi transformate în bani lichizi, pe care îi pusese, prevăzător, într-un cont în străinătate.

Tresări când auzi vocea lui Helen în ușă.

— De ce te furișezi așa? izbucni el iritat. De cât timp sunteți acasă?

Închise seiful cu arme și puse la loc placa dulapului. Va fi nevoit să lase o mare parte din arme acolo atunci când avea să plece. Asta îl mâhnea, dar n-avea ce face. Nici nu urma să aibă nevoie de ele.

— De o jumătate de oră. Eu, în orice caz. Sam a venit acum un sfert de oră. A venit pe jos. E în camera lui.

Helen își prinse corpul slab cu brațele și privi spre el.

— O să o tulești, nu-i așa? Te gândești să ne lași. Nu numai pentru o misiune. Ne părăsești de tot.

Spuse asta fără suferință, fără niciun fel de emoție. Era numai o constatare.

James nu răspunse imediat. Nu voia să-i cunoască planurile, nu voia să-i dea acea putere. Doar el avea puterea în familia lor, nu ea. Această ierarhie fusese de mult stabilită.

— Am pregătit hârtiile să las casa pe numele tău. Vă veți descurca o vreme cu ce există în cont.

Ea dădu din cap.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea.

Nu era nevoie să întrebe ce voia să spună. Închise ușa dulapului și se întoarse spre ea.

— Știi asta, spuse el scurt. De dragul tatălui tău. I-am promis.

— Nimic nu a fost vreodată de dragul meu, nu-i așa?

James nu răspunse.

— Și Sam?

— Sam, pufni el. Sam a fost un rău necesar, după părerea mea. Nu am intenționat niciodată să las vreo altă impresie. Sam e al tău. Dacă mi-ar fi păsat de el, nu te-aș fi lăsat să-l educi în halul ăsta. Un băiat care s-a ținut de fustele mamei de când a fost mic. Nu e în stare de nimic.

Se auzi un hârșâit de partea cealaltă a peretelui și se uitară amândoi într-acolo. Apoi James îi întoarse spatele lui Helen.

— Rămân până duminică, zise el. Apoi vă descurcați singuri.

Pentru o clipă, ea nu se mișcă. Apoi el îi auzi pașii îndepărtându-se încet.

— Sunt terminat, zise Patrik și se cufundă în canapea alături de Erica.

Ea îi întinse un pahar cu vin, pe care el îl luă recunoscător. Martin era de gardă, așa că își putea permite un pic de alcool cu conștiința împăcată.

— Cum a mers cu James? întrebă ea.

— Nu va putea fi arestat fără dovezi concrete. Și asta ne va lua timp. Am trimis gloanțele pentru comparație, dar cei de la laborator sunt aglomerați.

— Păcat că nu s-au potrivit amprentele. Ai avut intuiție bună când te-ai gândit că amprentele de pe Nea s-ar fi putut potrivi cu cele de pe ambalajul de ciocolată.

Erica se înclină mai mult înspre Patrik și îl sărută.

Buzele ei moi și familiare îi îndepărtară toată tensiunea din corp.

Patrik își lăsă capul pe speteaza canapelei și oftă adânc.

— Incredibil ce bine e să-ți petreci un moment acasă. Dar trebuie să lucrez un pic. Să încerc să pun toate astea în ordine.

— Gândește cu voce tare, spuse Erica dându-și părul pe spate. Adesea lucrurile devin mai clare dacă le spui cu voce tare. De altfel, am și eu câte ceva de spus despre ziua de azi...

— Serios, ce anume? întrebă Patrik curios.

Dar Erica clătină din cap și luă o gură de vin.

— Nu, tu mai întâi. Hai. Te ascult.

— Problema e că anumite lucruri par clare ca lumina zilei, altele sunt în ceață, iar unora pur și simplu nu le pot da de capăt.

— Explică, îl îndemnă Erica.

El aprobă din cap.

— Nu mă îndoiesc de faptul că James l-a împușcat pe Leif. Cu Coltul lui. Și că după aceea i-a pus arma în mâna dreaptă pentru că pur și simplu a presupus că era dreptaci.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Asta s-a petrecut probabil după ce Leif l-a contact în legătură cu ceva privind cazul Stella. Și-au dat întâlnire, iar Leif a murit.

— Două întrebări, zise Erica ridicând două degete. Mai întâi, ce motiv ar fi avut să-l împuște pe Leif? A vrut să o protejeze pe soția lui? Sau să se protejeze pe el însuși?

— Bănuiala mea e că a vrut să se protejeze pe el însuși. Suntem ferm convinși că James era cel de care tot dădea Stella prin pădure. A fost mereu un fel de lup singuratic.

— I-ați întrebat pe părinții Neei dacă ea a menționat ceva asemănător? Că s-ar fi întâlnit cu cineva prin pădure?

— Nu, răspunse Patrik. Dar potrivit părinților ei, nici nu se juca în pădure, ci mai mult în hambar. Acolo obișnuia să se joace cu pisica neagră, cum îi spunea ea. Un pisoi cenușiu cu care m-am împrietenit și eu când am percheziționat hambarul.

— Bine, zise Erica mai mult gânditoare decât atentă. Dacă presupunem că ai dreptate și James a fost cel care a omorât-o pe Stella, și apoi l-a omorât și pe Leif pentru a acoperi totul... atunci apar alte întrebări. De ce au recunoscut fetele? Și nu e ciudat că James s-a căsătorit apoi cu Helen?

— Da, știu, spuse Patrik meditativ. Am senzația că sunt multe lucruri în povestea asta pe care nu le cunoaștem. Și mă tem că n-o să le dăm de capăt niciodată. Gösta e convins că James va fugi din țară înainte să avem ocazia să-i punem cătușele.

— Nu ați putea împiedica asta în vreun fel? Să îi dați o interdicție să părăsească țara? Ca în filmele americane... "You are not allowed to leave this town[1]"...

Patrik râse.

— I wish[2]. Nu, nu am nicio posibilitate de a-l împiedica înainte să am dovezi concrete. Și asta, cum am spus, ia timp. Sperasem să găsim arme deținute ilegal când i-am percheziționat casa, ar fi fost destul ca să îl reținem și să mai câștigăm ceva timp.

Tăcu o clipă.

— Care era celălalt lucru? Spuneai că ai două întrebări.

---

[1] Nu aveți voie să părăsiți orașul (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

[2] Aș vrea eu (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

— Da, mă întrebam cum de s-a gândit el că o crimă atât de prost realizată ar fi trecut nedescoperită. Vreau să spun, omorul lui Leif. Dacă autopsia s-ar fi făcut corect, s-ar fi observat chiar atunci că glonțul nu se potrivea cu arma lui Leif. Că erau de calibre diferite.

— I-am pus aceeași întrebare, spuse Patrik învârtind gânditor vinul în pahar. Dar după ce l-am întâlnit pe James, pot răspunde la acestă întrebare cu un singur cuvânt: aroganță.

Erica aprobă din cap.

— Și uciderea Neei? Cum se leagă de a Stellei? Dacă pornim de la premisa că James a omorât-o pe Stella și apoi pe Leif pentru a se acoperi? Cum intră Nea în acest scenariu?

— Asta este problema capitală, zise Patrik. James are un alibi solid pentru acea crimă. Și crede-mă, chiar am verificat. Era în Göteborg, nu există nici urmă de îndoială.

— Deci cine ar putea fi? Ale cui sunt amprentele de pe ambalajul de ciocolată și de pe corp?

Patrik își desfăcu mâinile întrebător.

— Dacă știam, nu aș fi stat aici. Aș fi mers să îl ridic pe ucigaș. Aș vrea să le compar cu amprentele lui Marie și ale lui Helen. Dar pentru că nu am destule dovezi ca să le arestez, nu le pot cere să le iau amprentele.

Erica se ridică. Îi mângâie obrazul lui Patrik când trecu pe lângă el.

Nu te pot ajuta cu amândouă. Dar te pot ajuta cu una dintre ele.

— Cum? se miră el.

Erica dispăru în bucătărie. Se întoarse cu o cană de cafea pe care o ținea atent într-o pungă de plastic.

— Vrei amprentele lui Helen?

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— A venit aici astăzi. Da, știu, și eu am rămas la fel de uimită. Dar m-a sunat și acum pricep că asta a fost în timp ce voi îi percheziționați casa.

— Ce voia? întrebă Patrik uitându-se fix la cana pe care Erica o așezase pe masă.

— Voia să vorbească despre Stella, zise Erica așezându-se din nou lângă el.

— Cuvintele îi veneau în cascadă. Și aveam senzația că era pe cale să spună ceva decisiv, dar am fost suficeint de fraieră cât să o întrerup și să o întreb dacă James fusese amestecat... iar atunci a cam fugit de aici.

— Dar i-ai confiscat cana de cafea, zise Patrik ridicând din sprâncene insinuant.

— Da, da, nu am fost în stare să spăl vasele, zise Erica. Dar ai vrut amprentele lui Helen. Aici sunt. Cu ale lui Marie te descurci singur, din păcate. Dacă aș fi știut mai devreme, aș fi confiscat paharul de șampanie din care a băut la Café Bryggan...

— Dă-mi, Doamne, mintea de pe urmă, râse Patrik și îi mai fură un sărut.

Apoi deveni brusc serios.

— Auzi, Paula m-a rugat un lucru. Pe scurt, o bătrânică simpatică locuiește în casa aflată chiar acolo unde cotești ca să urci spre casa familiei Berg și a lui Helen și James. Știi, casa aceea frumoasă, mică și roșie.

— Da, o știu, aceea care e de vânzare? zise Erica dovedind încă o dată că era la curent cu tot ce se petrecea în Fjällbacka.

— Da, exact. Această bătrânică are obiceiul de a sta la fereastră dimineața și a dezlega cuvinte încrucișate, iar atunci notează tot ce se întâmplă afară. În acest caiet de însemnări.

Scoase caietul bleumarin al lui Dagmar și îl puse pe masa din camera de zi.

— Paulei i s-a părut că ceva nu se potrivește, atunci când l-a citit, dar nu poate nici în ruptul capului să-și dea seama ce anume. Poate e ceva cu mașinile? A notat numai culoare și model, niciun număr de înmatriculare, așa încât nu putem găsi mașinile respective. Dar nici măcar nu știu dacă e asta. Paula l-a tot răsfoit, și eu la fel, și niciunul nu putem să ne dăm seama ce ar putea fi ieșit din tipar.

— Dă-mi-l, îi ceru Erica și deschise caietul plin de notițe îmbârligate.

Îi luă ceva timp. Patrik încercă să nu tragă cu ochiul când citea, așa că sorbea din vinul lui și schimba canalele la televizor. Până la urmă, Erica puse caietul pe masă, deschis la pagina zilei când murise Nea.

— V-ați concentrat pe ce nu era cazul. Ați căutat ce iese în evidență, nu ce lipsește.

— Ce vrei să spui? spuse Patrik încruntându-se.

Erica arătă însemnările din dimineața zilei de luni.

— Aici. Lipsește ceva. Ceva ce a apărut în celelalte dimineți.

— Ce? întrebă Patrik fixând paginile cu privirea.

Dădu paginile în urmă cu două săptămâni, citi micile însemnări și înțelese apoi ce voia să spună Erica.

— În toate diminețile a notat că Helen alerga pe acolo. Dar în acea luni, a alergat de-abia la ora prânzului.

— Ciudat, nu? E ca și cum subconștientul Paulei a observat asta, dar ea nu a putut să indice exact. Ce iritant! Să îți stea ceva pe limbă și să nu poți să spui.

— Helen..., zise el absent, apoi se uită la cana de pe masă.

— Trebuie să trimit asta la prima oră. Dar poate lua o vreme înainte să știu dacă amprentele se potrivesc cu cele de pe ambalajul de ciocolată și de pe Nea.

Erica se uită la ei și își ridică paharul.

— Dar Helen nu știe asta...

Realiză că soția lui avea dreptate. Ceea ce se întâmpla foarte, foarte des.

Bohuslän 1672

Martorii veneau și plecau. Elin reușise să cadă într-un fel de toropeală și încetase să mai ia în seamă toate poveștile fanteziste despre nelegiuirile ei diavolești. Voia numai să se termine odată. Dar după micul dejun în cea de-a treia zi, se auzi un freamăt prin public, iar Elin se trezi din toropeala sa. Ce iscase acel freamăt?

Apoi o văzu. Cu codițele ei împletite și blonde, cu privirea ei senină. Viața ei. Iubirea ei. A ei Märta. Intrase cu Britta de mână în sala de judecată și se uita nedumerită în jur. Inima începu să-i bată puternic. Ce făcea fiica ei acolo? Voiau să o umilească și mai mult, lăsând-o pe Märta să asculte tot ce îndrugau despre ea? Apoi văzu cum Britta o conduce pe Märta spre scaunul martorilor și o lasă acolo. Elin nu înțelese la început. De ce ar sta fiica ei acolo și nu printre ceilalți? Apoi intui ce se petrecea. Își dorea să strige.

— Nu, nu, nu-i faceți asta Märtei, spuse ea disperată.

Märta se uită buimăcită la ea, iar Elin îi întinse brațele. Märta încercă să se ridice și să fugă înspre ea, însă Hierne o prinse blând, dar ferm, forțând-o să rămână pe scaun. Elin își dori să-l sfâșie în bucăți pentru că pusese

mâna pe fiica ei, dar știa că era nevoită să se abțină. Nu voia ca Märta să o vadă târâtă de gărzi.

Prin urmare, se stăpâni și îi surâse fiicei, dar simți cum o podideau lacrimile. Părea atât de micuță. Atât de vulnerabilă.

— Acolo e mama ta, Märta, nu-i așa? Elin Jonsdotter?

— Da, pe mama o cheamă Elin și stă acolo, zise Märta cu vocea limpede.

— Ai povestit niște lucruri mătușii și unchiului tău, despre ce făceai cu mama ta, zise Hierne privind șirurile de bănci. Ne-ai putea spune ceva despre asta?

— Da, mama și cu mine obișnuiam să mergem la Colina albastră! zise Märta cu exaltare în glas.

În jurul lui Elin se auziră strigăte de uimire, iar ea închise ochii.

Märta continuă:

— Zburam acolo cu vaca noastră, Rosa, continuă ea încântată. La Colina albastră. Și acolo era mare joc și sărbătoare. Și totul se făcea pe dos, stăteai cu spatele la masă și mâncai peste umăr și din farfurii puse cu fața în jos și în ordine inversă, mai întâi desertul. Da, erau mese hazlii cum nu am mai văzut.

— Joc și sărbătoare, auziți acolo, interveni Hierne cu un râset nervos. Märta, poți să ne povestești mai mult despre aceste petreceri? Cine era acolo? Ce făceați?

Lui Elin îi fu dat să audă cu uimire și groază crescândă cum fiica ei oferea descrieri detaliate despre călătoriile la Colina albastră, iar Hierne reușise inclusiv să o facă să spună șoptit că o văzuse pe mama ei împerechindu-se cu diavolul.

Elin nu înțelegea cum de o făcuseră pe Märta să inventeze toate aceste lucruri. Se uita la Britta, care

zâmbea larg, îmbrăcată într-o altă rochie nouă. Îi făcea cu mâna și cu ochiul Märtei, care o saluta la rândul ei, cu ochi strălucitori. Britta trebuie să fi făcut totul ca să o câștige pe Märta de când Elin fusese întemnițată.

Märta nu putea înțelege ce făcea. Îi zâmbea lui Elin din scaunul ei și povestea veselă. Pentru Märta erau doar povești. Încurajată de Hierne, continua să povestească despre vrăjitoare întâlnite la Colina albastră și despre copiii cu care ea se jucase.

Diavolul fusese în mod special interesat de Märta, care stătuse pe genunchii lui și o privise pe mama ei dansând fără nimic pe ea.

— Iar lângă petrecere era o cameră care se numea Colina albă și acolo erau îngeri care se jucau cu noi, copiii și erau așa de frumoși și minunați. Nici nu-ți puteai crede ochilor.

Märta își uni palmele, încântată.

Elin vedea guri căscate și ochi holbați oriîncotro se uita. Simțea cum se prăbușea. Cum s-ar mai fi putut împotrivi? Propria ei fiică fusese martora călătoriilor la Colina albastră și a împerecherii ei cu diavolul. Frumoasa, naiva, inocenta ei Märta. Îi privea profilul pe când își spunea poveștile în fața publicului entuziast și simțea că i se rupe inima de dor.

Într-un sfârșit, nu mai avură întrebări pentru Märta, iar Britta putu să vină să o ia. Când o luă pe Britta de mână pentru a se îndrepta spre ieșire, se întoarse spre ea zâmbind larg și îi făcu cu mâna.

— Mama, sper să vii acasă repede! zise ea. Mi-e dor de tine!

Elin nu mai găsi puterea de a rezista. Se înclină în față cu chipul prins în mâini și plânse cu lacrimile condamnaților.

— Cum vă simțiți în noua locuință? întrebă Bill, fericit că de acum se putea face înțeles în suedeză dacă vorbea rar și clar.

— E bine, zise Khalil.

Bill se întreba dacă spunea adevărul. Și Adnan și Khalil păreau obosiți, iar nerăbdarea de adolescent rebel a lui Adnan părea să fi dispărut.

În ziua următoare, Karim avea să fie externat. Avea să se întoarcă acasă la copii, dar nu și la Amina.

— Întoarceți în vânt, turn up in the wind, zise el dând din cap spre babord.

Adnan făcu așa cum spuse el. Deveniseră navigatori mult mai competenți. Însă bucuria dispăruse. Era ca și cum nu mai aveau vânt în pânze, o expresie cât se poate de potrivită situației, de altfel.

Nu vorbise pe îndelete cu Nils și știa că asta era din cauză că el însuși se sustrăgea. Nu știa ce să-i spună băiatului. Se aflau atât de departe unul de altul. Nici măcar Gun nu se mai simțea în stare să îl ia la zor. Venea seara târziu de pe unde umbla, mergea drept în camera lui și pornea bubuitul muzicii. Nici măcar un salut. Numai un bombănit nedeslușit.

Bill fixă atent velele. Ar fi trebuit să le mai dea instrucțiuni, să folosească acest moment pentru a-i

pregăti cât de bine posibil pentru turul Dannholmenului. Dar aveau fețele palide și i se păru că și el afișa aceeași figură tristă. Trăsătura lui de bază fusese mereu entuziasmul. Acum îl părăsise și nu mai știa cine era fără el.

Când le ceru să navigheze în volte, îi urmară întocmai instrucțiunile. În liniște, fără proteste. Ca un echipaj de fantome. Pentru prima oară de când demarase acest proiect, începu să se îndoiască. Cum ar fi putut naviga fără bucurie de viață? Era nevoie de mai mult decât de vânt ca să conduci o barcă.

Era dimineață devreme când bătură la ușa casei lui Helen și James. Patrik o sunase pe Paula de îndată ce se trezise și o rugase să îl urmeze. Nu avea idee cum avea să funcționeze planul lui și al Ericăi, dar dacă o citise bine pe Helen, șansele erau mari. Ușa se deschise și Helen se uită întrebătoare la ei. Era complet îmbrăcată și părea să se fi trezit de mult.

— Am vrea să vă punem niște întrebări, ne puteți urma?

Patrik își ținu răsuflarea. Spera ca James să nu fie acasă. Asta ar fi însemnat probleme. Nu exista nicio decizie judecătorească pentru interogatoriu. Nimic ce ar fi putut-o obliga să îi urmeze. Depindeau de buna credință a lui Helen.

— Sigur, spuse ea privind înapoi în casă.

Părea să fi vrut să facă ceva, apoi se răzgândi, luă o jachetă atârnată în cuier și îi urmă. Nu puse nicio întrebare referitoare la ce voiau de la ea, nu arăta niciun fel de furie, nu punea nimic sub semnul întrebării. Patrik încercă să facă conversație în drum spre secție, dar ea răspunse numai monosilabic.

Când ajunseră în secția de poliție, Patrik luă două căni de cafea din bucătărie şi intră într-una din camerele de interogatoriu. Helen era încă tăcută, iar el se întreba ce se petrecea în capul ei. Cât despre Patrik, căsca și se străduia să-și mențină capul limpede. Toată noaptea legase și dezlegase totul, toate țițele cazului — sau mai degrabă ale cazurilor — și trecuse prin cele discutate cu Erica. Încă nu vedea bine legăturile, însă era pe deplin convins că Helen era cheia.

— Pot să înregistrez? întrebă el arătând spre reportofonul de pe masă.

Helen aprobă din cap.

— Ieri am vorbit cu soțul dumneavoastră, James, începu el şi, neprimind nicio reacție, continuă: avem dovezi care îl leagă de omorul lui Leif Hermansson. Presupun că recunoașteți acest nume?

Helen aprobă din nou din cap.

— Da, era responsabil de ancheta în cazul morții Stellei.

— Exact, încuviință Patrik. Credem că soțul dumneavoastră l-a omorât pe Leif.

Așteptă din nou o reacție. Nu veni niciuna. Notă însă că nu părea surprinsă de această afirmație.

— Știți ceva despre asta?

Se uită atent la Helen. Ea clătină din cap.

— Nu, nimic.

— Avem motive să credem și că soțul dumneavoastră deține arme pentru care nu are permis. Știți ceva despre asta?

Clătină din cap, dar nu răspunse.

— Îmi pare rău, am nevoie de un răspuns audibil, pentru a fi înregistrat de reportofon.

Helen șovăi, dar spuse:

— Nu, nu cunosc nimic de felul ăsta.

— Știți ce motiv ar fi avut soțul dumneavoastră să îl omoare pe polițistul care a condus ancheta în urma căreia dumneavoastră și Marie ați fost găsite vinovate?

— Nu, zise ea și vocea i se frânse, apoi tuși puțin și repetă: Nu, nu știu dacă l-a omorât pe Leif și de aceea nu văd vreun motiv.

Și pentru prima dată îl privi în ochi.

— Dar dacă vă confirm că avem dovezi, ce spuneți atunci?

— Spun că puteți să-mi arătați dovezile, zise Helen părând a-și recăpăta calmul.

Patrik așteptă un minut apoi spuse:

— Atunci am putea vorbi despre omorul Linneei Berg.

Helen îl privi drept în ochi.

— Soțul meu a fost plecat atunci.

— Știm acest lucru, spuse calm Patrik. Dar dumneavoastră erați acasă. Ce ați făcut în dimineața aceea?

— Asta am spus deja. Ce fac mereu. În fiecare dimineață. Alerg.

Un licăr apăru în ochii ei.

— Și totuși, în acea dimineață nu ați alergat, Helen. Ați omorât o fetiță. De ce, nu știm, dar am vrea să ne spuneți.

Helen rămase tăcută. Își lipi ochii de suprafața mesei. Rămase cu mâinile pe genunchi, nemișcată.

Patrik simți empatie pentru o clipă, apoi își aminti ce făcuse și spuse cu glas metalic:

— Helen, percheziția de ieri nu e nimic pe lângă ce urmează să facem pentru a găsi urmele faptului că ai omorât un copil nevinovat. Ne vom uita peste tot, vom scotoci fiecare colț al vieții dumitale, al vieții voastre.

— Nu aveți nicio dovadă, spuse Helen cu voce răgușită.

Dar văzu că mâinile îi tremurau pe genunchi. Văzu că șovăia.

— Helen, spuse el blând. Avem amprentele dumneavoastră pe un ambalaj de ciocolată găsit în hambar. Avem amprentele dumneavoastră pe corpul fetei. S-a terminat. Dacă nu recunoșteți, vă întoarcem toată lumea cu susul în jos până găsim fiecare secret pe care îl ascundeți, dumneavoastră și familia dumneavoastră. Asta vreți?

Își înclină capul într-o parte privind-o.

Helen se uita în jos, la mâini. Apoi își ridică ușor capul.

— Eu am omorât-o, spuse ea. Și tot eu am omorât-o pe Stella.

Erica se uită la tot ce expusese pe perete. Toate imaginile, articolele, extrasele din rapoartele tehnice și medico-legale, ce transcrisese ea din convorbirile cu Harriet, Viola, Helen, Marie, Sam și Sanna. Se uită la fotografia Stellei alături de cea a Neei. În sfârșit, se ajunsese la un final. Familiile lor primiseră în sfârșit un răspuns, deși, în ceea ce o privea pe Sanna, răspunsul venise prea târziu. Însă acum putea măcar să afle ce i se întâmplase surorii ei mai mici. Când Patrik sunase și o informase că Helen recunoscuse ambele crime, primul ei gând se îndreptase spre Sanna. Cea care rămăsese singură.

Erica se întrebă cum primiseră informația părinții Neei. Dacă era mai rău că cea care le omorâseră copilul era o vecină, o figură cunoscută, cineva cu care vorbeau. Sau dacă ar fi fost mai rău dacă ucigașul era un străin. Probabil nu conta. Oricum, fata lor dispăruse. Se întrebă dacă vor mai dori să locuiască acolo. Erica se gândi că

ea nu ar fi putut face față. Să trăiești chiar în acel loc cu amintirea unei fetițe pline de viață și surâzătoare care nu avea să mai alerge nicicând pe acolo. Să îți aduci aminte mereu.

Porni computerul și deschise fișierul Word. Luni de cercetare în care îi cunoscuse pe cei implicați, aflase datele și umpluse lacunele, o aduseseră în punctul de a se simți pregătită să scrie cartea. Știa exact cu ce voia să o înceapă. Cu două fetițe mici. Două fetițe care nu avuseseră parte de mai mult de câțiva ani în lume. Voia să le facă un portret atât de viu, încât imaginea lor să rămână în mintea cititorului mult timp după ce va fi citit cartea. Inspirând adânc, își puse degetele pe tastatură.

Stella și Linnea semănau în multe privințe. Trăiau o viață plină de fantezie și aventură, într-o lume restrânsă la o fermă, lângă o pădure. Stella adora pădurea. Evada acolo cât de des era posibil și se juca cu unchesul ei verde, real sau imaginar, nu vom ști poate niciodată. Nu toate întrebările și-au primit răspunsul și nu putem decât bănui și presupune. Locul favorit al Linneei era hambarul. În liniștea și penumbra lui se juca cât de des putea. Prietenul ei cel mai bun nu era unul imaginar, ci pisica familiei. Pentru Stella și pentru Linnea nu existau limite. Imaginația le putea purta oriunde. Erau încrezătoare. Erau fericite. Până într-o zi, când au dat de cineva care a vrut să le facă rău. Aceasta este povestea Stellei și a Linneei. Este povestea a două fete mici care au aflat prea devreme că lumea nu e mereu bună.

Erica își luă mâinile de pe tastatură. Sigur avea să șlefuiască fraze și cuvinte de multe ori în lunile ce aveau să urmeze. Dar știa că așa voia să înceapă și așa avea să

își construiască povestea. Cărțile ei nu erau niciodată în alb și negru. Uneori era criticată pentru că ar fi prea înțelegătoare cu cei care comiteau crime, cu cei brutali și înfiorători. Dar credința ei era că niciun om nu se născuse rău, toți erau modelați de destinul lor. Unii ca victime. Alții ca infractori. Nu știa încă ce avea Helen de spus despre ceea ce se întâmplase, care era motivul pentru care luase viața acestor două fetițe. Era în multe feluri de neconceput că femeia slabă care stătuse abia ieri în bucătăria ei omorâse doi copii. În același timp, se potriveau multe lucruri. Înțelegea acum că energia nervoasă pe care Helen o radia ieri era sentimentul de vină. Și realiza și de ce Helen fusese cuprinsă de panică atunci când Erica începuse să întrebe de James și de omorul Stellei. Îi era teamă, bineînțeles, să nu fie el acuzat de ce făcuse ea.

Atâția oameni puteau fi afectați de moartea cuiva. Efectele se propagau ca inelele pe apă, dar cei din epicentrul inelului erau cei mai loviți. Iar durerea se transmitea generațiilor următoare. Se întreba ce avea să se întâmple cu fiul lui Helen. Sam părea atât de vulnerabil când îl întâlnise. Deși încerca să se arate dur, cu părul negru ca tăciunele, cu hainele negre, cu lacul negru de unghii și cu conturul de tuș în jurul ochilor. Dar sub toate astea îi remarcase sensibilitatea și simțise că ajunsese la el. Ca și cum el își dorea cu ardoare pe cineva în care să aibă încredere. Acum avea să rămână singur cu tatăl său. Încă o viață de copil distrusă. Și aceeași întrebare care o chinuia pe Erica: de ce?

Gösta mersese la familia Berg să le spună veștile. Nu voia să le transmită prin telefon, părea prea rece, prea

impersonal. Părinții Neei aveau nevoie să audă asta de la el, față-n față.

— Helen? spuse Eva sceptică și îl prinse pe Peter de mână. De ce?

— Nu știm încă, spuse Gösta.

Părinții lui Peter rămaseră tăcuți. Bronzul lor pălise și îmbătrâniseră de când Gösta îi văzuse prima dată.

— Nu pricep... clătină Peter din cap. Helen? Abia de ne cunoșteam, mai schimbam câte o vorbă din când în când. Asta era tot.

Se uită la Gösta ca și cum ar fi putut afla răspunsurile de la el, însă nici el nu le avea. Și el își punea exact aceleași întrebări.

— A recunoscut că tot ea a fost și cea care a omorât-o pe Stella. O interogăm acum și îi vom percheziționa casa pentru alte dovezi. Dar avem deja destule și confesiunea ei e doar ultima piesă lipsă.

— Cum a murit? Ce i-a făcut?

Cuvintele Evei abia se auzeau și lăsa întrebările mai mult suspendate decât îndreptate spre cineva.

— Nu știm prea multe deocamdată, vă vom ține la curent.

— Dar James? spuse Peter nedumerit. Am auzit că l-ați luat pe James la interogatoriu. Așa că am crezut...

— A fost pentru altceva, zise Gösta.

Nu le putea spune mai multe. Nu puteau face legătura între James și moartea lui Leif până când nu aveau analiza balistică și dovezi concrete. Însă știa că toată Fjällbacka, chiar toată regiunea, mustea de zvonuri.

Nici percheziția, nici drumul lui James la secție nu trecuseră neobservate.

— Săracul băiat, spuse Eva încet. Băiatul lui Helen și James. Părea mereu așa de rătăcit... Și acum asta...

— Nu te îngrijora din cauza lui. El trăiește. Nea nu.

Se făcu tăcere în bucătărie. Se auzea numai ticăitul ceasului.

Gösta își drese vocea.

— Voiam să auziți asta direct de la mine. Se va vorbi mult în oraș. Dar nu băgați în seamă speculațiile, vă țin eu la curent.

Nimeni nu răspunse. Își luă avânt pentru subiectul următor.

— Vreau să mai spun că au terminat și cu... autopsia. O primiți înapoi și puteți începe pregătirile pentru...

Nu termină propoziția.

Peter se uită la el.

— Pentru înmormântare, zise el.

Gösta aprobă din cap.

— Da. Pentru înmormântarea Neei.

Apoi nu mai rămânea mare lucru de spus.

Când plecă de acolo, se uită în oglinda retrovizoare. Pentru un moment, i se păru că vede două fete mici făcându-i cu mâna. Clipi din ochi și ele dispărură.

— Hienele naibii! zise James nervos.

Aruncă telefonul și merse încoace și-ncolo în bucătărie. Sam îl privi apatic. O parte din el se bucura să-l vadă dezechilibrat. El, care era mereu în control, care credea că lumea îi stă la picioare.

— Ăştia chiar cred că o stau și o să dau dracului interviuri? zise el. Vrem să comentați... La dracu'!

Sam se aplecă spre frigider.

— Sper că știe şi ea să își țină gura, zise James oprindu-se brusc.

Apoi păru să-și dea seama că Sam asculta. Clătină din cap.

— Tot ce-am făcut pentru voi. Tot ce-am sacrificat de dragul vostru. Și niciun fel de recunoștință.

James continua să meargă încoace și-ncolo.

— Treizeci de ani de ordine și disciplină. Ca apoi să izbucnească acest haos blestemat.

Sam auzi cuvintele, le înregistră, dar totul trecea pe lângă el. Nu l-ar mai putea afecta nimic. Totul va fi îndreptat. Nu vor mai exista secrete, el le va curăța pe toate. Până la acea clipă, avea să trăiască precum în interiorul unei capsule. Împreună cu Jessie. Nimic din afară nu i-ar fi putut afecta. Nici percheziția de deunăzi, cea despre care crezuse că îl privea pe el, că aflaseră de planurile lui. Nici faptul că mama se afla la secție. Nimic.

Începuseră pregătirile. Jessie înțelesese când citise caietul de însemnări. Înțelesese ce voia să facă și de ce era nevoit să facă asta.

Se uită la James, care tremura de frustrare lângă fereastra din bucătărie.

— Știu că mă disprețuiești, zise Sam calm.

James se întoarse şi se holbă la el.

— Ce tot vorbești? întrebă el.

— Ești un om mic, zise el încet și văzu cum James își încordă pumnii.

Vena groasă din partea dreaptă a gâtului începu să palpite, iar Sam fu mulțumit de reacția pe care o provocase. Îl privi pe James drept în ochi. Pentru prima oară în viața lui, nu își ferea privirea.

Toată viața, Sam fusese temător, neliniștit, luptase să rămână indiferent și totuși se lăsase rănit. Furia fusese dușmanul lui cel mai înverșunat, dar acum se împăcase cu ea. Își luase furia de mână și aceasta îi dăduse putere. De abia când nu mai aveai nimic de pierdut aveai și putere. Era ceva ce James nu înțelesese niciodată.

Sam văzu că James șovăia. Îi apăru o sclipire scurtă în ochi. Își întoarse privirea un moment de la Sam. Apoi, ura. James făcu un pas rapid spre el, își ridică mâna. Atunci bătu cineva la ușă. James tresări. După ce îl privi lung pe Sam, merse și deschise. O voce de bărbat la ușă.

— Bună ziua, James. Avem mandat să percheziționăm din nou casa.

Sam își sprijini capul pe frigider. Apoi ieși în spate, pe ușile dinspre terasă. Jessie îl aștepta.

Tot orașul vibra. Veștile se răspândiseră ca focul de pădure, în acel fel în care lucrurile se răspândesc în comunitățile mici fără a fi clar cum se întâmplă. Dintr-odată, toată lumea știa.

Sanna se afla la Centrumkiosk când auzise. Nu apucase să pregătească prânzul, prin urmare își potolea foamea cu un hotdog. În timp ce stătea la coadă, începuse discuția. Despre Stella. Despre Helen. Despre Linnea. La început nu înțelesese despre ce era vorba și îl întrebase pe băiatul din spate, știind că locuiește în Fjällbacka. Acesta o informase că Helen era în arest pentru omorul Lineei. Recunoscuse că o ucisese pe Nea, dar și pe Stella.

Sanna rămase tăcută. Își dădu seama că toți care știau cine era se zgâiau la ea, îi așteptau reacția. Însă nu avea ce să le ofere. Spusele lor confirmau ceea ce știa deja, că oricum fusese una dintre ele. Era așa ciudat. Le văzuse

mereu pe Marie și pe Helen ca pe o pereche. Dar acum avea în sfârșit un chip. Știa cine era făptașul. Îndoiala care o măcina de treizeci de ani se spulberase. Acum știa adevărul. Era o senzație de nedescris.

Părăsi coada. Dintr-odată, nu îi mai era foame. Se îndreptă spre apă, pe pontonul de lângă biroul de informații turistice, și se așeză pe marginea dinspre capăt, cu picioarele unul peste altul. O briză ușoară îi adia prin păr. Închise ochii și se bucură de răcoare. Auzea forfota oamenilor, țipetele pescărușilor, zdrăngănitul de farfurii de la cafeneaua Bryggan și câte-o mașină care trecea pe acolo. O vedea pe Stella. O vedea fugind spre marginea pădurii cu o privire sfidătoare în timp ce ea alerga după ea. O vedea făcându-i cu mâna și zâmbindu-i de i se vedea micul dinte pieziș din față. Îi vedea pe tata și pe mama atunci, înainte ca totul să se întâmple, înainte ca durerea și întrebările să îi facă să uite de ea.

O vedea pe Helen. Helen cea de treisprezece ani, pe care o admira pe ascuns. Și pe Helen cea adultă, cu privirea șovăitoare și cu atitudinea supusă. Știa că în curând va pune întrebări legate de motiv, însă nu deocamdată, nu înainte ca briza plăcută de pe fața ei să treacă, nu înainte ca ușurarea pe care o simțea știind asta să dispară.

Treizeci de ani. Treizeci de ani lungi. Sanna își întoarse fața în bătaia vântului. Acum, în sfârșit, veneau și lacrimile.

Bohuslän 1672

La trei zile după încheierea judecății, Lars Hierne de la comisia împotriva vrăjitoriei veni în temniță. Elin aștepta în întuneric. Disperată. Singură. Îi dăduseră puțin de mâncare, nu mult. Un terci rânced aruncat într-un vas cu un pic de apă. Era slabă, înghețată și resemnată că șobolanii mișunau noaptea pe la picioarele ei. Totul îi fusese luat, puteau să-i lase pe șobolani să-i ia și carnea de pe ea.

Își mijì ochii spre lumină când ofițerul deschise ușa. Hierne se afla acolo. Era îmbrăcat la fel de elegant ca întotdeauna, își ținea o batistă albă la nas, să se protejeze de miros. Ea deja nu îl mai simțea.

— Elin Jonsdotter, ești acuzată că ești vrăjitoare, iar acum ai ocazia să îți recunoști vina.

— Nu sunt vrăjitoare, spuse ea încet și se ridică.

Încerca în van să-și îndepărteze mizeria de pe haine. Era peste tot.

Hierne se uită cu dezgust la ea.

— Deja a fost dovedit la testul cu apa. Am auzit că ai plutit ca o lebădă. Să nu mai spunem de mărturiile din sala de judecată. Recunoașterea e numai pentru tine.

Ca să-ți ispășești fapta și să fii primită în comunitatea creștină.

Elin se sprijini de peretele rece de piatră.

Gândul era amețitor. Să ajungi la cer era scopul vieții pe pământ, să-ți asiguri un loc de partea Domnului și să trăiești veșnic, fără toate chinurile legate de viața pământească ale unui om sărac.

Dar clătină din cap. Să minți era un păcat. Doar nu era vrăjitoare.

— Nu am nimic de recunoscut, spuse ea dând din cap.

— Foarte bine, atunci mai vorbim, zise el făcând un semn cu mâna gărzilor.

O traseră până la capătul coridorului și o împinseră într-o încăpere. Elin își trase suflarea când intrară. Un bărbat uriaș cu barbă roșie și neîngrijită se uita la ea. În încăpere se aflau aparate și instrumente ciudate. Se uită întrebător la Hierne.

El zâmbi.

— Acesta este maestrul Anders. Am lucrat cu el mai mulți ani, ca să scoatem la iveală lucrarea diavolului. A făcut vrăjitoare din toată țara să recunoască. Și dumneata vei avea această ocazie. Așa că, Elin, te întreb din nou. Vrei să profiți de ocazie și să îți recunoști infamia?

— Nu sunt vrăjitoare, spuse ea uitându-se la lucrurile din cameră.

Hierne pufni.

— Atunci îl voi lăsa pe maestrul Anders să își facă treaba, zise el și părăsi camera.

Omul cel mare cu barba încâlcită o privi fără un cuvânt. Privirea nu îi era dușmănoasă, ci mai degrabă indiferentă. Într-un fel, era și mai îngrozitor decât ura cu care se obișnuise.

— Vă rog, spuse ea, dar el nu reacționă.

Se întinse după un lanț din tavan, iar Elin privi cu ochii mari.

Strigă și se dădu înapoi până simți la spate zidul de piatră rece și umed.

— Nu, nu, nu.

Fără să spună nimic, o prinse de încheieturile mâinilor. Se împotrivi, împingându-și picioarele de podeaua de piatră, dar era în van. Fără nicio dificultate, o legă de mâini și de picioare. Ridică niște foarfeci în fața lui Elin, care strigă ieșindu-și din fire. Se zvârcolea încoace şi-ncolo pe podea, dar el o prinse de părul lung și începu să i-l taie. Buclă după buclă din părul ei frumos cădea pe jos, în timp ce ea suspina neputincioasă.

Maestrul Anders se ridică și luă o sticlă de pe masă. Când scoase dopul, simți mirosul de alcool. Da, avea nevoie să-și adune puterile pentru sarcinile acestea. Spera să-i dea și ei un strop pentru alinare și amorțire, dar nu credea că se va întâmpla. În loc să ducă sticla la gură, o vărsă peste capul ei. Ea clipi puternic când îi intră în ochi.

Nu putea să mai vadă nimic și se putea baza numai pe auz. Se auzi un scrâșnet și un sunet ca de cremene. Curând, simți mirosul de ars. Groaza creștea în ea și se zvârcoli și mai puternic.

Apoi veni durerea îngrozitoare. Maestrul Anders duse flacăra la capul ei și îi aprinse creștetul acoperit de alcool. Ardea ce mai rămăsese din păr, și genele.

Durerea era atât de cumplită, că parcă își părăsise corpul și se vedea pe ea însăși, de afară. Când focul se stinse, simți mirosul de păr ars, îi veni rău și vomită.

Se murdări când vomă. Maestrul Anders mârâi, dar nu spuse nimic.

Fu trasă de picioare. Maestrul Anders îi legă ceva în jurul mâinilor și o ridică în aer. Durerea lăsată de arsură o făcea să-i vină greu să respire, dar acum striga copleșită de durerea provocată de lanțul de la încheieturi, care îi oprea sângele să circule.

Elin era aproape terminată și nu înțelegea cu ce o ungea la subsuori. Dar apoi recunoscu mirosul de pucioasă și sunetul pietrei de cremene. Zvâcnea febril, atârnată de lanț.

Strigă din răsputeri când îi aprinse pucioasa de la subraț. Când focul se opri, amuți și își lăsă capul în coșul pieptului. Reușea numai să geamă, durerea era atât de mare.

Nu mai știa de când atârna acolo. Dacă fuseseră minute sau ore. Dar oricum, maestrul Anders stătea tihnit la masă și mânca. Când termină, se șterse la gură. Nu o mai dureau ochii atât de mult și începuse să vadă niște forme umbrite. Ușa se deschise, dar văzu numai o figură întunecată. Însă glasul i-l cunoștea.

— Ești pregătită să-ți recunoști crima? o întrebă Hierne clar și răspicat.

Elin ducea o luptă în interiorul ei. Voia să se sfârșească durerea, asta voia, cu price preț, dar cum ar fi recunoscut ceva ce nu făcuse? Nu era păcat să minți? Cum s-ar fi îndurat Dumnezeu de ea dacă mințea?

Elin își scutură capul devastat încercând să formuleze cuvintele cu buzele care parcă nu mai voiau să o asculte.

— Nu... sunt... vrăjitoare.

Se făcu tăcere pentru o clipă. Apoi el spuse distant:

— Foarte bine. Atunci maestrul Anders își va continua treaba.

Ușa se închise și rămase din nou singură cu maestrul Anders.

— Cum a mers?

Mellberg își scoase capul când Patrik trecu pe acolo. Acesta se uită mirat la el. Ușa biroului său era foarte rar deschisă. Dar era ceva cu cazul acesta, sau cu cazurile acestea, mai degrabă, care îi angaja pe toți.

Patrik se opri și se sprijini de tocul ușii.

— Am dat lovitura. Am găsit resturi ale hainelor Neei în șemineul din camera de zi. Helen reușise să ardă cele mai multe dintre ele, dar noroc că unele conțineau și plastic care nu a ars. Apoi am găsit instrumente de curățat cu urme de sânge și câteva ciocolate Kex în dulapul din bucătărie. Asta găsești oricum în multe bucătării, poate că nu intră la dovezi. Dar resturile de plastic și sângele de pe obiectele de curățat ajung să-i sprijine declarația.

— A spus de ce? întrebă Mellberg.

— Nu, însă o să vorbesc mai mult cu ea acum. Voiam să aștept până avem rezultatul percheziției. Și am vrut să stea să se îngrijoreze vreo două ore, cred că așa e mai dispusă să vorbească.

— Bine, dar a reușit să tacă timp de treizeci de ani, zise Mellberg sceptic.

— E adevărat. Dar a ales să recunoască acum, nu? Cred că vrea să povestească.

Patrik se uită în jur.

— Unde e Ernst?

Mellmerg bombăni.

— Ah, Rita e așa de sensibilă, e ridicol...

Rămase tăcut.

Patrik așteptă o clipă, apoi îl somă cu un gest din mână.

— Deci Ernst e...

Mellberg se scărpină în cap, încurcat.

— Ah, știi, sunt așa de încântați de el, copiii ăia. Și știu că nu le-a fost ușor în ultima vreme. Așa că m-am gândit că dacă ar rămâne acasă...

Patrik își înăbuși un râset. Bertil Mellberg. Adânc în lăuntrul lui, era un sensibil.

— Bun atunci, foarte bine gândit, zise el, dar primi numai un pufnet drept răspuns.

— Merg și vorbesc cu Helen acum. Nu sufli nimic presei despre ceea ce tocmai ți-am spus?

— Să suflu? spuse Mellberg ofensat, cu mâna la inimă. Sunt ca Fort Knox în privința informației!

— Hmm..., făcu Patrik și nu se putu abține să zâmbească atunci când se întoarse.

Îi făcu semn Paulei să vină și ea când trecu pe lângă biroul ei, și intrară împreună în camera de interogatoriu. Annika o adusese pe Helen și avusese grijă să pună pe masă niște cafea și niște sendvișuri. Nimeni nu o considera pe Helen agresivă sau predispusă să fugă, așa încât era tratată mai mult ca un oaspete decât ca un infractor. Patrik fusese mereu de părere că puteai prinde mai multe muște cu mierea decât cu pliciul.

— Bună ziua, Helen, cum vă simțiți? Doriți să fie prezent un avocat? întrebă el și porni reportofonul.

Paula se așeză lângă el.

— Nu, nu e nevoie, spuse Helen.

Arăta palidă, însă resemnată. Nu părea nici nervoasă, nici tulburată.

Părul brunet cu niște fire cărunte era prins la spate într-o coadă simplă și își ținea mâinile unite pe masa din fața ei.

Patrik se uită calm la ea.

— Există lucruri acasă la dumneavoastră care vă sprijină declarația. Am găsit resturi ale hainelor Neei pe care ați încercat să le ardeți, am găsit sânge pe un mop și pe o cârpă de șters, precum și pe un lighean.

Helen se crispă. Îl studie pe Patrik un moment îndelungat, apoi păru că se detensionează.

— Da, este adevărat, spuse ea. Am ars hainele fetei în șemineu și am curățat hambarul. Presupun că ar fi trebuit să ard și acele lucruri.

— Ce nu înțelegem este de ce. De ce le-ați omorât pe Stella și pe Nea.

Paula avea o voce blândă.

Helen dădu din cap. Nu era nici urmă de furie în încăpere, niciun fel de agresiune. Dimpotrivă, ambianța era aproape adormitoare. Poate era căldura, poate era senzația să Helen se resemnase. Își feri privirea. Apoi începu să vorbească.

— Marie și cu mine eram fericite că ni se oferise o ocazie să fim împreună. Vremea era frumoasă, cum fusese toată vara. Deși, când ești mic, toate verile sunt însorite. Cel puțin așa pare după aceea. Ne hotărâserăm să mergem cu Stella în piață și să cumpărăm înghețată. O făcea foarte bucuroasă, deși era tot timpul veselă din fire. Cu toate că eram mult mai mari, ne plăcea să ne jucăm uneori cu ea. Și adora să ne pândească. Cel mai amuzant i se părea să

ne sară în față și să ne sperie. Și o lăsam să facă asta. Ne plăcea de ea. Și mie, și lui Marie. Ne plăcea foarte mult de Stella...

Helen se opri și își trase de o pieliță ruptă de la o unghie. Patrik o aștepta.

— Am luat căruciorul, aproape că am obligat-o să stea în el până ajungeam la Fjällbacka. Și i-am cumpărat cea mai mare înghețată. Sporovăia neîncetat. Și îmi amintesc că înghețata curgea și am tot alergat să luăm șervețele să o ștergem. Stella era... Stella era intensă. Era ca și cum mereu dădea pe dinafară.

Se trase din nou de pielița ruptă. Începuse să sângereze, dar Helen continua să tragă de ea.

— A vorbit tot drumul spre casă. A sărit în fața noastră și căzuserăm amândouă de acord că părul ei arăta așa de frumos în lumina soarelui. Era strălucitor. Șuvițele acelea mi-au apărut de atâtea ori în vise...

Sângele din rană începuse să-i curgă pe deget. Patrik luă un șervețel și i-l întinse.

— Când am ajuns la fermă, am văzut mașina tatălui Stellei, spuse Helen învelindu-și degetul în șervețel. I-am spus să plece acasă, pentru că tatăl ei era acolo. Noi... voiam să scăpăm de ea ca să rămânem un moment singure. Am văzut-o mergând spre casă și am presupus că a intrat. Marie și cu mine am fugit la lac și am făcut baie. Și am vorbit. Ne lipsise asta. Să putem vorbi una cu alta.

— Despre ce ați vorbit? întrebă Paula. Vă amintiți?

Helen se încruntă.

— Nu îmi amintesc exact, dar bănuiesc că vorbisem despre părinții noștri. Cum fac adolescenții. Că nu pricep nimic. Că sunt nedrepți. Ne plângeam mult de milă la

acea vreme, eu și Marie. Ne simțeam victime și eroine într-o mare dramă.

— Și ce s-a întâmplat apoi? întrebă Patrik. Ce a mers rău?

Helen nu răspunse inițial. Începu să tragă de șervețelul cu care își bandajase degetul, îl rupea în bucăți mici. Își trase răsuflarea, oftă adânc, și continuă să povestească cu voce joasă. De-abia de auzeau ce zicea, așa că Patrik mută reportofonul mai aproape de ea, iar el și Paula se aplecară în față ca să audă mai bine.

— Ne-am șters și ne-am îmbrăcat. Marie s-a îndreptat spre casa ei și eu urma să mă întorc acasă la mine. Îmi amintesc că îmi făceam griji cum să explic că aveam părul ud. Mă gândeam că aș putea spune că ne-am jucat la instalația de irigare cu Stella. Dar apoi a apărut Stella. Se furișase după noi în loc să meargă acasă. Și era supărată că merseserăm să facem baie fără ea. Foarte furioasă. Bătea cu piciorul în pământ și striga. Întrebase dacă puteam merge să facem baie pe drumul spre casă și noi spuseserăm că nu. Și ea a spus...

Helen își drese glasul. Părea a șovăi dacă să povestească mai departe. Patrik se aplecă mai aproape de ea, ca pentru a o îndemna să continue.

— A spus că ne va pârî că am fost să facem baie. Stella nu era prostuță și avea niște urechi ca niște antene. Auzise că părinții noștri nu ne dădeau voie să rămânem singure și voia să se răzbune, în felul ei copilăresc. Iar eu... Nu pot să explic cum sau de ce s-a întâmplat. Dar îmi fusese atât de dor de Marie și știam că, dacă Stella ne pâra că plecaserăm pe furiș singure, nu vom mai avea ocazia să ne mai întâlnim.

Tăcu și își mușcă buza de jos. Apoi își ridică privirea și se uită drept în ochii lor.

— Vă amintiți cum era la treisprezece ani, când o prietenă sau un prieten putea fi toată lumea ta și credeai că mereu va fi așa? Îți imaginai că lumea s-ar putea prăbuși fără acea persoană. Exact așa simțeam eu față de Marie. Iar Stella stătea acolo și tot striga, striga, și știam că ar putea distruge totul, iar când s-a întors să fugă acasă m-am... m-am înfuriat, îmi era frică și m-a cuprins panica și nu voiam decât să-și țină gura! Așa că m-am aplecat, am luat o piatră și am aruncat-o după ea. Cred că voiam numai să o fac să tacă, ca apoi să o pot convinge să nu spună nimic, sau să o mituiesc cumva, sau orice, să nu ne pârască. Dar piatra a lovit-o în spatele capului cu un bufnet surd, iar ea a amuțit pur și simplu în mijlocul strigătului și s-a prăbușit la pământ. Și mie mi s-a făcut frică și am fugit, am fugit tot drumul până acasă, m-am repezit în camera mea și m-am închis acolo. Iar apoi a venit poliția...

Șervețelul era făcut bucăți bucățele, împrăștiate pe toată masa. Helen respira cu greu și Patrik o lăsă să se adune preț de un minut înainte să-i pună următoarea întrebare.

— De ce ați recunoscut amândouă? Și de ce v-ați retras aceste declarații? De ce a recunoscut Marie, dacă nu a fost amestecată?

Helen clătină din cap.

— Eram copii. Ne lipsea judecata. Ne gândeam numai cum să fim împreună. Marie își detesta familia, nu voia decât să scape de ei. Deci nu știu, nu am mai avut ocazia să vorbim despre asta. Dar mi se pare că ea credea că, în caz că amândouă recunoșteam, aveam să ajungem în același loc. Credeam că vom merge la închisoare chiar

dacă eram copii. Iar Marie prefera să rămână cu mine decât acasă la ai săi.

Își mută privirea de la Paula la Patrik.

— Acum poate că înțelegeți cât de rău îi era acolo. Însă când am aflat că nu aveam să fim trimise nicăieri împreună, am încercat să retragem cele spuse. Dar era prea târziu. Îmi dădeam seama că eu nu ar fi trebuit să-mi retrag declarația, că ar fi trebuit să spun ce făcusem. Dar mi-era atât de frică. Toții adulții din jurul meu erau așa de furioși. Toți strigau. Toți amenințau. Toți erau disperați și tulburați, erau prea multe emoții și nu m-am simțit în stare. Așa încât am mințit și am spus că nu eu am făcut asta, că nu am omorât-o pe Stella. Dar nu a contat... Aș fi putut la fel de bine să recunosc. În acea ședință probatorie de la tribunal, s-a ajuns la concluzia că eram vinovate. Mereu am avut parte de priviri suspicioase. Cei mai mulți oricum credeau că eu am omorât-o pe Stella. Știu că ar fi trebuit să spun cum a fost, să o eliberez pe Marie de bănuieli, dar de fapt nu am fost condamnate și am crezut că avea să îi fie mai bine cu o familie adoptivă decât în propria-i casă. Apoi au trecut anii, iar faptul că avea aceeași umbră asupra sa ca și mine a părut să fie mai degrabă în avantajul ei. Prin urmare, am lăsat lucrurile așa cum erau.

Patrik dădu ușor din cap. Stătuse încordat.

— Bine, acum înțeleg mai bine, spuse el. Dar trebuie să vorbim și despre Nea. Vreți să facem o pauză mai întâi?

Helen clătină din cap.

— Nu, dar aș mai vrea o cană de cafea.

— Aduc, spuse Paula și se ridică.

Patrik și Helen rămaseră tăcuți până se întoarse Paula. Luase cafetiera și un pachet de lapte și umplu toate cele trei căni.

— Nea, spuse Patrik. Ce s-a întâmplat?

Nu era nimic acuzator în tonul său. Nimic agresiv. Ar fi putut la fel de bine vorbi despre vreme. Voia să o facă pe Helen să se simtă protejată. Și, în mod ciudat, nu simțea niciun fel de furie față de ea. Știa că așa ar fi trebuit. Omorâse doi copii. Cu toate astea, simțea chiar o anume compasiune pentru femeia care stătea de partea cealaltă a mesei.

— Ea..., Helen își ridică privirea în sus ca și cum ar fi încercat să vizualizeze ceva. Ea... obișnuia să vină pe la noi. Eram în grădină și dintr-odată a apărut acolo. Făcea asta uneori, pleca pe furiș de acasă și venea la noi. Îi spuneam să meargă acasă, ca să nu se neliniștească părinții ei, dar voia să îmi arate ceva... și era atât de nerăbdătoare, de veselă. Așa că... am urmat-o.

— Ce voia să vă arate? întrebă Paula.

Ridică cutia cu lapte, dar Helen clătină din cap.

— Voia să o urmez în hambar. M-a întrebat dacă voiam să mă joc cu ea și am spus că nu, aveam lucruri de făcut. Arăta atât de dezamăgită. Așa că i-am zis că poate să-mi arate ceva, apoi trebuia să mă întorc acasă.

— Nu vă întrebați unde erau părinții ei? Era dimineață devreme.

Helen ridică din umeri.

— Nea ieșea adesea la joacă dimineața devreme. Am crezut că au lăsat-o pur simplu să alerge după micul dejun.

— Și ce s-a întâmplat?

Patrik o zorea precaut să continue.

— Voia să mergem la hambar. Acolo era pisică mică, o pisică gri care se tot băga în picioarele noastre. Mi-a spus că vrea să-mi arate podul. Am întrebat-o dacă avea voie

să meargă acolo și a spus că da. S-a urcat ea mai întâi pe scară și eu am urmat-o. Și apoi...

Luă o gură de cafea și puse cu atenție cana pe masă, ca și cum ar fi fost făcută dintr-un porțelan extrem de fragil.

— Apoi m-am întors cu spatele... Numai o secundă... Și trebuie să fi căzut... Am auzit numai un strigăt scurt, apoi o bufnitură. Când m-am uitat, era întinsă acolo. Avea ochii deschiși și din cap îi curgea sânge. Și știam că era moartă. Cum știam că Stella era moartă când am auzit piatra lovindu-i capul. M-am panicat...

— De ce ați mutat-o? întrebă Patrik.

— Nu... Nu știu... clătină Helen din cap, cu mâinile tremurându-i ușor. În mintea mea, am văzut-o pe Stella. Acolo la lac. Am vrut să o duc pe fată la ea. Și să șterg toate urmele care ar putea duce la mine. Am un fiu acum. Sam are nevoie de mine. Nu puteam... nu pot...

Clipi pentru a-și îndepărta lacrimile, iar mâinile îi tremurau și mai mult. Patrik luptă să-și înfrâneze un val de compasiune pentru ea. Nu pricepea. Nu voia să simtă milă pentru ea, dar nu se putea împotrivi.

— Deci v-ați șters urmele?

Helen aprobă din cap.

— Am dus-o la lac. Am dezbrăcat-o, am spălat-o și am pus-o sub copac. Era atât de cald, nu-mi era teamă că îi va fi frig...

Tăcu. Realiză și ea cât de absurd era gândul. Prinse strâns cana de cafea.

— Am stat multă vreme lângă lac, apoi m-am dus acasă și am adus ce aveam nevoie ca să curăț hambarul. Am văzut mașina Evei plecând, deci puteam să lucrez nestingherită.

Patrik dădu din cap.

— Nea avea ciocolată în stomac când a fost găsită. Ciocolată Kex. Dar acasă nu aveau...

Helen își drese glasul.

— Nu, a primit de la mine. M-a văzut mâncând ciocolată Kex și a vrut și ea. I-am dat o bucată.

— Am găsit ambalajul în hambar.

— Da, acolo i-am dat-o.

— Unde, jos în hambar sau în pod?

— Nu știu. Nu îmi amintesc. Știu numai că i-am dat o bucată de ciocolată.

— Bine, spuse Patrik şi trase cu ochiul spre Paula. Cred că ne oprim aici un moment și continuăm mai târziu.

— Bine, spuse Helen.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Paula când se ridicară.

— Nu, nu am nevoie de nimic.

Patrik avu senzația că în acea propoziție era vorba de mai mult decât de nevoile ei de moment. Schimbă o privire cu Paula. Văzu că are aceeași senzație ca și el. Aveau răspunsuri. Dar și întrebări.

Karim privea pe fereastra mașinii. Simțea tot mai acut cum i se strânge stomacul. Îi fusese atât de dor de copii și în același timp îi era teamă să îi întâlnească. Nu putea să facă față și suferinței lor, propria suferință era mult prea mare.

Bill fusese destul de drăguț să îi ia de la spital și îi era recunoscător pentru asta. Dar nu se simțea în stare să şi vorbească cu el. Bill încercase să schimbe câteva vorbe pe drum, dar se dăduse bătut și-l lăsase pe Karim să stea și să se uite pe fereastră. Când îi deschise portiera să iasă, Bill se uită la mâinile lui bandajate și îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Karim spuse că i-ar ajunge ca Bill să-i

atârne geanta de umăr. Nu făcea față prea multor priviri compătimitoare, nu chiar atunci.

Femeia care deschise nu arăta a suedeză. Trebuie să fi fost mama Paulei, polițista care se oferise să-l ajute. Cea care fugise din Chile în 1973. Se întrebă ce părere avea ea despre Suedia? Avusese parte de aceleași priviri, fusese întâmpinată cu aceeași suspiciune și ură? Dar erau alte vremuri când venise ea.

— Tata!

Hassan și Samia se apropiau alergând. Îi săriră de gât și aproape că-l răsturnară.

— They missed you[1], spuse femeia surâzând cu întregul chip.

Încă nu apucaseră să se salute, avea nevoie să simtă mai întâi mirosul copiilor. Mirosul Aminei. Îi vedea trăsăturile pe chipul fiicei, în ochii fiului. Erau tot ce-i mai rămăseseră de la ea şi în același timp o amintire chinuitoare a ceea ce pierduse.

Până la urmă, îi lăsă pe copii și se ridică. Ei fugiră înapoi în camera de zi și se așezară lângă un băiețel cu suzetă în gură și o păturică pe picioare. Programul pentru copii de la televizor le captă imediat toată atenția.

Karim așeză geanta și se uită în jur. Era un apartament luminos și plăcut, dar el se simțea rătăcit și străin. Ce să facă acum? El și copiii erau singuri, fără casă. Nu aveau nici lucrurile de minimă necesitate. Erau dependenți de obiectele donate de nişte oameni care doreau să scape de ele. Dacă vor fi aruncați în stradă? Îi văzuse pe cerșetori, cei care stăteau în fața magazinelor, cu un text scris prost pe un carton și o privire pustie, absentă, în spatele mâinii întinse.

---

[1] Le-a fost dor de tine (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

Era responsabilitatea lui să aibă grijă de copii și făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a le oferi siguranță și un viitor mai bun. Dar acum stătea aici. În holul unui om străin, fără să mai aibă ceva. Nu se mai simțea în stare să continue.

Se lăsă în jos, pe dușumea, simțind cum îi podideau lacrimile. Știa că avea să-i sperie pe copii, că nu ar trebui să le transmită teamă, că ar fi fost bine să se arate puternic, însă nu mai găsea acea forță.

Simți greutatea unor mâini calde pe umerii săi. Femeia îl cuprinse cu brațele, iar căldura ei se răspândi și făcu să i se desprindă din piept bucăți împietrite încă de când părăsiseră Damascul. Îl luase în brațe şi îl alina, iar el se lăsa alinat.

Dorul de casă îi săgeta pieptul şi remușcarea distrugea orice speranță mai avea pentru o viață mai bună. Era naufragiat.

— Bună?

Martin se opri brusc când văzu cine stătea la recepție. Observă amuzat că Annika rămăsese și ea o dată fără replică. O privea pe Marie Wall cu gura căscată.

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă Martin.

Marie păru să șovăie. Nu mai avea atitudinea aceea sfidătoare, ba chiar părea nesigură. Îi stătea bine, nu putu să nu remarce. O făcea mai tânără.

— Cineva de la filmări a spus că ați arestat-o pe Helen. Pentru uciderea acelei fete. Trebuie... trebuie să vorbesc cu cine se ocupă de asta, nu poate fi adevărat.

Scutură din cap, iar părul blond, aranjat cu o coafură de anii cincizeci, i se așeză plin de strălucire în jurul feței. Martin văzu cu coada ochiului că Annika se holba în

continuare. Starurile de cinema nu apăreau atât de des la secția de poliție din Tanumshede. Dacă se gândea mai bine, era chiar pentru prima oară.

— Ar fi bine să vorbiți cu Patrik, spuse el făcându-i semn să îl urmeze.

Se opri lângă biroul lui Patrik și bătu ușor în ușa deschisă.

— Patrik. E cineva care vrea să îți vorbească.

— Nu poate aștepta? întrebă Patrik fără a-și ridica ochii din hârtii. Trebuie să scriu procesul-verbal al interogării lui Helen și apoi trebuie...

Martin îl întrerupse.

— Cred că vrei să ai această discuție.

Patrik își ridică privirea. Singurul lucru care îi arătă uimirea la vederea lui Marie a fost că ochii i se măriră un pic. Se ridică și aprobă scurt din cap.

— Bineînțeles. Martin, ne însoțești?

Martin încuviință.

Se așezară în aceeași cameră în care vorbiseră cu Helen ceva mai devreme. Bucățile de șervețel rupt erau tot acolo, iar Patrik le mătură rapid cu mâna și le puse în coș.

— Poftiți, luați loc, zise el arătând spre scaunul aflat mai aproape de fereastră.

Marie privi șovăind în jur.

— A trecut mult timp de când am fost în această cameră, spuse ea.

Martin realiză că asta trebuia să se fi petrecut atunci când fusese interogată, cu treizeci de ani în urmă, în circumstanțe diferite și totuși înfiorător de asemănătoare.

— Doriți cafea? întrebă Patrik, dar ea clătină din cap.

— Nu... Eu... E adevărat că ați arestat-o pe Helen pentru uciderea Neei? Și că a mărturisit că a ucis-o pe Stella?

Patrik șovăi, trase cu ochiul spre Martin, apoi aprobă scurt din cap.

— Da, e adevărat. Dar nu am comunicat oficial. Deși telefonul fără fir din acest oraș e foarte eficace.

— Tocmai am auzit, spuse Marie.

Ridică un pachet de țigări, iar Patrik aprobă din cap. De fapt, fumatul în secție era interzis dar un moment mai potrivit pentru a se face o excepție nu s-ar fi putut găsi.

Marie aprinse cu grijă țigara și trase un fum înainte de a începe să vorbească.

— Nu am crezut niciodată că Helen a omorât-o pe Stella, și nici acum nu cred. Orice ar spune ea. Dar înainte de toate știu că ea nu ar fi putut să o omoare pe cealaltă fată.

— De unde știți asta? întrebă Patrik înclinându-se în față.

Arătă spre reportofonul de pe masă, iar Marie aprobă din cap. Aparatul bâzâi când îl deschise, iar el turui repede data și ora. Cu toate că nu era un interogatoriu planificat, era mai bine să aibă înregistrat prea mult decât prea puțin. Memoria umană era inconstantă și uneori de-a dreptul înșelătoare.

— A fost cu mine când a murit fata. Da, voiați să știți unde eram la ora opt în dimineața zilei de luni, zise ea privindu-i șovăitor.

Martin strănută din cauza fumului, avusese mereu o sensibilitate la căile respiratorii.

— Și unde ați fost, atunci? întrebă Patrik.

Era încordat la maximum.

— La Helen. Așa că aveți dreptate, am mințit în legătură cu alibiul, n-am luat pe nimeni acasă. Eram la Helen de la ora opt. Nu știa că aveam să vin pentru că eram convinsă că m-ar fi refuzat dacă aș fi sunat mai întâi.

— Cum ați ajuns acolo? întrebă Patrik.

Martin se uită cu coda ochiului sub masă, la pantofii cu tocuri extrem de înalte. Nu, n-ar fi fost prea credibil să fi mers pe jos.

— În chiria casei e inclusă și o mașină pe care o pot folosi. Un Renault alb, parcat în spațiul acela mare de lângă casă.

— Nu există nicio mașină înregistrată pe numele proprietarilor, am verificat asta.

— Există una pe numele mamei proprietarului. O împrumută când se află în Suedia. Și acum, când închiriez casa, beneficiez și eu de ea.

— Există un Renault alb în însemnările lui Dagmar din acea dimineață, îi confirmă Martin lui Patrik.

— La început nu a vrut să mă lase să intru, dar pot fi... destul de convingătoare și, până la urmă, a cedat. Ne auziserăm la telefon în seara precedentă și menționase că bărbatul ei era plecat. Altfel nu aș fi mers. Cumva am crezut că a spus asta pentru că, într-un fel subconștient, își dorea să trec pe la ea.

— Și fiul ei? Sam?

Marie ridică din umeri și mai trase un fum.

— Nu știu, fie dormea, fie nu era acasă. Oricum, nu l-am văzut. Dar l-am întâlnit când era cu fiica mea. Printr-un fel de întorsătură a sorții, ei doi au devenit amici. Poate chiar mai mult decât atât... doar sunt ciudați amândoi.

— Ce voiați de la Helen? întrebă Patrik.

Începuse și el să tușească discret.

Expresia de vulnerabilitate de pe chipul lui Marie reveni. Își stinse țigara.

— Voiam să aflu de ce m-a părăsit, spuse ea încet. Voiam să aflu de ce a încetat să mă iubească.

În cameră se făcu tăcere, se mai auzea doar o muscă bâzâind la fereastră. Chipul lui Patrik era palid. Martin încerca să asimileze ceea ce tocmai auzise. Trase cu ochiul la Patrik, care o observa pe Marie în tăcere, nemaiștiind cum să continue.

— Erați un cuplu..., spuse el încet.

Fraze frânte, aluzii vagi, o expresie a feței, o privire, atât de multe lucruri care în sfârșit căpătau un sens.

— Povestiți-ne, zise el.

Marie trase adânc aer în piept și expiră un moment prelungit.

— La început nu înțelegeam ce se petrecea cu noi. Știți și voi, când crești aici, și pe vremea aia... da, nu era ca astăzi, nu era ceva cunoscut. Era modelul cu mama, tata și copiii, nimic altceva. Eu nici măcar nu auzisem că o femeie putea iubi o altă femeie și că un bărbat putea iubi un bărbat. Așa că ne-a luat multă vreme până să înțelegem că eram îndrăgostite una de alta. Nu ne mai îndrăgostiserăm de nimeni înainte, tocmai lăsaserăm în urmă copilăria, eram adolescente și vorbeam despre băieți ca și celelalte fete, așa cum se vorbea. Pas cu pas, am început să împingem limitele. Am descoperit emoția atingerii. A mângâierii. Ne-am jucat, și am explorat, și a fost ceva mai puternic decât am trăit vreodată. Aveam o lume alcătuită numai din noi două și era destul, nu mai era nevoie de altceva. Dar apoi... Apoi cred că părinții lui Helen au simțit, nu cred că au înțeles, dar au simțit că se petrecea ceva sub nasul lor, ceva care era inacceptabil pentru ei. Nu aveau dovezi, nu era nimic concret, dar cred că bănuiau ce se petrecea. Prin urmare, s-au hotărât să ne despartă. Lumea se sfârșea. Am plâns săptămâni la rând. Eram disperate. Nu ne gândeam decât la cum să fim

împreună. Să nu ne putem atinge, asta... ne sfâșia. Știu că sună ridicol, eram așa de tinere, eram fete, nu femei. Dar se spune că prima dragoste e cea mai puternică. Iar a noastră ardea necontenit. Helen nu mai mânca, iar eu mă certam cu toată lumea. Situația de acasă se înrăutățise și mai mult, iar ai mei făceau totul ca să-mi bage mințile-n cap. Literal.

Marie mai aprinse o țigară.

Patrik se ridică să deschidă fereastra iar musca ieși afară.

— Prin urmare, înțelegeți cât de specială era pentru noi ziua în care am putut să avem grijă de Stella împreună. Evident că reușeam să ne mai întâlnim și pe furiș, dar nu mai mult decât o dată sau de două ori, și atunci doar pentru un moment. Părinții lui Helen îi vegheau ca niște ulii până şi cel mai mic pas.

— Helen a spus că ați luat-o pe Stella în piață, ați cumpărat înghețată, v-ați întors prin pădure și apoi ați lăsat-o în curte, când ați văzut acolo mașina tatălui ei. Așa este? Și apoi v-ați dus să faceți baie?

Marie încuviință din cap.

— Da, așa este. Ne-am grăbit să o lăsăm pe Stella pentru că voiam un moment numai pentru noi. Am făcut baie, ne-am sărutat și... în fine, cred că înțelegeți. Atunci mi s-a părut că mai aud pe cineva în pădure și am avut senzația că eram observate.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Apoi ne-am îmbrăcat. Eu am mers acasă la mine, iar Helen acasă la ea. Deci ea zice că a omorât-o pe Stella apoi, după ce am plecat..., clătină Marie din cap. Mi-e greu să cred asta, Doamne, aveam treisprezece ani! Trebuie să fi fost persoana pe care am auzit-o în pădure.

Şi bănuiesc cine era. James era un tip sinistru încă de pe-atunci şi umbla tot timpul prin pădure, câteodată găseam animale moarte şi ghiceam că era James care se juca de-a trasul la ţintă. Fusese mereu obsedat de arme, de război, de a ucide. Toţi ştiau asta. Că nu era tocmai normal. Toţi în afară de tatăl lui Helen, ei doi erau de nedespărţit. Dacă James nu era în pădure, atunci era acasă la familia lui Helen. Iar faptul că s-a însurat cu Helen... ei bine, asta a fost la limita incestului.

Marie se strâmbă din nas.

— De ce aţi recunoscut, atunci? întrebă Patrik. De ce aţi recunoscut o crimă pe care nu aţi comis-o?

Oare răspunsul lui Marie va fi diferit de cel al lui Helen?

— Eram naivă. Şi nu am înţeles gravitatea situaţiei, că totul era de-adevăratelea. Îmi amintesc că lucrurile mi se păreau palpitante, cumva. Planul meu era ca Helen şi cu mine să rămânem împreună. Aveam această imagine romantică că urma să fim condamnate şi trimise undeva împreună. Atunci aş fi scăpat de familia mea şi aş fi fost numai cu Helen. Iar când aveam să fim eliberate am fi explorat lumea împreună... vă daţi seama, închipuirile copilăreşti ale unei fete de treisprezece ani. Nu-mi putusem niciodată imagina consecinţele prostiei mele. Am recunoscut şi am sperat ca Helen să-mi înţeleagă planul şi să intre în joc, ceea ce a şi făcut. Apoi, când mi-am dat seama că nu aveam să ajungem în aceeaşi casă de corecţie, aşa cum îmi imaginasem, ei bine, era prea târziu. Nimeni nu ne credea. Ei soluţionaseră cazul, totul era împachetat şi pus la loc. Ca o mică cutie de cadou cu panglică roşie. Nimeni nu era interesat să mai pună ceva sub semnul întrebării sau să continue investigaţia.

Făcu o pauză, înghiți în sec de câteva ori.

— Ne-au despărțit. Eu am ajuns la diferite familii adoptive, în timp ce Helen s-a mutat la Marstrand cu familia ei, după un scurt timp petrecut în casa de corecție. Dar eu număram secundele până când amândouă aveam să împlinim optsprezece ani...

— Ce s-a întâmplat când ați împlinit optsprezece ani? întrebă Martin.

Nu-și putea desprinde privirea de pe buzele lui Marie. Povestea care se depăna în fața lor era incredibilă și totuși atât de simplă și de la sine înțeleasă. Umplea multe lacune, clarifica ceea ce bănuiau, dar nu putuseră spune exact.

— Am luat legătura lu Helen. Iar ea m-a expediat. A spus că urma să se căsătorească cu James și că nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Că totul fusese o greșeală... La început, nu am crezut-o. Iar când am înțeles că vorbea serios, m-am prăbușit. Încă o iubeam, sentimentele mele erau la fel de puternice. Nu s-a dovedit a fi deloc un moft adolescentin și trecător. Ba chiar vremurile și circumstanțele mă făcuseră să o iubesc și mai mult. Dar ea nu voia să știe de mine. Nu puteam să pricep, dar ce aș fi putut face? Cel mai greu de înghițit era că avea să se căsătorească taman cu James. Nu, ceva nu se potrivea. Însă n-am putut decât să las lucrurile în voia lor. Până acum. Nu poate fi o coincidență că am primit acest rol, că am fost nevoită să mă întorc acasă. Am venit să primesc răspunsuri. Nu am uitat-o niciodată. Helen a fost iubirea vieții mele. Și am crezut că și eu am fost la fel pentru ea.

— Și de aceea ați mers la ea în acea dimineață? întrebă Patrik.

Marie încuviință din cap.

— Da, mă hotărâsem să îi cer răspunsurile de care aveam nevoie. Dar cum am spus deja, nu a vrut să îmi dea drumul înăuntru.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Patrik.

— Am mers pe terasa din spate şi am vorbit. La început, m-a tratat ca pe o străină. Rece şi de sus. Dar am văzut că acea Helen pe care o cunoşteam era acolo, oricât ar fi încercat să o dea la o parte. Aşa că am sărutat-o.

— Cum a reacţionat?

Marie îşi duse degetele la buze. Le atinse uşor.

— Mai întâi nu a reacţionat deloc. Apoi mi-a răspuns cu alt sărut. Era ca şi cum nu trecuseră acei treizeci de ani. Era Helen a mea, se ţinea strâns de mine şi ştiam că avusesem dreptate tot timpul, că nu încetase să mă iubească. I-am spus şi ei asta. Nu a negat, dar nici nu mi-a dat vreun răspuns rezonabil cu privire la motivul pentru care m-a abandonat. Nu putea sau nu voia să explice. Am întrebat-o despre James, i-am spus că refuzam să cred că la optsprezece ani a vrut să se căsătorească cu el, i-am spus că ar fi fost imposibil să-l iubească pe el. Că ceva nu se potrivea. Dar ea susţinea cu încăpăţânare că se îndrăgostise de el. Că îl alesese pe el, nu pe mine, şi că nu aveam decât să accept asta. Dar ştiam că minte, aşa încât până la urmă m-am enervat şi am plecat de acolo. Am lăsat-o pe terasă. Şi m-am uitat la ceas când am plecat, întârziasem deja la filmări. Era opt şi douăzeci. Deci dacă fata a murit pe la ora opt, nu ar fi putut să o omoare ea. Era cu mine atunci.

— Atunci de ce credeţi că spune că ea a omorât-o? întrebă Patrik.

Marie mai trase un fum în timp ce reflectă asupra întrebării.

— Cred că Helen are multe secrete, zise ea apoi. Dar singura care are cheia lor este ea.

Se ridică brusc.

— Trebuie să mă întorc la studio. Munca mea e singurul lucru care contează pentru mine.

— Aveți o fiică, interveni Martin fără a se putea abține.

Marie se uită la el. Expresia vulnerabilă de mai înainte dispăruse.

— Un accident de muncă, explică ea scurt și plecă, lăsându-i într-o încăpere plină de fum de țigară și de mireasma grea a parfumului.

— Acum stai într-un loc, Bertil! îi ceru Paula răspicat.

Să îi pui o cravată lui Mellberg părea ceva imposibil.

Rita se dăduse bătută cu o clipă mai înainte, bombănind și înjurând, iar acum se grăbeau să ajungă la timp pentru nunta Kristinei și a lui Gunnar.

— Să dea naiba în toată treaba asta la patru ace, cine a inventat idioțeniile astea că trebuie să umbli cu un șnur în jurul gâtului ca să fii îmbrăcat frumos! zise Mellberg și trase de cravată pentru ca nodul pe care tocmai îl făcuse Paula să se strice din nou.

— Ah, la dracu, zise ea, dar regretă imediat când îl văzu pe Leo luminându-se la față şi repetând: „Dacu! Dacu! Dacu!"

Bertil chicoti și se întoarse spre Leo, care stătea pe pat privindu-i.

— E bine, trebuie să-ți aduni o listă întreagă de înjurături, pentru că o să ai nevoie de ele toată viața. Poți să spui „la naiba"? Și „draci"?

— Aiba! Aci! strigă Leo, iar Paula se uită urât la Mellberg.

— Ești ca un sugar în vârstă. Să înveți un copil de trei ani să înjure! îl mustră ea, după care se întoarse spre Leo și spuse răspicat: Nu ai voie să spui ce ți-a zis bunu Bertil! Ai înțeles?

Leo văzu degetul mustrător și dădu din cap întristat.

Mellberg se întoarse spre el, îi făcu cu ochiul și șopti: Satana!

— Satana! repetă Leo chicotind.

Paula oftă. Aoleu. Era o misiune imposibilă. Și nu doar nodul de la cravată.

— Cum facem în cazul în care Karim și copiii nu obțin apartamentul? întrebă ea făcând o ultimă încercare cu cravata. Văd pe fața lui că i se pare dificil să locuiască cu noi și oricum asta ar fi imposibil pe termen lung, au nevoie de ceva al lor. Ar fi fost perfect dacă ar fi putut obține apartamentul de lângă noi, dar nu reușesc să dau de proprietar, să ne spună cum e treaba cu primăria și chiria. Iar primăria nu a putut găsi o altă locuință.

— Ah, se rezolvă cumva, zise Mellberg.

— Se rezolvă? Da, e ușor pentru tine să spui asta, nu pare să-ți pese. Nu te-am văzut mișcând un deget pentru a încerca să-l ajuți pe Karim, deși într-o anumită măsură ești și tu de vină că s-au întâmplat toate astea!

Se mușcă de buză, fusese inutil de dură. Dar frustrarea că nimeni nu părea să vrea să-l ajute pe Karim o făcea să-și dorească să lovească și să calce pe coadă pe cineva. Tare.

— Ai temperamentul mamei tale, zise Mellberg vesel, aparent netulburat de izbucnirea ei. Uneori prinde bine, dar ar trebui să vă exersați mai mult răbdarea și stăpânirea de sine, voi două. Luați aminte la mine: lucrurile se rezolvă întotdeauna. Cum se spune în *Regele Leu*: Hakuna matata.

— Hakuna matata! strigă Leo fericit sărind în pat.

Regele Leu era filmul lui preferat. De la o vreme, îl vedea şi de cinci ori pe zi.

Paula dădu drumul furioasă cravatei lui Mellberg. Știa că n-ar trebui să-l lase să o afecteze, dar nonșalanța lui o scotea din fire.

— Bertil, m-am obișnuit să trăiesc cu ideea că eşti un mascul egoist şi şovin! Dar să nu dai doi bani pe felul în care se simt Karim și cei doi copii care tocmai și-au pierdut mama, asta e...

Era atât de furioasă, că nu-și mai găsea cuvintele.

— Du-te dracu', asta-i tot ce pot să zic!

Când deschise ușa dormitorului și se năpusti plină de nervi afară, auzi ecoul vesel „la dacu" din partea lui Leo. Va trebui să aibă o discuție serioasă cu el mai încolo. Acum, însă, trebuia să ia legătura cu proprietarul acela blestemat, de-ar fi fost să bată la ușa lui până mâine dimineață. Prinse cu o mână partea largă a rochiei și înjură când coborî treptele cu tocurile înalte. Îmbrăcatul festiv era departe de a fi o plăcere pentru ea. Se simțea pur și simplu ridicolă îmbrăcată așa. Mai era și nepractic, se gândi, călcând din nou strâmb în fața apartamentului proprietarului. Bătu cu pumnul în ușă și se pregăti să mai bată o dată, mai puternic, dar ușa se deschise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă proprietarul. Arde undeva?

— Nu, nu, zise Paula ignorându-i privirea mirată când o văzu în rochie și pantofi cu toc.

Își îndreptă postura, însă își dădu seama că era greu să emani autoritate în rochie cu flori și escarpeni.

— E vorba despre apartament. Pentru familia de refugiați care locuiește la noi. Știu că e o diferență de vreo două mii de coroane pe lună între prețul pieței și suma cu care primăria e dispusă să contribuie, dar s-ar putea rezolva în vreun fel? Apartamentul e gol și ei chiar au nevoie de o casă. Iar pentru că este chiar lângă noi, nu se vor simți singuri. Putem să garantăm pentru ei, semnez eu ce e de semnat, orice! Un pic de empatie pentru o familie cu copii care are nevoie de ajutor, la naiba!

Stătea cu mâinile la șold uitându-se urât la el, care o privea uimit.

— Dar asta s-a rezolvat deja, zise el. Bertil a fost la mine ieri și a zis că plătește el diferența de chirie cât timp e nevoie. Pot să se mute de luni.

Paula se uită uluită la el, iar proprietarul dădu din cap nedumerit.

— Nu a zis nimic? Nu am avut voie să-i spun lui Karim în caz că-l întâlneam, pentru că Bertil voia să afle de la dumneavoastră.

— Ticălos bătrân, bombăni Paula.

— Poftiți? zise proprietarul.

— Nu, nimic, zise ea și făcu semn cu mâna pentru a încheia conversația.

Urcă încet scările până la apartamentul lui Mellberg și al Ritei.

Știa că stătea acolo, sus, și murea de râs pe seama ei. Dar nu avea decât. Nu-l pricepea pe tipul ăsta. Putea fi cel mai enervant, sucit, îndărătnic și meschin bătrânel. Dar era și persoana pe care Leo o adora. De-ar fi fost doar asta, şi Paula i-ar fi iertat toate idioțeniile. Însă acum nu avea să uite vreodată nici că le asigurase o casă lui Karim și copiilor.

— Vino să-ți leg cravata aia blestemată! strigă ea intrând în apartament.

Din dormitor îl auzi pe Leo strigând voios „betemată"

— Arăt grasă în asta? se neliniști Erica întorcându-se către Patrik.

— Arăți foarte bine, zise el strecurându-se în spatele ei și cuprinzând-o cu brațele. Hmm, și miroși bine.

O adulmecă la ceafă.

— Ai grijă cu coafura, râse ea. I-a luat o oră și jumătate lui Miriam să o facă, așa că să nu-ți vină vreo idee...

— Nu știu ce vrei să spui, spuse el pigulind-o de gât.

— Încetează!

Se desprinse de el și se contemplă în oglindă.

— Rochia nu atât de rea, nu? Mi-era teamă că o să mă îmbrace în roz-somon cu o fundă mare pe fund, dar mama ta m-a surprins. Și rochia ei e minunată.

— Mie tot mi se pare că toată treaba asta cu nunta e cam stranie, bombăni Patrik.

— Ești absurd, oftă Erica. Părinții au voie să aibă o viață. Și oricum, eu am de gând să mă culc cu tine și când vei avea șaptezeci de ani...

Îi zâmbi în oglindă.

— De-abia aştept să văd cum arată Anna, a fost o provocare pentru ele să-i coasă rochia de domnișoară de onoare. Un cort, practic.

— Da, începe să se facă mare, zise Patrik și se așeză pe pat să își lege șireturile.

Erica își prinse o pereche de pietre albe și strălucitoare de urechi și se întoarse spre el.

— Până la urmă, cum ți se pare treaba cu Helen şi Marie? Ai pus cap la cap tot ce au povestit?

— Nu știu. Patrik se frecă la ochi. Gândurile nu mi-au dat pace toată noaptea și nu știu ce să mai cred. Helen neagă că ar fi avut o relație amoroasă cu Marie. Spune că e numai o invenție a ei și că nu a fost la ea acasă în acea dimineață. Însemnările lui Dagmar confirmă că a trecut un Renault alb, ceea ce înseamnă că Marie spune adevărul. Dar avem numai cuvintele ei. Și chiar dacă era într-adevăr acolo la ora opt dimineața, nu știm dacă ceasul Neei arată într-adevăr momentul când a murit.

Poate mergea greșit sau nu s-a oprit atunci când a căzut din pod. Așa că multe lucruri sunt destul de incerte și o să mă simt mult mai bine după ce primim rezultatele analizelor, care ne-ar putea oferi dovezi concrete. Însă avem suficient cât să o reținem pe Helen, în afară de mărturisirea ei, de care nu avem motive să ne îndoim: urmele din hambar, ciocolata pe care i-a dat-o Neei, hainele pe care a încercat să le ardă, amprentele...

Erica văzu că ceva îl frământa.

— Dar? întrebă ea.

— Nu-mi place să rămână semne de întrebare, și există lucruri care nu se potrivesc. De exemplu, Helen spune că a lovit-o pe Stella în cap cu o piatră, a văzut că era moartă și apoi a fugit acasă. Dar, conform vechii autopsii, Stella a fost lovită de mai multe ori în cap. Și a fost găsită în apă. Atunci cum a ajuns acolo?

— Au trecut treizeci de ani, memoria îți poate juca feste cu timpul, spuse Erica aruncând o ultimă privire spre oglindă.

Făcu o piruetă în fața lui Patrik.

— Iată! Arăt suficient de bine?

— Ești incredibil de frumoasă, spuse el sincer.

Se ridică și își puse sacoul. Apoi îi imită pirueta.

— Și eu?

— Foarte frumos, dragul meu, zise ea și înclină spre el să-l sărute.

Apoi se îndreptă din umeri. O preocupa ceva din cele spuse de Patrik. Dar ce?

Patrik o îmbrățișă și gândul dispăru. Mirosea atât de bine azi. Îl sărută ușor.

— Ce crezi despre micii sălbatici? Au rămas întregi, curați și îmbrăcați, sau trebuie să o luăm de la capăt?

— Ține-mi pumnii, zise ea și coborî prima treptele.

Câteodată se întâmplă și miracole. Noel și Anton stăteau ca doi îngerași pe canapea și erau incredibil de dulci cu vestă, cămașă albă și papion. De fapt, trebuiau să-i mulțumească Majei pentru asta. Stătea în fața lor şi-i păzea ca un uliu. Un paznic foarte hotărât, care arăta ca o prințesă. Avusese voie să-și aleagă singură rochia și nu era de mirare că alesese una roz cu volane de tul. Iar punctul forte era o floare roz prinsă în părul pe care Erica reușise să-l bucleze fără să-l ardă. Asta da realizare!

— Bun! zise ea zâmbind familiei ferchezuite. Să mergem la nunta bunicii!

Când ajunseră la biserică, mulți dintre invitați sosiseră deja. Kristina și Gunnar aleseră să se căsătorească în Fjällbacka, deși locuiau în Tanumshede, iar Erica înțelegea de ce. Biserica de aici era nemaipomenit de frumoasă, ridicându-și turnul de granit deasupra micului oraș și a mării sclipitoare.

Băieții se repeziră în față și Erica îi lăsă în grija lui Patrik. Apoi o luă pe Maja de mână și merse să o caute pe Kristina. Se uită și după Anna, care avea să meargă și ea în suita miresei, însă nu îi văzu nicăieri pe ea și pe Dan. Era tipic pentru ea să întârzie.

— Unde e Emma? întrebă Maja.

Fiica Annei, Emma, era verișoara ei preferată și amândouă aveau să poarte rochii identice. Era un eveniment foarte mare în lumea Majei.

— Vin în curând, zise Erica liniștitor, reținându-și un oftat.

Merseră în micuța cameră unde preotul și cortegiul miresei așteptau ca invitații să ia loc în bănci.

— Wow, făcu ea când o văzu pe soacra ei. Ce frumoasă ești!

— Mulțumesc, și tu la fel, zise Kristina îmbrățișând-o călduros, apoi se uită spre ceas îngrijorată: Unde este Anna?

— Întârzie ca de obicei, zise Erica dar sigur ajunge imediat.

Scoase mobilul să vadă dacă Anna lăsase vreun mesaj și chiar scria numele ei pe ecran.

Citi mesajul și apoi spuse zâmbind crispat:

— Nu o să-ți vină să crezi așa ceva, dar au mers până la Munkedal să o ia pe Bettina. Și au avut probleme cu mașina pe drumul de întoarcere. Stau pe marginea drumului așteptând o mașină de tractare, iar Anna încearcă de o jumătate de oră să găsească un taxi.

— Și tocmai acum dă un semn! spuse Kristina cu voce ascuțită.

Erica gândea la fel, dar se strădui să rămână calmă. Era ziua soacrei ei și nimic nu trebuia să i-o strice.

— Vor veni sigur. Dacă nu, vom începe fără ei.

— Da, așa vom face, zise Kristina. Lumea așteaptă și nu putem întârzia nici la masa de la hotelul Stora. Dar nu înțeleg cum reușește mereu...

Oftă, dar Erica văzu că îi trecuse deja iritarea. Câteodată era pur și simplu nevoie să accepți situația. Și nimeni nu se mira prea mult. Anna reușea mereu să facă probleme.

Clopotele începură să bată, iar Erica îi dădu buchetul de mireasă Kristinei.

— E timpul, zise Gunnar și o pupă pe obraz pe viitoarea lui soție.

Era așa de elegant în costumul de culoare închisă, iar fața blândă i se luminase când îşi văzuse mireasa. Asta era bine, se gândi Erica. Era potrivit cu momentul și de bun augur. Simți o lacrimă lunecându-i în coada ochiului și își spuse în minte să-și revină. Era o idioată sentimentală când era vorba de nunți, dar i-ar fi plăcut ca machiajul acela reușit să reziste măcar până la altar.

— Bine, atunci, puteți intra, spuse custodele bisericii și îi îndemnă înainte cu un gest al mâinii.

Erica aruncă o privire rapidă spre poarta bisericii. Nici urmă de Anna. Dar nu mai puteau aștepta.

Sunetul de orgă al marșului nupțial începu să duduie, iar Kristina și Gunnar se porniră pe culoarul din mijloc. Erica o ținea pe Maja de mână și zâmbi când văzu cât de în serios își lua rolul. Se strecură în față, salutându-i cu mâna, ca o regină, pe toți invitații.

La altar, ele două se așezară în partea stângă, în timp ce Kristina și Gunnar se apropiau de preot. Patrik se afla în banca din față cu Noel și Anton și mima: „Unde e Anna?" Erica își dădu ochii peste cap. Cât de penibil! Și Emma se bucurase atât de mult că era domnișoară de onoare.

Ceremonia continua solemn, iar perechea de însurăței răspunse cu „da", așa cum era de așteptat. Erica își șterse o lacrimă şi se miră cât de bine reușise să se înfrâneze. Îi zâmbi Kristinei, așteptând să se audă muzica de ieșire.

Dar în loc de asta marșul nupțial începu din nou. Erica se uita uimită spre tribună. Se îmbătase organistul? Însă apoi îi văzu. Și dintr-odată înțelese. Toată îngrijorarea dispăru și lacrimile începură să îi curgă șiroaie pe obraji. Se uită la Kristina, care zâmbea și îi făcea cu

ochiul. Ea și Gunnar se retraseră într-o parte și acum erau față în față cu ea și cu Maja.

Un murmur străbătu mulțimea și, cu priviri uimite și cu zâmbete, invitații urmăriră cea de-a doua pereche de însurăței apropiindu-se de altar. Anna îi aruncă Ericăi o privire când trecu pe lângă ea, iar aceasta plângea acum atât de puternic, că abia mai putea să respire. Simți recunoscătoare cum cineva îi pune un șervețel în mână și, când își ridică privirea, îl văzu pe Patrik, care se strecurase în față.

Anna era foarte frumoasă. Alesese o rochie albă cu broderii pe talie, care mai degrabă îi scotea în evidență burta, în loc să o ascundă. Părul blond era desfăcut, iar vălul prins într-o diademă simplă. Erica recunoscu vălul. Era același pe care îl purtase ea însăși când se măritase cu Patrik, cel care fusese purtat și de mama lor înainte. Dan era elegant, în costum bleumarin, cu cămașă albă și cravată de aceeași nuanță cu costumul. Arăta ca un viking, cu umerii lui largi și părul blond, dar cu toate astea costumul îl îmbrăca neașteptat de bine.

După ce se rostiră toate promisiunile și fură declarați soț și soție, Anna își întoarse privirea spre Erica. Și pentru prima oară văzu ceva ce nu mai văzuse în ochii neastâmpăratei sale surori. O stare de calm. Și înțelegea ce anume încerca Anna să îi spună, fără cuvinte: că putea să lase frâiele. Că nu era nevoie să se mai îngrijoreze. Că Anna își găsise în sfârșit pacea.

Soarele continua să încălzească pontonul, unde Marie stătea pe jumătate alungită în scaunul ei Adirondack. Ca de obicei, soarele după-amiezii era de o frumusețe ce-ți tăia respirația. Jessie plecase cu o oră în urmă, iar casa era

pustie. Mergea din nou la Sam şi în ziua următoare aveau ceva petrecere. Jessie la petreceri, incredibil, lucrurile evoluau bine pentru ea.

Marie băuse mai mult decât îi stătea în obicei, dar nu conta. Următoarea scenă era de abia în ziua următoare, după prânz. Absorbi lacomă ultimele picături din pahar şi se întinse după sticla de pe măsuţă. Goală. Încercă să se ridice, însă căzu la loc imediat.

Până la urmă, reuşi să se urnească. Cu sticla în mână, se împletici până în bucătărie. Deschise frigiderul şi luă o şampanie rece. A treia sticlă pentru seara aceea. Dar avea nevoie de asta, avea nevoie să-şi potolească suferinţa.

Nu prea ştia ce-şi închipuise. Că Helen avea să povestească despre ele, avea să confirme relaţia lor imediat cum Marie dezvăluia totul. Însă Helen o respinsese încă o dată. O expediase, o umilise.

Marie se mira cum de putea să doară la fel de mult, acum, după treizeci de ani. Îşi dedicase toată viaţa uitării, avusese un succes la care Helen putea numai să viseze. Trăise cu adevărat, fără oprelişti, fără îngrădiri, fără ochelari de cal. Helen, dimpotrivă, se umilise acceptând această viaţă cenuşie cu bărbatul ei anost şi fiul ei ciudat. Rămăsese în Fjällbacka, unde oamenii te vorbeau pe la spate dacă luai un pahar de vin într-o zi de marţi sau dacă-ţi vopseai părul în altă nuanţă decât un trist blond-cenuşiu.

Cum de putea să o respingă Helen?

Marie se prăbuşi în scaun stropindu-se cu şampanie pe mână, şi se linse repede. Apoi îşi turnă în pahar şi adăugă suc de piersici. Beţia îi făcea corpul letargic, dar într-un mod plăcut. Se gândi la ce îi spusese acelui fermecător poliţist roşcat. Că Jessie fusese un accident de

muncă. Într-un fel, era sinceră. Nu se gândise niciodată să aibă copii. Se protejase destul de bine tocmai ca să nu se aleagă cu un copil. Și totuși, rămăsese gravidă. Ba mai rău, cu un producător mic și gras. Și căsătorit, firește. Ca toată lumea.

Detestase să fie gravidă și crezuse în mod serios că avea să moară în timpul nașterii. Iar copilul fusese cleios, roșu, stăpânit de o foame imperioasă și de nepotolit. Nenumărate dădace și apoi școli cu internat, de îndată ce apăruse această posibilitate. Nici măcar nu fusese nevoie să aibă de-a face cu copilul.

Se întreba ce avea să se aleagă de Jessie. Până când împlinea optsprezece ani, Marie primea plăți lunare de la producătorul cel gras. Conform acordului. După aceea, Jessie nu va mai avea niciun rol în viața lui Marie. Încercă să-și imagineze o viață fără Jessie. Singurătatea și libertatea i se păreau binevenite. Oricum oamenii nu au însemnat decât dezamăgiri pentru ea. Iubirea nu a însemnat decât dezamăgire.

Era numai o chestiune de timp înainte ca presa să afle despre ea și despre Helen. Nu înțelegea cum de se răspândeau atât de repede veștile aici, era ca și cum toți ar fi fost conectați la un fel de conștiință colectivă. Știri, informații, bârfe, date reale, minciuni, toate se propagau cu viteza vântului.

Nu era neapărat ceva de rău augur. Era un trend în ziua de azi.

Da, în cercurile artiștilor și actorilor devenise o modă să te culci cu persoane de același sex. I-ar da brandului ei un ușor avantaj. Senzația că era în pas cu timpurile. Finanțatorii filmului ar jubila. O vedetă controversată era ca un jackpot pentru ei. Mai întâi fuseseră articolele

despre crimă. Fascinația a ce e interzis, întunecat, periculos. Apoi povestea de amor. Ruptura. Două fete tinere despărțite cu forța de lumea neînțelegătoare a adulților. Așa de banal. Așa de dramatic. Așa de efectiv.

Marie ținu paharul aproape gol în fața ochilor. Bulele dansau și seduceau. Erau singurele care fuseseră de partea ei în toți anii. Însoțitoarele ei fidele.

Se întinse din nou după sticlă. Nu avea de gând să se oprească din băut înainte ca întunericul și alcoolul să nu îi fi înecat toate gândurile. Despre Helen. Despre Jessie. Despre ce a avut. Despre ce nu a avut, niciodată.

— Alo?

Mellberg se trase deoparte și își astupă o ureche cu degetele. Era un vacarm îngrozitor.

— Da? zise el încercând să audă ce spunea persoana de la celălalt capăt.

Ieși pe coridor și până la urmă găsi un semnal suficient de bun cât să audă ce spunea persoana lui de contact de la *Expressen*.

— Ați primit un pont? Da, și noi suntem asaltați de telefoane. Toți recunosc vocea. Toți de la poștaș la vecin... ce? Cineva care a nimerit? Când? Ce? Vorbește mai tare!

Ascultă atent. Apoi intră din nou în restaurant. Îl găsi pe Patrik pe o canapea vorbind cu o doamnă căreia părea să-i fi trecut data de expirare și pe deasupra părea a se fi înveselit serios cu vinul servit acolo.

— Hedström. Poți veni un moment?

Patrik îi aruncă o privire recunoscătoare și se scuză.

— Cine e zgripțuroaica? îi suflă Mellberg.

— Nu prea știu. O rudă prin alianță a cumnatei bunicii mele sau ceva pe acolo. Sunt o groază de oameni aici despre care nu știam că ar fi rude cu mine.

— Asta e oribil cu nunțile. Nici nu visez să mă însor, zise Mellberg. Rita mă poate implora, dar asta nu se va întâmpla. Unele suflete sunt prea libere pentru a fi înlănțuite.

— Aveai ceva important de spus, i-o reteză Patrik.

Ajunseră la bar și se așezară la masă.

— Au sunat de la *Expressen*. A dat un semn un bărbat cu ceva... foarte interesant de spus. În seara de dinainte de a primi pontul anonim cu privire la Karim, un bărbat luase în mașină trei tineri din Fjällbacka. Doi băieți și o fată. I-a lăsat în dreptul taberei de refugiați. Și i s-a părut auzindu-i șoptind despre ceva ce urmau să facă. Nu îi luase prea în serios. Atunci. Însă acum, după ce s-a scris în ziare, a început să intre la idei.

— Bine, sună interesant, zise Patrik încuviințând din cap.

— Așteaptă, îl opri Mellberg. Ceva și mai interesant. L-a recunoscut pe unul dintre băieți. Era băiatul lui Bill.

— Bill? Bill navigatorul?

— Da, tipul care a sunat avea băiatul la școala de navigație a lui Bill. Și l-a recunoscut pe fiul lui.

— Ce știm despre el? zise Patrik și mai comandă bere, ridicând două degete spre barman. E credibil?

— Nu e ceva de care să ne ocupăm în seara asta? zise Mellberg arătând spre beri.

— Nu, nu e ceva ce să facem în seara asta, confirmă Patrik. Dar luni o să am o vorbă cu tinerii ăia. Vrei să vii și tu?

Mellberg se uită în jur. Apoi făcu mirat un semn spre sine.

— Eu?

— Da, tu, zise el și luă câteva guri de bere.

— Nu mă întrebi niciodată. De obicei, îl întrebi pe Martin. Sau pe Gösta. Sau pe Paula...

— Da, dar acum te întreb pe tine. Tu ai cules informația. Poate că eu nu aș fi făcut la fel. Dar a funcționat. Așa că aș vrea să vii cu mine.

— Da, la naiba, e clar că vin, se aprinse Mellberg. Poți avea nevoie de cineva cu un pic de experiență.

— Absolut, zise Patrik râzând.

Apoi deveni serios.

— Auzi, Paula mi-a povestit despre treaba cu Karim și apartamentul. Vreau doar să spun că mi se pare al naibii de elegant.

Își ridică paharul.

— Ei, zise Mellberg toastând și el. Rita a insistat. Știi cum se spune: „Happy wife, happy life[1]"

— Hear, hear[2]!

Patrik își ridică din nou paharul. În seara asta își va permite să se destindă și să se distreze un pic. Trecuse prea mult timp de când nu mai făcuse așa ceva.

---

1 Nevastă fericită, viață fericită (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

2 Aud, aud — un fel de a aproba spusele interlocutorului (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

Bohuslän 1672

Maestrul Anders luă sticla cu alcool. Îi scoase dopul, iar Elin începu să se roage. Bănuia că Dumnezeu o părăsise, însă nu înceta să se roage.

Lichidul îi fu turnat pe spate și se înfioră simțindu-i răceala. Dar acum știa ce avea să se întâmple. Încetase să mai lupte și să se mai agite, asta nu făcea decât să înrăutățească rănile de la încheieturi. Inspiră adânc când auzi sunetul pietrei de cremene lovite și simți mirosul de ars, apoi strigă când focul i se împrăștie pe spate.

Când focul se stinse, într-un sfârșit, gemu numai simțind mai ușurată cum inconștiența începe să-i amorțească simțurile. Atârna de tavan ca o bucată de carne. Tot ce era uman se pierdea, nu se mai putea gândi decât la durere și să încerce să respire, să respire.

Când se deschise ușa, crezu că era Lars Hierne care s-a întors să audă dacă era gata să recunoască. În curând, nu va mai putea rezista.

Dar vocea îi aparținea altcuiva. Era o voce pe care o cunoștea prea bine.

— Ah, Dumnezeule! zise Preben și o mică speranță apăru în sinea lui Elin.

Nu ar trebui totuși să se îndure când o vedea așa? Goală și pângărită, expusă celor mai atroce suplicii.

— Preben! reuși să spună și încercă să se întoarcă în direcția lui, dar lanțul o aruncă în partea opusă. Ajută-mă...

Vocea îi era spartă, dar știu că auzise. Respira scurt și sacadat, însă nu spunea nimic. După o tăcere mult prea lungă, zise:

— Mă aflu aici în calitate de pastor al tău, ca să te rog să-ți recunoști crima de care te faci vinovată. Dacă îți mărturisești vrăjitoriile, Elin, poți să-ți expiezi crima. Promit să mă ocup eu de înmormântarea ta. Numai dacă mărturisești.

Când realiză sensul celor spuse și auzi nervozitatea din vocea lui fu, ca și cum își pierdu mințile. Cu un croncănit răgușit, dădu drumul nebuniei atârnând acolo în lanț, arsă și rănită. Râse și râse până când ușa fu încuiată într-un sfârșit. Și se hotărî. Nu avea de gând să recunoască ceva de care nu se făcea vinovată.

O zi mai târziu, Elin Jonsdotter recunoştea că era vrăjitoare și că făcea lucrarea diavolului. Priceperea maestrului Anders fusese mai presus. După ce îi atârnase greutăți de picioare, o aruncase pe un pat de cuie, o pilise între degete cu o pilă de oțel, îi zdrobise degetele mari într-o menghină și îi bătuse aşchii și în unghiile de la mâini și de la picioare, Elin nu mai răzbise.

Sentința fusese confirmată și de tribunalul din Uddevalla, și de cel din Göta. Era vrăjitoare și avea să fie condamnată la moarte. Mai întâi avea să fie decapitată, apoi corpul avea să îi fie ars pe rug.

— Trebuie să mănânci bine, zise Sam.

Deschise frigiderul și se uită. Jessie stătea la masa din bucătărie. Ridică din umeri.

— Pregătesc câteva sendvișuri.

Scoase nişte unt, brânză și șuncă, luă pâine din coș și începu să ungă feliile. Puse două pe o farfurie pe care o așeză în fața lui Jessie. Apoi îi turnă un pahar de lapte cu ciocolată O'boy..

— O'boy e pentru copii, zise ea.

— O'boy e bun.

Se uită la ea cum stă aplecată pe masă și își mănâncă sendvișul. Era atât de frumoasă, că durea. Era pregătit să o urmeze până la capătul lumii și înapoi. Spera numai că și ea simțea la fel.

— Nu te-ai răzgândit?

Jessie clătină din cap.

— Nu putem da înapoi acum.

— Trebuie să verificăm din nou că avem tot. Totul trebuie să fie perfect. Trebuie să fie... elegant. Frumos.

Jessie încuviință și luă ultimele îmbucături din cel de-al doilea sendviș.

Sam se așeză pe scaunul de lângă al ei și o trase spre el. Își lăsă degetul să-i urmeze linia gâtului, spre gura ei. Nu mai era niciun semn că odată corpul îi fusese acoperit cu tuș negru, dar ceea ce era ascuns dedesubt era tot acolo. Nu exista decât un singur mod de a șterge asta. Voia să o ajute. Avea să o ajute. Și în același timp avea să șteargă negreala care se lipise de el.

— Cum stăm cu timpul?

Se uită la ceas.

— Ar fi bine să plecăm în jumătate de oră. Dar e pregătit aproape tot. Și armele sunt puse la punct.

— Şi cum te-ai simțit? întrebă ea trăgându-și gluga pe cap. Te-a făcut să te simți bine?

Sam se opri și rememoră. Într-adevăr. Văzu în fața lui privirea uluită a lui James.

Apoi zâmbi malițios.

— M-am simțit al naibii de bine.

Muzica se auzea bubuind de la etajul de sus și Sanna sui cu pași nervoși scările. Deschise ușa, iar Vendela și Nils se desprinseră unul de altul în pat.

— Ce faci? strigă Vendela. Nu e voie să ai viață privată aici?

— Dă muzica mai încet! Și de acum înainte stați cu ușa deschisă!

— Ești nebună.

— Dați muzica mai încet și țineți ușa deschisă, altfel nu vă mai duc cu mașina la Tanumshede.

Vendela deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise la loc. Pentru un moment, Sannei i se păru ușurată.

— Va veni și Basse?

Vendela clătină din cap.

— Nu mai umblăm cu el, zise Nils.

— Aha, și de ce?

Nils păru brusc serios.

— Evoluezi. Te dezvolți ca persoană. Mergi mai departe. Ține de drumul spre maturizare, nu-i așa?

Își ținu capul într-o parte. Apoi trase cu ochiul spre Vendela și îi zâmbi. Vendela șovăi înainte să-i întoarcă zâmbetul.

Sanna se întoarse pe hol. Era ceva la Nils care-i displăcuse mereu. Basse era neajutorat, dar măcar putea fi amabil. Nils, însă, avea o duritate care nu înțelegea de

unde provenea. Bill și Gun erau oameni drăguți. Plini de solicitudine. Nils era altceva.

Nu îi plăcea că Vendela umbla cu el. Și astăzi avu sentimentul că nici Vendela nu voia să fie cu Nils.

— Muzica mai încet. Ușa deschisă. Mergem la centrul comunitar în jur de zece.

— Știi să conduci? întrebă Jessie când Sam îndreptă cheile spre mașină pentru a o debloca.

El deschise portbagajul și așeză pachetul.

— M-a învățat mama. Am condus pe aici, pe la fermă.

— Nu e altceva să conduci pe drum? întrebă ea.

— Ce propunere ai? Să luăm autobuzul?

Jessie clătină din cap. Avea dreptate, bineînțeles. Și, oricum, ce mai conta?

— Am luat totul?

— Da, cred că da, zise Sam.

— Ai lăsat stickul de memorie în computer?

— Da, e imposibil să le scape.

— Bidoanele?

— Sunt aici, închise Sam portbagajul și îi zâmbi: Nu te îngrijora. Ne-am gândit la tot.

— Bine, zise ea și deschise portiera din dreapta.

Sam se așeză la volan și porni mașina. Părea calm și sigur pe el în fața volanului, iar ea se liniști. Scană frecvențele de radio până găsi un canal cu muzică veselă. Dădu numai de o melodie veche a lui Britney Spears, dar era fredonabilă și antrenantă. Și azi nici nu mai conta. Lăsă geamul în jos cât era posibil și își scoase capul afară. Închise ochii și simți cum vântul îi bătea prin plete și îi mângâia obrajii. Era liberă. După toți anii ăștia, era în sfârșit liberă. Liberă de a fi cine voia să fie.

Totul era aranjat, planificat și în ordine. Sam făcuse schițe minuțioase în caietul de însemnări, luase în calcul toate posibilitățile. Avusese la dispoziție multe ore singur în camera lui pentru a se gândi la această seară. Ce nu știa, găsise pe Google. De fapt, nu era atât de greu. Nu era nevoie de cine ştie ce inteligență ca să pui la cale cel mai mare dezastru posibil.

Distrugerea era ceea ce avea să curețe, să restabilească echilibrul. Pentru că toți fuseseră părtași. Fiecare în felul său. Cei care tăcuseră ani la rând, care fuseseră martori fără să spună nimic. Care râseseră. Care arătaseră cu degetul. Care contribuiseră cu bătăi încurajatoare pe umăr și strigăte de susținere. Inclusiv cei care protestaseră tăcut, care bombăneau fără a-i putea înțelege cineva, mai mult pentru ei, doar ca să se simtă ei înșiși oameni mai buni.

Chiar și ei meritau până la urmă să sufere un fel de consecință.

Sosiră devreme. În clădire, lumea pregătea discoteca serii. Nimeni nu se uita la ei. Nu le fu greu să descarce din mașină și pe furiș să ducă acolo tot ce aveau nevoie. Bidoanele cu benzină erau grele, dar luară fiecare câte unul și le ascunseră în tufișuri, după crengi. Lumina slabă a serii avea să-i ajute să ascundă totul.

Sam verifică ieșirile. Se gândise mult înainte să găsească răspunsul cel mai simplu. Lacăte mari. Ar fi mers, desigur, să spargi o fereastră. Dar nu credea că cineva ar fi putut fi atât de întreprinzător sau atât de curajos. Erau toți atât de lași...

Așteptară în mașină, cufundați în banchete. Nu vorbeau, se țineau numai de mână. El iubea căldura mâinii ei într-a lui. Avea să-i lipsească. Dar era singurul

lucru care avea să-i lipsească. Durea prea mult. Viața durea prea mult.

Până la urmă, lumea începu să sosească. Sam și Jessie se uitau pe geam, îi observau pe cei care veneau. Nu aveau să înceapă înainte ca cei mai importanți să fie acolo.

Până la urmă, îi văzură venind. Vendela și Nils mai întâi. Basse un moment după ei. Trioul părea să se fi dizolvat. Sam se aplecă spre Jessie și o sărută. Buzele îi erau cam uscate și încordate, dar se înmuiară la atingerea lui.

Sărutul nu dură mult. Erau gata să înceapă. Totul fusese spus, totul fusese pregătit.

Nimeni nu se uită la ei când coborâră din mașină. Merseră în arc larg pentru a ajunge neobservați în partea din spate. Aduseră cu ei bidoanele de benzină și geanta. Nimeni nu observase nimic cât merseseră prin iarbă, era întuneric în clădire, ferestrele erau acoperite cu pânză închisă la culoare sau plastic. Muzica bubuia deja la volum maxim atunci când deschiseră ușile din spate, iar pe ringul de dans se vedeau pâlpâind luminile de discotecă.

După ce aduseră înăuntru bidoanele și geanta, ieșiră din nou. Fixară un lanț în jurul clanței și prinseră lacătul. Nu mai aveau nimic la ei în afara banilor pentru intrare și încă un lanț și un lacăt. Hotărâți, merseră în jurul clădirii și se așezară la coada de la intrare. Nimeni nu-i observa. Toți erau zgomotoși și ușor amețiți după ce petrecuseră deja prin alte părți.

Trecură de casă fără ca nimeni să le adreseze vreun cuvânt. Locul era plin de lume acum, o mulțime dansantă, turbulentă, cu multe capete. Sam îi reaminti șoptit lui Jessie despre plan. Ea aprobă din cap. Merseră de-a

lungul pereților. Un tip și o tipă se giugiuleau aproape de ieșirea din spate. Sam îi recunoscu, erau într-o clasă paralelă. Erau prea preocupați unul de altul, cu mâinile tatonând pe sub haine, pentru a-i remarca pe Sam și pe Jessie. Ei deschiseră geanta și își îndesară repede armele sub haine. Se îmbrăcaseră special pentru asta cu haine largi. Lăsară bidoanele unde se aflau. Încă nu aveau nevoie de ele. Acum mai aveau nevoie doar să închidă ușile de la intrare înainte de a începe amuzamentul.

Când se întoarseră la intrare, Sam îi văzu cu coada ochiului pe Vendela și pe Nils dansând într-un grup. Fără Basse. Se uită după el și îl văzu într-un colț, în cealaltă parte a sălii. Sprijinit de perete, cu brațele încrucișate, se uita fix la Nils și la Vendela.

La ușile de la intrare încă erau o coadă de zece metri, cu petrecăreți dornici să intre. Cel care vindea biletele era chiar în afara ușilor, iar Sam se apropie de el.

— Trebuie să verificăm dacă aceste uși pot fi închise. Măsuri de siguranță. Durează numai două minute.

— Bine, zise băiatul. Sigur.

Sam trase ușile și puse repede lanțul și lacătul. Își lăsă umerii să cadă și se forță să respire adânc. Maximă concentrare. Nimeni nu ieșea acum. Nimeni nu intra. Aveau controlul sălii. Se întoarse spre Jessie și îi făcu semn din cap. Se bătea în ușile de la intrare, dar ignoră asta. Muzica era tare, nimeni altcineva nu mai auzea.

Cutia cu comanda electrică se afla într-un mic coridor în stânga intrării și merse rapid într-acolo. O ultimă privire asupra lui Jessie, care stătea cu mâinile pregătite, pe sub haine. Apoi aprinse lumina și scoase cablul la care era legată instalația de sonorizare. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Când lumina inundă sala, iar muzica se opri, fu mai întâi un moment de tăcere consternată. Apoi cineva începu să strige ceva, o fată țipă. Curând, se auziră mai multe voci agitate. Acolo, în lumină, fețele lor erau palide și jalnice. Sam simțea cum îi creștea stima de sine și își lăsa emoțiile acumulate ani la rând să se reverse din el ca un val agreabil. Păși în față, se puse cu spatele la ușa de la intrare și se întoarse spre ringul de dans, ca să poată fi văzut de toată lumea.

Jessie veni lângă el.

Cu mișcări lente, Sam scoase armele. Stabiliseră să aibă fiecare câte două pistoale. O pușcă ar fi fost incomodă și greu se ascuns.

Slobozi o împușcătură în aer cu unul dintre pistoale și imediat tumultul se opri. Toți se uitară la ei cu ochii mari. În sfârșit, se răsturnase situația. Știuse mereu că era mai bun decât ei. Vieți mărunte cu gânduri meschine și banale. Curând, ei aveau să fie uitați. Pe el și pe Jessie nu-i va uita nimeni.

Sam merse spre ringul de dans. Nils și Vendela se uitau prostește la el. Îl încânta groaza din privirea lui Nils. Vedea pe fața lui că știa. Cu o mână sigură, Sam ridică pistolul. Lent, pentru a savura fiecare secundă, apăsă pe trăgaci. Îl nimeri perfect, chiar în mijlocul frunții, iar Nils căzu pe spate, cu ochii deschiși. Se scurse un mic șiroi de sânge din gaura perfect rotundă.

Hoinăriră și hoinăriră. În fiecare seară ieșeau și se plimbau. Simțeau că îi sufocă aerul stătut de la demisol, era de parcă pereții se apropiau când venea timpul să se culce. Zgomotul de la televizor se oprea de abia pe la două-trei noaptea, bătrâna nu părea să aibă somn.

Singurul lucur care îi ajuta era să iasă și să meargă. Ore la rând. Să obosească și să inhaleze atâta oxigen, cât să le ajungă pentru toată noaptea petrecută la demisol.

Nu vorbeau în timpul plimbărilor. Exista riscul să aducă vorba despre cele petrecute, să-și hrănească acele coșmaruri cu case în ruine și copiii sfârtecați în explozii. Exista și riscul să înceapă să vorbească despre viitor și să realizeze că pentru ei era lipsit de speranță.

Li se părea că oamenii din casele pe lângă care treceau trăiau în altă lume.

De cealaltă parte a ferestrelor era acea parte a Suediei pe care voiau să o cunoască, și asta încercau în fiecare seară. Ieșeau în lume, se uitau la balcoanele care erau așa ciudat de decorative. Fără haine la uscat, fără felinare, poate câte un șir de luminițe. O dată, Adnan văzuse pe cineva instalând un palmier yucca pe balcon. I se păruse atât de neobișnuit, că simțise nevoia să îi atragă atenția lui Khalil.

După oraș, obișnuiau să coboare până la școală. Îi fascina să vadă o școală suedeză. Părea atât de nouă, de frumoasă.

— Par să aibă petrecere în casa roșie, spuse Adnan arătând spre centrul comunitar.

Bill încercase să le explice termenul de „centru comunitar", dar nu găsiră corespondent în arabă, așa încât toți refugiații botezaseră clădirea „casa roșie", în ziua când fuseseră găzduiți acolo.

— Să mergem să vedem? întrebă el.

Khalil clătină din cap.

— Par a fi tineri. Probabil s-a băut alcool. Si atunci mereu va fi cineva gata să se ia la harță cu niște străini ca noi.

— Ei, nu neapărat, spuse Adnan trăgându-l de braț pe Khalil. Și poate vom întâlni niște fete.

Khalil oftă.

— Cum am spus: va fi scandal dacă vom merge.

— Of, hai odată.

Khalil șovăi. Știa că exagera cu precauția, dar nu era el responsabil pentru asta.

Adnan începu să meargă spre clădire, iar Khalil îl smuci de braț.

— Ascultă!

Adnan se opri și ascultă. Se întoarse spre Khalil cu ochii căscați.

— Împușcături, zise el.

Khalil confirmă din cap. Era un sunet pe care îl cunoșteau amândoi prea bine. Și venea de la centrul comunitar. Se uitară unul la altul. Apoi se grăbiră spre sunet.

— Ce petrecere fantastică a fost, zise Erica strecurându-se mai aproape de Patrik pe canapea. Am fost de-a dreptul uimită când Anna și Dan au intrat în biserică ieri. Bănuiam că îmi ascunde ceva, dar nu aș fi ghicit niciodată că era vorba de o nuntă dublă.

Încă era șocată de surpriză, dar petrecerea de nuntă se dovedise a fi fost cea mai amuzantă dintre toate la care participase, inclusiv a sa. Toți fuseseră atât de captați de lovitura de teatru a Annei și a lui Dan, că atmosfera de petrecere se instalase deja din biserică. După o masă minunată cu o groază de toasturi, ringul de dans vuise până dimineața.

Acum stăteau pe terasă, contemplând apusul și savurând amintirile.

— Dumnezeule, să fi văzut cum arătai când au intrat Dan și Anna. Credeam că te transformi într-o pată udă. Nu credeam că cineva ar putea plânge atât de mult. Ai fost foarte dulce. Îți curgea machiajul şi semănai cu un raton. Sau o pisicuță. O pisicuță neagră cu botic dulce...

— Foarte amuzant, zise Erica dar era obligată să-i dea dreptate.

Fusese nevoită să-și repare machiajul la toaletă de cum intraseră în hotel. Curseseră tot tușul și mascara, şi arăta ca...

Erica împietri. Patrik se uită mirat la ea.

— Ce este? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Erica se ridică rapid. Ajunsese să se gândească la încă un lucru care o frământase. Ceva ce spusese Patrik despre Helen.

— Ai spus ceva ieri când am vorbit despre Helen. Ceva despre „ciocolata pe care i-a dat-o Neei" Despre ce era vorba?

— Păi Nea avea ciocolată în stomac, era ultimul lucru pe care îl mâncase. Da, biscuit și ciocolată, mai exact, iar bănuiala lui Pedersen era că mâncase ciocolată Kex. Când am întrebat-o pe Helen despre asta, a spus că Nea o văzuse pe ea mâncând ciocolată și a rugat-o să o lase să guste, așa că a împărțit-o cu ea. Am găsit un ambalaj în pod, prin urmare se potrivește...

— Helen nu ar fi putut mânca ciocolata. E alergică. Ea a pomenit asta mai întâi? Sau tu?

Patrik se gândi o clipă și clătină din cap.

— De fapt, nu mai știu... Poate că eu am zis primul.

— Și cum își numea Nea pisica? Prietenul din hambar?

— Pisica neagră, râse Patrik. Copiii sunt așa amuzanți.

— Patrik, zise Erica şi se uită la el cu un aer grav. Ştiu cum se potrivesc lucrurile. Ştiu cine a făcut asta.

— A făcut ce?

Erica fu pe punctul de a explica, când lui Patrik îi sună telefonul.

O străbătu un fior de îngrijorare când îi văzu privirea.

Patrik ascultă încruntat, închise şi se întoarse spre ea.

— Trebuie să plec, zise el. A sunat Martin, sunt împuşcături în centrul comunitar din Tanumshede.

— Ce ştim, de fapt? se întoarse Martin spre Paula şi Mellberg, care stăteau în spate.

Fusese de serviciu şi îi luase şi pe ei după ce îl sunase pe Patrik.

— Ştim cine e cel care trage?

— Nu, zise ea. Dar sunt în contact cu Annika, telefoanele au început să curgă la secţie, sper să aflăm mai multe imediat.

— Poate avea legătură cu refugiaţii? întrebă Mellberg. Din nou?

— Nu cred, zise Martin clătinând din cap. Pare un fel de petrecere de şcoală, înainte de începerea şcolii săptămâna viitoare. Deci sunt elevi de gimnaziu.

— La naiba, sunt adolescenţi, pufni Mellberg. Cât mai avem?

— Te rog, Bertil, ai condus pe drumul ăsta la fel de des ca şi mine, spuse Martin iritat.

— Avem nevoie de întăriri? întrebă Paula. Să sun la Uddevalla?

Martin se gândi o clipă. Dar ştia instinctiv ce să răspundă. Îşi dădea seama că era grav. Foarte grav.

— Da, sună la Uddevalla, zise el fără să se mai consulte cu Mellberg.

Apăsă pe accelerație.

— Ajungem imediat, îi vedeți pe Patrik și pe Gösta?

— Nu, dar sunt pe drum, spuse Paula.

Când Martin întoarse pentru a parca lângă centrul comunitar, văzu doi tineri alergând dinspre clădire. Găsi rapid un loc și reuși să-i oprească.

— Ce se întâmplă?

— Someone is shooting in there! zise unul din băieți pe care Martin îl recunoscu din tabăra de refugiați. E crazy! People are panicking...[1]

Cuvintele țâșneau din el într-un amestec de engleză și suedeză. Martin ridică o mână pentru a-l face să vorbească mai rar.

— Știți cine e?

— Nu, nu am văzut, we just heard shots and people screaming.[2]

— Bine, mulțumesc, fugiți de aici, zise Martin făcându-le semn să plece.

— Trebuie să aflăm ce se petrece, mă apropii, zise el ținându-și arma lângă picior.

— Venim și noi, zise Paula și Mellberg.

Martin aprobă din cap.

Mai mulți tineri veneau alergând spre ei și Martin înțelese că se aflaseră afară. Nu vedea pe nimeni ieșind din clădire.

---

[1] E cineva care trage acolo înăuntru! E o nebunie! Oamenii sunt panicați... (în lb. engleză în original). (*N.t.*)

[2] Doar am auzit focuri de armă și oameni țipând (în lb. engleză în original). (*N.t.*)

— Ne separăm, zise el. Mergeți atenți cât mai aproape de ferestre. Trebuie să avem idee ce se petrece înăuntru.

Amândoi aprobară din cap și se strecurară tăcuți spre clădire. Cu nervii întinși la maximum, Martin se uită pe o fereastră din lateral.

Sângele îi îngheță în vine. Acum știa cu ce aveau de-a face. Dar asta nu însemna că știa cum să facă față situației. Patrik și Gösta erau pe drum, dar avea să dureze ceva până la sosirea întăririlor din Uddevalla. Iar intuiția îi spunea că nu aveau atât de mult timp.

Se auziră țipete tot mai multe și mai ascuțite. Sam trase în aer.

— Țineți-vă gura!

Toți tăcură, dar câteva suspine înăbușite tot se auziră. Sam îi făcu semn lui Jessie și ea merse pe lângă el spre ieșirea din spate. Luă anevoie bidoanele cu benzină și le așeză lângă picioarele lui Sam.

— Tu, zise el făcând semn spre un băiat în cămașă albă și pantaloni maro. Iei bidonul ăsta și îl verși pe acolo

Făcu semn cu mâna de-a lungul peretelui din stânga.

— Și tu, zise arătând spre un băiat cu ten închis și bluză roz. Tu te ocupi de partea asta. Ai grijă să înmoi bine draperiile.

Arătă spre bucățile de material care atârnau peste ferestre.

Ambii băieți rămaseră inițial ca paralizați, dar când Sam ridică pistolul, prinseră viteză. Luară câte un bidon de benzină fiecare. Rămaseră de o parte şi de alta a sălii, șovăind.

— Grăbiți-vă, strigă Sam.

Se întoarse spre Jessie.

— Ai grijă să facă totul cum trebuie! Dacă nu, împușcă-i!

Sam privea la mulțimea tremurândă, suspinătoare, jalnică. Mai mulți începuseră să caute o cale de ieșire, calculându-și șansele de fugă.

— Ușile sunt încuiate, nu puteți ieși, zise el răsuflând din greu. N-ar fi o idee bună să încercați ceva.

— De ce? suspină Felicia, din clasa lui. De ce faceți asta?

Una dintre cele populare. Sâni mari, păr blond și bogat. Proastă ca noaptea.

— Da, de ce, voi ce credeți? zise el.

Se uită spre Vendela, care rămăsese unde căzuse Nils. Tremura în fusta ei scurtă și în bluza ei minimală.

— Ai vreo teorie, Vendela? De ce facem noi asta?

Își plimbă privirea prin sală și se opri asupra lui Basse.

— Tu ce crezi?

Basse plângea tăcut, cu lacrimi mari.

— Nu sta acolo singur, zise Sam. Vino la Vendela și la Nils. Doar sunteți prieteni atât de buni. Gașca de fier.

Basse începu să se miște lent spre Vendela, care privea fix înainte. Se așeză lângă ea, fără a se uita la corpul lui Nils.

Sam își înclină capul într-o parte.

— Pe care dintre voi să vă împușc mai întâi? Puteți decide voi, nu e tare? Sau vreți să hotărăsc eu? Nu e o decizie tocmai ușoară. S-o iau pe cățeaua care e șefa supremă sau pe acest nătărău mizerabil care face tot ce i se spune?

Nu răspunseră. Obrajii Vendelei erau acoperiți cu liniile negre de la rimelul care curgea.

Controlul. Acum era al lui.

Sam ridică pistolul. Trase. Vendela căzu pe dușumea fără să scoată un sunet. Între pereți răsunară țipete ascuțite, iar el strigă din nou:

— Tăceți!

Plânsetele nu puteau fi oprite, iar un băiat mic, dintr-a șaptea, vomită pe dușumea. Vendela ajunsese chiar în dreapta lui Nils. Sam nu ochise la fel de bine ca atunci când îl împușcase pe acesta, glonțul străbătuse ochiul drept al Vendelei. Dar rezultatul era același. Era moartă.

Erica stătea pe locul de lângă Patrik, care conducea mai rapid decât niciodată. Știa că era împotriva oricăror reguli, oricărei rațiuni, dar îl obligase să o ia cu el. „Viața tinerilor e în pericol", îi spusese ea. „Aveți nevoie de mulți adulți care să ofere sprijin și consolare." Și avusese dreptate. Bineînțeles. Îi strânse mâna Ericăi în timp ce privea frumosul peisaj de vară. În mod normal, îl trăgea la somn să conducă pe drumuri pustii și întunecate, însă acum se simțea mai treaz ca niciodată. În sfârșit, văzu calea lăturalnică ce ducea sus la centrul comunitar. Viră zgomotos și parcă lângă mașinile lui Martin și Gösta. O îndemnă pe Erica să rămână în mașină și ieși pentru a primi un prim raport asupra situației.

— E fiul lui Helen! Și fiica lui Marie! zise Martin privindu-l surescitat.

Mellberg și Paula încuviințară.

— Situația e acută, ce facem? Sam și...?

Martin încercă să-și aducă aminte numele și Patrik îl completă.

— Jessie, o cheamă Jessie.

— Da, Sam și Jessie sunt înarmați și îi țin ostatici pe tinerii dinăuntru. Am văzut unul pe dușumea care nu se mișca. Stăteau în fața lui, așa că nu ne-am dat seama cât de grav era. Am verificat cu ambulanța, sunt pe drum, dar va mai dura ceva.

— Și întăririle din Uddevalla? întrebă Patrik.

— Ajung în vreo jumătate de oră, zise Paula. Nu cred că putem aștepta atât de mult.

Se auzi încă un foc din centrul comunitar și toți tresăriră.

— Ce facem? întrebă Gösta. Nu putem sta și aștepta întăriri în timp ce ei continuă să tragă.

Patrik rămase pe gânduri preț de câteva secunde. Apoi luă o decizie rapidă.

Deschise portiera și o rugă pe Erica să iasă. Explică ce se întâmplase și ce era în joc.

— Nu-i așa că ai numărul de telefon al lui Sam? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Da, l-am primit când i-am luat interviul.

— Mi-l poți da? Singura noastră șansă ar fi să ajungem la el, să vorbim cu el, să-i facem să înțeleagă, pe el și pe Jessie, ce nebunie fac ei acum.

Erica îi dădu numărul. Îl tastă, cu degete tremurânde. Continua să sune, dar nimeni nu răspundea.

— La naiba! zise el simțind cum panica îi creștea. Helen ar fi trebuit să fie aici. Poate Sam i-ar fi răspuns. Dar ia prea mult timp să mergem să o aducem. Trebuie să intrăm în legătură cu Sam acum, altfel va împușca mai mulți tineri!

Erica se apropie de el.

— Să încerc eu? zise ea cu glas scăzut. Poate răspunde dacă vede că sun eu. Am reușit să intru în contact cu el când ne-am întâlnit. Am avut impresia că am ajuns la el, iar el s-a deschis în fața mea.

Patrik o privi cu un aer grav.

— Merită o încercare.

Erica deschise telefonul și el se uită încordat la ea în timp ce suna.

— Deschide difuzorul, o îndemnă el încet.

— De ce suni?

Vocea lui Sam răsună fantomatic în parcare.

Erica inspiră adânc.

— Speram să vrei să vorbești cu mine. Când ne-am întâlnit, am avut senzația că ți se pare că nimeni nu te ascultă. Dar eu te ascult...

Se făcu liniște. În fundal se auziră suspine și murmur și cineva care țipa.

— Sam?

— Ce vrei? întrebă el cu un glas ca din mormânt.

Un glas de om bătrân.

Patrik făcu semn să-i dea telefonul și după ce ezită câteva secunde Erica i-l înmână.

— Sam? Aici Patrik Hedström. De la poliție.

Tăcere.

— Vrem numai să vorbim un pic. E cineva pe acolo care are nevoie de ajutor? Ambulanța e pe drum...

— E prea târziu pentru ambulanță.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik.

— E prea târziu...

Glasul lui Sam se stinse. În fundal o auziră pe Jessie răstindu-se la cineva să tacă.

Patrik șovăi. Se uită la Erica, ea aprobă din cap. Era un risc. Ori ajungeau la Sam, ori agravau situația. Dar singura șansă era să comunice cu Sam. Nu puteau intra în clădire înainte de a sosi întăririle, așa că nu le rămânea decât să își pună speranțele în susținerea unei conversații.

— Știm, Sam, zise Patrik. Știm ce s-a întâmplat. Știm că mama ta a încercat să-și asume vina pentru cele petrecute. N-ai putea să le dai drumul tinerilor de acolo, nu au făcut nimic, putem vorbi despre asta?

— Nu au făcut nimic? Ce dracului știți voi despre ce au făcut și ce n-au făcut? Vocea lui Sam urcă în falset. Habar nu aveți. Sunt odioși. Mereu au fost odioși și nu merită să mai trăiască.

Pufni și Patrik văzu o breșă, o deschidere. Atâta vreme cât Sam simțea ceva, putea ajunge la el. Cei mai periculoși erau oamenii care se închideau de tot.

— Și Nea? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu ea? Şi ea merita să moară?

— Nu, a fost un accident, zise Sam cu glas scăzut. Nu am vrut. Eram... am văzut... am văzut-o pe mama sărutând-o pe Marie. Credeau că sunt singure, dar le-am văzut clar din ascunzișul meu din hambar. Voiam numai să fiu lăsat în liniște, iar Nea nu-mi dădea pace. Turuia și îmi cerea să ne jucăm și până la urmă mi-am pierdut cumpătul și am îmbrâncit-o. A ajuns periculos de aproape de margine, mi-am întins mâna să o trag de acolo, dar cred că i s-a făcut frică de mine, brânciul a fost mai puternic decât am vrut, a făcut un pas înapoi... și a căzut...

Se făcu tăcere. Patrik se uită spre Erica.

— Și mama ta te-a ajutat să te ocupi de asta? zise el, deși știa deja răspunsul.

Tăcere. Numai vaietul din fundal al unor voci care nu puteau fi identificate.

Suspine și strigăte de ajutor.

— Îmi pare rău, zise Sam cu o voce joasă. Spune-i mamei că îmi pare foarte rău pentru tot.

Apoi închise.

Patrik încercă agitat să sune din nou, dar nimeni nu răspunse. Din nou o împușcătură și toți tresăriră. Patrik se uită exasperat la ceas.

— Nu putem aștepta. Trebuie să ne apropiem. Erica, tu stai aici cu Mellberg. Sub nicio împrejurare nu părăsești mașina, bine?

Erica aprobă din cap.

— Paula, Martin și Gösta, veniți cu mine. Mellberg, îi preiei pe colegi când sosesc și îi informezi ce se întâmplă. Bine?

Toți aprobară din cap. Patrik privi cu amărăciune spre centrul comunitar și verifică dacă arma era la locul ei. Nu avea idee cum să împiedice catastrofa. Însă trebuia să încerce.

Când Sam închise, tremura ușor. Știau. Știau ce făcuse. Pentru un moment, rememoră totul. Micul trup de copil care își pierduse echilibrul la margine. Voia numai să plece de acolo, să îl lase singur. Expresia ei când căzuse peste margine fusese mai mult mirată decât temătoare. Se repezise să o prindă, însă fusese prea târziu, deja era pe jos, cu o baltă de sânge în jurul capului. Răsuflase horcăit de câteva ori. Copul se strânsese și ochii îi rămaseră goi.

Dacă asta nu s-ar fi întâmplat, sigur nu s-ar fi aflat aici. Ce scrisese în caietul de însemnări fusese numai un joc, o fantezie, un mod de a crea senzația că putea oricând să preia controlul dacă ar fi dorit. Însă după ceea ce ei îi făcuseră lui Jessie şi după ceea ce el îi făcuse Linneei, nu mai era nimic de pierdut.

— Poliția e afară, îi spuse lui Jessie. E timpul să terminăm aici.

Jessie aprobă din cap.

Merse spre Basse, se puse în fața lui. Cu picioarele depărtate. Calmă. Luă pistolul și plasă țeava pe fruntea lui Basse. Ochii acestuia se umplură de lacrimi și încercă un „iartă-mă". Nu se auziră decât niște suspine. Brațul lui Jessie tresări când trase. Capul lui Basse alunecă și căzu pe spate și el.

Sam și Jessie se uitară pentru o clipă la trio, în timp ce în jurul lor se porniră din nou strigătele. Acum era de ajuns ca Sam să ridice arma ca să se facă tăcere.

Jessie își băgă mâna în buzunar și scoase două brichete. Le aruncă băieților care vărsaseră benzina.

— Aprindeți, zise scurt Sam.

Nu se mișcară. Doar se uitară la brichete.

Calm, Sam îi trase un glonț în piept băiatului cel mare cu cămașă albă. Acesta se uită uimit spre coșul pieptului, unde se forma un șuvoi roșu de sânge. Apoi se prăbuși în genunchi și căzu pe burtă. Bricheta rămăsese în mâna lui dreaptă.

Sam îi făcu semn unui băiat mic, care se aplecă înspre ea tremurând.

— Aprinde, zise el și ridică din nou pistolul.

Băieții duseră brichetele spre draperiile îmbibate cu benzină. Apoi flăcările cuprinseră pânzele și se ridicară spre tavan. Nu mai avea sens să încerce să potolească strigătele. Masa de oameni se mișcă panicată spre uși.

Sam și Jessie se plasară unul în spatele celuilalt, precum exersaseră. Ridicară pistoalele. El simți căldura spatelui lui Jessie, zdruncinăturile ritmice din trupurile lor pe când trăgeau. Nimeni nu scăpa, nimeni nu merita să scape, erau toți sau niciunul, știuse asta de la început. Era valabil și pentru el. Și pentru Jessie. Pentru o clipă,

regretă că o trăsese după el. Apoi o văzu în fața ochilor pe Nea căzând.

Poliția îi îndemnase să meargă acasă. Khalil era mai mult decât dornic să facă asta dar Adnan îl trase de pulovăr.

— Nu putem pleca, trebuie să ajutăm!

— Cum? întrebă Khalil. Poliția e a aici. Cum am putea ajuta?

— Nu știu, dar sunt tineri acolo. De vârsta mea.

— Nu avem voie să mergem acolo, zise Khalil arătând spre clădire.

Polițiștii se strecuraseră în față, după colț, de unde se putea vedea înăuntru.

— Fă cum vrei, zise Adnan și se întoarse.

Khalil înțelese că mergea în partea din spate.

— La naiba, înjură el și îl urmă.

Un fel de pânză acoperea geamurile pe interior, dar nu era pusă etanș și putură vedea printr-o breșă. Curând, îi identificară pe făptași. Un băiat și o fată. Păreau foarte tineri. Un băiat și o fată zăceau pe dușumea. Fata se îndreptă spre un băiat. Khalil simți cum Adnan îl prindea strâns de braț. Fără niciun fel de emoție, fata îl împușcă pe băiat. Capul îi căzu pe spate și se prăbuși lângă celelalte două corpuri.

— De ce nu face nimic poliția? șopti Adnan înghițindu-și plânsul. De ce nu fac nimic?

Lovi lanțul cu lacăt.

— Sunt prea puțini, așteaptă întăriri, zise Khalil cu respirația tăiată.

— Cei doi au izolat sala, dacă intră poliția, există riscul să fie împușcați și alții.

— Da, dar să stai numai și să te uiți...

Prinsoarea lui Adnan devenea tot mai dureroasă.

Mai fu împușcat un băiat, unul dintre cei care vărsase benzina, iar băiatul cu pistolul îi făcu semn unui băiat mic cu ochelari.

— Ce fac acum?

— Cred că știu, zise Khalil.

Se întoarse și vomită. Se murdărise pe pantofi. Se șterse la gură cu palma. În sală se dezlănțuiseră flăcările. Acum se auzeau strigăte de la copiii de acolo, angoasa și panica creștea cu fiecare secundă. Se repeziră spre ușile de la ieșire. Se auzi o cavalcadă de focuri de armă. Adnan și Khalil vedeau cu groază cum copiii cădeau la pământ.

Khalil se uită în jur. Observă ceva mai încolo o piatră desprinsă din pavaj , o aduse și o ridică deasupra capului. Lovi în repetate rânduri zăvorul ușii, iar până la urmă lanțul cedă și putură să deschidă ușile.

Focul se îndreptă spre ei. Ca și strigătele de panică și angoasa. Fumul era dens, negru și ataca ochii, dar văzură totuși lume care se năpustea afară.

— Aici, aici! strigau ei în timp ce îi ajutau să iasă pe ușă unul după altul.

Ochii le erau împăienjeniți de fum, îi usturau și lăcrimau, totuși reușeau să-i ghideze pe copiii îngroziți spre libertate. Khalil îl auzi pe Adnan strigând chiar lângă el, îl văzu ajutând o fată înspăimântată.

Apoi focul îl cuprinse pe Adnan. Khalil se întoarse când începu să strige de durere.

Bohuslän 1672

Se adunase multă lume pe dealul eșafodului. Călăul aștepta lângă butuc când Elin fu luată din șaretă. Mulțimea de acolo rămase cu răsuflarea tăiată la vederea ei. Avea un veșmânt nou, alb, însă capul îi era pleșuv și ars, mâinile îi atârnau inerte și sucite pe lângă corp și îi venea greu să meargă când fu lăsată în față de două gărzi.

În fața butucului, căzu în genunchi. Încordată, își plimbă privirea peste toți cei care se uitau la ea cu ochii căscați. Singurul lucru la care se putuse gândi de când recunoscuse, iar sentința fusese pronunțată, era dacă Märta avea să fie acolo. Avea să fie obligată să-și vadă mama murind?

Spre ușurarea ei, Märta nu se vedea nicăieri. Britta stătea acolo cu Preben. Ebba din Mörhult ceva mai departe. Și mulți oameni care trăiseră cot la cot cu ea și cu Per, sau alături de ea la casa parohială.

Lars Hierne nu era acolo. Trecuse mai departe la alte treburi, alte vrăjitoare, ale creaturi ale necuratului ce trebuiau stârpite. Pentru el, Elin Jonsdotter era doar un nume în registre. Încă o vrăjitoare pe care comisia împotriva vrăjitoriei o prinsese și o executase.

Britta era cu burta mare acum. Stătea acolo mulțumită, cu mâinile pe pântec. Fața îi strălucea de neprihănire. Preben era lângă ea cuprinzând-o cu brațul, cu privirea fixată în pământ și cu pălăria în cealaltă mână. Erau atât de aproape. Numai la câțiva metri de ea. Ebba din Mörhult pălăvrăgea cu femeile de lângă ea. Elin o auzi spunând din nou bucăți alese din mărturia ei. Se întreba de câte ori își povestise Ebba minciunile. Mereu fusese o bârfitoare slobodă la gură și o mincinoasă.

Ura fierbea în ea. Avusese multe ore în celula ei întunecată să treacă în repetate rânduri prin tot. Fiecare cuvânt. Fiecare minciună. Râsul Märtei când spunea cu inocență lucrurile pe care o făcuseră ei să le spună. Privirea mulțumită a Brittei când o luase pe Märta de mână și o condusese afară din sala judecății. Cum va putea ea să trăiască cu asta când se va face mare și va înțelege ce făcuse? Furia se acumula în ea. Devenea furtună. La fel ca furtuna care i-l luase pe Per, care le transformase pe ea și pe Märta în victime lipsite de apărare și la mila altora.

Îi ura. Îi ura cu o intensitate care o făcea să se zguduie în veșmântul ei alb. Se ridică pe picioarele slabe. Gărzile făcură un pas înainte dar călăul ridică o mână pentru a-i opri. Cu ochi care ardeau de furie, se clătină în sarafanul ei alb și își încordă privirea spre Britta, Preben și Ebba. Toți tăceau si se uitau neliniștiți la ea. Doar era vrăjitoare. Cine știe ce putea să facă acum, la un pas de moarte?

Vorbi calm, cu o voce puternică și stabilă, cu privirea fixată asupra celor care o condamnaseră la moarte, cei trei care stăteau acolo așa de plini de virtute.

— Poate i-ați făcut pe toți să creadă că ați făcut ceva în numele Domnului. Dar eu știu mai bine. Britta, ai fost mereu un om fals și rău, ai fost așa de când ai ieșit

din pântecelele mamei tale prefăcute. Preben, ești un desfrânat și un mincinos, un bărbat moale și laș. Știi că te-ai culcat cu mine, nu o dată, ci de mai multe ori, în spatele nevestei tale și în spatele Domnului. Și Ebba din Mörhult: tu, babă rea, pizmuitoare și bârfitoare, care nu ai putut niciodată suporta că vecina ta a avut cu o bucată de pâine mai mult decât tine. Să ardeți toți în iad! Da, și odraslele voastre să aibă parte de infamie, moarte și foc! Neam după neam. Puteți să-mi distrugeți trupul acum cu fier și foc, dar cuvintele mele vor trăi cu voi multă vreme după ce trupul meu se va fi răcit. Asta vă promit eu, Elin Jonsdotter, în această zi, în fața lui Dumnezeu atotputernicul. Și astea fiind spuse, acum sunt gata să Îl întâlnesc.

Se întoarse spre călău și dădu din cap. Apoi căzu în genunchi, își puse capul pe butuc și își fixă privirea în pământ. Cu coada ochiului, văzu cum aprindeau rugul pe care trupul ei decapitat avea să ardă. Când toporul căzu, Elin își făcea ultima rugăciune, către acel Dumnezeu pe care tocmai îl invocase. Simțea cu tot sufletul că o ascultase. Aveau să fie pedepsiți.

Când capul fu despărțit de trup, se rostogoli pe pantă, iar când se opri, ochii clipiră spre cer. Urmă un moment de tăcere și răsuflări șocate. Apoi strigătele de jubilare urcară spre înalt. Vrăjitoarea era moartă.

Patrik se pregătise toată dimineața pentru convorbirea cu Helen. Jucase multe roluri în acestă poveste. Ca mamă a unui adolescent mort, ar fi trebuit lăsată în pace cu durerea ei. Dar în calitate de mamă a unui ucigaș, trebuia să-i ajute în continuare în investigație. Patrik își dădea seama că avea de ales atitudinea cea mai potrivită. Ca tată, ar fi vrut să o lase în pace. Dar ca polițist, avea nevoie de răspunsurile meritate de rudele victimelor. Și erau multe. Tot orașul voia să înțeleagă ce se întâmplase. Ba chiar toată țara. Titlurile de prin ziare și anunțurile erau negre ca noaptea și își strigau comunicatele despre cele petrecute în Tanumshede.

Când apăruseră primele rapoarte despre un omor în masă în Tanumshede, *Sveriges Vänner* se grăbise să afirme pe rețelele de socializare că fusese un act terorist comis de unul sau mai mulți cetățeni străini. Formula „ce v-am zis noi" se răspândise ca gândul în acele rețele care le fuseseră la îndemână. Însă curând a devenit clar că doi tineri suedezi erau cei care cauzaseră acest dezastru inimaginabil, iar știrea fusese transmisă în întreaga lume. Pe de altă parte, nu se auzise nici pâs din partea *Sveriges Vänner* atunci când se comunicase în presă despre eroii care reușiseră să salveze viețile mai multor tineri. În schimb, se răspândi un val de respect

și recunoștință din partea întregii societăți. Iar compasiunea pentru Tanumshede se propaga din poate părțile. Suedia era o țară șocată. Tanumshede era un oraș în doliu.

Dar acum, tot ce vedea Patrik era o femeie în doliu. Bărbatul și fiul ei erau morți. Cum să se adreseze unei persoane atât de lovite? Nu avea idee.

Când merseseră la casa lui Helen și a lui James, îl găsiseră pe James împușcat lângă un seif de arme ascuns în spatele unui perete fals într-un dulap. Teoria lor era că Sam îl obligase pe tatăl lui să deschidă seiful cu arme și apoi îl împușcase în cap. Îi spuseseră lui Helen ce făcuse Sam, cum îl găsiseră mort pe James. Plânsese isteric, de dragul fiului, era clar. Pe soț nici nu îl pomenise.

Helen fusese lăsată în pace o jumătate de oră, însă nu mai puteau aștepta.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise Patrik. Și îmi cer iertare că trebuie să facem asta.

Helen aprobă din cap. Ochii îi erau goi și chipul palid. O văzuse un medic, dar refuzase orice formă de medicamente.

— Înțeleg, spuse ea.

Mâinile îi tremurau ușor, dar nu plângea. Medicul spusese că probabil încă era în stare de șoc, însă fusese de părere că se putea vorbi cu ea. Îi sugeraseră prezența unui avocat, dar ea refuzase.

— Cum am spus mai devreme, am omorât-o pe Stella, zise ea privindu-l drept în ochi.

Patrik inspiră adânc. Apoi scoase câteva hârtii pe care le adusese cu el și le împrăștie pe masă, pentru a putea citi textul.

— Nu, nu ați făcut asta, spuse el.

Helen făcu ochii mari și se uită nedumerită la el, apoi pe foile din fața sa.

— Acestea sunt copii ale unui document pe care l-am găsit în seiful lui James. A lăsat documente despre diverse lucruri, în caz că avea să fie omorât într-una din misiunile lui afară.

Patrik continuă:

— Există documente referitoare la lucruri practice: casa, contul bancar și indicații pentru înmormântare. Dar ce vreau să vă arăt e aici. Este o... hm, cum să o numesc? O mărturisire.

— Mărturisire? repetă Helen.

Se uită pe documentul cu scrisul lui James, dar îl puse rapid de o parte.

— Spuneți-mi ce e acolo, zise ea.

— Nu ați omorât-o pe Stella, zise Patrik cu un aer grav. Credeați că ați făcut-o, dar era încă în viață când ați fugit. James... James avea o relație cu tatăl dumneavoastră și și-a dat seama că ar fi fost o catastrofă pentru el și familie dacă Stella supraviețuia și povestea ce ați făcut. Așa că a ucis-o. V-a lăsat și pe dumneavoastră, și pe KG să credeți că ați fost cea care ați omorât-o și că el i-a ascuns corpul ca să vă ajute. În acest fel, el a părut salvatorul, iar KG i-a rămas dator. Din acest motiv a acceptat să vă căsătoriți cu James. Începuseră să apară întrebări în armată cu privire la James, zvonurile se răspândeau. Avea nevoie de o familie ca paravan. Așa încât l-a convins pe KG că cel mai bine pentru ambele părți era să se căsătorească cu dumneavoastră. Ați fost folosită ca fațadă. Ați fost salvarea unui om cu o viață dublă care l-ar fi putut costa cariera.

Helen se uita fix la el. Mâinile îi tremurau și mai rău, respira superficial, dar încă nu zicea nimic. Cu mișcări

lente, adună copiile după declarația lui James și le strânse într-o minge tare de hârtie.

— M-a lăsat să cred..., vocea i se frânse și strânse și mai puternic mingea de hârtie între mâini. M-a lăsat să cred că...

Îi era greu să-și recapete suflul iar lacrimile începură să-i curgă. Furia îi pâlpâia în ochi.

— Sam..., vocea îi juca feste. Faptul că m-a lăsat să cred că am fost o ucigașă a făcut ca Sam...

Nu putu sfârși fraza, vocea i se frânse de atâta mânie înhibată și pereții erau parcă pe cale să explodeze în mica încăpere a secției.

— Sam ar fi putut să scape de toate astea! Furia lui... vina lui... Nu e greșeala lui. Înțelegeți, nu? El nu are nicio vină în toate astea. Nu este un băiat rău. Nu e răutăcios, nu a vrut niciodată răul nimănui înainte. Cred numai că a purtat atât de mult din vina mea, că nu a mai putut suporta...

Începu să urle. Lacrimile îi curgeau șuvoi. Când se potoli, se șterse cu mâneca puloverului și se uită la Patrik cu o privire sălbatică.

— Toate astea. Totul a fost o minciună. Sam nu ar fi... Dacă James nu ar fi mințit în toți acești ani, Sam nu ar...

Își strângea pumnii și îi deschidea iar. Până la urmă, luă mingea de hârtie și o aruncă cu putere în perete. Lovi cu pumnii strânși în masă.

— Toți tinerii de ieri! Toți tinerii aceia morți! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu... Și Nea... A fost un accident, nu i-a vrut răul! Niciodată nu ar fi...

Tăcu și se uită deznădăjduită la perete. Apoi continuă cu o voce mai calmă și infinit de îndurerată.

— Trebuie să fi suferit atât de mult ca să poată face așa ceva, trebuie să se fi prăbușit sub tot ce am încărcat pe

umerii lui, însă nimeni nu va înțelege. Nimeni nu îl va vedea pe băiatul meu minunat. Vor vedea un monstru, îl vor descrie ca pe o ființă îngrozitoare, un ciudat care le-a luat viața copiilor lor. Cum să-i fac să îl vadă pe băiatul meu bun? Pe băiatul meu cald și iubitor care a fost distrus de minciunile noastre? Cum să îi fac să mă urască pe mine, să îl urască pe James, dar nu pe Sam? Nu a fost vina lui! A fost victima fricii noastre, a vinovăției noastre, a preocupărilor noastre egoiste. Am lăsat propria durere să devoreze tot ce am avut noi și tot ce a avut el. Cum să îi fac să înțeleagă că nimic nu a fost din vina lui?

Helen căzu în față și se prinse de masă. Patrik șovăi. Rolul de polițist nu-i permitea să se lase mânat de compasiune. Fuseseră distruse atâtea vieți. Însă părintele din el vedea suferința și vina paralizantă a altui părinte, și nu își putu reprima acea parte a lui. Se ridică, merse de partea cealaltă a mesei, trase un scaun lângă Helen și o îmbrățișă. Încercă să o liniștească, în timp ce lacrimile ei îi umezeau cămașa. Nu existau infractori în această poveste. Nu existau câștigători. Numai victime și tragedii. Și suferința unei mame.

Ajunsese acasă de abia în zorii zilei. Pompierii. Spitalul. Ambulanțele. Jurnaliștii. Totul era învăluit în ceață. Marie își aminti că o interogase un polițist, dar nu mai știa ce-i răspunsese, numai că nu presimțise nimic, că nu înțelesese nimic.

Nu putuse să o vadă pe Jessie. Nu știa unde se afla corpul ei. Cât mai rămăsese din el. Cât de mult distrusese focul. Și gloanțele polițiștilor.

Marie își întâlni propria privire în oglindă. Mâinile i se mișcau din reflex. O panglică de pânză care-i

prindea părul. Trei jeturi de loțiune demachiantă pe discul de bumbac. Mișcări circulare când își întinse loțiunea. Sticluța cu apă tonifiantă. Un alt disc demachiant. Senzația rece și proaspătă pe piele când șterse loțiunea vâscoasă de curățat. Încă un disc demachiant pentru a curăța ochii. Mișcările precaute pentru a șterge rimelul fără a leza genele. În sfârșit, fața îi era goală. Curată. Gata de a fi întremată, înnoită. Se întinse după borcănașul lat și argintiu. Cremă de noapte La Prairie. Cumplit de scumpă, dar se putea spera că era la fel de binefăcătoare pentru piele precum indica prețul. Luă mica spatulă și o introduse în recipient. Puse crema pe degete și începu să o maseze cu grijă. Mai întâi obrajii. Zona din jurul gurii și nasului. Apoi fruntea. Apoi borcănașul mic argintiu. Crema de ochi. Mișcări mai blânde pentru a nu leza pielea subțire din jurul ochilor. O picătură mică impregnată cu grijă în piele.

Așa. Gata. Un somnifer, apoi avea să doarmă, în timp ce celulele pielii ei se regenerau, iar amintirile i se ștergeau din memorie.

Nu trebuia să înceapă să se gândească la altceva. Dacă s-ar fi gândit la altceva decât la borcănașe argintii și la pielea care trebuia menținută tânără și elastică, așa încât alți finanțatori de film să mizeze pe ea, atunci stăvilarele aveau să cedeze. Aparența fusese mereu salvarea ei, lumina reflectoarelor și strălucirea o împiedicase să-și amintească mizeria și durerea. Faptul că-și permitea să aibă o singură dimensiune era pentru ea un refugiu din amintirile a ceea ce pierduse și a ceea ce nu primise niciodată.

Fiica ei existase într-o realitate paralelă, plutise într-o lume în care nu-și permisese decât niște vizite scurte.

Existaseră momente în care să simtă că o iubea pe Jessie? Fiica ei ar fi răspuns că nu. Era sigură de asta. Fusese mereu conștientă că Jessie tânjea după un singur moment de afecțiune din partea ei. Și existaseră clipe în care voise să îi ofere asta. Acea primă întâlnire, când îi fusese pusă la piept. Jessie era caldă și cleioasă, dar privirea ei era atât de căutătoare când o întâlnise pe a ei. Și primii pași. Bucuria din ochii lui Jessie când reușise să stăpânească ceva ce omul stăpânise de milioane de ani. Mândria pe care Marie o simțise aproape că o dăduse peste cap și fusese nevoită să-și întoarcă spatele ca să meargă mai departe și să nu i se lase pradă. Prima zi de școală. Mica fată blondă cu părul prins în coadă care pornise cu ghiozdanul în spate plină de așteptări în fața a tot ce avea să învețe despre lume, despre viață. La un pas mai încolo, pe trotuar, alături de bona Juanita, se întorsese și-i făcuse cu mâna lui Marie care rămăsese în picioare lângă frumoasa casă pe care o putuseră închiria în The Hills[1]. Fusese atât de aproape atunci. La un pas de a fugi după fiica ei, a o strânge în brațe și a-și îngropa nasul în părul ei blond care mirosea mereu a lavandă, datorită șamponului de lux pentru copii. Însă se abținuse. Prețul ar fi fost prea mare.

Toți din viața ei se întrecuseră în a o învăța că ar fi costat prea mult să îi pese. Mai ales Helen. O iubise pe Helen. Și Helen o iubise pe ea. Cu toate acestea, o trădase. Alesese altceva. Îi aruncase în față toată iubirea, toată speranța. Nu trebuia să se întâmple din nou. Nimeni nu mai avea voie să o rănească iar.

Și Jessie alesese să o părăsească. Alesese să meargă direct în foc. Chiar și Jessie o dezamăgise până la urmă.

---

1 Cartier select din vecinătatea studiourilor de filmare de la Hollywood. (*N.r.*)

O lăsase singură. Marie simțea mirosul de fum în nări. Mai luă un disc demachiant. Îl îmbibă bine în apă de față și își curăță nările. Ustura și gâdila și o făcea să strănute, ochii îi lăcrimară, dar până la urmă reuși să îndepărteze mirosul. Se uită în sus și încercă să-și oprească lacrimile, luă o cutie cu șervețele Kleenex și își șterse frenetic ochii, dar tot nu reuși.

Filmările se opriseră pentru o zi, două. Nimeni nu avea nevoie de ea acum. Era absolut singură. Așa cum știuse mereu că avea să fie. Dar nu avea să lase asta să o dărâme. Trebuia să fie puternică. *The show must go on*[1].

— Ieri a fost o zi neagră în istoria acestor locuri, zise Patrik.

Câțiva din jurul mesei încuviințară din cap. Cei mai mulți nu făceau decât să se uite în jos, la masă, în sala de conferințe care părea acum atât de sufocantă.

— Ce spune ultimul comunicat de la spital? întrebă Gösta.

Fața îi era cenușie și nebărbierită. Nici unul dintre ei nu apucase să doarmă.

Misiunea sfâșietoare de a informa familiile morților și răniților le luase foarte mult timp și mereu erau deranjați de ziariști înfigăreți care doreau să afle cât mai multe despre ce se întâmplase.

Despre asta se vorbise atât de mult. De asta se temuse lumea. Că împușcăturile din școlile din SUA aveau să apară și aici, că cineva, mai devreme sau mai târziu, avea să-și împuște colegii. Sam și Jessie nu făcuseră asta într-o școală, dar tiparul era același și țintele fuseseră colegii de clasă.

---

[1] Spectacolul trebuie să continue (în lb. engleză în original). (*N.r.*)

— O fată a murit acum o oră. Am ajuns la nouă morți și cincisprezece răniți.

— Doamne Dumnezeule, zise Gösta clătinând din cap.

Patrik nu putu să asimileze aceste informații. Mintea i le refuza. Era imposibil de înțeles că atâția tineri își pierduseră viața sau fuseseră răniți și poate cu daune permanente.

— Zece morți, dacă îl punem la socoteală și pe James, zise Martin.

Patrik aprobă din cap.

— Ce spune Helen? întrebă Gösta. Și Marie? Au bănuit ceva? Sam și Jessie s-au purtat ciudat sau au insinuat ceva?

— Spun că nu au bănuit nimic. Însă am găsit un caiet de însemnări acasă la Sam cu planificarea detaliată a modului în care vor fi procedat, schițe ale clădirii centrului comunitar și altele. Pare să fi planificat asta mult timp, apoi presupunem că a implicat-o cumva și pe Jessie.

— A avut tendințe violente înainte? întrebă Paula.

— Nu, conform lui Marie. Spune că fiica ei era o singuratică, că poate a fost hărțuită în școlile prin care a trecut, dar că nu putea şti sigur. Părea să nu-i fi dat fiicei ei prea multă atenție.

— Trebuie că moartea Neei să fi fost declanşatorul pentru Sam, zise Martin. Să ai cincisprezece ani și să porți această vină. Și apoi să ai un tată dominator și o mamă slabă. Și una peste alta să mai porți și stigmatul de a fi trăit în umbra vinei lui Helen. Nu putea fi ușor...

— Să nu-ți mai pară așa de rău pentru el, ce dracului, zise Mellberg. Câți nu au crescut în condiții și mai grele fără să-și împuște colegii de școală?

— Nu asta am vrut să spun, pară Martin cu glas scăzut.

— Ce spune Helen? repetă Gösta.

— E disperată. Distrusă. Fiul și soțul ei sunt morți amândoi. Va fi condamnată pentru profanare și pentru protejarea infractorului din cauza a ceea ce a făcut după moartea Neei. Ştie asta.

Paula ridică un ziar.

— Adnan e ridicat în slăvi ca erou pentru faptele lui, zise ea schimbând subiectul. Refugiatul care și-a dat viața pentru salvarea unor tineri suedezi.

— Fraier nebun, zise Mellberg, dar fără să-și poată acoperi nota de admirație din voce.

Patrik încuviință. Ce făcuseră Adnan și Khalil fusese îngrozitor de riscant și teribil de curajos. Salvaseră treizeci de tineri. Treizeci de tineri pe care altfel îi așteptă o moarte sigură.

Cât despre el, se luptase toată noaptea cu imaginile care se încăpățânau să-i rămână pe retină. Când incendiul și focurile de armă îi obligaseră să ia o decizie rapidă și să riște, Patrik și Paula intraseră primii pe ușa spartă de pompieri. Nu avuseseră timp de gândire. Îi văzuseră pe Sam și pe Jessie în sala care ardea, spate în spate, împușcându-i pe tinerii care fugeau pe ușile din spate, pe care Adnan și Khalil reușiseră să le deschidă. Schimbase o privire rapidă cu Paula și ea aprobase din cap. Își ridicaseră armele și trăseseră. Sam și Jessie căzuseră simultan la pământ.

Restul era ca o ceață. Ambulanțele se mișcaseră înainte și înapoi toată noaptea, toate spitalele districtului veniseră în ajutor și persoane private au contribuit la transportul răniților.

Tot mai mulți oameni se adunaseră în jurul centrului comunitar. Aprindeau lumânări și vărsau lacrimi, se

îmbrățișau și își puneau mii de întrebări care probabil nu aveau să-și găsească niciodată răspunsul. Tanumshede își asigurase numele alături de alte localități de care erau legate mari tragedii, în acele cărți de istorie care evocau imagini ale morții și răului. Însă oamenii nu se gândeau la asta acum. Acum lumea își plângea fiii și fiicele, frații și surorile, prietenii, vecinii și cunoscuții. Nu mai credea nimeni că un oraș mic era scutit de tot răul de care citeai prin ziare. De acum aveau să-și încuie ușile și să meargă la culcare cu o anume neliniște, cu angoasa a ce s-ar mai putea întâmpla.

— Sunteți în regulă? întrebă Annika, privindu-i pe Patrik și pe Paula.

Se uită la Paula și amândoi ridicară din umeri. Ce ar putea răspunde?

— Nu am avut alternativă, spuse Paula pe un ton grav. Am făcut ce a trebuit să facem.

Patrik nu spuse nimic, aprobă doar din cap. Știa că Paula avea dreptate. Nu era nicio îndoială. Singura modalitate de a salva viețile tinerilor fusese să-i împuște pe Sam și pe Jessie. Știa că fusese decizia corectă și că nimeni nu i-ar fi putut acuza pentru ce făcuseră. Dar sentimentul de a trebui să împuști un copil... el și Paula erau nevoiți să trăiască cu asta pentru restul vieții. Pentru că, indiferent ce ar fi făcut Sam și Jessie, ei nu erau decât doi adolescenți rătăciți care se mânaseră unul pe altul într-o acțiune atât de îngrozitoare, că era de neconceput. Poate că nu avea să înțeleagă niciodată imboldurile care-i purtaseră acolo. Poate că nu avea să înțeleagă niciodată cum ei și-ar fi putut justifica acțiunea în fața lor înșiși.

Patrik își drese vocea.

— Când tehnicienii au investigat camera lui Sam, azi-dimineață, au găsit un stick de memorie cu poze

intime ale lui James împreună cu un bărbat care acum a fost identificat drept KG Persson. Tatăl lui Helen, cu alte cuvinte.

— Ar fi putut fi un factor declanșator? întrebă Martin. Să o vadă pe mama ei sărutând altă femeie și să găsească aceste fotografii cu tatăl lui?

Paula dădu din cap.

— Nu știu, zise Patrik. Nu cred că o să aflăm vreodată. Și mai avem o problemă în legătură cu care trebuie să stabilim ceva.

Arătă spre Mellberg.

— Bertil a venit la mine în timpul dineului de nuntă și a spus că a primit o informație conform căreia trei tineri au fost conduși într-o mașină și lăsați în dreptul centrului de refugiați cam în același interval de timp când chiloții Neei fuseseră plasați acasă la Karim. Martorul spune că era vorba de fiul lui Bill și de doi prieteni ai lui, o fată și un băiat. Cei trei au fost împușcați ieri. Nu văd de ce am continua investigația în sensul ăsta, aveți vreo obiecție?

Se uită în jur. Toți clătinară din cap.

— În ceea ce privește incendiul de la tabăra de refugiați, continuăm investigația. Însă cred că ne va fi greu să aflăm cine a făcut asta, ard tabere de refugiați în toată Suedia fără a fi prinși făptașii. Dar să ne ținem ochii și urechile deschise.

Toți aprobară din cap. Se făcu tăcere. Patrik realiză că era cazul să țină un debriefing ca să refacă firul evenimentelor, dar oboseala își spunea cuvântul, iar căldura din camera nu făcea decât să înrăutățească toropeala. Erau triști, șocați, obosiți și tulburați. La recepție, telefonul suna neîncetat. Nu numai în toată Suedia, ci în toată lumea privirile se îndreptau asupra

orașului lor și a tragediei care îi lovise. Iar Patrik își dădea seama că toți care se aflau în mica încăpere din secția de poliție din Tanumshede simțeau că ceva se schimbase pentru totdeauna. Nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Îi era teamă că aveau să creadă că era nerecunoscător, că nu apreciase ce făcuseră pentru el. Însă nu era așa. Karim nu ar fi crezut niciodată că vreun suedez și-ar fi deschis casa în acel fel pentru el și pentru copiii lui, că aveau să-l ajute să primească o locuință proprie, că i-ar fi îmbrățișat copiii și i-ar fi vorbit ca unui egal. Era bucuros că avusese parte de acea latură a Suediei. *Și* de acea latură.

Însă nu putea rămâne acolo. Ei nu puteau rămâne acolo. Suedia îi luase prea mult. Amina aparținea acum stelelor și razelor calde ale soarelui, iar lui îi lipsea în fiecare minut, în fiecare secundă. Așează atent fotografiile cu ea în geantă, înfășurate bine în haine moi. Cea mai mare parte a genții era plină cu hainele copiilor. Nu ar fi fost în stare să poarte mai mult decât o geantă, așa încât luase numai strictul necesar pentru el însuși. El nu avea nevoie de nimic. Ei aveau nevoie de tot. Ei meritau tot.

Era imposibil să ia cu el jucăriile primite de la Rita, Bertil și Leo. Știa că aveau să se întristeze, însă nu avea loc. Încă o dată erau nevoiți să lase lucruri iubite în urma lor. Era prețul pe care îl plăteau pentru libertate.

Îi privi pe copii. Samia dormea cu un iepuraș în brațe, unul alb-cenușiu primit de la Leo și fără de care refuza să doarmă. Pe acela putea să-l ia, dar era singurul. Iar Hassan avea în mână o pungă cu biluțe colorate. Se vedeau sclipind prin plasa neagră, putea să se uite la ele ore întregi. Și acestea veneau cu ei. Dar pentru mai multe nu mai era loc.

Auzise despre Adnan și Khalil. Toți sunaseră unii la alții povestind fie cu groază, fie cu mândrie. Erau lăudați drept eroi de către suedezi. Ce ironie! Karim retrăia momentele când Adnan îi povestea dezamăgit despre privirile de care avea parte, despre cum suedezii se uitau la el ca și cum ar fi fost de pe altă planetă. El era cel din tabăra de refugiați care își dorea cel mai mult să se adapteze. Dorea să fie acceptat. Iar acum era celebrat ca un erou. Însă la ce bun? Oricum nu mai trăia să vadă asta.

Karim se uită în jur în apartament. Era luminos și frumos. Spațios. Ar fi putut fi o casă bună pentru el și pentru copii, știa asta. Dacă durerea după Amina nu i-ar fi sfâșiat inima. Dacă i-ar mai fi rămas speranța că țara aceea i-ar fi putut oferi un viitor. Dar Suedia îi dăduse numai suferință și respingere. Simțea ura și suspiciunea și știa că nu s-ar simți în siguranță acolo. Aveau să caute mai departe. El și copiii. Un loc în care să se poată odihni. Unde să se simtă în siguranță și să aibă încredere în viitor. Un loc în care să vadă zâmbetul Aminei în fața lui fără să se simtă doborât de durere.

Luă anevoie un pix cu mâna lui rănită. Bandajul îi fusese scos la spital, dar încă îl durea, iar cicatricile și calozitățile aveau să rămână pentru mult timp de acum înainte, poate pentru totdeauna. Luă o foaie și apropie pixul fără a ști exact ce să scrie. Nu era nerecunoscător. Nu era asta. Îi era teamă. Și se simțea pustiu.

Până la urmă, scrise numai un cuvânt pe bilet. Unul dintre primele cuvinte pe care le învățase în suedeză. „Mulțumesc." Apoi merse să-i trezească pe copii. Îi aștepta o călătorie lungă.

Trecuse aproape o săptămână de la tragedia de la centrul comunitar și, treptat, doliul trecuse într-o nouă fază, iar viața de zi cu zi începea să își reintre în drepturi. Ca întotdeauna. Cel puțin pentru cei aflați la periferia, și nu în epicentrul tragediei. Pentru cei care pierduseră pe cineva, mai era o bucată lungă de drum până la ceva ce măcar să semene cu viața de zi cu zi.

Martin se frământase toată dimineața ce ar fi putut însemna acel telefon ciudat din ziua precedentă de la un avocat. Avea privirea țintuită în tavan când Mette se întoarse somnoroasă spre el și îl întrebă cu jumătate de voce:

— La ce oră trebuie să mergi acolo?

— La nouă, zise el uitându-se la ceas.

Curând, constată el.

— Despre ce crezi că este vorba? Mă dă cineva în judecată? Am rămas dator cuiva? Ce?

Își întinse mâinile frustrat, iar Mette râse de el.

Îi iubea râsul. De fapt, iubea tot ce avea de-a face cu ea. Încă nu îndrăznise să-i spună. Nu cu aceste cuvinte. Avansau precauți, pas cu pas.

— Poate ești multimilionar? Poate ai vreo rudă necunoscută și putred de bogată în SUA care a murit și te-a făcut singurul moștenitor?

— Ha! Știam eu asta! zise el. Că m-ai luat numai pentru bani!

— Ah, dar ce credeai? Că pentru bicepșii tăi mari, sau ce?

— Auzi acolo, zise el repezindu-se să o gâdile.

Ea știa că mușchii brațelor lui, nu foarte bine antrenați, erau un subiect sensibil.

— Ar trebui să începi să te îmbraci ca să ajungi, îi zise.

El aprobă din cap și o lăsă, cu părere de rău.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în mașină spre Fjällbacka. Avocatul refuzase să îi spună lui Martin despre ce era vorba, repetase numai ca el să fie prezent în biroul lui la ora nouă. Fix.

Parcă în fața vilei care găzduia și micul birou de avocatură, și bătu la ușă. Un bărbat cu păr grizonant, pe la vreo șaizeci de ani, deschise ușa și îi scutură mâna cu entuziasm.

— Stați jos, zise el arătând spre un scaun în fața biroului său foarte ordonat.

Martin se așeză, circumspect. Avusese mereu o rezervă față de oamenii care aveau prea multă ordine în jurul lor și în acest birou părea că fiecare lucru își avea locul lui.

— Ei bine, sunt curios despre ce este vorba, zise Martin.

Simțea că palmele începeau să-i transpire și bănuia că fața și gâtul i se umpluseră de petele acelea de roșeață pe care le detesta atât de mult.

— Nu vă îngrijorați, nu e nimic neplăcut, spuse avocatul și Martin ridică din sprâncene.

Asta nu îl făcea mai puțin curios. Poate Mette avea dreptate cu milionarul ei american.

— Sunt executorul testamentar al lui Dagmar Hagelin, spuse avocatul și Martin tresări.

Îl ațintì cu privirea.

— A murit Dagmar, zise el tulburat. Când? Am vorbit cu ea chiar acum o săptămână.

Simți că i se strânge inima. Îi plăcea de bătrânică. Îi plăcea foarte mult.

— A murit acum vreo două zile, dar astfel de lucruri iau timp, spuse avocatul.

Martin bombăni ceva. Cu atât mai puțin înțelegea ce căuta acolo.

— Dagmar a avut o dorință foarte clară, care vă privește.

— Pe mine? Nu ne cunoșteam. Am întâlnit-o numai de două ori în legătură cu o anchetă de poliție.

— Serios? făcu avocatul, mirat.

Apoi se adună.

— Înseamnă că i-ați făcut o impresie foarte bună în aceste două ocazii. Dagmar a făcut un adaos la testamentul ei, pentru că a vrut ca dumneavoastră să moșteniți casa în care a locuit.

— Casa? Ce vreți să spuneți?

Martin tăcu, confuz. Cineva își bătea joc de el. Dar avocatul din fața lui părea extrem de serios.

— Da, conform testamentului lui Dagmar, ea dorește să moșteniți casa. A scris o notă, cum că ar fi câte ceva de reparat, dar că e de părere că vă va plăcea să trăiți acolo.

Martin nu putu asimila ce îi spunea avocatul. Îl lovi un gând.

— Dar are o fiică. Nu o să se supere? Nu vrea ea casa?

Avocatul arătă spre niște hârtii aflate pe birou, în fața lui.

— Am un document aici în care fiica lui Dagmar se dezice de orice pretenție asupra casei. Când am vorbit cu ea la telefon, a spus că e prea bătrână să aibă grijă de o dărăpănătură veche și că nu avea nevoie de bani. A spus:

„Am destul ca să mă descurc. Dacă mama a hotărât asta, atunci știu că așa e cel mai bine".

— Dar...., începu Martin, simțind panicat cum i se înlăcrimează ochii.

Încetul cu încetul, înțelese. Dagmar îi oferise frumoasa ei casă roșie. Casa la care nu încetase să se gândească. Zi și noapte se gândise dacă și-ar fi putut permite să o cumpere pentru el și pentru Tuva. Văzuse totul în fața ochilor, leagănul pe care avea să-l instaleze în curte, unde ar avea o mică grădină în care Tuva ar putea planta mici legume, iernile cu șemineu în camera de zi și cărarea prin zăpadă până la trepte. Își închipuise o mie și una de lucruri, dar oricum ar fi socotit, tot nu i-ar fi ajuns finanțele.

— De ce? întrebă el și nu-și mai putu stăpâni lacrimile, pentru că acum îl năpădiră gândurile la Pia, cum dorise ea ca Tuva să crească într-o casă mică și roșie la țară, cu leagăn în grădină și propria grădiniță de legume.

Nu plângea numai pentru că Pia nu va avea parte de toate astea, plângea pentru că știa că s-ar fi bucurat de noua lor viață, chiar dacă nu mai era cu ei.

Avocatul îi întinse un șervețel de hârtie și spuse calm:

— Dagmar a zis că dumneavoastră și casa aveți nevoie unul de celălalt. Și știți, cred că avea dreptate.

Bill și Gun avuseseră grijă de el când se întorsese din spital. În mijlocul propriei suferințe, Khalil primise o cameră de oaspeți luminoasă la parterul casei.

Lucrurile lui din camera de la demisol erau deja acolo. Și cele ale lui Adnan. Bill promisese să-l ajute să trimită o scrisoare părinților lui Adnan. Khalil voia ca ei să știe că fiul lor murise ca un erou. Că nu exista om în noua lui țară care să nu-i cunoască numele, care să

nu-i fi văzut fotografia. Devenise un simbol, un pod către suedezi. Prim-ministrul îl pomenise într-un discurs televizat, spusese că Adnan arătase cum compasiunea pentru ceilalți nu ținea cont de granițele unei națiuni sau de culoarea pielii, cum el nu se gândise la naționalitatea tinerilor suedezi, la cultura lor și la culoarea lor când își dăduse viața ca să îi salveze pe atât de mulți dintre ei. Vorbise mult, mai spusese și alte lucruri. Dar asta era ce voia el să adauge în scrisoarea către părinții lui Adnan.

Prim-ministrul vorbise și despre Khalil. Însă atunci încetase să mai asculte. Nu se simțea ca un erou. Nu voia să fie asta. Voia să fie doar unul dintre ei. Noaptea, îl frământau coșmarurile cu fețele copiilor. Groaza din priviri, frica de moarte și panica. Crezuse că nu avea să mai fie nevoie să treacă prin asta. Dar groaza din ochii unui copil arăta la fel ca acasă. Nu exista nicio diferență.

Seara, Bill și Gun se așezau în fața televizorului. Câteodată de țineau de mână, altădată stăteau doar unul lângă altul, în timp ce imaginea televizorului le lumina chipurile. Încă nu îl îngropaseră pe fiul lor, Nils. Poliția nu putuse să le spună când vor fi gata cu investigația. Fiii lor mai în vârstă veniseră să îi salute, apoi plecaseră la ale lor, la familiile lor. Nu le puteau alina durerea, și o aveau și ei pe a lor.

Khalil crezuse că nu aveau să navigheze. Nu fără Adnan. Sau Karim. Îi lipsea și se întreba unde se aflau acum, el și copiii. Dispăruseră pur și simplu.

În a treia dimineață petrecută la ei, Bill îl anunțase că vorbise cu ceilalți și că aveau să se adune la barca cu pânze la ora zece. Atât. Nu a întrebat. Anunțase numai că aveau să navigheze. Fără Adnan. Și fără Karim.

Acum erau aici, așteptând semnalul de start. Alte clase concuraseră deja și era multă lume la Dannholmen.

Organizatorii avuseseră mult noroc cu vremea, soarele strălucea pe cerul de un albastru viu. Mulți erau acolo să urmărească proiectul lui Bill. Presă și curioși. Localnici și turiști. Părea că întreaga Fjällbacka și cei din împrejurimile ei veniseră pe mica insulă rece. Khalil citise pe internet despre o vedetă de cinema suedeză care locuise acolo. Cea a cărei statuie se afla în mica piațetă din Fjällbacka. El nu o știa, dar se uitase cu o seară înainte, alături de Bill și Gun, la filmul *Casablanca*[1]. Era frumoasă. Cam tristă, dar frumoasă. În acea manieră rece, suedeză.

Văzuse insula, dar nu păsise niciodată pe ea. Se antrenaseră intens în puținele zilele care le mai rămăseseră, și navigaseră în jurul insulei. Inițial, concursul fusese numai pentru bărci mici, pentru copiii și tinerii de la școala de navigație din Fjällbacka. Însă de când se reluase concursul, în urmă cu câțiva ani, participa și clasa lor de bărci. „C55" zicea Bill că se numea.

Îl privi pe Bill stând la cârmă. Se mișcau încoace și-ncolo alături de celelalte bărci din clasa lor, cu ochii pe ceas, ca să se afle în poziția cea mai avantajoasă la semnalul de start. Nimeni nu vorbea despre Adnan. Dar știau că acum nu mai era doar un concurs, o paradă, un fel de a trece timpul așteptând să afle dacă vor primi un cămin în Suedia.

Mai rămăseseră trei minute până la începerea competiției, iar Khalil se uită din nou spre insulă. Larma surdă, de oameni care luau masa, copii care alergau pe acolo și se jucau, grupuri de fotografi și jurnaliști care stăteau și vorbeau colegial unii cu ceilalți, se oprise brusc. Toți se adunaseră pe partea în care se dădea startul. Adulți. Copii. Jurnaliști. Locuitori din Fjällbacka. Turiști.

[1] Film de referință în istoria cinematografiei, din 1942, cu suedeza Ingrid Bergman în rolul principal feminin. (*N.r.*)

Văzu câțiva din tabăra de refugiați. Rolf era acolo. Gun stătea alături de fiii mai mari ai ei și ai lui Bill. Chipuri cunoscute și necunoscute. Câțiva dintre polițiștii de la secție. Toți stăteau tăcuți și priveau spre barca lor. Nu se auzea nimic mai mult decât valurile lovind barca și pânzele fluturând în vânt. Bill ținea atât de strâns cârma, încât i se albiseră degetele. Iar maxilarul îi era încleştat.

Un copil mic începu să salute cu mâna. Apoi încă unul. Și încă unul. Toți de pe Dannholmen își fluturară mâinile când trecură pe lângă ei. Khalil simți cum îi mergea drept la inimă. Nu era un limbaj pentru care trebuia să facă un efort ca să-l înțeleagă. Era același peste tot în lume. Un gest universal de iubire. Le răspunse la fel, ca să-și dea seama că vedeau, că înțelegeau. Ibrahim și Farid își fluturară și ei mâinile, doar Bill continua să conducă, stând cu spatele drept, la pupă. Singurul lucru care îl trăda că îi observase erau ochii care îi străluceau.

Apoi se dădu semnalul de start. Cu precizie perfectă țâșniră din linia de plecare. De-a lungul insulei, publicul continua să își agite mâinile, iar unii îi aclamau și îi încurajau. Larma se ridica spre cerul senin. Pânzele se încordau și se umflau în vânt, iar barca înainta înclinându-se și tăind valurile. Pentru un moment, i se păru că vede chipurile lor în mulțime. Amina. Karim. Adnan. Dar când se uită din nou, dispăruseră.

— Mă bucur că ți-a plăcut mâncarea, zise Erica și-i mai puse surorii ei o porție de cartofi gratinați.

Anna putea mânca precum un bărbat de doi metri acum, când era gravidă.

— Nu ești singură, zise Patrik și se întinse după tigaia cu friptură. Încep în sfârșit să-mi recapăt apetitul.

— Cum te simți, de fapt? întrebă Dan. Toți am fost influențați de tragedia de la centrul comunitar, dar pentru tine trebuie să fi fost... îngrozitor.

Erica ridică o sticlă de Ramlösa spre el și aprobă din cap. Știa că nu îndrăznea să bea vin, putea fi nevoie oricând să o conducă pe Anna la spital.

Patrik puse jos tacâmurile. Erica își dădu seama că nu știa cum să răspundă la acea întrebare. Fuseseră atâtea pierderi acolo, atâția suferinzi, atâtea victime.

— Primim consiliere, zise el învârtind vinul în pahar. La început, mi s-a părut ciudat să vorbesc cu un psiholog la început, dar apoi..., poate că nu trebuie respinsă atât de ușor ideea asta.

— Am auzit că filmul ar putea primi un trofeu Guldbagge[1], zise Anna schimbând subiectul. Și Marie la fel.

— Da, dacă ne gândim la toată atenția de care s-a bucurat în presă, nu m-ar mira, zise Erica. Dar Marie pare să se fi schimbat de la moartea lui Jessie. Nu a mai dat niciun interviu.

— Eu am auzit că va scoate o carte despre toate astea, zise Dan întinzându-se după bolul de salată.

Erica dădu din cap.

— Spune că vrea să-și povestească propria versiune. Dar ea și Helen au promis să vorbească mai mult cu mine. Și Sanna.

— Cum se simte Sanna? întrebă Patrik.

— Am vorbit cu ea ieri, zise ea gândindu-se la biata femeie care acum își pierduse și fiica. Ce să mai spun? Face față în măsura în care e posibil...

— Și cum rămâne cu Helen? se interesă Dan.

---

[1] Premiile industriei suedeze de film, care se decernează anual, începând din 1964. Numele înseamnă Scarabeul de Aur, iar trofeul este inspirat de forma unui gândac. (*N.r.*)

— Probabil că va fi condamnată la închisoare pentru profanare și sprijinirea infractorului, zise Patrik. Nu știu ce să cred, dar consider că, într-un fel sau altul, e şi ea o victimă, precum mulți alții în acest caz tragic. Însă legea e lege.

— Cum se simt părinții Neei? întrebă Anna punând jos tacâmurile.

— Vor vinde ferma, răspunse scurt Patrik.

Erica îl privi cu compasiune. Știa cât de mult pusese la inimă acest caz, câte nopți de insomnie petrecuse frământat de gânduri și imagini care nu aveau să-l părăsească niciodată. Chiar pentru asta îl iubea. Era dedicat, era curajos, era puternic și loial. Era un partener mai bun decât visase vreodată să aibă și un tată fantastic pentru copiii lor. Viața lor nu era mereu roz, romantică sau ușoară. Era stresantă, animată și plină de mici conflicte cotidiene, mai ales acum, când copiii lor ajunseseră la vârsta opoziției. Nu aveau parte de destul somn, nici de destul sex, nici de destul timp pentru ei înșiși sau pentru a vorbi despre lucrurile importante. Însă asta era viața lor. Copiii lor se simțeau bine, se bucurau de atenție, erau fericiți. Își întinse mâna și o prinse pe a lui Patrik. Simți cum și el i-o strânse la rândul lui. Erau o echipă. Un tot.

Anna scoase un geamăt. Mâncase patru porții de friptură de porc cu cartofi și nu era deloc ciudat că burta îi făcea figuri. Dar fața ei se contorsiona tot mai mult. Dan înlemni uitându-se la ea. Anna își lăsă ușor privirea în jos. Ridică din nou capul, respirând sacadat.

— Sângerez, zise ea. Ajutați-mă, sângerez.

Erica simți că i se dublă pulsul. Se năpusti pe telefon.

BOHUSLÄNINGEN[1]

Blestemul vrăjitoarei

O coincidență? Sau un blestem de vrăjitoare vechi de trei sute de ani, care a făcut din nou victime?

Lisa Hjalmarsson, de cincisprezece ani, a făcut descoperiri care în mod garantat îi vor da cititorului fiori reci prin vine.

Lisa Hjalmarsson din clasa a 9-a B a școlii gimnaziale din Hamburgsund a scris un referat despre Elin Jonsdotter din Fjällbacka, o femeie care a fost condamnată și executată ca vrăjitoare în 1672. Lângă eşafod, Jonsdotter a aruncat un blestem violent asupra denunțătorilor ei: sora ei, Britta Willumsen, bărbatul ei, Preben, precum și o femeie cu numele Ebba din Mörhult.

O poveste pe cât de palpitantă, pe atât de sângeroasă, care acum își găsește o continuare terifiantă datorită cercetărilor Lisei Hjalmarsson. S-a dovedit că urmașii celor menționați ca denunțători au fost implicați în toate tragediile umane imaginabile: omor, sinucidere și accidente.

Tragedii care au culminat cu evenimenele teribile din această vară.

[1] Ziar cotidian regional din Bohuslän, fondat la Uddevalla în 1878. (*N.r.*)

Se pare că extrem de mediatizata tragedie de la Tanumshede ar fi direct legată de blestemul lui Elin Jonsdotter de acum peste trei sute de ani. Lisa Hjalmarsson a reușit să demonstreze că tinerii care au aprins clădirea centrului comunitar și au împușcat atât de mulți tineri au fost descendenți direcți ai lui Preben și Britta Willumsen, precum și ai Ebbei din Mörhult.

O coincidență?

Sau blestemul lui Elin Jonsdotter are puteri până în ziua de azi?

Mulțumiri

A fost dificil și provocator să scriu despre secolul al XVII-lea, dar și foarte plăcut. Am înaintat printr-o mare de cărți, am citit pe internet și am consultat experți. Cu toate astea, nu am făcut decât să zgândăresc suprafața acelui timp fascinant. Toate greșelile, conștiente și inconștiente, sunt ale mele proprii. Același lucru este valabil și pentru povestea contemporană. Mi-am luat anumite libertăți de a adapta și istoria, și realitatea poveștii mele. Este privilegiul scriitorului și al povestitorului.

Ca întotdeauna când scriu o carte, sunt mai mulți oameni cărora să le mulțumesc. O carte nu e scrisă într-un vacuum, ci este o muncă de echipă, chiar dacă eu sunt cea care bate în tastatură.

Cu neliniștea permanentă de a nu omite cumva pe cineva important pentru carte, vreau să le mulțumesc anumitor persoane-cheie din viața mea profesională, ca și din cea privată.

Editoarea mea, Karin Linge Nordh, și redactorul meu, John Häggblom, au lucrat enorm cu manuscrisul *Vrăjitoarei*, un efort cu atât mai mare cu cât cartea a căpătat o așa amploare. Cu minuțiozitate, precauție și iubire, au

scos buruienile din straturi și au găsit ce trebuia curățat. Sunt cu adevărat conștientă de contribuția lor fantastică și extrem de recunoscătoare. Vreau de asemenea să îi mulțumesc Sarei Lindegren de la *Forum* și lui Thérèse Cederblad și Göran Wiberg de la Editura Bonnier. Am primit ajutor cu verificarea documentară de la Niklas Ytterberg, Miriam Säfström, Ralf Tibblin, Anders Torewi, Michael Tärnfalk, Kassem Hamadè, Lars Forsberg și Christian Glaumann. Ajutorul vostru a fost de neprețuit!

Apoi vă mulțumesc vouă, celor care mă ajutați să-mi țin viața sub control. Mama mea, Gunnel Läckberg, Anette și Christer Sköld, Christina Melin, Sandra Wirström, Andreea Toba și Moa Braun. Și copiii mei mari și fantastici, Wille, Meja și Charlie, care nu s-au dat înapoi de la a mai spăla niște vase sau a avea grijă de Polly un moment, când aveam nevoie să lucrez. Minunați, minunați copii!

Joakim și toată banda de la Nordin Agency. Sunteți extraordinari și văd fapte mari pentru noi în viitor.

Mulțumesc prietenei și surorii mele (chiar dacă nu de sânge), Christina Saliba, precum și lui Sean Canning, care a devenit nu numai o resursă fantastică în echipa mea, ci și un prieten bun. Și întregii voastre trupe superbe și talentate.

As vrea să menționez în mod special încă două persoane. Mai întâi, Johannes Klingsby, care a inspirat un personaj important și deosebit în carte. La o licitație de caritate, în sprijinul Musikhjälpen, oferta lui câștigătoare i-a dat ocazia de a fi inclus în carte, odată cu contribuția sa atât de generoasă. Cu acea ocazie, contra lui licitase Fredrik Danermark, logodnicul prietenei mele Cecilia Ehrling, pe care am cunoscut-o cu ocazia participării la

Let's Dance. A fost dezamăgit că a pierdut, pentru că avusese de gând să îi ofere asta Ceciliei, drept dar înainte de apropiata lor nuntă. De aceea m-am decis să îi ofer eu Ceciliei un rol secundar în cartea aceasta, ca dar de nuntă din partea mea și a lui Simon. Mulțumesc, Johannes și Cecilia, că ați adus un plus de autenticitate în povestea mea.

Apoi, mulțumesc tuturor prietenilor. Vreau, ca de obicei, să nu-i numesc pe unii anume, pentru că sunteți atât de mulți și atât de minunați, că m-aș simți prost să uit pe vreunul dintre voi. Totuși, ca întotdeauna, o mențiune specială merge la Denise Rudberg. Poate că ne vedem rar, dar ai fost mereu la numai un telefon distanță, pe timpul întregii mele cariere scriitoricești, gata să-mi dai sfaturile cele mai bune și mai deștepte. Și apropo de sfaturi deștepte, nu pot să nu o numesc și pe Mia Törnblom. Mulțumesc pentru că mereu mă încurajați!

Și în sfârșit, Simon, iubirea mea. De unde să încep? De când am scris cartea precedentă, o avem pe fata noastră adorabilă, Polly. Mica noastră rază de lumină și iubita familiei. Am scris acest roman în timpul primului ei an de viață. Dacă nu ai fi fost soțul minunat care ești, nu ar fi fost posibil. Ești stânca mea. Te iubesc. Mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine și pentru copii. Mulțumesc că ne iubești.

Camilla
Gamla Enskede,
duminică 5 martie 2017

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

UN NOU ROMAN DIN SERIA FJÄLLBACKA

UN COPIL DISPĂRUT
Când o fetiță în vârstă de patru ani dispare în vecinătatea orășelului Fjällbacka, locuitorii sunt cuprinși de groază. Cu treizeci de ani în urmă, o fetiță a dispărut în același loc și a fost găsită moartă.

O CRIMĂ
La acea vreme, două adolescente au fost acuzate de uciderea ei. Să fie într-adevăr o coincidență că una dintre fete – acum o actriță faimoasă – tocmai s-a întors în Fjällbacka? Inspectorul Patrik Hedström începe să investigheze cazul, ajutat de soția sa Erica Falck, scriitoarea de romane polițiste de succes.

O COMUNITATE DEZBINATĂ
Dar pe măsură ce Patrik și Erica fac cercetări tot mai adânci, adevărul devine și mai întunecat, fiindcă se pare că toată lumea din acea comunitate strâns unită are un secret. Curând, vor trebui să se confrunte cu faptul că s-ar putea să ascundă un criminal în mijlocul lor...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0400-0

9 786064 004000